CLIVE CUSSLER

ATLANTİS BULUNDU

ALTIN KİTAPLAR

CLIVE CUSSLER

ATLANTİS BULUNDU

KİTABIN ORİJİNAL ADI: ATLANTİS FOUND

TEŞEKKÜR

Binbaşı Joe Andrzejewski'ye (emekli) Özel Birlik konusunda verdiği cömert ve değerli öğütler için minnettarım. Aynı zamanda K.Eric Drexler ve Christine Peterson'a nanoteknolojinin önde gelen şampiyonlarına, rehberliklerinden ötürü ve beni Pandora Madeni'nin labirentinden geçiren John Stevens'e teşekkür ederim. Bununla birlikte Albay Howard A.Buechner, Donald Cyr, Graham Hancock, Charles Hapgood'a, kitapları ile sözleri benim için paha biçilmez değerde olan Plato'ya ve inanılmaz Skycar'ını bana ödünç verdiği için Paul Mollar'a teşekkür ediyorum.

M.Ö.7120

BUGÜN HUDSON KÖRFEZİ OLAN YER, KANADA

Davetsiz misafir ötelerden geldi. Evrenin kendisi kadar yaşlı, nebula benzeri semavi bir kütleydi. 4.6 milyar yıl önce, güneş sisteminin dıştaki gezegenleri oluşurken, muazzam bir buz, kayalar, toz ve gaz bulutunun içinde doğmuştu. Hemen arkasından, çevreye dağılmış parçacıkları çapı bir mil genişliğinde katı bir yığına dönüştükten sonra uzayın boşluğu içinde sessizce bir yörüngesel yolculuğa başladı. Bu yolculuk onu çok uzak bir güneşe ve en yakındaki yıldızlara doğru götürdü. Bu yolculuk, başlangıcından sonuna kadar binlerce yıl sürdü.

Kuyrukluyıldızın çekirdeği donmuş su, karbon monoksit, metan gazı ve uçları çentikli metalik kayaların karışımından oluşmuştu. Bunu Tanrı'nın eliyle uzayda yuvarlanan kirli bir kartopu olarak tanımlamak da doğru olur. Fakat bu top, güneşi geçip dönüş yoluna saparken güneşin radyasyonu, onun çekirdeğiyle birleşti ve bir değişim gerçekleşti. Çirkin ördek kısa zamanda bir güzellik simgesi oldu.

Kuyrukluyıldız, güneşin ısısını ve morötesi ışınlarını emerken, koskocaman parlak mavi bir kuyruğa dönüşen uzun bir virgül meydana geldi. Mavi kuyruk, çekirdeğin arkasından kıvrılarak 90 milyon mil uzunluğuna ulaşmıştı. Daha kısa, beyaz tozdan oluşan bir milyon mil genişliğinde bir başka kuyruk ortaya çıktı ve büyük kuyruğun iki yanında tıpkı bir balığın solungaçlarına benzeyen iki kıvrım oluşturdu.

Kuyrukluyıldız güneşin önünden her geçişinde, buzları biraz daha azalıyor ve çekirdeği de kayboluyordu. Zamanla, iki yüz milyon yıl içinde buzlarının tümünü kaybedecek, toz bulutuna dönüşüp bir dizi göktaşı oluşturacaktı. Ancak bu kuyrukluyıldız, asla güneş sisteminin dışında yörüngeye girmeyecek ve de güneşin çevresinden geçmeyecekti. Ona uzayın kapkaranlık boşluğunda ağır ve soğuk bir ölümün izni verilmeyecek, birkaç dakika içinde hayatı söndürülecekti. Fakat son yörüngesinde, kuyrukluyıldız Jüpiter'in 900 bin mil yakınından geçti ve gezegenin muazzam çekim gücü yönünü değiştirdi. Böylece güneşin üçüncü sıradaki, üzerinde yaşayanların yerküre adını verdikleri, gezegenine çarpacakmış

gibi yol almaya başladı.

Kırk beş derecelik bir açıda, saatte; 130 bin mil hızla giderken yerçekimi nedeniyle hızını giderek arttırdı. On mil genişliğindeki, dört milyar ton ağırlığındaki kütlesi aşırı hızın yarattığı sürtünmemin etkisiyle parçalara ayrılmaya başlarken kuyrukluyıldız çok parlak, ışıldayan bir yay oluşturmaya başladı. Yedi saniye sonra şekli bozulan kuyrukluyıldız, kör eden bir ateş topuna dönüşmüş olarak yeryüzünün yüzeyine düştü ve korkunç bir etki yarattı. Kinetik enerjinin bir patlamayla açığa çıkmasının ilk sonucu Hawaii Adası'nın iki misli büyüklüğünde muazzam bir çukurun açılmasıydı. O arada kuyrukluyıldız buharlaşmış, çok büyük miktarda su ile toprak yer değiştirmişti.

Tüm yeryüzü 12.0 şiddetindeki depremin yarattığı sismik şok ile sarsıldı. Milyonlarca ton su, çamur ve enkaz yukarıya doğru fırladı, atmosferdeki bir delikten, parçalanan kayalarla birlikte stratosfere ulaştı, daha sonra da taş parçaları kor gibi parlayan meteoritler hilalinde dünyaya yağdılar. Yangın fırtınaları, tüm dünyadaki ormanları yerle bir ettiler. Binlerce yıldan bu yana uykuda olan yanardağlar birdenbire intifa etmeye başladılar. Okyanuslar gibi akan lavlar milyonlarca kilometre kare araziyi i kapladı ve toprağın üzerinde 30 bin metre kalınlığında bir örtü oluştu. Atmosfere çok fazla duman ve döküntü karışmıştı. Daha sonra da bunlar korkunç rüzgârlarla her tarafa yayılmışlardı. Öyle ki bir yıl süreyle güneş görünmedi, ısı donma noktasından aşağı düştü ve yerküre karanlığa gömüldü. Dünyanın her köşesinde inanılmaz bir çabuklukla iklim koşulları değişti. Göz alabildiğine uzanan buz tarlalarında ve kuzeydeki buzdağlarında ısı 35 derece yükseldi ve hızlı bir erimeye neden oldu. Tropikal bölgelerin ısısına alışkın olan hayvanların nesilleri bir gecede tükendi. Kalın tüylü mamutlar, yazın sıcağından yararlanmaya alışmışken yedikleri otlar ve çiçekleri sindirmeye bile zaman bulamadan dondular. Ağaçlar, yapraklar ve meyveleri dalların üzerindeyken çarçabuk dondular. Bu gelişmeler yüzünden patlama sonucunda yukarılara fırlayan balıklar, kararmış gökyüzünden aşağı yağdılar.

Yükseklikleri beş on mil arasında değişen dalgalar, kıtalara çarpıyor, kıyılarda inanılmaz büyüklükte değişikliklere yol açıyordu. Alçak seviyeli kıyılardaki topraklar sularla kaplanmıştı. Sular kıyalardan yüzlerce mil içerlere yayılıyordu. Okyanus zeminlerinden durmadan gelen kalıntılar alçak toprak yığınlarının üzerine yayılıyordu. Bu büyük yığılma ancak dağların eteklerine çarptıkları zaman kıvrılıp ağır ağır gerilemeye başlıyordu ama bu arada nehirlerin yatak-larını değiştirip karadaki çukurları daha önceleri var olmayan denizle doldurmuş, büyük gölleri çöle dönüştürmüştü. Zincirleme tepkinin sonu gelmeyecek gibiydi.

Önce hafiften başlayan uğultu, daha sonra sürekli gökgürültüsüne dönüşürken, dağlar, hafif rüzgârla kıpırdayan palmiye ağaçları gibi sallanmaya başladılar. Okyanuslardan gelen saldırı devam ederken, çöller ve çayırlar da değişime uğradı. Kuyrukluyıldızın çarpmasının yarattığı şok, yeryüzünün ince kabuğunda çok ani ve de muazzam bir yer değiştirme sahnesine neden olmuştu.

Kırk milden daha az kalınlıkta olan dış kabuk ve sıcak sıvı çekirdeğin üzerini kaplayan örtü kabarıp kıvrıldı ve tıpkı birer birer kesilen greyfurt kabuğu gibi kat kat açıldı. Sonra da sanki görünmeyen bir elin kontrolü altındaymış gibi kabuk tek parça halinde hareket etti. Kıtaların tümü tamamen yeni yerlere sürülmüşlerdi. Tepeler yüksek dağlara dönüşmüştü. Pasifik Okyanusu'nun tümünde adalar yok olurken yenileri ortaya çıkmıştı. Daha önce Şili'nin batısında olan Antarktika, iki bin mil güneye sürüklenmiş ve çok kısa sürede buzlarla örtülmüştü. Avustralya'nın batısındaki Hint Okyanusu kendini daha ılıman bir bölgede bulmuş ve hızla erimeye başlamıştı. Kanada'nın kuzeyine yayılmış olan eski Kuzey Kutbu da aynı akıbete uğradı. Yeni kutupta bir zamanlar açık deniz olan bölgede çok geçmeden, kalın bir buz tabakası belirdi.

Bu amansız bir yok etmeydi. Sarsıntılar ve katliam sanki hiç sona ermeyecekmiş gibi sürüp gidiyordu. Yeryüzünün ince dış kabuğunun hareketi, afet üstüne afet yaratıyordu. Buz yığınlarının birden erimeleri, buzdağlarıyla kaplı kıtaların birdenbire tropikal bölgelere sürüklenmesi denizlerin yüz elli metre daha yükselmelerine neden oldu. Kuyrukluyıldızın çarpması sonucu gerçekleşen gel-git hareketleriyle imha olan kara parçaları yükselen deniz sularının altında kalmıştı. Bir günlük zaman dilimi içinde Britanya, kuru bir düzlükle Avrupa kıtasına bağlıyken bir ada oluvermişti. Bu arada İran Körfezi olarak bilinen çöl de birdenbire sel suları altında kalmıştı. Gözalabildiğine uzanan Şok verimli vadiye akan ve daha sonra da batıda Büyük Okyanus'a dökülen Nil Nehri, şimdi Akdeniz olarak bilinen denize dökülüyordu.

Son büyük buzul çağı, jeolojik bakımdan bir anda sona ermişti. Okyanuslardaki dramatik değişim ve dünya çevresindeki dolaşımları da kutupları ileriye sürüklemişti. Bu da yeryüzünün dönme dengesini çok feci bir şekilde etkilemişti. Kuzey ve Güney kutupları yeni coğrafi bölgelere yerleşirler-eni, dünyanın ekseni de geçici olarak iki derece sapmış ve yeryüzünün dış yüzünde bazı değişikliklere neden olmuştu. Denizler, sıvı oldukları için yeryüzü ile devrim daha geçirmeden yeni koşullara uyum sağlamışlardı. Fakat kara yığınları bu kadar çabuk uyum sağlayamıyorlardı. Depremler aylarca sürüp gitti.

Bundan sonraki on sekiz yıl süresince, kutuplar yeni eksenlerine alışıncaya kadar korkunç rüzgârlar dünyanın çevresinde kol gezdi. Zamanla deniz

seviyeden istikrara kavuştu, kötü iklim koşulları yavaş yavaş düzelirken kıyıların oluşması gerçekleşti. Değişiklikler kalıcı oldu. Bir yılın gün sayısı iki gün eksilirken gece ile gündüz arasındaki zaman düzeni de değişti. Dünyanın manyetik alanı da bu değişimlerden etkilenmişti ve yüz mil kadar kuzeybatıya kaydı. Yüzlerce, belki de binlerce hayvan ve balık türünün nesilleri bir anda tükendi. Amerika kıtalarında tek hörgüçlü deve, buzul çağında yaşayan mamut gibi (hayvanlar yok oldular. Ayrıca uzun azı dişli kaplan, çok büyük kanatları olan kuşlar ve elli kilodan daha ağır olan birçok hayvan yok oldu. Bunların büyük bir bölümü dumandan ve volkanik gazlardan boğularak ölmüşlerdi.

Bu kıyametten toprakta yetişen bitkiler de kurtulamadı. Afette kül olmayan bitkiler, güneşsizlikten öldüler, tıpkı denizlerdeki yosunlar gibi. Sonuçta, yeryüzündeki hayatın yüzde 85'i, seller, yangınlar, fırtınalar, çığlar, atmosferden gelen zehir ve zamanla da açlıktan yok oldu.

Pek çoğu enikonu gelişmiş olan ve de altın bir dönemin eşiğinde bulunan irtişan toplumları bir gece ve bir gün içinde yeryüzünden silinmişlerdi Yeryüzünde yaşayan milyonlarca kadın, erkek ve çocuk korkunç bir şekilde ölmüştü. Gelişmekte olan uygarlıkların tüm izleri gitmiş ve sağ kalabilen çok az sayıdaki zavallılara ise geçmişin belli belirsiz anılarından başka bir şey kalmamıştı. ¡insanlığın en büyük kesintiye uğramamış gelişmesinin üzerine kefen örtülmüştü. Cro-Magnon insandan, krallara, mimarlara, taş ustalarına, sanatçılara ve Askerlere kadar tam on bin yıl süren insanlık sona ermişti. Bu insanların eserleri ve cesetleri yeni yaratılan denizlerin derinliklerinde kalmış, eski ve gelişmiş kültürden geriye sadece birkaç örnek kalabilmişti. Daha birkaç saat öncesine kadar var olan tüm uluslar ve kentler hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Bu büyük tufan, daha önce var olan uygarlıklardan geriye hemen hiç iz bırakmamıştı.

Sağ kalabilen şaşılacak derecede az sayıdaki insanların hemen hepsi yüksek dağlarda barınıyordu. Bunlar korkunç afetin etkisinden korunmak için mağaralara sığınmışlardı. Nehirlerin ve okyanusların kıyılarındaki düzlüklerde yaşamayı yeğleyen Bronz Çağı insanlarının aksine, dağların sakinleri Taş Devri göçebeleriydi. İnsan ırkının kaymak tabakası, yani o dönemin Leonardo Da Vinci'leri, Picasso'ları, Einstein'ları buhar olup gitmişler ve birdenbire dünyayı ilkel göçebe avcılara bırakmışlardı. Tıpkı yüzyıllar boyunca süren cehalet ve tutuculuğun kurbanı olarak bir kenara itilen eski Yunan ve Roma gibi. Neolitik bir karanlık çağ, kültür seviyesi çok yüksek olan uygarlıkların mezarı olmuştu ve bu karanlık çağ tam iki bin yıl sürecekti, insanlık ağır ağır ama gerçekten çok ağır karanlıktan adım adım uzaklaştı ve yeniden Mezopotamya'da ve Mısır'da

kentler ve uygarlıklar yarattı. Kayıp kültürlerden geri kalabilen acınacak kadar az sayıdaki yetenekli inşaatçılar ve yaratıcı güce sahip düşünürler, sağ kalmayı başarmışlardı. Uygarlıklarının kaybolduğunu ve bir daha ortaya çıkmayacağını anlayınca, yüzyıllarca sürecek o esrarengiz taş anıtları dikme çabasına giriştiler. Avrupa, Asya, Pasifik adalarında ve Amerika'nın aşağı kesimlerinde bunlara rastlamak mümkündür. Onların parlak mirası yavaş yavaş unutulup bir efsaneden ibaret kaldıktan çok sonra, o korkunç felaketi ve hayatın kaybedilişini simgeleyen anıtları hâlâ gelecek kuşaklar için sonraki tufanın tehlikesini haber veren birer uyarıcıydılar. Fakat bir milenyum içinde, o insanların soyundan gelenler eskileri unuttular, göçebe kabilelere karıştılar ve gelişmiş bir insan ırkı olarak varlıklarını sürdürmeyi bıraktılar.

Sarsıntılardan yüzlerce yıl sonra, insanlar dağlardan inmeye, alçak yerlerde ve kıyılarda hayat kurmaya korkuyorlardı. Teknik bakımdan mükemmel donanımlı denizci uluslar da geçmişten belleklerde kalan elli belirsiz izlerdi. Gemi inşası ile yelkenli kullanma teknikleri unutulmuştu ve daha sonraki kuşaklar bunları yeniden keşfedeceklerdi. Bu insanlar kendilerinden daha gelişmiş olan atalarına Tanrı gözüyle bakıyorlardı.

Bütün bu ölümler ve harap etmeler, Iowa’daki küçük bir çiftçi kasabası büyüklüğünde pis bir buz yığınının marifetiydi. Kuyrukluyıldız, buz yığınlarına acımasızca saldırmıştı. Dünya, 63 milyon yıl önce, dinozorları ortadan kaldıran büyük felaketten bu yana böylesine korkunç bir afet yaşamamıştı.

Çarpmadan binlerce yıl sonra kuyrukluyıldızlar, felaketlerin habercisi olarak tanımlandılar. Savaşlardan, ölümlere kadar her türlü felaketten kuyrukluyıldızlar sorumlu tutuldu. Ancak son zamanlarda kuyrukluyıldızların tıpkı gökkuşakları ve batan güneş sayesinde altın rengine bürünen bulutlar gibi doğanın harikalarından biri oldukları kabul edildi.

İncil'de yer alan sel felaketi ve felaketlerle ilgili efsanelerin hepsi bu facia ile bağlantılıydı. Olmek’lerin Maya’ların ve Orta Amerika'da yaşayan Aztek'lerin eski uygarlıklarında bu korkunç felaketle ilgili efsaneler vardı. Amerika Birleşik Devletleri'nin dörtbir yanında yaşayan Kızılderili kabilelerinde, topraklarının üzerini kaplayan sular la ilgili hikâyeler anlatılır. Çinliler, Polenezyalılar ve Afrikalılar, hep atalarını yok eden bir tufandan söz ederler.

Fakat yüzyıllar boyunca hiç unutulmayan ve giderek yaygınlaşan en fazla merak uyandıran ve esrarı çözülemeyen, efsane de kaybolan kıta ve Atlantis uygarlığıyla ilgili olandır.

30 EYLÜL, 1858 STEFANSSON KÖRFEZİ, ANTARKTİKA

Roxanna Mender yürümeyi keserse, öleceğini biliyordu. Genç kadının takati kalmamıştı ve ancak iradesinin gücüyle hareket edebiliyordu. Isı sıfırın çok altındaydı, fakat kadının derisini ısıran, buz kasırgasının donmuş dişlerinin yarattığı soğuktu. Ağır ağır benliğini saran o öldürücü uyuklama hali, yavaş yavaş genç kadının yaşama isteğini tüketiyordu. Genç kadın, bir ayağını öne geçirerek hareket etti, buz tarlasında birdenbire bir kırılma olunca dengesini kaybedip sendeledi. Soluklan hızlanmıştı ve zorlandığı fark ediliyordu. Tıpkı yanında oksijen tüpü olmadan Himalaya dağında zirveye ulaşmaya çalışan bir dağcı gibi soluk soluğaydı.

Dondurucu rüzgârla uçuşan buz parçacıkları, kalın yün atkı ve kürk yakalı parkasıyla kapadığı yüzünün önünde uçuştukları için Roxanna hiçbir şey göremiyordu. Genç kadın atkının katları arasından dakikada bir gözlerini kısarak baktığı halde, gözleri o küçük parçacıkların saldırısından kızarmış ve acımaya başlamıştı. Başını kaldırıp da fırtınanın yukarsında mavi göğü ve parıldayan güneşi görünce, şaşkınlık benliğini sardı. Bulutsuz göklerde büyük buz fırtınalarının yaşanması ender rastlanan bir olay değildi. Ancak ne gariptir ki, Güney Kutbu yöresinde kar çok ender yağar. Burada hava öylesine inanılmaz derecede soğuktur ki, atmosferde su buharı barınmaz ve bu yüzden de çok az kar yağar. Bir yıl içinde kıtaya yağan karın kalınlığı on santimi bile geçmez. Yerdeki karın bir bölümü ise gerçekte birkaç bin yıllıktır. Sert güneş, beyaz buza meyilli bir açıdan ortaya çıkar ve ısısı da uzaya yansır, böylece yörede inanılmaz derecede ısı düşmesine neden olur.

Roxanna'nın şansı vardı. Soğuk onun giysilerinden içeri sızmıyordu. Avrupa soğuğuna karşı koruyucu giysiler yerine kocasının önceleri Kuzey Kutbu'nda balina avcılığı yaptığı dönemde Eskimolardan satın aldığı kıyafeti tercih etmişti. İçine giydikleri bir tunik, dizlerine kadar inen kısa pantolon ve içi yumuşak kürkle kaplı çizmelerden ibaretti. Üstüne ayrı bir giysi giymesi, onu dayanılmaz soğuktan koruyordu. Parka, vücut ısısının dolaşımını sağlayacak ve daha sonra ter birikmesi sorununu yaratmadan kurtulacak şekilde boldu. Parka kurt postundan yapılmıştı, pantolon ise bir ren geyiğinin derisindendi. Çizmelerin konçları uzundu ve çoraplar üzerine giyiliyordu, içleri kürk kaplıydı.

Genç kadın için en büyük fiziksel tehlike, engebeli zeminde yürürken bileğini ya da bacağını kırmasıydı. Bir şekilde sağ kalsa bile donma tehlikesi vardı. Gerçi

vücudu iyi korunuyordu ama Roxanna'yı endişelendiren yüzüydü. Yanaklarında ve burnunda bir uyuşma hissettiğinde kan dolaşımını hızlandırmak için büyük bir hızla yüzünü ovuşturmaya başlıyordu. Daha önce kocasının adamlarından altısının donmalarına tanık olmuştu. Adamlardan ikisinin ayak parmakları, birinin ise kulakları donmuştu. Sonunda, o dondurucu fırtına yavaş yavaş etkisini kaybetmeye başlamıştı ve Roxanna'nın da ilerlemesi biraz kolaylaşmıştı. Genç kadın yolunu kaybettiği için bir saattir rasgele yürümeye çalışıyordu. Rüzgârın uğultusu, kulaklarını doldurmuyordu, sadece ayaklarının altındaki buz taneciklerinin şıkırtısını duyuyordu. Roxanna çalkantılı denizin buzları yonta yonta oluşturduğu yaklaşık kırk metre kadar yükseklikte bir tepenin önüne gelmişti. Bu tümseklerin çoğunun yüzeyleri girintili çıkıntılıydı ama bu tepenin yanları rüzgârın etkisiyle düzleşmişti. Yere diz çöküp elleriyle tutuna tutuna yukarı tırmanmaya çalıştı, bir metre ilerleyebilse iki metre aşağı kayıyordu.

Bu zorlu tırmanış, Roxanna'nın kalan gücünü de yitirmesine neden oldu. Nasıl olduğunu anlamadan, kendini tümseğin tepesine çekebildiğinde yorgunluktan yarı ölü gibiydi. Kalbi hızlı hızlı çarpıyor ve zorlukla soluk alıyordu. Orada ne kadar zaman öylece yattığını bilmiyordu, fakat gözlerini buz saçan rüzgârdan koruyabildiği için haline şükrediyordu. Birkaç dakika sonra, genç kadının kalbinin atışları yavaşlayıp da soluk alıp verişi normale dönünce, aptalca neden olduğu sıkıntı yüzünden kendi kendine lanet yağdırdı. Zamanı öğrenebilmesi için hiçbir kaynağı yoktu. Saati olmadığından kocasının balina gemisi Paloverde'den ayrıldığından beri aradan kaç saat geçtiğini bilmesi imkânsızdı.

Yaklaşık altı ay kadar önce, gemi buzdağları arasına sıkışıp kalmıştı ve genç kadın can sıkıntısına katlanabilmek için her gün, gemiyi ve ona göz kulak olan mürettebatı gözden kaybetmeden yürüyüşe çıkıyordu. O sabah gemiden ayrıldığı zaman gökyüzü son derece berraktı, fakat çok geçmeden hava kardı ve buzların üzerinde bir kar fırtınası başlarken gökyüzündeki beyazlıktan eser kalmadı. Birkaç dakika içinde gemi de gözden kaybolmuştu genç kadın yolunu kaybedip buz yığınları üzerinde şaşkın şaşkın yürümeye devam etti.

Geleneksel olarak balina avcıları, asla kadınlarla yola çıkmazlardı. Aslında avcıların çoğunun eşi, üç dört yıl kocalarından ayrı kalmayı kabul etmiyordu. Roxanna Mender de özlem dolu binlerce saati yapayalnız geçirmeyecekti. Ufak tefek kısa boylu ve elli kilo ağırlığında olmasına karşın güçlü kuvvetli bir kadındı. Açık kahverengi gözleri ve yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesiyle güzel bir kadındı. Güçlüklerden, can sıkıntısından ve deniz tutmasından yakındığı hiç görülmemişti. Roxanna o tıkış tıkış küçük kamarasında Samuel adını verdiği bir oğlan çocuk dünyaya getirmişti. Bunu

henüz kocasına açıklamamıştı ama ikinci bebeğine iki aylık hamileydi. Gemide mürettebata kendini kabul ettirmiş, birkaçına okuma yazma öğretmiş, memlekette kalan eşlerine ve ailelerine mektuplar yazmıştı. Gemide hasta ya da yaralı olduğu zamanlar da onlara hemşirelik yapıyordu.

Paloverde gemisi, ülkenin batı kıyılarından, San Francisco'dan yola çıkan balina filosuna bağlı gemilerden biriydi. Bu gemi geniş gövdeliydi ve balina mevsiminde kutup bölgesine gidebilecek şekilde inşa edilmişti. Boyu 45 metre, genişliği 10 metreydi ve su çekmesi de 6 metreydi. Tonajı ise 330 kadardı. Geminin hacmi, büyük bir balina yağı yükünü taşımaya ve kalabalık mürettebatın en az üç yıl sürecek yolculukta her türlü ihtiyaçlarını karşılayacak kapasitedeydi. İskeleti ise Sierra Nevada dağlarından kesilen ağaçlardan yapılmıştı, iskelet hazırlandıktan sonra, yedi buçuk santim kalınlığındaki kaplamalar genellikle meşe ağacından kesilmiş tahta çivilerle tutturulmuştu. Gemi üç direkliydi, çizgileri çok düzdü. Kamaralar Washington'dan getirtilen eşyalarla özenle döşenmişti. Kaptanın eşi bu uzun yolculukta ona katılmakta ısrar ettiği için onun kamarasına ayrı bir özen gösterilmişti. Geminin baş kısmındaki figür de güneybatıda yetişen Paloverde ağacını simgeliyordu. Geminin adı, gövdeye altın yaldızlı harflerle yazılmıştı. Geminin kıçında büyük bir California kartalının figürü vardı.

Roxanna'nin kocası Kaptan Bradford Mender, Bering Denizi'nden Kuzey Kutbu'na doğru gidip balina avı için daha uygun sularda seyretmek yerine, Paloverde gemisinin rotasını güneye Antarktika kıtasına doğru çevirmişti. Kaptan bu bölgeye New England'lı balina avcılarının pek rağbet etmediklerini bildiği için hiç el değmemiş balina yuvalarına rastlama imkânını elde edeceklerine inanıyordu. Gemi Antarktika bölgesine ulaşıp da kıyı ile açık deniz arasındaki bölgede buzdağlarıyla çarpışma tehlikesiyle karşılaştığı sırada mürettebat hemen altı balina yakalamıştı. Sonra da martın son haftasında, yani Antarktika'da sonbahar başladığında deniz büyük bir hızla buzla kaplandı ve buzun kalınlığı 120 santimi geçti. Aslında Paloverde gemisi yine de denizin buzlanmamış bölgesine kaçabilirdi ama birdenbire rüzgâr şiddetli bir kasırgaya dönüşüp gemiyi kıyıya doğru sürüklemişti. Kaçmalarını sağlayacak bir yol kalmayıp büyük buzdağları çevrelerini sarınca Paloverde gemisinin mürettebatına da çaresizlik içinde bu soğuk kapanın kapanışını seyretmekten başka yapacak bir iş kalmamıştı. Buzlar, balina gemisini öyle büyük bir güçle sarmışlardı ki, gemi insafsızca sanki dev bir yumruk yemiş gibi karaya doğru sürükleniyordu. Deniz, kıyının yakınında da hızla buz tabakasıyla örtülmeye başlamıştı. Mender ile adamları can havliyle çalışıp sonunda Paloverde'nin demirlerinin kıyıdan iki mil uzakta denizin dibine yerleşmelerini sağladılar.

Fakat birkaç saat içinde, gemi giderek kalınlaşmaya devam eden buzların arasına iyice sıkıştı ve çok geçmeden suya benzer bir şey kalmadı, her taraf beyaz bir kefene büründü. Antarktika kışı başlamıştı ve günler giderek kısalıyordu.

Kurtulma umudu hiç yoktu ve daha yüksek ısılı yumuşak havanın başlayacağı günler en aşağı yedi ay sonra gelecekti. Yelkenler kurutulup sarılmış ve kaldırılmıştı, ilkbaharda, eğer ulu Tanrı daha sıcak günlerin gelmesini sağlar da geminin serbestçe yüzmesine izin verirse, o zaman yelkenler tekrar açılacaktı. Şimdi, onları uzun bir esaret döneminin beklediğini bildikleri için ambardaki yiyecekler büyük bir dikkatle gözden geçirilmiş ve herkese belli miktarlarda yiyecek verilmesi kararlaştırılmıştı. Ellerindeki erzakın ilkbaharda buzlar erimeye başlayıncaya kadar yeterli olup olmayacağını ise hiç kimse kestiremiyordu. Fakat buz yığınları arasında açılan deliklerden uzatılan oltalar ve çengeller, umulandan çok daha iyi sonuçlar vermişti ve kısa sürede, bol miktarda Antarktika balığı güvertede dondurulmuştu. Bir de kıyıdaki şu komik görünüşlü penguenler vardı. Milyonlarca penguen doldurmuştu kıyıyı. İşin kötü yanı, aşçıbaşı ne kadar uğraşırsa uğraşsın penguenlerin etiyle pişirilen yemekler çok tatsız oluyordu. Balina gemisinin mürettebatının karşı karşıya olduğu en belli başlı tehdit unsurları korkunç soğuk ve buzdağlarının aniden hareketlenmeleriydi. Donma tehlikesi, buzlar arasına sıkışıp kalmadan önce yakaladıkları balinaların yağını yakarak büyük ölçüde giderilmişti. Balina yağı stoku, Antarktika kışının en şiddetli döneminde sobaların yanmaya devam etmelerini sağlayacaktı. Şimdiye kadar, buz yığınları genelde hareketsiz kalmışlardı. Fakat Mender, buzların parçalanıp harekete geçmelerinin an meselesi olduğunu biliyordu. İşte o zaman Paloverde'nin gövdesi kolayca parçalanacak, kalın kalasları dev bir gezgin buzdağı tarafından ezilip kâğıt gibi olacaktı. Mender, karısıyla bebeğinin yaz aylarında bir başka gemi daha görününceye kadar karada beklemek zorunda kalacakları düşüncesini aklına getirmek bile istemiyordu. Ve de bunun gerçekleşmesi ihtimali de en iyimser ölçülerle ancak binde birdi.

Ayrıca hastalık da ölümcül bir tehdit oluşturuyordu. Adamlardan yedisinde iskorbüt hastalığı belirtileri görülmeye başlamıştı. Bu arada tek sevindirici gelişme tüm farelerin ve haşaratın çoktan o korkunç soğuğa yenilmiş olmalarıydı. Uzun Antarktika geceleri, yalnızlık ve dondurucu soğuk, insanların karamsarlığını daha da arttırıyordu. Mender adamlarının can sıkıntısından kaynaklanan huzursuzluklarda savaşmak için onlara sürekli olarak görev veriyor böylece kafalarını ve vücutlarını çalıştırmalarını istiyordu. Mender kamarasında oturup sağ kalma olasılıklarını belki yüz kez gözden geçirmişti. Fakat olasılıklar ve seçenekler ne kadar karmaşık olurlarsa olsunlar, bu serüvenin sonunun ne

olacağı belliydi. Geminin ilkbaharda hiçbir zarara uğramadan yoluna devam etme olasılığı gerçekten çok zayıftı.

Dondurucu fırtına birden patladığı gibi yine birdenbire kesilivermiş ve güneş yeniden görünmüştü. Roxanna gözlerini kısarak parıldayan buz yığınlarına baktığı zaman kendi gölgesini gördü. Çevresindeki o sonsuz boşluğa rağmen, kendi gölgesini görebilmesi çok sevindirici bir olaydı. Genç kadın daha sonra ufka bakıp da Paloverde gemisinin bir buçuk mil kadar uzakta olduğunu fark edince, yüreğine bir ağırlık çöktü. Siyah tekne buzların arkasına iyice gizlenmişti, fakat Roxanna, hafifleyen rüzgârda sallanan Amerikan bayrağını görebilmişti ve merak içinde olan kocasının bir işaret olsun diye en yüksek direğe bayrak çekmiş olduğunu anlamakta gecikmedi. Gemiden bu kadar uzaklaşmış olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Genç kadın buz üzerinde daireler çizerek yürürken gemiden fazla uzaklaşmadığını sanmıştı.

Buz yığınları kesinlikle boş bir yalnızlık sayılmazdı. Roxanna buzun üzerinde hareket eden küçük lekeler görmüştü ve bunların onu aramaya çıkan kocasıyla adamları olduklarını fark etti. Tam ayağa kalkıp el sallamaya hazırlanırken, hiç beklenmedik bir şey dikkatini çekti. İki dev buzdağı arasına sıkışmış duran başka bir gemi vardı. Geminin üç direği yerli yerindeydi ve yelkenleri sarılmıştı. Rüzgâr hafif bir esintiye dönüştüğü için Roxanna, yüzünü ve gözlerini örten atkıyı çıkarınca teknenin büyük bir bölümünün buzlarla kaplanmış olduğunu gördü. Roxanna'nın babası kaptandı ve çay ticareti için Çin'e gidip gelirdi. Genç kadın çocukluk döneminde Boston limanına gelip giden değişik büyüklükte binlerce gemi görmüştü, fakat buzlarla kaplı şu gemiye benzeyen bir tekneyi sadece büyükbabasının evinde asılı duran bir tabloda görmüştü.

Hayalet gemi eskiydi, hem de çok eskiydi, arka kısmı yuvarlaktı ve pencereleri vardı. Gemi uzun, dar ve derin gövdeliydi. Tıpkı o tabloda gördüğü gemi gibi bunun da boyu 50 metre olsa gerekti. Bu gemi, on sekizinci yüzyılın sonunda kullanılan 800 tonluk İngiliz Indiaman tipi bir tekneydi.(Eskiden Hindistan ile İngiltere arasında işleyen büyük ticaret gemisi.)

Roxanna gemiyle ilgilenmeyi bırakıp kocasıyla adamlarının dikkatini çekmek için atkıyı sallamaya başladı. Adamlardan biri gözünün ucuyla buz üzerindeki kıpırtıyı fark etti ve hemen diğerlerini harekete geçirdi. Kaptan Mender önde, adamlar buz üzerinde Roxanna'ya doğru koşmaya başladılar. Yirmi dakika sonra, Paloverde gemisinin mürettebatı, Roxanna'nın yanına gelmişti ve genç kadını sağ bulmanın sevinci içinde neşeli neşeli bağrışmaya başlamışlardı. Genellikle sessiz ve ciddi bir adam olarak tanınan Kaptan Mender de Roxanna'yi kolları arasına alınca ondan hiç beklenmeyen bir duygusallık örneği sergiledi.

Gözlerinden akan yaşlar yanaklarında dondu ve karısını uzun uzun büyük bir sevgiyle öptü. Kaptan Mender, "Ah, Tanrım," diye mırıldandı. "Senin öldüğünü sandım. Gerçekten sağ kalabilmen de bir mucize."

Yirmi sekiz yaşında usta bir balina avcısı olan Bradford Mender, şimdi otuz altı yaşındaydı ve gemisi Antarktika buzları arasına sıkışıp kaldığında onuncu balina avına çıkmıştı. Dayanıklı ve bilgili bir New England'lı olan Kaptan Mender'in boyu iki metreyi buluyordu, ağırlığı ise yüz kilodan fazlaydı. Gözleri masmavi, saçları ise siyahtı; kulaklarından çenesine kadar uzayan bir sakalı vardı. Sertti ama haksızlık yapmazdı, subayları ve de tayfalarıyla dürüstçe ve gerektiği şekilde çözümleyemeyeceği hiçbir sorun yoktu. Mükemmel bir balina avcısı ve çok başarılı bir denizci olan Mender aynı zamanda çok yetenekli bir işadamıydı. Geminin hem kaptanı, hem de sahibiydi. "Eğer bana verdiğin Eskimo giysilerini giymem için ısrar etmeseydin, saatler önce donarak ölmüş olurdum."

Mender karısını serbest bıraktı ve kaptanın karısı sağ bulundu diye karı kocanın çevresini sarıp sevinç gösterisi yapan adamlarına, "Bayan Mender'i hemen gemiye götürelim ve ona sıcak bir çorba içirelim," dedi.

Roxanna kocasının koluna sarılıp, eliyle ilersini işaret ederek, "Hayır, daha değil," dedi. "Ben başka bir gemi keşfettim."

Adamların hepsi genç kadının işaret ettiği yöne baktılar.

"Bir İngiliz gemisi. Boston'da büyükbabamın evinde gördüğüm bir tablodan bu geminin çizgilerini hatırladım. Gemi terk edilmişe benziyor."

Mender buzlarla kaplı, beyaz bir hayalet gibi duran gemiye baktı. "Galiba sen haklısın," dedi. "Bu geminin çizgileri 1770'lerden kalma olduğunu gösteriyor."

Paloverde'nin ikinci kaptanı Nathan Bigelow, "Gemiyi araştırmamızı öneriyorum, kaptan," dedi. "Gemide, bizim ilkbahara kadar sağ kalmamıza yetecek malzeme kalmış olabilir."

Mender sıkıntılı bir tavırla, "Kalan malzeme en az seksen yıllık olmalı," dedi. Roxanna kocasına hatırlattı. "Ama soğuk sayesinde bozulmamışlardır." Mender sevecen bakışlarla karısını süzdü. "Çok zor saatler geçirdin, sevgili eşim. Adamlardan birine söylerim seni Paloverde'ye götürür."

Roxanna yorgunluğu tamamen kaybolmuş bir halde ve kararlı bir tavırla, "Hayır, sevgilim," dedi. "Görülecek ne varsa ben de görmek istiyorum." Kaptanın bu karara karşı çıkmasına fırsat kalmadan genç kadın buz tepesinden aşağı indi ve terk edilmiş gemiye doğru yürümeye başladı.

Mender adamlarına bakıp omuz silkti. "Meraklı bir kadınla tartışmak bana göre değil."

Bigelow, "Bir hayalet gemi," diye mırıldandı. "Bu geminin sonsuza dek buzlar arasında kalması çok kötü, öyle olmasa tekneyi memlekete götürür kurtarma hakkımızı almaya bakardık."

Mender, "Bu gemi çok eski, fazla para etmez," dedi. Roxanna sabırsızlanarak arkasına döndü ve adamlara, "Orada ne mırıldanıp duruyorsunuz," dedi. "Yeni bir fırtına başlamadan hemen gidelim." Ekip, buz zemin üzerinde olanaklar elverdiğince hızlı yürümeye gayret ederek, terk edilmiş gemiye ulaştığında, tekneyi saran buz yığınları sayesinde üst güverteye çıkmak hiç de zor olmadı. Roxanna, kocası ve tayfalar kendilerini zemini ince bir buz tabakasıyla örtülü güvertede buldular.

Mender çevresine bakınıp perişan durumu görünce sanki afallamış gibi başını salladı. "Teknenin gövdesinin buz altında parçalanmamış olması şaşırtıcı," dedi.

Tayfalardan biri, gözlerinde korku dolu bir ifadeyle, "Bir İngiliz East Indiaman gemisinin güvertesinde duracağımı hiç aklıma getirmemiştim," dedi. "Hiç kuşkusuz büyükbabam doğmadan önce inşa edilmiş bir gemiye bineceğim aklımın ucundan geçmezdi." Mender ağır ağır mırıldandı. "Bayağı büyük bir gemi. Herhalde dokuz yüz onluktur. Uzunluğu 50 metre olsa gerek." Thames Nehri'ndeki tersanelerden birinde inşa edilen ve de on sekizinci yüzyılın sonlarında İngiliz ticaret filosunun gemilerinden biri olan Indiaman, gemiler arasında melez bir tekne olarak tanınıyordu. Gemi bir yük gemisi olarak inşa edilmişti, fakat korsanların cirit attıkları, İngiltere'den yola çıkan savaş gemilerine saldırdıkları dönemdi ve bu nedenle de gemiye yirmi sekiz adet dokuz kiloluk top yerleştirilmişti. Yük taşımak için inşa edildiği gibi aynı zamanda yolcular için de kamaralar ilave edilmişti. Geminin güvertesi sanki hayalet mürettebatın gelmesi bekleniyormuş gibi buz kalıpları içindeydi. Tahlisiye sandalları hâlâ yerlerinde duruyordu, kürekleri de yerli yerindeydi.

Bu eski gemide ürkütücü bir görüntü vardı, yeryüzüne değil de bir başka dünyaya ait kasvet hâkimdi. Güvertede duran tayfalar sanki korkunç bir yaratık onları karşılamaya hazırlanıyormuş gibi anlamsız bir korkuya kapılmışlardı. Denizciler batıl inançlara çok meraklıdırlar ve hâlâ çocuksu bir merak içinde olan ve hiç korkmayan Roxanna dışında mürettebat arasında korkuya kapılmamış olan hiç kimse yoktu. Bigelow, "Garip," dedi. "Sanki mürettebat gemi buzlar arasına sıkışmadan önce gemiyi terk etmiş gibi."

Mender sıkıntılı bir tavırla, "Buna pek ihtimal vermiyorum," dedi.

"Baksanıza tahlisiye sandalları hâlâ yerlerinde duruyor."

"Güvertenin altında nelerle karşılaşacağımızı Tanrı bilir."

Roxanna heyecanla, "Öyleyse gidip bakalım," dedi.

"Sen gelme, hayatım. Bence senin burada kalman doğru olur."

Roxanna, kocasını mağrur bakışlarla süzdü ve ağır ağır başını salladı.

"Burada hayaletler gezinirken ben tek başıma kalamam."

Bigelow, "Eğer hayaletler varsa bile şimdiye kadar çoktan donmuşlardır," dedi.

Mender adamlarına emirlerini sıraladı, "iki gruba ayrılıp aramalara başlayacağız. Bay Bigelow, sen yanına üç adam al ve mürettebatın odalarıyla kargo bölümüne bak. Geri kalanlar da yolcuların ve subayların odalarını araştırsın." Bigelow başını salladı. "Peki, kaptan."

Kar ve buz, kıçtaki kamaralara açılan kapının önünde küçük bir dağ oluşturmuştu. Bu nedenle Mender, Roxanna İle tayfaları kıçtaki güverteye çıkardı ve burada adamlar kaba kuvvet kullanarak binbir zorlukla küçük bir geçiş yolu açtılar. Daha sonra içerdeki basamaklardan büyük bir dikkatle aşağıya indiler. Roxanna, Mender'in hemen arkasındaydı, kocasının kalın paltosunun kemerine sıkı sıkı tutunmuştu. Normalde beyaz olan yüzü heyecan ve meraktan kıpkırmızı kesilmişti.

Roxanna donmuş bir kâbusla karşı karşıya kalacağından hiç kuşku duymuyordu.

Kaptanın kamarasının önünde, kocaman bir Alman çoban köpeği buldular. Hayvan, küçük bir kilimin üzerine kıvrılmıştı. Roxanna'ya göre, hayvan uykuya dalmıştı. Mender çizmesinin burnuyla köpeğe hafifçe vurdu ve bu darbe hayvanın donup kaskatı kesildiğini anlamalarına yetti.

Mender, "Hayvan taş gibi sertleşmiş," dedi. Roxanna üzgün üzgün mırıldandı. "Zavallıcık."

Mender koridorun sonundaki kapıyı başıyla işaret ederek, "Kaptanın kamarası," dedi. "Orada nelerle karşılaşacağımızı düşündükçe ürküyorum."

Tayfalardan biri sinirli bir tavırla, "Belki de hiçbir şey bulmayız," dedi. “Herkes gemiden kaçıp kuzeye doğru gitmiş olabilir." Roxanna başını salladı. "Ben hiç kimsenin böylesine güzel bir köpeği gemide tek başına ölüme terk edeceğine inanmam." Adamlar, kaptanın kamarasının kapısını zorlayarak açtılar

ve tüyler ürpertici bir sahneyle karşılaştılar. On sekizinci yüzyıl ortalarına ait kıyafet giymiş bir kadın koltukta oturuyordu. Koyu renk gözleri açıktı ve önünde duran beşikte yatan küçük bir çocuğa bakar gibiydi. Kadıncağız küçük kızı olduğu anlaşılan çocuğu kaybetmekten duyduğu büyük üzüntüyle oracıkta donarak ölmüştü. Kucağında bir İncil duruyordu.

Bu feci manzara, Roxanna ve Paloverde gemisinin tayfalarını dehşete düşürmüştü. Roxanna'nın bilinmeyeni keşfetme hevesi de birdenbire yok olmuş yerini ıstıraba bırakmıştı. Genç kadın orada diğerleriyle birlikte sessiz sedasız duruyordu, solukları o mezar kamarada bir sis yığını oluşturuyordu.

Mender dönüp yandaki kamaraya geçti, geminin kaptanını buldu ve doğru bir saptamayla, bu adamın içerdeki kadının kocası olduğunu düşündü. Adam, bir masanın başında oturuyordu, ikibüklüm olmuştu. Kızıl saçları buzla kaplanmıştı ve yüzü bembeyazdı. Bir elinde kalem tutuyordu. Masanın üzerinde bir kâğıt vardı. Mender kâğıdın üzerindeki buzları temizledi ve okumaya başladı.

"26 Ağustos, 1779

Fırtınanın bizi güneyi hedef alan rotamızdan ayırıp bu lanetli yerde tuzağa düşürmesinin üzerinden beş ay geçti. Yiyecek kalmadı. On günden beri hiç kimse ağzına bir lokma koyamadı. Mürettebatın ve yolcuların çoğu öldü. Küçük kızım dün öldü, zavallı karım ise bir saat önce öldü. Bizim cesetlerimizi her kim bulursa, lütfen Liverpool'da Skylar Croft Ticaret Şirketi'ne başımıza gelenleri haber versin. Her şey bitmek üzere. Ben de yakında sevgili karımla kızımın yanına gideceğim.

Leigh Hunt Madras' in Kaptanı"

Madras' in deri kapaklı seyir defteri, masanın üzerinde Kaptan Hunt'ın yanında duruyordu. Mender, büyük bir dikkatle defterin buzlarını temizledi ve onu masadan alıp paltosunun iç kısmına yerleştirdi. Sonra kamaradan çıkıp kapıyı kapadı.

Roxanna sordu. "Orada ne buldun?"

"Kaptanın cesedini."

"Her şey çok korkunç."

"Sanırım daha da kötü manzaralarla karşılaşacağız." Bu, çok doğru bir kehanetti. Tekrar iki gruba ayrılıp kamaradan kamaraya dolaşmaya başladılar. Daha saygın yolların kaldıkları bölüm, geminin kıç tarafındaki yuvarlak kısımdaydı. Yolculara boş kamara veriliyordu. Herkes kamarasını kendisi

döşemek zorundaydı, küpeler, yataklar, koltuklar, her şey kötü hava koşullarına karşı tedbir olarak bulanmıştı. Zengin yolcular, çalışma masası, kitap rafları, piyano ve harp dahil bazı müzik aletlerini de gemiye getiriyorlardı. Arama ekibi burada otuz kadar ceset buldu. Bazıları oturdukları yerde ölmüşlerdi, bazıları yataklarında yatıyorlardı, bazıları ise güvertedeydiler. Hepsi de sanki sakin bir halde uyuyup kalmış gibiydi.

Roxanna gözleri açık kalmış olan cesetlerden tedirgin oldu. Bunların gözbebekleri, onları çevreleyen bembeyaz yüzün etkisiyle daha da büyümüş gibiydiler. Paloverde'nin tayfalarından biri uzanıp kadınlardan birinin saçlarına dokununca, Roxanna korkuyla irkildi. Donmuş saç garip bir çatlama sesiyle adamın elinde kalıverdi. Gemide güvertenin altındaki büyük kamara, bir felaketten sonra bir morga dönüşmüştü. Mender ölülerin çoğunun üniformalı İngiliz subayları olduğunu gördü. Daha ilerde de güverte yolcularının bölümü vardı. Burada cesetlerin bazıları geminin malzeme ve yolcu eşyaların üzerine kurulmuş hamaklardaydılar. Madras gemisindeki herkes huzur içinde ölmüştü. Bir kargaşa izi yoktu. Hiçbir yer darmadağın değildi. Eşyaların ve malzemelerin hepsi düzenli bir şekilde yerli yerindeydi. Kaptan Hunt'ın açıklamaları dikkate alınmazsa, gemide zaman durmuştu ve hepsi yaşadıkları gibi sakin bir şekilde ölmüşlerdi. Roxanna ile Mender'in gördükleri şey, korkunç ya da dehşet verici bir manzara değil, sadece büyük bir talihsizlikti. Bu insanlar öleli yetmiş dokuz yıl olmuştu ve çoktan unutulmuşlardı. Bu insanlara ne olduğunu merak edenler ve arkalarından yaslarını tutanlar bile çoktan göçmüşlerdi Roxanna, "Anlamıyorum," dedi. "Bu insanların hepsi nasıl öldüler?" Kocası genç kadına yanıt verdi. "Açlıktan ölmeyenler donmuş olmalılar."

"Ama buzların arasından balık tutabilirler, bizim yaptığımız gibi penguenleri öldürebilirlerdi ve donmamak için de geminin bazı eşyalarını yakabilirlerdi."

"Kaptanın son yazdıklarında gemisinin güney yolundaki rotasından çok uzaklaştığı belirtiliyor. Benim tahminime göre, onlar bizden farklı olarak kıyıdan çok uzakta buzlar arasına sıkışmışlar ve kaptan zamanla denizde sürüklenip buzlardan kurtulamayacaklarına inanarak iyi bir gemici gibi davranmış ve yangın çıkar korkusuyla gemide ateş yakılmasını yasaklamış olmalı." 'Yani o insanlar teker teker öldüler, öyle mi?"

"Sonra da ilkbahar gelip buzlar erimeye başlayınca, gemi akıntıyla güneye doğru sürüklenecek yerde, ters yönde esen rüzgârlar gemiyi kıyıya sürükledi ve geçen yüzyıldan beri de burada duruyor." İkinci kaptan Bigelow, geminin ön kısmından gelerek, "Sanırım siz haklısınız, kaptan," dedi. "Cesetlerin kıyafetlerine bakılırsa, zavallılar onları dondurucu denizlere taşıyacak bir

yolculuk yapmayı düşünmemişler. Çoğunun tropik iklime uygun giyinmiş olduğu söylenebilir. Herhalde Hindistan'dan İngiltere'ye gidiyorlardı." Roxanna içini çekti. "Bu talihsiz insanları hiçbir şeyin kurtaramayacağını bilmek büyük bir trajedi."

Mender mırıldandı. "Sadece Tanrı. Sadece Tanrı." Kaptan, Bigelow'a döndü. "Geminin kargosu neymiş?"

"Altın ya da gümüş bulamadım, fakat daha çok çay, sıkıca bağlanmış tahta sandıklar içinde Çin porselenleri, balyalarla ipekli kumaş, baharat ve kafuru. Ah evet, bir de kaptanın kamarasının altında zincirlerle kapatılmış küçük bir depo var."

Mender sordu. "Orayı da aradın mı?"

Bigelow başını salladı. "Hayır, efendim, sizin de orada bulunmanızın doğru olacağını düşündüm. Adamlarımı zincirleri kırsınlar diye orada bıraktım."

Roxanna yanakları pembeleşerek, "Belki de orada bir define saklıdır," dedi.

'Yakında anlarız." Mender, Bigelow'a başıyla işaret etti. "Bay Bigelow önden gider misiniz?"

İkinci kaptan merdivenlerden indi ve ambar kısmına geldiler. Depo, dokuz kiloluk topun karşısındaydı. Paloverde'nin iki tayfası kapıyı tutan zinciri kırmaya çalışıyorlardı. Marangozhaneden aldıkları çekiçle zincir kırılıncaya kadar vurdular. Sonra da kapının kilidini açmak için uğraştılar ve nihayet kapı içeri doğru itildi. İçersi küçük lombardan sızan ışıkla biraz aydınlanmıştı. Tahta sandıklar üst üste yığılmıştı, fakat sandıkların içindeki eşyanın büyük bir telaşla ve gelişigüzel yerleştirildiği fark ediliyordu. Mender sandıklardan birinin yanına gidip kapağını kolayca kaldırdı.

Mender alçak bir sesle, "Bu sandıklar limanda tüccarlar tarafından düzenli bir şekilde gemiye yüklenmemiş," dedi. "Bana öyle geliyor ki, yolculuk sırasında mürettebat tarafından gemiye yüklenmiş ve kilit altında tutulmuş anahtar da kaptana verilmiş." Roxanna meraktan çatlayacak gibiydi. "Sevgili eşim, orada öyle durmasana," dedi. "Sandıkları açın."

Mürettebat deponun dışında beklerken Mender ile Bigelow, tahta sandıkları incelemeye başladılar. Artık hiç kimse acı soğuğun farkında değildi. Hepsi de altın ve değerli taşlardan oluşan bir hazineye kavuşmanın beklentisi içinde büyülenmiş gibiydiler. Fakat Mender, sandıktaki eşyalardan birini çıkarıp havaya kaldırınca, oradakilerin ümitleri çarçabuk kırıldı.

Mender, "Bir bakır vazo," dedi ve Roxanna'ya uzattı, o da vazoyu ışığa tuttu. "Çok güzel yapılmış. Eğer antikalardan biraz anlıyorsam, bunun eski Yunan ya da Roma eseri olduğunu söyleyebilirim." Bigelow bir sürü eşyayı sandıktan çıkardı. Bunların çoğu, küçük bakır heykelciklerdi, hepsi de siyah opal gözlü garip görünüşlü hayvanlardı. Roxanna heykelleri inceledikten sonra, "Bunlar çok güzel," diye fısıldadı. "Kitaplarda resimlerini gördüğüm heykellere hiç benzemiyorlar. "

Mender de karısını onayladı. "Bunlar olağandışı."

Bigelow sordu. "Acaba bunların bir değeri var mı?"

Mender, "Belki bir antika koleksiyoncusu ya da bir müze ilgilenebilir," dedi. "Fakat hiçbirimizin bunlar sayesinde zengin olabileceğini sanmam." Genç adam normal insan başı büyüklüğünde siyah bir kafatasını yukarı kaldırırken durakladı. "Tanrım, şuna bakar mısınız?"

Bigelow mırıldandı. "Ürkütücü."

Tayfalardan biri hayretler içinde, "Bunu sanki şeytanın ta kendisi oymuş," dedi.

Hiç korkuya kapılmayan Roxanna, kafatasını yukarı kaldırıp göz boşluklarına baktı. "Abanoz camından yapılmış olabilir. Dişlerinin arasından dışarı çıkacakmış gibi duran canavarı görüyor musunuz?"

Mender, "Benim tahminim, bunun taştan yapılmış olduğu," dedi. "Fakat taşın nasıl oyulduğunu kestiremiyorum..." Geminin kıç tarafını saran buzlar kırılmaya başlayınca büyük bir çatırtı oldu ve Mender sözlerini sürdüremedi.

Tayfalardan biri, telaşla üst güverteden aşağıya indi, korku dolu tiz bir sesle bağırdı. "Kaptan hemen gitmeliyiz. Buz üzerinde çok büyük bir çatlak meydana geldi. Çevremizde su birikintileri oluşuyor. Korkarım, hemen gitmezsek burada kapana kısılı kalacağız." Mender soru sorarak zaman kaybetmedi. "Hemen gemiye gidelim," dedi. "Çabuk olun."

Roxanna atkısıyla kafatasını sardı ve koltuğunun altına kıstırdı. Mender karısına söylendi. "Hatıra eşyası toplamaya zamanımız yok." Fakat Roxanna kocasını dinlemedi ve kafatasını orada bırakmadı. Adamlar, Roxanna'nin önden gitmesine izin verdiler, merdivenlerden yukarı çıkıp ana güverteye geldiler ve gemiden atladılar. Biraz önce gözalabildiğine uzanan buzun parçalara ayrılıp küçük göller oluşturduğunu görünce dehşete kapıldılar. Deniz suyu, buz zemin üzerindeki kırıkların arasını doldurunca küçük akarsular meydana gelmişti. Hiç kimse, buzların bu kadar çabuk erimesine akıl erdiremiyordu.

Buzdağlarının üzerinden geçip, çatlaklar büyümeden üzerlerinden atladılar ve Roxanna ile denizciler sanki cehennem zebanilerinin tümü peşlerinden geliyormuş gibi korku ve dehşet içinde koştular. Buzların o ölümü anımsatan ve kelimelerle anlatılması imkânsız çatırtıları hepsini dehşete düşürmüştü. Yürümek çok yorucuydu, her adım atışlarında ayakları on beş santim kara gömülüyordu. Rüzgâr yeniden şiddetlenmeye başlamıştı ve inanması güçtü ama hava ısınmıştı, gemi buzlar arasına sıkıştığından beri hava hiç bu kadar sıcak olmamıştı. Bir buçuk mil koştuktan sonra herkes yorgunluktan düşüp bayılacak hale gelmişti. Paloverde gemisindeki arkadaşlarının onlara acele etmeleri için bağırmaları, gemiye varmak için daha çok çaba harcamalarını sağlıyordu. Derken bir anda, gemiye ulaşma gayretinin işe yaramadığını düşündüler. Paloverde gemisine ulaşmadan önce, buz yığınlarında meydana gelen bir çatlak az kalsın onları yenik düşürecekti. Çatlak, onların üzerinden atlamalarına imkân bırakmayacak derecede genişlemişti ve her otuz saniyede otuz kırk santim genişliyordu.

Paloverde'nin üçüncü kaptanı Asa Knight olabilecekleri tahmin edince gemideki adamlara bir balina sandalını yan taraftan aşağı indirmelerini emretti ve adamlar sandalı buzlar üstünde taşıyarak kaptanla arkadaşlarını kurtarmak istediler. Sandal, Kaptan Mender ile adamlarının yanına vardığında, onlar dizlerine kadar suya girmişlerdi.

Sandal hemen dondurucu suya itildi ve adamlar buzlar arasındaki nehirde hızlı hızlı kürek çektiler. Ölümden birkaç dakika uzakta olan kazazedeler sandalı görünce yüreklerine su serpildi. Önce Roxanna sandala bindirildi, onu tayfalar ve Mender izledi.

Mender üçüncü kaptanın elini sıkarak, "Size çok büyük bir borcumuz var, Bay Knight," dedi. "Sizin o cesur girişiminiz bizim hayatımızı kurtardı. Size özellikle karım adına teşekkür etmek isterim." İki tayfa, onu battaniyeye sararlarken, Roxanna "Ve de çocuğumuz adına," dedi.

Mender karısına baktı. "Çocuğumuz sağ salim gemide." Roxanna dişleri takırdarken, "Ben Samuel'den söz etmiyordum," dedi. Mender şaşkın şaşkın karısına baktı. "Bana yine çocuk beklediğini mi söylüyorsun, kadın?"

"Sanırım iki aylık hamileyim."

Mender afallamıştı. "Hamile olduğunu bile bile fırtınaya aldırmadan buzlar üzerinde yürüyüşe çıktın, öyle mi?"

Roxanna hafifçe gülümseyerek, "Ben yürüyüşe çıktığımda fırtına yoktu," diye cevap verdi.

Mender içini çekti. "Seninle ne yapacağım ben?"

Bigelow şakacı bir tavırla, "Sen onu istemezsen, ben seve seve alırım, kaptan," dedi.

Mender iliklerine kadar üşüdüğü halde, karısına sımsıkı sarılırken güldü. "Sakın üstüme varma, Bay Bigelow," dedi. "Üstüme varma, sonra karışmam ha."

Yarım saat sonra Roxanna, Paloverde gemisine geri dönmüş, kuru giysiler giymiş ve balina yağı eritmek için kullanılan tuğla ve demir sobanın başında ısınmaya çalışıyordu. Kocasıyla adamlarının rahatlamayı düşünecek zamanları yoktu. Yelkenler çarçabuk indirildi ve direklere çekildi. Çok geçmeden de yelkenler açıldı ve demirler yukarı alındı. Mender dümenin başına geçti ve Paloverde gemisi, dev buzdağlarının arasından tekrar açık denize doğru yol almaya başladı. Altı ay süreyle, soğuğa ve açlık tehlikesine direnen kaptan ile mürettebatı buzlardan kurtulmuşlardı ve artık memlekete döneceklerdi ama önce bin yedi yüz varili balina yağıyla doldurmaları gerekiyordu.

Roxanna'nin Madras gemisinden aldığı o garip kafatası San Francisco'daki evlerinde şöminenin üzerinde duruyordu. Mender, yeni bir isim altında faaliyet gösteren Skylar Croft Ticaret Şirketi'ne durumu bildirmeyi, geminin seyir defterini şirketin Liverpool'daki merkezine göndermeyi ve Madras gemisini Bellinghausen Denizi'nde buldukları yeri bildirmeyi görev saymıştı. Geçmişin o korku veren, öldürücü sırrı, buzlar arasında gizli kalacaktı. 1862 yılında, Madras gemisinin kargosunu almak amacıyla iki gemi Liverpool'dan yola çıktı, fakat o iki gemiyi de bir daha gören olmadı ve gemilerin Antarktika'da büyük buzdağları arasında kaybolduklarına hükmedildi.

İnsanların Madras'ı tekrar keşfedip güvertesine ayak basmaları için aradan 144 yıl daha geçecekti.

BİRİNCİ BÖLÜM

CEHENNEM OLABİLDİĞİNCE YAKIN

AMENES'LERİN ALFABE VE NUMARALANDIRMA İŞARETLERİ

22 MART, 2001 PANDORA, COLORADO

Şafak sökmek üzereyken giderek kaybolmaya başlayan yıldızlar, deniz seviyesinden 3000 metre yükseklikte tıpkı tiyatro kapısındaki ışıklar gibi parıldıyorlardı. Luis Marquez küçük ahşap evinden çıktığı zaman ay bir hayalet gibi görünüyordu. Ayın çevresinde Luis Marquez'in daha önce hiç görmediği turuncu renkte bir hale vardı. Marquez avluda birkaç metre yürüyüp 1973 model Chevrolet Cheyenne 4x4 kamyonetinin yanına gitmeden önce bu garip manzaraya bir göz attı.

Luis Marquez, karısıyla iki kızını uyandırmamak için iş kıyafetiyle sessizce dışarı çıkmıştı. Aslında karısı Lisa seve seve kalkıp kocasına kahvaltı hazırlar ve öğle yemeği için de sandviç yapardı, ama Marquez sabahın dördünde ancak akıl hastalarının kalkıp dolaşacaklarını söyleyerek karısına karşı çıkmıştı.

Marquez ile ailesinin çok sade bir hayatı vardı. Adam, 1882'de inşa edilmiş olan evi kendi elleriyle yenilemişti. Çocukları, yakındaki Telluride'de okula gidiyorlardı ve Luis Marquez ile Lisa, giderek gelişen kayak kasabasında bulamadıkları öteberiyi, aylık alışverişlerini yapmak için gittikleri, altmış yedi mil kuzeydeki daha büyük çiftçi bölgesi Montrose'den temin ediyorlardı. Luis Marquez kahvesini ağır ağır içip artık bir hayalet kasabaya dönüşen çevresine bakınmadıkça içi rahat etmiyordu. Ayın ışığı altında, hâlâ ayakta kalmış birkaç bina da bir mezarlıktaki mezartaşlarına benziyorlardı.

1874'te altın bulunan kayanın keşfinden sonra, madenciler, San Miguel Vadisi'ne akın etmişler ve güzel bir kız ile esrarengiz ruhlarla dolu kutusunu anlatan Yunan masalından esinlenerek buraya Pandora adını vermişlerdi. Boston'da bir bankacılık şirketi madencilik haklarını satın almış, madenin çalıştırılması için gerekli parayı temin etmiş ve de daha ünlü bir maden kasabası olan Telluride'den iki mil yukarda büyük bir tesis kurmuştu.

Madene, Paradise (Cennet) adı verilmişti ve çok geçmeden Pandora iki yüz

kişinin yaşadığı, postanesi bile olan küçük bir kasaba olmuştu. Evler özenle boyanmıştı, bahçelerine çim ekilmiş, beyaz parmaklıklarla çevrilmişti Pandora giriş çıkışı tek yoldan olan bir kanyonda kurulmuş olmasına rağmen çevresinden kopmuş sayılmazdı. Telluride yolu gayet düzgündü ve Rio Grande Güney Demiryolu madene yolcu ve malzeme taşımak için kasabaya bir hat ilave etmişti.

Madenin lanetli olduğunu yeminle söyleyenler vardı. Kırk yılı aşkın bir süre içinde elli milyon dolar değerindeki altını çıkarmak uğruna kaybedilen insan sayısı çok fazlaydı. Yirmi sert kaya madencisi ıslak ve tehlikeli maden kuyusunda hayatını kaybetmişti -sadece bir kazada on dört madenci ölmüştü-, ayrıca yüze yakın madenci de garip kazalar yüzünden hayat boyu sakat kalmıştı. Yolun aşağısında Telluride'e yerleşen eskiler ölüp gitmeden önce, ölen madencilerden birinin iniltilerinin, Colorado'nun masmavi aylak göğüne doğru yükselen kurşuni kayaların arasına örülü kalan boş galerilerde hâlâ duyulduğunu ileri sürmüşlerdi. 1931 yılına gelindiğinde, kimyasalların yardımıyla çıkarılabilecek altının hepsi çıkarılmıştı. Altın kalmayınca, Cennet Madeni kapatılmıştı. Bundan sonraki altmış beş yıl süresince de maden sadece bir anı olarak kaldı. 1996 yılına kadar da madenin perili galerilerinde ve tünellerinde çizme sesleri ve baltanın şakırtıları duyulmadı.

Marquez başını kaldırıp dağın zirvesine baktı. Bir hafta kadar önce dört gün süren fırtınada zaten karla örtülü olan dağın eteklerine bir metre kalınlığında kar eklenmişti. İlkbahara eşlik eden ısı yükselmeleriyle, kar yığınları, fırınlanıp ezilmiş patateslere benzemişti. Çığ mevsiminin başıydı. Yükseklerde koşullar çok kötüydü ve kayakçılar, kayak pistlerinden uzaklaşmamaları konusunda uyarılmışlardı. Marquez'in bildiği kadarıyla Pandora'da hiç çığ düşmesi yaşanmamıştı. Ailesinin güvencede olduğunu bilmek

Marquez'e de güven veriyordu, fakat kış aylarında o dik buzlu yolu tırmanıp dağın eteklerinde çalışırken kendisini bekleyen tehlikeleri dikkate almıyordu. Havanın ısınması yüzünden çığ düşmesi de beklenen bir olay olmuştu.

Marquez hayatı boyunca sadece bir kez dağdan çığ düştüğünü görmüştü. Çığın o inanılmaz güzelliği, kayaları, ağaçları ve kar yığınlarını dev bulutlar halinde tepeden aşağı indirişi asla unutmadığı bir olaydı.

Sonunda madenci şapkasını başına geçirdi ve Chevrolet kamyonetin direksiyonunun başına geçti. Kontak anahtarını çevirip, motor ısınsın diye kısa bir süre boşa çalıştırdı. Sonra da bir zamanlar Colorado'da en fazla altın çıkarılan madene giden dar yolda arabayı dikkatle sürmeye başladı. Yol döne döne dağa yaklaşırken Marquez de daha dikkatli olmaya çalıştı. Araba yolun kenarından

kayacak olsa yüzlerce metre yüksekliğindeki uçurumdan aşağı düşecekti. Kontrol edilemeyen bir kayma olursa kurtarıcılar, parçalanmış vücudunu aşağıdaki kayalıkta bulmakta zorlanırlardı.

Kasaba halkı Marquez'in eski Cennet Madeni'nin işletme hakkını satın almasını aptalca bir girişim sayıyordu. Madenden çıkarmaya değecek miktarda altın kalmamıştı. Fakat yine de bir Telluride bankacısı dışında, hiç kimse Marquez'in bu yatırımının onu zengin ettiğini aklının köşesinden geçirmezdi. Madenden sağladığı geliri o yörede emlak işlerine yatırmıştı ve burasının bir kayak merkezi olması sayesinde de yaklaşık iki milyon dolar kazanmıştı. Marquez altınla ilgilenmiyordu. On yıldan beri dünyanın dört bir yanında değerli taş arıyordu. Montana'da, Nevada ve Colorado'da terk edilmiş eski altın ve gümüş madenlerini satın alıp buralarda işlenip değerli taş olarak satıla-' bilecek madensel kristalleri toplamıştı. Cennet Madeni'nin bir tünelinde eski madencilerin değersiz bir taş olduğunu düşündükleri gül pembesi renginde bir kristal damarı bulmuştu. Marquez bu taşın doğal halde dünyanın çeşitli bölgelerinde çıkarılan pembe ve koyu kırmızı renklerde olan çok değerli bir kristal olduğunu fark etti.

Rodokrosit adı verilen bu kristal, kesilmiş ve şekil verilmiş olarak pek az kullanılır. Taşların parçalara ayrıldıklarını görmeye hiç de istekli olmayan büyük koleksiyoncular bu taşlara çok değer veriyorlardı. Cennet Madeni'nden çıkarılan ve on sekiz karatlık kusursuz parçalara ayrılan temiz ve parlak taşlar son derece pahalıydı. Marquez kendini emekliye ayırıp hayatının sonuna kadar gayet iyi bir hayat sürebileceğini biliyordu, fakat damar orada olduğu sürece granitten taşları toplamaya karar vermişti.

Marquez eski kamyonetini, dört zincirle dört ayrı kilitle bağlanmış paslı demir kapının önünde durdurdu. Avuç içi büyüklüğünde dört anahtar çıkardı ve anahtarları kilitlere sokup çevirerek zincirleri serbest bıraktı. Sonra iki eliyle birden o koca kapıyı itip açtı. Ayın ışıkları, madenin meyilli galerisinde kısa bir mesafeyi aydınlatmış, karanlığa doğru uzayıp giden bir rayı ortaya çıkarmıştı. Marquez büyük bir jeneratörü çalıştırdı sonra büyük bir kolu çekti. Maden ocağı birden aydınlandı, tünelin iki yanına yaklaşık elli metre boyunca dizilmiş ampuller yanmıştı. Ampuller uzaklarda küçüle küçüle birer sarı nokta oluyordu. Bir maden arabası rayların üzerinde duruyordu, bir kabloyla bir vince bağlanmıştı. Araba dayanıklı yapılmıştı ve çok kullanıldığını belirleyen tek işaret, iki yanındaki paslardı. Marquez arabaya girdi ve uzaktan kumanda aygıtındaki düğmelerden birine bastı. Vinç homurdanarak çalışmaya başladı ve kabloyu hareket ettirdi. Böylece raylar üzerindeki araba aşağı inmeye başladı,

yerçekiminden başka hiçbir fren tertibatı yoktu. Yeraltına inmek, kalbi zayıf olanlara ve kapalı yerlerde kalmaktan korkanlara uygun değildi. Maden arabası, hızla 400 metre derinliğe varıncaya kadar inişini sürdürdü. Bu seviyede, tünelin tavanından damlayan suyun sesi duyuluyordu.

Marquez sırt çantasını ve yemek kutusunu alıp arabadan indi ve eski Cennet Madeni'nin aşağı bölmelerine doğru yürüdü, toprağın 700 metre altına ulaşıncaya kadar ilerledi. Orada, çapraz kesişen tüneller granite bir tekerleğin dingilleri gibi yayılmıştı. Eski kayıtlara ve yeraltı haritalarına göre, Pandora'nın altında ve çevresinde yaklaşık yüz mil uzunluğunda tüneller vardı.

Marquez boş karanlığa bir taş attı. Birkaç saniye içinde taşın temasıyla sıçrayan suyun sesi duyuldu. Maden kapanıp da dağın altındaki pompalama istasyonu kapatıldıktan sonra, alt kısımlarda taşkınlar olmuştu. Zamanla su seviyesi, 400 metrelik düzeyde yaklaşık 5 metre yükselmişti ve burası Marquez'in rodokrosit taşı çıkardığı yerdi. Ağır ağır yükselen sular, San Juans'da geçirilen fazla yağışlı mevsim, Marquez'e, suların eski galeriye ve ana tünele ulaşıp, onun değerli taş operasyonunu sona erdirmesine sadece birkaç hafta kaldığını anlatmaya yetmişti. Kalan şu kısa zaman içinde mümkün olduğu kadar çok taş çıkarmayı aklına koymuştu. Kırmızı kristalleri sadece elindeki madenci kazmasıyla çıkarmak için uğraşırken günler ona giderek daha uzun gelmeye başlamıştı.

Marquez tünelden yukarı yürürken, madencilerin madeni terk ederken bıraktıkları arabaların ve delgilerin yanından geçti. Eskiden açılmış madenler artık teker teker kapandıkları için bu malzemenin satış imkânı yoktu. Malzemeler, son kez kullanıldıkları yerde öylece bırakılmışlardı.

Tünele otuz beş metre kala, Marquez kayanın yanında daracık, ancak geçebileceği bir boşluk gördü. Bu boşluğun on on beş metre ilersinde ise Marquez'in kırmızı kristal çıkardığı bölüm vardı. Yarığın tepesinden sarkan ampul yanmıştı. Sırt çantasında taşıdığı yedek ampullerden birini çıkardı ve yanan ampulün yerine taktı. Sonra kazmasını eline aldı ve değerli taşlarla bezeli kayaya kazmayı vurmaya başladı. Kaya içindeki kırmızı kristaller, bir çöreğe katılmış kurutulmuş vişneler gibi duruyordu.

Yarığın hemen üzerinde tehlikeli bir şekilde aşağı sarkan bir kaya vardı. Eğer Marquez tepesinden düşecek bir kayanın altında ezilmeden güven içinde çalışmayı sürdürmek istiyorsa, o kayayı havaya uçurmaktan başka seçeneği yoktu. El ile çalışan bir delgiyi kullanarak kayada bir delik açtı. Sonra da deliğe küçük bir dinamit lokumu yerleştirdi ve onu da el ile çalışan bir patlatıcıya

kabloyla bağladı. Yarığın köşesine geçip ana tünele girdikten sonra dinamiti patlattı. Madende boğuk bir ses duyuldu, bunu parçalanan kayanın gümbürtüsü ve ana tüneli kaplayan tozdan bir örtü izledi. Marquez dikkatle yarıktan içeri girmeden önce tozun basılmasını bekledi. Tepedeki sarkıntı yok olmuştu. Yukardaki kaya, yerde daracık geçidi kaplayan kaya parçacıkları haline gelmişti. El arabasını alıp molozları buna doldurmaya başladı, sonra da tünelin yukarsına götürdü. Yarık sonunda temizlenince Marquez, yukarda bir tehlike unsurunun kalıp kalmadığına baktı.

Kristal damarının üzerinde birdenbire beliren deliğe şaşkın şaşkın baka-kaldı. Madenci şapkasının tepesindeki ışığı yukarıya yöneltti. Işık huzmesi, delikten ötede odaya benzer bir yeri aydınlattı. Birdenbire iyice meraklanan Marquez, tünelin yirmi beş metre kadar gerisine koştu, orada bırakılmış öteberi arasında paslanmış demirden bir merdiven buldu. Tekrar yarığa dönünce, merdiveni kayalara dayadı ve ağır ağır yukarı tırmanmaya başladı. Daha sonra deliği vücudunun sığmasını sağlayacak kadar büyütmek için çevresindeki taşları çekip çıkardı. Sonra delikten, o odaya girdi. Başını durmadan iki yana çevirerek şapkasının tepesindeki ışığın karanlığı aydınlatmasını sağladı.

Marquez kendini kayalarla örülü bir odada buldu. Burası çok muntazam küp şeklinde bir boşluktu. Yumuşak duvarlara garip şekiller çizilmişti. Bu, kesinlikle on dokuzuncu yüzyıl madencilerinin marifeti olamazdı. Derken, Marquez'in şapkasındaki ışık bir taş kaideyi ve üzerinde duran cismi aydınlattı.

Marquez simsiyah bir kafatasının tanrıyı unutturan görüntüsü karşısında şaşkınlıktan dondu kaldı, kafatasının boş göz çukurları ona bakar gibiydi.

2

Pilot, çift motorlu United Havayollarına ait Beechcraft uçağı, pamuk tarlalarını anımsatan bir çift bulutun çevresinde döndürdükten sonra San Miguel Nehri'nin üzerinde sarp arazideki kısa piste indirmeye başladı. Gerçi pilot, Telluride Havaalanı'na belki yüz kez inmişti ama yine de dikkatini tepeleri karla kaplı San Juan Dağları'nın kuşbakışı muhteşem manzarasına değil de inişe verebilmesi pek kolay değildi. Masmavi gökyüzüne uzanan o karlarla kaplı dağların manzarası soluk kesici güzellikteydi.

Uçak, vadiye doğru alçalırken, dağların tepeleri iki yanda görkemli bir şekilde yükseliyordu. Dağlar öyle yakın görünüyorlardı ki, yolcular, uçağın kanatlarının dağlardaki ağaçlara çarpabileceklerini düşündüler. Sonra uçağın iniş takımları açıldı ve bir dakika sonra tekerlekler daracık asfalt piste değip gıcırtılar çıkararak

döndüler. Beechcraft uçağında sadece on dokuz yolcu vardı. Uçağın boşaltılması çok kısa sürdü. Uçaktan inen son yolcu Patricia O'Connell oldu. Bu kayak merkezine daha önceleri gelmiş olan arkadaşlarının tavsiyelerine uyarak uçağın kanatları görüş sahasını kapatmasın diye en arkadaki koltuklardan birinde yolculuk yapmıştı. Deniz seviyesinden 3000 metre yukarda hava inanılmayacak derecede temiz ve rahatlatıcıydı. Pat uçaktan terminal binasına yürürken derin derin soluk aldı. Pat kapıdan içeri girerken, kısa boylu, dazlak başlı ve sık kahverengi sakallı bir adam yanına geldi. "Dr. O'Connell misiniz?"

"Lütfen bana Pat deyin. Siz de herhalde Dr. Ambrose olmalısınız." Adam tatlı bir gülümsemeyle, "Lütfen bana Tom deyin. Denver'den buraya kadar yolculuğunuz iyi geçti mi?"

"Harikaydı. Dağların üzerinden geçişimiz biraz zordu ama manzaranın güzelliği sıkıntıları unutturdu."

Dr. Ambrose, "Telluride çok hoş bir yerdir. Sürekli burada yaşamak istediğimi düşündüğüm zamanlar oluyor."

"Burada sizin kadar deneyimli biri için incelenmesi gerekecek yeterli miktarda arkeolojik sitenin var olduğunu sanmıyorum." Dr. Ambrose, "Bu yükseklikte yok," diye karşılık verdi. "Eski Kızılderili kalıntıları çok daha aşağılarda."

Dr. Thomas Ambrose, alışılmış seçkin bir antropolog tanımlamasına uymuyordu ama bu alanda dünyada en çok saygı gören kişilerden biriydi. Arizona Eyalet Üniversitesi'nde görevli emekli bir profesör olan Thomas Ambrose, çok başarılı bir araştırmacıydı ve incelediği sitelerle ilgili raporlarıyla ünlüydü. Artık ellili yaşlarının sonuna gelmişti -Pat onun on yaş daha genç olduğunu düşünüyordu- ve de güneybatının dört bir yanında yaşamış ilk insanlar ve onların kültürleriyle ilgili çalışmalar için hayatının otuz yılını harcamış olmasıyla övünebilirdi.

"Dr. Kidd telefonda çok esrarengizdi. Şu keşif hakkında hemen hiçbir açıklama yapmadı."

Ambrose, "Ben de açıklama yapmayacağım," dedi. "Biraz sabredip her şeyi kendi gözlerinizle görmeniz çok daha iyi." Pat sordu. "Siz bu işe nasıl karıştınız?"

"Doğru zamanda, doğru yerdeydim. Eski bir kız arkadaşımla kayak yapmaya gelmiştim, Colorado Üniversitesi'nde çalışan bir meslektaşım beni aradı ve bir madencinin bulduğu eserlere bir göz atmak isteyip istemeyeceğimi sordu. Siteyi şöyle bir inceleyince, aklım başımdan gitti."

"Sizin şöhretinize sahip biri için bu kolay inanılacak bir durum değil." "Ne yazık ki, benim uzmanlık alanım epigrafiyi (kitabeleri okuma bilimi) kapsamıyor. İşte burada siz devreye giriyorsunuz. Eski yazıları çözmekte uzmanlaşmış kişiler arasında şahsen tanıdığım tek kişi Stanford Üniversitesi'nde görevli Dr. Jerry Kidd. Dr. Kidd gelemeyecekti, bana kendisinin yerine sizi önerdi, hem de uzun uzun överek."

Bagajların dağıtıldığı bölümün kapısı açılıp da bagaj teslim etme görevini de üstlenen bilet satıcısı kadınlar, bavulları meyilli bir metal tepsiye atarlarken, Ambrose arkasına döndü. Pat, başvuru kitaplarıyla dolu olan ve ağırlığı yirmi beş kiloyu geçen bavulunu taşıyacak bir erkek yanında olduğu için şükrederek, "Şu büyük yeşil bavul benim," dedi.

Ambrose dişlerini gıcırdattı ama o ağır bavulu alıp terminal binasının önüne park ettiği Cherokee cipe götürürken hiçbir şey söylemedi. Pat, Wilson Dağı'nı ve Sunshine Peak'i kaplayan çam ormanlarının oluşturduğu manzarayı biraz daha görebilmek için cipe hemen binmedi. Pat bu panoramik manzarayı hayran hayran izlerken Dr. Ambrose da onu inceleme fırsatını buldu. Pat'in saçları kızıldı ve beline kadar uzuyordu. Gözleri koyu yeşildi. Vücudunun ağırlığını sağ bacağına vermiş, sol dizi hafifçe içeri kıvrık dururken sanki bir sanatçı tarafından yapılmış bir heykeli anımsatıyordu. Omuzları ve kolları, kadınların çoğununkinden daha fazla kaslı görünüyordu, bu hiç kuşkusuz jimnastik salonlarında çok fazla zaman harcamanın bir sonucuydu. Ambrose onun boyunun 1.70 metre olduğunu ve kilosunun da 60'ı geçmediğini tahmin etti. Pat hoş bir kadındı, çekici ve çarpıcı bir güzel değildi ama Dr. Ambrose, bu kadının cin pantolon ve erkeksi bir deri ceket yerine daha kadınsı giyeceklerle çok daha etkileyici olacağını düşündü.

Dr. Kidd eski yazıları çözmek konusunda Patricia O'Donnell'den daha iyi birinin var olmadığını ileri sürmüştü. Dr. Kidd, genç kadının geçmişiyle ilgili bilgileri fakslamıştı ve Ambrose da bu bilgilerden etkilenmişti. Patricia O'Donnell otuz beş yaşındaydı, İskoçya'da St. Andrews Üniversitesi'nde eski diller dalında doktora yapmıştı ve Pennsylvania Üniversitesi'nde en eski diller dersleri veriyordu. Pat, dünyanın değişik bölgelerinde bulunan taşlar üzerindeki yazıların çözülmesiyle ilgili üç kitap yazmıştı ve bu kitaplar bilim dünyasında çok ilgi görmüştü. Bir avukatla evlenip boşanmış olan Pat'in on dört yaşında bir kızı vardı. Yayılımcılığı destekleyen Pat, kültürlerin birbirlerinden ayrı olarak değil tam aksine birbirlerine bağlı olarak geliştiğini iddia ediyordu ve eski denizcilerin Kolomb'dan yüzlerce yıl önce Amerika kıyılarına ulaştıklarına yürekten inanıyordu. Ambrose, "Size kasabada yatak ve kahvaltı veren iyi bir

yer buldum," dedi. "Eğer isterseniz sizi bir iki saatliğine oraya bırakırım, biraz dinlenip kendinizi toplarsınız."

Pat gülümseyerek, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Eğer sizce bir sakıncası yoksa hemen o siteye gitmek istiyorum." Ambrose başını salladı, ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı ve bir numarayı tuşladı. "O keşfi yapan maden sahibi Luis Marquez'e geldiğimizi haber vereceğim," dedi.

Telluride'in ortasından hiç konuşmadan yol aldılar. Pat, güney yönündeki Dağ Kasabası'nın kayak alanlarına bakındı, sonra kayakçıların kasabanın dışına inen piste ulaşmak için dik yokuşu nasıl tırmandıklarını gördü. Yüz yıl önce harap olup sonradan onarılan ve eskisi gibi birahane olmak yerine her çeşit öteberi satılan dükkânlara dönüştürülen binaları gördü. Ambrose sol taraftaki bir binayı işaret etti. "İşte Butch Cassidy'nin ilk banka soygununu yaptığı yer."

"Telluride'in zengin bir tarihi olsa gerek." Ambrose, "Öyledir," dedi. "Şurada tam Sheridan'ın otelinin bulunduğu yerde, William Jennings Bryan şu ünlü "altın haç" konuşmasını yapmıştı. Ve yukarda, South Fork Vadisi'nde de dünyanın ilk enerji tesisleri kurulmuştu, burası madenlere dönüşümlü olarak elektrik sağlıyordu. Tesislerin makinelerinin çizimlerini Nikola Tesla yapmıştı."

Ambrose cipi kayakçıların istilasına uğramış Telluride kasabasından geçirdikten sonra kutu şeklindeki bir kanyona geldiler. Asfalt yol, burada Pandora'nın sınırında sona eriyordu. Pat eski madenci kasabasını çevreleyen dik kayalıklara hayretle baktı. Ilık bir ilkbaharın öncüsü olan eriyen karlardan suyunun miktarı artan Gelin Duvağı Şelalesi'nin güzelliğini özümsedi. Biraz sonra bir yan yola girdiler, bu yol birkaç eski binanın harabelerine ulaşıyordu. Bir kamyon ile parlak turkuvaz renge boyanmış bir cip binaların önüne park edilmişlerdi. Dalgıç giysileri giymiş iki adam, Pat'in anladığı kadarıyla dalma malzemelerini arabadan indiriyorlardı. Pat dalgın dalgın, "Colorado dağlarının ortasında dalgıçların ne işi olabilir?" diye sordu.

Ambrose yanıt verdi. "Dün ben durup onlarla görüştüm. Bu insanlar, Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nda çalışıyorlar."

"Ama denizden çok uzaktalar öyle değil mi?"

"Bana söylenenlere göre bu ekip, bir zamanlar San Juan Dağları'nın batı yanındaki suları çeken eski suyollarının karmaşık sistemini inceleyeceklermiş. Eski maden tünelleriyle bağlantılı olan bir sürü büyük mağara varmış."

Yolun yarım mil kadar yukarsında, Ambrose koskocaman terk edilmiş bir maden cevheri atölyesinin yanından geçti, burada başka bir terk edilmiş madenin

ağzına park edilmiş bir kamyonet ve treyler vardı. Taşıtların çevrelerine çadırlar kurulmuştu ve kampta gezinen bir sürü adam fark ediliyordu. Büyük treylerlerin yan kısımlarına Geo Subterranean Science Corporation kelimeleri yazılmıştı. Şirketin merkezinin Arizona Phoenix'de olduğu belirtilmişti. Ambrose hiç soru sorulmadan, "Bir grup bilim adamı daha gelmiş," dedi. "Sanırım jeofizikçiler, eski maden galerilerinde son model aygıtlarla eski madencilerin gözünden kaçmış altın damarları kalmış mı diye araştırıyor olmalılar."

Pat sordu. "Sizce bu insanlar bir şey bulabilirler mi?"

Ambrose omuzlarını silkti. "Hiç sanmam. Bu dağlar çok derin kazıldı."

Biraz daha yol aldıktan sonra Ambrose, çok sevimli küçük bir evin önünde arabayı durdurdu ve eski bir Chevrolet marka kamyonetin yanına park etti. Marquez İle eşi Lisa, onların geldiklerini görünce hemen yanlarına koştular. Ambrose karı kocayı Pat ile tanıştırdı.

Pat, "Böyle muhteşem manzarası olan bir yerde yaşadığınız için sizi kıskandım," dedi.

Lisa, "Söylemesi çok acı ama aradan bir yıl geçtikten sonra manzaranın farkına varmıyorsunuz," dedi.

"Bu manzaraya hiçbir zaman bağışıklık kazanacağımı sanmam." "Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Bir fincan kahve? Ya da bir bardak bira?"

Pat karşılık verdi. "Ben gayet iyiyim. Sizin için uygun olur olmaz keşfinizi görmek istiyorum."

Marquez, "Hiç sorun değil," dedi. "Havanın kararmasına daha beş saat var. Odayı görüp karanlık basmadan buraya dönebilirsiniz." Lisa, "Ben de yemeği hazır ederim," dedi. "Sizin ızgarada pişmiş geyik etini seveceğinizi düşündüm."

Pat şimdiden acıkmış olduğunu hissederek, "Kulağa çok hoş geliyor," dedi.

Marquez başıyla eski kamyoneti işaret ederek, "Eğer sizin cipinizi alırsak, madene kadar çok rahat bir yolculuk yapmış oluruz," dedi. On beş dakika sonra, madenin arabasına binmişler, eski Cennet Madeni'ne inmeye başlamışlardı. Pat, "Aşağıya indikçe hava ısınıyor," dedi.

Marquez, "Parmak hesabına göre, toprağın altına inerken her 35 metrede ısı beş derece artar. Madenin şimdi sular altında kalmış olan çok aşağı kısımlarında ısı yüz dereceyi bulurdu."

Maden arabası birden durdu. Marquez arabadan indi ve büyük tahta bir alet

edevat sandığına elini soktu. Pat ile Ambrose'a birer madenci şapkası verdi.

Pat sordu. "Düşen taşlar için mi bu?"

Marquez güldü. "Daha çok madenin alçak tavanına başınızı çarpmamanız için."

Marquez önde, ıslak tünelde yürürlerken, başlarının üzerlerindeki ampullerin soluk sarı titrek ışıkları ortalığı aydınlatıyordu. İçlerinden biri konuştuğu zaman, ses, tünelin taş duvarları arasında boğuklaşıyordu. Pat, paslanmış rayların bağlantıları üzerinde yürürken birkaç kez ayağı takılıp sendeledi, ama düşmeden kendini topladı. Sabahleyin Telluride'e gelmek için yola çıkmadan önce yürüyüş ayakkabısı giymekle ne kadar isabetli bir iş yaptığını fark etmemişti. Aslında on dakika süren ama onlara bir saat kadar uzun gelen süreden sonra o odaya açılan yarığa ulaştılar ve dar geçitte Marquez'in peşinden yürüdüler.

Marquez merdivenin önüne gelince durdu ve, "Dün siz geldikten sonra içersini ışıklandırdım, Dr. Ambrose. Duvarlar yansıtıcı yerine geçecek ve yazılan okumakta zorluk çekmeyeceksiniz," dedi. Daha sonra yana çekildi ve Pat'in merdivenden yukarı çıkmasına yardım etti. Pat burada neyle karşılaşacağı konusunda bilgilendirilmediği için birden afalladı. Genç kadın, Mısır Kralı Tut'un mezarını bulan Howard Carter'ın o mezarla karşılaştığı zaman hissettiklerini yaşar gibi oldu. Gözleri hemen siyah kafatasına takıldı. Yavaş yavaş kafatasının durduğu sehpaya yaklaştı ve ışık altında parıldayan o düzgün yüzeyi inceledi.

Ambrose zorlukla genç kadının yanına sıkışıp durunca, Pat, "Bu muhteşem bir şey," dedi.

Ambrose da, "Bir şaheser," diye karşılık verdi. "Yanardağdan çıkan sert cama benzeyen taştan oyulmuş."

"Belize'de bulunan Maya'lara ait kristal kafatasını görmüştüm. Bu, ondan çok daha etkileyici. Bununla karşılaştırıldığında Belize'deki kafatası çok acemi işi kalıyor."

"Söylentilere bakılırsa, kristal kafatası, bir ışık yayıyormuş ve ondan garip sesler geliyormuş."

Pat gülümseyerek, "Ben o kafatasını incelediğim zaman uyuşukmuş," dedi. "Orada öylece durup bakıyordu."

"Çok kolay kırılan bir mineralden böylesine muhteşem ve güzel bir eser yaratıp onu cilalamak kimbilir kaç yıl aldı. Günümüzün modern araç ve gereçleri

olmadan, belki de bu işi ancak birkaç kuşak tamamlamıştır. Çekici bu taşa şöyle bir dokundurmak bile binlerce parçaya ayrılmasına yeter."

Pat yumuşak bir sesle, "Kafatasının yüzeyi çok yumuşak ve pürüzsüz," dedi.

Ambrose kolunu kaldırıp eliyle odayı işaret ederek, "Bu odanın tümü bir harika," dedi. "Tavan ile duvarlardaki yazıları ve şekilleri taş üzerine kazımak için en az beş kişi yaşamları boyunca çalışmış olmalı. Fakat iç yüzeyi cilalamak da büyük emek isteyen bir iş. Bu derinlikteki odanın granitten oyulması da yıllar sürmüş olmalı. Odanın boyutlarını ölçtüm. Zemin, tavan ve duvarlar mükemmel bir küp meydana getiriyor. Eğer iç yüzeylerde bir farklılık varsa bile bu bir milimetreyi geçmez. Şu klasik polis romanındaki gibi kapısı ve penceresi olmayan bir odada yaşanmış bir dram ile karşı karşıyayız." Pat sordu. 'Ya yerdeki delik?"

Ambrose cevap verdi. "Luis Marquez değerli taş ararken o deliği dinamit patlatarak açmış."

"O halde bu oda girişi ve çıkışı olmadan nasıl inşa edilmiş?" Ambrose eliyle tavanı işaret etti. "Kenarlarda görebildiğim tek çatlak tavandaydı. Bu küpü her kim inşa ettiyse, yukardan aşağı inmiş ve daha sonra da küpün üstünü keresteyle güzelce kapatmış." "Peki ama hangi amaçla yapmış bunu?"

Ambrose gülümsedi. "Sizin burada olmanızın nedeni bu... Soruların cevaplarını bulmak."

Pat belinde taşıdığı çantadan bir not defteri, küçük bir boya fırçası ve bir büyüteç çıkardı. Genç kadın duvarlardan birine yaklaştı, fırçayla taştan yüzyılların tozunu yavaşça sildi ve büyüteci duvara yaklaştırarak üzerindeki şekilleri inceledi. Pat birkaç saniye sonra başını kaldırıp tavana baktı. Sonra da ifadesiz bir yüzle Ambrose'a baktı. "Tavanda yıldızların haritası var. Semboller şunlar..." Pat konuşmasını kesip yine boş bir yüzle Ambrose'a baktı. "Bu, tüneli kazan madencilerin bir sahtekârlığı olsa gerek." Ambrose sordu. "Sizin bu kanıya varmanıza sebep olan şey nedir?" "Semboller benim üzerinde çalıştığım eski yazıtlardaki sembollerin hiçbirine benzemiyor."

"Sembollerden herhangi birini çözebilir misiniz?"

"Size sadece bunların hiyeroglif gibi resimlerden ibaret olmadıklarını ve kişilerin özel sözcüklerini kapsayan logografik işaretler olmadıklarını söyleyebilirim. Bu semboller kelimeleri ya da heceleri de simgelemiyorlar. Alfabetik bir düzenleri var." Ambrose, "Öyleyse bunlar tek seslerin bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş," dedi.

Pat bu sözleri onayladığını belli etmek için başını salladı. "Bu ya bir çeşit şifreyle yazılmış bir yazı ya da ustaca hazırlanmış, değişik bir yazı sistemi."

Ambrose, Pat'e dikkatle baktı. "Neden bütün bunların bir sahtekârlık olduğunu düşünüyorsunuz?"

Pat alçak ama otoriter bir sesle, "Şekiller, kaydedilmiş tarih boyunca hiçbir insanın kullandığı modele uymuyor." "Demin ustaca hazırlanmış dediniz ama." Pat büyütecini Ambrose'a uzattı. "Kendi gözlerinizle görün. Sembollerin sadeliği harika. Tek satırlarla birlikte geometrik şekilleri kullanmak çok başarılı bir yazılı haberleşme sistemidir. İşte bu yüzden şu sembollerin eski bir kültürden kalma olduklarına inanamıyorum. "

"Sembollerin anlamı çözülebilir mi?"

"İncelemelerimi yapıp bunları üniversitede bilgisayar laboratuvarına naklettikten sonra durumu anlayacağım. Eski yazıların çoğu bunlar kadar belirgin ayrıcalıklı değildir. Buradaki semboller çok iyi hazırlanmış bir yapıya sahip. Asıl sorun, dünyanın başka herhangi bir yerinde bize rehberlik edebilecek nitelikte benzer bir yazının bulunmaması. Bilgisayar bir sonuca varıncaya kadar ben bulanık sularda ilerliyor olacağım."

Marquez aşağıdaki yarıktan seslendi. "Yukarda işler nasıl gidiyor?" Pat cevap verdi. "Şimdilik işimiz bitti. Kasabada kırtasiyeci var mı?"

"Hem de iki tane var."

"Güzel. Bir paket kopya kâğıdı ve bir miktar seloteyp almak istiyorum.

Bunlarla kâğıtları birbirine ekleyip rulo halinde muhafaza edeceğim..." Tünelden hafif bir uğultu gelip de odanın döşemesi, ayaklarının altında sallanmaya başlayınca, Pat sustu.

Pat, Marquez'e seslendi. "Deprem mi oldu?"

Marquez delikten seslendi. "Hayır. Benim tahminime göre dağın bir tarafında çığ düşmüş olmalı. Siz Dr. Ambrose ile çalışmanıza devam edin, ben yukarı koşup ne olduğunu araştırayım." Yeni bir sarsıntı, odayı bu kez öncekinden daha fazla salladı. Pat korku içinde, "Belki biz de sizinle gelsek iyi olacak," dedi.

Marquez uyardı. "Tüneli tutan kalaslar çok eski ve birçoğu da çürümüş. Kayanın fazla hareketlenmesi, kalasları çökertip tünelin kapanmasına neden olabilir. İkinizin burada beklemesi daha güvenceli olur." Pat, "Ama çabuk dönün," dedi. "Kapalı yerde kalmaktan korkmaya başladım." Marquez, genç kadına güvence verdi. "On dakika sonra buradayım." Marquez'in ayak sesleri

kesilir kesilmez, Pat, Ambrose'a, "Bana kafatası hakkındaki düşüncenizi açıklamadınız," dedi. "Sizce bu eski mi modern mi?"

Ambrose gözlerinde belirsiz bir ifadeyle kafatasına baktı. "Bunun elde mi oyulup cilalandığı yoksa modern gereçlerle mi yapıldığına ancak bir laboratuvar karar verebilir. Bizim kesin olarak bildiğimiz tek şey, bu odanın madenciler tarafından inşa edilmediği. Böylesine büyük bir proje hakkında bir yerlerde mutlaka bir kayıt olmalıydı. Marquez bana eski Cennet Madeni kayıtlarında ve tünel haritalarında, bu bölümde yeraltında bir oda bulunduğuna dair en küçük bir bilgi bulunmadığını söyledi. O halde, bu oda 1850 tarihinden önce yapılmış."

"Ya da çok daha sonra."

Ambrose omuzlarını silkti. "1931 yılında tüm madencilik faaliyetleri durdurulmuştu. O tarihten sonra böylesine büyük bir operasyonun fark edilmeden tamamlanması imkânsız. Şöhretimi ortaya koymaya pek istekli değilim ama bu oda ile kafatasının bin yıl öncesinden belki daha da eski bir dönemden kalma olduğuna tüm kalbimle inanıyorum."

Pat ısrar etti. "Belki de eski devirlerde yaşamış olan Kızılderililerin işidir."

Ambrose başını salladı. "Bu mümkün değil. İlk Amerikalılar, bazı karmaşık taş yapılar inşa etmişlerdi ama bu kadar muhteşem bir eser, onları aşar Ayrıca duvarlardaki yazılar da var. Yazılı dili olmayan insanlardan böyle bir çalışma beklenemez." Pat alçak bir sesle, "Bu gördüklerimiz bir yüksek zekânın ürünü olabilir," dedi ve parmaklarını yazılar üzerinde gezdirdi. Ambrose yanında dururken Pat de, bu olağandışı sembolleri küçük not defterine kopya etmeye başladı ve tam kırk iki değişik sembol kopya etti. Sonra da kazılmış şekillerin derinliğini, satırlar ve semboller arasındaki mesafeleri ölçtü. Genç kadın, kelimeleri inceledikçe, şaşkınlığı artıyordu. Bu yazılarda esrarengiz bir mantık vardı ve ancak kılı kırk yararak yapılacak bir çeviri sayesinde esrar çözülebilirdi. Marquez zemindeki delikten yukarı çıktığında Pat harıl harıl yazıların ve yıldız sembollerinin fotoğraflarını flaş kullanarak çekmeye dalmıştı.

Marquez, "Öyle görünüyor ki, burada bir süre kalmamız gerekecek, dostlar," dedi. "Çığ yüzünden madenin girişi kapanmış." Pat mırıldandı. "Aman Tanrım."

Marquez sıkıntılı bir gülümsemeyle, "Sakın korkmayın," dedi. "Karım daha önce böyle durumlarla karşılaştı. Lisa bizim burada kaldığımızı tahmin edip yardım isteyecektir. Çok geçmeden kasabadan bir kurtarma ekibi gelip bizi buradan çıkarır." Ambrose sordu. "Burada ne kadar kalacağız?" diye sordu.

"Madenin önünü kapatan karın miktarını bilmeden bir şey söylemek imkânsız.

Beklememiz sadece birkaç saat de sürebilir. Bu iş bir günde de tamamlanabilir. Fakat kurtarma ekibi madenin önündeki kar temizleninceye kadar durmadan çalışacaktır. Bundan emin olabilirsiniz."

Pat biraz rahatlamıştı. "Ee, öyleyse, ampuller yanarken, Dr. Ambrose ile ben de bu süreyi yazıları kaydederek geçirelim." Bu sözler Pat'in ağzından çıkar çıkmaz, odanın altında bir yerden korkunç bir uğultu geldi. Sonra tüneldeki kalasların çatırtısı duyuldu, bunu taşların yuvarlanışı izledi. Yarıktan içeri hücum eden hava odayı doldurdu ve hepsi de başüstü yere düştüler. Sonra ışıklar da söndü.

3

Dağın içinden derinlerden gelen sesler, tünelin kapalı kısımlarında ürkütücü bir şekilde yankılandı ve ağır ağır azalıp yerini boğucu bir sessizliğe bırakırken, o kapkaranlık çukurda da şiddetli çarpışmanın etkisiyle toz yığınları döne döne tünelden geçip görünmeyen bir el gibi yarıktan geçmiş ve odaya açılan boşluğu doldurmuştu. Daha sonra tozlar burunları ve ağızları doldururken öksürükler başladı. Toz zerrecikleri oradakilerin dişlerine ve dillerine yapıştı. İlk konuşabilen Ambrose oldu. "Tanrı aşkına ne oldu?" Marquez nefes nefese, "Madende mahsur kaldık," dedi. "Tünelin tavanı çökmüş olmalı."

Ambrose karanlıkta çevresini yoklayarak, "Pat," diye bağırdı. "Sen yaralı mısın?"

Pat öksürük nöbetleri arasında, "Hayır," demeyi başardı. "Soluğum kesilmişti ama ben iyiyim."

Ambrose, genç kadının elini buldu ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Benim mendilimi al ve yüzüne tut."

Pat temiz bir soluk almaya çalışırken hiç kıpırdamadan durdu. "Sanki ayaklarımın altında yeryüzü infilak etmiş gibiydi." Ambrose, Marquez'i göremeden ona, "Kaya neden birdenbire parçalandı?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama bana dinamit patlaması gibi geldi."

Ambrose sordu. "Çığın yarattığı şok tünelin çökmesine yol açmış olamaz mı?"

Marquez, 'Yemin ederim, bu dinamitin marifetiydi," dedi. "Benim anlamam gerekir. Yıllar yılı o kadar çok dinamit kullandım ki, sesi tanırım. Her zaman, topraktaki sarsıntının az olması için düşük güçte dinamit kullanırdım. Birisi bu tünelin altındaki tünele sıkıştırılmış barutla çalışan dinamit yerleştirmiş olmalı.

Yarattığı sarsıntıya bakılırsa çok büyük bir parçaymış."

"Ben madenin terk edilmiş olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Yıllardır buraya benden ve karımdan başka kimse adımını atmadı."

"Peki ama nasıl?... "

"Nasıl değil, neden?" Marquez madenci şapkasını aramak için yerde dizlerinin ve ellerinin üzerinde sürünürken antropologun bacaklarına sürtündü.

Pat şaşırmış bir halde, "Birisinin madeni kapamak için kasıtlı olarak patlatıcıları çalıştırdığını mı söylemeye çalışıyorsun?" Marquez şapkasını buldu ve toza bulanmış başına yerleştirdi. "Eğer buradan kurtulursak, ilk işim bunu araştırmak olacak." Marquez şapkasının üzerindeki ışığı yakmıştı. "İşte, bu daha iyi." O küçücük ışık, odayı pek de aydınlatamamıştı. Tozlar basılınca, görüntü çok daha korkunç olmuştu. Hepsi de tozlarla kaplandıkları için birer heykele benzemişti, yüzleri ve giyecekleri kurşuni granit rengindeydi.

"Senin 'eğer' kelimesini kullanış şeklin benim umurumda değil."

"Her şey tünelin yarığın hangi tarafında çöktüğüne bağlı. Madenin ilersinde, açıklığa kavuşuruz. Fakat tavan burasıyla çıkış tüneli arasında bir yerde çökmüşse, o zaman sorun var demektir. Ben gidip bakacağım."

Pat'in başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan, madenci delikten aşağı kaydı ve oda yeniden zifiri karanlık oldu. Ambrose ile Pat, boğucu karanlık içinde ses çıkarmadan öylece durdular, ama dehşet ve panik duyguları zihinlerini kaplamaya başlamıştı. Aradan beş dakika bile geçmeden Marquez döndü. Adamın şapkasından yayılan ışık gözlerini kamaştırdığı için Marquez'in yüzünü göremiyorlardı, fakat onun ahreti görüp dokunmuş biri olduğunu sezdiler. Marquez ağır ağır, "Korkarım ki, haberler kötü," dedi. "Çökme, çıkış yerinin hemen biraz ilersinde. Tavanın yaklaşık on beş metrelik bölümü çökmüş. Kurtarıcıların molozları temizlemeleri günlerce belki haftalarca sürebilir."

Ambrose madencinin yüzünde bir ümit ışığı görebilmek için ona dikkatli dikkatli baktı. Umduğunu bulamayınca, "Ama biz açlıktan ölmeden bizi bulup dışarı çıkarırlar," dedi.

Marquez çaresizliğinin sesini etkilemesini önleyemeden, "Açlıktan ölmek bizim sorunumuz değil," dedi. "Tüneldeki su giderek yükseliyor. Daha şimdiden suyun yüksekliği bir metreye yaklaşmış." işte o zaman Pat, Marquez'in pantolonunun dizlerine kadar sıvanmış paçalarının sırılsıklam olduğunu fark etti. "Öyleyse bu cehennem deliğinde kısılıp kaldık demektir."

Madenci karşılık verdi. "Ben öyle bir şey söylemedim. Suyun odaya vardadan, tüneli enine kesen başka bir tünele yönelmesi olasılığı var." Ambrose, "Ama bundan emin olamazsınız," dedi. Marquez mırıldandı. "Birkaç saat içinde durumu anlayacağız." pat'in yüzü solmuştu ve soluğu tozla örtülü dudaklarının arasından ağır ağır dışarı çıkıyordu. Genç kadın odanın dışında suların döne döne yükseldiğini belirten ilk sesleri duyunca korkudan dondu kaldı. Önce suyun miktarı pek fazla değildi fakat miktar giderek artıyordu. Pat'in gözleri Ambrose'un bakışlarıyla karşılaştı. Ambrose'un ne kadar korktuğu yüzünden okunuyordu. Pat alçak bir sesle, "Acaba boğulmak nasıl bir şey?" dedi. Dakikalar sanki yıllar gibi geçti ve ondan sonraki iki saat de yüzyıllar gibi uzadıkça uzadı. Bu arada sular giderek yükselmiş, odanın zeminindeki delikten girmiş ve oradakilerin ayaklarını ıslatmıştı. Pat dehşetten donmuş bir halde sırtını ve omuzlarını duvara iyice yasladı, suyun acımasızca saldırısından bir iki saniye daha korunmak istedi. İçinden, sular omuzlarına kadar yükselmeden bir mucize olsa da yükselme dursa, diye dua ediyordu. Toprağın yüzlerce metre derinliğinde ölüme yaklaşmanın verdiği korku ve o kapkaranlık kasvet, dayanılamayacak derecede korkunçtu. Pat, mağaralara dalıp da sualtında kısılıp kalan dalgıçların cesetleri bulunduğu zaman parmaklarının kayalara tutunma gayreti yüzünden etsiz, sadece kemikten ibaret kaldığını okumuştu.

Erkekler suskundular, gömülü kalmanın verdiği yalnızlık yüzünden kaygılıydılar. Marquez, bilinmeyen bir grubun onları öldürmeye çalıştığına inanmakta güçlük çekiyordu. Böyle bir girişimi gerektirecek ne bir sebep vardı ne de bundan bir yarar sağlanabilirdi, kesinlikle hiçbir anlamı yoktu. Marquez yakında ailesinin ne büyük bir kedere kapılacağını düşünüyordu, Pat kızını düşündü ve tek çocuğunun yetişkin bir kadın olduğunu göremeyeceğini aklına getirerek derin bir üzüntüye kapıldı. Pat yeryüzünün derinliklerinde kasvetli ve boş bir odada ölmesinin ve cesedinin asla bulunamamasının büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyordu. Genç kadın ağlamak istedi ama gözlerinden yaş akmadı.

Sular, dizlerine kadar yükselince, konuşmalar kesildi. Sular, kalçalarına ulaşıncaya kadar yükselmeye devam etti. Su buz gibi soğuktu ve etlerine binlerce çivi batırılıyormuş gibi acıtıyordu. Pat titremeye başlamıştı ve dişlerinin birbirine çarpmasına engel olamıyordu. Ambrose donma belirtilerini fark edince kollarını genç kadının bedenine doladı. Bu iyi niyetli ve düşünceli bir davranıştı. Pat adama minnet duydu. Genç kadın Marquez'in şapkasından yayılan sarı ışığın altında dönenen korkutucu simsiyah sulara baktı. Derken Pat birdenbire bir şey gördüğünü sandı, aslında görmemişti sadece hissetmişti. Genç kadın Marquez'e, "Işığını söndür," dedi. "Ne?"

"Işığını söndür. Sanırım aşağıda bir şey var."

Erkekler, Pat'in korku yüzünden hayal gördüğünden emindiler, fakat Marquez başını salladı, elini yukarı kaldırıp şapkanın küçük ışığını kapadı. Oda, o anda cehennem karanlığına gömüldü. Ambrose yumuşak bir sesle, "Gördüğünü sandığın şey nedir?" diye sordu.

Pat mırıldandı. "Bir parıltı."

Marquez, "Ben bir şey görmüyorum," dedi.

Pat heyecanla, "Görmen gerekir," dedi. "Suda hafif bir parıltı var." Ambrose ile Marquez yükselen sulara baktılar ve cehennemin siyahlığından başka bir şey göremediler.

"Gördüm diyorum. Yemin ederim ki, aşağıdaki yarıkta parıldayan bir ışık gördüm."

Ambrose genç kadına daha sıkı sarıldı. Müşfik bir sesle, "Burada yalnızız," dedi. "Başka kimse yok."

Pat soluğunu tutarak, "İşte," dedi. "Görmüyor musunuz?" Marquez yüzünü suya soktu ve gözlerini açtı. Ve sonunda o da gördü, tünelin yönünden gelen soluk ışığı fark etti. Marquez giderek artan bir umutla soluğunu tutarken ışık sanki onlara biraz daha yaklaşmış gibi parlamaya başladı. Marquez başını sudan çıkararak korku dolu bir sesle bağırdı. "Orada bir şey var. Hayalet. Madenin tünellerinde gezindiği söylenen hayalet olmalı bu. Hiçbir insan, su basmış bir tünelde ilerliyor olamaz."

Üçünün de vücutlarında kalan derman kesilivermişti. Işık delikten odaya doğru gelirken üçü de gözlerini ona diktiler. Marquez şapkasındaki ışığı tekrar yaktı, sonra üçü de başında siyah başlık bulunan karaltının ağır ağır suyun yüzeyinden yukarı yükselişini dehşet içinde izlediler.

Sonra bir el, oksijen maskesini çıkardı ve dalgıç başlığını alnına doğru çekti. Bir çift, yemyeşil, hayat dolu göz, madenci ışığının altında parladı ve dudaklar tatlı bir gülümsemeyle yayılıp düzgün bembeyaz dişleri ortaya çıkardı.

Samimi bir ses, "Öyle görünüyor ki," dedi. 'Tabir caizse, son dakikada yetişmişim."

4

Pat, acaba aklının korku yüzünden ve vücudunun buz gibi soğuk su yüzünden

çektiği işkenceden ötürü tuhaf hayaller mi görüyorum, diye düşünmekten kendini alamadı. Ambrose ve Marquez nutukları tutulmuş bir halde boş gözlerle bakıyorlardı. Birdenbire orada birinin belirmesi ve onun yukardaki dünya ile temas halinde olduğunu bilmek, şokun yerini yavaş yavaş büyük bir rahatlamaya bırakmasına neden oldu. O dondurucu korku birden kayboldu ve yerini umuda bıraktı.

Marquez heyecanla, 'Tanrı aşkına, siz nereden geldiniz?" diye sordu. Yabancı, dalma ışığını taştan oyulma kafatasına yöneltmeden önce odanın duvarlarında gezdirdi. 'Yandaki Korsan Madeni'nden," diye karşılık verdi.

"Burası nedir? Bir mozole mi?"

Pat cevap verdi. "Hayır, karmaşık bir bilmece."

Ambrose, "Sizi tanıdım," dedi. "Bugün erken saatlerde görüşmüştük. Siz Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'ndan olmalısınız."

"Siz Dr. Ambrose'sunuz değil mi? Keşke sizinle tekrar buluşmaktan mutluluk duyduğumu söyleyecek durumda olsaydım." Yabancı madenciye baktı. "Siz, madenin sahibi Luis Marquez olmalısınız. Eşinize sizi akşam yemeğine yetiştireceğime söz verdim." Adam Pat'e baktı ve sinsi sinsi gülümsedi. "Bu şahane hanımefendinin de Dr.O'Connell olması gerek."

"Siz benim adımı biliyor musunuz?"

Adam kısaca, "Bayan Marquez sizi tarif etti," dedi.

Pat hâlâ rüya görür gibiydi. "Kuzum siz buraya nasıl geldiniz?"

"Şeriften madenin girişinin çığ ile kapandığını öğrendikten sonra, ekibim yani NUMA mühendisleri Korsan Madeni'nden Cennet Madeni'ne giden tünellerden birinden size ulaşmayı denemek istediler. Birkaç yüz metre ilerlemiştik ki, bir patlama dağı sarstı. Tünellerden suların yükseldiğini ve iki madeni de sel bastığını görünce, size ulaşabilmek için tek çarenin tünelleri sualtından geçmek olduğuna karar verdik."

Marquez kulaklarına inanamayarak, "Ta Korsan Madeni'nden buraya kadar yüzdünüz mü?" diye sordu.

Yabancı adam, "Aslında suya girmeden önce mesafenin büyük bir bölümünü yürüyerek kat ettim," dedi. "Ne yazık ki, sudaki dalgalanma benim beklediğimden daha fazlaydı. Yiyecek ve ilaç dolu su geçirmez bir torbayı iple arkamdan çekiyordum, fakat dalgalar beni eski bir delme makinesine sürükleyip çarpınca torba da yırtılıp kayboldu."

Pat merakla sordu. "Yaralandınız mı?"

"Sözünü bile etmeye değmeyecek yerlerde kararma ve morarmalar var."

Marquez, "Bunca karmaşık tünel arasından yolunuzu bulup tam bizim kısıldığımız noktayı bulabilmeniz bir mucize," dedi. Yabancı yeşil ekranlı küçük bir monitörü havaya kaldırdı. "Bir sualtı bilgisayarı. Telluride kanyonunda ne kadar geçit ve tünel varsa hepsi bu bilgisayara yüklenmiş. Sizin tüneliniz kapalı olduğu için daha aşağı seviyeden dolaşıp karşı yönden gelmek zorunda kaldım. Tünelde yüzerken, sizin madenci lambasından sızan ışığı gördüm. Ve işte şimdi buradayım."

Marquez, "O halde bizim madende mahsur kaldığımızı dışarda bilen yok," dedi.

Dalgıç, ona karşılık verdi. "Biliyorlar. Biz olanları anlar anlamaz NUMA ekibim şerifi aradı."

Ambrose'un yüzü hasta bir insanınki gibi solmuştu. O, diğerlerinin coşkusuna katılamadı. Ambrose ağır ağır, "Dalgıç ekibinizden sizi izleyen kimse var mı?" diye sordu.

Dalgıç hafifçe başını salladı. "Ben yalnızım. Elimizde sadece iki hava tankı kalmıştı. Size ulaşmak için bir kişiden fazlasının yola çıkmasını çok tehlikeli buldum."

"Öyle görünüyor ki, siz bu yolculuk için boşuna zaman ve çaba harcadınız. Gördüğüm kadarıyla bizi kurtarmak için yapabileceğiniz bir şey yok."

Dalgıç kısaca, "Sizi şaşırtabilirim," dedi.

"İkiz dalgıç tankında dördümüzü de sel basmış tünellerden geçirip toprak üstüne çıkarmaya yetecek kadar hava olması imkânsız. Bir saat içinde hepimiz boğularak ya da donarak öleceğimize göre geri gidip yardım getirmeye de zamanınız olmayacak." "Çok akıllısınız, doktor. İki kişi Korsan Madeni'ne kadar gidebilir. Ama sadece iki kişi."

"Öyleyse siz hanımı götürün." Dalgıç alaycı bir gülümsemeyle, "Çok soylu bir düşünce bu dostum, ama Titanik gemisinde tahlisiye filikalarına yolcu almıyoruz." Marquez yalvardı. "Lütfen. Su hâlâ yükseliyor. Dr. O'Connell'i alıp götürün"

Dalgıç mantıksızlığını gizlemeyerek, "Eğer bu sizi mutlu edecekse," dedi, sonra Pat'in elini tuttu. "Daha önce hiç dalgıç maskesi kullandınız mı?" Pat başını salladı.

Adam dalgıç lambasını öbürlerine yöneltti. "Ya siz ikiniz?" Ambrose kederli bir tavırla, "Bunun bir önemi var mı?" dedi.

"Benim için var."

"Ben sertifikalı dalgıcım."

"Bunu tahmin etmiştim. Ya siz?" Marquez omuz silkti. "Zar zor yüzebiliyorum." Dalgıç kamerasıyla defterini büyük bir dikkatle plastikle saran Pat'a döndü. "Siz benim yanımda yüzün, hava maskesini dönüşümlü olarak ikimiz kullanırız. Ben bir kez soluk alırım sonra aygıtı size veririm. Siz bir soluk alıp aygıtı bana iade edersiniz. Biz bu odadan aşağı iner inmez, benim ağırlık kemerimi tutun."

Dalgıç daha sonra Ambrose ile Marquez'e döndü. "Sizleri düş kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, dostlar, fakat öleceğinizi düşünüyorsanız, bunu aklınızdan çıkarın. On beş dakika içinde sizi almaya geleceğim."

Marquez granit gibi kurşuni renk alan yüzünü adama çevirip gözlerini açarak ona baktı. "Yirmi dakika içinde suyun yüksekliği boyumuzu geçecek."

"Öyleyse ben de size parmaklarınızın ucuna basmanızı öneririm."

NUMA görevlisi olan adam, Pat'ı elinden tuttu ve suyun içine kaydı, bulanık suların arasında kayboldu.

Dalgıç sualtı ışığını tünele doğrultarak küçük bilgisayarında belirtilen yolu takip etti. Adam minik monitöründen başını kaldırıp ışığını tünele yöneltti ve gölgelere doğru yüzdü. Su, tünelin tavanına kadar yükselmişti ve daha önce boğuştuğu dalgalar hafiflemişti. Adam, sularla kaplı mağarada kulaç atarken Pat'ı de arkasından sürüklüyordu.

Dalgıç, bir an başını çevirip arkasına bakınca Pat'in gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu ve belindeki kemere can havliyle sıkı sıkı sarıldığını gördü. Hava maskesi birinden ötekine geçerken bile Pat gözlerini hiç açmadı.

Adamın, eski güvenilir Mark II marka, yüzü tamamen kapatan maske yerine basit Amerikan dalgıçlarının yüz maskesini ve standart Amerikan oksijen tankını kullanmaya karar vermesi akıllıca bir iş olmuştu. Az yükle seyahat etmek, Korsan Madeni'nden sonra bir sürü yeraltı geçitlerinden yarım mil kadar yüzmesi daha kolay olmuştu. Ayrıca sel sularının henüz ulaşamadıkları kuru galeriler vardı, dalgıç buralardan sürünerek ya da yürüyerek geçmek zorunda kalmıştı. Madendeki rayların, bağlantıların ve kayaların arasından kocaman oksijen tankları, çeşitli aletler, bir bıçak ve kurşun dolu bir kemerle geçmek

kolay değildi. Su buz gibi soğuktu, fakat dalgıç, yüzmek zorunda kaldığı geçitlerde, ıslanmayan özel elbisesi sayesinde üşümüyordu. Dalgıç, DUI Norseman marka elbiseyi tercih etmişti çünkü sudan çıktığı zaman bununla hareket etmek daha kolaydı.

Dalgıcın lambası sayesinde su aydınlanmıştı ama en fazla üç metre ilersini görmek mümkündü. Ne kadar ilerlediklerini saptamak için payandaları saydı. Nihayet tünel keskin bir dönüş yaptı ve bir kuyuya giden galerinin başında sona erdi. Dalgıç kuyuya girdi ve sanki derinliklerde yaşayan bir canavar tarafından yutulmuş gibi bir duyguya kapıldı. İki dakika sonra yüzeye çıktılar ve dalgıç lambayı yukardaki karanlığa yöneltti. Cennet Madeni'nin on iki metre yukardaki katına çıkan bir tünel vardı.

Pat yüzünü örten saçlarını düzeltti ve gözlerini iyice açarak adama baktı. İşte o zaman dalgıç, genç kadının gözlerinin zeytin yeşilinin çok hoş bir tonunda olduğunu fark etti. Pat öksürüp ağzından suları tükürerek, "Başardık," dedi. "Siz bu kuyuyu biliyor muydunuz?" Dalgıç küçük bilgisayarı kaldırarak, "Bu küçük mücevher bize yolu gösterdi," dedi, sonra da genç kadının ellerini, merdivenin adamakıllı paslanmış korkuluklarına dayayarak, "Yukarıya kendi kendine çıkabilir misin?" diye sordu.

Pat o korkunç odadan kurtulmuş olmanın ve çok küçük bir şans sayesinde yaşlı bir kadın olma fırsatını yakalayacağını bilmenin verdiği coşkuyla, "Gerekirse uçarım," dedi.

"Merdivenden çıkarken, enlemesine olan çubuklara sıkı sıkı tutun, kendini yukarı çek ve sakın basamakların tam ortasına basma. Bunlar çok eski ve belki de paslanmışlardır. Onun için dikkatli ol," dedi.

"Başaracağım. Her şeyi berbat etmeyi göze alamam. Yani siz beni buraya kadar getirdikten sonra demek istedim." Dalgıç, genç kadına bütan gazıyla çalışan küçük çakmak verdi. "Bunu al, bir miktar tahta bul ve ateş yak. Çok uzun süre soğuk su içinde kaldın." Dalgıç maskesini tekrar yüzüne geçirip yeniden suya dalmaya hazırlanırken, Pat birden adamın bileğine sıkı sıkı sarıldı. Adamın yeşil gözlerinden etkilenmişti. "Diğerleri için geri dönüyorsun, öyle mi?" Dalgıç başını salladı ve genç kadına cesaret verici bir gülümsemeyle baktı.

Onları da oradan çıkaracağım. Sen hiç meraklanma. Hâlâ zamanımız var." "Kim olduğunu bana söylemedin." Adam, "Benim adım Dirk Pitt," dedi. Sonra maskeyi yüzüne yerleştirdi, elini şöyle bir sallayıp bulanık sularda kayboldu.

Eskiden kalma odada, sular adamların omuzlarına kadar yükselmişti. Kapalı yerde kalma dehşeti, suların yükselmesiyle birlikte dozunu artırmıştı. Ambrose

ile Marquez, toprağın derinliklerindeki kendi cehennemlerinde kaderlerine boyun eğerlerken, panik belirtileri yok olmuştu. Marquez son nefesini verinceye kadar mücadele etmeyi yeğledi, Ambrose ise sessizce zor ölümü kucakladı. Yarıktan tünele dalacak ve ciğerleri iflas edinceye kadar yüzecekti. Marquez, "Adam geri gelmeyecek, öyle değil mi?" dedi. "Gelecekmiş gibi görünmüyor ya da zamanında yetişemeyecek. Belki de adam bizi boş yere umutlandırmayı tercih etti." "Ne garip, ben bu adama güvenebileceğimizi sanmıştım." Ambrose suyun altından gelen parıltılı bir böceğe benzeyen karaltıya bakarak, "Belki hâlâ ona güvenebiliriz," dedi.

Halojen sualtı fenerinin ışığı odanın tavanında ve duvarlarında dans ederken Marquez, "Tanrı'ya şükürler olsun," diye soluk soluğa mırıldandı, o sırada Pitt'in başı suyun üzerinde belirmişti. "Geri geldiniz demek?" i.. Pitt mırıldandı. "Bundan kuşkunuz mu vardı?" Ambrose, Pitt ile göz göze gelince, "Pat nerede?" diye sordu. Pitt kısaca, "Güvencede," dedi. "Tünelin 25 metre altında kuru bir bölme var."

Marquez çok zor duyulan hafif bir sesle, "Ben o bölmeyi biliyorum," dedi.

"Cennet Madeni'nin öbür bölmesine oradan gidilir."

Pitt, madencide donma başlangıcının hemen fark edilen uyku hali, kafa karışıklığı gibi belirtileri gözlemlediği için Ambrose'un yerine önce onu götürmek istedi. Ambrose'un durumu biraz daha iyiydi. Pitt elini çabuk tutmak zorundaydı çünkü soğuk giderek şiddetini artırıyordu ve adamların dayanma güçleri kalmamıştı. "Sıra sizde, Bay Marquez."

Marquez inildedi. "Su üzerine çıkınca, paniğe kapılıp bayılabilirim."

Pitt, adamı omuzlarından yakaladı. "Waikiki plajında su üzerinde yüzdüğünü farz et." Ambrose, "İyi şanslar," dedi.

Pat gülümsedi ve antropologun omzuna hafifçe vurdu. "Sakın bir yere gitme."

"Burada sizi bekleyeceğim."

Pitt, Marquez'e başıyla İşaret etti. "Pekâlâ, ahbap, hadi gidelim bakalım."

Yolculuk olaysız geçti. Pitt, kuru bölmeye bir an önce varabilmek için tüm gücünü kullandı. Pitt, madencinin hemen en kısa sürede ıslaklıktan kurtulmadığı takdirde kendini kaybedeceğini anlamıştı. Marquez sudan korkan biri için gerçekten harikalar yaratıyordu. Düzenleyiciden derin bir soluk alıyor, sonra da hiç vakit kaybetmeden aleti Pitt'e uzatıyordu.

Merdivene geldikleri zaman, Pitt, Marquez'in tüm vücudu sudan çıkıncaya

kadar birkaç basamağı çıkmasına yardım etti. "Acaba kendi kendine öbür tünele kadar gidebilir misin?" Marquez iliklerine işleyen soğuğa dayanmaya çalışarak, "Buna mecburum," diye kekeledi. "Buraya kadar geldikten sonra pes edecek değilim."

Pitt, madenciyi bırakıp buz gibi su içinde kalmaktan canlı cenazeye dönen Ambrose'u almak için geri döndü. Soğuk su, adamın vücut ısısını iyice düşürmüştü. Eğer ısı iki derece daha düşerse, Ambrose kendini kaybedecekti. Beş dakika daha geçerse, her şey için çok geç olacaktı. Suyun seviyesi de tavana ulaşmak üzereydi. Pitt konuşarak zaman kaybetmedi, hemen oksijen maskesini antropologun ağzına yerleştirdi ve onu yarığa çekti, birlikte tünele daldılar.

On beş dakika sonra hepsi, Pat'in yakındaki geçitte bulduğu tahta parçalarıyla yakmayı başardığı ateşin çevresinde toplanmıştı. Pitt çevresini alıcı gözüyle incelerken, maden terk edildikten sonra nasılsa kuru kalmış kalaslar buldu. Çok geçmeden de tünel gürül gürül yanan bir fırına kavuşmuştu ve o buz gibi odadan kurtulanlar ısınmaya başlamışlardı. Marquez yine insana benzemeye başladı. Pat o eski neşeli havasına kavuşmuş, Ambrose'un donan ayaklarına masaj yapıyordu.

Kazazedeler, ateşin verdiği sıcaklığın keyfini çıkarırlarken Pitt de bilgisayarından madenin çıkış yollarını araştırıyordu. Telluride vadisi, kelimenin tam anlamıyla bir maden peteğiydi. Tüneller, kesişen yollar ve bölmeler, aşağı yukarı 360 millik bir sahayı kaplıyordu. Pitt bu koşullar altında vadinin ıslak bir sünger gibi çökmemiş olmasına şaştı. Herkesin bir saate yakın bir süre dinlenip kurumasına göz yumdu, sonra da onlara henüz ormandan çıkmamış oluklarını hatırlattı.

"Eğer mavi gökyüzünü tekrar görmek istiyorsak, bir kaçış planı uygulamamız gerek."

Marquez omuzlarını silkti. "Ne acelemiz var? Yapmak Zorunda olduğumuz şey, bu tünel; takip edip giriş bölmesine geçmek ve kurtarma ekibi madenin girişini temizleyinceye kadar orada oturup beklemek."

Pitt sıkıntılı bir tavırla, "Hep kötü haber veren biri olmak istemem ama" dedi. "Kurtarma ekibinin daracık bir yoldan kar temizleme makinelerini geçirip madenin önüne getirmeleri çok zor. Ayrıca hava ısınmaya başladığı İçin ikinci bir çığ düşmesinden korkuluyor ve bu yüzden ekip geri döndü. Kurtarma ekibinin madenin çıkışını temizlemelerinin kaç gün ya da kaç hafta süreceğini kestiremeyiz."

Marquez gözlerini ateşe dikti, içinde bulundukları durumu kendi kafasında

tartıyordu. Sonunda alçak bir sesle, "Her şey bizim aleyhimize," dedi.

Pat, "Evet ama ateşimiz ve bulanık da olsa içecek suyumuz var," dedi. "Herhalde kurtarılmamız ne kadar sürerse sürsün yiyeceğimiz olmadan da dayanırız."

Ambrose hafifçe gülümsedi. "Açlıktan ölmek genellikle altmış yetmiş gün sürer."

Pitt, "Ya da sağlığımız yerindeyken kendi olanaklarımızla dışarı çıkarız," diye bir teklifte bulundu.

Marquez başını salladı. "Sen herkesten iyi biliyorsun ki, Korsan Madeni'nden Pandora'ya giden tünel sularla kaplı. Sizin geldiğiniz yoldan geri gidemeyiz."

Ambrose da ekledi. "Hiç kuşkusuz gerekli dalma giysileri olmadan bunu yapamayız."

Pitt de söylenenleri onayladı. "Doğru. Fakat benim bilgisayardaki yol haritama göre, bir kat yukarda en az iki düzine kuru tünel ve bölme var, madenden çıkmak için bunlardan yararlanabiliriz." Marquez, "Bu mantıklı," dedi. "Fakat sözünü ettiğiniz o tüneller doksan yıldan fazla bir süre önce çökmüştü."

Ambrose, 'Yine de burada bir ay oturup köşe kapmaca oynamaktan iyidir."

Pat, "Ben de size katılıyorum," dedi. "Eski maden Kuyularında bir gün kalmak bana yetti."

Genç kadının bu sözleri Pitt'in bölmenin kenarına gidip aşağı bakmasına neden oldu. Ateşin sönmeye yüz tutan alevleri, tünelin zemininde bir metre kadar yükselen suyun üzerine yansıyordu. "Başka seçeneğimiz yok. Su, yirmi dakikaya kadar bölmeden dışarı akacak."

Marquez, Pitt'in yanına gitti ve yükselen suya dikkatle baktıktan sonra,

"Bu çılgınlık," diye mırıldandı. "Bunca yıl sonra suların madende bu seviyeye yükselmesi olacak şey değil. Öyle görünüyor ki benim değerli taş madenciliği yaptığım günler de sona erdi."

"Deprem sırasında, dağın altından geçen suyollarından biri madene yönelmiş olmalı."

Marquez öfkeyle, "Bu deprem değildi ki," dedi. "Dinamit patlatılmasıydı. "

Pitt sordu. "Yani siz su taşkını ile madenin kapanmasına patlayıcıların neden olduğunu mu söylüyorsunuz?" Marquez, "Ben bundan eminim," dedikten sonra

birden gözlerini kısarak Pitt'e baktı. "Bahse girerim ki, madende başka biri daha vardı."

Pitt tehdit dolu sulara bakarak, "Eğer dediğiniz doğruysa," diye düşünceli düşünceli mırıldandı. "O zaman birisi üçünüzün de diri değil ölü olmanızı istiyor."

Pitt, Marquez'e, "Siz önden gidin," dedi. "Biz de madenci şapkanızdaki fenerin pilleri tükeninceye kadar onun ışığının arkasından yürüyeceğiz. Sonra da yolun geri kalan bölümünü benim dalgıç lambamdan yararlanarak kat ederiz."

Madenci, "Bölmelerden geçerek üst seviyelere tırmanmak işin en zor yanı olacak," dedi. "Şu ana kadar şansımız yaver gitti. Bölmelerin çok azında merdiven vardı. Çoğunda madencileri ve cevheri taşımak için ağır yük asansörü kullanılıyordu."

Pitt, "O sorunu karşılaştığımız zaman çözmeye çalışırız," dedi. Tünelden geçip Pitt'in dalgıç pusulasına göre batıya doğru ilerlemeye başladıklarında saat akşamın beşi olmuştu. Pitt ıslanmayan elbisesi ve burunları çelik kaplı Servus dalma çizmeleriyle çok tuhaf görünüyordu. Sadece bilgisayarını, pusulasını, sualtı lambasını taşıyordu ve bir de sağ bacağına bağlanmış bıçağı vardı. Pitt diğer malzemelerini sönmeye yüz tutan ateşin yanına bırakmıştı.

Tünelde enkaz yoktu ve ilk birkaç yüz metreyi kolayca kat ettiler. Marquez önden gidiyordu, Pat ve Ambrose onun arkasındaydılar, Pitt de en arkadan yürüyordu. Tünelde maden raylarıyla duvar arasında yürümeye yetecek kadar boşluk vardı ve bu sayede ayaklarının rayların bağlantılarına takılması olasılığı yoktu. Bir kuyuyu geçtiler, sonra boş iki kuyudan geçtiler, buradan bir sonraki kata çıkmalarını sağlayacak hiçbir şey yoktu. Daha sonra karanlığa ilerleyen üç tünelin bulunduğu küçük bir açık galeriye geldiler. Marquez, "Eğer madenin planını doğru hatırlıyorsam," dedi. "Sola dönen tüneli takip etmeliyiz."

Pitt bu öneriyi bilgisayarından kontrol etti. "Tam isabet."

Yirmi beş metre daha ilerledikten sonra kaya parçaları yollarını kesti. Kaya parçaları fazla sert değildi ve erkekler sürünerek geçebilecekleri kadar delik açmak için kazmaya başladılar. Bir saat süren çalışmadan ve bir hayli ter döktükten sonra her birinin geçebileceği genişlikte bir delik açmayı başardılar. Tünelin sonunda başka bir oda vardı. Bu oda ve eski bir yük asansörüne giden bölme hâlâ yerli yerindeydi. Pitt ışığını uzunlamasına giden bir geçide doğru tuttu. Bu, ters duran dipsiz bir çukura bakmak gibiydi. Tepe, ışığın ulaşım sahasından uzaktaydı. Fakat bu kuyu ümit vaat ediyordu. Duvarlardan birine dayalı duran bir merdiven vardı ve bir zamanlar asansör kafeslerini aşağı yukarı

taşıyan kablolar da hâlâ yerlerinde asılı duruyorlardı. Pitt, "İşte bu güzel," dedi.

Ambrose, "Umarım merdiven sağlamdır," diyerek merdiveni iki yanından tutup salladı. Merdiven karanlıkta gözden kaybolunca kadar bir yay gibi titredi. "Benim eski kaygan kablolara tutunarak tırmanma günlerim çoktan geride kaldı."

Pitt lambasını beline bağladıktan sonra, "ilk ben gideceğim," dedi. Pat yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "ilk basamağa dikkat et," dedi. Pitt, genç kadının gözlerinin içine baktı ve onun gerçekten endişelendiğini gördü. "Beni en çok korkutan son basamak." Pitt merdiveni sımsıkı tuttu ve birkaç basamak çıktı, sonra duraladı, merdivenin iki yana yalpalaması canını sıkmıştı. Merdivenden yukarı çıkmaya devam etti, ama hemen bir kol boyu ilerdeki kablolardan da gözlerini ayırmıyordu. Eğer merdiven parçalanırsa, en azından uzanıp kablolardan birine tutunarak düşmekten kurtulurdu. Basamaklara vücudunun tüm ağırlığını vermeden deneme yapıyordu. Aslında çok daha hızlı hareket edebilirdi ama öbürlerinin sağ salim onu izleyebileceklerinden emin olmalıydı.

On beş metre yukarda insanlar gergin bir bekleyiş içinde onu seyrediyorlardı. Pitt durdu, dalgıç lambasını yakıp kuyuyu aydınlattı. Merdiven sadece iki metre kadar ilersinde birdenbire bitiyordu, yukardaki tünelin zeminine ulaşmak için sadece üç metre kalmıştı. İki basamağı daha çıktıktan sonra kolunu uzatıp kablolardan birini kavradı ve tünelin zemininden üç metre kadar yükseldi. Sonra ileriye geriye doğru sallanıp biraz daha yükseldi ve sonunda kayaya atlamayı başardı. Marquez bağırdı. "Durum nedir?"

"Merdiven tam tünelin altında kırılmış, fakat ben sizi yukarı çekebilirim Dr. O'Connell'i gönderin."

Pat, Pitt'in ışığına doğru tırmanırken, Pitt'in bir taş ile bir şeye vurduğunu duydu. Genç kadın son basamağa vardığında, Pitt bir çift tutamağı bir eski tahta parçasına mıhlamış ve birini aşağı uzatmıştı. "Ortadaki tahtayı sıkı sıkı tutmaya çalış."

Pat hiç itiraz etmeden söyleneni yaptı ve çarçabuk sağlam zemine çekildi Birkaç dakika sonra Marquez ile Ambrose da tünelde, genç kadının yanına ulaşmıştı. Pitt ışığını tünele tuttu ve burada moloz bulunmadığını anladı. Sonra da pillerin gücü tükenmesin diye ışığı kapattı.

"Sen önden yürü, Marquez."

"Bu tüneli üç yıl önce gezmiştim. Eğer doğru hatırlıyorsam, doğruca Cennet Madeni'nin giriş kuyusuna gider." Ambrose, "Çığ yüzünden o yoldan dışarı

çıkamayız," dedi. Pitt bilgisayarın monitörünü inceledikten sonra, 'Yan taraftan geçebiliriz," dedi. "Eğer bundan sonraki kavşaktan sapıp yüz metre kadar ilerlersek, bu yol, Kuzey Yıldızı adı verilen madene ait bir tünelle birleşir."

Pat sordu. "Sizin kavşak dediğiniz şey, gerçekte nedir?"

"Bir çalışma tüneline, doğru açıda giden uzunlamasına damarları geçme imkânı sağlayan yol. Bunlar kazma operasyonları arasında haberleşme ve hava değişimi için kullanılır," diye Marquez soruyu cevaplandırdı. Sonra kuşkulu gözlerle Pitt'e baktı. "Ben hiç böyle bir geçide rastlamadım ama tabii bu, onun var olmadığını kanıtlamaz, belki de toprakla kapatılmıştır."

Pitt, "Öyleyse, solundaki tünel duvarına dikkatli dikkatli bak," dedi. Marquez sesini çıkarmadan başını salladı ve başındaki madenci lambasının ışığı altında karanlığa daldı. Tünel uzayıp gidiyordu, sanki hiç sonu gelmeyecekmiş gibiydi. Marquez bir ara durdu ve Pitt'e kendisininkinden daha güçlü olan ışığını yakıp kalaslar arasındaki bir kaya yığınına yöneltmesini söyledi. Marquez, "Aradığımız şey bu galiba," dedi ve kayaların üzerindeki granit kavisi gösterdi.

Adamlar hemen molozları temizlemeye koyuldular. Birkaç dakika sonra molozlar adamakıllı temizlenmişti. Pitt eğildi ve ışığını ancak bir kişinin yürüyebileceği genişlikte bir geçide çevirdi. Sonra pusulasını inceledi. "Burası doğru yöne gidiyor," dedi. "Sürünerek ilerleyebileceğimiz kadar yeri temizleyelim ve ilerlemeye devam edelim."

Bu tünel diğerlerinden daha dardı ve yürürken rayların üzerine basmak zorundaydılar. Bu da ilerlemelerini zorlaştırıyordu ve gerçekten bu tam bir işkenceydi. Sadece madenci lambasının ışığından yararlanarak o karanlık, kasvetli tünelde bir saat yürüdüler. Bu zorlu yürüyüş onlarda takat bırakmamıştı.

Herkes, düzensiz raylara ayaklarının takılmasından şikâyetçiydi ve beş adım da bir tökezleme tehlikesi geçiriyorlardı. Şu son birkaç saat çektikleri sıkıntı, Marquez'de etkisini göstermeye başlamıştı. Adam yaşına göre dinç görünüyordu, fakat şu son birkaç saat süresince harcadığı çaba ve katlanmak zorunda olduğu duygusal stres ona fazla gelmişti. Oysa Ambrose, sanki parkta yürüyüşe çıkmış gibiydi. Adam, bir öğretmenden beklenmeyecek derecede sakin ve etkilenmemiş görünüyordu. Grubu eğlendiren tek şey, Pitt'in sık sık mırıldandığı küfürlerdi. Pat'in Pitt'e ödünç verdiği madenci şapkası, şaşırtıcı bir şekilde düzenli aralıklarla tavana çarpıp garip sesler çıkarıyordu.

Pitt en arkada yürüdüğü için, karanlıkta, gölgeler arasında onların yüzlerini göremiyordu, fakat her birinin, yorgunluktan yere düşünceye kadar ilerlemeye devam etmeyi göze alacak kadar inatçı olduğunu ve hiçbirinin gururunun mola

vermeyi ilk öneren kişi olmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Pitt gruptakilerin soluk alırken zorlandıklarını fark etti. Gerçi Pitt kendini hâlâ diri hissediyordu ama diğerleri onun çaresizliğini anlasınlar diye gürültülü bir şekilde soluk alıp vermeye başladı.

"Ben tükendim. Durup biraz dinlenmeye ne dersiniz?"

Marquez mola vermeyi bir başkasının önermesine sevinmişti. "Bence uygun," dedi.

Ambrose duvara yaslandı. "Ben buradan çıkıncaya kadar yolumuza devam edelim diyorum."

Pat, "Benden oy alamazsın," dedi. "Bacaklarım fena halde sızlıyor. Belki binden fazla ray bağlantısı üzerinden geçtik." Oyuna getirildiklerini, Pitt ayakta kalıp da hepsi bitkin bir halde yere çöktüğü zaman anladılar. Hiç kimse bundan yakınmadı, herkes biraz dinlenip yorgun bacaklarını ovuşturma fırsatını bulmaktan memnun görünüyordu.

Pat sordu. "Daha ne kadar yolumuz kaldığı hakkında bir fikriniz var mı?"

Pitt bilgisayarını belki yüzüncü kez inceledi. "Kesinkes emin olamam ama eğer iki katı daha tırmanabilirsek ve başka bir yerde kısılıp kalmazsak, bir saat sonra buradan kurtulmuş oluruz." Marquez, "Buradan nereye çıkacağımızı tahmin edebiliyor musun?" diye sordu.

"Benim tahminime göre tam Telluride kasabasının altına çıkacağız." "Bu da eski O'Reilly Madeni olsa gerek. Dağ Köyü'nde dağdan kayak bölgesine giden üstü açık vagonun yolu üzerinde. Ama yine de bir sorunumuz var."

"Bir başka sorun mu?"

'Yeni Sheridan Oteli ve lokantası şimdi tam eski maden girişinin üzerinde."

Pitt sırıttı. "Eğer sen haklı çıkarsan, yemekler benden." Hepsi kendi düşüncelerine daldıkları için iki dakika kadar kimse konuşmadı. Sadece soluk alıp verişleri ve tünelin tavanından sürekli olarak damlayan suyun sesi duyuluyordu. Çaresizlik yerini umuda bıraktı. Belki de sonun yaklaştığını bildikleri için yorgunluk belirtilerinin kaybolmaya başladığını hissettiler.

Pitt zaman zaman evini ziyaret eden kadın arkadaşlarının televizyonun sesini fazla yüksek bulmalarından, kadınların seslere daha duyarlı oldukları sonucunu çıkarmıştı. Pat, "Galiba bir motosiklet sesi duydum," deyince, tahmininde yanılmadığını anladı. Marquez evinden ayrıldığından beri ilk kez gülerek, "Motosiklet bir Harley Davidson mu, yoksa Honda mı?" diye alaycı bir tavırla

sordu. Pat, "Hayır, ben çok ciddiyim," dedi. "Sesin bir motosiklete ait olduğuna yemin edebilirim."

Derken Pitt de bir ses duydu. Dönüp tünelde geldikleri yöne baktı ve ellerini kulaklarına götürdü. Bir motosikletten çıkan egzoz gürültüsünü duymuştu. Yüzünde sakin bir ifadeyle Marquez'e baktı. "Buranın halkı, macera yaşamak için eski maden tünellerinde motosikletle dolaşmaya meraklı mıdır?"

Marquez başını salladı. "Asla. Böyle bir şey yapmaya kalkışsalar, bin metre aşağı yuvarlanmazlarsa bile karmaşık tünellerde kaybolurlar. Hayır, efendim, burada yaşayanların hiçbiri yeraltında motosiklet sefasına çıkacak kadar aptal değildir."

Pat kimseyi muhatap almadan, "Bu insanlar nereden geldiler acaba?" dedi.

"Hâlâ geçit veren bir başka madenden gelmiş olmalılar. Onların nasıl olup da bizimle aynı tünelde ilerlediklerini sadece Tanrı bilir." Pitt yukarıya bakarak, "Çok garip bir rastlantı," dedi. Tedirgindi. Neden? İşte bundan emin olamıyordu. Hiç kıpırdamadan öylece durup giderek yükselen egzoz gürültüsünü dinlemeye koyuldu. Eski madenin labirenti için yabancı bir sesti bu. Buraya ait bir ses değildi. Tünelin ilersinden ilk ışık huzmesi göründüğünde Pitt öylece hareketsiz duruyordu.

Pitt tünelden gelenin sadece bir motosiklet mi yoksa birden fazla mı olduğunu henüz anlayamamıştı. Fakat motosikletlinin ya da motosikletlilerin onlar için bir tehdit oluşturduklarını düşünmek ona mantıklı geliyordu. Üzülmektense güvencede olmak daha doğruydu. Bu sözcükler çok eski ve geçerliliğini yitirmiş olabilirlerdi ama yine de bir anlam taşıyorlardı. Pitt'in tedbirli davranma alışkanlığı, birçok kereler hayatını kurtarmıştı.

Pitt döndü, ağır ağır Marquez ile Ambrose'un yanından geçti. Işıklarla gürültünün yaklaşmalarına kendilerini kaptırdıkları için diğerleri Pitt'in yaklaşan motosikletlilerin geldikleri yönde tünelin duvarına yaslandığını fark etmediler. Sadece Pat, Pitt'in kalasların arasındaki daracık ve karanlık boşluğa girip gözden kaybolduğunu fark etti. Bir saniye önce Pitt oradaydı, bir saniye sonra ise hayalet gibi kaybolmuştu.

5

Motosikletliler üç kişiydiler. Motorlarının ön kısımlarında yorgun kazazedelerin gözlerini kamaştıran halojen lambalar vardı. Kazazedeler, gözleri kamaşınca ellerini gözlerine siper ettiler, o sırada motorların çalışması yavaşladı

ve boşta çalışmaya başladı. Davetsiz konukların ikisi motosikletlerinden inip kazazedelere yaklaştılar, gövdelerinin siluetini arkalarındaki lambalar aydınlatıyordu. Bu adamlar, siyah miğferleri, kurşungeçirmez yeleklerinin altına giydikleri iki parçalı kıyafetleriyle uzaydan gelmiş yabancı yaratıkları andırıyorlardı. Çizmelerinin konçları baldırlarına kadar uzuyordu ve ellerinde siyah eldivenler vardı. İki adam kazazedelere yaklaşıp, başlıklarının önündeki koruyucuları kaldırırlarken üçüncü motosikletli yerinden kıpırdamadı.

Pat heyecanla, "Sizleri görünce ne kadar sevindiğimizi tahmin edemezsiniz," dedi.

Ambrose da yorgun bir sesle, "Elbette bize yardım etmek için daha önce gelmenizi isterdik," dedi.

Sağdaki adam boğuk ve ürkütücü bir sesle, "Buraya kadar gelebildiğiniz için sizi kutlarım," dedi. "Biz, Amenes odasında boğulacağınızdan emindik."

Pat merakla, "Amenes mi?" diye sordu.

Marquez sordu. "Beyler siz nereden geliyorsunuz?"

Motosikletli sanki sınıfta ders sırasında sorulan saçma bir soruyu geçiştirir gibi, "Bunun hiç önemi yok," dedi.

"Bizim kayaların yuvarlanması ve suların yükselmesi yüzünden edada kısılı kaldığımızı biliyordunuz demek?" Motosikletli soğuk bir sesle, "Evet," dedi.

Marquez kulaklarına inanamamıştı. Ve siz hiçbir şey yapmadınız, öyle mi? Bizi kurtarmaya ya da yardım istemeye çalışmadınız, ha?"

"Hayır."

Pitt içinden bu adam ne kadar konuşkan, diye düşündü. Eğer daha önce en küçük bir kuşkusu var idiyse, şimdi bu üç adamın hafta sonunda macera yaşamak isteyen kasabalı gençler olmadıklarından kesinlikle emindi. Bu adamlar katildiler ve tepeden tırnağa silahlıydılar. Pitt neden böyle düşündüğünü bilmiyordu ama onların bu madenden sağ çıkmalarına bu adamların izin vermeyeceklerini biliyordu. Harekete geçme zamanıydı ve de tek kozu, sürprizdi. Dalgıç bıçağını kılıfından çıkardı ve sapı yukarda kalacak şekilde ucundan kavradı. Sahip olduğu tek silah buydu ve de işe yaramak zorundaydı. Birkaç kez derin derin soluk aldı, parmaklarının kaslarını son kez esnetti. Bu iş ya şimdi olacaktı ya da asla olmayacaktı.

Pat, eğer Pitt'in bir planı varsa bunun ne olduğunu merak ederken, "Odada boğulmamıza ramak kalmıştı," dedi. Genç kadın Pitt'in bir korkak olduğunu ve

belki de karanlıkta saklandığını aklına getirmişti.

"Biliyoruz. Zaten plan da buydu."

"Plan mı? Ne planı?"

Motosikletlinin dili çözülmüştü. "Hepinizin orada ölmesi gerekiyordu." Bu sözleri şaşırmışlık ve anlayamamışlıktan kaynaklanan bir sessizlik izledi.

"Ne yazık ki, sizin sağ kalma isteğiniz, yolun kapanması ve su baskını gibi engelleri etkisiz kıldı." Motosikletli konuşmasını sürdürdü. "Sizin bu kadar ısrarcı olacağınızı düşünemedik. Ama bunun önemi yok. Bu şekilde sadece kaçınılmaz sonu biraz ertelediniz." Marquez dehşet içinde, "Dinamit patlatılması," dedi. "Bunu yapan sizdiniz."

Cevap kısa oldu. "Evet, patlamayı biz ayarladık."

Pat kendini birdenbire spot lambaları yanan bir kamyonun karşısında bulan bir geyik gibi hissetmeye başlamıştı. Genç kadın, adamların Pitt'in varlığını fark etmediklerinden emindi, bu yüzden o da sanki Pitt orada değilmiş gibi davranmak istedi.

Pat sesi titreyerek, "Bizi neden öldürmek isteyesiniz?" diye sordu. "Hiç tanımadığımız yabancılar neden bizi ortadan kaldırmak istesinler?"

"Siz kafatasını ve duvar yazılarını gördünüz."

Marquez korku ile öfke arasında bocalayan biri gibiydi. "Ee, ne olmuş yani?" diye homurdandı.

"Sizin keşfinizin bu madenin dışında bilinmesine izin verilemez." Ambrose garipsenecek derecede sakin bir tavırla, "Biz yanlış bir şey yapmadık ki," dedi. "Bizler tarihin inanılmaz olaylarını araştıran bilim adamlarıyız. Biz definelerden değil sanat eserlerinden söz ediyoruz. Bu yüzden öldürülmek çılgınlık."

Motosikletli omuzlarını silkti. "Bu şanssızlık, ama sizler aklınızın alamayacağı sorunlara burnunuzu soktunuz."

Marquez sordu. "Bizim odaya girdiğimizi nasıl oldu da öğrendiniz?" "Bize bilgi verildi. Sizin için bu kadar bilgi yeterli."

"Bilgi veren kim? Bizim orada olduğumuzu bilenlerin sayısı beşten fazla değil."

İkinci motosikletli homurdandı. "Boşuna zaman kaybediyoruz. Hadi işimizi bitirelim ve bunları en yakın kuyuya atalım." Ambrose duygusuz bir sesle, "Bu delilik," diye mırıldandı. Pitt sessizce gizlendiği yerden ayrıldı, motorların

gürültüsü onun ayak seslerinin duyulmasını engelliyordu. Pitt hâlâ motosikletinde oturan ve konuşmaları dinlerken dikkati dağılan adamın arkasına geçti. Pitt, adam öldürmenin yabancısı değildi ama kurban ne kadar kötü biri olursa olsun, bir adamı arkasından vurmaya alışmamıştı. Bir anda bıçağın sapıyla adamın boynuna olanca gücüyle vurdu. Bu öldürücü bir darbeydi ama bıçak sapının ağırlığı sonucun çok kötü olmasına yetmemişti. Motosikletli oturduğu yerde İki büklüm oldu sonra hafif bir iniltiyle arkaya, Pitt'in üzerine düştü. Pitt adama sarıldı ve onu motosikletle birlikte aşağı çekti, motosikletin motoru hâlâ boşta çalışıyordu.

Pitt çok hızlı hareket ederek motosikletlinin kurşungeçirmez yeleğini çıkardı ve omzunda asılı kılıfta duran Para Ordnance 10+1.45 kalibrelik otomatik silahı aldı. Pitt motosikletlinin arkasında durup ona nişan aldı ve silahın horozunu çekti. Daha önce P-10 tipi silah kullanmamıştı, fakat silahın dolu olduğunu hissetmişti. Bu silah, Pitt'in çok güvendiği ve Washington'dan Colorado'ya gelirken kullandığı NUMA'ya ait kamyonette kilitli duran silahıyla aşağı yukarı aynı özellikleri taşıyordu.

Motosikletlerin lambalarından yayılan ışık, arkalarında duran karaltıyı fark edemeyen iki motosikletliyi aydınlatıyordu. Fakat Pitt sürünerek onlara yaklaşırken üçüncü motosikletin ışığının önünden geçti ve o zaman Ambrose onu fark etti.

Antropolog, Pitt'in ışığın önünden geçişini gözledi ve damdan düşercesine, "Oraya nasıl geldin?" diye sordu.

Pitt bu sözler üzerine dikkatle nişan aldı ve işaret parmağını tetiğe yerleştirdi.

Birinci motosikletli sordu. "Sen kiminle konuşuyorsun?" Pitt gayet sakin bir şekilde, "Bendenizle," dedi. Bu adamlar, mesleklerinde en üst düzeye gelmişlerdi. Hiç öyle şaşkınlık belirtisi göstermediler. Gereksiz tartışmaya da girmediler. Gereksiz sorular da sormadılar. Hiç bocalamadılar ve de en küçük bir kararsızlık belirtisi sergilemediler. Onlar, yıldırım hızıyla harekete geçtiler. Gayet iyi çalışılmış hareketlerle silahlarını kılıflarından çıkardılar ve bir saniye içinde arkalarına döndüler, yüzlerinde donuk bir ifade vardı.

Pitt katillerle yüz yüze gelmedi, dizlerini hafifçe kıvırarak, polis akademilerindeki öğrencilere öğretildiği ve filmlerde izlendiği gibi silahını burnunun hizasında tutarak nişan aldı. Klasik uygulamayı tercih etmişti yani. Gövdesi yana dönmüş, gözleri omzunun üzerinden arkaya bakarken silahlar ateşlenmişti. Pitt, hedefinden önce davranmakla kalmadı, aynı zamanda ondan daha iyi nişan alabildi. Batı'nın ihtiyarlayıncaya kadar yaşamayı başaran

silahşörlerinin en hızlı silah çekebilen kişiler olmalarının gerekmediğini fakat bu adamların tetiği çekmeden önce iyi nişan almaya zaman ayırıp doğru nişan aldıklarını biliyordu. Pitt'in silahından çıkan ilk mermi, sağdaki motosikletlinin boynuna saplandı. P-10'un tetiğini ikinci kez çeker çekmez, ikinci motosikletli Pitt'e nişan alırken göğsüne bir kurşun saplandı. Pitt, bu iki adamın göz açıp kapayıncaya kadar aynı anda hareket edebileceklerine inanmıyordu. Eğer onlara iki saniye daha süre tanınsaydı, madenin tüneline yuvarlanan ceset, onun cesedi olacaktı. Silah sesleri, tünelin taş duvarlarında yankılanarak sanki top ateşi başlamış gibi büyük bir gümbürtü yarattı. On saniye belki de yirmi saniye - aslında bu süre bir saat gibi uzun gelmişti- Pat, Ambrose ve Marquez, ayaklarının dibinde duran cesetlere faltaşı gibi açılmış gözlerle şaşkın şaşkın baktılar. Sonra umut zerrecikleri ve hâlâ sağ olduklarını sonunda fark etmeleri onları dehşet duygusunun yarattığı suskunluktan kurtardı.

Pat alçak bir sesle, "Tanrı aşkına, neler oluyor?" diye sordu. Sonra başını kaldırıp Pitt'e baktı. "Sen onları öldürdün?" Bu bir sorudan çok bir açıklama niteliği taşıyordu.

Pitt kolunu genç kadının omzuna dolayarak, "Senin ölmenden iyi. Çok kötü bir kâbus yaşadık ama bu da bitmek üzere." Marquez yürüyüp cesetlerin yanına gitti. "Bu insanlar kim?" Ambrose, "Güvenlik güçlerinin çözmeleri gereken bir sır," diye karşılık verdi. Bir elini uzattı. "Senin elini sıkmak isterim, Bay...." Ambrose durdu ve öylece kaldı. "Hayatımı kurtaran adamın adını bile bilmiyorum."

Pat, "Onun adı Dirk Pitt," dedi. Ambrose, "Sana minnettarım," dedi. Adam rahatlamış değil de huzursuz olmuş gibiydi.

Marquez, Pitt'in sırtına vurarak, "Ben de minnettarım," dedi.

Pitt, Marquez'e, "Sence adamlar buraya gelmek için hangi madene girmiş olabilirler?" diye sordu.

Madenci bir süre düşündükten sonra, "Herhalde Cennet Madeni," dedi.

Ambrose, "Bu da adamların dinamiti patlatıp çığ düşmesini sağlarken bile bile kendilerini buraya hapsettiklerini gösteriyor," dedi. Pitt başını salladı. "Bunu bilerek yapmadılar. Onlar başka bir yoldan dışarı çıkmalarının mümkün olduğunu biliyorlardı. En büyük hataları fazla patlayıcı kullanmak oldu. Sarsıntıları, tünelin çökmesini ve toprak altındaki kanalların açılıp tünelin sular altında kalmasını planlamadılar."

Marquez dedi ki: "Bu doğru olabilir. Adamlar, kapanan kısmın öbür tarafından

yokuş yukarı çıkıp su baskınından önce giriş bölümüne kolayca erişebilmiş olmalılar. Ancak girişin kar yığınlarıyla kapandığını görünce, dışarı çıkabilmek için girişle bağlantısı olan başka tünelleri aramaya başladılar."

"Ve saatlerce tünelleri dolaştıktan sonra nihayet bizimle karşılaştılar," diye Ambrose sözlerini tamamladı.

Pitt başını salladı. "Onlar Cennet Madeni'nin girişinden bu seviyeye çıkabildiler ve bizim binbir zorlukla çıkmaya çalıştığımız kuyuları tırmanmaktan kurtuldular."

Marquez mırıldandı. "Ama aslına bakılırsa, sanki onlar bizi arıyorlarmış gibi."

Pitt düşüncelerini diğerlerine açıklamak istemedi, fakat motosikletlilerin yukarı seviyelerde su baskınından kurtulduktan sonra, dördünün peşinden geldiklerinden emindi. Pat ölü motosikletlilere dalgın dalgın bakarak, "Bütün bunlar çılgınlıktan başka bir şey değil," dedi. "O adam bizim aklımızın almayacağı sorunlara bulaştığımızı söylemekle neyi anlatmak istedi?" Pitt omuzlarını silkti. "Bunun kararını vermek başkalarına düşer. Benim zihnimi kurcalayan soru şu: Bu adamları kim gönderdi? Bu insanlar kimi temsil ediyorlar? Bunun dışında ben sadece ıslanmış, üşüyen ve şöyle kalın bir Colorado pirzolası ve bir kadeh tekila bulmak isteyen bir sualtı mühendisiyim." Ambrose sırıtarak, "Doğrusu bir sualtı mühendisi için silah kullanmakta çok usta sayılırsın."

Pitt acı bir alayla, "Bir adamı arkadan vurmak ustalık istemez," dedi. Marquez, Pitt'in ensesine vurup bayılttığı adamı işaret ederek, "Bunu ne yapacağız?" dedi.

"Onu bağlayacak ipimiz yok, bu yüzden çizmelerini alacağız. Adam tünellerde yalınayak fazla yürüyemez."

"Adamı burada bırakmak mı istiyorsun?"

"Hareketsiz bir insanı oraya buraya taşımanın bir anlamı yok. Zaten, biz şgelfe durumu bildirip de adamlarını buraya gönderinceye kadar katil hâlâ kendine gelmemiş olabilir." Pitt kısa bir duraklamadan sonra sordu. "İçinizde motosiklet kullanmasını bilen var mı?"

Marquez, "Ben on yıl süreyle bir Harley marka motosiklet kullandım," dedi.

Pat de atıldı. "Benim de aslında babama ait olan eski bir Honda CBX Süper spor modeli bir motosikletim var."

"Sen o motosikleti kullanıyor musun?"

"Kolej yıllarında hep kullandım. Hâlâ zaman zaman hafta sonlarında motosikletle yola düşüyorum."

Pitt genç kadına derin bir saygıyla baktı. "Demek sen de eski bir deri ceketli motosikletçisin, yani direksiyon başında efelenen kadınlardansın."

Pat gururla, "Tam üstüne bastın," dedi.

Pitt daha sonra Ambrose'a döndü. "Ya sen, doktor?"

"Hayatım boyunca bir kez bile motosiklete binmedim. Neden soruyorsun?"

"Çünkü çok iyi durumda üç adet gıcır gıcır Suzuki motosikletimiz var. Doğrusu bunları ödünç alıp madenden çıkarken kullanmamamız için bir neden görmüyorum."

Marquez dişlerini göstere göstere güldü. "Ben varım." Ambrose, "Ben şerif gelinceye kadar burada kalayım," dedi. "Siz yola devam edin. İki ceset ve bir canlı katille zorunlu olduğumdan daha uzun süre bir arada kalmak istemem."

"Seni bu katille yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor, doktor. Buradan çıkıncaya kadar benim arkama oturup yolculuk yapmanı tercih ederim."

Ambrose kararlıydı. "Bu motosikletler öyle yolcu taşıyabilecek gibi görünmüyorlar. Eğer bunlardan birine binersem, Tanrı belamı versin. Dahası siz rayların üzerinden geçeceksiniz, motosiklet kimbilir nasıl sarsılacak."

Pitt inatçı antropologun kararına boyun eğdi. "Nasıl istersen," dedi. Pitt yere eğilip, cesetlerden P-10 otomatik silahları aldı. Pitt kesinlikle doğuştan katil biri değildi ama yaptıklarından hiç pişmanlık duymuyordu. Biraz önce, bu adamlar daha önce hiç görmedikleri üç masum insanı öldürmeye Çalışıyorlardı. İşte Pitt hangi koşullar altında olursa olsun, buna asla izin veremezdi.

Pitt silahlardan birini Ambrose'a verdi. "Sevgili dostumuzdan en az altı metre uzakta dur ve adam gözlerini bile kırpsa ateş etmeye hazır ol." Pitt Ambrose'a ayrıca dalgıç fenerini de verdi. "Fenerin pilleri, hiç değilse şerif gelinceye kadar idare eder."

Ambrose itiraz etti. "Bir başka insanı vurabileceğimi hiç sanmam," dedi fakat sesinde soğuk bir ifade vardı.

"Bu heriflere insan gözüyle bakma. Bunlar, bir kadının boğazını kestikten sonra dondurma yiyebilen acımasız cellâtlar. Seni uyarıyorum doktor, eğer herif sana yan bakacak olursa hemen kafasını karpuz gibi yarıver."

Suzuki motosikletlerin motorları hâlâ boşta çalışıyorlardı. Onların ileri vites,

fren ve gaz pedallarının yerlerini öğrenmeleri bir dakika bile sürmedi. Pitt, Ambrose'a elini sallayarak veda edip önden ileri atıldı. Motosikletlerin rayların dışında ilerlemelerine imkân yoktu. Pitt motosikleti rayların ortasından sürmeye çalıştı, Pat ve Marquez de hemen arkasından geliyorlardı. Ray bağlantılarının üzerinden geçerken sarsıntı nedeniyle dişleri birbirine çarpıyordu ve bu da yolculuğun son derece sıkıntılı geçmesine neden oluyordu. Pat sanki bir çamaşır kurutma makinesindeymiş gibi içinin sarsıldığını hissetti.

Pitt, bu işin püf noktasının böyle bir yerde en az sarsıntıya neden olacak hızı bulmak olduğunu düşündü. Saatte yirmi beş mil hızın düzgün bir yolda güvenceli olacağı kesindi ama daracık bir maden tünelinde bu hız, oldukça tehlikeliydi.

Kayaların akustiği, motosikletlerin egzoz gürültüsünü kulakları patlatırca-sına yankılandırıyordu. Motosikletlerin spot lambalarının ışıkları yolda bir yükselip bir alçalıyor ve rayları patlayan flaşlar gibi aydınlatıyorlardı. Pitt raylar üzerinde duran bir maden taşıma aracına çarpmaktan son anda kurtuldu. Bir süre yukarı tırmandıktan sonra Pitt'in bilgisayarında "Hemşeri" adıyla belirtilen bir madene ulaştılar. Pitt tünelin çatal şeklinde bir başka tünel ile buluştuğu yerde motosikletini stop ettirdi ve küçük monitörü inceledi.

Pat egzoz borularından çıkan gürültü arasında, "Kaybolduk öyle mi?" diye sordu.

"Soldaki tünelden yüz metre daha ilerleyince, senin New Sheridan Oteli'nin altında olduğunu söylediğin maden tünelinin sonuna ulaşacağız."

Marquez, "O'Reilly Madeni'ne giriş yüz yıldan fazla bir süre önce kapanmıştı," dedi. "O yoldan asla dışarıya çıkamayız." Pitt, "Denemekten bir zarar gelmez," diye karşılık verdi ve vites değiştirdi. Motosiklet hızla ileri atıldı, ancak iki dakika sonra eski madenin girişini kapatan tuğla duvarla karşılaşınca hemen fren yapmak zorunda kaldı. Pitt motosikleti bir kalasa dayayıp spot lambasının ışığında tuğlaları inceledi.

Marquez, Pitt'in yanına gelip motosikletini stop ettirdikten sonra onu dik tutabilmek için iki ayağını yere bastı. "Başka bir yol bulmak zorundayız," dedi. "Otelin zeminindeki temel duvarına geldik." Pitt onu duymamış gibiydi. Sanki adamın aklı bin mil ötelerdeydi, ağır ağır yürüyüp elini, eski kırmızı tuğlaların üzerinde gezdirdi. Pat motosikletini stop ettirince Pitt de arkasına döndü. Pat, "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu. Yorgunluktan bitkin bir hale geldiğini sesinin tonu ele veriyordu.

Pitt arkasına dönmeden konuştu. "Oraya," dedi ve eliyle tuğla duvarı işaret

etti. "İkinizin de motosikletlerinizi tünelin iki yanına götürmenizi öneriyorum."

Pat ile Marquez planı anlamamışlardı. Pitt, Suzuki'sine binip motoru çalıştırdıktan sonra arka tekerlekten çevreye taşlar saçılarak tünele doğru ilerledi. Bir dakika sonra Pitt onlara doğru geldi, Suzuki'nin spot lambasının ışığı kalaslar üzerinde dans ediyordu.

Marquez, Pitt'in saatte otuz mil hız yaparak ilerlediğini tahmin etti. O sırada Pitt bacaklarını yere uzattı, başını eğdi, ellerini direksiyondan çekerek Suziki'nin altından hızla geçmesine izin verdi. Ayakları raylara takılınca dengesini kaybedip, tünelde bir futbol topu gibi yuvarlanmaya başladı.

Motosiklet tekerleklerinin üzerinde duruyordu ve tam yana yatmak üzereyken tuğla duvara olanca hızıyla çarptı. Metal sesleriyle büyük bir toz dumanı içinde eskimiş tuğlaların arasından geçti ve ötedeki boşlukta kayboldu.

Pat hemen Pitt'in yanına koştu. Adamın hayatını feda ettiğini yeminle ileri sürebilirdi, fakat Pitt, çenesinden kanlar akarken gözlerini Pat'e dikmişti ve delinin teki gibi sırıttı. "Bunu bir de Evel Knievel denesin de görelim bakalım," dedi. (Arabaların, otobüslerin ve canlı köpekbalıklarının üzerinden motosikletle atlayış yaparak ün salmış, bir motosikletçi)

Pat hayretle Pitt'e baktı. "Vücudundaki kemiklerin kırılmamış olduğuna inanamıyorum."

Pitt ağır ağır ayağa kalkarken, "Kemiklerin hiçbiri kırılmadı," diye acı içinde mırıldandı. "Ama sanırım birkaçı biraz büküldü." Marquez, "Bu benim şimdiye kadar gördüğüm en çılgınca hareketti," dedi.

"Belki ama umduğumdan daha iyi sonuç verdi." Pitt sağ omzunu sıkı sıkı kavrayarak başıyla tuğla duvarı işaret etti. Pitt orada öylece durup incinen kaburgalarının ve çıkık omzunun verdiği acının biraz dinmesini bekledi. Bu arada Marquez de motosikletin duvarda açtığı deliği büyütmek için tuğlaları meye başlamıştı.

Madenci kırılan duvara bir göz attı sonra lambasını delikten içeri tuttu

Birkaç saniye sonra başını geriye çevirdi ve, "Sanırım başımız fena halde dertte," dedi.

Pat, "Neden? Oradan dışarı çıkamayacak mıyız?" diye sordu. Marquez, "Çıkmasına çıkacağız ama bu bize çok pahalıya mal olacak." "Pahalıya mı?"

Pitt acı içinde topallayarak duvarın önüne geldi ve delikten içeri baktı. Pat büyük bir öfkeyle, "Sorun nedir?" diye sordu. Pitt, "Motosiklet," dedi. "Otelin

lokantasının şarap mahzenine girip şişelere çarpmış. Şu anda en aşağı yüz şişe kırılmış durumda, şişelerdeki şarap mahzenin delikli taşından süzülüyor olmalı."

6

Şerif James Eagan, JR., Cennet Madeni'ndeki kurtarma operasyonunu yönetirken, telsizinden Luis Marquez'in Telluride şerif yardımcıları tarafından Yeni Sheridan Oteli'nde, otele zarar verip zorla girmek suçundan sanık olarak tutuklandığını öğrendi. Eagan kulaklarına inanamamıştı. Bu nasıl olabilirdi? Marquez'in karısı, Marquez ile iki kişinin çığ yüzünden madende tutsak kaldıklarından emindi. Eagan kurtarma operasyonunun kumandasını devredip dağdan aşağı, otele indi.

Şerif orada bir sürü kırılmış şarap şişesinin ortasında bir motosiklet görmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti. Şerif Eagan'ın şaşkınlığı otelin konferans salonuna girip de ıslanmış, üstü başı berbat olmuş perişan durumdaki üç kişiyi, bir kadınla iki erkeği görünce iyiden iyiye artmıştı. Adamlardan biri yırtılıp kirlenmiş bir dalgıç kıyafeti içindeydi. Üçünün de bileklerine kelepçe takılmıştı ve sanıklar, yüzlerinde ciddi birer ifadeyle orada dimdik duran iki şerif yardımcısının gözetimi altındaydılar. Polislerden biri başıyla Pitt'i işaret etti.

"Bu adam silah deposu gibiydi."

Eagan resmi bir tavırla, "Silahlarını aldınız mı?" diye sordu

Şerif yardımcısı başını salladı ve üç Para-Ordnance tipi .45 kalibrelik otomatik silahı kaldırıp gösterdi.

Tatmin olan Eagan, dikkatini Luis Marquez'e verdi. "Sen nasıl olup da madenden çıkıp kendini burada buldun?" diye tam bir şaşkınlık içinde sordu.

Marquez sert bir sesle, "Bunun hiç önemi yok," dedi. "Sen ve iki yardımcının tünelden aşağı inmeniz gerekiyor. Orada iki ceset ve bir katili kollasın diye bıraktığımız kolej profesörü Dr. Ambrose'u bulacaksınız."

Şerif Jim Eagan, bir sandalyeye oturup arkasına yaslanarak gömleğin göğüs cebinden bir defter çıkarırken aklı karışmıştı ve gerçekten kuşkuluydu "Şimdi burada neler olduğunu bana anlatır mısınız, lütfen?" diye söylendi.

Marquez çaresizlik içinde madende nasıl kısılıp kaldıklarını ve Pitt'in şans eseri onların yanına gelişini, esrarengiz odadan kaçışlarını, üç katille karşılaşmalarını ve otelin şarap mahzenine zorunlu girişlerini anlattı.

Marquez gerginliğin ve yorgunluğun etkilerini üzerinden atmaya çalışırken,

önceleri ayrıntılar ağır ağır dudaklarından döküldü. Sonra Marquez, Eagan'ın kuşkulandığını fark ettiği için kelimeler daha hızlanarak ağzından dökülmeye başladı. Şaşkınlık iyice artmıştı ve Marquez, Eagan'a Tom Ambrose'u kurtarması için yalvarırken şaşkınlık yerini telaşa bıraktı. "Lanet olsun, Jim, bırak şu inatçılığı. Hadi poponu kaldır da git kendi gözlerinle gör."

Eagan, Marquez'i tanıyordu ve sözünün eri olduğu için ona saygı duyardı, fakat anlattığı öykü elde kanıt olmadıkça inanılacak gibi değildi. "Siyah lav taşından kafatasları, dağın içinde binlerce metre derinlikte duvarlara kazınmış ne oldukları belirsiz yazılar, motosikletlerle maden tünellerinde cirit atan katiller. Eğer bana anlattıkların doğru ise, siz üçünüz, cinayet zanlısı olacaksınız." Pat ilk kez konuştu ve ağır ağır, "Bay Marquez size gerçeği anlattı," dedi. "Ona neden inanmıyorsunuz?" "Peki, siz kimsiniz?"

Pat yorgun bir sesle, "Patricia O'Connell," dedi. "Pennsylvania Üniversitesi'nde görevliyim."

"Peki, madene inmenizin sebebi nedir?"

"Benim konum, eski diller. Telluride'e gelip Bay Marquez'in madeninde bulduğu eski yazıları çözmem istenmişti."

Eagan bir an kadını dikkatle inceledi. Bu kadın şık giyinip makyaj yaptığı zaman güzel görünebilirdi. Doğrusu Eagan için bu kadının eski dillerde doktora yapmış bir bilim kadını olduğuna inanmak çok güçtü. O ıslak, ip gibi olmuş saçlarıyla ve çamurlanmış yüzüyle, bu kadın evsiz barksız bir eskiciye benziyordu.

Eagan ağır ağır, "Kesin olarak bildiğim tek şey, sizler çalıntı olabilecek motosikleti parçaladınız ve otelin şarap mahzenini harabeye çevirdiniz."

Marquez, "Bunu unut," diye yalvardı. "Dr. Ambrose'u kurtar."

"Ancak gerçekleri öğrendikten sonra adamlarımı madene gönderebilirim. "

Jim Eagan sekiz yıldan beri San Miguel bölgesinin şerifiydi ve Telluride kasabasının güvenliğinden sorumlu şeriflerle tam bir uyum içinde çalışıyordu. Bu bölgede cinayet olaylarına çok ender rastlanıyordu. Polisi meşgul eden olaylar genellikle otomobil kazaları, hırsızlık, sarhoş kavgaları, çevreye zarar vermek ve sarhoşların tutuklanmalarıyla sınırlıydı. Tutuklanan sarhoşların çoğu da yaz mevsiminde yolları Telluride'den geçen ve de genellikle caz festival, gibi etkinlikler için buralara gelen gençlerdi. Eagan, küçük ama doğal güzelliğiyle ünlü dünyasının sakinleri tarafından sevilen ve saygı gören bir kişiydi. Görevini ciddiye alan, çalışkan biriydi ama yöredeki barlarda içki içerken de çok kolay

gülen neşeli biriydi. Orta boyluydu ve fazla kilolu değildi. Yüzünde genellikle azarlayıcı ve sindirici bir ifade taşırdı. Tutukladığı zanlılara şöyle bir bakması, adamları korkutmaya yetiyordu.

Yırtık dalgıç kıyafeti giymiş, yüzü gözü bereli yorgun adam, "Sizden küçük bir ricada bulunabilir miyim?" dedi. Adam sanki bir su pompasının pervanesinden çıkarılmış gibiydi.

Bu adam, Eagan'a ilk bakışta kırk beş yaşlarında gibi görünmüştü ama belki de o bronzlaşmış yorgun yüzün gösterdiğinden beş yaş daha gençti şerif, adamın boyunun iki metre kadar olduğunu ve kilosunun da doksanı geçtiğini tahmin etti. Adamın saçları siyah ve dalgalıydı, şakaklarıysa yeni beyazlaşmaya başlamıştı. Kaşları koyu renk ve kalındı, yemyeşil gözlerinin üzerini kapatıyordu. Düz ve ince burnu, hafif bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılan düzgün dudaklarına doğru uzuyordu. Eagan'ın canını sıkan şey, adamın umursamaz tavrı değildi -o böylelerine çok rastlamıştı-. Asıl bu yabancının sanki her şeyi çok eğlenceli buluyormuş gibi davranmasına bozulmuştu. Masanın karşısında duran adam besbelli, şerifin yöneticilik yöntemlerinden hiç etkilenmemişti. Eagan tükenmez kaleminin ucunu defterin bir sayfasının üst kısmına dokundururken, "Bakarız," dedi.

"Adınız nedir?"

"Dirk Pitt."

"Peki, siz neyle meşgulsünüz, Bay Pitt?"

"Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nun özel projeler müdürüyüm. Buradan geçiyordum ve altın aramanın eğlenceli bir uğraş olacağını düşündüm."

Eagan içinden bu adamın karşısında küçük düştüğünü düşündü. "Espri yapmasanız da olur, Bay Pitt."

"Eğer size bir telefon numarası verirsem, o numarayı aramak nezaketini gösterir misiniz?" Pitt'in ses tonu son derece kibardı ve düşmanca duygularından uzaktı. "Bir avukatla mı görüşmek istiyorsunuz?"

Pitt başını salladı. "Hayır, öyle bir şey aklıma gelmedi. Sadece durumumu ve burada oluşumun nedenini doğrulayacak basit bir konuşmanın yararlı olacağını düşündüm."

Eagan bir saniye kadar düşündü, sonra defteriyle tükenmez kalemi masanın üzerinde karşıya itti. "Pekâlâ, numarayı alalım bakalım."

Pitt, şerifin defterine numarayı yazdı sonra defteri geri verdi. "Bu numara

şehirlerarasıdır. İsterseniz ödemeli de arayabilirsiniz." Eagan gergin bir gülümsemeyle, "Siz ücreti otele ödeyebilirsiniz," dedi.

Pitt, "Amiral James Sandecker ile görüşeceksiniz," diye bilgi verdi. "Bu numara onun özel telefonuna ait. Ona benim adımı verin ve durumu açıklayın."

Eagan yandaki masada duran telefona yaklaştı, ahizeyi kaldırıp santralden bir dış hat istedi sonra numarayı çevirdi. Kısa bir bekleyişten sonra Eagan, "Amiral Sandecker, ben Colorado, San Miguel bölgesinin şerifi Jim Eagan'ım. Burada sizin emrinizde çalıştığını iddia eden biriyle bir sorunum var. Bu kişinin adı Dirk Pitt." Eagan hemen durumu ana hatlarıyla özetledi ve Pitt'in büyük bir olasılıkla ikinci derecede suç işlemek, hırsızlık ve mala zarar vermekle suçlanıp tutuklanabileceğini söyledi. Bu noktadan sonra konuşma, şerif açısından çok ters bir havaya girdi, aşağı yukarı on dakika süreyle şerifin yüzündeki şaşkın ifade değişmedi. Adam, sanki karşısında Tanrı varmış gibi defalarca, "Evet, efendim, emredersiniz, efendim," dedi. Sonunda telefonu kapatıp şaşkın şaşkın Pitt'e baktı. "Sizin patron pek öfkeli bir piç," dedi. Pitt güldü. "Patron çoğu kimsede bu izlenimi bırakır." "Doğrusu çok etkileyici bir geçmişiniz varmış." "Amiral zararı ödemeyi önerdi mi?"

Eagan sırıttı. "Zararın sizin ücretinizden kesilmesinde ısrar etti." Pat meraklanmıştı, sordu. "Amiral başka neler dedi?" Eagan ağır ağır konuştu. "Amiral başka şeyler de söyledi, ama bu arada, eğer Bay Pitt, İç Savaşı güneyin kazandığını iddia ederse, ona inanmam gerektiğini belirtti."

Pitt ile Marquez, Eagan ve yardımcılarından birini yanlarına alarak şarap mahzeninin duvarındaki delikten geçip eski madenin tünelinde yürümeye başladılar. Biraz sonra eski maden arabasının yanından geçerek yollarına devam ettiler.

Pitt'in karanlıkta mesafeyi tahmin etmesine imkân yoktu. Ambrose ile yakaladıkları katilin otelden bir mile yakın bir mesafede olduklarını tahmin ediyordu. Şerif yardımcılarından birinden aldığı feneri elinde tutup birkaç yüz metrede bir söndürüyor ve karanlıkta, Ambrose'a bıraktığı dalgıç fenerinin ışığını görebilir miyim, diye dikkat kesiliyordu.

Pitt tahminlerine göre doğru noktaya geldiklerine hükmedince durdu ve fenerin ışığını tünele tuttu. Sonra feneri söndürdü. Önlerinde sadece koyu bir karanlık uzanıyordu Pitt, Marquez'e, "Oraya geldik," dedi.

Madenci, "Bu imkânsız," dedi. "Dr. Ambrose, bizim seslerimizin yankısını duymuş ve ışığı görmüş olmalıydı. Bizi fark edince de mutlaka, bizi uyarmak için bağırırdı."

Pitt feneri yakıp tünelin duvarlarından birine tuttu. "Burada doğru olmayan bir şey var," dedi. "işte, motosikletliler gelirken, benim gizlendiğim kapı aralığı burada."

Eagan, Pitt'in yanına geldi. "Neden duruyoruz?"

Pitt cevap verdi. "Gerçi bu çılgınlık gibi gelecek ama adamlar kaybolmuşlar."

Şerif fenerinin ışığını Pitt'in yüzüne tuttu, gözlerinde bir şey arıyordu. "O insanların sizin hayal gücünüzün ürünleri olmadıklarından emin misiniz?"

Marquez mırıldandı. "Tanrı adına yemin ederim. Burada iki ceset, baygın yatan bir katil ve elinde silahıyla Dr. Ambrose'u bırakmıştık." Pitt, şerife aldırmayıp yere çömeldi. Fenerini tünelin çevresinde ağır ağır 180 derecelik bir açı oluşturacak şekilde gezdirdi, zemini ve maden arabasının izlerini santim santim inceledi. Marquez, "Sen ne..." diye söze başlamışken, Pitt bir elini havaya kaldırarak ona susmasını İşaret etti.

Pitt'in düşüncesine göre, eğer Ambrose ile katil oradan gitmişlerse, mutlaka varlıklarını belirten bir iz bırakmış olmalıydılar. Pitt'in niyeti, katilleri öldürmek için ateşlediği P-10 otomatik silahın mermi kovanlarını bulmaktı. Fakat kurşun kovanlarının izi bile yoktu. Pitt'in ensesindeki damarlar seğirmeye başladı. Doğru yerde olduklarından emindi. Daha sonra, ancak otuz kırk santim uzakta duran bir siyah kabloyu görmeden varlığını hissetti. Kablo öyle inceydi ki Pitt'in fenerinin ışığı altında gölge bırakmıyordu. Pitt, kabloyu rayların üzerinden duvarın üstünde kalaslardan birine bağlanmış siyah bir çıkına kadar takip etti.

Pitt garipsenecek kadar sakin bir sesle, "Söylesene şerif, sen bombayı etkisiz hale getirme eğitimi gördün mü?" dedi.

Eagan kaşlarını kaldırarak, "Güvenlik güçlerine kurs veriyorum. Ben ordudayken bir bomba uzmanıydım. Bunu neden sordunuz?"

"Benim tahminime göre, küçücük parçalar halinde öbür dünyaya gidecektik." Pitt, rayların üzerinden kalasa kadar uzayan kabloyu eliyle işaret etti. "Eğer tahminimde yanılmıyorsam şu gördüğün patlayıcı bir bubi tuzağı."

Eagan kabloya iyice yaklaştı. Sonra o çıkını büyük bir dikkatle inceledi. Sonra gözlerinde yeni bir saygı ifadesiyle Pitt'e döndü. "Sizin haklı olduğunuza inanıyorum, Bay Pitt. Birisi sizden hoşlanmıyor."

"Buna kendini de dahil et, şerif. O insanlar, sizin ve adamlarınızın bizimle birlikte Dr. Ambrose için madene döneceğimizi mutlaka biliyorlardı."

Marquez yüksek sesle merakını açığa vurdu. "Profesör nerede? Dr. Ambrose

ile katil nereye gittiler?"

Pitt, "İki ihtimal var," dedi. "Birincisi katil kendine geldi, Dr.Ambrose'tan daha güçlü olduğu için onu öldürdü ve cesedini en yakındaki maden kuyusuna attı. Sonra bombayı hazırladı ve dışarı çıkmak için başka bir tünelden kaçtı."

Eagan, "Siz peri masalı yazmayı denemelisiniz," dedi.

"O halde bubi tuzağını açıklar mısın?"

"O tuzağı sizin hazırlamadığınızı nereden bileyim?"

"Benim bir hedefim yok ki."

Marquez, "Bırak bu saçmalıkları," dedi. "Bay Pitt, yaklaşık beş saatten beri hep benim yanımdaydı. O sadece bizim hayatımızı kurtardı. Eğer patlama bizi öldürmeseydi, madende kısılıp kalmak bizi yok edecekti."

Eagan inatla, "O çıkında patlayıcı olduğundan emin değiliz," dedi. Pitt sırıttı. "Öyleyse kabloyu ateşle ve ne olacağını gör," dedi. "Ben kendi hesabıma buralarda kalıp orada ne olduğunu öğrenmeye hevesli değilim. Buradan gidiyorum." Pitt ayağa kalktı ve maden raylarını izleyerek otele doğru yürümeye başladı. "Bir saniye, Bay Pitt, sizinle işim henüz bitmedi." Pitt duraladı. Sonra arkasına döndü. "Senin niyetin nedir, şerif?"

"Kalasa kabloyla bağlı şu torbayı incelemek ve eğer bomba ise onu etkisiz hale getirmek istiyorum."

Pitt geriye doğru birkaç adım attı, yüzü ciddileşmişti. "Yerinde olsam, buna kalkışmazdım. Bu, acemi bir teröristin evinin arka bahçesinde hazırladığı bir bomba değil. Önümüzdeki ay alacağım maaş çeki üzerine bahse girerim ki, bu bomba uzmanlar tarafından hazırlanmış olmalı ve şöyle hafifçe dokunmayla patlayacaktır." Eagan, Pitt'e baktı. "Eğer sizin daha iyi bir fikriniz varsa, onu dinlemeye hazırım."

"Maden arabası yolun yüz metre kadar ilersinde duruyor. Arabayı itersek, rayların üzerinde harekete geçip kablonun üzerinden ilerleyecek ve bombayı patlatacak."

Marquez, "Tünelin tavanı çöker," dedi. "Ve maden sonsuza dek kapalı kalır."

Pitt omuzlarını silkti. "Madene gelecek kuşakların girmelerini önlemiş sayılmayız. Dokuz yüz otuzlu yıllardan bu yana, madenin bu bölümünden geçen ilk insanlar bizleriz."

Eagan sonunda öneriyi kabullendi. "Bana mantıklı geldi," dedi. "O

patlayıcıları, bizden sonraki yeraltı kâşiflerine bırakamayız."

On beş dakika sonra, Pitt, Eagan, Marquez ve şerif yardımcısı arabayı Kablonun yirmi beş metre kadar yakınına itmişlerdi. Ağır demir tekerlekler, önceleri itilmeye karşı koyup gıcırdadılar, ama çok geçmeden gevşeyip, paslı raylar üzerinde dönmeye başladılar. Ter içinde kalan dört adam sonunda aşağı inen bir tümseğin başına geldi. Pitt, "Yolun sonu," diye açıkladı. "Şöyle olanca gücümüzle arabayı itersek, araba bir mil kadar ilerleyebilir. " Marquez, "Ya da bundan sonraki tünele düşer," dedi. Adamlar birlikte arabaya yaslanıp, tekerlekleri hız kazanıncaya kadar ittiler, sonunda araba hızlanıp önlerinden gitmeye başladı. Adamlar sendeleyerek durdular, soluklarını düzenleyip hızla çarpan kalplerinin atışlarının yavaşlamasını beklediler. Sonra da fenerlerinin ışığını maden arabasına yönelttiler, araba rayların üzerinden hızla ilerleyip tünelin ilerdeki dönemecinde gözden kayboldu. Bir dakika bile geçmeden tünelde korkunç bir patlama duyuldu ve bununla birlikte büyük bir sarsıntı oldu. Sarsıntı öylesine güçlüydü ki, az kalsın hepsi yere yuvarlanacaktı. Sonra da bir toz bulutu yükseldi, Pitt ile arkadaşlarının şaşkın bakışlarla seyrettiği tonlarca taşın tünelin tavanından aşağı düşmeye başladığı görüldü. Taşların gümbürtüsü hâlâ kulaklarından gitmemişti ve sesler eski madende yankılanıyordu. O sırada Marquez, Eagan'a bağırdı. "Bu olanlar, kuşkuları yok etmeye yeter."

Eagan kuru bir sesle bağırdı. 'Teorinizi kanıtlama telaşı içinde bir şeyi gözden kaçırdınız."

Pitt, şerife baktı. "Nedir o?"

"Dr. Ambrose. Adam madende bir yerde kısılıp kalmış olabilir. Dr. Ambrose öldüyse bile cesedini dışarı çıkarmaya imkân yok." Pitt, "Bu boşuna zahmet olur," diye kestirip attı.

Eagan, "Bize sadece bir ihtimalden söz ettin," dedi. "Dr. Ambrose'un ikinci ihtimal ile bir ilgisi var mı?"

Pitt hafifçe başını salladı. "Dr. Ambrose," dedi yavaşça. "Ölmedi." Marquez, 'Yani üçüncü katilin onu öldürmediğini mi söylüyorsun?" "Adam herhalde patronunu öldürmeye kalkışmaz." "Patron mu dedin?"

Pitt gülümsedi ve kararlı bir sesle konuştu. "Dr. Tom Ambrose, katillerden biriydi."

7

"Et, tavuk ya da balık buharla pişirilince çok daha lezzetli oluyor," dedi Luis. "Geyiği geçen mevsim vurmuştum. Montrose'da parçalatıp dondurdum. gen asıl bu eti Lisa'nın özel Mornay sosuyla yemeye başlayınca şaşıracaksın."

Kısa bir süre sonra hepsi, camekânlı verandada, Marquez'in çam kütüklerinden yaptığı masada oturmuş, Lisa'nın leziz sosuyla sıvanmış geyik etini zevkle yemeye koyulmuşlardı. Kremalı ıspanak, fırında pişmiş patates ve koca bir kâse dolusu salata, geyik etini tamamlıyordu. Marquez, Pat ile Dirk'den o korkunç maceradan çok fazla söz etmelerini istemişti. Doğrusu karısını daha fazla huzursuz etmek istemiyordu. Kadıncağız, kocasının madenden çıktığını, sağ ve sağlıklı olduğunu haber alıncaya kadar çok ıstırap çekmişti. Bu yüzden başlarından geçenleri sıradan bir olay gibi anlatmışlar, katillerden hiç söz etmeyip sadece Ambrose'un arkadaşlarıyla buluşacağını ve yemeğe yetişemeyeceğini söylemişlerdi. Gerçi onlar sanki parkta yürüyüş yapıp dönmüş gibi davranmışlardı ama Lisa, gerçeğin böyle olmadığını çok iyi biliyordu. Yemekten sonra Pat sofranın toplanmasına yardım edip geri döndü. Lisa da küçük kızlarını besleyip kahve yaptı, sonra da havuç kekini getirdi. Pitt, "Bana bir saniye izin verin," dedi. Eve girdi ve tekrar Pat ile Marquez'in yanına dönmeden önce Lisa'ya bir şeyler söyledi. Marquez karısının onları duyamayacağından emin olunca, gözlerini Pitt'e dikerek dedi ki: 'Senin Dr. Ambrose ile ilgili teorini kabul edemem. Adamın, biz yanından ayrıldıktan kısa bir süre sonra öldürüldüğünden eminim."

Pat, "Ben de Luis'e katılıyorum," dedi. "Tom'un saygın bir bilim adamından başka bir kişiliği olacağını ileri sürmek çok saçma." Pitt sordu. "Sen Ambrose ile daha önce karşılaşmış miydin?"

Pat başını salladı. "Hayır, fakat onun ününü biliyorum."

"Ama onu hiç görmedin öyle mi?"

"Görmedim."

"O halde bizim Tom Ambrose sandığımız adamın bir sahtekâr olmadığını nereden biliyorsun?"

Marquez, "Pekâlâ," dedi. "Farz edin ki, bu adam bir sahtekârdı ve şu çılgın motosikletlilerle birlikte çalışıyordu. Sen oraya gitmediğin takdirde adamın mutlaka boğulmuş olacağı gerçeğini nasıl açıklarsın?"

Pat alçak bir sesle söze karıştı. "Çok doğru. Eğer katiller onu da öldürmeye kalkıştılarsa, adamın suçlularla ortak olması imkânsız." "Katil arkadaşları ona kazık attılar." Pitt kendinden çok emin konuşuyordu. "O adamlar dinamitleme

uzmanları olabilirler, fakat Luis gibi profesyonel Pat, Marquez'in evinin kapısından içeri girerken, "Yemeğe geç kaldığım için özür dilerim," dedi. "Fakat sıcak bir banyoya çok ihtiyacım vardı ve korkarım banyoda çok oyalanmışım."

Lisa Marquez neşe içinde Pat'in sırtını okşadı. "Sizi tekrar gördüğüme ne kadar memnun olduğumu bilemezsiniz." Lisa geri çekildi ve Pat'in arkasından Pitt'in de içeri girdiğini görünce kadının yüzü aydınlandı. Lisa, Pitt'i iki yanağından öptü. "Kocamı eve sağ salim geri getirdiğiniz için size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Pitt, onun sembolü haline gelen gülümsemesiyle, "Hile yaptım," dedi. "Luis'i kurtarmak için kendimi de kurtarmam gerekiyordu." "Fazla alçakgönüllülük gösteriyorsunuz."

Pat, dalgıcın gözlerini halıya dikerken gerçekten utanmış gibi görünmesine çok şaşırdı. Pat ekledi. "Dirk'in kurtardığı tek kişi sizin kocanız değildi."

"Luis başınızdan geçenleri pek üstünkörü anlattı. Yemekte bana her şeyi ayrıntılarıyla anlatırsınız." Lisa bir modaevinden alınmış pantolon takımıyla çok şık ve zarifti. "Bir dakika, paltolarınızı alayım." Pitt zor durumda kalmamak için, "Burnuma gelen koku, barbeküde pişen geyik etinin kokusu mu?" diye sordu. Lisa, "Luis garajda ocağıyla oynuyor. Hava dışarda yemek yenemeyecek kadar soğuk, bu nedenle sofrayı arka verandadaki seraya kurdum. Luis ısıtıcılar koydu, yani içersi sıcacık. Mutfaktan geçerken kendine bir bira al."

Pitt buzdolabından bir şişe Pacifico birası aldı ve garaja Marquez'in yanına gitti. Marquez bir ocağa dönüştürdüğü elli galonluk fıçının önünde iki büklüm duruyordu.

Pitt, "Çok güzel kokuyor," dedi. "Kömür ızgarası kullanmıyor musun?" madenci değildirler ve bu iş için fazla güçlü sayılacak miktarda patlayıcı kullandılar. Sadece mağaranın girişini kapatmak ve tüneli kullanılmaz duruma getirecek yerde bir yeraltı nehrini tutan kayayı infilak ettirdiler. Yani onların planlarını bozan bir yanlış hesaplamaydı. Kafatasının bulunduğu oda, onlar gelip liderlerini kurtarmaya fırsat bulamadan sular altında kaldı. Marquez, Telluride'i çevreleyen ve akşam yıldızlarının ışıklarıyla tepeleri aydınlanan dağlara baktı. "Tünelin tavanının yıkılması ne işe yarar? Adamlar, bundan ne kazandılar?"

Pitt cevap verdi. "Mükemmel bir cinayet. Adamlar ikinizi, başınızı kayaları düşürerek öldürmek istediler. Cesetlerinizi yıkıntıların arasına gömeceklerdi. Ve kalıntılarınız şayet bulunursa, ölümünüzün bir maden kazası sonucu olduğu iddia edilecekti." Pat kulaklarına inanamayarak sordu. "Bizi neden öldürsünler ki? Hangi amaçla?"

"Çünkü siz tehdit unsuru olmuştunuz."

Pat afallamış göründü. "Luis ve ben mi tehdit oluşturuyoruz?"

"Evet, çok iyi finanse edilmiş ve iyi düzenlenmiş gizli bir amaç için, siyah kafatasının bulunduğu odayı başkalarının öğrenmesini istemeyen birileri için tehdit unsurusunuz." Pat'in aklı iyice karışmıştı. "Çok önemli bir arkeolojik buluşu gizlemeyi kim ister ki?"

Pitt çaresizliğini göstermek isteyen bir tavırla ellerini havaya kaldırdı. "İşte tahminler bu noktada sona eriyor. Fakat her şeyim üzerine bahse girerim ki, bu öyle dar kapsamlı bir olay değil. Cesetleri izlemenin böylesine büyük bir buluşla sonuçlanması ilginç." "Hatırladığım kadarıyla sadece bir kez böylesine esrarengiz olaylarla örülü bir arkeolojik projeye tanık olmuştum. O da Arizona Eyalet Üniversitesi'nden Dr. Jeffrey Taffet'in yönettiği araştırmaydı. Doktor Jeffrey Taffet ile bir sürü öğrencisi Şili'de Lascar Dağı'nın kuzeye bakan tepesinde bir mağarayı araştırırken ölmüşlerdi. Marquez, "O insanların ölüm sebepleri neydi?" diye sordu. Pat cevap verdi. "Donarak öldükleri saptandı. Cesetleri bulan kurtarma ekibine göre bu da çok garipti. O sırada hava çok güzeldi, fırtına yoktu ve ısı da sıfırın altına bile inmemişti. Yapılan soruşturma sonunda Taffet ve öğrencilerinin donmaları için bir neden bulunmadığı anlaşıldı."

Pitt söze karıştı. "Peki, o mağarada arkeologlar için ilginç olabilecek ne vardı?"

"Bunu kimse kesin olarak bilemiyor. New York'lu iki amatör dağcı, ikisi de başarılı birer avukattı, dağın zirvesinden aşağı inerken mağarayı keşfetmiş-erdi. New York'lu avukatlar, ölmeden kısa bir süre önce mağarada gayet düzenli bir şekilde yerleştirilmiş antika eserler gördüklerini açıklamışlardı."

Pitt şaşkın şaşkın genç kadına baktı. "Onlar da mı öldüler?" "Adamlar evlerine dönerlerken, bindikleri özel uçakları Santiago Havaalanından kalkarken düşüp parçalandı." "Adamakıllı esrarengiz bir durum bu."

Pat açıklamasını sürdürdü. "Daha sonra mağaraya yapılan inceleme ziyaretlerinde içerde bir şey bulunamadı. Ya avukatlar, mağarada gördüklerini abartarak anlatmışlardı ya da "

Pitt, genç kadının cümlesini tamamladı. "Ya da birisi antika eserleri oradan kaldırıp götürdü."

Marquez düşünceli bir tavırla, "Acaba avukatlar orada siyah bir kafatası bulmuş olabilirler mi?"

Pat omuzlarını silkti. "Bunu hiç kimse bilemeyecek." Marquez, Pat'e sordu. "Notlarını kurtarabildin mi?"

"Madenin içinde yüzerken kâğıtlar ıslanmıştı, fakat onları saç kurutma makinemle kurutunca okunur hale geldiler. Ve eğer duvarlardaki yazıların anlamları hakkında soru sormaya niyetleniyorsan, bundan vazgeç. O yazılar, benim bugüne kadar görüp incelediğim yazıların hiçbirine benzemiyor." Pitt düşünceli bir tavırla konuştu. "Ben kendi hesabıma, eski de olsa, modern de olsa değişik kültürlerin yazılarında birbirine benzer şekiller olacağını düşünürdüm."

"Öyle olması gerekmez. Benzerleri bulunmayan pek çok eski yazı var. İnanın bana, siyah kafatasının bulunduğu odanın duvarlarındaki yazıların hiçbir benzeri yok."

"Bunların bir aldatmaca olması mümkün değil mi?" Marquez kelimelerin üzerine basa basa, "Sözlerime güvenin, uzun bir süreden beri, o odaya benden başka kimse girmedi. Odayı çevreleyen kayalarda da yakın zamanda bir kazı yapıldığına dair bir belirti yok." Pat uzun kızıl saçlarını gözlerinin üzerinden geriye çekti. "Asıl sorun bu odayı kimin inşa ettiğini ve bunu neden yaptığını bulmak." Pitt atıldı. "Ve ne zaman? Oda ile katiller arasında bir şekilde bağlantı olduğu kesin."

Birden çıkan rüzgâr, kanyonda ıslık çalar gibi sesler çıkardı, taraçanın camları zangırdadı. Pat ürperdi. "Hava serinlemeye başladı. Gidip ceketimi alayım."

Marquez mutfağa doğru döndü. "Lisa kahve ile pasta getirecekti, acaba nerede kaldı?"

Pitt birden ayağa fırlayınca, Marquez sözlerini tamamlayamadı. Pitt ani bir hareketle madenciyi masanın altına çekti, sonra Pat'i yakaladığı gibi tahta döşemeye attı ve kendisi de genç kadının üzerine abandı. Evin yanındaki gölgeler arasında bir kıpırtı olmuştu ve Pitt yıllar yılı böyle şeylerle karşılaştığı için yaklaşan tehlikeyi sezebilmişti. Bir saniye sonra dışardaki gölgelerin arasından iki el silah atıldı, silahlar birbirlerine öylesine yakındılar ki, sanki tek silah ateşlenmiş gibiydi.

Pitt, Pat'in üzerinden kalkmadı, genç kadının göğsüne yaslandığı için Pat soluk almakta güçlük çekiyordu. Pitt, gecenin karanlığında tanıdık bir sesin büyük bir güven içinde bağırdığını duyunca, Pat'in üzerinden yuvarlanıp ayağa kalktı. "Onu yakaladım."

Pitt, Pat'in ağır ağır kalkıp bir sandalyeye oturmasına yardım etti, sonra da Marquez'i ayağa kaldırdı. "Silah sesleri duydum... Ya o ses?" Marquez uykudan

yeni uyanmış gibiydi.

Pitt güven uyandıran bir sesle, "Meraklanmayın," dedi. "Biz daha iyi durumdayız."

Marquez döndü ve eve doğru koşmaya başladı. "Lisa, çocuklarım." Pitt, adamı kolundan tuttu. "Banyo küvetinde güvencedeler."

"Ama nasıl olur?"

"Çünkü ben onlara banyoda saklanmalarını söylemiştim."

İriyarı, güçlü kuvvetli, sırtında kutuplarda giyilen cinsten baştan geçme beyaz bir kıyafet bulunan bir adam yanlarına geldi. Karların arasından bir adamı sürüye sürüye yanında getirmişti. Adam siyah ninja elbisesi giymişti ve yüzü kar maskesiyle örtülüydü. Hava iyice kararmamış olduğundan adamın kıvırcık saçları, küçük gözleri ve bir gülümsemeyle aralanmış dudakları fark ediliyordu. Adam cesedi sanki beş kilo patatesi taşırmış gibi hiç zorlanmadan taşıyordu. Pitt kapının önüne doğru yürüdü. "Herhangi bir sorun çıktı mı?" Yabancı, "Hayır," diye karşılık verdi. "Tıpkı kör birini soymak gibiydi. Gerçi her zaman ani saldırılarla karşılaşmaya alışkındı, ama o anda tuzağa düşürüleceği hiç aklına gelmemişti."

"Profesyonel bir katilin kurbanını küçümsemesi çok büyük bir hatadır."

Pat beti benzi atmış bir halde Pitt'e baktı. "Bunu sen mi planladın?" diye mekanik bir sesle sordu.

Pitt biraz da hınzırca bir tavırla, "Elbette," dedi. "Katiller..." Pitt ayaklarının dibinde yatan adama bakmak için cümlesini yarım bıraktı. "Yani ölen katiller birer fanatiktiler. O esrarengiz odaya kim girerse öldürmek istemelerinin arkasında ne gibi bir amacın gizli olduğunu tahmin bile edemiyorum. Her neyse, ben birdenbire ortaya çıkıp da çok güzel hazırlanmış planlarını bozunca, ölüm listesinin başında yer aldım. Adamlar aynı zamanda ben odaya geri döner de kafatasını alırsam diye de korkuyorlardı. Pat'ten korkmalarının nedeni ise onun duvarlardaki yazıları çözmesi ihtimaliydi." "Biz tünelden kaçtıktan sonra Şerif Eagan bizi serbest bırakınca, bu adam bir fırsat yakalamak için geride kalıp bizi gözledi. Bu insanlar, tüm tanıkları ortadan kaldırarak odanın ortaya çıkmasını engelledikleri için bu kez işi yarım bırakabileceklerini ve içimizden herhangi birinin Telluride'den sağ salim ayrılmasına izin vereceklerini düşünmek aptallık olurdu. Ve işte ben de ağı attım ve onları topladım."

Marquez mırıldandı. "Bizleri yem olarak kullandın," dedi. "Ama ölebilirdik."

"Hazır masadaki kartlar bizden yanayken böyle bir tehlikeyi göze almak, çaresiz kalıncaya kadar beklemekten iyidir."

"Bu işle Şerif Eagan'ın ilgilenmesi gerekmez miydi?"

"Biz burada konuşurken şerif de Pat'in kaldığı pansiyondaki katili sorguya çekiyor olmalı."

Pat dehşet içinde fısıldadı. "Odamda silahlı biri mi vardı?" Pitt sabırla, "Hayır," dedi. "Benimle buluşmak için Marquez'le birlikte oradan ayrıldığın zaman adam odana girdi." "Ama adam ben oradayken içeri girip beni öldürebilirdi."

Pitt, genç kadının elini tutup sıktı. 'Yok canım. Tehlikenin çok az olduğunu söyledim ya, bana inanmalısın. Oranın biraz fazla kalabalık olduğunu fark etmedin mi? Şerif koridorlarda ve yemek salonunda kendilerine kongre üyesi süsü veren bir sürü insanın gezinmesini sağladı. Bir katilin kurbanını kalabalık içinde ortadan kaldırması çok zor olur. İkimizin akşam yemeği yemek için Marquez'in evine geleceğimiz ilan edildikten sonra katiller operasyonu ikiye ayırdılar. Adamların biri gönüllü olarak, yemek sırasında hepimizi mezarlığa göndermeyi üstlendi, diğeriyse defterinle kameranı almak için senin odana gitti."

Marquez atletik yapılı yabancıyı işaret ederek, "Bu adam şerifin yanında

Çalışan tanıdıkların hiçbirine benzemiyor," dedi. Pitt döndü ve kolunu, az önce katili etkisiz hale getiren yabancının boynuna doladı. "Sizlere en eski ve en çok sevdiğim arkadaşım Albert Giordino'yu takdim edebilir miyim? Al, NUMA'da benim projeler yardımcı müdürüm."

Marquez ile Pat, nasıl davranacaklarını bilemeden sessiz sedasız öylece durdular. Tıpkı bakteriler üzerinde araştırma yapan birinin mikroskop başına bir örneği inceleyişi gibi, onlar da yabancıyı gözden geçirdiler. Giordino, katili ayağından tutuyordu, sadece adamın ayağını bırakıp bir adım yürüdü ve pat ile Marquez'in ellerini sıktı. "İkinizle de tanışmak benim için büyük bir zevk" dedi. "Sizlere yardımım dokunduğu için çok memnunum." Pitt sordu. "Vurulan kimdi?"

Giordino, "Bu adamın öyle önsezileri var ki, dünyada inanamazsın," dedi.

"Ah, elbette inanırım."

"Adam mutlaka bir medyum olsa gerek. Ben silahımın tetiğine dokunduğum anda bana ateş etti." Giordino tulum kıyafetinin kalça kısmındaki küçük yırtığı gösterdi. "Adamın mermisi, derime şöyle bir dokundu. Benim attığım mermi ise

sağ ciğerine saplandı."

"Sen şanslıymışsın."

Giordino, "Ah, bilemiyorum," diye mırıldandı. "Ben nişan aldım, o rasgele ateş etti."

"Adam hâlâ yaşıyor mu?"

"Yaşıyor olmalı ama öyle yakın zamanda bir maratona katılabileceğini sanmıyorum."

Pitt eğilip katilin başındaki kar maskesini çıkardı. Pat dehşet içinde bağırdı. Pitt olanlardan sonra genç kadının böyle bir tepki göstermesinin doğal olduğunu düşündü. Pat, Telluride Havaalanı'nda uçaktan indiğinden beri olup bitenleri kabul etmekte hâlâ zorlanıyordu.

Pat, "Aman Tanrım," dedi. Sesinde şaşkınlık ve düş kırıklığı vardı. "Bu Dr. Ambrose."

Pitt yumuşak bir sesle, "Hayır, sevgili hanımefendi. Bu adam Dr. Thomas Ambrose değil. Sana daha önce de söylediğim gibi, gerçek Ambrose büyük bir ihtimalle öldü. Bu adi yaratık, seni beni ve Luis'i öldürme görevini üstlendi, çünkü bizi kesinlikle tanıyabilecek tek kişi oydu," dedi.

Pitt'in sözlerinin doğruluğu, Pat'in duygularını insafsızca dondurmuştu. Genç kadın eğildi ve katilin açık duran gözlerine bakarak sordu. "Dr. Ambrose'u katletmene ne gerek vardı?" Katilin gözlerinde duygunun zerresi bile yoktu. Zaten yaralı olduğunun tek göstergesi de ağzından damlayan kandı, bu da akciğer yarasının kesin kanıtıydı. Adam, "Bu cinayet değil, infazdı," diye fısıldadı. "O tehlikeliydi ve ölmesi gerekiyordu, tıpkı hepinizin ölmeniz gerektiği gibi."

Pitt soğuk bir sesle, "Yaptıklarını doğrulama cesaretin varmış," dedi.

"Ben hiçbir şeyi doğrulamıyorum. Yeni Kader'e karşı görev asla doğrulama istemez."

"Şu Yeni Kader kim ve neyin nesi?"

"Dördüncü İmparatorluk ama siz onu görmeden öleceksiniz." Katilin ses tonunda ne nefret ne de küstahlık vardı, sadece gerçeği açıklıyormuş gibiydi.

Katil, belli belirsiz bir Avrupalı aksanıyla konuşuyordu.

"Oda ve siyah kafatası, bunların önemi nereden kaynaklanıyor?"

"Geçmişten gelen bir mesaj." İlk kez adamın yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. "Dünyanın en büyük sırrı, işte siz de asla bundan fazlasını bilemeyeceksiniz."

"Cinayet suçuyla cezaevine kapatılıp zor günler geçirince belki biraz daha yardımcı olursun."

Adamın başı hafifçe hareket etti. "Ben asla duruşmaya çıkmayacağım. "

"iyileşeceksin."

"Hayır, yanılıyorsunuz. Beni daha fazla sorguya çekme fırsatınız olmayacak. Sizin de yakında beni takip edeceğinizi bilmenin verdiği huzur içinde ölüyorum, Bay Pitt."

Pitt'in adamı durdurmasına fırsat kalmadan katil elini ağzına götürdü ve dişlerinin arasına bir kapsül yerleştirdi. "Siyanid, Bay Pitt. Altmış yıl önce Hermann Göring'e olduğu gibi işe yarayıp etkisini gösterecek." Adam, bu sözleri söyler söylemez kapsülü ısırdı.

Pitt hemen ağzını katilin kulağına dayadı. Tom Ambrose'un katili öbür dünyaya göçmeden son sözü söyleyen o olmak istiyordu. "Sana acıyorum, zavallı pislik. Senin şu ahmak işi Dördüncü İmparatorluğunla ilgili her şeyi biliyoruz." Bu kötü bir yalandı, fakat Pitt'e zalimce bir huzur vermişti.

Kara gözler irileşti, sonra ağır ağır donuklaştılar ve katil ölürken onlar da görmeden öylece kaldılar. Pat fısıldadı. "Adam ölü mü?" "Bir Mısır mumyası kadar ölü." Pitt soğuk bir sesle konuştu. Giordino umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. " İyi ki geberdi. Yazık ki adamın organlarını akbabalara bağışlayamıyoruz."

Pat hayretle Pitt'e baktı. "Sen biliyordun," diye mırıldandı. "Hiç kimse farkına varmadı ama ben onun silahından mermileri çıkardığını gördüm."

Marquez mırıldandı. "Aksi halde üçümüzü de öldürürdü. Ondan kuşkulanmak nereden aklına geldi?"

Pitt cevap verdi. "Geliştirilmiş tahmin gücü. Başka bir şey değil. Adam bana çok fazla içinden pazarlıktı ve çok fazla soğuk göründü. Sahte Dr. Ambrose, hiç de hayatı tehlikede olan biri gibi davranmıyordu."

Mutfaktaki telefon çalıyordu, Marquez açtı ve bir dakika kadar söylenenleri dinledikten sonra kendisi de birkaç kelime konuşup kapadı. "Arayan Şerif Eagan'dı," dedi. "Yardımcılarından ikisi, Pat'in kaldığı pansiyonda silahlı bir çatışmada ağır yaralanmış. Kimliği bilinmeyen silahlı saldırgan da ağır

yaralanmış ve ifade veremeden ölmüş."

Pitt düşünceli bir tavırla, sahte Dr. Ambrose'un cesedine baktı.

"Ölüler, hikâye anlatmaz, sözünü kim söylemiş?"

Lisa Marquez korku içinde mutfağın kapısından başını uzatıp yerde yatan cesedi görünce, "Artık dışarı çıkabilir miyiz?" diye sordu.

Pitt kapıya doğru yürüyüp kadının elini tuttu. "Artık tehlike kalmadı."

Marquez kolunu karısının beline doladı. "Kızlar nasıllar?" diye sordu.

"Uyudular sayılır."

Marquez ağır ağır, "Madendeki çöküntü tüneli bir daha açılmamak üzere kapadı," dedi. "Galiba madencilik günlerimiz sona erdi." Lisa giderek yüzüne yayılan bir gülümsemeyle, "Bu yüzden uykularım kaçmayacak," dedi. "Sen zengin bir adamsın, Luis Marquez. Başka bir yaşam tarzını benimsemenin zamanı geldi." Yoldan onlara doğru yaklaşan şerifin arabasının ve ambulansın sirenleri duyulurken, Pitt, "Bu aynı zamanda kaçınılmaz," dedi. "Bu insanların kimin nesi oldukları ve amaçları ortaya çıkmadıkça bunu yapmak zorundasınız." Pitt öfkeli öfkeli katilin cesedine baktı. "Sen ve ailen Telluride'i terk edip ortadan kaybolmalı."

Lisa gözlerinde dalgın bir ifadeyle kocasına baktı. "Cabo San Lucas'da palmiye ağaçlarıyla çevrili küçük oteli satın almayı hep istemiştik... " Marquez başını salladı. "Sanırım artık bunu yapmalıyız." Pat, Pitt'in koluna dokundu, genç adam arkasına dönüp Pat'e gülümsedi. Genç kadın alçak bir sesle, "Ya benim nerede saklanmam gerekiyor?" diye sordu. "Akademik kariyerimi öyle pat diye bırakamam. Üniversitede bulunduğum mevkie ulaşmak için çok çalıştım."

Pitt, "Eğer sınıfa dönüp araştırma çalışmalarını sürdürürsen hayatının beş paralık değeri olmaz. Yani neyle karşı karşıya olduğumuzu öğreninceye kadar bunu yapamazsın," dedi. "Ama ben bir eski diller uzmanıyım, sense sualtı mühendisisin. Katillerin peşine düşmek bizim işimiz değil."

Pitt, genç kadını onayladı. "Haklısın. Bundan sonrasıyla hükümetin istihbarat kurumları ilgilenecek. Fakat bulmacanın çözülmesinde senin bilgilerin çok yararlı olacak."

"Sen sorunun kapandığını düşünmüyorsun, öyle mi?" Pitt ağır ağır başını salladı. "Bunu ister karmaşık bir casusluk, ister şeytanca bir entrika diye tanımla, ama bu iş sadece bir cinayet olmaktan çok öte. 0 odadaki yazılarla siyah kafatasının tahmin edemeyeceğimiz kadar derin bir anlam taşıdıklarını anlamak

için medyum olmak gerekmiyor."

Şerif Eagan oraya gelip de Giordino'yu sorguya çekmeye başladığı zaman Pitt dışarı, soğuğa çıktı ve simsiyah gökyüzünde bir halı gibi duran samanyoluna baktı. Marquez'lerin evi yaklaşık üç bin metre yükseklikteydi ve burada yıldızlar, parıldayan, büyütülmüş kristal parçacıklarından oluşan bir deniz gibi görünüyorlardı.

Pitt gökyüzünün ötesine baktı ve geceye lanet okudu. Çaresizliğine, bilinmeyen katillere ve böyle şaşırıp kaldığı için kendine lanetler yağdırdı. O çılgınlar ve saçma Yeni Kader neyin nesiydi? Cevaplar gecenin içinde kaybolmuştu. Pitt, ortadaki gerçeği göremiyordu ve kaçınılmaz da çok uzaklarda gibiydi.

Pitt birinin bunların hesabını ödeyeceğini hem de çok ağır ödeyeceğini kesinlikle biliyordu.

Kendini daha iyi hissetmeye başladı. Öfkesinin ötesinde, kan dondurucu bir güven duygusu ve onun da ötesinde giderek etkili olan sağduyu vardı. Pitt'in zihninde bir düşünce oluşmaya başlamıştı bile, bunu hızla geliştirip ne yapması gerektiğini açıkça anlayıncaya kadar düşüncelerini tarttı.

Sabahleyin ilk iş olarak madene geri dönecek ve o siyah lav taşından yapılmış kafatasını dışarı çıkaracaktı.

Bubi tuzağının yarattığı patlama nedeniyle tünelin tavanı çökmüş olduğundan Pitt, Giordino, Eagan, Marquez ve İki yardımcıdan oluşan ekip, Pitt'in yirmi dört saat önce Korsan Madeni'nden çıkarak izlediği yolu kullanacaktı. Adamlar, Pitt'in yol gösteren bilgisayarına güvenerek çabucak sular altında kalmış bir madene ulaştılar. Buradan Cennet Madeni'ne gidilen aşağıdaki tünellere gidiliyordu.

Pitt kenarda durup simsiyah suların ürkütücü görüntüsüne bakarken bunun aslında iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Sular bir gün öncesine göre iki maden seviyesinde yükselmişti. Gece, çok aşağılardan gelen baskı ağır ağır kaybolmuş ve su sonunda belli bir seviyede kalmıştı.

Şerif Eagan, Pitt'in delinin teki olduğunu düşündü. Pat O'Connell, Luis ve Lisa Marquez de aynı kanıdaydılar. Sadece Giordino, Pitt'e deli damgasını vurmaktan kaçındı. Bunun da nedeni, Pitt'in başı derde girerse ona yardımcı olabilmek amacıyla onun peşine takılmakta ısrar etmiş olmasıydı.

Dalma malzemeleri, genelde Pitt'in daha önce kullandıklarının aynısı sayılırdı. Sadece şimdi kuru dalgıç elbisesi -sudan hiç ıslanmayan dalgıç elbisesi- giymeye

karar vermişti. Islak dalgıç kıyafeti sudan çıktığı zaman kolay hareket etmesini sağlıyordu ve madenlere giderken onu soğuktan koruyordu. Fakat kuru elbise, onu yeraltı sularının dondurucu soğuğundan koruyacaktı ve bu yüzden onu giymek daha isabetli bir seçim olacaktı. Ancak madene geri dönerken sıcak tutan, rahat bir kıyafet giydi, sadece yeraltı sularına girmeleri gerektiğinde kuru dalgıç kıyafetini giyecekti.

Luis Marquez komşu madenlerin sahipleri olan üç arkadaşına dalma malzemelerinin taşınmasına yardımcı olmayı kabul ettirdikten sonra ekibe katılmıştı. Dalma malzemelerine ip merdivenler de dahildi. Şerif Eagan; kaçınılmaz olduğunu düşündüğü kurtarma operasyonunda onun yardımının çok işe yarayacağı kanısındaydı.

Pitt ile Giordino sokak kıyafetlerini çıkardılar ve soğuktan daha iyi koruncak için naylon ve polyesterden yapılmış eski dönemlerin uzun don ve fanilalarını anımsatan giysileri giydiler. Sonra da Viking marka kauçuktan yapılmış, başlıklı kuru dalgıç kıyafetlerini giydiler. Eldivenlerini ve kauçuk botları da unutmadılar. Giyinmeleri tamamlanıp da malzemeler yeniden gözden geçirildikten sonra, Pitt, Giordino'nun yüzüne şöyle bir baktı. Ufak tefek İtalyan, sanki üç metre derinliğinde bir yüzme havuzuna dalmaya hazırlanıyormuş gibi sakin ve rahattı. "Yönlendirici bilgisayarla ben önden gideceğim, sen de hava basıncı göstergelerini inceleyeceksin."

Giordino hava basıncını ölçmekte kullanılan ve sol koluna bağlanmış olan özel bilgisayarı havaya kaldırdı. "Deniz seviyesinden üç bin metre yukarda, kırk metre derinliğe dalmak, bizim hava basıncı hesaplarımızı altüst edebilir. Fakat seni şu kayalıklara herhangi bir sorunla karşılaşmadan geri getirebileceğimi sanıyorum."

"Bunu yaparsan sana sonsuza kadar minnettar kalırım." Pitt sualtında haberleşme sistemi ilave edilmiş maskesini yüzüne indirdi. "Beni okuyabiliyor musun?" diye Giordino'ya sordu. "Evet, sanki beynimin içindeymişsin gibi."

Dalgıçlar madene on adet hava tankı getirmişlerdi. Dalma için her biri, ikiz tankların kayışlarını omuzlarından geçirip arkalarına aldılar, ayrıca bir de yedek tank vardı. Böylece altı hava tankını kullanmış olacaklardı, geri kalan dört tankı, Giordino'nun hava basıncı ölçümlerine göre, gerekirse Marquez aşağıya indirecekti. Adamlar dalgıç bıçaklarının dışında hiç silah taşımıyorlardı.

Pitt, "Sanırım artık gitsek iyi olacak," dedi

Giordino, "Siz önden buyrun," diye karşılık verdi.

Pitt dalgıç fenerini yaktı ve suyun düzgün duran yüzeyine tuttu.

Sonra beş metre yüksekten suya atladı, patlamayı andıran bir gürültüyle gövdesi suya gömülürken çevresinde su kabarcıkları oluştu. Giordino da kasvetli karanlığın ortasında, Pitt'in yanına varırken ikinci bir patlama duyuldu. Giordino bir elini aşağı indirerek iki büklüm oldu ve ayaklarını hızlı hızlı hareket ettirip madenin derinliklerine daldı.

Pitt ile Giordino, dalgıç fenerleri siyah suları aydınlatırken aşağıya inmeye başladılar. Ağır ağır dalıyorlardı, aşağıya indikçe suyun kulaklarında yarattığı basınç da artıyordu.

Nihayet, madenin alt kısmındaki galerinin zemini göründü. Maden arabası sanki onları karşılamak için yukarı kalkmış gibiydi, raylar kalın pas örtüsünün altında sessiz ve soğuktular. Bir gün önceki patlamanın yarattığı karışıp sona ermişti ve su gayet sakindi. Görüş sahası en az on beş metreyi bulmuş, tu. Pitt derinlik ölçme aletini çalıştırdı. İbre elli beş metreyi gösteriyordu, Giordino'nun da biraz ilersine gelmesini bekledi.

Giordino sordu. "Oda buradan ne kadar uzakta?"

"Kırk elli metre kadar ilerde." Pitt eliyle işaret etti. "Tüneldeki dönemecin hemen sonunda."

Pitt paletlerini hareket ettirdi ve tünele daldı, fenerinin ışığı kalasların arasında ileri geri gidip geliyordu. Köşeyi döndüler ve maden arabasının üzerinden geçtiler. Pitt birden kolunu ileri uzattı ve durdu. Pitt, Giordino'ya, "Işığını söndür," diye emretti.

Giordino bu emre uydu, tünel karanlığa gömüldü ama tamamen de karanlık sayılmazdı. İki arkadaşın önünde sulara soluk bir ışık sızıyordu. Giordino, "Sanırım burada kaçak avcılar var," dedi. Pitt sızlandı. "Neden burnumu her silişimde bu tipler ortaya çıkıyor bilmem ki."

Odada iki dalgıç vardı, ikisi istekli ve belli bir amaçla duvarlardaki yazıların fotoğraflarını çekiyorlardı, iki sehpanın üzerine birer sualtı spot lambası yerleştirilmişti ve bunlar sular altında kaybolmak üzere olan odayı, Hollywood'daki stüdyo setlerinden biriymiş gibi göz kamaştırıcı bir şekilde aydınlatmıştı. Pitt, odada, dalgıçlar onun maskesindeki camdan yansıyan ışıktan kuşkulanmasınlar diye başını kaldırıp deliğe baktı.

Pitt bu adamların ustalıklarına hayran kalmıştı. Dalgıçlar kamera lenslerinin önündeki sularda kıpırdanmayı engellemek için özel soluk alma birimlerini kullanıyorlardı. Pitt de kendisinin soluklarıyla oluşacak su kabarcıklarının fark

edilmemesi için büyük çaba harcıyordu.

Pitt, "Bu adamlar çok azimli," diye mırıldandı. "Şu yazılarda her ne varsa, onları elde etmek uğruna ölmeyi ve öldürmeyi göze almışlar."

"Adamların haberleşme sistemlerinin başka bir frekansta olması isabet, aksi halde bizim konuşmalarımızı dinleyebilirlerdi."

"Frekansı değiştirip, bizi içeriye çekmeyi de planlamış olabilirler." Giordino'nun dudakları maskenin arkasında kıvrılıp gergin bir gülümseme yarattı. "Öyleyse, bunları düş kırıklığına uğratacak mıyız, yani kesip kaçacak mıyız?"

"Biz ne zamandan beri işin kolayına kaçacak kadar kurnaz olduk?"

"Anımsadığım kadarıyla hiçbir zaman."

Giordino'nun Pitt'e olan bağlılığı, bunca yıllık arkadaşlıkları süresince hiç azalmamıştı. Onlar daha birinci sınıf öğrencisiyken arkadaş olmuşlardı. Pitt, ne yapmayı planlarsa planlasın ve bu tasarı ne kadar çılgınca ya da saçma olursa olsun, Giordino, ona kayıtsız şartsız, hiçbir şekilde itiraz etmeden uyardı. Birçok kereler birbirlerinin hayatını kurtarmışlardı ve gerektiğinde birbirlerinin kafasının içinden geçenleri de okuyabilirlerdi. Onların birbirine çok bağlı bir ekip oluşturdukları tartışma götürmezdi. İkisinin serüvenleri NUMA'da da birer efsane olmuştu.

Pitt deliğin dar çapını gözden geçirirken, "Onlar harekete geçmeden ikimizin aynı anda içeri dalmamız hemen hemen imkânsız," dedi. Giordino yavaşça, "Yüzerek içeri girer ve onların boğazlarını kesebiliriz," dedi.

'Ya durumumuz tam tersi olursa," diye öylesine alçak bir sesle mırıldandı ki, Giordino onu duymakta zorlandı. "Onların bize aynı şeyi yapacakları kesin. Fakat içimden bir ses, onları sağ yakalamamızı söylüyor."

"Söylemesi kolay da yapması o kadar kolay değil."

Pitt deliğe mümkün olduğunca yaklaştı ve işlerine dalmış olan dalgıçlara baktı. "Sanırım bir fırsat yakaladım."

Giordino ellerini rahatça hareket ettirebilmek için eldivenlerini çıkarırken, "Aman beni fazla merakta bırakma," dedi.

"Adamlar dalgıç bıçaklarını baldırlarının aşağısına bağlamışlar." Giordino maskenin altından, merakla kaşlarını kaldırdı. "Bizimkiler de öyle."

"Evet, ama bir çift gözüpek serseri tarafından arkadan vurulmayı

beklemiyoruz."

İçerdeki dalgıçlar, yazıların ve yıldız sembollerinin fotoğraflarını çekme işini bitirmişlerdi. Adamlardan biri kamera malzemesini büyük bir çantaya yerleştirirken, öbürü de odanın bir köşesine patlayıcı yerleştirmeye koyuldu.

Bu da Pitt ile Giordino'nun ekmeğine yağ sürdü. Kamera malzemesini taşıyan dalgıç, delikten aşağıdaki boşluğa iner inmez, Giordino adamın ağzındaki soluk düzenleyiciyi çekip aldı ve hava borusunu kesti. Aynı anda, kolunu adamın boynuna doladı ve havasızlıktan baygın bir hale gelinceye kadar adamın boynunu sıkmaya devam etti. Giordino soluk soluğa, "Benimki tamam," dedi.

Pitt karşılık vermeye zahmet etmedi. Paletlerini hızla savurarak odaya daldı ve hiçbir şeyin farkında olmadan patlayıcılara zaman ayarlayıcı bağlamaya çalışan dalgıcın yanına gitti. Dalgıcın arkasındaki hava tanklarından korunmak için ona yandan yaklaştı. Giordino'nun az önce yaptıklarını tekrarladı, adamın ağzındaki hava aygıtını çekti ve boğazını sıktı. Pitt, bu adamın dev gibi biri olduğunu anlamaya zaman bulamamıştı. Çiğneyemeyeceği kadar büyük bir lokma aldığını fark etmesi iki saniyeden fazla sürmedi. Pitt'in rakibi profesyonel bir güreşçi gibi yapılıydı. Adam, çaresizlik içinde kendini savunmaya kalkışmadı, fakat kriz geçiren bir deli gibi odanın dar alanında oradan oraya gitmeye başladı. Pitt kendini yaralı bir ayıya arkadan saldırıp da canını kurtarmaya çalışan bir tilki gibi hissetti. Adamın arkadan Pitt'e erişip onun başını yakalamaya çalışması dehşet vericiydi. Pitt birkaç saniye kafatasının binbir parçaya ayrılıp dağılacağını sandı. Beyninin ezme olmasını önleyen şey, çenesinin yanında hareket eden kalın bir bilek oldu. Pitt ağızlığını çıkardı ve nasılsa adamın kolunun arasından başını döndürdü ve o kalın bileği çenelerinin olanca kuvvetiyle ısırdı. Suda bir kan bulutu belirdi. Pitt'in başını saran kol gevşedi ve aynı anda homurdanmaya benzer boğuk bir bağırtı duyuldu. Pitt olanca gücüyle o koca adamın boynunu giderek azalan gücüyle sıktı. Çaresiz kalınca da canavarın yüz maskesini çekip çıkardı.

Koca adamın gövdesi sarsılırken duvarlardan birine doğru gitti. Pitt'in hava tankları kayaya çarptı ve soluksuz kaldı, fakat yine de adamın boynunu bırakmadı. Pitt boynuna dolanan kolu, öbür eliyle yakaladı ve baskıyı artırdı.

Pitt diğer adamın yüzünü göremiyordu. Sudan çıkıp tüylerini kurutmak için silkinen bir köpek gibi, adam da durmadan silkiniyordu. Koca adam hava düzenleyicisini bulup ağzına yerleştirmişti ama aygıtın hava borusu Pitt'in koluna sarılıydı. Adam çılgın gibi eğilip, bacağına sarılı bıçağı çekip almak istedi. Pitt rakibinin bunu yapmak isteyeceğini sezmişti ve kendini ona göre

hazırlamıştı. Dev eğilirken, Pitt boynuna sarılı kolu tutmayı bırakıp, bir parmağını adamın gözüne soktu.

Bunun etkisi, Pitt'in beklediği gibi oldu. Goril görünüşlü adam, bir ağaç gibi kaskatı kaldı ve elini gözüne götürdü. Adam bunu yaparken, hiç bakmadan Pitt'in elini yakaladı ve ağır ağır, acımasızca, işaret ve orta parmaklarını geriye doğru kıvırmaya başladı. Pitt canının acısından yıldırım çarpmış gibi oldu. Parmaklar geriye kıvrılınca kemiklerin acısı başka hiçbir şeye benzemez. Bu acı, işkence kelimesiyle bile tarif edilemez. Gözlerinin arkasında havai fişeklerin atıldığını hissetti. Artık nerdeyse adamın boynunu bırakıp, ona bu kadar büyük işkence çektiren eli yakalamak üzereydi ki, birden baskının azaldığını hissetti. Acısı devam ediyordu ama yavaş yavaş azalmaya başlamıştı.

Dev adam, açık ağzına su almaya başladığı zaman, Pitt'e bıçak gibi saplanan sancı da azalmaya yüz tutmuştu. Adamın hareketleri uyumsuz ve irade dışı olmaya başladı. Dev adam boğulurken baygınlık belirtileri gösterdi. Yüzü pirden korku ve panikle kasıldı. Pitt, koca adam takatsiz kalınca birkaç saniye bekledi sonra hava düzenleyiciyi ağzına yerleştirdi ve kurbanının boğazına ve ciğerlerine hava girmesini sağladı.

Giordino delikten göründü. "İşin neden bu kadar uzadı?" Pitt'in kalbi bir silindir içindeki piston gibi çalışıyordu, soluk soluğa, "Kör talih buna derler," dedi. "Her zaman trafikte yanlış şeridi seçerim, bankada yanlış kuyruğa girerim ve dövüşmek için de dünyadaki en iri herifi bulurum. Senin adam ne âlemde?" 'Tepedeki lambaların kablosuyla onu sımsıkı sarıp paketledim." Giordino odanın döşemesinde hareketsiz yatan iriyarı adama baktı ve maskenin arkasında gözleri faltaşı gibi açıldı. Pitt'e giderek artan bir saygıyla baktı. "Ulusal Futbol liginin teknik direktörlerinin bu heriften haberleri var mı acaba?"

Pitt kalbinin atışları yavaşlayıp soluk alıp verişleri normale dönerken, "Eğer haberleri olsaydı, onu hemen takıma alırlardı. Şunların bıçaklarını ve bulabildiğin başka silahları varsa onları da al. Sonra biraz daha elektrik kablosu bul ve bu adam ayılıp dağı başımıza yıkmadan onu güzelce bağlayalım. Adamların dalgıç maskelerini takma ki, gözleri bulanık görsün."

Giordino dev dalgıcı kabloyla sımsıkı bağladı ve onu pek de nazikçe sayılmayacak bir hareketle aşağıya yuvarladı. Sonra da iki adamın bellerinden biraz ağırlık aldı. Böylece onları tünelde taşımak kolaylaşacaktı. Giordino adamların bıçaklarını da aldı. Dalgıçların daha ufak tefek olanında küçük bir silah buldu. Giordino esirlerle ilgilenirken, Pitt de ağırlık kemerinden büyük bir naylon ağ torba çıkardı ve torbanın metal ağzını açtı. Boş göz çukurlarıyla ona

bakıyormuş gibi görünen siyah kafatasına baktı. Bu kafatasının lanetli olup olmadığını merak etmekten de kendini alamadı. Acaba bu kafatasının sakladığı sırlar nelerdi? Pitt'in idealist kişiliği pratik olma yeteneğini bastırıyordu. Gerçi hayal kurmaya pek meraklıydı ama efsanelere ve halk masallarına inanmazdı. Eğer bir amaç ya da bir kavram gözler önünde değilse, hissedilmemiş ya da yaşanmamışsa, Pitt onu yok sayardı. Eğer suyun altında üç yüz metre derinlikte olmasaydı, şu lav taşından yapılma kafatasına tükürebilirdi. Fakat bu kafatası, banılmaz olaylar zincirinde bir halka olduğu için, onu gerektiği gibi inceleyebilecek olan kişilere teslim etmeye karar vermişti.

Pitt, "Bağışla dostum," diye öylesine alçak bir sesle mırıldandı ki, Giordino onu duyamadı. "Ama kendini tanıtmanın zamanı geldi." Pitt kafatasını dikkatle sehpasından alıp torbaya koydu. Bu derinlikte kafatasını taşımak kolaya ama sudan çıktıkları zaman onun ağırlığının tam yirmi kiloyu bulacağından emindi. Pitt odaya son bir kez daha göz attı, duvarlardaki yazılara, yerde duran ve hâlâ yanan spot lambalarına baktı. Sonra kayadaki delikten çıktı. Kafatasının kayaya çarpıp parçalanmamasına dikkat etti. Giordino, iki dalgıcı tünele çekmişti bile. O dev adam ayılmıştı, ayak bileklerini ve ellerini arkasından bağlayan elektrik kablolarını gevşetmek için çırpınıyordu. Pitt sordu. "Yardım ister misin?"

"Sen kafatasını ve kameraların olduğu torbayı taşı. Geri kalanları ben hallederim."

"Sen önden gidersen daha iyi olur, ben seni izlerim. Böylece yola devam ederken gözlerim adamların üzerinde olur. O koca oğlan bağlarını gevşetmeyi başarırsa, icabına bakarım." Giordino küçük silahı Pitt'e verdi. "Eğer herif parmağını oynatacak olursa onu kuşundan vurursun."

"Hava düzenleme molalarında çok dikkatli olmalıyız. Dördümüze yetecek kadar havamız olmayabilir."

Giordino elleriyle umursamadığını belli eden bir hareket yaptı. "Üzgünüm kendimi feda etmeye havam uygun değil." Dönüş yolculuğu çok yavaş geçiyordu. Giordino, rayların üzerinden yürüyerek iki dalgıcı çekiyor sonra da madene yüzüyordu. Bu uzayan geçiş sırasında hava kaybı oluyordu. Pitt gözlerini hava aygıtından ayırmıyordu, havanın adamakıllı azaldığını biliyordu. Aygıtın göstergesi, sadece yüzelli litre havanın kaldığını gösteriyordu. Pitt ve Giordino, dalmadan önce bunun iki misli hava tüketmişlerdi ve de o adamlarla mücadele etmek de hesapta yoktu.

Pitt iki büklüm olup, bağlı dalgıçların yanlarından geçti, onların hava durumlarını kontrol etti. İki adamın da yaklaşık üç yüz elli litre havası vardı. Pitt

onların madenden odaya gitmek için daha kısa bir yol bulmuş olabileceklerini düşündü. Onlara bir yıl kadar uzun gelen bir süreden sonra, nihayet ilk hava düzenleme yerine geldiler. Şerif Eagan ile Luis Marquez naylon halatla aşağıya Giordino'nun daha önceden tahmin ettiği derinliğe iki yedek tank indirmişlerdi. Giordino hava düzenleme bilgisayarından gözlerini ayırmaksızın Pitt'in tanklarda kalan hava miktarını açıklamasını dinledi. Ancak güvenlik sınırını aştıkları zaman Pitt, hava tanklarını çözüp yana bıraktı. Esirler güçlük çıkarmadılar. Karşı koymaya çalışmanın ölmek demek olduğunu anlamışlardı. Fakat Pitt, bir an bile gözlerini onlardan ayırmıyordu. Bu adamların patlamaya hazır iki saatli bomba olduklarını ve bir kaçma fırsatı ortaya çıkar çıkmaz patlayacaklarını çok iyi biliyordu.

Zaman sanki çamura batmış gibi bir türlü geçmek bilmiyordu. Tanklarında kalan son havayı da kullandılar ve sıra yedek tanklara geldi. Esirlerin tankları boşalınca, Pitt ile Giordino, havayı esirlerle değişimli olarak kullanmaya başladılar, soluk aralarında hava aygıtlarını değiş tokuş ediyorlardı. Belli bir süre bekledikten sonra, bir sonraki hava düzenleme yerine yüzdüler.

Yedek tankların dibinde kalan havayı kullanırlarken, Giordino nihayet "yüzey" işaretini verdi ve, "Parti sona erdi," dedi. "Artık eve gidebiliriz."

Pitt, Marquez'in kuyuya attığı ip merdivenden yukarı tırmandı. Tünelin üstüne çıktıktan sonra Şerif Eagan'a hava tanklarını teslim etti. Sonra kafatasıyla kamera torbasını verdi. Bundan sonra Eagan, Pitt'in uzattığı elini tuttu ve sağlam kayanın üzerine çıkmasına yardım etti. Pitt sırtüstü yatıp yuvarlandı ve dalgıç maskesini çıkardı. Bir dakika kadar orada öylece yattı ve madenin serin nemli havasını içine çekerken haline şükretti.

Eagan, "Yuvaya hoş geldiniz," dedi. "Neden o kadar uzun kaldınız?

Yirmi dakika önce geri dönmüş olmanız gerekiyordu."

"Sizin cezaevine iki müşteri adayıyla karşılaştık."

Giordino da yukarı tırmandı ve ellerini yere bastırarak diz çöktü, sonra da esirlerin daha küçük olanını tünele çekti. "Öbürü için yardıma ihtiyacım var," dedi Giordino. "O adamın ağırlığı benimkinin iki misli."

Üç dakika sonra Eagan esirlerin başına dikilmiş onları sorguya çekiyordu. Fakat adamlar şerife kötü kötü bakıp hiçbir soruyu cevaplamadılar. Pitt yere diz çöktü ve küçük adamın başıyla çenesini örten başlığı çekti.

"Vay vay, motosikletli dostum. Boynun nasıl bakalım?"

Etkisiz durumdaki katil başını kaldırdı ve Pitt'in yüzüne tükürdü ama isabet ettiremedi. Dişleri bir kuduz köpeğinki gibi duruyordu; birden fazla ölü görmüş gözleri öfkeyle Pitt'e bakıyordu.

Pitt, "Sen hırçın bir küçük şeytansın değil mi?" dedi. "Dördüncü İmparatorluğun bir yandaşı. Öyle mi? Hapishanede çürürken bunu hayal edersin."

Şerif eğilip Pitt'i omzundan tuttu. "Onları serbest bırakmak zorundayım."

Pitt yeşil gözleri birden alev saçarak şerife baktı. "Bunu yap da görelim."

Eagan çaresizlik içinde, "Adamlar bir suç işlemedikçe, onları tutuklayamam."

Marquez soğuk bir sesle, "Ben suç duyurusunda bulunacağım," dedi.

"Ne suçu?"

"Özel mülke İzinsiz girmek, özel mülke zarar vermek ve tabii hırsızlık da işin içine giriyor."

Eagan meraklanmıştı. "Adamlar ne çaldılar?"

"Tavandaki ışıklandırma sistemini." Marquez dalgıçların bağlandıkları elektrik kablolarını işaret etti. "Adamlar bu kabloları benim madenimden çaldılar."

Pitt bir elini Eagan'ın omzuna koydu. "Şerif, burada aynı zamanda cinayet girişiminden de söz ediyoruz. Onları birkaç gün gözlem altında tutmanız akıllıca bir davranış olur, en azından hiç değilse bir ön soruşturma onların kimliklerini ortaya çıkarıp niyetlerinin anlaşılmasını sağlayıncaya kadar tutuklu kalmalılar." Marquez de, "Hadi Jim," dedi. "Hiç değilse onları sorguya çekerken kilit altında tutabilirsin."

"Bu heriflerden fazla bir şey öğrenebileceğimden kuşkuluyum." Giordino kıvırcık saçlarının arasında bir tarak gezdirirken, "Sana katılıyorum," dedi. "Bu adamlar öyle mutlu kampçılara pek benzemiyorlar. "

"Burada San Miguel Bölgesi'nin çok dışına taşan bir şeyler dönüyor." Pitt dalgıç kıyafetini çıkarıp gündelik elbisesini giymeye başladı. "Senin yetkilerini kullanmandan bir zarar gelmez." Eagan düşünceli görünüyordu. "Pekâlâ, Colorado Soruşturma Bürosu'na bir rapor gönderirim."

Oradakilerin başlarını döndürüp tünele bakmaları üzerine şerif de konuşmasını kesti. Bir adam, sanki peşinde şeytanlar varmış gibi bağıra bağıra onlara doğru koşuyordu. Birkaç saniye sonra gelen adamın, şerifin yardımcılarından biri olduğunu fark ettiler. Adam sendeleyerek durdu ve nefes nefese eğildi. Başı

kalçalarının hizasındaydı, yardımcı, otelin şarap mahzeninden oraya kadar koşmuştu.

Eagan, "Ne var, Charlie," dedi. "Hadi söyle."

Şerif yardımcısı Charlie nefes nefese, "Cesetler," dedi. "Morgdaki cesetler."

Eagan, Charlie'yi iki omzundan tuttu ve onu yavaşça ayağa kaldırdı. "Cesetlere ne olmuş?" diye sordu. "Cesetler kayıp." "Ne diyorsun sen?"

"Adli tıp savcısı cesetlerin kaybolduğunu söyledi. Birisi onları morgdan çalıp götürmüş."

Pitt uzun uzun Eagan'a baktı, sonra alçak bir sesle, "Yerinde olsam, şerif, raporumun kopyalarını FBl'a ve Adalet Bakanlığı'na gönderirdim. Bu iş bizim tahmin ettiğimizden çok daha karmaşık ve önemli."

BÖLÜM 2

ESKİLERİN AYAK İZLERİNDE

27 MART, 2001 OKUMA KÖRFEZİ, ANTARKTİKA

Kaptan Daniel Gillespie Polar Storm gemisinin o koskocaman, camekânla çevrili kaptan köprüsünde ayakta durmuş, sekiz bin tonluk araştırma amaçlı buzkıran gemisinin çevresini saran buzları, koyu renk camlı dürbünüyle inceliyordu. Bir kavak ağacı kadar İnce yapılı ve endişe yaratacak durumlarla karşılaşmaya alışkın olan kaptan, etrafı incelerken Polar Storm gemisini buzların arasından en kolay nasıl geçirebileceğini hesaplamakla meşguldü. Ross Denizi'nde sonbahar buzları çok erken oluşmuştu. Bazı yerlerde buzun kalınlığı yetmiş santimi buluyordu.

Geminin büyük soğan şeklindeki mahmuzu buzları kırarken kaptanın ayaklarının altındaki döşeme sarsıldı. Sonra geminin ön kısmındaki ağırlık, buz kütlesini piyano büyüklüğünde parçalara ayırdı. Geminin yan kısımları çizilmişti, buzlar iyice küçük parçalar haline gelinceye kadar bu mahmuzlama işlemi tekrarlandı. Nihayet gemi kıtadan birkaç mil geride, buz kütlelerinin daha yavaş kalınlaştığı bölgeye geldi.

Polar Storm gemisi, hem bir buzkıran gemisiydi, hem de araştırmalar için kullanılıyordu. Denizcilik standartlarının çoğuna göre, eski bir gemi sayılırdı, yirmi yıl önce, 1981'de denize indirilmişti. Diğer buzkıran gemilerine göre Polar Storm, enikonu küçüktü. 8 bin tonluk, 50 metre uzunluğunda, 9 metre genişliğindeydi. Gemide okyanus bilimi, meteoroloji ve biyolojiden başka buz araştırmalarıyla ilgili çalışmalar yapılabiliyordu ve bu gemi bir metre kalınlığındaki buzu kırabilecek güçteydi.

Polar Storm, Antarktika'ya giderken, Uruguay'ın Montevideo limanına uğradığı zaman gemideki ekibe katılan Evie Tan, bir koltuğa oturmuş önündeki deftere bir şeyler yazıyordu. Bilimsel ve teknik konuları ele alan bir yazar ve fotoğrafçı olan Evie, ulusal bir bilim dergisi için yazı yazmak amacıyla bu gemiye gelmişti. Evie ufak tefek bir kadındı. Uzun ipeksi siyah saçları vardı, Filipinlerde doğmuş ve orada yetişmişti. Evie başını kaldırıp Kaptan Gillespie'ye baktı ve ona bir soru sormadan önce kaptanın bir buzdağını inceleyişini seyretti. "Deniz buzlarını incelemek amacıyla bir grup bilim adamını karaya çıkarmayı

mı planlıyorsunuz?"

Gillespie dürbününü gözlerinden çekip başını salladı. "Sıradan bir uygulama bu. Buzul uzmanları örnekler alıp daha sonra geminin laboratuvarında çalışmalarını sürdürmek için bazen bir Antarktika günü içinde üç kez buzların üzerine çıkıp çalışırlar. Bu kişiler, ayrıca buzun ve denizin de fiziksel özelliklerini kaydederler." "Uzmanların aradıkları özel bir şey var mı?"

"Bu çalışma gezisinin yöneticisi Joel Rogers durumu benden çok daha iyi anlatabilir. Bu projenin başlıca hedefi, kıtanın çevresindeki deniz buzunun azalmasına neden olan ısınma eğiliminin nedenlerini araştırmak."

Evie sordu. "Buzun yok olmaya başlaması bilimsel bir gerçek mi?" "Antarktika sonbaharı esnasında yani marttan mayısa kadar, kıtanın çevresindeki okyanus donmaya ve buzlanmaya başlar. Vaktiyle buzul karadan ayrılıp Avustralya'nın iki misli büyüklükte bir parça oluşturmuştu. Fakat şimdi deniz buzu küçüldü ve artık bir zamanlar olduğu kadar kalın ve büyük değil. Kışlar da dokuz yüz ellilerde ve altmışlarda olduğu kadar soğuk geçmiyor. Isınma eğilimi yüzünden, Antarktika'da denizdeki hayatın da düzeni bozuldu." Evie bilgiç bir tavırla, "Başlangıç olarak buz yığınlarının altında yaşayan tek hücreli yosunlar yok oluyor," dedi.

Gillespie gülümsedi. "Siz ev ödevinizi iyi yapmışsınız," dedi. "Eğer beslenmek İçin yosun olmazsa, krill'ler de kalmaz. Bunlar karidese benzeyen küçük yaratıklardır, bu güney sularında penguenlerden balinalara ve fosidlere kadar her çeşit hayvanın ve balığın besin kaynaklarıdırlar. "

"Fosid sözüyle fok balıklarını mı kastediyorsunuz?"

"Evet."

Evie, Okuma Körfezi'ne baktı. Bu körfez büyük Ross Buz bölgesi ile Edward VII yarımadasını birbirinden ayırıyordu. Evie, "Şu güneydeki sıradağlar, dedi. "Onun adı nedir?"

Gillespie cevap verdi. "Rockefeller Dağları. Bu uçta Frazier Dağı ile öbür uçta Nilsen Dağı'na bağlılar."

Evie parlak güneş altında bembeyaz dorukları göz alan dağlara hayran hayran baktı. "Harika görünüyorlar. Sizin dürbününüzü ödünç alabilir miyim?" "Elbette."

Evie dürbünü Okuma Körfezi'nin daha korunaklı bölgesindeki büyük bir kuleye benzeyen bir yapının çevresinde sıralanan büyük binalara yöneltti. Evie

binaların arkasında bir havaalanı olduğunu görebiliyordu ve körfeze uzayan iskeleyi de seçebiliyordu. Büyük bir yük gemisi iskeleye bağlı duruyordu. Büyük bir vincin yardımıyla geminin yükü boşaltılacaktı. "Frazier Dağı'nın yamacındaki bina bir araştırma istasyonu mu?"

Gillespie dürbünün yöneldiği noktaya baktı. "Hayır, o bir madencilik tesisi. Sahibi ve işletmecisi, merkezi Arjantin'de olan büyük bir uluslararası şirket. Denizden mineral çıkarıyorlar." Evie dürbünü gözlerinden indirdi ve kaptana baktı. "Bunun ekonomik bakımdan kârlı olacağını sanmam." Gillespie başını salladı. "Bizim jeolog arkadaşımız Bob Maris'den duyduğuma göre, adamlar deniz suyundan altın ve başka değerli madenler çıkarabilmek için yeni bir yöntem geliştirmişler." "Böyle bir şeyin hiç kulağıma gelmemiş olması çok garip." "Onlar çalışmalarını çok gizli sürdürüyorlar. Zaten oraya da bundan fazla yaklaşamayız. Aksi halde şirketin güvenlik gemilerinden biri gelip bizi buradan uzaklaştırır. Fakat adamların bu işi nanoteknoloji adı verilen yeni bir bilimden yararlanarak yaptıkları söyleniyor."

"Peki ama neden Antarktika gibi uzak bir yerde böyle bir çalışma yürütülüyor? Nakliyenin çok daha kolay olacağı bir sahil ya da liman kenti neden seçilmedi?"

"Maris'in dediğine bakılırsa, dondurucu su denizin tuzunu topluyor ve daha derinlere inmeye zorluyor. Tuz kalmayınca, maden çıkarma işlemi de daha kolaylaşıyor." Kaptan konuşmasını yarıda kesip geminin ilersindeki buz yığınını inceledi. "Bana izin verin, Bayan Tan, tam karşıdan bize doğru gelen bir buzdağı var." Buzdağı, beyaz bir örtüyle kaplı bir çöl düzlüğüne benziyordu. Buz kütlesinin düz dik duvarları deniz seviyesinden otuz metre kadar yükseklikteydi. Saf güneş ışınlarıyla masmavi göğün altında parıldayan buzdağı insanoğlu, hayvanlar ve hatta köklü bitkiler tarafından bozulmamış, eski halini muhafaza eder gibi görünüyordu. Polar Storm gemisi buzdağına batıdan yaklaştı ve Gillespie, dümenciye, geminin otomatik kontrol sistemlerini en yakındaki boşluğa göre ayarlamasını söyledi. Dümenci geniş bir tablo üzerindeki elektronik kontrol aygıtlarını çalıştırdı ve buzkıran gemisini yetmiş beş derecelik bir açı çizerek limana yönlendirdi. Bu arada yankı saptama mekanizmasını da çalıştırarak buzdağının sualtında bir uzantısının olup olmadığını araştırdı. Buzkıran gemisinin geniş gövdesi, katı buzdan gelecek şiddetli bir çarpmaya dayanıklıydı, fakat Gillespie, çelik tabakalara küçük bir zarar gelmesine göz yummak için hiçbir neden göremiyordu.

Kaptan buzdağını yüz elli metreden daha az bir mesafede görmüştü, bu yeterince güvenceli bir mesafe sayılırdı. Yine de dış güvertedeki mürettebatın ve

bilim adamlarının bir kule gibi yükselen buz kayalarını rahatça seyretmelerine imkân sağlıyordu. Bu çok garip ve harika bir manzaraydı. Çok geçmeden, gemi muazzam yığının çevresini dolaşıp ötedeki açık denize yöneldi.

Birdenbire bir başka tekne ortaya çıktı, bu tekne buzdağının arkasına gizlenmiş olmalıydı ve Gillespie, yaklaşan geminin bir denizaltı olduğunu anlayınca şaşırdı kaldı. Denizaltı buzlar arasındaki bir açıklıktan geçiyordu ve rotası tam buzkıran gemisinin odasıydı. Dümenci, kaptanın emirleri köprüden duyulmadan harekete geçti. Hemen durumu değerlendirdi, denizaltının hızını hesapladı ve buzkıran gemisinin dizel motorunu tam hızla çalıştırıp tornistan ettirdi. Bu akıllıca yapılmış bir manevraydı. Böyle bir uygulama belki White Star Şirketi'nin yolcu gemisi Titanik'de kurtarabilirdi. Kaptan, gemiyi birden durdurmak için iki motoru birden tornistan etmek yerine, motorlardan birini yarım hızla çalıştırdı. Pervanelerden biri Polar Storm'u ileri götürürken, diğeri geri çekiyordu, bu uygulama sayesinde gemi, daha sert bir dönüş yaptı. Geminin rotası yavaş yavaş denizaltıdan uzaklaşıp onun arkasındaki açıklığa yönelirken, güvertedekiler büyük bir şaşkınlık içindeydiler.

Uyarıda bulunmaya, iki gemi arasında haberleşme sağlamaya zaman yoktu. Gillespie gemideki büyük hoparlörü açtı, diktafondan mürettebata ve bilim adamlarına seslenip bir çarpışma olabileceğini söyledi.

Dümenci, "Hadi bebeğim," diye yalvardı. "Dön dön..." Evie aklının profesyonelce düşünen yanı harekete geçinceye kadar afallamış bir halde öylece durdu. Sonra da hemen kamerasını çantadan çıkardı, ayarını yaptı ve çekime başladı. Evie kameranın görüntü ayarını yaparken, denizaltının güvertesinde kimseyi göremedi, geminin kulesinde hiçbir subay da yoktu. Evie, objektifi ayarlamak için duraladığı sırada denizaltının hızla dalmaya başladığını gördü.

İki gemi birbirine yaklaşmıştı. Kaptan Gillespie, buzkıran gemisinin takviyeli muazzam burnunun denizaltının basınç bölümüne çarpacağından emindi.

Fakat denizaltının birdenbire hızlanması, dümencinin hızlı hareketi ve Polar Storm gemisinin keskin dönüş yapma kabiliyeti, facianın kıl payı atlatılmasını sağladı.

Gillespie hemen sancak tarafındaki köprüye koştu ve en kötü olasılığı düşünerek aşağıya baktı. Denizaltı henüz dalmaya başlamıştı ki, buzkıran gemisinin baş tarafının, denizaltının pervanelerine çarpmasına bir yemek masasının boyu kadar mesafe kalmıştı. Gillespie iki geminin çarpışmadığına inanamıyordu. Garip denizaltı gözden kaybolmuş, denizin suları kabarmış, bir süre köpüklenmiş sonra da sanki o denizaltı hiç orada olmamış gibi sular

sakinleşivermişti.

Dümenci rahatlamış bir halde içini çekerek, "Tanrım, çarpışmaya ramak kalmıştı," dedi.

Evie kamerasını aşağı indirirken, "Bir denizaltı," dedi. "Bu gemi nereden geldi? Acaba hangi donanmaya bağlıydı?"

Dümenci, "Ben gemide herhangi bir işaret görmedim," dedi. "Yalnız, bugüne kadar gördüğüm denizaltıların hiçbirine benzemediği de kesin."

Geminin birinci kaptan yardımcısı Jake Bushey telaşla koşarak köprüye geldi. "Ne oldu, kaptan?"

"Az kalsın bir denizaltıyla çarpışıyorduk."

"Burada, Marguerite Körfezi'nde bir nükleer denizaltı mı? Herhalde şaka yapıyorsunuz."

Evie, "Kaptan Gillespie şaka yapmıyor," dedi. "Bunu kanıtlamak için elimde denizaltının fotoğrafı var."

Gillespie ağır ağır, "Nükleer denizaltı değildi," dedi.

Dümenci gözlerini ellerine yöneltip, ellerinin titrediğini ilk kez fark ederek, "Görünüşüne bakılırsa, denizaltı eski model bir gemiydi," dedi.

Gillespie, Bushey'e, "Köprüye geç," diye emretti. "Rotayı bir mil kadar ferdeki buz tepelerine yönelt, bilim adamlarını oraya indireceğiz. Ben kamaramda olacağım."

Evie de, Jake Bushey de, kaptanın yüzündeki dalgın ve şaşkın ifadeyi fark etmişti. Kaptanın aşağıdaki güverteye geçmek için merdivenlerden inişini seyrettiler. Gillespie kamarasının kapısını açıp içeri girdi. Kaptan Gillespie denizci olmak için doğmuş biriydi ve deniz tarihinin bir sevdalısıydı. Kamarasındaki raflar denizle ilgili kitaplarla doluydu. Gillespie kitapların sırtlarındaki başaklara göz gezdirdi ve eski bir geminin tanıtımıyla ilgili kitabı çekip aldı. Gillespie bir maroken koltuğa oturdu ve kitabın sayfalarını çevirmeye başladı, kitabın ortasında gördüğü bir fotoğrafa dikkatle baktı. İşte buradaydı, birdenbire ortaya çıkan teknenin bir eşiydi bu. Fotoğrafta, kayalık bir kıyının yakınından geçen büyük bir denizaltı görülüyordu. Fotoğrafın altında ise şunlar yazılıydı:

"İkinci Dünya Savaşı sırasında operasyonlara katılan U-2015 tipi denizaltının bilinen tek fotoğrafı. Bu, belirsiz bir süre için sualtında kalabilen çok süratli bir

denizaltıydı. Bu gemi, yakıt almak için su yüzüne çıkmadan dünyanın çevresini yarı yarıya kat edebiliyordu." Fotoğrafın altındaki yazıda, U-2015 gemisinin son kez Danimarka kıyıları yakınlarında görüldüğü, Atlantik Okyanusu'nda kaybolduğu ve kayıtlara "Akıbeti Bilinmiyor" diye geçtiği belirtilmişti. Gillespie gözlerinin ona anlattıklarına inanamıyordu. İmkânsız gibi görünse de kaptan bunun doğru olduğunu biliyordu. Polar Storm gemisinin körfezin buzlu dibine göndermesine ramak kalan garip, ismi olmayan gemi, elli altı yıl önceki savaştan kalma bir Nazi denizaltısıydı.

9

Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nun Genel Müdürü Amiral Sandecker ve kısa bir süre önce göreve başlayan FBI Başkanı Francis Ragsdale ile yapılan uzun bir görüşmeden sonra, Pitt, Giordino ve Pat O'Connell'in Washington'a uçup hükümetin soruşturma uzmanlarına Cennet Madeni'ndeki garip olaylar hakkında bilgi vermeleri kararlaştırıldı. FBI ajanları, Pat'in kızını alıp güvenli bir eve götürmek için Philadelphia'da Pennsylvania Üniversitesi yakınındaki dairesine gönderilmişlerdi. Güvenli ev, Washington'un hemen dışındaydı ve ana kız yakında burada birlikte olacaklardı. Ajanlar, ayrıca Telluride'e de giderek, Luis ve Lisa Marquez ile kızlarını da Hawaii'de gizli bir yere götürdüler.

Pitt, Giordino ve Pat O'Connell, Şerif Eagan'ın inceliği sayesinde bir koruma çemberi içinde NUMA'ya ait bir jet uçağına bindirildiler ve başkente doğru yola çıktılar. Turkuvaz renge boyalı Cessna Ultra V Jet uçağı, San Juan Dağları'nın karla örtülü tepelerinin üzerinden geçerek kuzeydoğu yönüne doğru uçmaya başlayınca, Pat, deri koltuğunda rahatça arkasına yaslandı, elini uzatıp Pitt'in elini avucuna aldı.

"Kızımın güvencede olduğundan emin misin?"

Pitt gülümsedi ve genç kadının elini yavaşça sıktı. "Sana onuncu kez söylüyorum, kızın FBI'ın usta elemanlarının koruması altında. Birkaç saat sonra kızını kucaklayacaksın."

"Hayatımızın geri kalan yıllarını, avlanmamak için kaçan hayvanlar gibi geçirmeyi düşünmek bile istemiyorum."

Pitt, genç kadına güvence verdi. "Böyle bir şey olmayacak. Şu Dördüncü imparatorluğun tımarhane kaçkını delilerinin izleri bulunup yakayı ele verdikten ve cezaya çarptırıldıktan sonra, biz de normal hayatımıza dönebileceğiz."

Pat başını arkaya çevirip, uçağın tekerlekleri yukarı çekilmeden uykuya

dalmış olan Giordino'ya baktı. "Bu adam uyuma fırsatını hiç kaçırmıyor değil mi?"

"Al, her zaman, her yerde uyuyabilir. O biraz da kedi gibidir." Pitt, genç kadının elini kaldırıp dudaklarına götürdü ve parmaklarının uçlarına hafifçe bir öpücük kondurdu. "Sen de biraz uyumalısın. Bir canlı cenazeden farkın kalmamış olmalı."

Pitt, genç kadına onunla tanıştığından beri ilk kez yakınlık gösteriyordu. Pat bu sözleri duyunca vücudunu çok hoş bir sıcaklığın sardığını hissetti. "Kafam o kadar meşgul ki, yorgunluk bile duyamıyorum." Pat çantasından defterini çıkardı. "Yolculuğu şu yazıların anlamlarını çözmeye çalışarak geçireceğim."

"Eğer sana bir yararı olacaksa, uçağın arka kabininde bir bilgisayar bölümü var."

"O bilgisayarda notlarımı bir diskete aktarmamı sağlayacak bir tarayıcı var mı?" "Sanırım var."

Pat'in yüzündeki yorgun ifade kayboluvermişti. "işte bunun büyük yararı olur. Çektiğim fotoğrafların suda bozulması çok büyük şanssızlık."

Pitt elini pantolonunun cebine sokup plastik bir paket çıkardı ve bunu genç kadının kucağına bıraktı. "Odanın tümünün fotoğrafları burada."

Pat paketi açıp da altı makara filmi görünce çok şaşırdı. "Bunları nereden buldun?"

Pitt gayet rahat bir tavırla, "Dördüncü İmparatorluktan sevgilerle," dedi. "Al ile ben, o adamların odada fotoğraf seansı sırasında içeri girdik. Biz oraya gittiğimizde adamlar, fotoğraf çekme işini bitirmek üzereydiler. Bu nedenle odanın tümünün fotoğraflarını çektiklerine inanıyorum. İlk işim NUMA'nın fotoğraf laboratuvarında bu filmleri banyo ettirmek olacak."

Pat heyecanla, "Ah, çok teşekkür ederim," dedi ve Pitt'i yanağından öptü. "Notlarım, o yazıların sadece bir bölümünü kapsıyordu." Genç kadın, sanki Pitt, kalabalık sokakta yanından geçen bir yabancıymış gibi telaşla yanından ayrılıp uçağın bilgisayar kabinine doğru yürüdü. Pitt ağrılar içindeki gövdesini koltuktan kaldırıp küçük mutfağa yürüdü, buzdolabını açıp bir kutu alkolsüz içecek aldı. Ne yazık ki, Amiral Sandecker, NUMA gemilerinde ve uçaklarında alkollü içecek bulundurulmasına İzin vermiyordu.

Pitt durdu ve boş bir koltuğa güzelce yerleştirilmiş tahta kutuya baktı. Siyah lav taşından oyulma kafatasını, o odadan dışarı çıkardığından beri, hiç gözünün

önünden ayırmamıştı. Doğrusu Pitt o boş göz çukurlarının tahta sandığın içinden ona baktığını sadece tahmin edebiliyordu. Pitt karşı taraftaki koltuklardan birine oturdu ve global uydu telefonundan gizli bir numarayı çevirdi, Pitt'in telefon konuşması, yörüngedeki yetmiş uydudan birine bağlanmıştı, o da konuşmayı bir başka uyduya aktarıp dünyaya gönderiyordu ve bu hat, bir umumi telefon şebekesine bağlıydı.

Pitt, karşı tarafın telefonu ancak yedinci ya da sekizinci çalışından sonra açacağını bildiğinden, camdan uçağın yakınından geçen bulutları seyretti. Nihayet telefonun onuncu çalışında, boğuk bir ses alıcıda yankılandı.

"Ben buradayım."

"St. Julien."

"Dirk." St. Julien Perlmutter telefondaki kişiyi tanıyınca sevinçle sesini yükseltti. "Eğer arayanın sen olduğunu bilseydim, telefonu daha önce açardım."

"Hem de kişiliğine ters düşmek pahasına mı? Hayır, sanmam."

Pitt, Perlmutter'i gözlerinin önünde canlandırabiliyordu, adam karavan evinde, ipek pijamalarıyla, iki yüz kiloluk gövdesini bir koltuğa bırakmış önünde dağ gibi yığılı duran denizcilik kitaplarını incelemeye dalmış olmalıydı. Perlmutter, iyi hikâye anlatan, yemek uzmanı ve denizcilik tarihi konusunda yetkili bir bilim adamıydı. Dünyadaki en değerli denizcilik kitaplarından oluşan zengin kütüphanesiyle, inşa edilmiş hemen her gemiyle ilgili mektuplara, belgelere ve planlara sahipti. Bu adam insan ve deniz konularında canlı bir ansiklopedi sayılırdı. "Sen neredesin, evlat?"

"Rocky Dağları üzerinde, 12.000 metre yukardayım."

"Beni aramak için Washington’a varmayı bekleyemedin mi?"

"Bir araştırma projesini hemen ilk fırsatta başlatmak istedim."

"Sana nasıl yardım edebilirim?"

Pitt o esrarengiz odayı ve duvarlardaki anlaşılmaz yazıları kısaca anlattı. Perlmutter düşünceli bir halde anlatılanları dinledi, ara sıra bir iki soru sormak için Pitt'in sözünü kesti. Pitt açıklamasını tamamladığı zaman, Perlmutter sordu. "Senin aklından geçen nedir?" "Sende Amerika kıtalarındaki Kristof Kolomb öncesi temaslarla ilgili olarak hazırladığın dosyalar var."

'Tam bir oda dolusu belge var. Kuzey, Orta ve Güney Amerika'yı, Kolomb'dan çok önce ziyaret etmiş denizcilerle ilgili malzeme ve teoriler mevcut."

"Peki, sen eski devirlerde yaşamış ve başka kıtaları ziyaret etmiş denizcilerin yeraltında odalar inşa etmiş olmalarıyla ilgili hikâyeleri hiç duydun mu? Sadece daha sonra oralara gelecek olanlar için mesaj bırakmak amacıyla inşa edilmiş odalar olabilir mi? Kayıtlı tarihlerde, hiç bu tür uygulamalardan sö2 ediliyor mu?"

"Hemen şu anda böyle bir şeyi hatırlayamam. Avrupa ve Afrika'dan gelen denizcilerle Amerika kıtalarının insanları arasındaki ticaret ilişkileri hakkında anlatılan pek çok hikâye var. Söylenenlere göre, tam beş bin yıl önce, bronz yapabilmek için bakır ve teneke madenciliği adamakıllı gelişmiş." Pitt sordu. "Nerede?"

"Minnesota, Michigan ve Wisconsin'de." "Bu doğru mu?"

Perlmutter, "Ben kendi hesabıma doğru olduğuna inanıyorum," dedi. "Çok eskiden Kentucky'de kurşun madenciliği yapıldığını kanıtlayan bulgular var, ayrıca Pennsylvania'da yılantaşı ve Kuzey Carolina'da da mika çıkarılıyormuş. Madenler, isa'dan yüzyıllarca önce faaliyetteymiş. Sonra, o bilinmeyen madenciler, çok kısa bir süre içinde ortadan kaybolmuşlar, aletlerini ve varlıklarını kanıtlayan sanat eserlerini oldukları yerde bırakıp gitmişler. Bunların arasında taş heykeller, kürsüler ve abide lahitler de cabası. Abide lahitler yani Dolmenler, tarih öncesi dönemlerde iki ya da daha fazla taş destek üzerinde duran büyük taşlardan oluşur."

"Bunları Kızılderililer yapmış olamazlar mı?"

"Amerikalı Kızılderililer, pek ender taş heykel yaparlardı ve taşlardan abide yaptıkları da pek görülmemiştir. Eski kalıntıları inceleyen maden mühendisleri bu madenlerden en aşağı üç yüz yirmi milyon kilo bakır çıkarılıp uzaklara gönderildiğini tahmin ediyorlar. Bakır çıkarma işinin Amerikalı Kızılderililerin marifeti olduğuna kimse inanmıyor, çünkü arkeologların buldukları bakır sadece yüz kilo kadar boncuk ve süs eşyasından ibaret, ilk çağlarda yaşayan Kızılderililer çok az metal kullanıyorlardı."

"Fakat duvarlarında şaşırtıcı yazılar bulunan odalardan hiç söz edilmiyor öyle mi?"

Perlmutter duraksadı. "Bildiğim kadarıyla böyle bir kayıt yok. Tarih öncesinin madencileri, geride pek az çanak çömlek ve duvar yazısı bırakmışlar. Sadece genellikle okunamaz durumdaki bazı çizim ve yazılar var. Bunların Mısırlılar, Fenikeliler, Kuzeyliler ya da belki daha önceki dönemlerin insanları tarafından yapılmış olabileceğini tahmin edebiliyoruz. Kelt madenlerinin güneybatısında ve Arizona'da, yüzyılın hemen başında Tucson dışında eski Roma'dan kalma sanat

eserlerinin bulunduğuna dair bazı ipuçları var. Ne diyebiliriz ki? Arkeologların çoğu, Kolomb'dan önceki bağlantıları araştırmaya hiç de hevesli görünmüyor. Kısacası onlar yayılmayı reddediyorlar."

"Yani temas yoluyla bir halktan ötekine kültürel etkinin yayılmasını kastediyorsun değil mi?" "Kesinlikle."

Pitt sordu. "Peki ama neden? Elde bu kadar kanıt varken, neden görmezlikten geliyorlar?"

Perlmutter karşılık verdi. "Arkeologlar, kalın kafalı bir ekip. Hepsi de Missouri'den gelme. Onlar her şeyi gözleriyle görmeliler. Fakat ilk devirlerdeki Amerikan kültürleri tekerleğe, oyuncaklar ya da çanak çömlekler dışında başka bir şeyde kullanım alanı bulamadıkları için kaynaşmayı da reddediyorlar."

"Bunun başka pek çok nedeni olabilir. Cortez ile İspanyolların gelişine kadar, Amerika kıtalarında hiç at ve öküz yoktu. Ben bile, tekerleğin Çin'den Avrupa'ya geçişinin tam altı yüz yıl sürdüğünü biliyorum."

Perlmutter içini çekti. "Ne diyebilirim ki? Ben sadece çok az bildiği konularda yazı yazmayı reddeden bir denizcilik tarihi hastasıyım."

"Ama dört bin yıl önce, dünyanın ücra köşeleri sayılan yerlerinde duvarları, çözülmesi imkânsız yazılarla donatılmış yeraltı odaları hakkında biraz bilgi bulabilmek için kütüphanende arama yapacaksın, değil mi?"

"Elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim, eski dostum. Senden daha fazlasını isteyemezdim." Pitt'in çocukken kucağına oturtup ona denizcilerle ilgili öyküler anlatan eski aile dostuna inancı tamdı.

Perlmutter, "Şu senin oda hakkında bana anlatmadığın başka şeyler var mı?" diye sordu.

"Sadece odada bir eski eser vardı." "Bunu benden gizledin demek. Ne tür bir eski eser?" "Bire bir büyüklükte, siyah, saf lav taşından oyulmuş bir kafatası." Perlmutter birkaç saniye duyduklarına kendini alıştırmaya çalıştı. Sonunda, "Bunun neyi simgelediğini biliyor musun?"

Pitt cevap verdi. "Görünüşe bakılırsa hiçbir şeyi simgelemiyor. Sana sadece modern aletler ve kesme aygıtları olmadan, o eski insanların lav taşından böylesine büyük bir eser yaratabilmeleri için en aşağı on kuşağın çaba harcamış olması gerekir."

"Çok haklısın. Lav taşı, sıvı lavın kısa sürede soğumasından oluşan volkanik bir camdır. Lav taşı çok kolay kırılır. Bir buçuk asır önce taşı kırmadan ya da çatlatmadan böyle bir eseri yaratmak inanılmaz bir başarı."

Pitt yan gözle, koltukta bağlı duran kafatasına baktı. "Burada olup 0nu görememen büyük şanssızlık."

"Buna hiç gerek yok. Ben onun neye benzediğini zaten biliyorum." Pitt bu sözlerden bir mızıkçılık kokusu aldı. Perlmutter'in kültürel üstünlüğünü kanıtlamaya hazır olduğu zamanlar kurbanlarıyla oyuncak gibi oynadığı-nı biliyordu. Pitt'in de tuzağa düşmekten başka bir seçeneği yoktu. "O kafatasının güzelliği hakkında bir fikir edinebilmek için onu kendi gözlerinle görmelisin." Perlmutter sahte bir saflıkla. "Aaa, sana söylemeyi unuttum mu, sevgili oğlum," dedi. "O kafatasının bir eşinin başka nerede bulunduğunu biliyorum."

10

Cessna Ultra V, Andrews Hava Kuvvetleri Karargâhı'nın doğudaki pistine indi ve Hava Kuvvetleri'nin hükümete bağlı çeşitli kuruluşlara tahsis ettiği hangarlara doğru ilerledi. NUMA'nın havacılık ve ulaştırma binaları, üssün kuzeydoğu bölümündeydi. NUMA'ya ait bir kapalı kamyonet, iki koruma görevlisiyle birlikte, Giordino'yu Virginia, Alexandria'daki evine ve Pat'i de kızının onu beklediği güvenli eve götürmek için bekliyordu.

Pitt kafatasını içine koydukları tahta kutuyu büyük bir dikkatle uçaktan indirdi ve yere koydu. Pat ve Giordino'nun yanına gitmeyip geride kaldı.

Pat sordu. "Sen bizimle gelmiyor musun?" "Hayır, bir arkadaşım beni karşılayacak." Pat soran gözlerle baktı. "Bir kız arkadaş mı?"

Pitt güldü. "Vaftiz babamın geleceğini söylersem bana inanır mısın?" Pat alaycı bir sesle, "Hayır, inanacağımı hiç sanmam," dedi. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Pitt genç kadının alnına bir öpücük kondurdu. "Umduğundan daha çabuk."

Pitt kamyonetin kapısını kapadı ve arabanın üssün ana kapısından çıkıp gözden kayboluşunu izledi. Şimdi rahatlamıştı. Pilot ile yardımcısı uçaktan inerken, Pitt de yere oturup sırtını uçağın iniş takımlarına yasladı. Washington'un ilkbahar havası serin ve temizdi. Hava sıcaklığı mevsim normallerinin biraz üstünde sayılırdı. Pitt ancak on dakika beklemişti ki, kurşuni ve yeşil renkli bir otomobil sessizce uçağın yanına gelip durdu.

Rolls Royce Silver Down tipi arabaların şasilerinin yapımı 1955 yılında fabrikadan araba imalatçısı Hooper Şirketi'ne devredilmişti. Burada arabaya zarif bir görüntü verilmişti. Altı silindirli büyük motor, bu gösterişli otomobilin saatte seksen yedi mil hız yapmasını sağlarken sadece tekerleklerden gelen bir fısıltı duyuluyordu.

St. Julien Perlmutter'in şoförü Hugo Mulholland, arabanın sürücü tarafından çıkıp elini uzattı. "Sizi tekrar görmek, ne güzel, Bay Pitt," dedi.

Pitt gülümseyerek şoförün elini sıktı. Bu karşılamada en küçük bir samimiyet belirtisi yoktu, ama Pitt bundan hiç alınmadı. Hugo'yu tanıyalı yirmi yıl dan fazla olmuştu. Perlmutter'in şoförü ve becerikli yardımcısı, aslında sıcakkanlı ve düşünceli bir adamdı. Ama yüzü ünlü komedyen Buster Keaton'unki gibi katı ve ifadesizdi, pek ender gülümsediği gibi sevecen bir ifade de taşımazdı. Şoför, Pitt'in çantasını aldı ve Rolls Royce arabanın bagajına yerleştirdi. Sonra Pitt sandığı çantanın yanına koyarken o da bir adım geri çekildi. Bundan sonra Mulholland arka kapıyı açıp kapının yanında durdu. Pitt arabaya girdi ve Perlmutter'in şişman gövdesiyle üçte ikisini kapladığı arka kanapeye oturdu.

"St. Julien, çakı gibi görünüyorsun."

"Çakıdan çok bas viyolonsele benziyorum." Perlmutter, Pitt'in başını iki elinin arasına alıp onu iki yanağından öptü. İrikıyım adam, kır saçlarının üzerine bir Panama şapka geçirmişti. Yüzü kırmızıydı, lale biçimi burnunu, gök mavisi gözleri tamamlıyordu. "Görüşmeyen çok uzun zaman oldu. Senin şu hangara benzeyen dairende o Vatandaşlık ve Göçmen Servisi'nden o Asyalı küçük güzel kızın bize verdiği yemek davetinden beri görüşmedik."

"Kızın adı Julia Marie Lee. O davet aşağı yukarı geçen yıl bu zamanlardı."

"Kıza ne oldu?"

"Ondan son kez haber aldığımda bir görevle Hong Kong'a gönderilmişti."

Perlmutter düşünceli düşünceli, "O kızlar hiçbir zaman uzun süre kalamıyorlar, değil mi?" diye sordu.

Pitt konuyu değiştirdi. "Burnuma yemek kokusu mu geliyor?"

"Sen en son ne zaman bir şeyler yedin?"

"Kahvaltı yerine bir fincan kahve içtim, öğle yemeğini de bir alkolsüz içecekle geçiştirdim... "

Perlmutter yerde duran piknik sepetini kucağına koydu. Sonra ön koltuğun

arkasında gizlenmiş duran kestane ağacından yapılma tepsileri çekti. "Fredericksburg'a giderken yeriz diye yolluk hazırladım."

Pitt sordu. "Oraya mı gidiyoruz?" Büyük bir istekle sepetteki güzelim yiyeceklere baktı.

Perlmutter sarı etiketli Veuve Clicquot Ponsardin Brut şampanya şişesini çıkarırken sadece başını sallamakla yetindi. Pitt, "En çok sevdiğim şampanya," diye mırıldandı.

Mulholland Hava Üssü'nün ana kapısından çıktıktan sonra, Capital Beltway'de sola döndü ve Potomac Nehri üzerinden doğuya doğru yol aldı. Springfield'e gelince de güneye döndü. Arabanın arkadaki yolcu bölümünde Perlmutter, tepsilere porselen ve gümüş takımları yerleştirdi, sonra da mantarlı kreple başlayarak yiyecekleri tabaklara koymaya başladı. Krepi, ızgara istiridye, çeşitli yemekler; peynirler izledi ve kırmızı şarapta bekletilmiş armut ile yemek tamamlandı.

"Bu gerçekten büyük bir şölendi, St. Julien. Ben böylesine güzel yemekleri pek ender yiyebiliyorum."

Perlmutter şiş göbeğine eliyle vurarak, "Ben her zaman böyleyim," dedi.

"Zaten aramızdaki fark da bu."

O muazzam piknik, küçük bir termostaki espresso kahveyle tamamlandı.

Pltt şaka yollu, "Konyak yok mu?" diye sordu.

"Altmışına gelmiş birine alkol derecesi yüksek bir içki için erken bir saat sayılır. Aksi halde akşama kadar uyuklar kalırım."

"Senin sözünü ettiğin şu ikinci taş kafatası nerede?"

"Fredericksburg'da."

"Öyle olduğunu tahmin etmiştim."

"Kafatası Christine Mender-Husted adında çok hoş bir yaşlı hanımefendiye ait. Kadının büyükannesinin annesi, kocasının balina gemisi Paloverde ile Antarktika'da buzların arasında mahsur kaldığı zaman o kafatasını bulmuş. Çok etkileyici bir öykü. Ailenin tarihçesine göre, Roxanna Mender bir gün buzlar üzerinde kaybolmuş. Kadının kocası Kaptan Bradford Mender, aynı zamanda Paloverde gemisinin sahibiymiş. Adam mürettebatıyla birlikte karısını kurtarmış, o sırada İngiliz bandıralı East Indiaman yelkenlisini terk edilmiş ve enkaz haline gelmiş bir halde bulmuşlar. Gemi onları meraklandırmış ve araştırmışlar. İçerde

mürettebat ile yolcuların cesetlerinin yanında bir depoda, siyah lav taşından yapılmış bir kafatası bulmuşlar. O sırada buzlar parçalanmaya başladığı için hemen kendi gemilerine dönmek zorunda kalınca, o gemide buldukları garip eşyaları bırakmak zorunda kalmışlar." "Siyah kafatasını kurtarabilmişler mi?"

Perlmutter başını salladı. "Evet. Kafatasını Roxanna o terk edilmiş gemiden alıp kendi gemilerine taşımış. O günden bu yana kafatası ailede nesilden nesile devredilen bir eşya olmuş."

Pitt, Rolls Royce arabanın camından Virginia'nın kırsal kesimindeki yeşilliklere dalgın dalgın baktı. "İki kafatası birbirinin eşi olsa bile, üzerlerinde bir işaret olmayınca, onları kimin ve neden yarattığı konusunda bize bir şey anlatmayacaklar."

"Bayan Mender-Husted ile tanışmak için bir randevu ayarlamamın neden iki kafatasını karşılaştırmak değil."

"Ee, öyleyse amacın nedir?"

"Tam on yıldan beri, Kaptan Mender'in'balina avcılığı yaptığı günlerden kalma mektupları ve notları satın almaya çalışıyorum. Tabii onun çalıştığı gemilerin seyir defterlerini de almak istiyorum. Fakat ele geçirmek için birkaç dişimi bile feda etmeyi göze aldığım şey, o adamların buzlar arasında buldukları terk edilmiş geminin seyir defteri." Pitt merakı artarak, "O defter, Mender ailesinde mi?" diye sordu.

"Anladığım kadarıyla, Kaptan Mender, buzlar parçalanırken telaşla o gemiyi terk ettiği zaman defteri yanına almayı başarmış." "O halde senin bu yolculuğu yapmanın çok önemli bir nedeni var." Perlmutter tilki gibi gülümsedi.

"Bayan Mender-Husted senin kafatasını görünce ısrardan vazgeçip kendisine ait kafatasıyla aile arşivini bana satmayı kabul eder diye ümitleniyorum." "Sen aynaya baktığın zaman kendinden utanmıyor musun?" Perlmutter çılgın bir kahkaha attı.

"Evet, utanıyorum ama bu çok çabuk geçiyor."

"Terk edilmiş geminin seyir defterinde kafatasının nereden geldiğini belirten bir açıklama var mı?"

Perlmutter başını salladı. "Ben o defteri hiç okuyamadım. Bayan Mender-Husted, defteri kasaya kilitlemiş."

Aradan birkaç saniye geçti, Pitt kendi düşüncelerine dalmıştı. Doğrusu dünyada oraya buraya saklanmış daha kaç kafatası bulunduğunu merak

ediyordu.

Rolls Royce araba, öngörülen hızla ve gürültü yapmadan yoluna devam ederek bir buçuk saat sonra Fredericksburg'a vardı. Mullholland, o muhteşem arabayı, Rappahannock Nehri'nin yukarsında, İç Savaş sırasında bir gün içinde 12.500 askerin öldüğü ölüm tarlasına bakan kasabanın yüksek kesiminde koloni dönemi mimarisinde yapılmış evin önüne getirdi. 1848 yılında inşa edilen ev, geçmişin çok zarif bir anısıydı.

Mulholland arabanın kapısını açarken Perlmutter, "İşte geldik," dedi. Pitt arabanın arka tarafına geçti, bagaj kapağını kaldırdı ve kafatasının bulunduğu sandığı dışarı çıkardı. Perlmutter ile birlikte merdivenlerden yukarı çıkıp zili çalmak için bir kordonu çekerken, Pitt, "Bu ilginç bir görüşme olabilir," dedi.

Christine Mender-Husted herhangi bir kimsenin büyükannesi olabilirdi. Beyaz saçlı kadın, konukları karşılarken yüzünde dostça bir gülümseme belirdi Melek yüzlüydü ve biraz fazla kiloluydu. Kadın, Perlmutter'i hararetli bir el akışıyla karşıladı. Perlmutter arkadaşını takdim edince, ona da başını salladı.

Yaşlı kadın tatlı bir sesle, "Lütfen içeri buyrun," dedi. "Sizi bekliyordum.

Acaba sizlere çay ikram edebilir miyim?"

İki erkek de bu teklifi kabul ettiler ve yüksek tavanlı, cam kapaklı dolapların bulunduğu kütüphaneye davet edildiler. Maroken koltuklara oturmaları işaretle anlatıldı. Bir komşunun kızı olarak tanıtılan ve evin işlerine yardımcı olan genç kız çay servisini yaptıktan sonra Christine, Perlmutter'e döndü. "Şey, St. Julien, size telefonda da belirttiğim gibi, ailemin değerli eşyalarını satmaya henüz hazır değilim."

Perlmutter, "İtiraf edeyim ki, umutlanmaktan hiç vazgeçmedim," dedi. "Fakat ben Dirk'i başka bir nedenle buraya getirdim." Perlmutter, Dirk Pitt'e döndü. "O sandığın içindekini Bayan Mender-Husted'e gösterir misin?"

Yaşlı kadın, "Adım Christine," dedi. "Kızlık ve evlilik adlarım çok uzun."

Pitt, Pandora Madeni'nden aldığı kafatasının bulunduğu sandığın kapağını açarken, "Siz hep Virginia'da mı yaşadınız?" diye sordu. "Ben altı kuşağı California'da yaşamış bir aileden geliyorum. Akrabalarımın çoğu hâlâ San Francisco ve çevresinde yaşıyor. Ben Virginia'dan gelen ve üç başkana özel danışman olarak hizmet veren bir erkekle evlenme şansına sahip oldum." Pitt susuyordu. Gözleri, ateşi sönmeye yüz tutmuş şöminenin üzerinde duran siyah lav taşından yapılma kafatasına takılmıştı. Sonra ağır ağır sanki trans haldeymiş gibi sandığın kapağını açtı. Kafatasını çıkardı ve onu şöminenin üzerinde duran

diğer kafatasının yanına koydu.

Christine soluğunu tuttu. "Aman Tanrım. Bundan başka bir kafatasının daha bulunacağını hiç tahmin etmemiştim." Pitt siyah iki kafatasını incelerken, "Ben de," dedi. "Çıplak gözle görebildiğim kadarıyla, bunlar birbirlerinin eşi, şekilleri ve kompozisyonları aynı. Hatta boyutları bile aynı gibi görünüyor. Sanki bunlar, aynı kalıptan yapılmış."

Perlmutter çay fincanını eline alıp, "Christine, bana açıklar mısınız, büyükbabanızın babası şu kafatası hakkında nasıl bir öykü anlatmıştı?"

Kadın, Perlmutter'e sanki çok aptalca bir soru sormuş gibi baktı. "Kafatasının Madras adında, buzlar arasında sıkışıp donmuş bir gemide bulunduğunu benim gibi siz de biliyorsunuz. Gemi Bombay'dan Liverpool'a gidiyormuş ve otuz yedi yolcusu varmış, mürettebatı da kırk kişiymiş. Çay, ipek, baharat ve porselen gibi değişik mallar taşıyormuş. Büyükbabamın annesiyle babası, kafatasını gemide başka sanat eserleriyle dolu bir depoda bulmuşlar."

"Benim sormak istediğim, onların bu sanat eserlerinin Madras gemisine nasıl getirildiğini bilip bilmedikleriydi."

"Kesin olarak bildiğim şey, kafatasıyla diğer malların Bombay'da gemiye yüklenmedikleri. Yolculuk sırasında, gemi su almak için terk edilmiş bir adaya geldiği zaman yolcularla mürettebat bunları bulmuş. Olayın ayrıntıları geminin seyir defterinde yazılıydı." Pitt bir an bocaladı, en kötü ihtimalin doğru olmasından korkarak, "Seyir defterinde yazılıydı dediniz?" diye mırıldandı.

"Kaptan Mender, defteri muhafaza etmemiş. Madras gemisinin kaptanı defterin geminin sahiplerine iletilmesini vasiyet etmiş. Büyükbabamın babası da vasiyeti yerine getirmek için defteri bir kurye ile Liverpool'a yollamış."

Pitt sanki bir çıkmaz sokakta karşısına yüksek bir tuğla duvar çıkmış gibi oldu. "Madras'ın sahiplerinin geminin enkazını inceletmek ve o gemide bulunan eserlerin kaynağını öğrenmek için bir araştırma ekibini oraya gönderip göndermediklerini biliyor musunuz?" Christine, "Meğer o geminin ilk sahipleri, Kaptan Mender seyir defterini onlara yollamadan şirketi başkasına satmışlarmış," diye açıkladı. "Yeni yönetim, Madras'ı bulmak için bulunduğu yere iki keşif gemisi gönderdi, ama o gemiler tüm mürettebatlarıyla birlikte kayboldu."

Pitt umudunu tümüyle yitirmiş bir halde, "Öyleyse kayıtların hepsi kayıp," dedi.

Christine'in gözleri parladı. "Ben asla öyle bir şey demedim."

Pitt yaşlı kadının gözlerinden bir şeyler okuyabilmek için ona dikkatli dikkatli baktı. "Ama... "

Christine, Pitt'in sözünü kesti. "Benim ninem çok akıllı bir kadınmış. Kocası seyir defterini İngiltere'ye göndermeden o oturup defterdeki yazıları kopya etmiş."

Bu açıklama Pitt'e sanki kara bulutların arasından birdenbire güneş çıkıvermiş de ortalığı ısıtıvermiş gibi geldi. "Lütfen, acaba o defteri ben de okuyabilir miyim?"

Christine bu soruya hemen cevap vermedi. Odada duran antika bir kaptan masasının önüne gitti ve tahta kaplamalı duvarda asılı duranbir tabloya uzun uzun baktı. Tabloda kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş oturan bir adam vardı. Eğer adamın yüzünü sakalları örtmese bayağı yakışıklı biri olduğu da söylenebilirdi, ¡riyan bir adamdı bu, gövdesi ve omuzları oturduğu koltuğu kaplıyordu. Adamın arkasında duran ve bir elini onun omzuna dayamış olan kadın ufak tefekti, zeki bakışlı kahverengi gözleri vardı. Kadın da erkek de, on dokuzuncu yüzyılın kıyafetlerini giymişlerdi.

Christine besbelli, hiç yaşamamış olduğu geçmişin hayallerine dalmış olmalıydı. "Kaptan Bradford ve Roxanna Mender," diye mırıldandı. Sonra dönüp Perlmutter'e baktı. "St. Julien, sanırım artık zamanı geldi," dedi. "Ben duygusal nedenlerle onların belgelerini ve mektuplarını gereğinden fazla uzun bir süre sakladım. Onların okumayı bilen başkaları tarafından da hatırlanmaları ve onların yaşadıkları tarihten yararlanmaları çok daha iyi olacak. Koleksiyonu, önerdiğiniz fiyata size devredebilirim."

Perlmutter sanki genç bir atletmiş gibi hemen koltuğundan ayağa fırlayıp Christine'e sarıldı. "Teşekkür ederim, sevgili hanımefendi. Belgelerin hepsinin geleceğin tarihçilerinin inceleyebilmeleri için gerektiği şekilde düzenlenip muhafaza edileceklerinden emin olabilirsiniz."

Christine şöminenin önüne gelip Pitt'in yanında durdu. "Ve size de Bay Pitt, bir armağanım var. Lav taşından yapılma kafatasımı size emanet ediyorum. Şimdi elinizde birbirinin eşi olan iki kafatası var, bunları ne yapmayı tasarlıyorsunuz?"

"Kafatasları eski tarih müzelerinden birine teslim edilmeden önce, bir laboratuvarda incelenip analiz edilecekler. Yapılma tarihinin saptanması ve de eski bir uygarlığın ürünü olup olmadıkları araştırılacak."

Christine kafatasına uzun uzun baktı, sonra derin derin içini çekti. "Bunun

gitmesine çok canım sıkılıyor ama gerektiği şekilde muhafaza edileceğini bilmek ayrılığı kolaylaştırıyor. Biliyor musunuz, insanlar bunu gördükleri zaman hep kötü talihi ve felaket günlerini getiren bir kötülük habercisi olduğunu düşündüler. Fakat Roxanna'nın kafatasını bulup, erimeye yüz tutan buz yığınlarının üzerinden geçerek kocasının gemisine getirdiği dakikadan itibaren bu kafatası Mender ailesine şans ve iyilik getirdi."

Washington'a dönüş yolculuğunda Pitt, Roxanna Mender'in düzgün el yazısıyla kopya edilmiş seyir defterinin bazı bölümlerini okudu. Rolls Royce arabayla çok rahat bir yolculuk yapmalarına rağmen, Pitt, araba tutmasın diye ara sıra başını kaldırıp uzaklara baktı.

Mullholland arabayı Potomac Nehri'nin üzerindeki George Mason Köprüsü'nden geçirirken, Perlmutter, "Bari ilginç bir şeyler bulabildin mi?" diye sordu.

Pitt gözlerini defterden kaldırdı. "Gerçekten buldum," dedi. "Şimdi Madras mürettebatının kafatasını bulduğu yeri aşağı yukarı biliyoruz ve daha öğrendiğimiz pek çok şey var."

11

Rolls Royce araba, Pitt'in yuva diye tanımladığı, eski uçak hangarının önünde durdu. Burası, Washington'un uluslararası havaalanının kullanılmayan bir bölümüydü. 1936'da inşa edilen hangar çok haraptı ve sanki uzun zaman önce terk edilmiş gibiydi. Hangarın paslı, eskimiş duvarları yabani otlarla sarılmıştı ve pencereleri de tahtalarla sıkıca kapatılmıştı.

Hugo direksiyon başından kalkar kalkmaz, kamuflaj üniforması giymiş, tepeden tırnağa silahlı adamlar bir anda ortaya çıkıp ateşlenmeye hazır otomatik tüfeklerini arabaya doğrulttular. Adamlardan biri, arabanın camından içeri baktı. Öbürü ise Mullholland'ın karşısına dikilmiş sanki şoför en küçük bir hareket yapmaya kalkışırsa onu yok edecekmiş gibi duruyordu. Silahlı muhafız arka koltuğa bir göz attı. "İçinizden biri Dirk Pitt olsa bari," dedi.

"Ben Pitt'im."

Muhafız bir an Pitt'in yüzüne dikkatle baktı. "Kimlik kartınız, efendim." Bu bir rica değil, emirdi.

Pitt, NUMA'dan aldığı kimlik kartını çıkardı ve muhafız silahını kaldırıp gülümsedi. "Sizi sıkıntıya soktuğumuz için özür dileriz ama sizi ve mülkünüzü

korumamız emredildi."

Pitt bu adamların çok az bilinen federal güvenlik biriminin ajanları olduklarını tahmin etti. Bu güvenlik biriminde çalışanlar, ölümle tehdit edilen hükümet görevlilerini korumak için yetiştirilmişlerdi. "İlginiz ve görevinize olan bağlılığınız beni çok etkiledi."

"Ya diğer iki bey kim?"

"Onlar iyi dostlar."

Güvenlik görevlisi, Pitt'e küçük bir uzaktan kumandalı alarm verdi. "Lütfen, ikametgâhınızda olduğunuz sürece bunu hep yanınızda taşıyın. En küçük bir tehlike hissederseniz hemen düğmeye basın. Biz yirmi saniye içinde harekete geçeriz."

Güvenlik görevlisi adını açıklamadı, Pitt de bunu sormadı. Mullholland arabanın bagajını açmıştı. Pitt eşyasının bulunduğu torbayı gidi. o sırada şu iki güvenlik görevlisinin ortadan kaybolduğunu fark etti. Pitt hangarın çevresine bakındı ve ana pistin yan tarafındaki boş araziye göz gezdirdi. Sanki o insanlar hiç var olmamışlardı. Pitt, bu insanların ancak yerin altında gizlenebilecekleri™ düşündü.

Perlmutter, "Hugo'ya beni NUMA genel merkezine götürmesini söylerim ve senin şu kafataslarını oraya bırakırım," dedi.

Pitt bir elini Mulholland'ın omzuna koydu. "Bunları taşırken dikkatli ol, altıncı kattaki laboratuvara götür ve oradan sorumlu bilim adamına teslim et. Adamın adı Harry Mathews."

Mulholland belli belirsiz bir şekilde gülümsedi. "Onları düşürmemek için elimden geleni yapacağım."

"Hoşçakal, Julien. Ve teşekkürler."

"Bir şey değil, evlat. Fırsat bulur bulmaz bana yemeğe gel." Eski Rolls Royce araba, havaalanının güvenlik kapılarından birine giden toprak yolda, arkasında bir toz bulutu bırakarak ilerlerken Pitt de arabayı gözleriyle takip etti. Daha sonra gözüne eski bir elektrik direği ilişti ve direğin tepesinde duran minicik güvenlik kamerasını gördü. Belki de bu kamera, güvenlik görevlilerinin hareketlerini kaydettiği için saklandıkları yeri Pitt'in daha fazla merak etmesine gerek kalmayacaktı.

Pitt küçük bir uzaktan kumandayla hangarın o muazzam alarm sistemini devreden çıkardı ve sanki İkinci Dünya Savaşı'ndan beri sımsıkı kapalı durmuş

gibi görünen bir kapıyı açtı. Eşya torbasını omzuna astı ve içeri girdi. İçerde tozun zerresi yoktu ve kapkaranlıktı. Buraya hiçbir yerden ışık sızmıyordu. Pitt daha sonra kapıyı kapadı ve bir elektrik düğmesine basınca, hangar Şıkır şıkır ışık içinde kaldı.

Hangarın döşemesi beyaz boyalıydı ve burada tam elli antika ve klasik araba vardı, hepsi de parlak renklere boyanmışlardı. Hangarda ayrıca İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir Alman jet uçağı ve 1930'lardan kalma Tin Goose (Teneke Kaz) adı verilen üç motorlu bir uçak vardı. Yirminci yüzyılın basında kullanılan bir tren vagonu, duvarlardan birinin yanında yükseltilmiş zemin üzerine konmuş rayların üstünde duruyordu. Demirden yapılmış bir banyo küveti ve garip görünüşlü bir kamarasıyla yelken direği bulunan bir şişme tekne vardı. Bu koleksiyonun tümü yüksek bir Haida Kızılderili totem direğiyle korunuyordu.

Pitt durup bu ilginç koleksiyona göz gezdirdi ve tavandan sarkan Burma tıraş işaretleri dahil tüm işaretleri kontrol etti. Her şeyin yerli yerinde olduğuna kanaat getirince, demir döner merdivenlerden deponun üst katındaki kendi dairesine çıktı.

İçersi bir deniz müzesi-, andırıyordu. Camekânlar içindeki gemi modelleri, pusulalar, gemi çanları, takır ve pirinç dalgıç başlıkları vardı. Oturma odası, çalışma odası, tek yataklı ve banyolu yatak odası, yemek odası olarak da kullanılan mutfak ile bu dairenin tümü elli metre kareden fazla değildi.

Pitt ölü gibi yorgun olduğu halde çantasını açtı ve kirlilerini, çamaşır makinesiyle kurutucusunun bulunduğu dolabın önünde yere attı. Sonra banyoya girdi ve uzun süre duş yaptı. Sıcak su akarken Pitt yere yattı, ayaklarını banyonun duvarına dayadı. Bir geni çanı, ön kapıda bir ziyaretçi olduğunu haber verdiğinde, Pitt banyodan çıkmış bir kadeh Juan Julio marka tekila içerek keyif çatıyordu.

Pitt iki kitap rafı arasına erleştirilmiş olan dört televizyon monitörüne göz attı ve NUMA'nın müdür yardımcısı Rudi Gunn'ın kapı önünde durduğunu gördü. Uzaktan kumanda aletinde bir düğmeye bastı ve, "Gel, Rudi," dedi. "Ben yukardayım."

Gunn merdivenlerden çıkıp daireye girdi. Saçları seyrelmiş, uzun kıvrık burunlu, zayıf bir adam olan Gunn, kalın kemik çerçeveli gözlüklerinin arkasından çevresine bakındı. Bı adam daha önceleri donanmada kumandandı ve Donanma Akademisi'nde C sınıfının birincisi olmuştu. Çok akıllıydı ve NUMA'nın çalışanları ona büyük saygı gösteriyorlardı. Adamın mavi gözleri, gözlüğünün camlarının arkasından büyütülmüş gibi görünüyordu. Yüzünde

afallamış birinin ifadesi vardı. "Otomatik tüfekli, kamuflaj üniformaları giymiş iki adama senin NUMA'dan dostum olduğunu kanıtlayıncaya kadar bana kök söktürdüler." "Bu Amiral Sandecker'in fikriydi."

"Onun bir güvenlik birimiyle anlaştığını biliyordum, fakat adamların sihirli bir güce sahip olabileceklerini birden ortaya çıkacaklarını doğrusu tahmin edememiştim. Bu sahnede eks< olan tek şey bir duman yığınıydı." Pitt, "Adamlar işlerini çok iyi biliyorlar." Gunn bir koltuğa gömülerek, "Senin Telluride'de başına gelenleri bana özetlediler," dedi. "Ortalıkta dolaşan söylentiye bakılırsa senin hayatının iki kuruş değeri yokmuş."

Pitt konuğuna mutfaktan bir bardak buzlu çay getirdi. Gunn'ın alkollü içkilerle başı hoş değildi, sadece ara sıra bira içerdi. "Dördüncü İmparatorluktan gelen o şakacılar aynı kanıda değiller. O adamların beni bir mezara sokabilmek için hiçbir masraftan kaçınmayacaklarını sanıyorum."

"Ben bir iki taşın altına bakmayı denedim." Gunn susup buzlu çayının yansını içti "ClA'de çalışan bazı dostlarla görüştüm." "ClA'in yerel bir suçla ne ilgisi olabilir ki?"

"Onlar, senin Pandora Madeni'nde karşılaştığın katillerin uluslararası bir suç sendikasının parçası olabileceklerini düşünüyorlar." Pitt, "Yani teröristler mi?" dedi.

Gunn başını salladı. "Bunlar kökten dinci ya da tarikat fanatikleri değiller. Fakat programlan hâlâ sır. CIA ajanları, İnterpol ajanları dahil henüz hiç kimse bu örgüt hakkında bilgi edinemedi. Yabancı istihbarat örgütlerinin bildikleri tek şey böyle bir örgütün varolduğu. Nerede faaliyet gösterdiği ya da kimin yönettiği konusunda en küçük bir ipucu bile yok. Örgütün katilleri, tıpkı Telluride'de olduğu gibi ortaya çıkıyorlar, kurbanlarını öldürüp kayboluyorlar." "Bu insanlar cinayet dışında başka hangi suçları işliyorlar?" "İşte bu da maalesef bilinmiyor."

Pitt'in gözleri kısıldı. "Hiçbir hedefi olmayan bir suç örgütü nerede görülmüş?"

Gunn omuzlarını silkti. "Biliyorum bu sana çok garip gelecek ama adamlar en küçük bir ipucu bırakmıyorlar."

"Telluride'de sorguya çekilecek iki alçak herif var."

Gunn'ın kaşları yukarı kalktı. "Sen duymadın mı?"

"Neyi duymadım?"

"Colorado, Telluride'den Şerif Eagan diye biri bir saat kadar önce Amiral

Sandecker'i aradı. Mahkûmlar ölü bulunmuşlar."

Pitt canı sıkılarak bağırdı. "Lanet olsun. Ben şerife adamlarda siyanit hapı var mı diye bakmasını sıkı sıkı tembih etmiştim."

"Onlar zehir gibi basit bir araç kullanmamışlar. Eagan'a göre, cezaevindeki hücreye gizlice bir bomba konulmuş. Hücrenin önünde nöbet tutan bir Şerif yardımcısıyla birlikte o adamlar da paramparça olmuşlar."

Pitt acı bir sesle mırıldandı. "Bu adamlar için hayat çok ucuz."

"Ben de öyle olduğunu tahmin ettim."

"Amiral seni, Pasifik Okyanusu'nun ortasında deniz dibinde yapılacak bir jeolojik araştırmaya gönderiyor, orada cinayet tehlikesinden enikonu uzaklaşmış olacaksın."

Pitt hınzırca gülümsedi. "Ben gitmeyeceğim."

Gunn da gülümsedi. "Amiral senin böyle diyeceğini biliyordu. Ayrıca sen soruşturma için büyük önem taşıyorsun, denizin dibinde kayaları araştırmaya gönderilemezsin. Zaten şu grupla en fazla teması olan ve de sağ kalıp bunlar, anlatma şansını elde eden tek kişi sensin. Üst düzey soruşturmacılar, seninle görüşmek istiyorlar. Sabah sekizde..." Gunn, Pitt'e bir kâğıt parçası vermek için açıklamasını yarıda kesti, "işte adres burada yazılı. Orada ol. Arabanı açık garaja götür ve talimat almak için bekle."

"James Bond ile Jack Ryan da geliyor mu?"

Gunn yüzünü buruşturdu. "Çok komik." Gunn buzlu çayını bitirdi ve aşağıdaki o müthiş koleksiyona bakan balkona çıktı. "Bu çok ilginç."

"İlginç olan nedir?"

"Katillerden söz ederken onların Dördüncü İmparatorluktan geldiklerini söyledin."

"Bu benim sözlerim değil, onların."

"Naziler, o korkunç rüya ülkelerine Üçüncü Reich adını vermişlerdi." Pitt, "Çok şükür o eski Nazilerin çoğu öldü. Üçüncü Reich da onlarla birlikte yok oldu."

Gunn sordu. "Sen hiç Almanca dersi aldın mı?"

Pitt başını salladı. "Bildiğim Almanca kelimeler ja, nein ve auf wiedersehen'den ibaret."

"Öyleyse, sen Üçüncü Reich'ın Üçüncü İmparatorluk anlamına geldiğini bilmiyorsun."

Pitt'in sinirleri gerildi. "O adamların bir grup Neo-Nazi olduklarını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Gunn tam karşılık vermeye hazırlanırken bir jet uçağının yükselirken çıkardığı sese benzer büyük bir hışırtı duyuldu ve bunu kulakları sağır eden bir gürültü izledi. Hangarın önünde turuncu renkte bir alev belirdi. İki saniye sonra ise büyük bir patlama hangarı ve demir parmaklıklı balkonu sarstı. Metal tavandan aşağı toz yığınları döküldü, o parlak renkli arabalar toza bulandı. Patlamadan sonra ortalığa garip bir sessizlik çöktü.

Daha sonra silah sesleri duyuldu, bunu daha küçük bir patlama izledi, iki adam da balkonun korkuluğuna sımsıkı tutunarak öylece donmuş kalmıştı.

Konuşmayı ilk başaran Pitt oldu. "Alçaklar," diye tısladı.

Gunn'ın aklı başından gitmişti. "Tanrı aşkına neydi bu?" "Lanet olsun. Benim hangara bir füze attılar. Bizi paramparça olmaktan kurtaran tek şey füzenin patlamaması. Füzenin başlığı duvara çarpıp delmiş ve öbür taraftan çıkarken burnundaki patlayıcı çalışmamış."

Kapı birden açıldı ve iki güvenlik görevlisi koşarak içeri girdi, döner merdivenin başında durdular. Adamlardan biri, "Yaralı mısınız?" diye sordu.

Pitt, "Sanırım, doğru kelime sarsıldınız mı, olmalıydı. Füze nereden geldi?" Muhafız, "Bir helikopterden atıldı. Size bu kadar yakın gelmesine izin verdiğimiz için üzgünüz. İşaretler bizi yanılttı, füzenin yerel bir televizyon istasyondan atıldığını sanmıştık. Biz hemen ateş açtık ve helikopteri düşürdük. Helikopter nehre düştü."

Pitt içtenlikle, "İyi bir iş başarmışsınız," dedi. "Dostlarınız hiçbir masraftan kaçınmıyorlar, öyle değil mi?"

"Besbelli yakacak kadar çok paraları var."

Muhafız arkadaşına döndü. "Güvenliği artırmak zorundayız." Adam daha sonra hangara bakındı, Pitt'e sordu. "Hasar var mı?"

"Sadece duvarlarda uçurtma uçurmaya yetecek kadar büyük delikler var."

"Bunların hemen onarılmasını sağlayacağız. Başka bir şey var mı?" Pitt o pahalı arabalarını kaplayan toz yığınlarına bakarken daha da fazla öfkelenerek, "Evet," dedi. "Lütfen bir temizlik ekibi gönderin." Gunn, "Belki de Pasifik'teki

şu proje teklifini bir kez daha düşünsen iyi olacak," dedi.

Pitt sanki onu duymamış gibiydi. "Dördüncü Reich, Dördüncü İmparatorluk, bunlar her kim iseler, çok ciddi bir hata yaptılar." Gunn, "Yaa?" dedi ve titreyen ellerine sanki bunlar başkasına aitmişler gibi şaşkın şaşkın baktı. "Neymiş bu hata?" Pitt hangarının duvarlarında açılmış olan deliklere bakıyordu. Açık yeşil renkli gözlerinde soğuk ve kötülük saçan bir ifade vardı. Gunn bu ifadeyi daha önce en az dört kez görmüştü ve elinde olmadan ürperdi.

Pitt dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrılarak, "Şu ana kadar eğlenenler sadece o kötü herifler oldu," dedi. "Şimdi eğlenme sırası bende."

12

Pitt yatmadan önce güvenlik kamerasının bantlarını inceledi ve muhafızların görevlerini gerektiği gibi yapmış olduklarını gördü. Adamlar, havaalanının yeraltındaki kanalizasyon sisteminin haritalarını kullanarak 2 metre 40 santim çapında beton bir künk bulmuşlardı. Bu künk, havaalanının pistinde, ara yollarında ve terminal bölgesindeki yağmur ve erimiş kar sularını alıp götürüyordu. Kanalizasyon boruları, Pitt'in hangarının yakınından geçiyordu. Muhafızlar, yüksek otların arkasında çok güzel gizlenen bir gözetleme yeri oluşturmuşlardı.

Pitt oraya gidip adamlara kahve ve sandviç ikram etmeyi düşündü, fakat bu sadece gelip geçici bir düşünceydi. Şu anda yapacağı en son iş, adamları tehlikeye atmaktı.

Hangardaki delikleri kapatmak için gerekli malzemeleri getiren kamyon, hangarın önünden geçen yolda durduğu zaman, Pitt de yeni giyinmiş ve ayak üstü kahvaltı etmişti. Kamyonun arkasında üzerinde hiçbir yazı bulunmayan bir kamyonet durdu ve işçi tulumu giymiş birkaç kadın arabadan indi. Güvenlik görevlileri ortaya çıkmadılar, fakat Pitt onların, olanları büyük bir dikkatle izlediklerinden emindi, işçilerden biri Pitt'e doğru yürüdü. "Bay Pitt?" "Evet?"

"İçeri gireceğiz ve mümkün olduğu kadar çabuk onarımı tamamlayıp ortalığı temizledikten sonra gideceğiz."

Adamlar eski görünüşlü, paslanmış hangarın duvarlarındakilere benzeyen kaplamaları kamyondan indirirlerken, Pitt de afallamış bir halde onları seyretti. Eliyle kaplamaları işaret ederek, "Bunları nereden buldunuz?" diye sordu.

Ustabaşı, "Hükümetin eski bina malzemelerinin izlerini nasıl takip ettiğini

bilseniz, şaşarsınız," dedi. "Bu gördükleriniz Capital Heights'daki eski bir antreponun damından söküldü." "Hükümetimiz benim tahmin ettiğimden çok daha becerikli." Pitt adamları işleriyle baş başa bırakıp turkuvaz renkli Cherokee marka MUMA cipine binmek üzereyken, yolun ağzında siyah bir Sting Ray Corvette araba durdu. Giordino arabanın camından sarkıp, "Seni götüreyim mi?" diye bağırdı.

Pitt hemen arabanın yanına koşup içeri girdi, bacaklarını yukarı çekip deri koltuğa yerleşti. "Buraya geleceğini bana haber vermemiştin."

"Bana da saat sekizde seninle aynı yerde olmam söylendi. Ben de birlikte gideriz diye düşündüm."

Pitt neşeli neşeli, "Sen yamansın, Al," dedi. "Başkaları senin hakkında ne derlerse desinler, umurumda değil."

Giordino, Corvette arabayı Wisconsin Bulvarı'ndan Donanma Rasathanesi yakınında Glover Park'daki küçük yola saptırdı. Sokak sadece bir blok uzunluğundaydı ve asırlık karaağaçların gölgesi altındaydı. Yüksek çitlerle çevrili evden başka hiçbir şey yoktu. Ne bir araba görülüyordu ne de kaldırımlarda gezinen insanlar. Giordino, "Yanlış yere sapmadığımızdan emin misin?" diye sordu. Pitt kelebek camından dışarı baktı ve eliyle işaret etti. "Doğru sokaktayız ve görünürde başka bir ev olmadığına göre, aradığımız yer burası."

Giordino sokak kapısının önünde duracak yerde yola devam edip binanın arkasına geçti. Giordino, arka taraftaki garaja doğru giderken Pitt de üç katlı tuğla binayı inceledi. Bina İç Savaş'tan sonra önemli ve zengin biri için inşa edilmiş olmalıydı. Evin çevresi ve bina çok bakımlıydı ama sanki içinde oturanlar uzun bir yolculuğa çıkmış da kolay kolay geriye dönmeyeceklermiş gibi perdeler sımsıkı kapalıydı.

Corvette kapıları otomatik olarak yana açılan garaja girdi. İçerde, oraya buraya bırakılmış bahçe aletleri, bir çim biçici ve bir alet masasından başka bir şey yoktu. Sanki onlarca yıldan beri hiç kullanılmamış gibiydi. Giordino kontağı kapadı, el frenini çekti ve Pitt'e döndü.

"Ee, şimdi ne yapacağız?"

Kapılar otomatik olarak kapanırken, Giordino sorusunun cevabını almış oldu. Birkaç saniye sonra, araba garajın zemininden bir asansörle aşağı inmeye başladı. Çok zor duyulan bir vınlamanın dışında iniş çok sessiz oldu. Pitt, asansörün iniş hızını ve katettiği mesafeyi tahmin etmeye çalıştı, fakat çevreleri

karanlıktı. Pitt'in tahminine göre üç yüz metre kadar aşağı indikten sonra asansör yavaşça durdu. Çevrelerinde ışıklar yandı ve kendilerini oldukça büyük, betondan yapılma bir garajda buldular. Burada epey araba vardı. Giordino, Corvette arabayı kapılarında NUMA yazılı turkuvaz renkli bir Cherokee marka cip ile Chrysler marka bir limuzinin arasındaki boşluğa soktu. Cipin Amiral Sandecker'e ait olduğunu biliyorlardı. Amiral, en kötü hava koşullarında bile işe yarasınlar diye tüm NUMA araçlarının arazi arabaları olmasını istemişti.

Metal bir kapının önünde deniz piyadesi bir nöbetçi duruyordu. Giordino çekingen bir tavırla, "Araba burada güvencede olur mu?" dedi. "Yoksa kilitlesem mi?"

Pitt, "Sadece duygularıma güvenerek söylüyorum ama arabanın buradan bir yere gidebileceğini hiç sanmam," dedi. Pitt ile Giordino arabadan indiler ve kollarında üç çizgili çavuş işareti bulunan üniformalı nöbetçinin yanına gittiler. Adam başını sallayarak onları karşıladı. "Sizler Dirk Pitt ve Albert Giordino olmalısınız. En son gelenler sizlersiniz."

Giordino, "Kimlik kartlarımızı görmek istemiyor musunuz?" diye sordu.

Nöbetçi gülümsedi. "Fotoğraflarınızı inceledim. Hanginizin kim olduğunu bilmek, Joe Pesci'yle Clint Eastwood'u ayırt etmek gibi. İkinizi birbirinizden ayırt etmek zor değil."

Nöbetçi kapının yanındaki bir düğmeye bastı ve kapı yana kayarak açıldı. Başka bir metal kapıya giden küçük bir hole girdiler, "iç kapıya ulaştığınız zaman, kapının öbür yanındaki nöbetçi güvenlik kamerasıyla kimliğinizi saptayıncaya kadar birkaç saniye hareketsiz durun."

Giordino, "O nöbetçi sizin kararınıza güvenmez mi?" diye sordu. Nöbetçi hiç gülümsemedi, sert bir sesle, "Sigorta," dedi. Giordino mırıldandı. "Şu güvenlik önlemlerini biraz abartmıyorlar mı? Bir toplantı yapmak için Taco Bell'de kolayca iki loca ayırtabilirdik." Pitt, "Bürokratlar gizlilik tutkunudurlar," dedi. Kapıdan geçtiler ve halı döşeli, ses geçirmesin diye duvarları kalın perdelerle kaplı çok büyük bir salona girdiler. Salonda çok büyük bir konferans masası göze çarpıyordu. Karşıdaki duvarın tümünü büyük bir perde kaplamıştı-Oda iyi aydınlatılmıştı ama ışık gözleri rahatsız etmiyordu. Masanın başında birkaç erkek ile bir kadın oturuyordu. Giordino ile Pitt, masaya yaklaşırlarken hiç kimse ayağa kalkmadı. "Geç kaldınız." Bu sözleri söyleyen NUMA'nın başkanı Amiral Sandecker'di. Ufak tefek atletik yapılı bir adamdı, alev gibi kızıl saçları ve Vandyke biçimi sakalları vardı, hükmedici bakışlı mavi gözleri her şeyi görür gibiydi Sandecker bir ağaçta tek gözü açık uyuyan bir leopardan farksızdı.

Eninde sonunda bir yiyecek bulacağından emindi. Amiral sorgulayıcı ve çabuk öfkeden biriydi ama NUMA'yı yardımsever bir diktatör gibi yönetiyordu. Amiral solunda oturan adamı işaret etti. "Siz ikinizin FBI'ın özel ajanlarından Ken Helm'i tanıdığınızı sanmıyorum."

Terzi elinden çıkma takım elbise giymiş kır saçlı, okuma gözlüklerinin üzerinden bakan ela gözlü adam, sandalyesinden kalkar gibi yaptı ve elini uzattı. "Bay Pitt, Bay Giordino, sizin hakkınızda çok şey duydum."

Pitt içinden, bu da adamın bizim personel dosyalarını karıştırdığını gösteriyor, diye geçirdi.

Sandecker sağında oturan adama döndü. "Ron Liftle. Ron'un Merkezi Haber Alma örgütünde pek afili bir unvanı var ama siz bunu asla bilemezsiniz."

Pitt, Little ile tanıştırıldığı zaman bu adamın müdür yardımcısı olabileceği aklından geçti.

Ron Little derin çizgilerle kaplı yüzünde fıldır fıldır dönen kahverengi gözleriyle orta yaşlı deneyimli bir adamdı. Sadece başını sallamakla yetindi. "Baylar."

Sandecker başıyla masadakileri işaret ederek, "Diğerlerini tanıyorsunuz," dedi.

Rudi Gunn harıl harıl not almakla meşguldü ve başını kaldırmak zahmetine katlanmadı.

Pitt ilerledi ve bir elini Pat O'Connell'in omzuna koydu, alçak bir sesle, "Senin düşündüğünden daha çabuk karşılaştık," dedi. "Verdiği sözü tutan erkeğe bayılırım." Pat masadakilerin şaşkın bakışlarına aldırmadan Pitt'in elini okşadı. "Gel yanıma otur. Bu önemli hükümet yetkilerinin arasında kendimi çok çaresiz hissediyorum."

Amiral Sandecker, "Bu odadan güzel saçlarınızın bir tek teli oynamadan Çıkabileceğiniz konusunda size güvence veriyorum, Dr. O'Connell," dedi.

Pitt bir sandalye çekip Pat'in yanına oturdu, Giordino da Gunn'ın yanına yerleşti.

Pitt, "Al ile ben bir şey kaçırdık mı?" diye sordu.

Sandecker, "Dr. O'Connell bize kafatası ve yeraltındaki oda hakkında bilgi verdi," dedi. "Ve Ken Helm de, Telluride'den gönderilen cesetlerin adli tıptaki incelenmelerinden elde edilen sonuçları açıklamak üzereydi."

Helm ağır ağır konuştu. "Anlatılacak pek fazla bir şey yok. Adamların dişinden kimliklerini doğru bir şekilde saptamak çok zor. Yapılan ön çalışmamdan, onların dişlerini Güney Amerikalı dişçilerin tedavi ettikleri anlaşıldı."

Pitt kuşkulu görünüyordu. "Sizin adamlarınız, değişik ülkelerin diş tedavi tekniklerini ayırt edebiliyorlar mı?"

"Diş kayıtlarından kimlik saptamakta uzmanlaşmış bir adli tıp pataloğa çoğu zaman dişlerdeki dolguların yapıldığı kenti saptayabilir."

Giordino, "Demek adamlar yabancı uyrukluymuşlar," dedi.

Pitt de, "Adamların İngilizcelerini biraz garip bulmuştum," diye ekledi.

Helm okuma gözlüklerinin üzerinden Pitt'i süzdü. "Bunu fark ettiniz demek?"

"Fazla mükemmel konuşuyorlardı ama aksanları Amerikan aksanı değildi. Sadece adamların ikisi New England şivesiyle konuşuyordu." Little sarı kâğıtlı resmi not defterine bir şeyler karaladı. "Bay Pitt, Kumandan Gunn bize Telluride'de tehdit ettiğiniz katillerin kendilerinden Dördüncü İmparatorluğun üyeleri diye söz ettiklerini bildirdi."

"Adamlar ayrıca Yeni Kader'den söz ettiler."

"Dördüncü İmparatorluğun, Üçüncü Reich'ın devamı olabileceğini Kumandan Gunn ile siz daha önce belirtmiştiniz." "Her şey mümkün."

Giordino göğüs cebinden koskocaman bir puro çıkardı ve orada sigara içmeyenlerin de bulunduğunu düşünerek puroyu yakmadan ağzında döndürdü. Sandecker puronun markasını görüp de bunun özel stokundan alınmış olduğunu fark edince Giordino'ya onu öldürecekmiş gibi öfkeyle baktı.

Giordino kendi halinde biriymiş gibi, "Ben akıllı bir adam değilim," dedi. Tabii ki alçakgönüllü gibi gözükmesi sadece bir oyundu. Giordino Hava Kuvvetleri Akademisi'nde sınıf üçüncüsü olmuştu. "Dünya çapında birinci sınıf katillerden oluşan bir ordunun yıllar yılı dünyanın en başarılı istihbarat örgütlerine bir şey sezdirmeden, kim oldukları ve ne yapmayı hedefledikleri ortaya çıkmadan faaliyetini nasıl sürdüğüne benim aklım ermiyor."

FBI Ajanı Helm açık konuştu. "Açmaza girdiğimizi ilk itiraf eden ben oluyorum. Bildiğiniz gibi, çözülmesi en zor olan suçlar, amaçları belli olmayanlardır. "

Little başını sallayarak bu sözleri onayladı. "Sizler Telluride'de bu adamlarla

karşılaşıncaya kadar, onlarla temas etmiş olanların hiçbiri sağ kalıp olayı anlatamadı."

Gunn, "Dirk ve Dr. O'Connell sayesinde şimdi takip edebileceğimiz bir iz var."

Sandecker, "Birkaç yanmış diş pek belirsiz bir iz sayılır," dedi.

Helm, "Doğru," diye amirali onayladı. "Fakat bir de Pandora Madeni'ndeki duvar yazıları olayı var. Eğer o katiller, bilim adamlarının yazıları incelemelerini önlemek için masum insanları öldürmeyi göze aldılar ve yakalanacaklarını anlayınca intihar ettilerse, çok büyük bir hedeflerinin olduğu düşünülmeli."

Pitt, "Duvardaki yazılar," dedi. "Onların anlamlarını gizleme çabasını neden bu kadar ileri götürdüler?"

Gunn, "Onlar da sonuca pek sevinmiş olamazlar," dedi. "Profesyonel katillerinden altısını kaybettiler ve yazıların fotoğraflarını muhafaza edemediler."

Sandecker ifadesiz bir sesle, "Böylesine sıradan bir arkeolojik buluşun bu kadar çok insanın hayatına malolması çok acı," dedi. Pat hemen atıldı. "Hiç de sıradan bir buluş sayılmaz. Eğer o yazılar eski madencilerin uydurması değilse, bu yüzyılın en büyük arkeolojik buluşu olabilir."

Pitt sordu. "O şekillerin anlamını çözmeyi başarabildin mi?" "Notlarımı gözden geçirdikten sonra sana sadece şekillerin alfabetik düzen içinde olduklarını söyleyebilirim. Yani tek sesli bir yazı bu. Örneğin bizim alfabemizde yirmi altı sembol kullanılır. Odadaki semboller ise otuz sembolden oluşan bir alfabe sayılabilir, on iki sembol de sayıları simgeliyor. Bunların üzerinde yaptığım çalışma sonucunda, çok gelişmiş bir matematik sistemi olduğunu anladım. Bu insanlar, her kim iseler, sıfırı keşfetmişler ve modern insanınkilerle aynı sayıda sembollerle hesap yapmışlar. Bunları bir bilgisayara aktarıp çalışmalarımı geliştirmeden size başka bir açıklama yapamam."

Helm genç kadına iltifat etti. "Bence, elindeki o azıcık malzemeyle ve çok kısa sürede çok büyük bir iş başarmışsın."

"Yazıların sırrını çözebileceğimize inanıyorum. Mısırlıların, Çinlilerin ve Giritlilerin hâlâ tam olarak çözülmemiş yazılarının yanında bu yazı basitliğiyle benzersiz kalıyor."

Gunn sordu. "O odada bulunan siyah lav taşından yapılma kafatasıyla duvardaki yazılar arasında bir bağ var mı dersin?" Pat başını salladı. "Bunu tahmin bile edemiyorum. Meksika ve Tibet'ten gelen kristal kafatasları gibi

bunun da dinsel bir değeri olabilir. Ciddi çalışan arkeologların dışında, bazı kişiler kristal kafataslarının on üç tanesinin bir takım oluşturduğuna ve bunların titreşimleri kaydedip holografik görüntüler sağdıklarına inanıyorlar." Little ciddi bir tavırla sordu. "Siz buna inanıyor musunuz?" Pat güldü. "Hayır ben neden ile sonuç arasındaki bağlantıya inanırım. Çılgınca teoriler ileri sürmeden önce kesin kanıt bulmayı tercih ederim."

Little düşünceli bir tavırla genç kadına baktı. "Sizce o lav taşından yapılma kafatası... "

Pitt hemen adamı düzeltti. "Kafatasları."

Pat merakla baktı. "Ne zamandan beri iki kafatasına sahibiz?"

"Dün öğleden beri. Sevgili dostum St. Julien Perlmutter'in sayesinde bi kafatası daha edindim."

Sandecker dikkatle Pitt'e baktı. "O kafatası şimdi nerede?" "Telluride'den getirilen kafatasıyla birlikte analizleri yapılması için NUMA'nın kimya laboratuvarına teslim edildi. Lav taşının yaşını geleneksel yön. temlerle saptamaya imkân yoktur, fakat aygıtlarla yapılacak bir çalışma, o kafatasını yaratan kişiler hakkında bize bir şeyler öğretebilir."

Pat meraktan çatlayacak gibiydi. "O kafatasının nereden geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

Pitt sıkıcı ayrıntılara girmeden, kafatasının Antarktika'da Madras gemisinin enkazında, Paloverde'nin mürettebatı tarafından bulunduğunu anlattı. Sonra da Christine Mender ile buluşmasını ve kadının hikâyesini özetledi ve Perlmutter'in atalarının belgelerini ona teslim etmesine karşılık kafatasını hediye ettiğini belirtti. "Peki, kadın Madras gemisinin mürettebatıyla yolcularının kafatasını nerede bulduklarını söyledi mi?"

Pitt bu soruya cevap vermek için bir süre bekleyerek Pat ile masada oturanları merakta bıraktı. "Geminin seyir defterinde yazılanlara göre, Madras şiddetli bir kasırgaya tutulduğu zaman Bombay'dan Liverpool'a gidiyormuş."

Sandecker söze karıştı. "Siklon. Gemicilere göre kasırgalar sadece Atlantik ve Doğu Pasifik Okyanus'larında görülür. Tayfunlar, Batı Pasifik'te ve siklonlar da Hint Okyanusu'nda görülür." Pitt içini çekti. "Hatam düzeltilmiş oldu." Amiral Sandecker denizcilikle ilgili ayrıntıları ne kadar iyi bildiğini göstermeye bayılıyordu. "Söylediğim gibi, Madras çok şiddetli bir fırtınaya tutulmuş ve iki hafta süreyle dev dalgalarla boğuşmuş. Gemi iyice hırpalanmış ve rotasından çıkıp çok daha güneye inmiş. Nihayet rüzgâr dinip de deniz durulunca, su

fıçılarının fırtınadan zarar gördükleri ve içme sularının çoğunun akıp gittiği saptanmış. Bunun üzerine kaptan haritaları incelemiş ve Antarktika yakınlarında, Hint Okyanusu'nun güneyindeki ıssız adalarda mola vermeyi kararlaştırmış. Bu ıssız adalar zinciri şimdi Crozet adaları adıyla biliniyor ve Fransa'nın küçük bir sömürgesi. Kaptan, St. Paul adındaki bir adanın açığında demir atmış. Bu adanın tam ortasında bir volkanik dağ varmış. Mürettebat su fıçılarını onarıp adadaki küçük akar-sudan fıçıları doldurmaya çalışırken, karısı ve iki kızıyla Hindistan'da on yıl hizmet verdikten sonra ülkesine dönmekte olan bir İngiliz albayı, adada avlanma hevesine kapılmış.

"Bu adadaki av hayvanları dev fok balıkları ve penguenlerden ibaretmiş, fakat albay cehaleti yüzünden adada bir sürü dört ayaklı av bulacağını sanmış. Albay ve arkadaşları yaklaşık üç yüz metre yüksekliğindeki dağa tırmanırlarken, zamanla aşınıp düzleşmiş taşlarla kaplı bir patikaya rastlamışlar. Bu patikayı takip edince, taştan yapılmış kemerli kapının bulunduğu genişçe bir düzlüğe gelmişler. Kemerden içeri girince, dağın iç kısımlarına doğru giden bir geçit bulmuşlar."

Gunn, "Acaba daha sonra o geçit yeniden keşfedilip incelenmiş mi?" diye sordu.

Pitt, "Bu mümkün," dedi. "Hiram Yaeger, benim için araştırma yaptı. Avustralyalıların 1978'den 1997'ye kadar kullandıkları uydu aracılığıyla kullanılan insansız meteoroloji istasyonu dışında, ada hiç kullanılmamış. Eğer Avustralyalıların meteorologları dağın içinde bir şeyler buldularsa bile bundan asla söz etmediler. Eldeki kayıtların hepsi sadece meteorolojiyle ilgili."

Little büyülenmiş gibi masaya abanmış oturuyordu. "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Albay, adamlarından birini gemiye geri gönderdi. Adam gemiden aldığı fenerlerle geri döndü. Albay ve arkadaşları ancak fenerler geldikten sonra içeri girdiler. Dağın içindeki geçitten üç yüz metre kadar ilerlediler ve geçidin sonunda, düzinelerle garip ve çok eski görünen heykeller bulunan bir odaya ulaştılar. Odanın duvarlarında ve tavanında okunamayan garip yazıların bulunduğunu fark ettiler." Pat sordu. "Peki o yazıları kaydettiler mi?"

Pitt cevap verdi. "Kaptanın seyir defterinde hiçbir şekil yok. Sadece odaya nasıl girileceğini gösteren kabataslak bir plan var." Sandecker sordu. "Ya heykeller?"

Pitt açıkladı. "Onlar hâlâ Madras gemisinde. Roxanna Mender, yani balina gemisinin kaptanının karısı kendi günlüğünde onlardan kısaca söz etmiş. Kadın,

bulunan eserlerden birini gümüş bir vazo diye tarif ediyor. Diğerleri ise bronz ve topraktan yapılma, Bayan Mender'in daha önce hiç görmediği garip Şekilli hayvan heykelleriymiş. Kurtarma ile ilgili yasalara göre, Kaptan Mender Ve gemi mürettebatının o gemide buldukları değerli eşyalara sahip çıkmaya hakları vardı, fakat buzlar erimeye başladığı için onlar da hemen balina gemisine geri dönmek zorunda kalmışlar. Sadece o lav taşından yapılma kafatasını alabilmişler."

Pat sanki odanın ötesinde bir şey görüyormuş gibi hayret dolu bakışlarla mırıldandı. "Bir başka oda, üstelik bunda eski eserler var. Acaba dünyacı böyle gizlenmiş kaç oda daha var dersiniz?" Sandecker, o muazzam purosunu çiğneyen Giordino'ya aksi aksi baktı "Öyle görünüyor ki, yeni işimiz hazır, bizi bekliyor." Amiral bakışlarını Giordino'dan Gunn'a çevirdi. "Rudi, en kısa sürede iki keşif yolculuğu hazırlamanı istiyorum. Birincisi, Antarktika'da Madras gemisinin aranması için, ikincisi de gemi-nin yolcularının St. Paul Adası'nda buldukları odanın incelenmesi için düzenlensin. Sözü geçen bölgelere en yakın mesafede bulunan araştırma gemilerini kullan." Sandecker uzun masanın öbür ucunda oturanlara döndü. "Dirk, sen gemi enkazını arayacak ekibin başına geç. Al, sen de St. Paul Adası işini al."

Giordino sandalyesine yayılmış oturuyordu. "Umarım o kana susamış küçük dostlarımız iki yerden birine bizden önce ulaşmamışlardır." Gunn yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Oraya varınca bunu hemen anlarız."

Helm, "Bu arada," diye konuştu. "Ben de iki ajanı, Amerika'nın dört bir yanında o katilleri kiralayan örgüt hakkında bilgi toplamakla görevlendireceğim. "

Little, Sandecker'e ciddi bir tavırla, "Size şunu belirtmek isterim, amiral," dedi. "Bu, Merkezi Haberalma Örgütü için birinci derecede önemli bir görev sayılmaz. Fakat ben boşlukları doldurmak için elimden geleni yapacağım. Adamlarım, çalışmalarını Amerika Birleşik Devletleri dışında arkeolojik çalışmalar yapan ya da bunlara yardım sağlayan uluslararası sendikalar üzerinde yoğunlaştıracaklar. Ayrıca cinayetle ilgili her türlü bulguyu da değerlendireceğiz. Sizin Neo-Nazi teorisini destekleyen yeni bulgularınız bizim için çok büyük değer taşıyabilir."

Sandecker, "Son olarak sıra aramızda oturan sevimli hanımefendiye geldi," dedi. Amiral bu sözleri üstünlük taslamak için söylememişti, o, kadınlara her zaman böyle davranırdı.

Pat odadaki erkeklerin hepsinin bakışlarını üzerinde hissedince kendine

güveni arttı ve hafifçe gülümsedi. "Tabii benim işim de o yazıları çözmeye çalışmak olacak."

Gunn, "Katillerin çektikleri fotoğraflar artık basılmış olmalı," dedi. Pat düşünceli bir tavırla, "Çalışabilmem için bana bir yer gerekli," dedi. "Artık bir hiç olduğuma göre, Pennsylvania Üniversitesi'ndeki büroma gidip bir analiz programı üzerinde çalışamam." Sandecker gülümsedi. "Ron, Ken ve ben, yani bizim üçümüzün emrinde, dünyadaki en gelişmiş üç data çözme birimi ve dünyanın en iyi teknisyenleri var. Sen istediğini seçebilirsin."

Pitt tarafsız görünmeye çalışmadan, "Size bir önerim olacak, amiral," dedi "NUMA'nın odalarla ve içindekilerle sürekli ilgilendiği göz önüne alınırsa, bence Dr. O'Connell'in bizim bilgisayar birimimizde Hiram Yaeger'le çalışmacın daha doğru olacağı kanısındayım." Sandecker, Pitt'in aklından ne gibi bir şeytanlığın geçtiğini anlamak için bir ipucu bulmaya çalıştı. Hiçbir şey bulamayınca, omuzlarını silkti. "Karar senin, doktor," dedi.

"Bence de Bay Pitt haklı. NUMA ile yakın ilişki içinde çalışırsam, keşif heyetleriyle de kolayca temas sağlarım."

"Nasıl İstersen öyle olsun. Yaeger ile Max'i senin emrine vereceğim." "Max mı?"

Pitt açıkladı. "Yaeger'in en yeni oyuncağı. Görüntü veren akıllı bir bilgisayar sistemi."

Pat derin bir soluk aldı. "Her türlü egzotik teknik yardımı almaya ihtiyacım olacak."

Giordino esprili bir tavırla, "Sen hiç tasalanma," dedi. "Eğer o yazılar eskiden yazılmışsa, belki de eski yemek tariflerinden başka bir şey değildirler."

Helm sordu. "Ne tür yemek tarifleri?"

Giordino, "Keçi eti," dedi. "Keçi etinin binbir çeşit sunuluşu."

13

"Affedersiniz acaba siz Hiram Yaeger misiniz?" Pat büyük bir hevesle NUMA binasının onuncu katını tümüyle işgal eden dev bilgisayar merkezine gelmişti. Genç kadın, Pennsylvania Üniversitesi'ndeki bilgisayar sihirbazlarının Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'ndaki okyanus data merkezinden büyük bir hayranlıkla söz ettiklerini duymuştu. Bu merkezin, okyanus bilimi hakkında en fazla dijital datayı elinde tutan bir kuruluş olduğu kesindi. Atnalı şeklinde bir

konsolun -elektronik kumanda birimlerinin bir araya toplandığı bir birim-, başında oturan kalın enseli adam, dede gözlüklerini aşağı çekip o özel ibadethanesinin kapısında duran kadına baktı. "Ben Yaeger'im. Siz de Dr. O'Connell olmalısınız. Amiral sizin bu sabah geleceğinizi söylemişti."

Bu inanılmaz bilgi toplama gücünün arkasındaki beyin, Pat'in hayal ettiği kişiye hiç benzemiyordu. Her nedense Pat, Yaeger'in, Bili Gates ile Albert Einstein arası biri olacağını düşünmüştü. Oysa Yaeger ikisine de benzemiyordu. Levi's marka pantolon ve bembeyaz tişörtü üzerine bir ceket giymişti. Ayaklarında, sanki rodeo sahalarında binden fazla boğa yakalama yarışında kullanılmış gibi duran kovboy çizmeleri vardı. Hafifçe kırlaşmış saçları uzundu ve atkuyruğu şeklinde ensesinde toplanmıştı. Adamın sinekkaydı tıraşlı yüzü çocuksuydu. Daracık burnu ve kurşuni gözleri vardı. Eğer Pat, Yaeger'in Maryland'in en lüks semtlerinden birinde yaşadığını, başarılı bir ressamla evli olduğunu, dahası pahalı bir özel okulda öğrenim gören iki kızının olduğunu öğrenseydi, çok şaşırırdı. Yaeger'in tek merakı, eski, kullanım süreleri dolmuş bilgisayarları toplamaktı.

Pat, "Umarım sizin çalışmanızı bölmemişimdir," dedi. "Sizi asansörde karşılayıp benim bölgeme getirmediler mi?"

"Hayır, ben Dilbert'e benzemeyen biriyle karşılaşıncaya kadar çevrede dolandım."

Scott Adams'ın çizgi roman kahramanı Dilbert'in koyu bir hayranı olan Yaeger güldü. "Sanırım bu sözleri bir iltifat saymam gerekecek," dedi. "Sizi birinin karşılayıp buraya getirmesini sağlamadığım için özür dilerim."

"Hiç önemi yok. Ben kendime rehberlik yapıp bir tur attım. Sizin data imparatorluğunuz muazzam. Benim üniversitede çalışmaya alıştığım donanımla uzaktan yakından bir ilgisinin olmadığı kesin."

"Size bir fincan kahve ikram edebilir miyim?"

Pat, "Hayır, teşekkür ederim, ben iyiyim," dedi. "Çalışmaya başlayalım mı?"

Yaeger kibarca karşılık verdi. "Nasıl isterseniz."

"Odada çekilen fotoğraflar elinizde mi?"

"Fotoğraf laboratuvarı, onları dün gece buraya gönderdi. Geç saate kadar burada kalıp onları Max'e aktardım."

"Dirk bana Max'den söz etti. Onu çalışırken görmek için sabırsızlanıyorum. "

Yaeger yanına bir sandalye çekti ama Pat'e bu sandalyeye oturmasını hemen söylemedi. "Eğer konsolun çevresinden dolaşıp önümüzdeki açık platformda durursanız, size Max'in benzersiz yeteneklerini gösterebilirim."

Pat platforma geçip ortada durdu ve dönüp şaşkın şaşkın Yaeger'e baktı. Genç kadın adama bakarken, bilgisayar sihirbazının görüntüsü bulanıklaştı ve daha sonra tamamen yok oldu. Pat kendini ne olduğu belirsiz bir ortamda buldu. Derken duvarlar ve tavan daha belirginleşti ve genç kadın madende buldukları o odanın tıpatıp benzerinde ayakta durduğunu fark etti. Pat bunun bir sanal görüntü olduğuna inanmak istedi ama özellikle oda duvarlarında o yazılar belirmeye başlayınca, her şey gerçekmiş gibi göründü. Pat, "Bu inanılmaz bir şey," diye mırıldandı.

"Fotoğraflardaki yazıların hepsi Max'in belleğine programlandı. Küçük bir sinema perdesi boyutlarında bir monitörümüz var ama yazıları orijinal perspektifinde görürseniz okumanız daha kolay olur diye düşündüm."

Pat heyecanlanmaya başlamıştı. "Evet, evet," dedi. "Bir çırpıda yazıtların hepsini okumanın çok büyük yararı olacak. Teşekkür ederim ve Max'a da teşekkürler."

Yaeger'in sesi, sanal odanın arkasından geldi. "Buraya geçin ve Max ile tanışın. Sonra da çalışmaya başlarız."

Oda Pat'in gözüne öylesine gerçek gibi görünmüştü ki, nerdeyse, "Bunu yapamam," diyecekti. Fakat genç kadın sanki bir hayaletmiş gibi duvardan 9eçip, konsolun başında oturan Yaeger'in yanına gitti.

Yaeger, "Max," dedi. "Dr. Pat O'Connell ile tanış."

Yumuşak, kadınsı bir ses, "Nasılsınız?" dedi.

Pat kuşkuyla Yaeger'e baktı. "Max bir kadın..."

"Orijinal programa kendi sesimi aktardım. Fakat o zamandan beri birçok değişiklik uyguladım ve sonunda bir erkek sesi yerine bir kadının sesini dinlemeyi tercih edeceğime karar verdim."

"Max, sesle mi harekete geçiyor?"

Yaeger gülümsedi. "Max, yapay bir akıl sistemi. Basılması gereken düğme yok. Ona tıpkı normal bir insanla konuşur gibi hitap edebilirsiniz."

Pat çevresine bakındı. "Buralarda bir mikrofon var mı?"

"Altı tane var ama onlar çok küçük, siz göremezsiniz. Altı metrelik bir mesafe

içinde istediğiniz yerde durabilirsiniz."

Pat biraz korkmuştu. "Max..." dedi.

Platformun hemen ötesindeki dev monitörde bir kadının yüzü belirdi. Kadın canlı renkler içinde Pat'e hayretle baktı. Gözleri topaz kahverengisiydi, saçları da parlak ve kumraldı. Kadının dudakları beyaz düzgün dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle yayıldı. Omuzları, ta göğsüne kadar çıplaktı ve göğüsleri de monitörün alt kısmından yarım yamalak görünüyordu. "Merhaba, Dr. O'Connell. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Bana lütfen Pat deyin."

"Bundan sonra öyle yapacağım."

Pat kadına hayran kalmıştı. "Çok hoş bir kadın," dedi.

Yaeger gülümsedi. "Teşekkür ederim. Onun gerçek adı Elsie ve benim karım."

Pat merakla sordu. "Birlikte iyi çalışabiliyor musunuz?"

"Çoğu zaman. Fakat ben dikkatli davranmazsam, o da orijinali gibi sinirli ve hırçın olabiliyor."

Pat zor duyulan bir sesle, "Pekâlâ, işte başlıyoruz," dedi. "Max, senin sistemine aktarılan sembollerin analizini yapabildin mi?" Max'in sesi, insan sesi olduğuna kuşku bırakmayan bir tonla, "Yaptım," diye karşılık verdi.

"Acaba sembollerden bazılarını çözüp İngiliz alfabesine çevirebilir misin?"

"Sadece yüzeysel bir tarama yaptım, fakat bayağı gelişme kaydettim. Odanın tavanındaki semboller bir yıldız haritasının parçaları." Yaeger emretti. "Açıkla."

"Ben bu sembolleri, astronomide, gökyüzündeki gök cisimlerinin durumlarını saptamak için kullanılan son derece gelişmiş bir bağlantı sistemi olarak görüyorum. Sanırım bu harita, geçmiş devirlerde dünyanın belirli bir bölgesinde görülen yıldızların yok oluşlarındaki değişiklikleri de gündeme getiriyor."

'Yani dünyanın dönüşündeki değişiklikler yüzünden, yıldızların da yer değiştirdikleri anlamına mı geliyor?"

"Evet, bunun bilimsel terimleri presesyon (önce geliş) ve nütasyon (yönelim)." Max bilgi verdi. "Evet bilimsel terimler presesyon ve nütasyon. Çünkü yerküre yolundan sapıp ekvator çevresinde döner, güneş ile ayın yerçekimi gücünün en yüksek düzeyde olduğu bölüm Ekvator'un çevresidir ve bu da yerkürenin ekseninde çok hafif bir yalpalanmaya neden olur ve her 25.800 yılda bir uzayda dairesel bir koni çizer. Nütasyon ya da yönelim küçük, düzensiz bir harekettir ve

her 18.6 yılda bir kutup çizgisini sallayıp her zamanki yerinden 10 saniye uzağa götürür."

Pat, "Biliyorum," dedi. "Uzak gelecekte bir gün Polaris artık Kuzey Yıldızı olmayacak."

Max bu sözleri doğruladı. "Evet, kesinlikle. Polaris yerinden uzaklaşırken, başka bir yıldız, yaklaşık 345 yıl içinde Kuzey Kutbu'nun üzerinde yer alacak, İsa'nın döneminden yüz yıl kadar önce, vernal equinox (İlkbaharın başlama noktası-21 Mart). Bağışlayın ama siz ilkbaharın başlama noktasını biliyor musunuz?"

Pat, "Eğer kolejde astronomi derslerinde öğrendiklerimi yanlış hatırlamıyorsam vernal equinox, güneşin ekvatorla, güneyden kuzeye doğru bir çizgi içinde kesiştiği dönemdir."

Max genç kadını kutladı. "Çok güzel. Öğrencilerini uyutmaktan hoşlanan bir profesör gibi konuştunuz. Her neyse, İsa'dan önce, ilkbahar noktası, Boğa burcundan geçiyordu. Fakat presesyon yüzünden, ilkbaharın başlama noktası şimdi Balık burcunda ve Kova burcuna doğru ilerliyor."

Pat heyecandan yüreği ağzına gelmiş bir halde, "Anladığım kadarıyla siz bana o odanın tavanındaki yıldızlara benzeyen sembollerin geçmişteki yıldız sisteminin koordinatlarını simgelediğini belirtmek istiyorsunuz."

Max, "Benim görüşüm bu," dedi.

"Eskiler bu derece doğru tasarımlar yapabilecek kadar fen bilgisine sahip miydiler?"

"Odanın tavanına o gökyüzü haritasını her kim çizmişse, o kişinin birkaç yüz yıl önce yaşamış astronomlardan çok daha bilgili olduğuna inanıyorum. O Asanlar, gökyüzündeki galaksinin değişmez olduğunu, güneş, ay ve gezegenlerin döndüklerini biliyorlardı. Harita, daha geçen yüzyılda keşfedilen Pluto gezegeni dahil, tüm gezegenlerin yörüngelerini gösteriyor. Adamlar, Betelgeuse, Sirius ve Procyon'un sürekli aynı yerlerde kaldıklarını; buna karşın diğer yıldızların binlerce yıl süresince hareket ettiklerini keşfettiler. İnanın bana o eski insanlar, yıldızlara bakma konusunda işlerini çok iyi biliyorlardı."

Pat, Yaeger'e baktı. "Eğer Max, oda inşa edildiği zaman tavanına kazılan yıldız koordinatlarını çözebilirse, odanın inşa edildiği tarihi de saptayabiliriz." "Bence denemeye değer."

Pat, "Sayı sisteminin çok küçük bir bölümünü çözdüm," dedi. "Bunun sana

yararı olur mu, Max?"

"Boşuna zahmet etmişsin. Onların sayı sistemlerini çoktan çözdüm. Doğrusu o sistemin basitliğini gerçekten dahiyâne buluyorum. Baytlarımı kelimeleri simgeleyen şekillere yöneltmek için sabırsızlanıyorum. "

"Max?"

"Efendim, Hiram?"

"Sen çalışmanı, yıldız sembollerinin sırları üzerinde yoğunlaştır ve şimdilik alfabetik yazıları bir yana bırak."

"Gökyüzü haritasını analiz etmemi mi istiyorsun?"

"Elinden geleni yap."

"Bana saat beşe kadar süre tanıyabilir misin? O saate kadar bir sonuca varabilirim."

Yaeger karşılık verdi. "Zaman senin."

Pat kulaklarına inanamamıştı. "Max, tamamlanması aylarca belki de yıllarca sürecek bir proje için sadece birkaç saate gerek duyuyor." Yaeger koltuğunda yana dönüp soğumuş kahveden bir yudum içtikten sonra, "Max'i asla küçümseme," dedi. "Hayatımın en verimli dönemini onu yaratmak için harcadım. Dünyada Max gibi bir bilgisayar sistemi yok. Ama beş yıl içinde onun da eskiyeceği kesin. Şimdilik Max'in yapamayacağı pek az şey var. O tüm kalbiyle ve ruhuyla bana ve NUMA'ya ait."

"Ya patent ne olacak? Hiç kuşkusuz haklarınızı hükümete devretmek zorundasınız."

"Amiral Sandecker, sizin bildiğiniz sıradan bürokratlardan biri değil. Onunla sözlü bir anlaşmamız var. Ben amirale güveniyorum o da bana güveniyor. Patent haklarından ve özel şirketler ya da hükümet daireleri için yapılacak çalışmalardan elde edilen gelirin yarısı NUMA'ya devrediliyor. Diğer yarısı ise bana kalıyor."

"Siz gerçekten makul düşünen bir adam için çalışıyorsunuz. Başka herhangi bir işveren, size bir ikramiye, bir altın saat verir ve sırtınızı sıvazlayıp paraları da bankaya yatırırdı."

Yaeger ciddi bir tavırla, "Çevremde makul adamlar bulunduğu için şanslıyım," dedi. "Amiral, Rudi Gunn, Al Giordino ve Dirk Pitt, hepsi de arkadaşım diye tanıtmaktan onur duyduğum kişiler."

"Siz onları çok uzun zamandan beri tanıyor olmalısınız."

"Aşağı yukarı on beş yıl oldu. Birlikte pek çok çılgınlıklar yaptık ve sayısız okyanus sırlarını çözdük."

"Max'ın bize dönmesini beklerken, neden duvarlardaki sembolleri analiz etmeye başlamıyoruz. Belki de onların anlamlarını çözecek bir ipucu buluruz." "Tabii ya, neden olmasın?"

"Odanın sanal görüntüsünü tekrar yaratabilir misiniz?" Yaeger, "Bunu istemek yeterli," dedi ve bilgisayarının klavyesiyle bir emir yazdı, böylece odanın iç kısmının duvarları yeniden belirdi. "Bilinmeyen bir alfabetik yazının sırrını çözmenin ilk kuralı sesli harflerle sessizleri birbirinden ayırmaktır. Bu şekillerin bazı düşünceleri ve eşyaları simgelediklerine dair bir belirti görmediğime göre, sembollerin alfabetik olduklarını ve kelimelerin seslerini kaydettiklerini varsayıyorum." Yaeger sordu. "İlk alfabenin kökeni nedir?" .

"Kesin bilgi çok az, fakat epigrafistlerin çoğu, alfabenin M.Ö. 1500 yıllarında eski Filistin ve Fenike'de icat edildiğine inanıyorlar. Tabii önde gelen bilginler bu fikre katılmıyorlar. Fakat onlar da eski Akdeniz kültürlerinin tarih öncesi geometrik sembollerden esinlenerek alfabenin temellerini oluşturduklarını kabul etmeye yanaşıyorlar. Çok daha sonra, Yunanlılar alfabeyi uygulayıp geliştirdiler. Bugün kullandığımız harfler, onlarınkiyle akraba. Daha sonraki gelişmeler Etrüsk'lerden geldi. Onları yazılı bir dil olan Latinceyi yaratmak için o alfabeden bilgi aktaran eski Romalılar izledi. Daha sonra da onların klasik harfleri, bugün sizin ve benim kullandığımız yirmi altı harfli alfabeyi yarattı."

"Çalışmaya nereden başlıyoruz?"

Pat notlarını kastederek, 'Tabii en başından," dedi. "Odada gördüğüm sembollere benzeyen başka herhangi bir eski yazı sisteminin varlığından haberim yok. O yazıların hiçbir şekilde başka yazılardan etkilenmediği kesin, işte bu da çok olağandışı. Sadece Seltik Ogham alfabesiyle belli belirsiz bir benzerlik olabilir ama işte hepsi bu kadar."

"Az kalsın unutuyordum." Yaeger, genç kadına ucunda minyatür bir kamera bulunan bir mil uzattı. "Max, sembolleri kodladı. Eğer sana yardım etmemi istersen, kamerayı sembole ya da üzerinde çalışmak istediğin yazıya doğru çevir, ben de bir yazı çözme programı geliştireyim."

Pat yeniden dizginleri ele aldığı için mutluluk duyarak, "Bu çok iyi," dedi. "Önce değişik sembollerin bir listesini yapalım, sonra da her sembolün kaçar kez kullanıldığını araştıralım. Daha sonra da onları kelimelere dönüştürmeye

çalışabiliriz." 'Yani 'bu' ve V gibi mi?"

"Eski yazıların çoğunda bugün bizim kullanmaya alıştığımız kelimelere rastlayamazsınız. Ben ayrıca, sessiz harfleri incelemeden önce seslileri ayırmaya çalışacağım."

Gün boyunca hiç ara vermeden çalıştılar. Öğle vakti, Yaeger, NUMA kafeteryasından sandviç ve meşrubat istetti. Pat'in şaşkınlığı giderek artıyordu. Sembollerin çözülmesi insanı çıldırtacak derecede basitti, ama saat beş olduğu halde, o sembollerin tariflerini hâlâ çözememişti. Pat sıkıntılı bir tavırla, "Sayı sisteminin kolayca çözülmesine karşın, alfabe niçin bu kadar uğraştırıyor?" diye mırıldandı. Yaeger, "Neden çalışmaya yarına kadar ara vermiyoruz?" dedi. "Ben yorgun değilim."

Yaeger, "Ben de değilim," diye karşılık verdi. "Fakat yarın olaya farklı bir gözle bakabiliriz. Seni bilemem ama ben en iyi çözümleri genellikle gecenin ilerleyen saatlerinde bulurum. Dahası Max'in uykuya ihtiyacı yok. Gece süresince Max'i yazılara yönlendiririm. Sabahleyin Max tercüme konusunda bir fikir edinmiş olur."

"Benim mantıklı bir itirazım olmayacak."

"Çalışmaya ara vermeden önce Max'i arayayım. Bakalım yıldızlarla ilgili çalışmalarda bir gelişme kaydedebilmiş mi?" Yaeger'in parmaklarının klavye üzerinde gezinmeleri gerekmiyordu. Sadece bir düğmeye bastı ve, "Max, orada mısın?" diye sordu. Max'in öfkeli yüzü monitörde belirdi. "Sen ve Dr. O'Connell'in beni aramanız neden o kadar uzun sürdü? Aşağı yukarı iki saatten beri sizi bekliyorum."

Yaeger pek öyle pişman olmuşa benzemiyordu. "Bağışla, Max," dedi. "İşimiz vardı."

Pat saflıkla, "Bu proje üzerinde sadece birkaç saat çalışabildin," dedi. "Bir şeyler bulabildin mi?"

Max, "Bir şeyler bulmak mı?" diye homurdandı. "Size bilmek istediğiniz her şeyi tam tamına açıklayabilirim."

Yaeger emretti. "Sonuçlara nasıl ulaştığını anlatmakla işe başla."

'Yıldızların hareketlerini kendi kendime hesaplayamayacağımı düşündün, değil mi?"

"O senin projendi."

"Bu işi başka bir bilgisayara yaptırma olanağı varken ben neden çiplerimi zorlayayım?"

"Lütfen, Max, neler bulduysan bize de anlat."

"Şey, öncelikle gökyüzündeki gök cisimlerinin koordinatlarını bulmak, çok karmaşık bir geometrik işlemi gerektirir. Ben sıkıcı ayrıntılara girmek istemiyorum. Benim sorunum, o odadaki kaya üzerine kazılmış koordinatların sitelerini bulmaktı. Gökyüzünü incelemek isteyenlerin bulundukları orijinal sitelerin yerlerini hesaplamayı başardım. Orion'un aşağısındaki üç yıldız da hareket halinde. Köpek yıldızı Sirius, Orion'un topuğunda ve yerinden hiç kıpırdamıyor. Bu sayıları elde edince, ulusal bilim merkezindeki astrometri bilgisayarına girdim."

"Çok ayıp, Max. Başka bir bilgisayar şebekesine baskın yaptığın için benim başımı adamakıllı derde sokabilirdin."

"Sanırım UBM'deki bilgisayar benden hoşlanıyor. Çünkü soruşturmamı bellekten silmeyi vaat etti."

Yaeger homurdandı. "Umarım o bilgisayar verdiği sözü tutar." Aslında Yaeger numara yapıyordu. Kendisi de yüzlerce kez, izin almadan başka bilgisayar şebekelerine girmişti.

Max hiç oralı olmadan açıklamasını sürdürdü. "Bilmiyorsan diye tekrarlayayım, astrometri astronominin en eski dallarından biridir ve yıldızların hareketleriyle ilgilidir." Max duraladı. "Beni takip ediyor musunuz?" Pat sabırsızlanarak, "Devam et," dedi. "Tabii UBM'deki bilgisayarın başındaki herif benimle boy ölçüşemez ama bu onun için birinci derecede önem taşıyan bir program olduğundan ona yağ çekip, oda inşa edildiği zaman Sirius ile Orion'un duruşlarındaki sapmayı hesaplattım."

Pat soluğunu tutarak, 'Yani odanın yapıldığı tarihi saptadın mı?" diye sordu.

"Evet."

Yaeger sanki alacağı cevaptan korkuyormuş gibi, "Odadaki işaretler sahte mi?" diye sordu.

"Eğer şu seni endişelendiren Coloradolu madenciler birinci sınıf astronomlar değil idiyseler, o İşaretler de sahte değil." Pat yalvardı. "Lütfen Max. O oda ne zaman inşa edilmiş ve duvarlarına o Şekiller ne zaman kazınmış?"

"Hatırlarsanız, benim zaman tahminim yüz yıl oynayabilir."

"Yani orası yüz yıldan önce mi yapılmış?"

Max gerilimi artırmak ister gibi ağır ağır, "İnanır mısınız," dedi. "Dokuz bin yıllık bir şekil..." "Sen ne diyorsun?"

"Diyorum ki, şu oda, Colorado taşlarından M.Ö. 7100 yılında yapılmış."

14

Giordino, Bell Boeing tipi eğik pervaneli özel uçağı sabahın dördünde Güney Afrika'da Cape Town'ın hemen dışında mavi göğe yükseltti. Uçak, bir helikopter gibi kalkmıştı, ikiz pervaneli motorları kanatlarla doksan derece açı çiziyorlardı. O kocaman pervaneleri tropik havayı döverken, uçak diklemesine havalanmıştı. Giordino daha sonra iki eğik pervaneli motoru da yatay duruma getirip uçağın normal uçuşunu sağlayan kontrol kollarını çekti.

Uçakta dokuz yolcu için koltuk vardı, fakat bu yolculukta uçak, yere bırakılmış kurtarma malzemelerinin dışında boştu. Giordino, uçağı Cape Town'dan almıştı çünkü en yakın mesafedeki NUMA gemisi, Crozet adalarından bin mil uzaktaydı.

Bir helikopterin 2.400 millik yolculuğu en az dört kez yakıt ikmali yapmadan katetmesi imkânsızdı ve bu yolculuğu yakıt ikmali olmadan yapabilecek çok motorlu bir uçağın da volkanik adaya vardığı zaman inebileceği uygun bir alan yoktu. 609 model eğik pervaneli ise bir helikopterin inebileceği her yere iniş yapabilirdi ve bu iş için de ideal bir taşıttı. Rüzgârın alacağı yöne göre, her iki yöne de dört saat uçabilecekti. Ancak yakıt durumunun sürekli kontrol edilmesi gerekiyordu. Giordino kanatlardaki yedek yakıt tanklarına rağmen Cape Town'a geri dönebilmek için fazladan bir buçuk saat uçabileceğini hesapladı. Bu hiç de sıkıntısız, sıradan bir yolculuk olmayacaktı ama Giordino zaten hiçbir zaman tehlikesiz bir işe girişmezdi.

Otuz dakika sonra, Giordino 4000 metre yüksekliğe ulaşmıştı ve uçağın rotasını Hint Okyanusu üzerinde güneydoğuya çevirmişti. Motorları en az yakıt tüketecek şekilde çalıştırdı ve hız göstergesinden saatte üç yüz mile yakın süratle uçtuklarını saptadı. Sonra da pilot yardımcısının koltuğunda oturan ufak tefek adama döndü.

"Eğer bizimle bu delice maceraya atıldığın için pişman olduysan, artık fikrini değiştirmek için çok geç kaldığını kabul et." Rudi Gunn gülümsedi.

"Amiral benim şu anda Washington'da masamın başında oturmadığımı

öğrendiği zaman seninle sıvıştığım için başım yeterince derde girecek."

"Altı gün ortadan kaybolmak için ne bahane uydurdun?"

"Büromdakilere, NUMA'nın Danimarkalı arkeologlarla birlikte yürüttüğü sualtında bir gemi enkazının aranması projesini gözden geçirmek için Baltık Denizi'ne uçacağımı söyledim." "Peki, gerçekte öyle bir proje var mı?"

"Bahse girerim ki mutlaka vardır. Bir balıkçının bulduğu bir Viking filosu olabilir."

Giordino, Gunn'a harita verdi. "İşte buradan bakıp yolunu saptayabilirsin."

"St. Paul Adası'nın büyüklüğü ne kadar?" "Yaklaşık iki buçuk mil kare."

Gunn kalın gözlük camlarının arkasından Giordino'ya baktı. "Dua edelim de Amelia Earhart ile Fred Noonan'ın izinden gidiyor olmayalım."

Üç saatten beri uçuyorlardı ve rüzgârı uçağın kuyruğundan aldıkları için de yakıttan tasarruf etmişlerdi. Onlar, doğudan gelen bulutların arasına girip de yağmur ve rüzgârla karşılaştıkları sırada Hint Okyanusu da gözden kayboldu. Giordino tekrar sakin havaya ve mavi göğe kavuşabilmek için uçağı yükseltti, altlarında fırtınalı bir deniz gibi oynaşan beyaz pamuksu bulutların üzerinden geçiyorlardı. Giordino on dakika uyumayı başardı, sonra hemen kendini toparlayıp aygıtları kontrol etti ve Gunn'ın önerisine göre rotada düzeltmeler yapıp tekrar uykuya daldı. Giordino bu uygulamayı o kadar çok tekrarladı ki, Gunn, saymak zahmetine katlanmadı. Aslında kaybolmaları ya da adayı geçmeleri olasılığı hiç yoktu. Eğik pervaneli uçakta en yeni Küresel Mevki Saptama Sistemi (GPS) vardı. GPS alıcısı bir dizi uyduyla temas kuruyor ve kesin olarak yön hesaplanıyor, daha sonra da data uçağın bilgisayarına programlanıyordu. Böylece Gunn uçağın yönünü, hızını, zamanını ve hedeften uzaklığını kararlaştırabiliyordu. Gun, Giordino'nun aksine uykucu değildi. O aynı zamanda Giordino'nun deyişiyle tam bir tasa kumkumasıydı. Gunn, Tahiti'de bir kumsalda, bir palmiye ağacının altında uzanmış keyif çatıyor olsa bile gevşeyemezdi. Gunn sürekli saatine bakıp uçağın durumunu kontrol ediyor arada da vakit buldukça adanın havadan çekilmiş fotoğrafını inceliyordu. Giordino uyanıp da aygıt panelini incelemeye başladığı zaman Gunn onun koluna hafifçe vurdu. "Yine uykuya dalma. İnişe geçmeye başlaman gerekir. Benim hesabıma göre ada kırk mil önümüzde." Giordino bir termostan aldığı suyla yüzünü ıslattı ve kontrol kolunu İki santim kadar ileri itti. Eğik pervaneli uçak ağır ağır inişe geçti. Görecek bir şey olmadığı için Giordino, sadece altimetrenin ters yönde dönen ibresine bakmakla yetinebilirdi. Fakat o, gözlerini yan camın önünde dönenip duran beyaz sise dikmişti. Sonra 1.500 metre

yükseklikte bulutlardan sıyrıldılar ve üç saatten beri ilk kez okyanusu tekrar görebildiler.

Giordino, "Aferin, Rudi," diye arkadaşına iltifat etti. "St. Paul Adası yaklaşık beş mil ilerde, yani iki dereceden daha az bir sapma gerekecek. Tam bodoslamadan adaya gireceksin."

Gunn, "İki derece," dedi. "Bundan sonraki yolculukta daha iyi bir iş çıkarmalıyım."

Çalkantılı hava geride kaldığı için, kanatların uçları da artık ses çıkarmıyordu. Giordino uçağın hızını kesti ve motorların uğultusu hafif bir iniltiye dönüştü. Yağmur şiddetini kaybetmişti, fakat uçağın ön camından sular akıyordu. Gunn ancak o zaman silecekleri çalıştırdı. Uçağı adayı denizin saldırısından koruyan yüksek kayalara doğru yöneltti.

Giordino sordu. "Uçağı indirmek için uygun bir alan seçebildin mi?" Giordino küçük adaya ve denizden dev bir koni gibi yükselmiş görünen dağa baktı. Görünürde ne kumsal, ne de açık bir saha yoktu. Giordino sadece sarp kayalarla kaplı tepeler gördü. Gunn bir pertavsız alıp gözlerine yaklaştırdı. "Bu adayı santim santim taradım ve sonunda burasının bugüne kadar gördüğüm en berbat arazi olduğuna karar verdim. Gördüğüm kadarıyla burada taştan başka bir şey yok. Sadece bir taşçılık şirketine yararlı olabilir." Giordino sıkıntılı bir sesle, "Sakın bunca yolu hemen geri dönmek için katettiğimizi söylemeye kalkışma."

"Sana inemeyeceğimizi söylemedim ki. Adanın tümündeki tek düzlük, dağın batı tarafındaki eteklerinde. Orası da zemini düz büyük bir taşlık gibi görünüyor."

Giordino dehşete kapılmış bir halde aşağıya baktı. "Filmlerde bile helikopterleri dağların kenarlarına indirmiyorlar." Gunn sileceklerin arasından bir noktayı işaret etti. "İşte solunda. Doğrusu benim sandığım kadar da kötü görünmüyor."

Giordino'nun açısından, dağın kenarındaki tek düzlük bir kamyonetin kasasından daha büyük görünmüyordu. Giordino'nun elleri kontrol kolundaki tekerleği okşarken ayakları da pedalları idare edip açısını düzeltiyor ve uçağın iniş hızını düzenliyordu. Giordino rüzgârı tam baş tarafından estirdiği için Tanrı'ya şükretti. O küçücük iniş yerinde oraya buraya dağılmış taşların bulunduğunu görebiliyordu, fakat bu taşların hiçbiri uçağın alt kısmına zarar verecek büyüklükte değildi. Giordino'nun bir eli koldan ayrıldı ve pervaneleri çalıştıran manivelaları bir yukarı bir yana çekerek uçağın helikopter gibi aşağı inmesini sağlamak istedi. Büyük çaplı pervaneler küçük taşları savurmaya

başlamışlardı. Toz yığınları tekerleklerin altından bulut yığınları gibi yükseliyordu.

Giordino ancak hissederek uçuyordu, başını aşağı uzatmış, bir gözü giderek yaklaşan yerdeydi, öbürü de uçaktan uzaklığı üç metreyi geçmeyen dağdaydı. Derken, tekerlekler taşlara değince hafif bir sarsıntı oldu ve uçak, yumurtalarının üzerine kuluçkaya yatmış şişman bir kaz gibi yere çöktü. Giordino rahat bir soluk aldı ve hız valfını çektikten sonra motorları stop ettirdi. Giordino üzerinden büyük bir yük kalkmışçasına rahatlayarak, "Geldik," dedi.

Gunn'ın bir baykuşunkini andıran yüzü gülümsemeyle kırıştı. "Ona ne şüphe."

“Yanımda dağ var. Senin yanında ne var?"

Uçak inişe geçtiği sırada, dağın yan tarafı Gunn'ın dikkatini çekmişti ve ancak şimdi yan pencereden dışarı bakabildi. Gunn'ın çıkış kapısından bir buçuk metrelik mesafede, o küçücük düzlüğün yanı yüzlerce metre derinliğinde bir uçurumdu. Gunn'ın yüzündeki gülümseme kayboldu ve Giordino'ya döndüğü zaman yüzü solmuştu. Gunn çekine çekine, "Düzlük benim sandığım kadar geniş değilmiş," dedi.

Giordino emniyet kemerini çözdü. "Odaya gitmek için bir yol araştırmış mıydın?"

Gunn havadan çekilmiş fotoğrafı alıp kıyıdan yukarı doğru çıkan küçük bir kanyonu işaret etti. "Adaya gelen bir avcı grubunun dağa çıkmak için kullanabileceği tek yol burası. Pitt geminin seyir defterinde yazılanlara bakılırsa, albay ve adamları dağın yarısına tırmanmışlar. Biz şimdi aşağı yukarı o seviyedeyiz."

"O dere hangi yönde?"

"Güneyde. Ve bundan sonra soracağını bildiğim sorunun cevabı da şu: dağın batısındayız. Eğer biraz şansımız varsa, bir milden daha kısa bir mesafeyi yürümemiz gerekir, tabii albayın sözünü ettiği eski yolu bulabilirsek."

Giordino mırıldandı. "Küçük adalar yarattığı için Tanrı'ya şükürler olsun. Fotoğrafta o eski yolu görebiliyor musun?"

"Hayır,o yolun izini bile göremiyorum."

Kurtarma malzemesinin bağlarını çözdüler ve sırt çantalarını aldılar. Yağmur yine başlamıştı, bu yüzden giyeceklerinin üzerine kötü hava koşullarına uygun giysilerini geçirdiler ve çizmelerini giydiler. Hazır olunca, uçağın yolcu kapısını açıp kayalık zemine ayakbastılar. Düzlüğün ötesinde uçurum vardı uçurumun

ötesinde de Hint Okyanusu ve kurşuni dalgalardan başka bir şey yoktu. Her ihtimale karşı, uçağı büyük kayalardan birkaçına bağladılar. Gökyüzünün ürkütücü görüntüsü, adanın daha da sevimsiz ve ıssız görünmesine neden oluyordu. Gunn yağmurun altında gözlerini kısarak Giordino'ya önden ilerlemesini işaret etti ve takip etmeyi düşündüğü yönü eliyle gösterdi. Dağın eteğinden diyagonal bir yön takip ederek ilerlemeye başladılar. Zemini daha düzgün olan ve ayaklarının altında sağlam duran kayaların İç kısımlarında kalmaya gayret ettiler.

Küçük geçitler ve kayaların arasından binbir güçlükle ilerlemeye çalıştılar. Hiçbiri dağcılıkta uzman olmadığı için dağcı kıyafetlerini giymeye de gerek görmemişlerdi. Görünüşe bakılırsa, yorgunluk Giordino'ya vızıltı geliyordu. Kalın ve güçlü gövdesi, kayalara bir hamlede tırmanıyordu. O, aslında göründüğünden daha çevik ve sağlamdı. Biraz sonra Gunn hiç gücünü yitirmeyen Giordino'dan geri kalmaya başladı. Bunun yorgunlukla bir ilgisi yoktu, sadece her on metrede bir durup gözlüklerini kurulamak zorunda kalıyordu. Yarı yola geldikleri sırada Giordino birden durdu. "Eğer senin hesapların doğru ise, o taş yol biraz ilerde, yukarımızda ya da aşağımızda olmalı."

Gunn sırtını bir lav kayasına dayayıp oturdu ve rutubetten köpek kulağına benzeyen fotoğrafa bir göz attı. "Albayın herhangi bir sorunla karşılaşmadan derenin yolundan gittiğini varsayarsak, bizden üç yüz metre kadar aşağıdan dağın öbür tarafına geçmiş olması gerekir."

Giordino diz çöktü, ellerini dizlerine koydu ve tepeden aşağı baktı. Gördüğü manzara onu kendinden geçirmişti, birkaç saniye öylece kaldı, sonra arkasına dönüp Gunn'ın yüzüne baktı. "Yemin ederim ki, bunu nasıl yaptığını bilemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Oturduğumuz yerden dokuz metre kadar aşağıda düz taşlar döşenmiş daracık bir patika var."

Gunn uçurumun kenarından aşağıya baktı. Hani neredeyse tükürüğünün ulaşabileceği bir mesafede bir yol gördü, aslında yol değil de patika sayılırdı

Aşağı yukarı bir buçuk metre genişlikteydi ve hava koşullarının etkisiyle adamakıllı eskimişti. Bu patika iki yöne de gidiyordu, fakat toprak kayaları yolun büyük bir bölümünü yok etmişti. Taşlar arasındaki boşluklarda, Garip görünüşlü bir bitki ortaya çıkmıştı. Bitkinin lahanaya benzer yaprakları vardı.

Gunn, "Bu yol, İngiliz albayın tarif ettiği yol olsa gerek," dedi. Giordino sordu.

"Taşlar arasında yetişen o garip şey nedir?"

"Kerguelen lahanası. Bu bitki acı bir yağ üretir ve sebze olarak pişirilip yenebilir."

"Fotoğrafta yolun neden görünmediğini şimdi biliyorsun. Lahanalar onu gizlemiş."

Gunn, "Evet, şimdi bunun farkına vardım," dedi.

"Peki o bitki bu Tanrı'nın unuttuğu adada nasıl yetişmiş?"

"Belki de rüzgâr, çiçek tozlarını suyun öbür yanından buralara getirmiştir."

"Sen yolu hangi yönden katetmeyi düşünüyorsun?" Gunn'ın gözleri düz taşları görebildiği yere kadar inceledi. "Albay, sağımızdan yola inmiş olmalı. Yolun toprak kaymaları ve erozyonla o noktadan sonra kaybolduğu kesin. Dağın tepesinden aşağıya inmenin bir anlamı olmadığına göre, oda tepenin ilersinde gizli olmalı. Bu nedenle, biz de sola doğru gidip yukarı tırmanacağız." Sağlam gözükmeyen lav kayasının üzerinde dikkatle yürüyerek, düzenli bir şekilde yerleştirilmiş taşlara ulaştılar ve yoldan yukarı çıkmaya başladılar. Düz geçit onları rahatlatmıştı, fakat toprak kaymaları da başka bir sorundu, iki yerde toprak kayması yüzünden bozulmuş kısımlardan geçmek zorunda kaldılar. Yarıkların her biri yaklaşık on beş yirmi metre genişliğindeydi. Çok ağır ilerliyorlardı. Lav taşı bıçak gibi keskindi. Ayakları biraz kayacak olsa, gövdeleri tepeden aşağı yuvarlanacak, kayaların üzerinden denize kadar ineceklerdi.

Son engel konusunda görüş alışverişinde bulunduktan sonra, oturup biraz dinlendiler. Giordino bir lahanayı koparıp onu tepeden aşağı fırlattı. Lahananın sıçrayarak düşüşünü ve yolculuğu sırasında parçalara ayrılışını seyretti. Giordino biraz sonra lahanayı unutmuştu ve onun bir top mermisi gibi pat diye suya düştüğünü fark etmemişti. Atmosfer hafifleyecek yerde, soğumuş ve daha yoğunlaşmıştı. Rüzgârın şiddeti artmıştı ve yağmurun yüzlerini kamçılamasına neden oluyordu. Kötü hava koşulları için yapılmış kıyafetlerini giymiş oldukları halde, yağmurun suyu, yakalarından içlerine sızmayı başarmış ve içlerindeki giysiler ıslanmıştı.

Gunn, Giordino'ya kahve termosunu uzattı, termostaki kahve enikonu soğumuştu. Öğle yemekleri dört çubuk galetadan ibaretti. Henüz sefillik aşamasına gelmemişlerdi ama birazdan bu da olacaktı. Gunn dürbünüyle çevreyi inceleyerek, "Yaklaşmış olmalıyız," dedi. "Hemen ilerdeki o büyük kayanın

ötesinde dağı çevreleyen o büyük yara izinden eser yok."

Giordino yerinden kopmuş o koskocaman kaya parçasına baktı. "Şu oda öbür yanda olsa bari," diye homurdandı. "Hava karardığı zaman burada kısılıp kalmaya hiç de hevesli değilim."

"Sen tasalanma. Bu yarıkürede en aşağı on iki saat ortalık aydınlık kalır."

"Birden aklıma bir şey geldi." Gunn sordu. "Nedir o?"

"İki bin millik bir çevrede ikimizden başka kimse yok." "Bak işte bu çok rahatlatıcı bir düşünce."

"Ya bir kaza geçirir de yaralanırsak ve de buradan gidemezsek? İstesek bile ben bu fırtınada havalanmaya cesaret edemem."

“Sandecker, ona durumumuzu bildirir bildirmez bir kurtarma ekibi gönderecektir." Gunn elini cebine soktu ve bir Globalstar uydu telefonu çıkardı. "Amiral telefonun sesi kadar yakınımızda."

"Bu arada şu salak lahanalarla yetinmek zorundayız. Ama yine de ben almayayım."

Gunn başını salladı. Hep şikâyet etmek, Giordino'nun kronik hastalığıydı, fakat kötü bir durumda yanınızda olmasını isteyeceğiniz tek kişiydi. Adamların ikisi de korku nedir bilmiyordu. Onların tek kaygısı, başarısızlığa uğrama ihtimaliydi.

Gunn yüksek sesle, rüzgârın uğultusunu aşarak, "Odaya girince, fırtınadan kurtulmuş olacağız, o zaman üstümüzü de kuruturuz." Giordino'nun ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Ayağa kalkarak, "Öyleyse yolumuza devam edelim," dedi. "Kendimi kirli su dolu bir kovaya atılmış bez parçası gibi hissediyorum."

Giordino, Gunn'ı beklemeden eski yolun yirmi beş metre kadar ilersindeki kayaya doğru yürümeye başladı. Tepe dikleşmişti ve başlarının üzerine dikilmiş duran muazzam bir kaya gibiydi. Yolun bir kısmı aşağı kaymıştı ve iki arkadaş kayanın yanından geçerken çok dikkatli olmak zorundaydılar. Kayayı geçince, insan eliyle yapılmış bir kemerin altından geçip odaya girdiler. Odanın girişi, onların düşündüğünden daha küçüktü, aşağı yukarı yolun genişliği kadardı, içerden bakılınca kemer simsiyah ve ürkütücü görünüyordu.

Gunn, "işte burada," dedi. "Tam albayın tarif ettiği gibi." Giordino sonunda rüzgârdan ve yağmurdan kurtulmuş olmalarına sevinerek, "Birimizin Evreka (buldum) diye bağırması gerek," dedi. "Seni bilemem ama ben rahatlayabilmek için su geçirmez giysimi ve sırt çantamı çıkarmak istiyorum." "Ben de senin gibi

düşünüyorum."

Birkaç dakika içinde ikisi de sırt çantalarını çıkarmışlardı ve kötü hava kıyafetleri de uçağa dönüş yolculuğunda kullanılmak üzere tünele serilmişti. Sırt çantalarından ışıldaklarını çıkardılar, son kalan kahveyi içtiler ve toprak altındaki mahzenin derinliklerine doğru ilerlediler. Duvarlar gayet düzgündü, hiçbir çatlak ya da kabarıklık yoktu. Burada bir gariplik vardı, ürkütücü karanlık ve giriş bölümünden içeri yayılan rüzgârın uğultusu da garipliğin dozunu artırıyordu.

Giordino ile Gunn biraz merakla ve biraz da huzursuzluk duyarak ışıldaklarının ışığını takip ederek yürümeyi sürdürdüler. O odada ne bulacaklarını merak ediyorlardı. Tünel birdenbire büyük, kare biçimi bir odaya açıldı. Giordino'nun sinirleri gerilmişti. Bir iskeletin ayağını, baldırını, kalçası, omurgası ile kaburga kemiklerini ve üzerinde hâlâ kızıl saçların izlerini taşıyan kafatasını görünce bakışları sertleşti. Lime lime olmuş ve küflenmiş giysiler hâlâ kemiklere yapışmış duruyorlardı.

Gunn donmuş bir halde, "Bu zavallı, buraya kimbilir nasıl geldi, onu merak ediyorum," dedi.

Giordino lambasının ışığını odanın içinde dolaştırdı, küçük bir ocağı ve çeşitli aletlerle eşyaları aydınlattı; bunların hepsi elde yapılmıştı ve yapımlarında tahta ile lav taşı kullanılmıştı. Ayrıca karşı köşede fok balığı derisi kalıntıları ve bir yığın kemik vardı.

"Adamın elbiselerinden kalan parçalardan anladığım kadarıyla o bir kazazede denizciydi ve ölmeden önce bu adada ne kadar süre yaşadığını sadece Tanrı bilir."

Gunn, "Albayın ondan hiç söz etmemesi biraz garip," dedi. "Madras gemisi, 1779'da normal rotasından çok uzaklara savrulunca su almak için hesapta olmayan bir mola vermek zorunda kalmıştı. Bu zavallı kayıp adam, adaya onlardan sonra gelmiş olmalı. Zaten aradan elli ya da yüz yıl geçmeden bu adaya başka bir geminin uğramadığı kesin."

"O zavallı adamın bu çirkin, yağmurlu, soğuk volkanik kayalıklarda tek başına kalmasının ne kadar feci bir şey olduğunu tahmin bile edemiyorum. Zavallının kurtarılma umudu hiç yoktu ve tek başına ölüme gitme tehdidiyle yaşıyordu."

Giordino, "Ama adam bir ocak çukuru açmış," dedi. "Acaba odun yerine ne kullanıyordu? Adada birkaç demet çalıdan başka bir şey yok."

"Zavallı bulabildiği çalıları kullanmış olmalı..." Gunn birden sustu, bir dizinin üzerine yere çöktü ve elini küllerin arasında bir şey buluncaya kadar

gezdirdi. Gunn oyuncak bir savaş arabasıyla oyuncak askerlerin kalıntıları olabilecek parçaları havaya kaldırdı. Üzüntü içinde, "Tarihi eserler," dedi. "Adam ısınmak için yapımlarında tahtanın da kullanıldığı eserleri yakmış olmalı." Gunn daha sonra lambasını Giordino'nun bulunduğu tarafa tuttu ve onun yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade saptadı. "Komik bulduğun şey nedir?"

Giordino mırıldandı. "Sadece düşünüyordum. Acaba o zavallıcık şu iğrenç lahanalardan kaç tane yemiştir?"

. "Lahanaları tatmadan onların lezzetinin nasıl olduğunu bilemezsin."

Giordino lambasının ışığını duvarlara tuttu ve Telluride'deki odada gördüğü duvar resimlerinin benzerlerini gördü. Odanın ortasında siyah lav taşından yapılma bir sehpa vardı. İngiliz albay, o kafatasını almadan önce bu siyah lav taşından yapılma sehpanın üzerinde duruyor olmalıydı. Lamba aynı zamanda odanın karşıdaki duvarını kaplayan taş yığınını aydınlattı. "Acaba o taş yığınının arkasında ne var?" "Başka bir duvar mı?"

"Belki evet, belki hayır." Gunn'ın sesinde belli belirsiz bir kararlılık vardı.

Giordino, küçük Rudi Gunn'ın zekâsına ve içgüdüsel dehasına güvenmeyi yıllar önce öğrenmişti. Giordino, arkadaşına baktı. "Öbür tarafta başka bir tünelin bulunduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet, öyle."

Giordino tıslar gibi mırıldandı. "Lanet olsun. Telluride'deki dostlarımız buraya bizden önce gelmiş olmalılar."

"Seni böyle düşündüren sebep nedir?"

Giordino lambanın ışığını, taş yığınının üzerinde gezdirdi. "Onların operasyon yöntemlerini dikkate aldım. Tünelleri havaya uçurmak gibi bir fetişleri var."

"Ben buna ihtimal vermiyorum. Bu yığılma çok eskiden olmuş, yani taşlar arasında biriken tozlardan böyle bir sonuç çıkıyor. Yılbaşı ikramiyem üzerine bahse girerim ki, bu taşlar, albay ya da yaşlı denizci adaya gelmeden asırlarca önce buraya yığılmışlardı ve iki adam da orayı kazıp taşların arkasında ne olduğunu öğrenmek zahmetine katlanmadı." Gunn daha sonra lambasının ışığını taşların üzerinde gezdirdi. "Bu bana doğal görünüyor," dedi. "Öyle ağır bir yığılma değil bu. Sanırım, yığının arasından geçme şansımız olacak."

"Erkeklik hormonumun bunun için yeterli olacağını hiç sanmam."

"Kes sesini ve kazmaya başla."

Sonunda Gunn haklı çıktı. Düşen taşlar öyle fazla sağlam değildiler. Giordino

homurdanmasına rağmen katır gibi çalışıyordu. İki arkadaşın en güçlü olanıydı ve o daha ağır olan taşlarla ilgileniyordu, Gunn ise küçük taşları yana çekiyordu. Giordino elli kilo ağırlığındaki taşları sanki mantardan yapılmış gibi kolayca kaldırırken hareketlerinde büyük bir kararlılık seziliyordu. Bir saatten daha kısa bir süre içinde, ikisinin de sürünerek geçebilecekleri büyüklükte bir geçit açabilmişlerdi. Daha ufak tefek olduğundan önce Gunn geçide girdi. Lambasıyla ortalığı aydınlatmak için şöyle biraz duraladı. Giordino, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Altı metreye yakın bir uzaklıkta olan başka bir odaya giden kısa bir koridor var." Gunn bunları söyledikten sonra içerde sürüne sürüne ilerledi. Daha sonra ayağa kalktı ve üstünü temizledi. Giordino geniş omuzlarıyla yolculuğu daha kolay yapabilsin diye karşı taraftan bir sürü taşı kaldırdı, iki arkadaş bir an için duraladılar, lambalarının ışıklarını odaya tuttular, orada garip gölgeler vardı. Giordino ağır ağır ilerlerken, "İyi ki seni dinlemişim," dedi. "Benim pozitif algılama gücüm var. Seninle on papeline bahse girerim ki, buraya bizden önce kimse gelmedi." "Ben kuşkucuyumdur ama sen kazandın."

İki arkadaşın içlerine şimdi bir korku düşmüştü, giderek artan bir ürpertiyle ikinci odaya girdiler ve lambalarının ışıklarını duvarlarda ve döşemede gezdirdiler. Görünürde hiç yazı ve resim yoktu, fakat lambalarının sarımsı beyaz ışığının aydınlattığı görüntü karşısında dehşetten donup kaldılar ve taştan oyulmuş sandalyelerde oturan yirmi mumyaya bakarken dinsel duyguların etkisi altında afalladılar. Girişin karşısında oturan iki mumya, yükseltilmiş bir platformdaydı. Diğerleri ise köşeli bir atnalı oluşturacak biçimde yanlara sıralanmışlardı.

Giordino biraz da gölgeler arasından hayaletleri görmeyi bekler gibi fısıldadı. "Burası neyin nesi?"

Gunn titrek bir sesle mırıldandı. "Burası bir mezar. Giysilere bakılırsa, çok eski olmalı."

Mumyalar ve başlarındaki siyah saçlar, şaşılacak derecede iyi korunmuş-'ardı. Yüz hatları hiç bozulmamıştı ve giysileri de tamamdı. Kırmızı, mavi ve yeşil renkler kumaş üzerinde hâlâ fark ediliyordu. Odanın sonundaki iki mumya değişik deniz canlılarının resimleri oyulmuş taş sandalyelerde oturuyorlardı.

Bu mumyaların giysileri özenle dokunmuş kumaşlardandı ve daha parlak renkliydiler. Harika desenler kazınmış ve Gunn'ın tahminine göre turkuvaz ve siyah opal taşlarla süslenmiş bakır bantlar alınlarını sarıyordu. Başlarında ise yüksek koni şeklinde başlıklar vardı. Mumyalar, yakalarına ve kol kapaklarına

deniz kabukları, cilalı lav taşı ve bakır plakalarla egzotik şekiller işlenmiş uzun tunikler giymişlerdi. Ayakların hepsi işlenmiş deriden yapılmış ayaklara bol gelen ve konçları baldırlara kadar uzayan çizmeler içindeydi. Bu iki mumya besbelli diğerlerinden daha yüksek rütbeliydiler ve de daha önemli kişiler oldukları kesindi. Soldaki iskelet, sağdakinden daha iriydi. Gerçi mumyaların hepsinin hayattayken saçları uzundu ama erkekleri kadınlardan ayırt etmek çok kolaydı. Erkeklerin çeneleri daha büyüktü ve gözlerinin üzerlerinde daha fazla çizgi vardı. Kadınlarla erkeklerin sanki eşit güce sahip olduklarını belirlemek ister gibi baş bantlarının ve taçlarının aynı büyüklükte olması ilginçti. Erkeklerin hepsi, ortadaki mumyanın sağında belli bir açı teşkil edecek şekilde oturuyorlardı. Her iskeletin, ayaklarının dibinde bakır kâseler, büyük fincanlar ve onlarla aynı modelde kaşıklar vardı. Kâselerin de kaşıkların da delikleri vardı ve bu deliklere deri kordon geçirilmişti, yani bunlar gerektiğinde boyuna asılabiliyordu, bu da o insanların her zaman kendi sofra takımlarını yanlarında taşıdıklarını gösteriyordu. Özenle yapılmış, geometrik desenlerle süslenip güzelce cilalanmış toprak kaplar, taş sandalyelerin yanına dizilmişti, ayrıca, toplandıkları zaman çok güzel koku yaydıkları anlaşılan yapraklar ve çiçeklerle doldurulmuş büyük bakır ibrikler vardı. Bunlar, çok usta sanatçıların elinden çıkmışa benziyordu.

Gunn mumyaları dikkatle inceledi. Uygulanan mumyalama sanatına hayran kalmıştı. Mısırlıların mumyalama tekniklerinden çok daha üstün bir teknik kullanıldığı kesindi. 'Öyle şiddete maruz kalıp ölmüş gibi bir durumları yok. Hepsi de sanki uyurken ölmüş gibi. Hepsinin yapayalnız ve unutulmuş kişiler olarak birlikte ölmek için buraya geldiklerine inanamıyorum."

Giordino, "Mutlaka onları sandalyelerine yerleştiren biri olmalı," dedi. "Bu doğru." Gunn bir elini havada gezdirdi. "Hiçbirinin aynı şekilde oturmadığını fark ettin mi? Bazılarının elleri kucağında, bazıları ise kollarını sandalyelerin kollarına dayamışlar. Kral ve kraliçe ya da hayattayken unvanları her ne ise, başlarını yukarı kaldırmış, sanki kaderlerine bakar gibiler."

Giordino mırıldandı. "Bana tiyatrocu numarası yapıyorsun."

"Howard Carter'ın Kral Tutankamon'un mezarını gördüğü zaman benliğini saran duyguların aynısını hissetmiyor musun?"

"Howard şanslıydı. O, bizim bulamadığımız bir şeyi buldu."

"O da nedir?"

"Çevrene şöyle bir bakın. Altın da yok. Gümüş de yok. Eğer bu insanlar, Tutankamon'la akraba iseler bile herhalde yoksul akrabaydılar. Bakırın bunlar

için çok değerli bir metal olduğu anlaşılıyor."

Gunn alçak bir sesle, "Acaba bu insanlar sonsuza dek sığınmak için buraya ne zaman geldiler?" diye mırıldandı.

Giordino, "Bence neden geldikleri sorusunu sormalısın," dedi. "Sırt çantamdan kameramı alayım da bu yerin fotoğraflarını çekelim ve sonra da gidelim. Mezarlar içinde, ölüler arasında dolanmak nazik midemi hasta ediyor."

Bundan sonraki beş saat süresince, Giordino kamerasıyla odanın santim santim fotoğrafını çekerken, Gunn da gördüklerini ayrıntılarıyla küçük bir teyp alıcısına kaydetti. Ayrıca orada gördükleri eserlerin hepsini de teker teker not defterine sıraladı. Hiçbir şeye dokunulmamış, her şey yerinde bırakılmıştı. İki arkadaşın çabaları, belki bir arkeolog ekibininkiler kadar bilimsel değildi, fakat çok zor koşullar altında çalışan iki amatör için gerçekten çok başarılı sayılabilecek bir iş çıkarmışlardı. Mezarın esrarını çözmek ve içindekilerin kimliklerini saptamak başkalarına, tarih uzmanlarına kalacaktı.

İşlerini bitirdiklerinde vakit akşama yakındı. Kayalıktaki delikten sürünerek çıktıktan ve de o kazazedenin kemiklerinin bulunduğu odaya döndükten sonra Gunn, Giordino'nun yanında olmadığını fark etti. Hemen, tünelin tavanının çöktüğü yere geri döndü ve Giordino'nun büyük bir öfke içinde taşlan kaldırıp deliği tamamen kapamaya çalıştığını gördü.

Gunn, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Giordino işini bırakıp arkadaşına baktı, yüzüne yapışan tozların arasından akan ter yüzünde çizgiler oluşturmuştu. "Bizden sonra gelecek herife bedava bilet vermek istemiyorum. Bundan sonra mezara girmeyi her kim isterse, bunun için tıpkı bizim yaptığımız gibi çalışacak."

İki arkadaş dönüş yolculuğunu şaşılacak derecede çabuk tamamlayıp uçağa ulaşmışlardı. Gerçi rüzgâr da yağmur da enikonu hafiflemişti ve dönüş yolculuğunda yukardan aşağı inmişlerdi. Sadece son yirmi beş metrelik bir bölümde yukarı tırmanmaları gerekiyordu. Uçağa adamakıllı yaklaşmışlardı ve alanın darlığını aralarında tartışıyorlardı. Tam bu sırada turuncu renkte bir alev bulutu oluştu ve ıslak havaya doğru yükseldi. Büyük bir gökgürültüsü ya da kulakları sağır eden sesler duyulmadı. Patlamanın sesi, daha çok bir teneke kutu içinde ateşlenen havai fişekten çıkan gürültüyü andırıyordu. Sonra da beşten top nasıl birden ortaya çıktıysa, aynı şekilde birden yok oldu ve geriye sadece kara bulutlara doğru döne döne yükselen bir duman yığını kaldı.

Giordino ile Gunn olanları çaresizlik içinde ve dehşete düşmüş bir halde

seyrediyorlardı. Uçağın motoru çok yüksekten yere düşmüş bir karpuz gibi yarılmıştı. Parçaları dört bir yana dağılmıştı. Metal parçalarının kayalara çarpmalarıyla çıkan madeni sesler kesildi ve iki adam oldukları yere mıhlanıp kaldılar. Bir dakikaya yakın bir süre ikisi de konuşamadı. Gunn dehşetten donakalmıştı, gördüklerine inanamıyordu. Giordino'nun tepkisi ise tam tersi oldu.

O, çok ama gerçekten çok öfkelenmişti, yumruklarını sıkmıştı ve yüzü öfkeden bembeyazdı.

Sonunda Gunn, "Bu imkânsız," dedi. "Görünürde hiçbir gemi yok, başka bir uçağın inebileceği bir alan da mevcut değil. Birinin uçağa bomba yerleştirip bize görünmeden kaçması imkânsız."

"Bomba, biz Cape Town'dan havalanmadan önce uçağa konulmuştu," dedi Giordino. Ses tonu buz gibiydi. "Bomba, bizim dönüş yolculuğumuzda patlamak üzere ayarlanmıştı."

Gunn boş gözlerle ona baktı. "Mezarı incelemekle geçirdiğimiz saatler... "

"Bizim hayatımızı kurtardı. Katiller, her kim iseler, bizim orada ilgimizi çekecek bir şey bulamayacağımızı ve de çevreye bakınmak için sadece bir iki saat oyalanacağımızı düşünmüş olmalılar ve bu yüzden bombanın dört saat erken patlamasını sağlamışlar."

"O kazazededen sonra başka birinin daha o odayı görmüş olduğuna inanamıyorum. "

"Hiç kuşkusuz oraya gelenler Telluride'deki dostlarımız olamazlar, aksi halde o birinci odayı darmadağın ederlerdi. Birisi bizim St. Paul Adası'na gideceğimiz haberini sızdırmış olmalı ve biz de onlara yolu gösterdik. Şimdi onların birinci odadaki yazıları okumak için buraya gelmeleri de uzun sürmez."

Gunn'ın kafası yeni koşullara uyum sağlamak için zorlandı. "Amirali tahminlerimizden haberdar etmeliyiz."

Giordino, "Bunu şifreli yap," dedi. "Bu herifler çok iyi. Ona bir iddiaya girerim bunlar uydudan yapılan konuşmaları rahatça dinliyorlardır. Bizim Hint Okyanusu'nun dibinde balıklara yem olduğumuzu sanmaları çok daha iyi olur."

Gunn telefonunu aldı ve numara çevirmek üzereyken, aklına bir şey geldi. "Ya katiller, amiralin kurtarma ekibinden önce buraya gelirlerse... "

"O zaman taş atma egzersizi yapsak iyi olur, çünkü tek savunma silahımız taşlar."

Gunn sıkıntılı bir yüzle çevresindeki taşlık araziye baktı. Gayet ifadesiz bir sesle, "Eh, hiç değilse cephanesiz kalma tehlikemiz yok," dedi.

15

Polar Storm araştırma gemisi, bilim adamı yolcuları ve mürettebatıyla Antarktika yarımadasının çevresini dolaşmış ve Weddell Denizi'ni geçmişti ki, Amiral Sandecker'in Kaptan Gillespie'ye araştırma gezisini geçici olarak durdurmasını bildiren emri gemiye ulaştı. Kaptan buzdağlarının arasından hemen ayrılıp tam yolla, Prens Olav kıyısına gidecekti. Orada demir atıp, yeni bir emir gelinceye kadar Japonların Syowa araştırma istasyonunda bekleyecekti. Gillespie hemen başmakinisti ve makine dairesi ekibini çağırıp buzkıran araştırma gemisinin tam yol gitmesi gerektiğini bildirdi. Geminin yirmi knota - geminin deniz mili hesabıyla hızı- ulaştırılmasıyla imkânsızı gerçekleştirmişlerdi. Gillespie geminin yirmi iki yıl önce ancak on sekiz knot hızla gidebildiğini hatırlayınca çok etkilenmişti. Kaptan Gillespie eski gemisinin randevu yerine sekiz saat erken ulaşabilmesine sevinmişti. Deniz, demir atmak için çok derindi, bu yüzden gemiyi buzların dış kısmına çekti sonra makinelerin stop ettirilmesini istedi. Gillespie, 0 zaman Sandecker'e geminin istasyona vardığını ve yeni emirleri beklediklerini bildirdi. Gelen cevap çok kısaydı: "Bir yolcu almak için orada bekleyin." Bu bekleme, herkese yarım kalmış işlerini tamamlama fırsatı vermişti. Bilim adamları, bulduklarını analiz edip bilgisayara aktararak zamanlarını değerlendiriyorlardı, mürettebat ise geminin sıradan onarım işleriyle meşguldü. Uzun süre beklemeleri gerekmedi.

Weddell Denizi'nden ayrılışlarının beşinci gününün sabahında, Kaptan Gillespie dürbünüyle denizdeki buzları incelerken, bir helikopterin sabahın erken saatlerinde buzları örten sisin arasından çıktığını gördü. Helikopter doğruca Polar Storm gemisine yaklaşıyordu. Kaptan, ikinci kaptana helikopteri ge minin kıç tarafındaki iniş yerine almasını söyledi. Helikopter birkaç saniye geminin üzerinde dolaştıktan sonra gemiye ¡nişe geçti. Bir evrak çantası ve seyahat torbası taşıyan bir adam, helikopterin kargo kapısından aşağı atladı ve Gillespie'nin ikinci kaptanıyla konuştu. Sonra da arkasına dönüp, onu gemiye getiren pilota el salladı. Helikopterin pervanelerinin dönüşü hızlandı ve giderek yükseldi. Pitt, Polar Storm gemisinin güvertesine geldiği sırada, helikopter de geri dönmek için yola çıktı. Pitt, kaptanı samimi bir tavırla selamladı.

"Merhaba, Dan. Seni gördüğüme sevindim."

"Dirk... Sen nereden çıktın?"

"Magellan adalarında Punta Arenas'dan Hava Kuvvetleri'ne bağlı bir jet uçağıyla yakındaki Japon araştırma istasyonuna getirildim. Oradakiler beni helikopterlerinden biriyle gemiye ulaştırmak nezaketini gösterdiler."

"Senin Antarktika'da ne işin var?"

"Küçük bir araştırma projesi."

"Amiralin dilinin altında bir şeyler gizlediğini anlamıştım. Öyle de sıkı ağızlı ki, hiçbir ipucu vermedi. Senin geleceğini ima bile etmedi."

"Amiralin böyle davranmasının haklı nedenleri var." Pitt bunları söylerken çantasını harita masasına koyup açtı ve Kaptan Gillespie'ye üzerinde bazı koordinatlar yazılı bir kâğıt uzattı.

"Gideceğimiz yer burası."

Kaptan koordinatlara baktı ve deniz haritasını dikkatle inceledi. Sonra alçak bir sesle, "Stefansson Körfezi," dedi. "Hobbs adalarından hiç de uzak olmayan Kemp Sahili'ne yakın. Orada ilgi çekecek hiçbir şey yok. Benim gördüğüm en çıplak bölge. Ne arayacağız?"

"Bir gemi enkazını."

"Enkazı buzların altında mı arayacağız?"

Pitt hafifçe gülümseyerek, "Hayır, buzların içindeki bir gemi enkazını arayacağız."

Stefanson Körfezi, Gillespie'nin tarif ettiğinden daha viran ve kasvetli görünüyordu. Özellikle de kömür gibi kapkara bulutlarla kaplı ve de tehdit dolu o buzlarla örtülü olduğunda insanın içine sıkıntı veriyordu. Rüzgâr, bir yılanın sivri dişleri gibi insanı ısırıyordu. Pitt de kıtanın kıyısına ulaşmak uğruna buz yığınlarından geçmek için harcanması gereken fiziksel çabayı düşünmeye başladı. Sonra da 1858'den beri güvertelerine ayak basılmamış olan geminin keşfini düşününce adrenalini yükselmeye başladı.

Pitt, acaba gemi Roxanna Mender ile kocasının bir buçuk asır önce buldukları yerde olabilir mi, diye düşündü. Yoksa zamanla buzlar gemiyi parçalamış mıydılar ya da tekne, açık denize sürüklenmiş ve bir süre sonra dondurucu sulara batmış mıydı?

Pitt, Kaptan Gillespie'yi güvertenin ön kısmında dürbünle denizi incelerken buldu. "Balina mı arıyorsun?" diye sordu.

Gillespie sıradan bir şeyden söz edermiş gibi, "U-gemilerini arıyorum," dedi.

Pitt, kaptanın şaka yaptığını sandı. "Denizin bu bölümlerinde kurt sürülerine pek rastlanmaz."

Gillespie dürbünün camlarını gözlerine iyice dayayarak, "Sadece bir gemi," dedi. "U-2015 gemisi. On gün önce bu gemiyle çarpışmamıza ramak kalmıştı, o günden beri hiç usanmadan bizi takip ediyor." Pitt hâlâ söylenenleri doğru duyduğundan emin değildi. "Sen ciddi misin?"

Gillespie sonunda dürbünü gözlerinden çekti. "Evet, ciddiyim." Kaptan, sonra da Pitt'e U-gemisiyle karşılaşmalarını anlattı. "Gemiyi denizcilik kütüphanemdeki eski bir fotoğrafından tanıdım. Bundan hiç kuşkum yok. Bu gemi kesinlikle U-2015. Geminin bunca yıl nasıl sağlam kalabildiğini ya da bizim gemimizi neden takip ettiğini bana sorma. Bu sorulara verecek cevabım yok. Bildiğim tek şey, geminin orada olduğu."

Pitt yıllar boyunca, Kaptan Gillespie ile en az dört projede birlikte çalışmıştı. Pitt, onu NUMA'nın araştırma gemileri filosunda çalışan en güvenilir kaptanlarından biri olarak tanıyordu. Dan Gillespie antika biri değildi, palavracı hiç değildi. O, aklı başında, kararlı biriydi ve sicilinde hiçbir kara leke yoktu. Kaptan Gillespie dümen başında olduğu zaman hiçbir kaza ya da yaralanma olayı yaşanmazdı. "Kim derdi ki, bunca yıl sonra..." Pitt'in sesi kesiliverdi. Ne söylemesi gerektiğinden emin değildi.

Gillespie ciddi bir tavırla, "Benim deli gömleği giymeye hazır olduğumu düşündüğünü bilmem için aklından geçenleri okumama gerek yok," dedi. "Fakat dediklerimin doğru olduğunu sana kanıtlayabilirim." Bir ulusal dergi adına Araştırmanın öyküsünü yazmak için gemide bulunan Bayan Evie Tan, o ge-miyle çarpışma tehlikesi yaşadığımız zaman geminin fotoğraflarını çekmişti." Pitt sordu. "Şimdi denizaltının varlığını kanıtlayan bir şey görebiliyor musunuz? Bir periskop ya da şnorkel?"

Gillespie cevap verdi. "Gemi gizleniyor ve derinlerde kalmayı yeğliyor."

"O halde denizaltının orada olduğunu nasıl iddia edebiliyorsun?"

"Gemideki bilim adamlarından biri, sualtı akustik mikrofonlarından birini yandan denize sarkıttı. Bilim adamı bu mikrofonu, balinaların konuşmalarım kaydetmek için kullanıyordu. Dinleme aygıtı geminin çeyrek mil kadar gerisinde kaldı. O zaman ben de makineleri stop ettirdim ve denizde öylece sürüklendik. Bu denizaltı derinlerde sessizce ilerleyebilen modern nükleer saldırı denizaltısı değil. Biz denizaltının makinelerinin sesini bir köpeğin havlamaları kadar net duyabildik."

"Pek kötü bir fikir sayılmaz ama ben olsam bir meteoroloji balonuna bir manyetometre bağlardım."

Gillespie güldü. "Bak bu da kötü bir fikir değil. Biz yandan taramayı da düşündük, fakat iyi sonuç almak için alıcıyı kullanmak gerekiyordu ki, bu da çok tehlikeli olabilirdi. Sen gemiye geldiğine göre, artık bazı soruların cevabını bulacağımızı umut ediyordum." Pitt'in zihninde uyarıcı bir şimşek çaktı. Alacakaranlık kuşağına girip girmediğini merak etmeye başlamıştı. Dördüncü İmparatorluktan gelen katillerle antika bir U-gemisi arasında bağlantı kurmak apaçık çılgınlıktı. Ama zaten olup bitenlerin hiçbiri mantıklı değildi ki. Pitt, "Amirale durumu bildirin," diye emretti. "Ona yardım gerekebileceğini söyleyin."

Gillespie denizaltıyı ima ederek, "Onu taciz edelim mi?" diye sordu. "Geri gidip onunla kedi-fare oyunu oynayalım mı?"

Pitt başını hayır anlamına hafifçe salladı.

"Korkarım ki, bizim hayalet beklemek zorunda kalacak. Madras'ı bulmamız daha öncelikli."

"Geminin adı bu muydu?"

Pitt başını salladı. "1779'da kaybolan bir East Indiaman gemisi." Gillespie kuşkuyla "Ve sen o geminin kıyının hizasında bir yerde buzlar arasına sıkıştığını düşünüyorsun, öyle mi?"

"Geminin hâlâ orada olmasını diliyorum."

"O gemide NUMA için bu derece önem taşıyan şey nedir?"

"Çok eski bir bilmecenin cevabı."

Gillespie uzun bir açıklama istemeye niyetli değildi. Eğer Pitt'in açıklaması bu kadarla sınırlı kalacaksa, kaptan da yapılan açıklamayla yetinmek zorundaydı. Gillespie gemiden ve yolcularından sorumluydu. Eğer Polar Storm gemisinin güvenliği tehlikeye girmiyorsa, NUMA'daki patronlarının verdiği her emri sorgulamadan yerine getirirdi.

"Gemiyi buzlarla kaplı bölgeye ne kadar yaklaştırmamı istiyorsun?"

Pitt, kaptana bir kâğıt uzattı. "Polar Storm'u bu noktaya getirebilirsen, sana minnettar kalırım."

Gillespie bir iki saniye sayıları inceledi. "Gemiyi enlem ve boylamlara göre hareket ettirmeyeli çok oldu ama senin istediğin yere mümkün olduğu kadar

yaklaşmaya çalışacağım."

"Pusulanın göstergeleri, sonra radyo sinyalleriyle yer saptaması, daha sonra da küresel durum saptaması. Bundan sonra da en yakın nerede tuvalet kâğıdı bulunduğunu saptayan bir sistem geliştirilecek."

"Bu sayıları nereden aldığını sorabilir miyim?"

"East Indiaman gemisini bulan Paloverde isimli balina gemisinin seyir defterinden buldum. Maalesef, bu saptamaların doğru olduğunu garanti edemem."

Gillespie, "Biliyor musun," dedi. "Seninle bahse girerim ki, o eski balina gemisinin kaptanı, gemisini üç kuruşa feda edebilirdi, ama ben bir dolara bile bunu yapamam."

Polar Storm gemisi buzların arasına girdi ve sanki geminin gidişine itiraz eden yan yana sıralanmış bir ekibin arasından geçiyormuş gibi buzlara karşı koydu. Bir mil boyunca, buzların kalınlığı otuz santimden fazla değildi ve geminin önündeki büyük yay şeklindeki korunma kalkanı, donmuş yorganı kolayca yarıyordu. Fakat kıyıya yaklaşınca, buzların da kalınlığı giderek artıp nerdeyse bir metreyi buldu. Sonra gemi yavaşlayıp stop etti, biraz geri geri gidip sonra tekrar buzların arasına daldı ve genişçe bir yer açıp ilerledi. Ne var ki buzlar yolunu kapatınca, bir daha stop etti. Ve gemiyi engelleyen buzlara karşı girişilen uygulama defalarca tekrarlandı. Gillespie buzlara saldırının etkileriyle ilgilenmiyordu. Kaptan uzun arkalıklı bir döner koltuğa oturmuş, geminin derinlik gösteren ekranından deniz yatağına sinyaller gönderilişini izliyordu. Sinyaller, geminin alt kısmıyla denizin dibi basındaki mesafeyi saptıyordu. Bunlar, incelenmemiş sulardı ve deniz haritacında derinliği belirtilmemişti.

Pitt bir metre kadar geride durmuş, Gillespie'nin buzların parıltısını azaltan özel camlı dürbünüyle çevreyi inceliyordu. Kıyının hemen arkasındaki buzdağları, yaklaşık altmış metre yüksekliğe ulaştıktan sonra iyice alçalıp geniş bir düzlük oluşturuyordu. Pitt dürbünü buzdağlarının alt kısmına yöneltti, belki orada Madras gemisinin izini bulabilirdi. Fakat görünürde hiçbir işaret yoktu, buzlar arasında donmuş bir gemi veya buz kayaların arasından yükselen donmuş bir gemi direği görünmüyordu.

"Bay Pitt."

Pitt arkasına dönünce, tıknaz, gülümseyen bir adamla karşılaştı. Adamın yüzü pembeydi, pırıltılar saçan yeşil gözleri ve çarpık çarpık gülümseyen geniş bir ağzı vardı. Küçük ve de enikonu zarif bir el Pitt'e uzandı.

Pitt'in söylediği tek söz, "Evet," oldu ve adamla tokalaşırken, onun elinin ne kadar güçlü olduğunu fark edince şaşırdı. "Ben Ed Northrop, bilim adamı ve buz uzmanıyım. Sizinle tanışma fırsatı bulduğumu hiç sanmıyorum."

Pitt sevimli bir tavırla, "Dr. Northrop," dedi. "Amiral Sandecker'in sık sık sizden söz ettiğine tanık oldum."

Northrop gülerek, "Umarım, amiral arkamdan iyi konuşmuştur," dedi.

"Aslında amiral; Bering Denizi'nin kuzeyine yaptığınız yolculuk sırasında onun çizmelerini buzla doldurduğunuz için sizi hiç affetmemiş."

"Jim gerçekten pek kinciymiş. Bu dediğiniz olay on beş yıl önceydi."

"Siz Arktika ve Antarktika'da uzun yıllar geçirdiniz."

"Tam on sekiz yıldan beri deniz buzu üzerinde çalışıyorum. Haa, bu arada sizinle gitmeyi gönüllü olarak seçtiğimi belirteyim."

"Sakın beni nankörlükle suçlamayın ama oraya yalnız gitmeyi tercih edeceğim."

Northrop başını salladı ve iki eliyle karnını tuttu. "Buzları okuyabilen iyi birinin size eşlik etmesinden kimseye zarar gelmez ve ben göründüğümden çok daha dayanıklıyımdır."

"iyi bir noktaya değindiniz."

Gillespie, "Dip geliyor," dedi. Sonra da makine odasına seslendi. "Makinelerin hepsi stop etsin, şef. Biz buradan ileri gitmeyeceğiz." Kaptan yan gözle Pitt'e baktı. "Bana verdiğin enlem ve boylam derecelerinin tam üzerindeyiz."

"Teşekkürler, Dan. İyi bir iş çıkardın. Burası, 1858 yılının Antarktika kışında Paloverde gemisinin buzlar arasında sıkışıp kaldığı yer olmalı."

Northrop, kaptan köprüsünün pencerelerinden, gemiden kıyıya doğru uzanan buz yığınlarına baktı. "Bana kalırsa kıyıya kadar iki mil yolumuz var. Sağlam havada kısa bir gezinti hepimize iyi gelir."

"Gemide kar arabası yok mu?"

"Kusura bakmayın ama işimizi gemiden kırk elli metre ötede yapacağız. Projenin bütçesini lüks malzemelerle şişirmek istemedik."

"Sizce hava kaç derece olmalı?"

"Sıfırın altında beş on derece kadar. Bu bölgeler için oldukça sıcak sayılır."

Pitt, "Ben sabırsızlanıyorum," dedi.

"Şimdi bu yörede mevsim sonbahar olduğu için kendinizi şanslı saymalısınız. İlkbaharda hava çok daha soğuk olur."

"Ben ılık rüzgârları ve güneş batarken saronglarına sarınmış yerli kızların davullar eşliğinde dans ettikleri tropikal bölgeleri tercih ederim."

Pitt'in gözleri doğruca onun yanına gelen çekici Asyalı kadına takıldı.

Kadın gülümseyerek, "Fazla dramatik olmadınız mı?"

"Ben böyle yaratılmışım."

"Bana sizin Dirk Pitt olduğunuzu söylediler."

Pitt samimi bir tavırla gülümsedi. "Umarım öyleyim. Ve siz de Evie Tan olmalısınız. Dan Gillespie bana, sizin buz araştırmalarının fotoğraflarını çekeceğinizi söyledi."

"Sizin serüvenlerinizle ilgili pek çok şey okudum. Aradığınız her ne ise, geri döndüğünüz zaman sizinle bir röportaj yapabilir miyim?" Pitt hemen Gillespie'ye anlamlı bir bakış attı, o da başını salladı. "Senin hedefinden Tanrı'nın hiçbir kuluna söz etmedim." Pitt, genç kadının elini sıktı. "Size açıklama yapmaktan mutluluk duyarım, fakat projemizin nitelikleri kayıt dışı kalmalı." Genç kadın yüzünde masum bir ifadeyle, "Bu işin orduyla bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Pitt, fotoğrafçının onun ağzından laf almaya çalıştığını hemen fark etti. "Kayıtlara geçmiş askeri faaliyetlerle veya İspanyol kalyonları ya da kar adamlarıyla ilgisi yok. Aslında hikâye o kadar sıkıcı ki, kendine saygısı olan bir gazetecinin bu konuya ilgi duyabileceğinden kuşkuluyum." Pitt daha sonra Gillespie'ye döndü. "Görünüşe bakılırsa, denizaltıyı buz yığınlarının sınırında bırakmış olmalıyız." Kaptan, "Ya senin dediğin doğru ya da denizaltı buzların altından bizi izledi."

İkinci Kaptan Bushey, Pitt'e, "Herkes hazır, sizi bekliyor," dedi. "Geliyorum."

Tayfalar iskeleyi indirdiler ve üç kızağı buzların üzerine bıraktılar, kızaklardan birine buzları kırmak için kullanılacak aletler konmuş, üzeri tarpolin ile örtülmüştü. Diğer iki kızakta sadece sanat eserleri buldukları takdirde kızağa bağlamak için kullanılacak ipler vardı. Pitt, otuz santim kalınlığındaki yumuşak kar tabakasına basmış dururken Gillespie'ye baktı, o da gövdesi bir Kodiak ayısınınki kadar olan ve yüzü de bu hayvana benzeyen bir adama işaret etti. Üçüncü kaptanımı da sizinle birlikte yolluyorum. Bu bey Ira Cox." Cox göğsüne kadar uzayan sakallarının altından, "Sizlerle tanıştığıma seldim," dedi. Adamın

sesi sanki karnının altında bir yerlerden gelir gibi boğuktu. Elini uzatıp tokalaşmaya kalkışmadı. Adamın o iri pençeyi andıran eli aynı şekilde koskocaman kutup eldivenleriyle örtülmüştü. "Bir gönüllü daha mı?"

Gillespie, "Bu benim fikrimdi," dedi. "Amiral Sandecker'in üst düzey yöneticilerinden birinin belirsizliklerle dolu buzlar üzerinde tek başına kalmasına izin veremezdim. Bu sorumluluğu alamam. Bu şekilde, eğer herhangi bir sorunla karşılaşırsanız sağ kalma şansınız daha yüksek olur. Eğer bir kutup ayısıyla karşılaşırsanız, Cox onun icabına bakar."

"Antarktika'da hiç kutup ayısı yoktur."

Gillespie, Pitt'e bakıp omuzlarını silkti. "Neden işi şansa bırakalım?" Pitt ciddi ve inatçı bir tavırla karşı koymaya yeltenmedi. İçinden kötünün kötüsü olursa bu iki adam ya da ikisinden birinin onun hayatını kurtarabileceğini düşünüyordu.

Antarktika'ya sonbahar geldiği zaman, fırtınalı denizler kıtayı sarar, fakat kış gelirken ısı düşmeye başlayınca, su yoğunlaşır ve parlak, yağlı bir görünüm oluşturur. Daha sonra pandispanya buzu adı verilen buz parçaları giderek büyürler ve birbirleriyle birleşip karla kaplı buz yığınlarını oluştururlar. Bu yıl buzlar erken geldiği için Pitt, Northrop ve Cox, oldukça düzgün bir zemin üzerinde hiçbir olayla karşılaşmadan yürüyebiliyorlardı. Birkaç buz kayalığının çevresini dolaştılar ve iki buzdağının yanından geçtiler. Pitt gözüne buzlarla kapı alanın, düzeltilmeden üzerine örtü serilmiş bir yatak gibi göründü.

Otuz santim kalınlığında yumuşak kar yığınlarına bata çıka yürümek onların hareketlerini hiç etkilemiyordu. Tempolarını hiç yavaşlatmadan yürüdüler. Northrop önden gidiyordu. Bilim adamı yürürken buz zeminde bir çatlama var mı yok mu diye araştırıyordu. Northrop kızak çekme derdi olmadan yürüyordu, buzları incelemek için daha rahat hareket edebilmesi gerektiğini ısrarla vurgulamıştı. Bir kızağa koşulan Pitt, Northrop'un arkasından ilerliyordu. Babasının Colorado'daki kışlık evinden getirttiği kayakları ayaklarına geçirmişti En arkadan gelen üçüncü kaptan Cox kar ayakkabıları giymişti ve iki kızağa sanki oyuncakmışlar gibi hiç zorlanmadan rahatça çekebiliyordu.

Bulutsuz gökyüzünde parıldayan güneşle birlikte çok güzel başlayan gün, bulutlar ufukta belirmeye başlayınca güzelliğini yitirmeye başladı. Masmavi gökyüzü yavaş yavaş kurşuni renk aldı ve güneş de soluk turuncu renkte bir toptan ibaret kaldı. Hafif hafif yağmaya başlayan kar da görüş mesafesini azaltıyordu Pitt giderek kötüleşen havaya aldırış etmedi ve ayaklarının altında, hemen bir kol boyu mesafedeki yeşil buz gibi suların aklına gelmesine de izin vermedi Pitt yaklaştıkça daha da yüksek görünen buz kayalara bakıp duruyordu.

Çok içerlerdeki buzlanmamış Hansen Dağları'nı uzaktan görebiliyordu, fakat hâlâ buzlar arasına gizlenmiş o gemi ortada yoktu. Pitt, insanoğlunun ayak basmadığı bu yerde kendini istenmeyen bir ziyaretçi gibi hissediyordu.

Bir saat sonra buz kayalarına ulaştılar. Gillespie diğerleri buz alanının kıyısına gelinceye kadar onlardan gözlerini ayırmadı. Sırtlarındaki turkuvaz rengi NUMA kıyafetleri, çevrenin parlak beyazlığında kolayca fark edilmelerini sağlıyordu. Gillespie meteorolojiden gelen raporları belki onuncu kez gözden geçirdi. Kar yağışı çok hafifti ve hiç rüzgâr yoktu ama kaptan bu koşulların birkaç dakika içinde değişebileceğinin farkındaydı. Bilinmeyen faktör rüzgârdı. Bir anda rüzgâr çıkabilir ve de göz kamaştıran bembeyaz manzarayı bir cehenneme dönüştürebilirdi.

Gillespie geminin uydu telefonunu eline aldı ve bir numarayı çevirdi. Onu hemen Sandecker'e bağladılar. Kaptan amirine, "Kıyıya çıktılar ve aramaya başladılar," diye bilgi verdi.

Sandecker, "Teşekkürler, Dan," dedi. "Onlar geri dönünce bana haber ver."

"Amiralim, telefonu kapamadan önce size söylemem gereken bir şey daha var. Korkarım ki, şaşırtıcı bir durumla karşı karşıyayız." Kaptan bu sözleri söyledikten sonra amirale U-gemisi ile ilgili kısa bir rapor verdi. Kaptan sözlerini tamamlayınca, amiral duyduklarını hazmetmeye çalışırken, kısa bir sessizlik oldu. Amiral sonunda, "Ben o meseleyi hallederim," dedi. Gillespie tekrar kaptan köprüsünün rüzgârdan korunan bölümüne geçti ve dürbününü gözlerine yaklaştırdı. "Bütün bunlar bir gemi enkazı için," diye mırıldandı. "Bari bu kadar zahmete değse." Pitt kıyıda cesaretinin kırılmamasına gayret ediyordu. Aslında o kadar eski bir zamanın içinde kaybolmuş bir şeyi aramanın akıntıya kürek çekmekten 'arksız olduğunu çok iyi biliyordu. 150 yıllık bir süre içinde geminin tümünü saran buzun miktarını saptamanın hiçbir yolu yoktu. Pitt'in bildiği kadarıyla, gemi buzların arasında elli metre kadar derinlikte olabilirdi. Polar Storm gemisini başlangıç noktası sayıp, buz kayalarının altında iki millik bir bölgeyi araştırmaya karar verdi. Pitt ve Cox ellerine sigara paketi büyüklüğünde birer elektronik aygıt almışlardı, bunların sayesinde her an bulundukları yerin saptanması sağlanacaktı. Pitt sola doğru kayaklarıyla ağır ağır ilerliyordu. Bu arada Cox ile Northrop da sağdaki bölgeyi incelediler. İki ekip de yaklaşık olarak bir millik bir mesafeyi araştırınca, başlama noktasına geri dönmeyi kararlaştırmışlardı.

Zamanını diğerlerinden daha iyi değerlendiren Pitt, başlama noktasına onlardan çok daha önce geri döndü. Buz kayalarını santim santim inceleyen Pitt,

Madras'a ait en küçük bir iz bile bulamadığı için düş kırıklığına uğramıştı Yarım saat sonra buz araştırmacısı da geri geldi ve sırtını buzdan bir yastığa dayayıp kollarını ve bacaklarını uzatarak oturdu. Soluklarının normale dönmesini ve ağrıyan dizleriyle bileklerinin dinlenmesini sağladı. Koyu renk gözlüklerinin arkasından Pitt'e bakan bilim adamı, yenildiğini belirten bir işaret yaptı. "Üzgünüm Dirk, buzlar arasında eski bir gemiye benzer bir cisim göremedim."

Pitt de itiraf etti. "Ben de elim boş döndüm."

"Testleri yapmadan kesin bir şey söyleyemem ama buzların bir ara kırıldığı ve geminin açık denize sürüklendiği oldukça güçlü bir olasılık."

Gillespie'nin alçak sesi, Pitt'in kutup ceketinin ceplerinden birinden yükseldi. Pitt gemiden karaya yayın yapan bir el telsizini dışarı çıkardı ve, "Devam et, Dan," dedi. "Seni duyuyorum."

Gillespie uyardı. "Şiddetli bir fırtına çıkacağa benziyor. Mümkün olduğu kadar çabuk gemiye dönmelisiniz."

"Bu konuda seninle tartışacak değilim. Birazdan görüşürüz."

Pitt telsizi yeniden cebine soktu, kuzeye doğru uzayan buz sahasına bakındı ve sadece alabildiğince uzayan bir boşluk görebildi. "Cox'u nerede bıraktın?"

Northrop birden kaygılanmıştı, doğruldu ve karşı tarafa baktı. "Kayaların arasında bir girinti bulmuştu. Cox'un orayı inceleyip dışarı çıkacağını ve peşimden geleceğini sandım." "Ben gidip ona baksam iyi olacak."

Pitt kayak sopalarını iterek kardaki ayak izlerini incelemeye başladı. Gidiş yolunda iki iz vardı, dönüşte ise sadece bir kişinin ayak izleri görülüyordu. Rüzgârın şiddeti giderek hızını arttırıyordu, minik buz parçacıkları ipek bir peçe gibi kalınlaşmaya başlamışlardı. İzler artık silinmişti ve güneş tamamen kaybolmuştu. Pitt, Roxanna Mender'in cesaretine hayranlık duymaktan kendini alamadı. Kadının o korkunç soğukta sağ kalabilmesinin bir mucize olduğunu düşündü. Pitt başının üzerinde dikilen buz kayalarının arasından kaymaya devam etti. Bir an o koca kayaların her an başının üstüne devrilebileceğini aklına getirdi.

Pitt rüzgârın giderek artan uğultusunun arasından birinin bağırdığını duyar gibi oldu. Durdu, dikkat kesilip dinledi, bir yandan da buz sisinin engeli aşıp ilersini görmeye çalışıyordu. "Bay Pitt, buradayım."

Pitt önce, kayanın donmuş beyaz yüzünden başka bir şey göremedi, sonra da turkuvaz bir lekenin kayayı ikiye bölen siyah geçitten sallandığını belli belirsiz

bir şekilde fark etti. Pitt kayak sopalarını iyice buza daldırdı ve Cox'a doğru ilerledi. Kendini tıpkı, "Kayıp Ufuklar" filminde, Himalaya dağlarının kar fırtınası içinde büyük çaba harcayarak onu ebedi gençlik pınarına Shangri-La'ya götürecek olan tünele girmeye çalışan aktör Ronald Colman gibi hissediyordu. Pitt bir an, rüzgârla uçuşan buz parçacıklarının arasındayken, bir saniye sonra kendini kuru, sessiz ve rüzgârsız bir atmosferde buluverdi.

Sopalarına tutunarak öne eğildi ve oldukça geniş buz mağarasına bakındı. Girişte o kasvetli görüntü, beyazdan siyaha dönüşmüştü. Pitt'in gözüne ilişen tek renkli şey de Cox'un soğuk havalar için hazırlanmış giysisiydi.

Pitt başparmağını mağaranın girişinden içeri doğru uzatarak, "Çok kötü bir fırtına başlamak üzere," dedi. "Biz en iyisi hemen gemiye dönmeye bakalım."

Cox kar gözlüklerini çıkardı, garip bir ifadeyle Pitt'e baktı. "Yani sen gitmek mi istiyorsun?"

"Burası güzel ve rahat ama zaman kaybetmeyi göze alamayız."

"Ben senin eski bir gemiyi aradığını sanıyordum."

Pitt sıkıntılı bir sesle, "Ben de öyle sanıyordum," dedi.

Cox eldivenli elini kaldırdı, işaret parmağını yukarı doğru uzattı.

"Ee?"

Pitt yukarı baktı. İşte orada, mağaranın tavanına yakın bir yerde, eski bir yelkenli geminin tahta kıç kısmı buzların arasından ortaya çıkmıştı.

16

Pitt kayarak Northrop'un yanına döndü ve ikisi birlikte üç kızağı buz mağarasına taşıdılar. Pitt, ayrıca Gillespie'ye geminin bulunduğunu kısaca açıkladı ve buz mağarasının dışındaki kötü hava koşullarından çok iyi korundukları konusunda da güvence verdi. Cox hemen kızaklardan aletleri çıkardı ve çekiçle buzları kırmaya başladı. Yukarı tırmanmaya yarayacak girinti ve çıkıntılar yaratması gerekiyordu. Roxanna ile kocası Kaptan Bradford Mender, Madras gemisine girdikleri zaman üst güvertede buzdan eser yoktu ama aradan geçen yüz kırk yıl içinde buzlar geminin enkazını tamamen örtmüşlerdi ve direkleri de buzların arasında kaldığından gemi hiç görünmüyordu.

Northrop, "Geminin bu kadar iyi muhafaza edilebilmesine şaşırdım," dedi. "Doğrusu geminin şimdiye kadar kürdan parçacıklarına dönüşmüş olacağını

düşünüyordum"

Pitt kuru bir sesle, "Bu da buz uzmanlarının da yanılabileceklerini gösteriyor," dedi.

"Şaka bir yana, bu sorunun iyice araştırılması gerekiyor. Kıyının bu yanındaki buz kayaları parçalanmayıp büyümüşler. Bu görülmüş bir şey değil. Bu kayaların dışa doğru değil de yukarı yönelmeleri için mutlaka iyi bir neden olmalı."

Pitt geminin ortaya çıkan bölümüne ulaşmak için buz kayasını kırarak basamaklar yapan Cox'a baktı. "İşler nasıl gidiyor, Ira?"

"Tahtalar donmuş, kaskatı kesilmiş ve benim büyükannemin gözlük camı gibi kolayca kırılıyorlar. Ama bir saat içinde büyücek bir delik açabileceğimi tahmin ediyorum."

"Aman ha, geminin tahtalarının arasında durmaya bak, yoksa gelecek hafta sen hâlâ bu mağarada olabilirsin."

Cox, "Ah, bir geminin nasıl inşa edildiğini çok iyi biliyorsun, Bay Pitt." Pitt, "iltifatına teşekkürler," dedi Sen bizi kırk dakika İçinde gemiye sokabilirsek Kaptan Gillespie'den sana buz oymaktaki başarından ötürü bir mavi kurdele vermesini isteyeceğim."

Cox öyle samimi olunması kolay biri değildi. Polar Storm gemisinde çok az arkadaşı vardı. Pitt'i ilk kez gördüğü zaman onun NUMA karargâhından gelme kibirli bir bürokrat olduğu kanısına varmıştı, fakat özel projeler müdürünün insancıl, hiçbir saçmalığa fırsat vermeyen ama aynı zamanda esprili biri olduğuna hükmetmeye başlamıştı. Gerçekten de Cox, ondan hoşlanmaya başlamıştı. Buz parçacıkları, kıvılcımlar gibi uçuşmaya başladılar. Otuz dört dakika sonra, Cox aşağıya indi ve zafer kazanmış biri havasında, "Ah, beyler, artık bir giriş yerimiz var," diye müjde verdi. Pitt başıyla, adamı selamladı. "Teşekkürler, Ira. General Lee görse, seninle övünürdü."

Cox da selama karşılık verdi. "Her zaman dediğim gibi, Konfedarasyon paranızı kendinize saklayın. Hiç belli olmaz, bakarsınız Güney yine ayaklanır." "Bak işte bunun olabileceğine inanırım."

Pitt, Cox'un buzda oyduğu basamak yerlerinden tırmanarak önden yukarı çıktı ve delikten içeri girdi. Ayakları, deliğin bir metre kadar altındaki güverteye değdi. Kasvetli görüntüye bir göz atınca, geminin kıç bölümündeki mutfağına girdiğini fark etti. "Orada ne görüyorsun?"

Pitt cevap verdi. "Donmuş bir mutfak sobası." Daha sonra delikten dışarı

uzanarak, "Yukarı gelin ve fenerleri getirin," diye seslendi. Cox ile Northrop, hemen Pitt'in yanına geldiler ve alüminyum kaplamalı halojen fenerler, ortalığı güneşli bir günmüş gibi aydınlatıverdi. Büyük demir sobanın ve fırının üzerindeki buz tabakası da olmasa, mutfak sanki hiç kullanılmamış gibi görünüyordu. Pitt fırının ocak kapağını açtı, fakat içerde hiç kül bulamadı.

Cox, "Raflar bomboş," dedi. "Kazazedeler ne kadar kâğıt, teneke kutu ve cam eşya varsa hepsini yemiş olmalılar."

Northrop huzursuz olduğunu belli edecek bir tavırla, "Belki sadece kâğıtları yemişlerdir," dedi.

Pitt, "Birbirimizden ayrılmayalım," dedi. "Birimiz, ötekilerin gözünden kaçan bir şeyi fark edebilir."

Cox sordu. "Bizim arayacağımız belli bir şey var mı?"

"Kaptanın kamarasının altında kıç tarafta bir depoyu bulmalıyız."

"Ben, o depo bulunduğumuz yerden iki güverte aşağıda olmalı derim."

"Burası geminin subaylarıyla yolcuların mutfağı olsa gerek. Kaptanın kamarası da herhalde yakındadır. Hadi aşağıdaki koridoru bulalım."

Pitt bir kapıdan geçti ve feneriyle yemek odasını aydınlattı. Masa, sandalyeler ve çevredeki eşya, iki buçuk üç santim kalınlığında buzla kaplanmıştı. Halojen lambanın ışığı altında odanın tümü kristal bir avize gibi parıldıyordu. Yemek masasının ortasında bir çay takımı vardı, sanki kullanılmayı bekler gibiydi.

Northrop rahatlayarak, "Burada hiç ceset yok," dedi.

Pitt, "Hepsi kamaralarında ölmüşler," dedi. "Belki donma, açlık ve iskorbit hastalığı gibi üç neden bir araya gelmiştir."

Cox sordu. "Buradan sonra nereye gidiyoruz?"

Pitt elindeki fenerle yemek masasının ötesindeki kapıyı işaret etti.

"Dışarı çıkınca... Aşağıdaki güverteye giden bir geçit olması gerek."

"Sen iki yüz yıllık bir gemide yolunu nasıl bu kadar iyi bulabiliyorsun?"

"East Indiaman ticaret gemilerinin resimlerini ve eski planlarını inceledim. Şimdiye dek bu gemilerden hiçbirini görmemiştim ama artık her köşeyi ezbere biliyorum."

Bir merdivenden aşağı indiler, basamakları kaplayan buz yüzünden ayakları kayıyordu ama ayakta kalmayı başardılar. Pitt, onları eski topun yanından geçirip

arka tarafa götürdü, eski top da sanki dökümhaneden yeni çıkmış gibiydi. Deponun kapısı hâlâ açıktı, yani tam Roxanna ile Paloverde gemisinin mürettebatının bıraktığı gibi. Pitt tüm benliğini saran bir sezgiyle içeri girdi ve fenerinin ışığını depoya tuttu.

Sandıklar yerden tavana kadar üst üste konmuşlardı. 1858 yılında son kez görüldükleri gibi duruyorlardı.

Tahta sandıklardan ikisi kapakları açılmış bir halde yerde duruyordu. Bakır bir ibrik kapının arkasında yana yatmış vaziyetteydi. Mender ile adamları buzların erimeye başladığını öğrenip de telaşla gemiyi terk ettikleri zaman bu ibrik de yere yuvarlanmış olmalıydı. Pitt yere diz çöktü ve açık sandıklardaki öteberiyi büyük bir ihtimamla çıkarıp donmuş döşemeye bıraktı. Kısa bir süre içinde, köpekler, kediler, sürü hayvanları, aslanlar gibi bildik hayvanların figürlerini ayırmakla kalmadı, aynı zamanda daha önce hiç görmediği bazı yaratıkların da heykelciklerini sandıktan çıkardı. Bunların bazıları bakırdan yapılmıştı, pek çoğu bronzdu. Pitt, ayrıca insan figürleri de buldu, bunların çoğu kadın figürüydü, uzun elbiseler giymişlerdi. Garip çizmeli ayakları eteklerinin altında gizlenmişti. Kadınların saçları uzundu, bele kadar inen örgüleri vardı ve göğüslerin dolgunluğu da hiç abartılı değildi.

Sandıkların dibinde de kumar masalarında görülen fişlere benzeyen yuvarlak bir santim kalınlığında ve on santim çapında bakır diskler vardı. Disklerin ¡ki tarafına da Pitt'in Cennet Madeni'ndeki odada gördüğü sembollerin aynısı olan altmış sembol kazınmıştı. Disklerin ortasında bir tarafta bir erkeğin, öbür tarafta da bir kadının şekli çiziliydi. Adam, başına bir kenarı yukarı kaldırılmış ucu sivri uzun bir şapka giymişti. İskoçların kilt eteklerine benzeyen bir etek ve bunun üzerine giyilmiş uzun harmaniyeye benzeyen bir giysi geçirmişti. Adam, başında bir tek boynuz bulunan bir atın üstündeydi ve başının üzerinde enli bir kılıç tutuyordu, ağzını açıp dişlerini gösteren koskocaman canavar kılıklı bir sürüngenin kafasını bu kılıçla uçurmaya hazırlanır gibiydi.

Diskin öbür tarafındaki kadın, erkekle aynı kıyafeti giymişti, fakat vücudunu deniz kabuklarına benzeyen ve bir tür boncuk olduğu sanılan garip süslerle bezemişti. Kadın da başının ortasında bir boynuz bulunan bir ata binmişti. Kadın elinde bir kılıç değil bir ok tutuyordu ve Pitt, kadının binlerce yıl önce nesli tükenmiş olan uzun azı dişli bir kaplanı öldürmeye hazırlandığını gördü. Pitt'in aklı bir başka zamana ve bir sis perdesinin arkasına gizlenmiş, hayal meyal fark edilen bir yere gitti. Diskleri elinde tutarken, onları yaratanlarla sanki bir temas kurmuş gibi oldu. Fakat öyle rasgele gözden geçirmek, Pitt'in âdeti değildi. O şimdi ve burada olanları görmeye koşullandırılmıştı. Geçmişi bugünden ayıran o

görünmeyen duvardan geçemezdi.

Pitt'i daldığı hayallerden Güney aksanıyla konuşan Cox uzaklaştırdı. "Bu eşyaları kızaklara doldurmaya başlamak istiyor musun?" Pitt gözlerini kırpıştırdı, başını salladı. "Sandıkların kapaklarını kapatır kapatmaz, onları sırayla öbür güverteye taşıyacağız. Sonra da halatla, senin mağarada açtığın deliğe indiririz." Northrop, "Tam yirmi dört sandık saydım," dedi. "Sonra sandık yığınının yanına gitti ve birini kaldırmak istedi. Yüzünde kırmızının dört tonu oluştu ve gözleri faltaşı gibi açıldı.

Hemen durumu fark eden Cox sandığı Northrop'tan sanki küçük bir bebekmiş gibi kolayca aldı. "Ağır işleri bana bıraksan iyi edersin, doktor."

Yaklaşık elli kilo ağırlığındaki sandığı taşımaktan kurtulduğuna sevinen Northrop, "Sana ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin, Ira," dedi.

Cox İşin en zor kısmını üstlenmişti. Her sandığı bir omzuna koyup merdivenden inerek Pitt'e götürüyor, o da sandığı halata bağlayıp aşağıya sarkıtıyordu. Burada da Northrop sandığı kızağa yerleştiriyordu. Sandık taşıma işini bitirdiklerinde her kızağa sekizer sandık yüklenmişti.

Pitt mağaranın girişine doğru yürüyüp gemiyi aradı. Gillespie'ye, "Sizin oradan fırtına nasıl görünüyor?" diye sordu. "Geminin meteoroloğuna göre, fırtına birkaç saat içinde patlayabilir."

Pitt, "Kızaklar eski eserlerle doldu," dedi. "Yardıma İhtiyacınız var mı?"

"Her kızakta aşağı yukarı dört yüz kilo yük var. Onları Polar Storm gemisine kadar çekebilmek için yapılacak her türlü yardım minnetle kabul edilir."

Gillespie, "Hava açılıncaya kadar orada bekleyin," dedi. “Yardım ekibini ben bizzat yöneteceğim."

"Bu geziyi yapmak istediğinden emin misin?"

"On sekizinci yüzyıldan kalma bir geminin güvertesinde yürümezevkinden yoksun mu kalayım? Fransa'da ne kadar konyak varsa, hepsini versen yine de bunu kabul etmem."

"Seni kaptanla tanıştıracağım."

Gillespie merakla sordu. "Sen kaptanı gördün mü?"

"Henüz görmedim, fakat eğer Roxanna Mender, abartmamışsa, kaptan taş gibi sağlam."

Kaptan Leigh Hunt, hâlâ 1779'da öldüğü yerde, masasının başında oturuyordu.

Bunca zamandır hiçbir şey değişmemişti, sadece geminin seyir defterinin durduğu yerde buzlanma daha azdı. Kederli bir hava içinde beşikte yatan çocuğu ve Bayan Hunt'ı incelediler, iki yüz yıldır biriken buzlar, kadının üzgün ve narin hatlarını kaplamıştı. Köpek sadece donmuş bembeyaz bir yığından ibaretti.

Kamaraları gezdiler, çoktan ölmüş olan yolcuları halojen lambalarıyla aydınlattılar. Işık altında buz yığınları parıldıyor, altlarında gizlenen gövdelerin görülmesini zorlaştırıyordu. Pitt, bu insanların hayattaki son saniyelerini gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı, fakat facia öylesine üzücüydü ki, olanları düşünmeye katlanmak bile imkânsızdı. O gölgelerle dolu kasvetli ortamda, donmuş mumyaları görmek, onların bir zamanlar yaşayan, nefes alan ve dünyanın ücra bir köşesinde ölünceye kadar günlük hayatlarını sürdüren insanlar olduklarına inanmak çok güçtü. Yüzlerin bazılarındaki ifadeler kelimelerle anlatılamayacak kadar korkunçtu. Acaba kurtarılma umudu olmadan ölümü beklerken, her birinin son düşüncesi ne olmuştu?

Northrop mırıldandı. "Bu bir kâbus. Fakat muhteşem bir kâbus..." Pitt şaşkın gözlerle adama baktı. "Muhteşem mi dedin?" "Bütün bu gördüklerimiz muhteşem. İnsan vücutları mükemmel korunmuş, zamanla donup kalmışlar. Bunun kriyogeniks -soğukla ilgili bilim- bilimi için ne büyük anlam taşıdığını bir düşünsene. Bu insanların hepsini hayata döndürme ihtimalini aklına getirsene." Pitt bu sözleri duyunca beyninden vurulmuşa döndü. Acaba bilim bir gün, Madras gemisinin yolcularına ve mürettebatına yeniden doğma şansını sağlayabilir miydi?

"İki yüz yıl sonra hayata dönen biriyle yapılacak konuşmamdan sonra yeniden yazılacak tarihi bir düşünsene." Northrop ellerini havaya kaldırdı. "Neden bu hayalle oyalanıyorsunuz? giz bunun gerçekleştiğini göremeyiz." Pitt bu ihtimali dikkate aldı. "Belki göremeyiz," dedi. "Fakat keşke o zavallıların 1779'dan sonra dünyalarına neler olduğunu gördükleri zaman gösterecekleri tepkiye tanık olabilsem." Fırtına bulutları geçip gitti ve dört saat sonra rüzgâr kesildi. Cox mağaranın dışında durup buz aletlerini koruyan sarı tarpolini bayrak gibi salladı. Bir grup karaltı bu işareti fark etti ve buzların üzerinden mağaraya doğru ilerlemeye başladılar. Pitt tam on adet turkuvaz renkli karınca benzeri yaratığın onlara doğru geldiğini gördü. Karaltılar, iyice yaklaştıkları zaman, Pitt, Kaptan Gillespie'nin grubun önünde olduğunu fark etti. Onun arkasındaki küçük karaltının da gazeteci Evie Tan olduğunu gördü. Yarım saat sonra, Gillespie, Pitt'in yanına gelip gülümsedi. "Parkta yürüyüş yapmak için güzel bir gün," diye neşeli neşeli konuştu. Pitt, "Deniz antikalarının Antarktika müzesine hoş geldiniz," dedi ve kaptanı içeri buyur edip deliği gösterdi.

"Ira'nın buza oyduğu basamakları çıkarken dikkatli ol."

Pitt ve Gillespie, eski geminin her yanını ve cesetlerin fotoğraflarını çekmek için on makara film harcayan Evie ile birlikte gemiyi gezerlerken Northrop ve Cox da Polar Storm gemisinin tayfalarının kızakları ve eski eserlerden oluşan kargosunu buzkıran gemisine taşımalarına yardım ettiler.

Pitt, Evie Tan'ın bedenine büyük gelen parkasının fermuarını indirip, altındaki kalın kazağı yukarı kaldırmasını ve film rulolarını çamaşırlarının altına teyple yapıştırmasını seyrederken, bu işlemi pek eğlenceli buldu. Kadın da Pitt'e bakıp gülümsedi. "Bu yöntem, filmlerin aşırı soğuktan korunmalarını sağlıyor." Polar Storm gemisinin ikinci kaptanı Jake Bushey, Gillespie'ye el telsizinden bilgi verdi. Kaptan Bir saniye kadar söylenenleri dinledikten sonra telsizi tekrar cebine soktu. Pitt, kaptanın yüzündeki ifadeden onun keyfinin pek de yerinde olmadığını anladı. "Gemiye dönmeliyiz." Evie sordu. "Yeni bir fırtına mı geliyor?"

Kaptan sert bir hareketle başını salladı. "U-gemisi," dedi. "Polar Storm'dan bir mil kadar mesafede, buzların arasından su yüzüne çıktı."

17

Onlar gemiye yaklaşırlarken, denizaltının bembeyaz buz yığınlarıyla tezat oluşturan siyah balinaya benzeyen karaltısı iyice belirginleşmişti. Biraz daha da yaklaşınca, geminin kulesinde duran karaltıları görebildiler. Bu sırada başkaları da denizaltının kapağını açıp dışarı çıkmışlardı. U-gemisi, buzlar arasında, Polar Storm gemisinden ancak yarım mil kadar uzaktaydı. Gillespie telsizinden ikinci kaptanı aradı. "Bushey."

"Buradayım, efendim."

"Basınçlı kapıları kapa ve tüm mürettebat ile bilim adamlarına cankurtaran yeleklerini giymelerini emret."

Bushey, "Emredersiniz, efendim," diye cevap verdi. "Basınçlı kapılar kapatılıyor."

Gillespie, "Şu hayalet gemi bir salgın hastalık gibi. Uğursuzluk getirdiği de kesin."

Pitt, "Küçük lütufları için Tanrı'ya şükredin," dedi. "Bir denizaltının buzlar arasındayken torpil ateşlemesine hiçbir şekilde imkân yoktur."

"Doğru ama geminin güvertesinde silah var."

Basınçlı kapıların kapanacağını bildiren alarm düdüklerinin sesi, soğuk havaya yayılıp karşı tarafa yönelirken Pitt ile diğerleri de telaşla gemiye doğru ilerlediler. Kızaklar ağır yükleri sayesinde karı ezip Pitt ile arkadaşlarının kolayca izleyebilecekleri dar bir yol oluşturmuşlardı. Tayfalardan birkaçı merdivenin başında durmuş, Pitt ile adamlarına çabuk olmalarını işaret ediyorlardı. Kaptan tekrar telsizi açtı. "Bushey, U-gemisi bizimle temas kurmaya çalıştı mı?"

"Hayır, efendim, bir ses yok. Onları harekete geçireyim mi?"

Gillespie bir saniye kadar düşündükten sonra, "Hayır, şimdilik bir şey yapma, fakat kuşku uyandıracak bir hareket olursa diye gözlerini onlardan ayırma."

Pitt sordu. "Yarımadadan gelirken yolculuk sırasında geminin kumandanıyla temas kurdunuz mu?"

"Ben iki deneme yaptım, fakat kendilerini tanıtmaları için yaptığım başvurular cevapsız kaldı."

Gillespie gözlerini denizaltıdan ayırmıyordu. "Amirale durumu bildirdiğin zaman o sana ne dedi?"

"Söylediği tek söz, 'ben hallederim' oldu."

"Amiralin her sözü senet sayılır." Pitt susup biraz düşündü. "Jake'e söyle denizaltıya bir mesaj göndersin, kumandana senin araştırma geminin, tam denizaltının su yüzüne çıktığı noktaya sismik patlayıcı bıraktığını bildirip onu uyarsın."

"Bu yalanın bize ne kazandıracağını umuyorsun?"

"Zaman kazanmaya çalışmalıyız. Amiral Sandecker ne yapmayı planlıyorsa, işleri toparlamak için mutlaka zamana ihtiyacı olacaktır."

"Belki de adamlar bizim telsiz konuşmalarımızın hepsini dinliyorlardır."

Pitt gülümseyerek, "Ben de öyle olmasını diliyorum," dedi.

"Eğer bu adamlar, İkinci Dünya Savaşı sırasında savunmasız ticaret gemilerine yaptıklarını tekrarlarsa, bizim uydu haberleşmemizi bozmaya çalışacaklardır. "

"Sanırım bunu da hesaba katabiliriz."

Gemiye varabilmek için daha yarım mil yol katetmeleri gerekiyordu. Gillespie telsizinin düğmesine bastı. "Bushey, beni dikkatle dinle." Kaptan yardımcısına ne diyeceğini ve neler yapacağını sıraladı, denizaltının, onların telsiz

konuşmalarını dinlediğinden emindi. Bushey, kumandanının emirlerini sorgulamadı ve de hiç tereddüt etmedi. "Anlıyorum, kaptan. Hemen gemiyle temasa geçeceğim ve onları uyaracağım."

Pitt hayranlık dolu bir sesle, "Çok iyi bir adamın var," dedi. Gillespie de, "En iyisidir o," diye onayladı.

"Biz on dakika bekleyelim, sonra da başka bir hikâye uydururuz. Umarım denizaltının kumandanını uyutmak kolay olur." Gillespie, "Hadi biraz yol alalım," dedi.

Pitt nefes nefese kalan Evie Tan'a döndü. "Neden hiç değilse kamera Malzemeni taşımama izin vermiyorsun?"

Kadın hızlı hızlı başını salladı. "Fotoğrafçılar kendi malzemelerini taşırlara dedi. "Ben iyiyim. Siz yola devam edin. Gemide görüşürüz." Gillespie, "Kabalık yapmak istemem ama" dedi. "Mümkün olduğu kadar çabuk gemiye dönmem gerekiyor."

Pitt, kaptana, "Hadi sen yoluna devam et," dedi. "Gemide görüşürüz." Kaptan hızla oradan uzaklaştı. Pitt, buz mağarada Evie'ye onun kayaklarını kullanması için ısrar etmişti, fakat kadın hiddetle bu teklifi geri çevirmişti Ama bu kez Pitt biraz ısrar edince Evie kayakların ayaklarına geçirilmesine izin verdi. Pitt daha sonra da sopaları genç kadının ellerine tutuşturdu. "Sen yoluna devam et. Ben şu denizaltıyı daha dikkatli incelemek istiyorum."

Pitt, Evie'yi yoluna gönderdikten sonra geminin yirmi beş metre kadar arkasına gelinceye kadar ilerledi. Buz düzlüğün ötesinden denizaltıya baktı. Tayfaların güvertedeki silahın başında toplandıklarını görebiliyordu. Subaylar da kulenin kenarlarından eğilmişler onlara bakıyorlardı. Galiba adamlar Standard Nazi üniformaları giymemişlerdi. Hepsi de siyah, tek parça vücuda sımsıkı yapışan soğuk hava giysileri içindeydiler.

Pitt mürettebatın onu kolayca görebileceği bir noktada duruyordu. Telsizin düğmesine bastı. "U-2015 gemisinin kumandanına hitap ediyorum. Benim adım Pitt. Polar Storm gemisinin arka tarafına yakın bir yerde durduğumu görebilirsiniz." Pitt bu sözlerin iyice kafalara yerleşmesi için biraz bekledi. Sonra sözlerine devam etti. "Kim olduğunuzun tamamen farkındayım. Beni anlıyor musunuz?"

Telsizde bir cızırtı oldu, sonra dostane bir ses, "Evet, Bay Pitt," dedi. "U-2015 gemisinin kumandanı konuşuyor. Size yardım edebilir miyim?"

"Siz benim adımı biliyorsunuz, kumandan. Ya sizinki nedir?"

"Bunu bilmenize gerek yok."

Pitt sakin bir sesle, "Evet," dedi. "Böylece durum anlaşılıyor. Sizin Yeni Kader ya da bir başka deyişle Dördüncü imparatorluk yanlısı dostlarınız gizliliğe hastalık derecesinde meraklılar. Fakat hiç tasalanmayın ve eğer şu geriyatrik çöplerinizi nostalji ülkesinden alıp götürürseniz, ben de o kaypak katil ekibiniz hakkında tek kelime bile söylemem."

Bu aslında desteksiz bir atıştı, en iyimser açıklamayla bir tahminden ibaretti, fakat bu sözleri izleyen uzun sessizlik, Pitt'e adamların bam teline bastığını anlamasına yetti. U-gemisi kumandanının sesi nihayet küçük telsizden duyulduğunda aradan tam bir dakika geçmişti.

"Demek siz şu her yerde hazır ve nazır Dirk Pitt'siniz, öyle mi?" Pitt doğru düğmeye basmış olmanın yarattığı zafer duygusuyla, "Evet, benim," dedi. "Şöhretimin bu kadar hızlı yayıldığını bilmiyordum."

"Bakıyorum, hiç zaman kaybetmeden Colorado'dan Antarktika'ya gelmişsiniz."

"Aslında daha önce buraya gelmiş olmam gerekirdi, fakat önce sizin şu yalakalarınızdan birkaçını ortadan kaldırmam gerekti."

"Benim sabrımın derecesini ölçmeye mi çalışıyorsunuz, Bay Pitt?"

Konuşma pek anlamsız olmaya başlamıştı, fakat Pitt, zaman kazanmak için U-gemisinin kumandanını iğnelemeye devam etti. "Hayır, sadece şu garip davranışınızın nedenini açıklamanızı isterdim. Silahsız ve çaresiz bir okyanus araştırma gemisine saldırmak yerine şimdi Kuzey Atlantik'de ticaret gemilerini torpillemeliydiniz. "

"Düşmanlığı 1945 yılının nisan ayında noktaladık."

Pitt denizaltının üst güvertesinde, onu hedef aldığı belli olan makineli tüfeğin görüntüsünden hiç hoşlanmamıştı. Artık zamanın kalmadığını ve U-gemisinin Polar Storm ile içindekileri yok etmeyi hedeflediğini biliyordu. "Peki, Şu Dördüncü İmparatorluğu ne zaman kurdunuz?"

"Bence bu konuşmayı daha fazla sürdürmenin bir anlamı yok, Bay Pitt." Adamın sesi, Cheyenne, Wyoming'de hava durumunu açıklayan bir sunucununki kadar ifadesizdi. "Hoşça kalın."

Pitt'in bundan sonra olacakları bilmesi için gözüne sivri bir çubuğun sokulması gerekmiyordu. Denizaltının tepesindeki makineli tüfek ateşe başlarken Pitt de kendini bir buz yığınının arkasına attı. Mermiler havada

vızıldayarak uçuşuyorlardı ve buza saplandıkları zaman da çok garip bir ses çıkarıyorlardı. Pitt, o buz yığınının arkasında, biraz da umutsuz bir halde gizlenmiş duruyordu, yerinden kıpırdaması imkânsızdı. İşte şimdi, NUMA'nın turkuvaz koruyucu giysilerini giydiğine pişman olmuştu. Bembeyaz buz yığınlarının yanında o parlak renk, genç adamı çok iyi bir nişan hedefi haline getiriyordu.

Pitt yattığı yerden, Polar Storm gemisinin süper siluetini görebiliyordu. Gemi hem çok yakındaydı, hem de çok uzakta sayılırdı. Pitt, yattığı yerde kıpırdanarak o parlak renkli giysilerini çıkarmaya çalıştı ve sonunda yün bir kazak ve yün bir pantolonla kaldı. Çizmeleri çok ağırdı, onlarla koşamazdı. Bu yüzden Pitt çizmelerini de çıkardı ve ısıtıcılı çoraplarıyla kaldı. Mermi yağmuru kesilmişti, belki de makineli tüfeği kullanan adam, Pitt'i vurduğunu sanıyordu. Pitt siyah saçları beyazlığın yanında hemen fark edilmesin diye başını karla örttü. Sonra buz yığınının kenarından başını uzattı. Makineli tüfeği çalıştıran adam, silahına yaslanmış duruyordu, fakat kumandan dürbünüyle Pitt'in bulunduğu tarafa bakıyordu. Birkaç saniye sonra, Pitt, kumandanın dönüp Polar Storm gemisini işaret ettiğini gördü. Silahın başındaki adam, hemen silahı, kaptanın belirttiği yöne çevirdi.

Pitt derin bir soluk alıp harekete geçti, buzların üzerinde zigzaklar çizerek ilerledi. Tıpkı Hava Kuvvetleri Akademisi'nde geri dörtlüde oynadığı zamanki kadar çevikti ama bu kez onu korumak için koşan Al Giordino yoktu. Buzlar ayaklarına batıp canını acıtıyordu ama acıyı duymazlıktan geldi.

U-gemisinin tayfası kendini toparlayıp yeniden ateş etmeye başlayıncaya kadar Pitt on beş metre ilerlemişti. Mermiler Pitt'in arkasına düşüyordu. Adamlar silahı Pitt'e nişan aldıkları zaman ise artık çok geç kalmışlardı. Mermiler Polar Storm gemisinin dümenine isabet etmeden bir iki saniye önce Pitt dümene sarılmıştı. Pitt geminin denizaltıdan uzak olan tarafında güvencede olduğu için yavaşlayıp derin bir soluk aldı. Geminin merdiveni yukarı çekilmişti ve Gillespie 180 derecelik bir dönüşten sonra tam yol ileri gitmesi için emir vermişti, fakat yan tarafa bir ip merdiven sarkıtılmıştı. Geminin hızı artarken Pitt de merdiveni iki eliyle kavrayıp yukarı tırmanmaya başladı, ayaklarına yapışan buz parçaları birer ikişer denize dökülüyordu.

Pitt korkuluklara ulaşınca, Cox hemen onu yukarı çekti, sırıtarak,

“Tekrar hoş geldin," dedi.

Pitt soluk soluğa, “Teşekkürler, Ira," dedi.

"Kaptan seni köprüde bekliyor."

Pitt başını salladı ve kaptan köprüsüne gitmek için merdivenleri çıktı. "Bay Pitt."

Pitt arkasına dönerek, "Evet, ne var?" dedi.

Cox başıyla Pitt'in yerde bıraktığı kanlı ayak izlerini işaret etti.

"Geminin doktorundan ayaklarınıza bir bakmasını isteyebilirsiniz."

"İlk işim doktordan bir randevu almak olacak."

Gillespie kaptan köprüsünün güvertesinde durmuş, U-gemisini inceliyordu. Geminin simsiyah gövdesi sualtından çıktığı yerde hareketsiz duruyordu. Pitt ip merdiveni toplarken kaptan, "Kötü bir karşılaşma yaşadınız," dedi.

"Herhalde söylediğim bir söz başıma dert açtı."

"Evet, küçük sözlü atışmanızı duydum."

"Kumandan seninle temas kurdu mu?"

Gillespie başını salladı. "Tek kelime bile yok."

"Dış dünya ile temas kurabiliyor musun?"

"Hayır. Korktuğumuz başımıza geldi, adam tüm uydu haberleşmelerini bozdu."

Pitt denizaltıya baktı. "Acaba adam neyi bekliyor?" "Onun yerinde olsam, Polar Storm gemisi dönüp açık denize yönelinceye kadar beklerdim. O zaman biz denizaltı için açık bir hedef olacağız."

Pitt endişeli bir tavırla, "Eğer dediğin gibiyse, artık fazla zaman yok," dedi.

Pitt sanki U-gemisi kumandanın aklından geçenleri okuyormuş gibi, geminin üst kısmındaki silahtan bir duman yığınının yükseldiğini gördü ve o anda buzkıran gemisinin arkasındaki buz yığınlarında bir patlama oldu. Kontrol odasının önünde oturan Bushey, "Kıl payı kurtulduk," dedi.

Kaptan köprüsünün kapısında duran Evie yüzünde şaşkın bir ifadeyle, “Bize neden ateş ediyorlar?" diye sordu.

Gillespie genç kadına bağırdı. "Aşağı in. İşi olmayan mürettebatın, bilim adamları ve yolcuların aşağıda, denizaltıdan uzakta iskele tarafında kalmalarını istiyorum."

Evie isyancı bir tavırla geminin daha güvenli bölümüne geçmeden önce kamerasıyla U-gemisinin birkaç fotoğrafını çekti. Başka bir patlama daha

duyuldu, fakat bunun sesi farklıydı. Mermi arka taraftaki helikopter pistine isabet etti ve orayı dumanları tüten bir enkaz haline getirdi. Çok geçmeden dondurucu havada bir başka mermi daha çığlık atarak geminin bacasına düştü, kulakları sağır eden bir gürültü duyuldu, sanki bir alüminyum teneke baltayla kesilmiş gibiydi. Polar Storm gemisi sarsıldı, sanki bocalar gibiydi ve daha sonra yine buzlar arasında ilerlemeye devam etti. Cox, "Arayı açıyoruz," diye seslendi.

Pitt, "Geminin atış menzilinden çıkmamız için daha bir hayli yol katetmemiz gerekiyor," dedi. "Bunu başarsak bile denizaltı dibe dalıp bizi buz yığınlarının ötesine kadar takip edebilir." Denizaltının makinelisi yeniden ateşe başladı ve mermileri, buzkıran gemisinin üzerinde uçuşmaya başladı ve nihayet geminin kaptan köprüsünün camları büyük bir şangırtıyla binlerce parçaya bölündü. Mermiler kaptan köprüsünde yüksekliği bir metreyi bulan ne varsa hepsini parçalıyordu. Pitt, Gillespie ve Cox hemen kendilerini yere attılar, fakat Bushey bir iki saniye geç kalmıştı. Bir mermi adamın omzuna girdi, bir başkası ise çenesini parçaladı. U-gemisinin güvertedeki makinelisi yine mermi püskürtüyordu. Bir mermi dinlenme odasına isabet etti. Polar Storm gemisi başından kıçına kadar titredi. Güvertedeki herkes, bez bebekler gibi iki büklüm olmuştu. Gillespie ile Cox rota masasına doğru sürüklenmişlerdi. Yerde yatan Bushey de kontrol odasına doğru sürüklenmişti. Pitt kaptan köprüsünün kapısının önündeydi, vücudunun yarısı içerde yarısı dışardaydı.

Pitt cam kesiklerine ve vücudundaki berelere aldırmadan ayağa kalktı, dumanlar burun deliklerini doldurmuştu, kulakları çınlıyor, başka sesleri duymasına imkân bırakmıyordu. Sendeleyerek Gillespie'nin yanına gidip diz çöktü. Patlama Gillespie'nin göğsünü rota masasına vurmasına neden olmuştu herhalde üç dört kaburga kemiği kırılmış olmalıydı. Kulaklarından kan geliyordu. Ayrıca pantolonunun bir paçasından da kan akıyordu. Kaptanın gözleri açıktı ama bakışları donuktu. Gillespie alçak bir sesle inildedi. "Gemim. şu serseriler gemimi mahvediyorlar. "

Pitt emretti. "Sakın kıpırdama. Belki iç organlarında kanama olabilir."

"Orada neler oluyor?" Başmühendisin sesi, hâlâ çalışan tek hoparlörden duyuldu. Makine dairesindeki uğultu ve gümbürtü yüzünden adamın sesi güçlükle fark ediliyordu. Pitt hemen geminin telefonunu kaptı. "Bir denizaltının saldırısına uğradık. Makineleri tam yol çalıştır. Gemimiz paramparça olmadan onların atış menzilinin dışına çıkmalıyız."

"Burada da hasar ve yaralılarımız var."

"Eğer bizi tam yol ileri götürmezsen, çok daha kötüsü olacak," diye Pitt

söylendi.

Gillespie bağırdı. "Jake. Jake nerede?"

İkinci kaptan yerde kanlar içinde baygın yatıyordu. Cox afallamış bir halde adamın üzerine eğilmişti. Pitt kısaca, "Jake yaralı," dedi. "Komuta sırasında başka kim var?"

"Joe Bascom benim yardımcımdı, fakat karısı doğum yapacak diye Amerika'ya Montevideo'ya döndü. Cox'u çağırın."

Pitt irikıyım üçüncü kaptana işaret etti. "Ira, kaptan seni istiyor."

Gillespie sordu. "Kendimizi kurtardık mı?"

Cox başını salladı. "Evet, efendim. Sıfır beş sıfır rotasında buz yığınlarından uzaklaşıyoruz."

Pitt sanki hipnotize olmuş gibi U-gemisine baktı, makineliden gelecek mermileri gözlerini hiç kırpmadan bekledi. Pitt'in beklemesi fazla uzun sürmedi. O anda Ölüm Meleği'nin buzlar üzerinden yaklaştığını görür gibi oldu. Aynı anda altmış kişiyi taşıyacak büyüklükteki cankurtaran teknesi isabet aldı, patlamanın yarattığı şok dalgası gemiyi iskele tarafına yan yatırdı. Cankurtaran teknesi gemiden ayrıldı ve alevler yükseldi, dumanların arasından havaya yayılan tekne parçaları görüldü. Biraz sonra geminin sancak tarafı alevler içinde kaldı.

Köprüdeki insanların kendilerini toplamalarına fırsat kalmadan, denizaltının silahından başka bir mermi vızıldayarak gemiye geldi ve demir zincirlerini parçaladı. Polar Storm gemisi hâlâ yoluna devam ediyordu.

Gemi denizaltıyla arasındaki mesafeyi hızla açıyordu. Denizaltının tepesindeki makineli tüfek yavaş yavaş etkisiz kalmaya başladı ve sesi kesildi. Fakat iki gemi arasındaki mesafe yeterince uzak değildi. U-gemisinin mürettebatı buzkıran gemisinin çok az da olsa bir kurtulma şansının bulunduğunu fark edince makineliyi doldurup yeniden ateş açmaya başladılar. Atışlar her on beş saniyede bir tekrarlanıyordu, fakat mermilerin hepsi gemiye isabet edemiyordu. Geminin hızlı yol alması, mermilerin isabet şansını azaltıyordu, fakat bir tanesi geminin radar ve telsiz direğini parçalamaya yetecek kadar yüksekten gelmişti.

Saldırı o kadar çabuk gerçekleşmişti ki, Gillespie teslim olup gemidekilerin hepsini kurtarmayı düşünecek zaman bulamamıştı. Ancak Pitt bunu yapmanın yanlış olacağını akıl etmişti. Dördüncü İmparatorluk, hiçbirinin kurtulmasına

izin vermeyecekti. Onların amaçları herkesin ölmesi ve cesetlerinin soğuk ve umursamaz denizin yüzlerce metre derinliğine batacak olan Polar Storm gemisinde gömülü kalmalarını sağlamaktı.

Polar Storm açık denize yaklaştıkça buzlar da incelmeye başlamışlardı ve yaralı gemi, o ince buzları parçalayarak makineleri gümbür gümbür çalışıp pervaneleri son sürat dönerek yoluna devam etti. Pitt, denizaltıya doğru giderlerse, şanslarının ne olacağını hesap etmeye çalıştı, fakat aradaki mesafe çok fazlaydı. Böyle yaparlarsa, araştın a gemisi mermilere hedef olmakla kalmayacaktı, aynı zamanda denizaltı da Polar Storm ona ulaşmadan dibe dalacaktı. Geminin sancak tarafı bir enkaza dönüşmüştü, her taraf tahta parçalarıyla doluydu. Mermilerin isabet ettiği yerlerdeki deliklerden dumanlar çıkıyordu, fakat makine dairesi isabet almadığı sürece Polar Storm gemisi ilerlemeye devam edecekti. Köprü cam kırıklarıyla doluydu, bazı yerleri sanki kanla dekore edilmişti. Pitt bağırdı. "Bir çeyrek mil daha ilerleyebilirsek, ateş hattından çıkmış olacağız."

Gillespie acı İçinde doğrulup sırtını rota masasına dayayarak oturmaya çalıştı. "Gemi gidebildiği kadar gitsin," dedi. Cox, "Elektronik kontrol aygıtları isabet aldı," dedi. "Dümen kilitlenmiş, konsol etme imkânı yok. Korkarım ki, dönüp o lanet olasıca denizaltıya doğru gidiyoruz." Gillespie sordu. "Kayıp var mı?"

"Benim bildiğim kadarıyla bilim adamları ve mürettebatın çoğunluğu zarar görmedi," diye Pitt cevap verdi. "Hepsinin sığındığı bölüm hâlâ savaştan etkilenmedi."

Cox kanayan dudaklarının arasından, "Ama ne savaş," diye mırıldandı, idamlara kartopu bile atamıyoruz."

Gökyüzü yeniden parçalanır gibi oldu. Zırh delen bir top mermisi, bacadan girip makine dairesine ulaştı, elektrik kablolarıyla yakıt borularını parçaladı ve patlamadan öbür taraftan çıktı. Makine dairesindekilerin hiçbiri yaralanmamıştı, fakat zarar büyüktü; devasa dizel motorlar çalışmayı kesip sessizce stop ettiler.

Cox can havliyle, "Hasarı onarabilir misiniz?" diye sordu.

"Evet, yapabilirim."

"Sana ne kadar zaman gerekli?"

"İki belki de üç saat."

Cox, Pitt'e baktı, o da dönüp U-gemisine şaşkın şaşkın baktı. Cox, "Papazı bulduk," dedi.

Pitt ciddi bir sesle, "Öyle görünüyor," diye karşılık verdi. "Adamlar orada öylece durup, buzda bir delikten başka bir şey kalmayıncaya kadar bize ateş etmeyi sürdürecekler. Bence, gemiyi terk etme emrini versen iyi olacak, Dan. Belki mürettebatın bir kısmı ve bilim adamları, buz yığını üzerinden geçip ana karaya varırlar ve yardım gelinceye kadar buz mağarasına sığınabilirler." Gillespie elinin tersiyle yanağından akan kanı sildi ve "Ira, lütfen bana geminin telefonunu ver," dedi.

Pitt yenik bir halde bir hurdalığa dönen köprüye yürüdü. Bayrak direğinde sallanan çizgili ve yıldızlı Amerikan bayrağı ona baktı. Sonra NUMA'nın rüzgârla hafif hafif sallanan turkuvaz rengi flamasına gözleri ilişti. Tam o sırada denizaltıdaki silahın namlusundan çıkan bir merminin radar direğiyle parçalanmış bacanın arasından geçip elli metre ilerde buzların içinde patladığını gördü. Pitt bu defalık tehlikeyi atlattıklarını düşündü ama bu geçici bir kurtuluştu.

Derken bir gözünün ucuyla, U-gemisine bakınca derin bir soluk aldı ve mavi göğe yükselen alevlerle beyaz dumanı görünce yüreğini müthiş bir rahatlama sardı.

On mil ötede yüzeyden yüzeye giden bir füze ufukta belirdi ve U- gemisine doğru yol aldı. Bir saniye önce denizaltı su üzerindeydi. Bir an sonra ise muazzam bir turuncu, kırmızı ve sarı alev yığını mantar şeklinde gökyüzüne yükseldi. U-gemisinin kıçıyla ön kısmı ayrı ayrı parçalar halinde göğe yükseldi. İki gemi arasında muazzam bir duman ve alev yığını oluşmuştu. Son alevler de buzlara yönelirken büyük bir buhar bulutu belirdi. Sonra da gemi denizin dibini boyladı. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, Pitt gözlerine inanamadı. Büyük bir şaşkınlık içinde, "Denizaltı gitti," dedi.

U-gemisinin batmasını izleyen o şaşkınlık dolu sessizliği hoparlörden yükselen bir ses bozdu. "Polar Storm, beni duyuyor musun?"

Pitt hemen telsiz telefonu kaptı. "Seni duyuyoruz, Büyük Kurtarıcı."

"Ben Kaptan Evan Cunningham, Amerika Birleşik Devletleri nükleer saldırı gemisi Tucson'un kaptanıyım. Buraya daha erken gelemediğimiz için üzgünüz."

Pitt karşılık verdi. "Geç gelmek, hiç gelmemekten daha iyidir. Hasar kontrol ekibinizi bize ödünç verebilir misiniz? Durumumuz kötü."

"Gemi su alıyor mu?"

"Hayır, fakat üst kısımda hasar oldukça büyük ve makine dairesi de isabet aldı."

"Size yardım edecek ekibi gemiye almak için bizi bekleyin. Yirmi dakika sonra yanınızda olacağız."

"Sizin için şampanya ve havyar hazır bekliyor olacak." Cox afallamıştı. "Bunlar nereden geldiler?"

Pitt cevap verdi. "Amiral Sandecker. Herhalde donanma genelkurmay başkanından yardım istedi."

Gillespie, "U-gemisi artık bizim şeyi bozmadığına göre... yani uydu haberleşmemizi demek istedim. Amirali arasan diyorum. Amiral hasarımız ve kayıplarımız konusunda bilgi almak isteyecektir." Cox kendine gelmeye başlayan Bushey ile ilgileniyordu. Pitt, kaptana güvence verdi. "Ben hallederim. Seni revire götürüp doktorun ilgilenmesini sağlayıncaya kadar rahatına bak."

"Bushey nasıl?"

"Yaşayacak. Yarası kötü ama birkaç hafta içinde ayağa kalkar. Gemide en ağır yara alan kişi sensin."

Gillespie cesurca mırıldandı. "Tanrı'ya şükürler olsun." Pitt, Washington'daki NUMA karargâhının numarasını tuşlarken, aklı, bin beş yüz mil uzaklıkta, St. Paul Adası'nda keyif çatan Giordino'ya gitti. İçinden Şanslı herif, diye düşündü. Sevgili dostunun Cape Town'da lüks bir lokantada, iç gıcıklayıcı elbise giymiş çok hoş bir kadınla baş başa oturmuş, Güney Afrika'nın en iyi şaraplarından birini ısmarladığını görür gibi oldu.

Pitt köprüden geriye kalan iskelette dururken kendi kendine mırıldandı. "Şans diye buna derler. Adam sıcaktan bunalıyor ben ise burada soğuktan nerdeyse ölmek üzereyim."

18

Giordino, "Neden Dirk en seçme projeleri kapıyor," diye homurdandı. "Bahse girerim ki, biz konuşurken o da Polar Storm gemisindeki rahat kamarasında şuh bir deniz biyoloğuna sımsıkı sarılmış uyuyordur."

Giordino iliklerine kadar ıslanmıştı ve Gunn ile birlikte dağın çevresindeki çalılıklardan topladıkları bir kucak dolusu çalı çırpıyla kayalık tepeyi tırmanarak mağaraya doğru giderken tirtir titriyordu. Gunn, "Dallar ateş alacak kadar kuruyunca biz de ısınacağız," dedi. Gunn yaprakları dökülmüş dalları kucaklamış, Giordino'dan biraz önde yürüyordu. Kemerli dehlize gelince haline şükretti ve tünele girdi. Kucağındaki yükü taşlı zemine fırlatıp attı ve bir duvara

sırtını dayayarak yere çöktü.

Giordino üzerinden sular akan kötü hava koşullarına uygun giysisini çıkarıp küçük bir el havlusuyla boynundan içeri sızan suları silerken, "Korkarım bu malzeme sadece bol bol duman çıkarmaya yarayacak," dedi.

Gunn termostaki artık soğumaya yüz tutmuş kahveyi bir fincana koydu ve kalan son kurabiyeyi de Giordino'ya uzattı. Üzüntülü bir sesle, "Son yemek," dedi.

"Sandecker sana, bizi bu kaya yığınlarından ne zaman kurtarabileceği konusunda bir fikir verdi mi?"

"Sadece taşıtın yolda olduğunu söyledi."

Giordino saatine baktı. "Dört saat olmuş. Barlar kapanmadan Cape Town'a varmak istiyorum."

"Herhalde amiral bir başka eğik pervaneli uçak ile pilot bulamamış olmalı, yoksa şimdiye kadar buraya gelirlerdi."

Giordino etrafı dinleyerek başını salladı. Kemerin altına gelinceye kadar tünelde ilerledi. Sulu kar, hafif bir yağmura dönüşmüştü.

Gökyüzündeki bulutlar dağılmaya başlamışlardı ve hızla hareket eden bulutların arasından parça parça mavi gökyüzü görünüyordu. Giordino saatler sonra ilk kez denizi görebildi.

Buzlanmış bir cama yapışmış sinek gibi bir şey gözüküyordu. Giordino o Karaltıya bakarken sinek siyah bir helikoptere benzedi. Bir mil daha yaklaşınca Giordino o karaltının çift kuyruklu bir McDonnell Douglas Explorer olduğunu anladı.

Giordino, "Konuğumuz var," diye haber verdi. "Kuzeybatıdan gelen bir helikopter. Deniz üzerinde alçaktan ve çok hızlı uçuyor. Galiba havadan yere atılan füzeleri taşıyor."

Gunn gelip Giordino'nun yanında durdu. "Bir helikopterin Cape Town'dan buraya yakıt ikmali yapmadan gelmesi imkânsız. Herhalde bir gemiden havalanmış olmalı."

"Helikopterin hiçbir işareti yok. Bu çok garip."

Gunn, "Bunun Güney Afrika kaynaklı bir askeri taşıt olmadığı kesin," dedi.

Giordino alaycı bir sesle, "Hediye getirdiklerini de hiç sanmam," dedi. "Aksi halde bizi arayıp onları karşılamamızı isterlerdi." Helikopterin motorunun ve

pervanelerinin sesi çok geçmeden soğuk havayı yardı. Pilot gözükara biri değildi, çok temkinliydi. Kayaların üzerinde tehlike yaratmayacak bir yükseklikte uçuyordu. Helikopter üç dakika kadar çevrede dolandıktan sonra ağır ağır alçalmaya başladı, hava akımlarına uyum sağlamaya çalışıyordu. Sonra helikopter yere indi, iniş kızakları taşlı zemine değdi ve pervaneleri ağır ağır dönüp durdu.

Sonra sessizlik. Rüzgâr olmayınca dağların yamaçları sessizleşmişti. Kısa bir süre sonra bir buçuk metre enindeki kabin kapısı açıldı ve tepeden tırnağa siyahlar giyinmiş altı adam aşağı atladı. Bu adamlar küçük bir ülkeyi istila etmeye yetecek kadar silah ve patlayıcı taşıyorlardı.

Giordino, "Garip görünüşlü bir kurtarma ekibi," diye mırıldandı. Gunn, Globalstar telefonunu açmış, Washington'dan amirali arıyordu. Amiral Sandecker telefona cevap verince, Gunn hemen, "Hiçbir işareti bulunmayan siyah bir helikopterle gelen silahlı ziyaretçilerimiz var," dedi.

Sandecker, "Bugün kısmetimde kurtarma ekibi yollamak varmış," dedi. Önce Pitt şimdi de sen." Amiral endişesini gizlemeden sordu. "Orada daha ne kadar gizlenebilirsiniz?" Gunn, "Yirmi dakika, belki de yarım saat," dedi. "Bir Amerikan füze firkateyni tam hızla St. Paul Adası'na doğru geliyor. Onların helikopteri menzile girer girmez, kaptandan helikopteri oraya göndermesini rica ederim."

"Bunun ne kadar süreceği konusunda bir fikriniz var mı, amiral?" Sıkıntılı bir sessizlik oldu, sonra amiral, "İki saat," dedi. "Daha kısa sürmesini umut edelim."

Gunn sesinde sabırlı ve anlayışlı bir ifadeyle, "Çaba harcadığınızı biliyorum," dedi. "Ve size teşekkür ediyoruz." Gunn, amiralin o sert kabuğunun çatlamak üzere olduğunu biliyordu. "Siz sakın endişelenmeyin. Al ve ben, pazartesi sabahı büroda olacağız." Sandecker üzgün bir sesle, "Mutlaka gelmeye bakın," dedi. "Hoşça kalın, efendim."

"Hoşçakal, Rudi. Tanrı sizi korusun. Ve Al'a da söyle ona bir puro borcum var."

"Söylerim."

Giordino, Gunn'ın yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görünce en kötü ihtimal aklına geldi. "Ne kadar sürecek?"

"İki saat."

Giordino homurdandı. "Bak işte bu harika. Keşke biri bana bu katil puştların

bizim burada olduğumuzu nasıl öğrendiklerini açıklayabilse."

"Güzel bir soru. Biz özel olarak seçilmiş bir gruba dahildik. Madras yolcularının siyah kafatasını buldukları yeri bilenlerin sayısı beşi geçmiyordu."

Giordino, "Ben bu adamların uluslararası bir köstebek ordusuna sahip olduklarına inanmaya başlıyorum," dedi.

Arama ekibi gruplara ayrıldı. Silahlı adamların üçü, yirmi beşer metre aralıklarla dağın çevresini aramaya başladılar. Öbür üçü de aksi yöne gitti. Adamların tüneli buluncaya kadar dağı döne döne tırmanacakları anlaşılıyordu.

Gunn, "Bir saat," diye mırıldandı. "Bu adamların eski yolu bulmaları bir saat sürebilir."

Giordino yükselmeye başlayan helikopteri işaret ederek, "Beş dakika sürmesi daha akla yakın," dedi. "Pilot, arkadaşlarını ayağımıza kadar getirecektir."

"Sence konuşmanın bir yararı olur mu?"

Giordino başını salladı. "Eğer bu herifler Dirk ile benim Telluride'de karşılaştığımız takımla bağlantılıysalar, el sıkmak, sarılmak ya da bahşiş vermek gibi alışkanlıkları yoktur."

"Silahsız iki adam, ayı avına çıkmış silahlı altı kişiye karşı. Şartları eşitlemeliyiz."

Giordino sordu. "Bir planın var mı?"

"Elbette var."

Giordino küçük adamı yarı alaycı yarı bilgiç bir tavırla süzdü. "Planın kötü, iğrenç ve sinsice mi?"

Gunn kurnazca gülümsedi. "Hepsi bir arada. Hatta fazlası bile var."

Pilot tünele giden eski yolu saptayıncaya kadar helikopter dağın çevresini dört kez dolaştı. Biri uzakta, dağın öbür yanında olan iki ekibe de bilgi verdikten sonra adamlara rehberlik yapmak için yolun üzerinden geçmeye başladı. Üç adamdan oluşan birinci ekip yolu buldu ve onar metre aralıklarla tek sıra halinde yürümeye başladı. Bu klasik bir yöntemdi; birinci adam, önlerinde uzanan araziye dikkatini vermişti, ikinci adam dağın yukarı kısımlarını inceliyordu, üçüncü adamın dikkati ise aşağılara yönelmişti. Helikopter daha sonra İkinci ekibe rehberlik yapıp en kolay şekilde eski yola gelmelerini sağlamak için onlara yaklaştı..

Birinci ekiptekiler, toprak kaymaları konusunu aralarında tartışıp Gunn ile

Giordino'nun daha önce önünden geçtikleri ve tünelin hemen yakınında olan büyük kayaya yaklaştılar. Önden yürüyen adam, kayanın çevresini dolaştı ve kendini kemerin altında buldu. Hemen arkasına dönüp arkadaşlarına seslendi. İngilizce, "Bir tünele geldim," diye bağırdı. "Ben içeri giriyorum."

Sıradaki ikinci adam, "Bir tuzak olmasın, dikkat et bir numara," diye seslendi.

"Eğer silahları olsaydı, şimdiye kadar çoktan kullanırlardı." Öncü kayanın önünde gözden kayboldu. İki dakika sonra, ikinci adam kayboldu. Sıradaki üçüncü adam da kayaya yaklaşırken, bir karaltı gizlendiği kayaların arasından sessizce ayağa kalktı. Üçüncü adam dikkatini tünele ulaşmaya verdiği için yere düşen taşın ve de ona yaklaşan karaltının ayak seslerini duymadı. Gunn, adamın kafasına öylesine büyük bir hızla kocaman bir taş parçasını fırlattı ki, adam ne olduğunu bile anlayamadı ve gık diyemeden yere düştü. Aradan bir dakika bile geçmeden ceset taş yığınlarının altına gizlenmişti. Gunn helikopterin hâlâ dağın öbür tarafında uçtuğundan emin olmak için şöyle bir göz attı ve sonra da kayanın çevresinde sürüne sürüne ilerledi. Bu kez artık bir saldırı silahına, dokuz milimetrelik bir otomatik silah ile bir kamaya sahipti ve de bir kurşungeçirmez yeleği vardı. Gunn ayrıca saldırganın telsizini de almıştı. Böylece Gunn'ın gizli sağ kalma planının uygulanmasına geçilmişti. Arama ekibinin öncüsü tünele girdi. Uzun bir feneri koltuğunun altına kıstırmıştı, fener adamın yolunu aydınlatıyordu. Adam tünelden birinci odaya geçti, silahını ateşlemeye hazır vaziyette öne eğmişti, bir sağa bir sola geçerken feneri de sallanıyordu. Adamın görüp görebildiği sadece yaşlı bir denizcinin iskeleti, çürümüş eşya ve bir duvarda asılı olan fok derileriydi.

Adam rahatlayıp silahını indirdi ve boynunda asılı duran telsize konuştu. "Ben Bir Numara. Tünelde ve mağarada, adada mahsur kalmış yaşlı bir denizinin iskeletinden başka bir şey yok. Beni duyuyor musunuz?"

Helikopter pilotunun sesi motor gürültüleri arasından duyuldu. "Seni duyuyorum. NUMA ajanlarının izlerinin olmadığından emin misin?"

"İnan bana. Adamlar burada değiller."

"Yakında, Dört, Beş ve Altı Numaralar sana ulaştıkları zaman ben deniz kıyısındaki kayalıkları araştıracağım."

Bir Numara telsizini kapadı. Bu hayattayken yaptığı son hareket oldu. Giordino fok derilerinin arkasından adamın üzerine atladı ve eskiden kalma, uçları lav taşından yapılmış oklardan birini adamın boğazına sapladı. Korkunç bir öksürme ve bir hırıltı duyuldu, sonra Bir Numara cansız yere düşünce ses kesildi.

Giordino, adam daha yere tam düşmeden silahını aldı. Hemen cesedi tünelin girişine çekti ve telsizin kulaklıklarını kendi başına geçirdi. Bundan sonra kötü hava koşullarına uygun giysisini çıkarıp katlayarak silahın namlusuna tuttu.

Tünelin girişinden bir ses duyuldu. "Bir Numara, ne buldun?" Giordino eliyle ağzını örtüp odanın arkasına doğru seslendi. "Sadece eski bir iskelet."

İkinci adam mağaraya girmeye isteksizdi. "Başka bir şey yok mu?" Giordino tehlikeyi göze almaya karar vermişti. "Hiçbir şey yok. İki Numara, içeri gel de kendi gözlerinle gör."

İki Numara sanki havayı koklayan bir geyik gibi isteksiz isteksiz odaya girdi. Giordino ölüden aldığı fenerin ışığını tam İki Numara'nın gözlerine tuttu ve adamı iki gözünün ortasından vurdu, kötü hava koşullarına uygun giysisi silah sesinin duyulmasını önlemişti. Gunn elinde silahla, içerde neyle karşılaşacağını bilmeden odaya koştu. Giordino zafer kazanmış birinin havasında, "Şimdi üçe karşı iki kişiyiz," dedi.

Gunn arkadaşını uyardı. "Hemen böbürlenme. Helikopter geri döndüğü zaman biz burada kısılıp kalacağız."

"Eğer Bir Numara ve İki Numara gibi, diğerleri de benim oyunuma gelirlerse, belki ben tekrar P.T. Barnum rolünü oynar, onları içeri tıkarım."

İkinci takımın üyeleri, birinci ekiptekiler kadar saf görünmüyorlardı. Adamlar, mağaraya giden yola, belki de bombalı bir mektup vardır kuşkusuyla zarfları inceleyen bir postacının dikkatiyle yaklaştılar. Helikopter başlarının üzerinde tur atarken, onlar da teker teker kemere yaklaştılar, adamlardan biri yere yatıp öbür ikisinin geçmesini bekledi. Adamlar çok dikkatli davranıyorlardı çünkü

Giordino, telsizi mümkün olduğu kadar az kullanıyor, onların çağrılarını da yabancı bir sesi fark ederler korkusuyla genellikle cevapsız bırakıyordu.

Gunn ile Giordino bedeni Giordino'nunkine uyan cesedi soydular. Giordino kolları beşer santim ve pantolon paçaları da yedi santim uzun olan siyah kıyafeti giydi. Silahı bir omzuna astı ve hiç çekinmeden dışarı çıktı. Ağzının kenarından, öldürdüğü adamın sesini taklit ederek konuştu.

Giordino helikoptere hiç bakmadan, "Neden bu kadar geciktin, Dört Numara?" diye sordu. "Sizler yaşlı kadınlar gibi ağır hareket ediyorsunuz. Size tünelde ve mağarada, adada kısılıp kalmış bir denizcinin kemiklerinden başka bir şeyin olmadığını söyledim ya."

"Senin sesin sanki kendi sesin değil gibi, Bir Numara." Giordino adamları

daha fazla kandıramayacağını biliyordu. "Nezleye yakalanmak üzereyim. Bu dayanılmaz havada nezle olmak hiç de şaşırtıcı değil."

"Nezlen yüzünden boyun da sekiz santim kısalmış." Giordino mırıldandı. "Canınız istiyorsa, siz şakalarınıza devam edin. Ben yağmurdan kaçıyorum. Size de aynı şeyi yapmanızı tavsiye ederim."

Giordino dönüp tekrar mağaraya girdi, arkasına bir kurşun yemeyeceğinden emindi, çünkü adamlar kendi arkadaşlarından birini vurmadıklarından emin olmadıkça silah kullanmayacaklardı. Gunn, "Bunlar kurnaz," dedi.

"Konuşmalarınızı telsizden dinledim."

Giordino, "Plan 2-A nedir?" diye alaycı bir sesle sordu.

"Tavandaki oyuktan sürüne sürüne geri gideceğiz, öbür tünele inip adamları orada tuzağa düşüreceğiz."

"En fazla bir ikisini vurabilirsek, şanslı sayılırız."

Gunn neşelenir gibi oldu. "En azından sayı bizim lehimize döner."

Ancak birkaç dakikaları vardı, bu nedenle mezarın bulunduğu bölüme geçmek için büyük bir telaşla delik açmaya koyuldular. İçersinin çok soğuk olmasına rağmen, iki cesedi daracık delikten içeri sürükledikleri zaman kan ter içinde kalmışlardı. Zamanlamaları mükemmel sayılırdı. Onlar taşları henüz yerlerine koymuşlardı ki, Dört Numara içeri daldı, onu hemen Beş Numara izledi, ikisi de fenerlerinin ışığını çevrede gezdirdiler, silahlarını duvardan duvara yönelttiler.

Giordino sesi boynundaki mikrofona yansımasın diye Gunn'ın kulağına, Ben sana söylemiştim," dedi. "Altı Numara'yı dışarda yedek bıraktılar."

Dört Numara, "Burada kimse yok," dedi. "Mağara boş."

Helikopter pilotunun sesi duyuldu. "Bu imkânsız. Adamların üçü de daha on beş dakika önce tünele girmek üzereydi."

Beş Numara, "Pilot haklı," dedi. "Bir Numara, İki Numara ve Üç Numara kayboldu."

Adamlar alçak sesle konuşuyorlardı ama telsizler sayesinde konuşulan-ların hepsini kelimesi kelimesine duyabiliyordu. Adamlar hâlâ tetikte olmalarına rağmen odanın içinde kimsenin saklanacağı bir yer olmadığını anlayınca biraz da rahatlamışlardı. Giordino fısıldadı. "Ayakta duranı sen hallet," dedi. "Adamlar kurşungeçirmez elbiseler giymişler, bu yüzden başına nişan almalısın. Ben yerdekini halledeceğim."

Giordino ile Gunn silahlarının namlularını küçücük deliklerden içeri uzatarak, onları öldürmeye gelen adamlara nişan aldılar ve aynı anda silahlarının tetiklerini çektiler. Silah sesleri taş duvarlı odada gökgürültüsü gibi gürledi. Yerdeki adam sadece iki büklüm oldu, ayakta duran ise ellerini yukarı kaldırdı, soluk almaya çalıştı ve ayaklarının dibinde yatan cesedin üzerine düştü. Giordino önündeki taşları çekti, fenerinin ışığını delikten içeri tuttu ve marifetlerini inceledi. Sonra Gunn'a döndü ve elini boğazına götürerek işlemin tamam olduğunu anlattı. Gunn durumu anlamıştı, hemen telsizi kapadı.

Giordino mırıldandı. "Olduğumuz yerde kalmalıyız." Giordino'nun bir açıklama yapmasına fırsat kalmadan telsizden bir ses duyuldu. "Orada ne oldu?"

Giordino sesini değiştirmeye gerek duymadan, "Önemli bir şey yok. Bir tavşanı vurduk."

Helikopter pilotu, "Tavşan mı?" diye sordu. "Bu ne tür bir saçmalık böyle?"

Altı Numara sakin bir sesle, "Korkarım ki, yoldaşlarımız öldüler," dedi. "Şu NUMA şeytanları onları öldürmüş olmalılar." Giordino hakaret dolu bir sesle haykırarak, "Onlar benim sözünü ettiğim tavşanlardı," dedi. Helikopter pilotu, "Seni geberteceğim," dedi.

"Eskiden gangsterlerin polislere dedikleri gibi, hadi sıkıysa gel de bizi yakala."

Pilot, "Buna gerek kalmayacak," dedi. Giordino, Gunn'a, "Yere yat," diye emretti.

Pilot helikopterin burnunu tünelin ağzına yöneltti ve füzelerinden birini fırlattı. Sonra füze helikopterin altındaki yerinden çıkıp hedefine giderken büyük bir gürültü duyuldu. Tünele girmeden duvarlardan birine çarparak infilak etti. Kayalık ortamda patlamanın sesi kulakları sağır ediciydi. Sanki onuncu kattan üzerlerine bir piyano düşmüştü. Kaya parçalan yağıyordu ve bunlar odada ne varsa hepsini paramparça etmişti. Küçücük mekân toz ve dumanla kaplanmıştı. Ve dumanlarla tozlar kıvrıla kıvrıla tünelden dışarı çıkmadan önce içerde bir çeşit hortum oluşturdu. Odada yanabilen ne varsa hepsi alevler içinde kaldı. Ancak inanılmaz bir şeydi bu ama tünelin de odanın da tavanı çökmedi, patlamanın asıl gücü, duman ve tozla birlikte tünelden çıkıp gitmişti. Giordino ile Gunn sanki ciğerlerine inen dev yumruklar yüzünden havasız kalmış gibiydiler. Hemen harekete geçtiler ve giysilerinin üst kısımlarını toz ve dumandan korunmak için yüzlerine örttüler. Daha sonra da mezarın iç kısmına geçtiler. Gunn öksürerek, "Tanrı'ya dua edelim de... buraya başka bir füze göndermesinler," dedi. "Aksi halde bu bizim de kesinlikle sonumuz olur."

Giordino kulaklarındaki çınlama yüzünden arkadaşının sözlerini pek duyamadı. O da öksürük krizleri arasında, "Bana öyle geliyor ki, bir füzenin yeterli olduğunu sanacaklar." Giordino yavaş yavaş kendini toparlamaya başlamıştı, hemen taşları kenara atıp genişçe bir delik açmaya çalıştı. "Bak sana söylüyorum, ben oradan oraya taş aktarmaktan artık bıktım usandım."

Delikten geçtikten sonra duman ve toz yığınları arasında, saldırganların cesetlerinden silahlarını aldılar, böylece tam beş tüfekleri ve aynı sayıda otomatik silahları oldu. Havasız ortamda zorla hava almaya çalışarak, göz gözü görmez bir haldeyken çalışmayı sürdürdüler. Giordino sırt çantasından aldığı iple tüfekleri bağladı. Üç silah da aynı şekilde bağlandı.

Giordino, Gunn'a, "Bu adamların en son akıllarına gelecek şey, bizim ateş ederek tünelden dışarı çıkmamız olacak," dedi. "Sen Altı Numara'yı hallet, ben de helikopterde şansımı deneyeyim." Gunn tozlanan gözlük camlarını koluna sürterek temizledikten sonra başını salladı. "En iyisi ben önden gideyim," dedi. "Eğer Altı Numara yok edilmezse, senin helikoptere ateş etme şansın olmaz." Giordino, NUMA'nın ufak tefek müdür yardımcısının neredeyse intihar sayılabilecek bu işi almasına izin vermezdi. Tam buna itiraz etmeye hazırlandığı sırada Gunn silahını yukarı kaldırıp ateş ve duman yumağının içinde gözden kayboldu.

Gunn tünelde sendeleyip yüzüstü yere düştü, sonra güçlükle ayağa kalkıp tekrar koşmaya başladı, tünelden dışarı çıktığı zaman kurşun yağmuruna tutulmaktan korkuyordu. Fakat Altı Numara, içerde sağ kalan olabileceğini akadan geçirmiyordu ve de helikopterin pilotuyla konuşurken dikkati dağılmıştı.

Gunn'ın işini zorlaştıran şey, etrafını görmekte zorluk çekmesi ve Altı Numara'nın nerede durduğunu bilmemesiydi. Gözlük camları tozlanmış, gözleri dumandan yaşarmıştı. Bu haldeyken, kemerin sağında beş metre kadar ilerde duran siyah bir karaltıyı güçlükle fark edebildi. Gunn hemen tetiği çekip ateş etti. Attığı mermiler, Altı Numara'ya isabet etmediler. Adam hemen dönü Gunn'a beş el ateş etti. Mermilerin ikisi ıska geçti ama biri, Gunn'ın sol bacağının baldırına, diğerleri çelik yeleğine saplandı ve Gunn geri geri gitmek zorunda kaldı. Sonra Giordino ansızın dumanların arasından fırladı, silahlarını ateşledi ve Altı Numara'nın kafasını parçaladı. Sonra hiç bocalamadan silahlarını havaya kaldırdı ve helikopterin gövdesine durmadan ateş etmeye başladı Pilot aşağıda olanları görünce afalladı, çünkü aynı üniformaları giymiş iki kişi birbirine ateş ediyordu. Pilot harekete geçmek için birden karar veremedi Ateş açtığı zaman ise Giordino, zırhsız helikopteri çoktan mermi yağmuruna tutmuştu. Helikopterin üzerinde boydan boya delik açan mermiler, yakıt deposunu geçip

kokpite kadar geldiler. Sonra makineli tüfeğin mermisi bitince ortalık derin bir sessizliğe büründü.

Explorer modeli helikopter boşlukta asılı gibi durdu, sonra birden sallanmaya başladı, kontrolden çıkıp kemerin yüz elli metre kadar aşağısında, dağın yamacına düştü ve alevler içinde kaldı. Giordino silahlarını yere attı ve yaralı bacağını kavramış öylece duran Gunn'ın yanına koştu.

Giordino, "Olduğun yerde kal," diye emretti. "Sakın kıpırdama." Gunn kenetlenmiş dişlerinin arasından zorlukla mırıldandı. "Sadece bir çizik."

"Çizik mi, lanet olsun, mermi senin kaval kemiğini kırmış. Bacağında büyük bir yara var."

Gunn acı içinde başını kaldırıp Giordino'ya baktı ve zorla gülümsemeye çalışarak, "Senin hastabakıcılığından pek de hoşlandığımı söyleyemem."

Giordino, Gunn'ın kahramanlık gösterilerine hiç aldırmadı. Ayakkabısının bağını çıkardı ve Gunn'ın yaralı bacağına, dizin üzerinden geçici bir turnike yaptı. "Bir dakika kıpırdamadan durabilir misin?"

Gunn inildeyerek, "Sanırım kan kaybından ölmek istemiyorsam, bunu yapmak zorundayım."

Giordino tekrar tünele koştu, odayı geçip mağaranın arka tarafına gitti, ilkyardım çantasını burada bırakmıştı. Giordino birkaç dakika içinde çantayla geri döndü, yarayı büyük bir ustalıkla, çarçabuk temizledi ve kanamayı durdurmak için elinden geleni yaptı. Giordino, "Yarayı sarmak bile istemiyorum," dedi. "En iyisi bu işi Cape Town'da bir doktor yapsın." Ufak tefek adamı kıpırdatmak istemiyordu, bu nedenle onu olduğu yerde rahat ettirmeye çalıştı. Sırt çantasından çıkardığı plastik bir örtüyü üzerine örtüp yağmurdan korunmasını sağladı. Giordino'nun bundan sonra yapması gereken şey, amirali arayıp, Gunn'ın yaralandığını ve hemen bir kurtarma ekibi yollaması için ondan ricada bulunmaktı. Giordino Sandecker ile konuşmasını tamamladıktan sonra telefonu cebine koydu Aşağıdaki dağın yamacında yanmaya devam eden helikopteri seyrederken alçak bir sesle kendi kendine mırıldandı. "Delilik bu. Gerçekten tam delilik. Bu kadar çok insan, öldürmeye ve öldürülmeye ne gibi, bir amaç uğruna kalkışılır?" Giordino sadece soruların cevabın, geç değil de erken öğrenmeyi umut edebilirdi.

19

Ira Cox parçalanıp batan U-gemisinin mezarının yerini belirleyen ürkütücü deliğe bakarak, "Derinlik 50 metre," dedi. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Pitt, "Polar Storm'un makine dairesinde ve kaptan köşkündeki hasarın donanma hasar kontrol ekibi tarafından onarılmasının iki saatten önce tamamlanması imkânsız," dedi. "Gemide arktik dalma malzemesi bulunduğuna göre, denizaltının içinde bir araştırma yapma fırsatını kaçıramam."

Gemi mürettebatından birkaç kişiyle birlikte Pitt'e eşlik eden Evie Tan sordu. "Orada ne bulmayı umuyorsunuz?"

"Seyir defteri, belgeler, raporlarla gemiyi kimin kumanda ettiğini ve denizaltının hangi gizli noktadan yola çıktığını açıklayabilecek kanıtlar bulabiliriz."

Cox hafifçe gülümseyerek, "1945'te Nazi Almanya'sı," dedi. Pitt buzların üzerine oturup yüzme paletlerini çıkardı. "Pekâlâ, öyle olduğunu kabul edelim ama bu gemi son elli altı yıl süresince nerede gizlendi?"

Cox omuzlarını silkti ve Pitt'in sualtı haberleşme sistemini kontrol etti. "Beni rahatça duyabiliyor musun?"

"Kulak zarlarımı patlatacaksın. Sesin tonunu biraz azalt."

"Bu nasıl?"

"Daha iyi." Pitt'in sesi buzların aralandığı yerin yanında kurulan operasyon çadırındaki bir hoparlörden duyuldu. Cox, "Tek başına dalmamalısın," dedi.

"Başka bir dalgıç, sadece bana engel olur. Ayrıca, kutup bölgesinde yirmiden fazla dalış yapmış biriyim, yani bu dalış benim için pek de yeni bir tecrübe sayılmaz."

Pitt jeneratörle ısıtılan çadırın içinde sıcak suyla ısıtma sağlayan Divex Armadillo dalgıç giysisini üzerine geçirdi, tüm vücudunda ellerinde, ayaklarında ve başında sıcak suyun sürekli dolaşmasını sağlayacak iç ve dış tüpleri taktı. Isıtılmış su, bir ısıtıcı ve pompa yardımıyla vücudu dolaşıyordu. Giysisinin içine iliştirilmiş bir hortum vardı ve Pitt bunun içinden suyun akışını kontrol edebiliyordu. Telsiz haberleşmelerini sağlayan bir AGA MK-II yüz maskesi takmıştı su yüzeyindeki takviye sistemine bağımlı olmaktansa, hava tanklarını yanında taşımayı tercih etti. Pitt son bir kez daha Substrobe Ikelite sualtı kıyafetini kontrol etti.

Evie, Pitt'in maskesinin altından sesini duyabilmesi için bağırarak, "İyi

şanslar," dedi. Evie Tan daha sonra, Pitt'in buzlu sulara dalmadan önce, kenarda otururken fotoğraflarını çekmeye koyuldu. "Aşağıda sualtı kamerasıyla, fotoğraf çekilmesini sana kabul ettiremeyeceğimden emin misin?"

Pitt başını sallayarak, "Fotoğrafçılık oynamaya zamanım olmayacak," dedi.

Elini sallayıp suya daldı, paletli ayaklarıyla çevresindeki buz parçalarını uzaklaştırdı. Otuz metre kadar daldıktan sonra sıcak su sisteminin çalışıp çalışmadığını son bir kez kontrol etmek için durdu. Bunca yıldan beri dalgıçlık yapan Pitt çok tedbirliydi ve sualtında sorunla karşılaştığı da pek az olmuştu. Sürekli kendi kendine konuşup, çevresiyle ilgilenebilmek, aygıtlarını kontrol edebilmek ve vücudunun durumunu saptamak için konsantre olmaya çalışırdı. Pitt kalınlığı bir metreyi bulan buzların altında bambaşka bir dünya buldu. Yukarıya bakarken, buz yığınlarının alt kısmının, galaksinin derinliklerinde bilinmeyen bir gezegenin yüzeyine benzediğini düşündü. Buz yığınlarının arasından sızan ışıkla dolan beyaz tabaka, ters dönmüş mavi ve yeşil donmuş çayırlar ile sarı yosun tabakalarıyla kaplı vadilerden ibaret bir doğa manzarasına dönüşüyordu. Aşağıya bakıp da kapkaranlık derinlikleri örten muazzam yeşilliği görmeden önce durdu ve vücudundaki sıcak su akışını düzenledi.

Sistem çalışıyordu, Pitt sonsuz karanlığa girmek için suyun derinliklerine daldı.

Dibe inerken, o ürpertici görüntü de sanki gölge yapan bir perde aralanmış gibi kendini yavaş yavaş göstermeye başladı. Burada ne mercanlar ne de Parlak renkli balıklar vardı. Pitt buzların deliğinden gelen tuhaf ışığa baktı. Sonra sualtı ışığını yaktı ve lambaları ayarlayıp geminin enkazına yöneltti.

U-gemisinin enkazı parçalanmış, oraya buraya dağılmıştı. Denizaltının kulesinin altındaki gövde atılan füzeden çok fazla zarar görmüştü. Kulenin kendisi de gövdeden kopmuş ve bir süprüntü yığınının ortasında yan yatmış duruyordu. Geminin arka kısmı sadece pervanelerin şaftlarıyla gövdeye bağlı kalmıştı. Sancak kısmı bükülmüş denizin dibinde dik duruyordu. Denizin yumuşak zemini enkazı kavramıştı ve Pitt, enkazın yüzde yirmisinin daha şimdi den zemine gömülmüş olduğunu görüp şaşırdı. Pitt, Cox'a, "Enkaza ulaştım," diye haber verdi. "Gemi çok berbat durum, da. Ben kalıntının içine giriyorum."

Cox'un sesi, Pitt'in kulaklığında çınladı. "Çok dikkatli ol. Eğer keskin bir cisim, elbiseni birazcık keserse, yüzeye varamadan donarsın."

"Sağol, bana moral veriyorsun."

Pitt tekneye hemen girmeye kalkışmadı. Değerli zamandan yaklaşık on

dakikayı enkazın çevresinde yüzüp moloz tarlasını inceleyerek harcadı. Atılan roket çok daha büyük bir hedefi yok etmeye yönelikti ve denizaltıyı tanınmaz hale getirmişti. Bu teknenin bir deniz taşıtı olduğuna inanmak güçtü. Borular, valflar ve gövdeden kopan çelik tabakalar sanki onları dev bir el tutup fırlatmış gibi sağa sola yayılmışlardı. Pitt bombalı teröristlerin saldırısına uğramış bir otobüsün dehşete düşürücü kalıntısı üzerinde boşlukta sürüklenen hayalet gibi, gemi enkazının üzerinde yüzüyordu. Akıntıya karşı yüzerek, daha önce geminin kulesinin bulunduğu büyük boşluktan içeri girdi. Sualtı fenerinin ışığı, dalış kontrolünün yapıldığı bölmenin altındaki iki cesedi aydınlattı. Ağzına kadar gelen safrayı kusmamak İçin çaba harcayarak cesetlerin üzerlerini aradı. Belki kimliklerini bulurum, diye düşünüyordu. Fakat işe yarar ne bir kredi kartı, ne bir cüzdan, ne de bir resim bulabildi. Bir U-gemisinde görevli mürettebatın hiçbir kişisel eşyasının bulunmaması anormaldi. Cox, "Sekiz dakika," dedi. "Sekiz dakika sonra yukarı çıkmak zorundasın."

"Anlaşıldı." Uyarılar genellikle Giordino'dan gelirdi, fakat Pitt, irikıyım denizcinin bu düşünceli davranışına minnet duydu. Adamın bu uyarısı, Pitt'in Doxa marka dalgıç saatine bakmak için harcayacağı saniyeleri ona kazandırmıştı.

Pitt karanlık gövdenin içine biraz daha daldı, fenerini, birbirine karışmış çelik parçaların ve boruların üzerine tutarak dar bir koridordan geçti ve iki yandaki kamaraları incelemeye koyuldu. Kamaraların hepsi boştu. Çekmeceleri ve dolapları boşalttı, fakat hiçbir belge bulamadı.

Yukarı çıkmaya hazırlanmak amacıyla tanklarda kalan havayı kontrol etti Sonra dinlenme odası olduğu anlaşılan bölüme yüzdü. Oda basınç bölmesine doğru yan yatmıştı. Dolap, sandalyeler ve masalar paramparçaydı.

"Dört dakika."

Pitt, "Dört dakika," diye tekrarladı.

Bu sırada kaptanın kamarasını buldu. Zamanı kalmadığı için büyük bir telaşla mektup, rapor, hatta günlük var mı, diye bakındı. Hiçbir şey yoktu. Denizaltının seyir defteri bile yoktu. Sanki denizaltının enkazı ve ölü mürettebatı bir hayalden ibaretti. Pitt nerdeyse bu hayalin yavaş yavaş kaybolacağını düşünmeye başlamıştı. "İki dakika." Ses çok sertti. "Geliyorum."

Pitt birden hiçbir uyarı olmadan, omzuna bir elin değdiğini hissetti. Donup kaldı, ağır ağır atan kalbi, birden göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi hızlı hızlı atmaya başladı. Bu temas pek de tutma sayılmazdı, el daha çok boynunda gezinir gibiydi. Şokun ötesinde öyle bir korku vardı ki bu, insanı delirten, kontrolden

çıkaran dehşet duygusudur. Anlayamamak ve kavrayamamaktan kaynaklanan bir ruh halidir bu. İnsanların çoğu sanki bayıltılmış gibi donup kalırlar ve artık mantıklı düşünemezler. İnsanların çoğu, yani Pitt dışında.

Pitt çok şaşırmıştı ama buna rağmen zihni anormal derecede açıktı. Hayaletlere, hortlaklara İnanmayacak kadar gerçekçi ve kuşkucuydu. Başka bir dalgıcın birdenbire oraya gelmiş olması da mümkün değildi. Korku ve dehşet, yere düşen bir örtü gibi eriyip gitti. Bilinmeyen bir şeyin varlığı, entelektüel bir seziş oldu. Pitt buzdan yontulmuş bir heykel gibi duruyordu. Sonra yavaşça ve büyük bir dikkatle sualtı feneriyle çantasını sol eline geçirdi ve dalgıç bıçağını, sağ eliyle kılıfından çıkardı. Termal eldiveniyle bıçağı sapından kavrayıp birden döndü ve onu tehdit eden şeyle yüz yüze geldi. Pitt'in gördükleri öyle bir şeydi ki, ölünceye kadar gözlerinin önünden gitmeyecekti.

20

Bir kadın, bir zamanlar güzel olan bir kadın, Pitt'e görmeyen, faltaşı gibi açılmış gri mavi gözlerle bakıyordu. Pitt'in omzuna dokunan el ve kol da sanki onu yanına çağırırmış gibi ileriye uzanmış duruyordu. Kadın Dördüncü imparatorluk üyelerinin standart siyah tulum kıyafetini giymişti, fakat giysinin kumaşı sanki dev bir kedi tarafından tırmalanmış gibi parça parça olmuştu. Elbisenin açık yerlerinden etler dışarı fırlamıştı ve suyun hafif akıntısıyla sallanıyordu. Yırtılan kumaştan çok güzel biçimli bir göğüs görünüyordu ve bir kolun dirsekten aşağısı yoktu. Omuzlarda rütbe işaretleri vardı ama Pitt bunların neyi simgelediklerini bilmiyordu. Kadının yüzünde sakin bir ifade vardı, soğuk suyun etkisiyle bembeyaz olmuştu. Başının arkasında bir melek halesi gibi duran gür sarı saçları dikkat çekiyordu. Elmacık kemikleri çıkıktı ve burnu hafif kemerliydi. Dudakları sanki konuşmak üzereymiş gibi aralanmıştı. Gri mavi gözler, doğrudan Pitt'in yeşil gözlerinin içine bakar gibiydi. Pitt kadını sanki yeraltı dünyasından gelme bir şeytanmış gibi önünden itip uzaklaştırmaya hazırlanırken aklına bir şey geldi ve ne yapması gerektiğini anladı.

Pitt çarçabuk kadının ceplerini aradı. Ceplerde herhangi bir kimlik belgesi bulamamak, onu hiç şaşırtmadı. Bundan sonra ağırlık kemerine tutturulmuş ince kabloyu alıp bir ucunu cesedin çizmeli ayağına bağladı. Sonra, U-gemisinin gövdesinden çıkıp 50 metre yukardaki loş ışığa doğru hareket etti.

Pitt hava ikmali için verdiği molalardan sonra tam buzların arasındaki delikten yüzeye çıktı ve Cox ile mürettebattan birkaç kişinin toplu halde bekledikleri kıyıya doğru yüzdü. Evie Tan da oradaydı ve Pitt ile ağır dalma malzemeleri,

güçlü kolların yardımıyla yukarı çıkarılırken, o da durmadan fotoğraf çekti.

Cox, "Aradığın şeyi bulabildin mi?" diye sordu. Pitt başlığı çıkarıldıktan sonra, "Bankaya yatırılacak bir şey bulamadım," dedi ve bir bölümü suyun içinde kalan kablonun ucunu Cox'a uzattı.

"Kablonun öbür ucunda ne olduğunu sorma cüretini gösterebilir miyim?"

"U-gemisinden bir dost getirdim."

Evie'nin gözleri, derinliklerden yükselen belli belirsiz karaltıya takıldı. Karaltı suyun yüzeyine çıkarken saçları çevreye yayıldı ve gözleri de sanki dosdoğru güneşe bakar gibiydi. "Aman Tanrım," diye Evie Tan mırıldandı, yüzü buz yığınları gibi bembeyaz kesilmişti. "Bu bir kadın." Evie öylesine afallamıştı ki, bu yabancı kadın plastik örtüye sarılıp kızağa yüklenmeden onun fotoğraflarını çekmeyi ihmal etti.

Pitt hava tankları taşınırken cesedin yerleştirildiği kızağın tayfalar tarafından Polar Storm gemisine doğru çekilişini izledi. "Eğer tahminimde yanılmıyorsam o kadın bir subaydı."

Cox üzgün üzgün, "Çok yazık," diye mırıldandı. "Herhalde çok güzel bir kadındı."

Evie de kederli bir tavırla, "Kadının ölüsünde bile bir kibarlık olduğu inkâr edilemez. Eğer ben insan tiplerinden biraz anlıyorsam, bu kadının kaliteli biri olduğunu söyleyebilirim."

Pitt, "Belki," dedi. "Ama bu kadının elli yıl önce batmış olması gereken bir denizaltıda ne işi vardı? Umarım, cesedinde herhangi bir ipucu bulunur da kimliği hakkında bir fikir ediniriz."

Evie kararlı bir sesle, "Ben bu öyküyü sonuna kadar izleyeceğim," dedi.

Pitt ayaklarından paletlerini çıkarıp konçları kürklü bir çift çizme giydi. "Önce donanmadan ve Amiral Sandecker'den izin almalısın," dedi. "Bu olayın Şimdilik dışarı sızdırılmasını istemeyebilirler." Evie hemen itiraz etmeye yeltendi ama Pitt kızağın bıraktığı izler üzerinde yürüyerek Polar Storm gemisine doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Pitt küçük bir kadeh Agavero Tekila içkisiyle gevşemeye çalışmadan önce duş yaptı, tıraş oldu. Tekila şişesini, Meksika'da La Paz yöresinde dalış yapmaya gittiği zaman satın almıştı. Ancak kafasını toplayınca Washington'dan Sandecker'i aradı. Amiral Sandecker gemiye yapılan saldırıdan sonra yaşanan gelişmeleri Pitt'den dinledikten sonra, "Bir ceset diyorsun öyle mi?" dedi "U-

gemisinde görevli bir kadın subay mı?"

"Evet, efendim. Kadının naşını, incelenip kimliğinin saptanması için ilk fırsatta uçakla Washington'a göndereceğim."

"Eğer kadın yabancı uyruklu ise kimlik saptamak kolay olmayacak." "Kadının tarihçesinin çıkarılabileceğine ben inanıyorum."

"Madras'dan alınan eserler saldırıda zarar gördü mü?" diye Sandecker sordu.

"Hepsi güvencede ve hiç hasar yok."

"Doğrusu sen ve gemidekiler bu saldırıdan sağ kurtulabildiğiniz için gerçekten şanslısınız."

"Ölmemize ramak kalmıştı, amiral. Eğer kumandan Cunningham tam zamanında olay yerine gelmeseydi, şimdi buzlu denizin dibinde yatan, U-gemisi değil Polar Storm olurdu."

"Yaeger, dosyalarında U-2015 gemisi hakkında bilgi aramış. O denizaltı müthiş bir gemiymiş. Kayıtlara bakılırsa, 1945 yılının nisan ayı başlarında Danimarka yakınlarında kaybolmuş. Ancak bazı tarihçiler, geminin savaştan yara almadan kurtulduğunu ve mürettebatın gemiyi Arjantin ile Uruguay arasında, GrafSpee destroyerinin torpillendiği yerin yakınında Rio de Plata'ya götürdüklerini iddia ediyorlar. Fakat bugüne kadar hiçbir şey kanıtlanamamış."

'Yani geminin sonuyla ilgili hiçbir şey öğrenilemedi, öyle mi?" Sandecker, "Kesinlikle," diye karşılık verdi. "Bilinen tek şey geminin yapımının 1944 Kasımında tamamlanıp denize indirildiği ve hiçbir zaman savaşa katılmadığı."

"Alman donanması bu gemiyi ne olarak kullandı?" "Gemi, teknolojinin en son yenilikleriyle donatıldığı için o dönemde, diğer ülkelerin kullandıkları denizaltıların hepsinden çok daha üstün olduğu düşünülüyordu. Geminin alt kısmı güçlü bataryalarla donatılmıştı ve deniz üstünde giden teknelerden çok daha fazla hız yapabiliyordu, ayrıca gerektiğinde aylarca sualtında kalabilir ve yüzeye çıkmadan çok uzun mesafe katedebillrdi. Yaeger'in eski Alman askeri belgelerinden edindiği bilgiye göre, bu gemi Yeni Kader Operasyonu adı verilen projenin bir parçasıymış." Pitt mırıldandı. "Ben bu terimi daha önce nerede duymuştum?" "Bu, üst düzey Nazilerin, savaş döneminde Nazilerin sahip oldukları büyük servetleri Arjantin'e nakletmek için Peron hükümetiyle yaptıkları bir anlaşmaydı. Diğer denizaltılar, müttefik gemilerini batırmak için saldırı devriyesine çıkarlarken, U-2015 denizaltısı yüz milyonlarca dolar değerinde altını, gümüşü, platini ve elması Arjantin'e taşımak için Almanya İle Arjantin arasında gidip geliyordu. Yüksek düzey Nazi yöneticileri ve aileleri de

define yüküyle birlikte Arjantin'e taşındılar. Hepsi de Patagonya sahillerinde ıssız bir limana büyük bir gizlilik içinde indirildi."

"Bunlar, savaş sona ermeden mi yapıldı?"

Sandecker cevap verdi. "Acı sona kadar devam etti. Doğrulanmayan bir iddiaya göre de Yeni Kader Operasyonu, Martin Bormann'ın buluşuymuş. Bu adam Adolf Hitler'in fanatik bir hayranı olabilir ama Üçüncü Reich'in parçalanarak alevler içinde yanıp kül olduğunu görecek kadar da akıllıydı. Müttefik orduları daha Ren'i geçmeden Nazi yöneticilerini ve değerli eşyanın bir bölümünü Almanya'nın dostu olan bir ülkeye taşımayı planlamıştı. Bormann'ın en büyük planı da Hitler'i And dağlarında gizli bir yere kaçırmaktı. Fakat Hitler, Berlin'deki sığınağında ölmek konusunda ısrar edince, bu plan suya düştü."

Pitt sordu. "U-2015, o serveti ve yolcuları Güney Amerika'ya taşıyan tek gemi miydi?"

"Hayır, böyle en az on iki gemi daha vardı. Savaştan sonra hepsinin akıbeti öğrenildi. Bazılarını müttefik uçakları ve savaş gemileri batırmıştı, geri kalanlar ise ya tarafsız bir ülkeye verilmiş ya da mürettebatı tarafından batırılmıştı."

"Parayla yolculara ne olduğu konusunda herhangi bir ipucu var mı?" Sandecker itiraf etti. "Hiçbir şey yok. U-gemilerinden birinde çalışmış olan bir tayfa, savaştan uzun bir zaman sonra sorguya çekilmişti. Adam kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. O tayfa, çok ağır tahta sandıkların, terk edilmiş bir limanda karaya çıkarılıp kamyonlara yüklendiğini söylemişti. Yolcular, sivil elbiseliymişler ve sanki Nazi Partisi'ne bağlı önemli kişilermiş gibi davranıyorlarmış. Onlar gemiden inince hemen arabalara bindirilmişler. O yolculara ve paralara ne olduğu bilinmiyor."

"Arjantin eski Naziler için bir sığınaktı. Eskinin külleri üzerinde yeni bir dünya yaratmak için ondan daha uygun bir yer bulunabilir miydi?"

"Belki o eski Nazilerden sağ kalmış bir avuç insan vardır. Partide ya da orduda yüksek mevkide bulunan Nazilerden herhangi birinin şimdi doksan yaşında belki daha da yaşlı olması gerekir." Pitt, "Esrar perdesi daha da kalınlaştı," dedi. "Neden bir grup yaşlı Nazi, bir araştırma gemisini yok etmeye kalkışıp da bu amaçla U- 2015 denizaltısını yeniden ortaya çıkarsın?"

"Seni Telluride'de neden öldürmeye çalıştılarsa ve de Al ile Rudi'yi Hint Okyanusu'nda, St. Paul Adası'nda neden ortadan kaldırmak istedilerse, araştırma gemisini de aynı nedenle batırmak istediler." Pitt pişmanlık dolu bir sesle, "Ah, onları daha önce sormam gerekirdi," de-"Rudi ile Al ne yapmışlar? Eski

eserlerin muhafaza edildiği odayı bulmuşlar mı?"

Sandecker karşılık verdi. "Odayı buldular. Fakat bindikleri uçak havalanıp Cape Town'a dönemeden bir kaza geçirdi. Öğrenebildiğimiz kadarıyla, bir kargo gemisi, içinde altı silahlı adamın bulunduğu bir helikopteri adaya gelen her kim olursa olsun öldürsünler diye yollamış ve de Madras gemisi mürettebatının 1779'daki ziyaret sırasında bulduğu eserlerden kalmış ne varsa hepsini toplayıp alacaklarmış. Al ile Rudi, helikopteri düşürmekle kalmayıp o adamların hepsini öldürmüşler. Rudi'nin kaval kemiğine bir mermi saplanmış. Şimdi durumu iyi, takat uzun bir süre alçıda kalacak." "Rudi ile Al hâlâ adada mı?"

"Sadece Al adada. Rudi'yi bir saat kadar önce Avustralya'dan Southampton'a dönmekte olan bir İngiliz uçak gemisinden kalkan helikopter aldı. Rudi, yakında bir Güney Afrika hastanesinde ameliyat edilmek üzere Cape Town'a götürülmüş olacak." Pitt hayranlık dolu bir sesle, "Altı katil ve de bir helikopter," dedi.

"Bizimkilerin öyküsünü dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Hele savaşın en şiddetli zamanında bizimkilerin silahsız olduklarını da dikkate alırsan, şaşkınlığın daha da artar."

Pitt, "Şu Dördüncü İmparatorluğun haberalma örgütünün gücüne de şaşmamak elde değil," dedi. "U-gemisi, Polar Storm'a saldırmadan önce, kaptanla kısa bir sohbet yapmıştım. Adama adımı söyleyince, bana hemen Colorado'dan Antarktika'ya nasıl geldiğimi sordu. Amiralim, bunu söylemek bana acı veriyor ama dikkatli olun, sanırım sizin NUMA örgütünüzde ya da yakınında bir muhbir var." Amiral, "Ben araştırırım," dedi, bu tahmin onu kızdırmıştı. "Bu arada ben Dr. O'Connell'ı çevreyi ve Rudi ile Al'ın odada buldukları eserleri incelesin diye St. Paul Adası'na gönderiyorum. Onunla adada buluşup eski eserlerin Amerika'ya geri getirilmesini sağlaman için sana da uçak ayarlayacağım." "Fransızlar ne olacak? Ada onlara alt değil mi?" "Bilmedikleri şeyler, onlara sıkıntı vermez." "Ben uygarlığa ne zaman geri döneceğim?"

"Hafta sonunda kendi yatağında uyuyabileceksin. Kafana takılan başka bir şey var mı?"

"Pat ile Hiram, o yazıları çözmeyi başarabilmişler mi?"

"Sayı sisteminin çözülmesinde büyük bir gelişme kaydettiler. Bilgisayarın, odanın tavanındaki yıldız durumlarına ilişkin analizine göre, o yazılar tam dokuz bin yıllık bir geçmişe sahip."

Pitt söylenenleri doğru duyduğundan emin değildi. "Dokuz bin yıl mı dediniz?"

Hiram odanın inşasının M.Ö. 7100 yıllarında tamamlandığı kanısında."

Pitt iyice afallamıştı. "Sümerlilerden ve de Eski Mısırlılardan dört bin yıl önce gelişmiş bir uygarlığın var olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Annapolis'den beri, eski tarih konusunda ders almadım ama hatırladığım kadarıyla o zaman da bana aynı şeyleri öğretmişlerdi."

"Arkeologlar, tarih öncesi dönemlerin uygarlıklarını yeniden yazmaktan pek de memnun kalmayacaklar."

"Yaeger ile Dr. O'Connell, alfabetik sistemi çözme konusunda da epey gelişme sağladılar. Galiba o yazılar, dünyada çok eski dönemde yaşanmış büyük bir felaketi anlatıyor."

"Büyük bir felaket sonucunda yok olan bir uygarlık. Eğer bazı gerçekleri bilmeseydim, sizin şu anda bana Atlantis'den söz ettiğinizi düşünebilirdim, amiral."

Sandecker bu sözlere hemen karşılık vermedi. Pitt sekiz bin mil ötedeki amiralin beyninde dönen çarkın sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Nihayet Sandecker ağır ağır konuştu. "Atlantis." Bu ismi sanki kutsal bir isimmiş gibi telaffuz etmişti. "Gerçi sana garip gelebilir ama bence sonuca tahmin ettiğinden çok daha fazla yaklaşmış sayılırsın."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ YÜZYILIN NUH GEMİSİ

4 NİSAN, 2001 BUENOS AIRES, ARJANTİN

Tüm dünyadaki opera binaları, şarkıcılar ve müzisyenler tarafından akustiklerine göre yani sahneden locaya, sonra da galeriye yani stratosfer tabakasına kadar gelen sesin kalitesine göre değerlendirilir. Bilet alan opera âşıklarının gözünde salon ihtişamına ve gösterişliliğine göre değerlendirilir. Bazıları barok olmalarıyla ün yapmıştır, bazıları ise gösterişleriyle anılırlar. Fakat bu salonların hiçbiri, Buenos Aires'deki Avenida 9 de Julio'daki Teatro Colon opera binasının eline su dökemez.

Bu opera binasının inşaatına 1890 yılında başlanmıştı ve de yapımında hiçbir masraftan kaçınılmadı. 1908'de Puccini'nin zirvede olduğu dönemde inşaatı tamamlanan Teatro Colon opera binası, bir kaldırımdan ötekine kadar uzayan koskoca bir sokağı kaplar. Fransız art deko, İtalyan rönesansı ve Yunan klasiğinin inanılmaz bir karışımı olan sahnesinde Pavlova'nın ve Ni-jinsky'nin ayak sesleri duyulmuştur. Toscanini şef bölümünde yer alıp orkestrayı yönetmiştir ve Caruso'dan Callas'a kadar dünya çapında üne kavuşmuş Şarkıcıların hepsi burada temsil vermiştir. Atnalı biçimindeki salon, göz kamaştıran bir ihtişamla döşenmiştir. Üst kısımlardaki pirinç korkuluklar inanılmaz oymalarla süslenmiştir ve kadife kaplı koltuklar, altın sırma süslü perdeler, sanat şaheserleriyle bezenmiş tavanlarla tam bir uyum içindedir. O muhteşem gala gecelerinde, Arjantin sosyetesinin önde gelenleri, İtalyan mermeriyle döşenmiş fuayeden geçerler ve harika merdivenlerden yukarı çıkıp son derece lüks koltuklarına yerleşirler. Claudio Monteverdi'nin The Coronation of Poppea (Poppea'nın Taç Giymesi) isimli eserinin gala gecesinde, operanın uvertürünün çalınması başlamadan tam altmış saniye önce, sahnenin sağındaki özel loca dışında her yer dolmuştu. O loca hâlâ boştu. Poppea, Roma'nın görkemli döneminde Roma imparatoru Nero'nun metresiydi, ancak şarkıcılar on yedinci yüzyılın modasını yansıtan kostümler giymişlerdi ve yaralara tuz serpmek amacıyla olsa gerek, erkeklere ait bölümlerin hepsini kadın şarkıcılar söylüyordu. Bazı opera tutkunları için bu gerçek bir şaheser sayılırdı, bazıları için ise dört saat süren tekdüze bir vızıltıydı.

Salonun ışıkları kararmadan birkaç saniye önce, bir erkek ve dört kadından oluşan bir grup boş kalan o locaya girdi ve koyu renk kadife koltuklara yerleştiler. Perdelerin dışından görünmeyen ve smokin giymiş iki koruma görevlisi dikkat kesilmiş çevreyi kontrol ediyordu. Opera binasındaki her göz, her dürbün, otomatik olarak o locaya giren insanlara yönelmişti.

Kadınlar göz kamaştırıcı derecede güzeldiler, sadece hoş ya da egzotik olmakla kalmıyorlardı aynı zamanda klasik anlamda da güzeldiler. İki kadının açık sarı renkteki saçları çıplak omuzlarından aşağı bukleler halinde dökülüyordu, başlarının tam ortasındaki saçlar sıkıca örülmüştü. Kadınlar koltuklarına birer kraliçe edasıyla kurulmuşlardı. Narin ellerini zarif bir şekilde kucaklarına koymuşlar, orkestranın yer aldığı bölüme birbirinin eşi gri mavi gözlerle bakıyorlardı. Kadınların elmacık kemikleri çıkıktı ve And dağlarında kayak yapmanın ya da Bahia Blanca açıklarında demir atmış bir yatta güneşlenmiş olmanın etkisiyle tenleri de bronz renkteydi. Bu kadınların en fazla yirmi beşinde oldukları düşünülebilirdi oysa hepsi de otuz beş yaşındaydılar. Onların kardeş olduklarını anlamak için hayal gücüne gerek yoktu, aslında onlar altız kardeştiler ve sadece dördü operaya gelmişti. Kıyafetlerinden kadınların yorucu egzersizler sayesinde vücutlarının ince ve düzgün olmasını sağladıkları anlaşılıyordu.

Boyanmış tilki kürkü süsleriyle bezenmiş uzun parlak, ipekli tuvaletleri de renkleri hariç, birbirinin eşiydi. Locada yarım daire oluşturacak şekilde oturan kadınlar, sarı, mavi, yeşil ve kırmızı safirler gibi parıldıyorlardı. Boyunlarında kelepçe kolyeler, küpeler ve bileziklerle göz kamaştıran bir mücevher defilesi sunar gibiydiler. Çarpıcı denecek derecede şehvetli, narin ve dokunulmaz tanrıçalar gibiydiler. Hiç akla gelecek gibi değildi ama dördü de evliydi ve her biri beşer çocuk doğurmuştu. Kadınlar, opera mevsiminin açılışına ailece katılmışlardı ve ortalarında oturan erkeğe kibarca başlarını sallayıp gülümsüyorlardı. Tüfek harbisi gibi dimdik oturan ortadaki erkek, kardeşleriyle aynı saç ve göz rengine sahipti, fakat aralarındaki benzerlik bu kadarla sınırlıydı. Kız kardeşleri ne kadar soluk kesiciyseler, erkek de o kadar yakışıklıydı, fakat biraz da haşin görünüşlüydü. Beli inceydi, kalçaları ve omuzları genişti, kol ve bacak kasları ağırlık kaldırmaya alışkın birininkiler gibiydi. Yüzü kare şeklindeydi, ileri doğru uzayan çenesi hafif çukurdu ve ok gibi dümdüz burnu vardı, gür sarı saçlarına kadınlar parmaklarını daldırıp karıştırmak isteyebilirlerdi. Uzun boyluydu, kız kardeşlerinin yanında bayağı uzun duruyordu.

Adam dönüp kardeşleriyle konuşurken gülümsüyor, beyaz dişleri dost ifadeli

ağzının içinden fark ediliyordu. Ama gözlerde dost sıcaklığından eser yoktu. Adamın gözleri sanki düzlükte avını arayan bir pantere aitmiş gibi parıldıyordu.

Karl Wolf çok zengin ve güçlü bir adamdı. Çok muazzam, Çin'den Hindistan'a, Avrupa'dan Atlantik'in öbür kıyısına ve Kanada'dan Amerika'ya, oradan Meksika ve Güney Amerika'ya kadar uzayan ve ailenin sahip olduğu bir iş imparatorluğunun başkanıydı ve inanılmaz derecede zengindi. Karl Wolfun kişisel servetinin yüz milyar dolardan fazla olduğu tahmin ediliyordu. Wolfun bu çeşitli bilimsel ve yüksek teknoloji programlarıyla ilgilenen şirketler topluluğu iş dünyasında Kader Yatırım Limited adıyla tanınıyordu. Karl kız kardeşlerinin aksine evli değildi.

Wolf ve diğer aile bireyleri, Arjantin'in yeni ünlüler sosyetesine kolayca girebilirlerdi. Wolf ağırbaşlı, kendine güvenen ve çok varlıklı bir erkekti, ancak o ve ailesinin diğer üyeleri, sahip oldukları muazzam servete göre çok sade yaşıyorlardı. İki yüzden fazla üyesi olan Wolf Hanedanı'nın mensuplarına lüks lokantalarda ya da sosyete toplantılarında pek ender rastlanıyordu. Wolf ailesinin kadınları, Buenos Aires'deki ünlü mağazalarda ve butiklerde hemen hiç görülmüyorlardı. Açıklık gösterisinde bulunmaktan hoşlanan Karl'ın dışında aile ortalıkta görünmüyordu ve Arjantinliler için büyük bir merak konusuydu. Aile dışındakilerle dostluk kurulmuyordu. Hiç kimse, hatta ünlü kişiler ve hükümet yetkilileri bile Wolf ailesinin dünyasına girememişti. Ailenin kadınlarıyla evlenen erkeklerin nereden geldikleri belli değildi, hiç geçmişleri yoktu. Garipti ama bu erkeklerin hepsi de ailenin soyadını alıyordu. Aile İçinde en son dünyaya gelen bebekten en son evlenen çifte kadar kadın erkek herkes aile adını taşıyordu. Onlar bir kardeşler cemiyetinin üst düzey üyeleriydiler.

Karl ve dört kız kardeşi, operanın bir gala gecesine katıldığı zaman bu, o günlerin en önemli dedikodusunu oluşturuyordu. Uvertür sona erdi ve sahnenin perdeleri açıldı. İzleyiciler de istemeye istemeye dikkatlerini bir numaralı locada oturan erkekle kız kardeşlerinden sahnedeki şarkıcılara yönelttiler.

Maria Wolf, Karl'ın hemen sol yanında oturan kız kardeş eğilip fısıldadı.

Bizi neden bu korkunç işkenceyi çekmeye zorluyorsun?"

Wolf, Maria'ya dönüp gülümsedi. "Çünkü, sevgili kardeşim, ara sıra eğer, şık gösterilerde ailemiz hazır bulunmazsa, hükümet ve halk bizim çok gizli Ve esrarengiz işlere bulaştığımızı düşünebilir. Onlara bizim başka gezegenlerden gelmiş, gizlice ülkeyi kontrol altına almayı planlayan yabancılar olmadığını göstermek için ara sıra ortaya çıkmamız gerekiyor."

"Heidi Antarktika'dan dönünceye kadar beklemeliydik." Wolfun sağında

oturan kız kardeş Geli, "Ben de aynı kanıdayım," diye fısıldadı. "Bu berbat, can sıkıcı gösteriden hoşlanacak tek kişi oydu." Wolf, Geli'nin elini okşadı. "Gelecek hafta La Traviata operasının gala gecesinde ben Heidi'nin gönlünü alırım."

Wolf'lar kendileriyle, sahnedeki şarkılar ve gösteriler arasında bocalayan izleyicilerin bakışlarını umursamadılar. Koruma görevlilerinden biri arkadaki holden locaya gelip Karl'ın kulağına bir şeyler fısıldadığı zaman üçüncü bölüm için perde kalkmıştı. Karl Wolf oturduğu yerde şöyle bir kasıldı, gülümsemesi kayboldu ve yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Genç adam eğilip alçak bir sesle, "Sevgili kardeşlerim, acil bir durum söz konusu. Ben gitmeliyim. Siz kalın. Temsilden sonra hafif bir yemek yemek için Plaza Grill'de özel bir oda ayırttım. Siz önden gidin ben daha sonra orada size yetişirim." Dört kadın da bakışlarını sahneden ayırıp korkularını kontrol altında tutmaya çalışarak kardeşlerine baktılar. Geli, "Sorunun ne olduğunu bize açıklayabilir misin?" diye sordu. Maria da, "Bilmek isteriz," dedi.

Karl söz verdi. "Ben öğrenince sizlere de açıklayacağım. Şimdi eğlenmeye bakın."

Wolf kalkıp koruma görevlilerinden biriyle locadan ayrıldı, öbür koruma görevlisi locanın önünde kalmıştı. Wolf yandaki çıkış kapısından telaşla çıkıp kapıda bekleyen limuzine, 1969 model Mercedes-Benz 600 arabaya bindi. Bu araba kırk yıl sonra bile dünyanın en lüks limuzin arabası unvanını taşıyordu. Trafik sıkışıktı, ama zaten Arjantin'de trafiğin sıkışık olmadığı bir saat hiç yoktu ki. Sokaklar ikindi vaktinden sabahın erken saatlerine kadar dolu oluyordu. Şoför büyük arabayı, Francia Meydanı'yla Intendente Alvear Meydanı arasındaki bahçelerin ortasında yer alan Recoleta'ya sürdü. Burası, Chicago'daki Michigan Bulvarı ile Beverly Hills'deki Rodeo Drive'ın Buenos Aires'deki benzeriydi. İki yanı ağaçlarla bezenmiş bulvarlarda şık mağazalar, büyük oteller ve saray yavrusu ikametgâhlar vardı.

Araba, dar taş yolları, yedi binden fazla süslü ve heykelli mozoleler ve sakinlerini kollayan beton melekleriyle ünlü Recoleta mezarlığını geçti. Eva Peron da Duarte ailesine ait bir mezarda yatıyordu. Yabancı turistler, mezarın bahçesinin kapısındaki "Benim için ağlama Arjantin. Senin yanı başındayım" yazısını genellikle büyük bir şaşkınlık içinde okurlar.

Şoför korumalı bahçe kapılarından geçti, muhteşem bir oymalı demir parmaklığın önüne geldi, daha sonra dönemeçli bir araba yoluna girdi ve çok büyük, on dokuzuncu yüzyıldan kalma yüksek kolonlu ve duvarları sarmaşıklarla kaplanmış, ikinci Dünya Savaşı'ndan önce Alman elçiliği olarak

kullanılan binanın önünde durdu. Savaştan dört yıl sonra, Alman hükümeti diplomatlarını Palermo Chico adıyla bilinen yabancılara ayrılmış lüks bir semte taşımıştı. O zamandan beri de bu malikâne Kader Limited Şirketi'nin genel merkezi olarak kullanılıyordu.

Wolf arabadan inip malikâneye girdi. İçersi kesinlikle öyle gösterişli değildi. Mermer döşemeler ve sütunlar, cam süslerle kaplı duvarlar ve süslemeli tavanlar, o muhteşem geçmişi anımsatıyordu, fakat çok az eşya vardı ve süslü dekorlara da hiç rastlanmıyordu. Yukardakl bürolara giden beyaz mermer bir merdiven vardı, fakat Wolf duvarlardan birine gizlenmiş olan küçük asansöre bindi. Asansör çıt çıkarmadan yukarı çıktı ve kapıları çok büyük bir konferans salonuna açıldı. İçerde Wolf ailesinden dördü kadın altısı erkek, on kişi tik ağacından yapılmış büyük toplantı masasının etrafında toplanmıştı.

Salondakilerin hepsi birden ayağa kalkıp Karl Wolfu selamladılar. Karl, kalabalık ailenin en güçlü üyesiydi. Daha otuz sekiz yaşında olmasına rağmen ailenin baş danışmanı ve reisi olarak kabul edilmişti ve saygı görüyordu.

"Geciktiğim için beni bağışlayın, kardeşlerim, fakat facia haberini alır almaz buraya geldim." Wolf sonra kır saçlı adamın yanına gidip ona sarıldı. "U-2015'in ve onunla birlikte Heidi'nin de gittiği doğru mu, baba?"

Max Wolf üzgün üzgün başını salladı. "Haber doğru. Kurt'un oğlu Eric ve tüm mürettebatla birlikte kız kardeşin de şimdi Antarktika yakınında denizin dibinde yatıyor."

Karl Wolf, "Eric mi?" dedi. "Operada bana onun da öldüğünü söylemediler. Aslında ben Eric'in o denizaltıda olduğunu da bilmiyordum. Bütün bunların doğru olduğundan emin misin?"

Masanın öbür ucunda oturan ve ikiz kardeşi kadar Karl'a benzeyen uzun boylu bir adam, "Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nun uydu haberleşmesine girdik." Bruno Wolfun yüzü bir öfke maskesiyle örtülü gibiydi. "Kayıtlar öyküyü batıyor. Amenes kalıntılarının tüm tanıklarını ortadan kaldırma planımızı yürütürken ve U-gemisi NUMA'nın araştırma gemisine ateş açtığı sırada, ABD donanmasına ait bir nükleer denizaltı geldi ve bir füzeyi ateşleyip U-2015'i ve gemideki herkesi yok etti. Kazadan kurtulan herhangi bir kimseden söz edilmedi."

Karl kederli bir tavırla, "Bu çok korkunç bir kayıp," dedi. "Aileden iki kişi ve saygıdeğer U-2015. O geminin, savaştan sonra bizim büyükanne ve büyükbabalarımızı ve imparatorluğumuzun çekirdeğini Almanya'dan buraya getirdiğini asla unutmayalım." Ailenin sekiz fizikçisinden biri olan Otto Wolf, "Geminin yıllar boyunca yaptığı yararlı hizmetleri de unutmayalım," dedi. "O

gemi çok özlenecek."

Masanın başındaki kadın ve erkekler suskun oturuyorlardı. Bu grubun asla başarısızlıkla karşılaşmamış olduğu açıkça fark ediliyordu. Tam elli beş yıl boyunca, Kader Limited Şirketleri, kurulduğu günden bu yana hep başarı üstüne başarı kazanmıştı. Her proje, her operasyon çok ayrıntılı bir disiplin içinde planlanmıştı. Hiçbir olasılık gözardı edilmemişti. İhmal ve yetersizlik kesinlikle yoktu. Wolf ailesi şimdiye kadar hep üstünlüğünü korumuştu. Aile bireyleri, onların kontrollerinin dışında kalabilecek olayları kabul etmekte zorlanıyorlardı.

Wolf masanın başındaki koltuğa yerleşti. "Son iki hafta içinde aileden ve ücretli personelden kaç kayıp verdik?"

Karl'ın kız kardeşi Geli ile evli olan Bruno Wolf bir dosyayı açtı ve orada sıralanmış sayılara bir göz attı. "Colorado'da yedi ajan, St. Paul Adası'nda yedi ajan, bu sayıya operasyonu helikopterinden yöneten kuzenimiz Fritz de dahil; U-2015 denizaltısının kırk yedi mürettebatı, artı Heidi ve Eric."

Elsie Wolf konuştu. "On günden daha kısa bir sürede en iyi adamlarımızdan altmış yedisini ve ailemizden de üç kişiyi kaybettik. Bu mümkün olamaz."

Otto öfkeyle konuştu. "Bu kayıplardan sorumlu kişilerin omurgasız denizanalarından pek de farklı sayılmayacak bir avuç akademik okyanus bilimciler olduklarını düşünürseniz, bunun mümkün olamayacağına hükmediyorsunuz."

Karl yorgun bir tavırla gözlerini ovuşturdu. "Ancak sana şu omurgasız denizanalarının en iyi on iki ajanımızı öldürdüklerini sana hatırlatabilirim, sevgili Otto, konuşmalarını önlemek için ortadan kaldırılmaları gereken iki adam da cabası." Elsie, "Deniz bilimcileri ve mühendisleri, profesyonel katiller değildirler," dedi. "Washington'daki Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nda çalışan gizli ajanımız, Colorado ve St. Paul Adası'nda adamlarımızın ölümüne neden olan kişilerin özel dosyalarını gönderdi. Onlar, sıradan insanlar değiller. Adamların NUMA'da yaptıkları işler, serüven romanları gibi merakla okunuyor." Elsie konuşmasına ara verdi ve masadakilere birkaç fotoğraf dağıttı. "Gördüğünüz ilk fotoğraf, NUMA'nın Genel Müdürü Amiral Sandecker'e ait. Sandecker, ABD hükümetinin üst düzey politikacıları arasında çok saygı gören biri. Vietnam'daki parlak başarılarından sonra, bu kurumu kurması ve yönetmesi için özel olarak görevlendirilmiş. Amerikan Kongresi'nin üyeleri arasında da büyük ağırlığı olan bir kumandan."

Karl, "Ben onunla bir kez Marsilya'da bir okyanus bilimleri konferansında karşılaşmıştım," dedi. "Bu adam öyle hafife alınacak bir rakip değil."

"İkinci fotoğraf, NUMA'nın Başkan Yardımcısı Rudolph Gunn'ın fotoğrafı."

Aile adına şirketin hukuk danışmanlığını yapan Felix Wolf, "Silik görünüşlü bir küçük adam," dedi. "Doğrusu bu adam kesinlikle, katil olacak güce sahip biri gibi görünmüyor."

Elsie, "Adamın kendi elleriyle birini öldürmeyi bilmesi gerekmiyor ki," dedi. "Şimdilik anladığımız kadarıyla o St. Paul Adası'ndaki araştırma grubumuzun kaybından sorumlu dâhiydi. Amerika Birleşik Devletleri Denizcilik Akademisi'nden mezundu ve NUMA'ya katılıp da Amiral Sandecker'in sağ kolu olmadan önce de donanmada çok parlak bir subaydı."

Bruno üçüncü bir fotoğrafı yukarı kaldırdı. "Bak işte bu da insanın ciğerini söküp eline verecekmiş gibi görünüyor."

"Adı Albert Giordino, NUMA'nın özel projeler bölümünün müdür yardımcısı." Elsie açıklamasını sürdürdü. "Amerika'nın Hava Kuvvetleri Akademisinden mezun. Vietnam'da başarılı bir hizmet verdi. Bruno haklı, Giordino çok çetin bir ceviz. NUMA'daki sicili harika. Onun yönettiği ve başarıyla sonuçlanan projelerin dosyası çok kalın. Bu adam öldürmeyi biliyor ve de öğrenebildiğimiz kadarıyla, St. Paul araştırma ekibimizin yok edilmesinden Gunn kadar o da sorumlu."

Otto kibarca Elsie'nin sözünü kesti. “Ve de son fotoğraf..."

"Adamın adı Dirk Pitt. Okyanus bilimcileri arasında bir efsane olarak tanınıyor. NUMA'nın özel projeler bölümünün müdürü ve yenilikçi biri olarak tanınıyor. Evli değil, klasik araba koleksiyoncusu. O da Hava Kuvvetleri Akademisinden mezun ve de Vietnam'daki kahramanlıklarından ötürü birkaç madalya almış. Onun başarılarının listesini okumak uzun zaman alır. Colorado'daki Planlarımızı bozan da oydu. Amerikan nükleer denizaltısı U-2015'i batırırken Dirk Pitt de Antarktika'daydı."

Otto öfke içinde, "Çok yazık," dedi. Masada oturanlara teker teker baktı. Modern bir suüstü gemisi yerine U-2015'i kullanmak büyük bir hataydı."

Karl, "Hepimizin hatası oldu bu," dedi. "Güya düşmanlarımızı şaşırtacaktık."

Bruno yumruğunu masaya indirdi. "Bu adamlardan intikamımızı almalıya Hepsi ölmeli."

Karl sert bir sesle, "Bizim onayımızı almadan Pitt'e suikast düzenlenmesini emreden sensin. Bunun başarısız bir deneme olduğunu da eklemeliyim. İntikam alma lüksüne sahip değiliz. Uygulamak zorunda olduğumuz bir programımız var

ve önemsiz bir intikam uğruna dikkatimizin dağılmasını istemiyorum."

Bruno karşı çıktı. "Ben bunu önemsiz saymıyorum. Bu dört adam, bizim kardeşlerimizin ölümünden doğrudan doğruya sorumlu sayılırlar. Ve cezasız kalmamalılar."

Karl buz gibi soğuk bakışlarla Bruno'yu süzdü. "Sevgili kardeşim; Yeni Kader Projesi tamamlandığı zaman hepsinin feci bir şekilde öleceğini hiç aklına getirdin mi?"

Elsie, "Karl haklı," dedi. "Bu iş ailemiz için ne kadar acı verici olursa olsun, biz amacımızdan sapmamalıyız."

Karl kararlı bir sesle, "Sorun hallolmuştur," dedi. "Bundan sonra dikkatimizi elimizdeki işe vereceğiz ve acımızı da bu işin bir bedeli olarak kabulleneceğiz."

Otto, "Colorado ve St. Paul Adası'ndaki odalar yabancılar tarafından keşfedildiklerine göre, atalarımızın varlığını gizlemek uğruna daha fazla zaman, para ve insan hayatı harcamayı gereksiz buluyorum."

Bruno, "Ben de katılıyorum," dedi. "Duvar yazıları Amerikan hükümetinin yetkililerinin eline geçtiğine göre, onlar mesajın şifresini çözüp Amenes'lerin felaket uyarısını uluslararası medya aracılığıyla dünyaya duyurup bizi zahmetten kurtarırlarken biz de arka planda kalmalıyız."

Karl yüzünde düşünceli bir ifadeyle gözlerini masada gezdirdi. "Bizi en fazla endişelendiren şey Yeni Kader Projesi uygulamaya konmadan o hikâyenin açıklanmasıdır. O zaman yanlış bilgiler bizi de etkileyecek."

"O halde biz de bilimsel soruşturma sıkıntı yaratmadan suları bulandırmaya bakalım."

Bruno oturduğu yerden, tam karşısındaki Karl'a baktı. "Şu Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nda görevli o serseriler sayesinde dünya iki hafta içinde canımıza okuyacak. Kardeşim, acaba Valhalla'daki adamlarımızın programı biraz daha erkene almaları mümkün olabilir mi?"

"Eğer onlara durumun acil olduğunu ve çevremizdeki tehlikenin büyüklüğünü anlatabilirsem, evet, sanırım projenin başlama tarihini on gün sonraya alabilirler."

Christa heyecanla, "On gün mü?" dedi. "Eski dünyanın yok edilip onun külleri arasından Dördüncü imparatorluğun yükselmesine sadece on gün mü kaldı?"

Karl ciddi ciddi başını salladı. "Eğer her şey, ailemizin 1945 yılından beri

büyük bir dikkatle hazırladığı plana uygun olarak gelişirse, insanlığı tamamen değiştireceğiz ve de bu değişim on bin yıl sürecek."

22

Pitt bir buz istasyonuna getirilip Hint Okyanusu'nun batı ucundan uçakla geçerek Cape Town'a ulaşır ulaşmaz Washington'dan gelen Pat O'Connell ile buluştu. Genç kadına eski mumyalar konusunda uzman olan patolog ve arkeolog Dr. Bradford Hatfield de eşlik ediyordu. Hep birlikte eğik pervaneli uçakla St. Paul Adası'na gittiler. Düşman görünüşlü bulutların salıverdiği yağmur ve sert rüzgâr yüzlerini kamçılıyordu. Onları Amerikan donanmasına bağlı SEAL adı verilen bir grup savaşçı karşıladı. SEAL ekibindekilerin hepsi de iriyarı, sessiz adamlardı. Belli bir hedefe yöneldikleri belliydi. Adanın kurşuni volkanik kayalarıyla uyum sağlayan kamuflaj elbiseleri giymiş irikıyım bir adam, yüzünde dostça bir gülümsemeyle, "Cehennemin kayıp topraklarına hoş geldiniz," dedi. Adamın bir omzunda kocaman bir tüfek asılıydı, tüfeğin namlusu yere bakıyordu. Bu otomatik tüfek ile füze atıcısı karışımı garip bir silahtı. "Ben Teğmen Miles Jacobs'um," dedi. "Sizin tur rehberiniz olacağım." ı Pitt,

Jacobs ile tokalaşırken, "Amiral Sandecker teröristlerin geri dönmeleri olasılığını gözardı etmiyor," dedi.

Jacobs, "Sandecker donanmadan ayrılmış olabilir ama hâlâ yüksek kademelerde ağırlığı var. Siz NUMA görevlilerini korumam için bana verilen emir, doğrudan donanma bakanlığından geldi," dedi. Jacobs ile dört adamı daha fazla konuşmadan Pitt ile ekibini iki kişi önde 'ki kişi de arkada olmak üzere korumaya alıp dağa tırmanmaya başladılar. Pat yağmurluk giymiş olmasına rağmen oldukça ıslanmıştı ve şu ıslak giysilerden kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Kemere ulaştıkları zaman, Giordino, onları karşılamak için dışarı çıktı. Adam yorgun görünüyordu, ama sanki maç kazanış bir futbol takımının kaptanıymış gibi kasılarak yürüyordu.

Pat bu kaba görünüşlü adamların birbirlerini sevgiyle kucaklayıp, sırtlarını sıvazlayışlarını biraz da şaşırarak izledi. Bu adamların bakışlarında öyle bir duygusallık vardı ki, Pat onların ağlamak üzere olduklarına yemin edebilirdi.

Pitt sevinçle, "Seni sağ salim bulmak çok güzel, ahbap," dedi. Giordino sırıtarak, "Senin de sağ kalmana sevindim," dedi. "Duyduğuma göre bir U-gemisinin işini kartoplarıyla bitirmişsiniz." Pitt güldü. "Abartılı bir öykü bu. Donanma tam zamanında gelinceye kadar yapabildiğimiz tek şey,

yumruklarımızı sıkıp adamlara küfretmekti."

Giordino kibar bir tavırla eğilerek, "Dr. O'Connell," dedi ve genç kadının elini öptü. "Bu kasvetli yeri biraz neşelendirmek için sizin gibi birine ihtiyacımız vardı."

Pitt gülümseyip Giordino'yu selamladı. "Size hizmet etmek, benim için zevkti. Efendim."

Pitt dönüp arkeologu Giordino ile tanıştırdı. "Al Giordino, Dr. Brad Hatfield. Brad, buraya senin Rudi'yle bulduğunuz mumyaları incelemek için geldi."

Hatfield, "Bana Kumandan Gunn ile birlikte arkeolojik bir hazine bulduğunuzu anlattılar," dedi. Arkeolog uzun boylu ve çok zayıf bir adamdı. Küçük mantar rengi gözleriyle uzun bir yüzü vardı ve yumuşak sesliydi. Konuşurken öne eğiliyor ve 1920'lerden kalma olduğu sanılan yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin altından bakıyordu. "İçeri girin ve kendi gözlerinizle görün."

Giordino önden yürüyüp tünele girdi ve dıştaki odaya geçti. On beş metre kadar ilerden keskin bir duman ve yanık et kokusu burunlarına geliyordu. SEAL ekibi bir jeneratör getirmişti ve dumanı dışarı çıkarmak için egzoz borusuna bir hortum bağlanmıştı. Jeneratör sayesinde spot lambaları ortalığı aydınlatıyordu. Hiç kimse buradaki perişan görüntüyü önceden tahmin edemezdi. Odanın iç kısmı olduğu gibi yangından kararmıştı ve berbat bir durumdaydı. Patlamadan önce odada duran eşyalar buhar olmuştu.

Pitt hayretler içinde, "Buraya ne çarptı?" diye sordu.

Giordino sanki bir elmanın nasıl yenilmesi gerektiğini tarif ediyormuş gibi sakin bir tavırla konuştu. "Saldıran helikopterin pilotu tünelden içeri bir füze atmayı pek eğlenceli bulmuş."

"Herhalde Rudi'yle sen burada değildiniz."

Giordino sırıttı. "Elbette burada değildik. Bu odanın arkasındaki başka bir odaya giden tünel var. Bizi daha önceki çökme sırasında yuvarlanan taşlar korudu. Rudi de ben de birkaç hafta, alçak sesle söylenen sözleri duyamayacağız."

Pitt saldırganların kömürleşmiş cesetlerine bakarak, "Sizin de buradaki dostlar gibi kebap olmamanız bir mucize," dedi. "SEAL ekibi, burayı temizleyecek ve cesetleri de kimlikleri saptansın diye

Amerika'ya gönderecek."

Pat'in yüzü solmuştu. "Aman ne korkunç," dedi. Fakat hemen mesleğinin gereğini yapmak için kendini toparladı ve duvardaki yazılardan görünebilenlerin üzerinde parmaklarını gezdirmeye başladı. Çatlayıp ikiye bölünen kayaya üzgün gözlerle baktı. "Burayı mahvetmişler. Artık okunacak yazı falan kalmamış." Giordino hiç istifini bozmadan, "Bu büyük kayıp değil," dedi. "Asıl malzeme, iç kısımdaki odada, üstelik bir tek çizik bile yok. Mumyaların üzerleri biraz tozlanmış ama bunun dışında hepsi de mumyalandıkları günkü gibi dimdik duruyorlar." Hatfield, "Dimdik mi duruyorlar?" diye tekrarladı. 'Yani mumyalar lahitlerin içine yatırılmamışlar mı?"

"Hayır, mumyalar taş koltuklarda dimdik oturuyorlar."

"Ve de bedenleri kumaşlarla mı sarılmış?"

Giordino, "Hayır," diye yineledi. "Mumyalar orada sırtlarında elbiseleri, ayaklarında çizmeleri ve başlarında şapkalarıyla, sanki bir yönetim kurulu toplantısını yönetir gibi oturuyorlar." Hatfield hayretle başını salladı. "Ben daha önce gazlı bezlerle sımsıkı sarılmış mumyalar gördüm, bunlar toprak kaplar içinde yüzükoyun ya da sırtüstü yatırılmış veya ayakta duruyorlardı. Şimdiye dek hiç koltuğa oturtulmuş mumya görmedim."

"Mumyaları ve eşyaları iyice görüp inceleyesiniz diye içerde ışık düzeni kurdum."

Giordino, Pitt ile Pat O'Connell'in gelmelerini beklerken SEAL ekibini Çevredeki taşları temizleyip kayaları dışarı çıkarmakla görevlendirmişti. İç bölmeye giden tünel şimdi açıktı ve yürümeyi engelleyen enkaz temizlenmişti. Spot lambaları içersini güneş ışınlarından daha fazla aydınlatmıştı ve mumyalar rengârenk giysileri içinde tüm ayrıntılarıyla görülebiliyordu.

Hatfield hemen öne geçti ve birinci mumyayı dikkatle incelemeye koyuldu. Adam sanki cennette yolunu kaybetmiş gibiydi. Hatfield bir mumyadan ötekine gidip derilerini, kulaklarını, burunlarını ve dudaklarını inceledi. Bir ara büyük bir deri çantayı açıp cerrahların başlarına geçirdikleri ışıklı bant ile bir büyüteç çıkardı. Hatfield bandı başına geçirip ışığını yaktıktan sonra mumyanın gözlerini kaplayan tozu bir ressam fırçasıyla temizledi. Hatfield bandı çıkarıp konuşmaya başlayıncaya kadar öbürleri derin bir sessizlik içinde beklediler.

Hatfield kelimeleri tane tane, sanki kilisede vaaz verir gibi telaffuz ediyordu. "Eski cesetleri inceleyerek geçirdiğim onca yıl süresince, böylesine iyi korunmuş ceset görmedim. Gözbebekleri bile yerlerinde kalmış, gözlerin ne renk olduklarını anlamak mümkün." Giordino, "Belki de mumyalar yüz yıllık falandır," dedi. "Hiç sanmam. Mumyaların elbiselerinin kumaşı ve çizmelerinin

modeli, başlarındaki örtülerin bağlanışı ve giysilerinin modelleri tarihi kayıtlarda rastladıklarıma hiç benzemiyor. Bu insanların mumyalama yöntemleri de benim Mısır'da incelediklerimden çok daha üstün. Mısırlılar, ölülerin iç organlarını çıkarırlar, beyini burundan dışarı çekerler ve ciğerlerle karın kısmındaki organları da alırlardı. Bu cesetlerin iç kısımları da dış kısımları da hiç şekil bozukluğuna uğramamış. Mumyalara sanki mumya yapanların elleri değmemiş gibi."

Pat, "Colorado dağlarında bulduğumuz duvar yazıları M.Ö. dokuz bin yılına ait," dedi. "Bu insanların ve bulduğumuz eserlerin aynı milenyumdan kalmış olmaları mümkün mü?"

Hatfield, "Teknolojinin tarihini saptamadan bir şey söyleyemem," diye karşılık verdi. "Zaman konusunda bir sonuca varacak durumda değilim. Fakat şöhretimi tehlikeye atıp, bu insanların tarihte hiç bilinmeyen eski bir kültürden geldiklerini iddia edebilirim." Pitt, "Adamlar bu adayı bulup liderlerini buraya gömdüklerine göre birinci sınıf denizci olmaları gerekir," dedi.

Giordino sordu. "Neden burası? Adamlar neden ölülerini daha uygun bir kıta toprağına gömmemişler?"

Pat karşılık verdi. "En iyi tahmin, mumyaların bulunmalarını istememiş olmaları."

Pitt düşünceli bir tavırla mumyalara baktı. "Ben o kadar emin değilim. Sanırım adamlar, günün birinde mumyaların bulunmasını istemiş olmalılar. Binlerce mil uzaktaki başka yeraltı odalarında açıklayıcı yazılar bırakmışlar. Anladığım kadarıyla siz Hiram Yaeger ile yaptığınız çalışmalardan sonra Colorado'daki duvar yazılarının ölüler ülkesini yöneten tanrılara gönderilen mesajlar olmadıklarını saptamışsınız."

"Bu dediğin şu aşamada doğru. Fakat şekillerin tümünü ve anlamlarını öğrenmemiz daha çok zaman alacak. Şimdiye kadar sadece, bu yazıların cenazeyle ilgilerinin olmadığını, sadece gelecekteki büyük bir felaketle ilgili uyarı niteliği taşıdığını biliyoruz." Giordino sordu. "Söz konusu olan kimin geleceği? Belki de sözü edilen felaket şu son dokuz bin yıl içinde yaşanmıştır."

Pitt cevap verdi. "Henüz zamanlama konusunda bir karara varmadık. Hiram ile Max hâlâ bunun üzerinde çalışıyorlar." Pat duvarlardan birinin önüne gitti ve taşın üzerine kazınmış şekillerin üzerlerini kaplayan tozu sildi. Birden genç kadının gözleri heyecanla faltaşı gibi açıldı. "Bunlar bizim Colorado'da bulduğumuz yazılarla aynı stilde değil. Bunlar insan ve hayvan şekilleri."

Biraz sonra hepsi birden cilalı kayanın üzerini kaplayan yüzlerce yıllık tozu ve kiri temizlemeye koyulmuşlardı. Duvarın dört köşesinden başlayıp, şekiller, spot lambalarının parlak ışığı altında iyice belirginleşinceye kadar duvarın ortasına doğru geldiler.

Giordino belli bir kişiye hitap etmeden, ortaya, "Buna ne diyorsunuz?" diye sordu.

Pitt alçak bir sesle, "Kesinlikle liman ya da deniz kıyısında bir yer," dedi. "Yelkenli ve kürekli eski gemilerden oluşan bir filo aşağı yukarı fark ediliyor, gemilerin çevresinde dalgakıranlar var. Bunlar, yüksek kulelere destek oluyor. Belki de o kuleler birer fenerdir." Hatfield de Pitt'i onayladı. "Evet, bir sürü geminin demir atmış olduğu rıhtımın çevresinde binalar görüyorum."

Pat yanından hiç ayırmadığı büyüteciyle duvarı incelerken, "Adamlar gemilerden yük boşaltır ya da gemilere eşya yükler gibiler. İnsan figürleri en ince ayrıntılarıyla kazınmış ve hepsi de mumyaların kıyafetlerini giymişler. Gemilerden birinden sanki hayvanlar indirilir gibi."

Giordino, Pat'in yanına gelip şekilleri inceledi. "Tek boynuzlular," dedi. "Bunlar tek boynuzlu ata benzer hayvanlar. Görüyor musun, tepelerinde bir tek boynuz var."

Hatfield kuşkulu bir tavırla, "Şaşırtıcı," dedi. "Var olmayan Yunan tanrılarının heykelleri kadar şaşırtıcı."

Pitt adama meydan okudu. "Sen nereden biliyorsun? Belki tek boynuzlu atlar, gerçekten de dokuz bin yıl önce yaşadılar ve mamutlar ve uzun dişli kaplanlar gibi nesilleri tükendi."

"Evet, yılan saçlı Medüsalar ve alınlarının üzerinde tek gözleri olan sikloplar gibi."

Giordino, "Canavarları da unutmayın," dedi.

Hatfield, "Bu saydıklarınızın gerçekten yaşadıklarını kanıtlayacak kemiklerfosiller bulunmadıkça geçmişle ilgili birer mit olarak anılacaklar." Pitt, Hatfield ile daha fazla tartışmadı. Mumyaların oturtuldukları taş sandalyelerin arkasından geçti ve duvarı örten hayvan derilerinden dikilmiş perdeye gözleri takıldı. Sonra büyük bir dikkatle perdeyi bir ucundan tutup altına baktı. Pitt'in yüzünde merak dolu bir ifade vardı.

Hatfield hemen uyardı. "Dikkat et. Nerdeyse parçalanacak gibi." Pitt bu uyarıya aldırmadan perdeyi iki eliyle tutup başının üstüne gelince-ye kadar

kaldırıp kıvırdı.

Hatfield tedirgin olmuştu. "Buna dokunmamalısın," dedi. "Bu paha biçilmez bir hatıra ve birden paramparça olabilir. Koruma altına alınıncaya kadar çok dikkatli davranmak gerek." Pitt ifadesiz bir sesle, "Bence perdenin altında göreceklerimiz perdeden daha da değerli." Pitt, Giordino'ya başıyla işaret etti. "Şu oklardan birkaçını getir de perdeyi sarılı tutmak için onları kullan." Hatfield yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir halde Giordino'ya engel olmaya çalıştı, fakat bunun bir çiftlik traktörünü durdurmaya çalışmaktan farkı yoktu. Giordino şöyle yan gözle adama bakıp yanından geçti ve uçları lav taşından yapılmış eski oklardan ikisini aldı. Sivri uçları yere dayadı ve öbür uçlarının da perdeyi tutmalarını sağladı. Sonra Pitt iki spot lambasını oynatıp duvara ışık vermeye çalıştı.

Pat soluğunu tutmuş, cilalı duvara kazınmış dört büyük daireyle içlerindeki garip diyagramlara bakıyordu. Pat, "Bunlar bir çeşit kabartma," dedi.

Giordino konuştu. "Bunlar haritalara benziyorlar."

"Nerenin haritası?"

Pitt' in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Yeryüzünün dört ayrı görüntüsü."

Hatfield, Pat'in omzunun üzerinden baktı. "Çok saçma. Bu kabartmalar, benim şimdiye kadar gördüğüm eski haritaların hiçbirine benzemiyor. Bunlarda çok fazla ayrıntı var ve benim bildiğim kadarıyla hiçbir coğrafyaya da benzemiyor."

"Çünkü, sen şu boş kafanla, kıtaların ve kıyıların dokuz bin yıl önce nasıl olduklarını gözlerinin önünde canlandıramazsın." Pat, "Ben de Dr. Hatfield ile aynı fikirdeyim," dedi. "Burada görebildiklerim sadece kıyılarında açık denizi ima eden dalgalar bulunan bir dizi irili ufaklı ada."

Giordino alaycı bir sesle, "Benim oyum uçaksavar ateşiyle zarar görmüş bir kelebeğe gidiyor," dedi.

"Herkes bir yana, bu bulmacayı çözmek konusunda sana güvenebileceğimi sanıyordum."

Pat, Pitt'e sordu. "Sen ne görüyorsun?"

"Dokuz bin yıl önce, Antarktika'dan bakıldığında dünyanın görünüşünün dört ayrı şeklini görüyorum." Giordino, "Şaka bir yana," dedi. "Sen haklısın."

Pat şekilleri daha iyi görebilmek için biraz geri çekildi. "Evet, şimdi öbür

kıtaları fark etmeye başladım. Fakat kıtaların duruşları farklı. Sanki dünya yana eğilmiş gibi."

Hatfield ısrar etti. "Bu tabloya Antarktika'nın nasıl girdiğini anlayamıyorum. "

"Antarktika gözlerinin önünde duruyor."

Pat sordu. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Hatfield de homurdandı. "Bu sonuca nasıl vardığını bilmek benim de ilgimi çeker."

Pitt, Pat'e baktı. "Malzeme çantanda, kaya üzerine kazınmış şekilleri ortaya çıkarmak için kullandığın tebeşirden var mı?" Pat gülümsedi. “Tebeşirin modası geçti. Artık talk pudrası kullanıyoruz."

"Pekâlâ, biraz talk pudrası alalım. Ve birkaç da kâğıt mendil ver. Kadınların hepsinde kâğıt mendil bulunur."

Pat elini cebine soktu ve Pitt'e bir paket kâğıt mendil uzattı. Sonra malzeme çantasında defterlerin, kamera malzemelerinin ve eski yazıları incelemek için kullanılan aygıtların arasından bir kutu talk pudrası bulup çıkardı.

Pitt bu kısa bekleme sırasında kâğıt mendili termostan aldığı suyla biraz ıslatıp duvardaki kabartmaları sildi. Sonra Pat, Pitt'e pudra kutusunu verdi ve o da pudrayı eski yazıların üzerine serpmeye başladı. Aradan üç dakika kadar bir süre geçtikten sonra Pitt geri çekilip, hayran hayran eserine baktı.

"Hanımlar ve beyler, işte size Antarktika'yı gösteriyorum."

Üçü de Pitt'in önce pudra serpip sonra da temizlediği şekle dikkatle baktılar. Şekil şimdi, Güney Kutbu kıtasına kesinlikle çok benziyordu.

Pat kafası karışmış bir halde, "Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Anlamı şu." Pitt koltuklarında sessiz sedasız oturan mumyaları işaret ederek, "Bu eski insanlar, modern insandan binlerce yıl önce Antarktika'da yürüdüler. Kıtanın çevresini gemiyle dolaştılar, kıta buzlarla ve karla kaplanmadan önce haritasını çizdiler." Hatfield kızgın bir tavırla, "Saçma. Bu kıtanın üçte biri dışında geri kalan bölümünün milyonlarca yıldan beri buzlarla örtülü olduğu bilimsel yöntemlerle kanıtlanmış bir gerçek," dedi. Pitt birkaç saniye hiç sesini çıkarmadı. Duvardaki figürlere sanki canlıymışlar gibi baktı ve de onlarla iletişim kurmak istercesine gözleri bir yüzden ötekine yöneliyordu. Nihayet o geçmişten kalma sessiz ölüleri işaret etti. İnançlı bir sesle "Cevaplar, onlardan gelecek," dedi.

23

Hiram Yaeger yemekten sonra koltuğunun altında mukavva bir kutuyla bilgisayar kompleksine döndü. O mukavva kutuda, uyutulmasına birkaç saat kala kent köpek toplama istasyonunda bulduğu küçük köpek yavrusu vardı. Evin köpeği yaşlılıktan öldüğü zaman Yaeger, son köpeğini gömdüğünü söylemiş ve bir daha eve köpek almamaya yemin etmişti. Fakat Yaeger'in buluğ çağındaki iki kızı, babalarına eve bir köpek alsın diye yalvarmışlar hatta yeni bir köpek gelmezse derslerine çalışmayacaklarını söyleyerek bir de tehdit savunmuşlardı. Yaeger'in tek tesellisi, onun eve bir hayvan getirmek konusunda çocukları tarafından kandırılan tek baba olmamasıydı. Yaeger güya ölen köpeklerinin cinsinde bir köpek bulacaktı ama o üzgün, duygu dolu kahve fincanına benzeyen gözleri, kısa bacakları, kocaman ayakları, uzun gövdesi ve kulaklarını görünce o küçük av köpeği Yaeger'i kendine bağlamıştı. Yaeger masanın çevresine gazete kâğıtları yaydı ve yavru köpeğin rahatça gezinmesine izin verdi. Fakat hayvan, kapağı açık kutuda, altına serilmiş havlunun üzerine yatıp Yaeger'e bakmayı tercih etti. Yaeger ise dikkatini bu üzgün gözlerden ayırmakta zorluk çekiyordu.

Sonunda Yaeger dikkatini işine vermeyi başarıp Max'i aradı. Max'in yüzü ekranda belirdi ve Yaeger'i azarladı. "Beni her zaman böyle bekletmek zorunda mısın?"

Yaeger eğilip Max görebilsin diye köpek yavrusunu kucağına aldı ve yukarı kaldırdı. "Yolda gelirken durup kızlarıma bir köpecik aldım." Max'in yüzündeki ifade hemen yumuşadı. "Ay, ne sevimli şey bu. Kızlar bayılacaklar."

Yaeger sordu. "Yazıları çözmekte bir gelişme sağlayabildin mi?"

"Sembollerin anlamlarını enikonu çözdüm sayılır, fakat bunları birleştirip İngilizce kelimelere dönüştürmek oldukça zaman alacak."

"Şu ana kadar neler bulduğunu bana söyle bakayım." Max gururla, "Aslında bayağı çok şey buldum," dedi.

"Seni dinliyorum."

"M.Ö. 7000 yıllarında dünya çok korkunç bir felaketle karşı karşıya kalmış."

Yaeger sordu. "Felaketin ne tür bir şey olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Evet, o felaket Colorado'daki odanın tavanına çizilen haritada belirtilmiş," diye Max açıkladı. "Anlatılanların hepsini çözemedim ama anladığım kadarıyla güneş sisteminin çok ilersinden bir değil iki kuyrukluyıldız gelip dünyadaki bu korkunç felakete neden olmuş." "Onların kuyrukluyıldız değil de asteroit

olmadıklarından emin misin? Ben astronom değilim fakat kuyrukluyıldızların birbirlerine paralel olarak yörüngeye girdiklerini hiç duymadım." "Tavandaki gökyüzü haritası, yan yana ilerleyen uzun kuyruklu iki cismin dünyaya çarptığını gösteriyor."

Yaeger konuşurken bir elini aşağı indirip köpek yavrusunu okşadı. "Aynı anda dünyaya çarpan iki kuyrukluyıldız. Bunların dünyada yarattıkları sarsıntı da büyüklükleri kadar olmuştur." Max, "Bağışla, Hiram," dedi. "Amacım seni yanıltmak değildi. Kuyrukluyıldızlardan sadece biri dünyaya çarpmış. Öbürü, güneşin çevresini dolaşıp uzayın derinliklerinde kaybolmuş." 'Yıldız haritası, kuyrukluyıldızın düştüğü yeri belirtiyor mu?" Max başını salladı. "Çarpma yerinin Kanada olabileceği tahmin ediliyor, belki de Hudson Körfezi çevresi olabilir."

Yaeger köpek yavrusunu kucağına almış, hayvancık da orada hemen uykuya dalmıştı. "Seninle gurur duyuyorum, Max. Doğrusu iyi bir dedektif olurdun."

Max böbürlendi. "İnsanların işledikleri sıradan bir suçu ortaya çıkarmak benim için çocuk oyuncağı olurdu."

"Pekâlâ, şimdi bir kuyrukluyıldızın M.Ö. 7000 yıllarında Kanada'da bir yere Çarptığını ve dünya çapında bir felakete neden olduğunu biliyoruz."

"Bu sadece birinci perde. Hikâyenin asıl salçalı kısmı daha sonra geliyor, "banların ve kurdukları uygarlığın felaketten önceki ve sonraki durumu anlatılıyor. İnsanların çoğu yok olmuş. Sağ kalabilen çok az sayıdaki felaketzede de çok güçsüz olduğundan imparatorluğu yeniden inşa edemeyeceklerini anlayınca, dünyayı dolaşıp, ücra köşelerde ayakta kalabilen ilkel taş devri insanlarını eğitmeyi ve daha sonra yaşanacak felaket konusunda insanları uyaran anıtlar dikmeyi görev edinmişler."

"Bu insanlar neden uzaydan başka bir tehdit daha bekliyorlarmış?"

"Benim öğrenebildiğim kadarıyla, o insanlar, ikinci kuyrukluyıldızın geri döneceğini ve yarım kalan dünyayı yok etme işini tamamlayacağını tahmin etmişler."

Yaeger'in nutku tutulmuştu. "Sen aslında Atlantis adı verilen uygarlığın gerçekte var olduğunu ima ediyorsun, öyle mi?" Max titizlenerek, "Ben öyle demek istemedim," dedi. "O eski insanların kendilerine verdikleri adın ne olduğunu bilmiyorum. Sadece ünlü Yunan düşünürü Plato'dan bugüne kadar gelen masal ile bu insanlar arasında pek belli belirsiz bir benzerlik olduğundan eminim. Plato yaşadığı dönemden iki yüz yıl önce atası ve Yunanlıların büyük

devlet adamı Solon ile Mısırlı bir rahip arasında geçen konuşma hakkındaki açıklamaları, Atlantis adı verilen topraklarla ilgili ilk yazılı anlatıdır."

Yaeger'in aklı uzaya takılmıştı. "O efsaneyi herkes biliyor," dedi. "Rahip Atlantik Okyanusu'nun ortasında Herkül ya da bizim bildiğimiz adıyla Cebelitarık kayalarının batısında, aşağı yukarı Avustralya büyüklüğünde bir ada kıtanın yükseldiğini anlatmıştı. Atlantis binlerce yıl önce büyük bir felaketten sonra parçalanmış ve denize gömülüp yok olmuştu. İnsanları meraklandıran bir bulmaca, bugüne kadar da tarihçiler hep yalanladılar. Ben şahsen tarihçilere katılıyorum, yani Atlantis, bilimkurgu türünün çok eski bir hikâyesi." "Belki de bu tamamen uydurma bir hikâye değildi." Yaeger kaşlarını kaldırarak Max'a baktı. Dokuz bin yıl önce, kayıp bir kıtanın Atlantik Okyanusu'nun gözden kaybolduğunu kanıtlayacak jeolojik bir bulgu kesinlikle yok. Böyle bir kıta asla var olmadı. Özellikle de Kuzey Afrika ile Karayipler arasında bir yerde kesinlikle kayıp bir kıta yok. Ancak efsane ile bugün Santorini adıyla bilinen Thera Adası'nda yanardağ patlaması sonucu meydana gelen deprem ve su taşkınlarının Girit'teki büyük Minet uygarlığım yerle bir etmesi arasında bir bağlantı kurulduğu kabul ediliyor."

"Demek sen Plato'nun Critias ve Timaeus isimli eserinde çizdiği Atlantis portresinin tamamen düş ürünü olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

Yaeger bilgisayara bilgi verdi. "Portre değil, Max. Plato, öyküyü diyaloglar şeklinde anlattı, bu da eski Yunanda çok yaygın bir yöntemdi. Yazar öyküyü bir üçüncü kişiye anlattırmıyor, okura iki veya daha fazla anlatıcı aracılığıyla sunuyor, anlatıcılardan biri diğerine soru soruyor, öbürü de cevap veriyordu. Ve evet, Plato, Atlantis'i icat etti. Gelecek kuşakların bu uydurmaya inanacaklarını, bu konuyla ilgili belki bin kitap yazacaklarını ve hiç durmadan konuyu tartışacaklarını biliyordu."

Max, "Sen katı bir adamsın, Yaeger," dedi. "Herhalde şu ünlü Edgar Cayce'nin kehanetlerine de inanmıyor olmalısın." Yaeger ağır ağır başını salladı. "Cayce, Atlantis'in Karayipler'de kaybolup tekrar ortaya çıkışını gördüğünü iddia ediyordu. Eğer o bölgede gelişmiş bir uygarlık var olsaydı, yüzlerce adada mutlaka bazı ipuçları bulunurdu. Fakat bugüne kadar eski kültürden kalma bir çanak bile ele geçmedi."

“Ya Bimini yakınlarında bir denizaltı yolu oluşturan büyük taş bloklara ne buyrulur?"

"O da denizlerde bulunabilen jeolojik oluşumlardan başka bir şey değil."

"Peki Jamaica yakınlarında deniz dibinde bulunan taş sütunlar neyin nesi?"

"Onların da bir yük gemisiyle tahta fıçılar içinde taşınan çimento olduğu, gemi batınca çimentonun suyla karışıp betonlaştığı ve de tahta fıçıların da parçalanıp yok oldukları kanıtlanmıştı. Gerçeklerle yüzleş Max, Atlantis bir mit."

"Sen içi geçmiş bir ihtiyarsın, Hiram. Bunu biliyor musun?"

"Ben sadece olanları söylüyorum," diye Yaeger mırıldandı. "Bazı hayalperestlerin ortaya attıkları roket gemilerine ve çöp arıtma tesislerine sahip gelişmiş bazı eski uygarlık masallarına inanmıyorum. "

Max sert bir sesle, "Ah, işte pürüz de bu," dedi. "Atlantis, Leonardo da Vinci'lerin, Thomas Edison'ların yaşadıkları, Plato'nun tarif ettiği gibi kanallarla çevrili muazzam bir ada kıta değil. Benim edindiğim bilgiye göre, eski insanlar, küçük denizci uluslarmış. Eski Mısırlılar piramitleri İnşa etmeden dört bin yıl önce dünyayı dolaşıp haritasını çıkarmışlar. Onlar denizleri fethettiler. Akıntıları nasıl kullanacaklarını biliyorlardı ve usta denizci olmalarını sağlayan muazzam matematik ve astronomi bilgisine sahiptiler. Bir liman kentleri zinciri oluşturdular ve madencilik yapıp, çıkardıkları madenleri satarak bir ticaret imparatorluğu oluşturdular. Aynı milenyumda yaşayan ve daha yüksek seviyede olan diğer insanların aksine bunlar göçebeydiler ve o büyük felaketi atlatabildiler. Denizcilerin şansı yoktu, dev gelgit dalgaları onları yuttu ve hiç iz bırakmadan kayboldular. Onların kurdukları liman kentleri, şimdi denizin derinliklerinde yüzlerce metre çamurun altın da gömülü."

Yaeger şaşkınlığını gizlemeden, "Sen bütün bunları dünden beri yaptığın çalışmalar sayesinde mi öğrendin?"

Max, "Ben oturup pineklemiyorum," dedi. 'Yani içimdeki mekanizmayı paslatmaya da niyetim yok." "Max, sen bir virtüözsün."

"Canım hiç de o kadar önemli değil. Ayrıca beni yaratan da sensin."

"Sen bana o kadar çok bilgi verdin ki, bunların hepsini hazmetmem mümkün değil."

"Hadi, evine git, Hiram. Karını ve kızlarını sinemaya götür. Ben çiplerimi çalıştırırken sen de gece güzel bir uyku çek. Sonra da yarın sabah, masana oturduğun zaman, sana öyle bilgiler aktaracağım ki, aklın başından gidecek."

24

Pat mezar odasındaki yazılan ve garip dünya haritalarının fotoğraflarını çektikten sonra Giordino'yla birlikte uçağa bindirilip Cape Town'a getirildi ve

burada yeni ameliyattan çıkan Rudi Gunn'ı hastanede ziyaret ettiler. Gunn hastane yetkililerinin emirlerini hiçe sayıp, Giordino'yu onu bir uçakla Güney Afrika'dan kaçırmakla görevlendirdi. Giordino bu görevi sevinerek kabul etti. Pat'in de yardımlarıyla NUMA'nın o ufak tefek ama güçlü müdürünü hastanenin zemin katında doktorların ve hemşirelerin arasından geçirip dışarı çıkardılar. Hastanenin önünde bekleyen limuzine bindirdiler ve son hızla kentin hava limanına gittiler. Burada NUMA'nın yöneticilere tahsis ettiği bir jet uçağı hepsini Washington'a götürmek için bekliyordu.

Pitt, Dr. Hatfield ve SEAL ekibiyle kalmıştı. Hep birlikte bulunan eski eserleri büyük bir dikkatle paketleyip helikopterle St. Paul Adası çevresinde bekleyen NUMA'ya ait bir deniz dibi araştırma gemisine taşıdılar. Hatfield mumyaların üzerlerine titriyordu. Onları Stanford

Üniversitesi'ndeki laboratuvarına taşımak üzere gemiden aldığı battaniyelerle güzelce sarmış, büyük bir dikkatle tahta sandıklara yerleştirmişti.

Son mumya da NUMA helikopterine taşındıktan sonra Hatfield de gemiye kadar kısa bir yolculuk yapmak için helikoptere bindi. Pitt dönüp Teğmen Jacobs ile tokalaştı. “Yardımlarınıza teşekkür ederim, teğmen ve lütfen adamlarınıza da benim adıma teşekkür edin. Siz olmadan bu işi asla başaramazdık."

Jacobs gülümseyerek, "Bize eski mumyalara bakıcılık yapma görevi pek sık verilmiyor. Doğrusu teröristlerin mumyaları bizden geri almaya kalkışmamalarına biraz da üzüldüm diyebilirim."

"Ben o insanların kelimenin tam anlamıyla terörist sayılacaklarını düşünmüyorum. "

"Ne ad verirseniz verin, katil her zaman katildir."

"Siz Amerika'ya geri mi dönüyorsunuz?"

Jacobs başını salladı. "Sizin arkadaşlarınızın ustaca temizledikleri saldırganların cesetlerini incelenmek ve de mümkünse kimliklerinin saptanması için Washington DC'de Walter Reed Hastanesi'ne götürmemizi emrettiler." Pitt, "Size iyi şanslar," dedi.

Jacobs bir selam çaktı. "Belki bir gün, yine bir yerde karşılaşırız."

"Eğer bir daha buluşacaksak, bunun Tahiti'de bir plajda olmasını tercih ederim."

Pitt hiç dinmek bilmeyen yağmurun altında durup bir eğik motorlu uçağa denizcilerin binişlerini seyretti. Uçak alçaktaki bir bulut yığınının içinde gözden

kaybolduğunda Pitt hâlâ orada duruyordu. Şimdi o adadaki tek insandı.

Pitt boş kalan mezar odasına geri döndü ve duvardaki dünya haritasına son bir kez daha baktı. Spot lambaları kaldırılmıştı, bu nedenle haritayı görmek için el fenerini yaktı.

Dokuz bin yıl önce, dünyanın haritalarını bu derece doğru çıkarabilen eski haritacılar kimlerdi? O adamlar, nasıl olup da Antarktika daha o muazzam buz yığınlarının altına gömülmeden önce, haritasını çıkarmışlardı? Acaba Güney Kutbu birkaç bin yıl önce daha ılıman bir iklime mi sahipti? Antarktika'da o zamanlar insanlar yaşayabiliyor muydu?

Buzlanmamış bir Antarktika mantığa ters düşen tek şey değildi. Pitt diğerlerine hiç sözünü etmemişti ama öbür kıtaların ve Avustralya'nın duruşları da onun canını sıkmıştı. Kıtalar bulunmaları gereken yerlerde değildiler. Pitt'in gördüğü kadarıyla Amerika kıtaları, Avrupa ve Asya, aslında bulunmaları gereken yerden aşağı yukarı iki bin mil kuzeydeydiler. Kıyı çizgilerini inanılmaz bir doğrulukla saptayan o eski insanlar neden kıtaları dünyanın çapına göre bulunmaları gereken yerlerden çok uzaklara yerleştirmişlerdi? Bunları fark etmek, Pitt'in zihnini karıştırdı.

Denizcilerin, bilimsel yetenek konusunda, onları izleyen kültürel ırklardan ve uygarlıklardan çok daha ilerde oldukları kesindi. Ayrıca onların dönemi, yazı ve iletişim konusunda da binlerce yıl sonra gelen insanlarınkinden çok daha fazla gelişmişti. Acaba bu insanlar, zaman içinde sürekli hareket eden denizinden ötelere, bir taşın üzerine hiç yok olmayacak şekilde kazınmış ne gibi bir mesajı iletmeye çalışmışlardı? Bir umut mesajı mı, yoksa gelecekteki doğal felaketlere yönelik bir uyarı mı?

Pitt'in zihnini karıştıran düşünceler, tünele kadar gelen motor gürültüsüy-le yarıda kesildi, helikopter, onu alıp araştırma gemisine götürmek için geri geliyordu. Pitt isteksiz bir tavırla, fenerini söndürürken o düşünceleri de aklından çıkardı ve karanlık odadan dışarı yürüdü.

Pitt hükümetin ona bir uçak göndermesini beklemeden, Cape Town'dan johannesburg'a uçtu ve oradan da bir Güney Afrika Havayolları uçağıyla Washington’a döndü. Yolculuğun büyük bir bölümünü uyuyarak geçirdi. Uçak yakıt ikmali için Kanarya Adaları'na indiği zaman bacaklarını hareket ettirmiş olmak için kısa bir yürüyüş yaptı. Pitt, Dulles Havaalanı'nın terminalinden çıktığında vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Kaldırımın kenarında bekleyen 1936 model gıcır gıcır bir Ford Kabriyole'nin onu beklediğini görünce bu hoş sürprize pek sevindi. Araba, sanki 1950'li yıllarda California'dan gelmiş gibiydi.

Arabanın gövdesi metalik kestane rengindeydi. Çamurlukları 1936 model De Soto arabalarınki gibiydi, Öndeki tekerlekler disklerle örtülmüştü, arkadakiler de örtülüydü. Öndeki koltuklar bisküvit rengi deri kaplıydı. Bu çok şık görünen arabanın V-8 motoru tamamen yenilenmiş ve 225 beygir gücüne ulaştırılmıştı. Arabaya elli yıllık Columbia vites sistemi yerleştirilmişti. Araba, yoldan geçenlerin başlarını döndürmese bile direksiyon başında oturan kadın da en az araba kadar etkileyiciydi. Uzun tarçın kırmızısı saçlarını havaalanından esen rüzgârdan, rengârenk bir eşarp koruyordu. Bu kadının yüz hatları bir mankeninki kadar düzgündü, dudakları dolgundu, kısa, düzgün bir burnu ve çok cana yakın görünen menekşe rengi gözleri vardı. Genç kadın kurumaya başlayan yaprak kahverengisi balıkçı yaka bir kazak giymişti, yün tüvit pantolonu ve etekleri dizlerine kadar uzayan paltosu vardı.

Colorado'dan kongre üyesi Loren Smith tatlı tatlı gülümsedi. "Acaba kaç kez seni böyle karşılayıp 'evine hoş geldin, denizci' dedim." Pitt yıllardır beraber olduğu sevgilisinin yoğun çalışma programına rağmen, kendi koleksiyonundaki arabalardan biriyle onu karşılamak için havaalanına gelmesine pek sevinmişti, "Benim hatırladığım kadarıyla en az sekiz kez," diye cevap verdi.

Pitt çantasını arka koltuğa attı, sonra şoför koltuğunun yanına geçti. Eğilip genç kadını öptü, uzun bir süre onu kollarının arasında tuttu. Pitt sonunda geri çekilip genç kadını serbest bırakınca Loren soluk soluğa kalmıştı. "Dikkat et. Benim de sonum Clinton'ınki gibi olmasın.Halk, kadın politikacıların aşk serüvenlerine alkış tutuyor."

Loren kontak anahtarını çevirirken, "Bu senin düşüncen," dedi. Kontak anahtarının bir hareketiyle motor çalışmaya başladı, egzoz borularından boğuk bir ses duyuldu. "Nereye gideceksin? Hangarına mı?"

"Hayır, bir dakikalığına NUMA karargâhına uğrayacağım, bilgisayarımda Hiram Yaeger'den üzerinde birlikte çalıştığımız programla ilgili bir mesaj var mı diye bakacağım."

"Bu ülkede yaşayıp da evinde bilgisayar bulundurmayan tek bekâr erkek sen olmalısın."

Pitt ciddileşerek, "Evimde bilgisayar bulunmasını istemiyorum," dedi. "o kadar çok projeyle uğraşmak zorundayım ki bir de İnternette dolaşıp e-mail'lere cevap vermek için zaman harcayamam." Loren arabayı kente giden geniş yola döndürdü. Pitt hiç konuşmuyordu ve projektörlerle aydınlatılan Washington anıtı karşıda göründüğünde, düşün-çelere dalmış gitmişti. Loren, onu çok iyi tanıdığı için Pitt'i kendi haline bırakmıştı. Zaten birkaç dakika içinde daldığı

düşüncelerden sıyrılacaktı.

Pitt nihayet, "Kongre'de yeni bir şeyler var mı?"

"Bu, sanki senin çok umurunda... "

"Durum o kadar sıkıcı mı?"

"Bütçe tartışmaları bir kızın cinsel isteklerini kamçılamaz ki." Loren bu sözleri sert bir sesle söylemişti, sonra ses tonunu biraz daha yumuşattı. "Duyduğuma göre Rudi Gunn ağır yaralanmış."

"Güney Afrika'da uzmanlık dalı kemikleri yeniden şekillendirmek olan cerrah çok başarılı bir iş yaptı. Rudi birkaç ay topallayacak ama bu durum onun masa başından NUMA operasyonlarını yönetmesine engel olmayacak."

"Al, senin Antarktika'da çok sıkıntı çektiğini söyledi."

"Yok canım. Benimkisi onların, Alcatraz Adası'nın bile yanında botanik bahçesi gibi kalan kayalıklarda çektikleri sıkıntının yanında hiç kalır."

Pitt başını yana çevirdi, gözlerinde düşünceli bir ifadeyle sordu. "Sen Uluslararası Ticari İlişkiler Komitesi'ndesin değil mi?"

"Evet, öyle."

"Peki, Arjantin'deki büyük şirketlerden herhangi birini biliyor musun?"

"Birkaç kez Arjantin'e gittim, onların maliye ve ticaret bakanlarıyla tanıştım. Neden soruyorsun?" dedi.

"Peki, kendine Yeni Kader Şirketi ya da Dördüncü İmparatorluk Şirketi adını veren bir kuruluştan söz edildiğini hiç duydun mu?" Loren bir iki saniye düşündükten sonra, "Bir keresinde Buenos Aires'de bir ticaret toplantısı sırasında Kader Yatırım adında bir kuruluşun yönetim kurulu başkanıyla tanışmıştım. Eğer doğru hatırlıyorsam, adamın adı Karl Wolf’du."

Pitt sordu. "Bu karşılaşma ne kadar zaman önce gerçekleşti?" "Yaklaşık dört yıl kadar oldu." "İsimleri çok iyi hatırlıyorsun."

"Karl Wolf çok yakışıklı ve zarif bir adamdı, kadınları çok etkileyen türdendi. Kadınlar, böyle erkekleri unutmazlar."

"Eee, öyleyse neden hâlâ benim çevremde dolanıyorsun?" Loren, Pitt'e yan gözle bakıp baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle, "Kadınlar aynı zamanda incelikten yoksun, kaba ve cinselliği simgeleyen erkeklere de Kapılırlar."

' "Kaba ve cinselliği simgeleyen, işte bu benim." Pitt böyle dedikten sonra

kolunu genç kadının boynuna dolayıp kulak memesini ısırdı. Loren hemen başını çekti. "Araba kullanırken bunları yapma." Pitt, genç kadının sağ dizini şefkatle sıktı ve rahatlamış bir halde koltuğuna kendini bıraktı. Serin ilkbahar gecesinde yeni yeni tomurcuklanmaya başlamış ağaç dallarının arasından parıldayan yıldızlara baktı. Karl Wolf. Pitt bu ismi içinden tekrarladı. Bunun tam bir Alman ismi olduğuna karar verdi. Hiçbir sonuca varamasalar da, Kader Yatırım'ı araştırmaya değerdi.

Loren arabayı gayet iyi kullanıyordu. Sabahın o erken saatinde hâlâ yollarda olan birkaç arabayı geçip NUMA karargâhının yeraltı parkına giden yola saptı. Bir görevli nöbetçi kulübesinden çıktı ve Pitt'i tanıyınca eliyle geçmesini işaret etti, bir yandan da eski Ford arabaya hayran hayran baktı. Ana park yerinde sadece üç araba daha vardı. Loren görevli arabayı asansörlerin yanında durdurdu ve lambaları söndürüp motoru stop ettirdi.

Loren sordu. "Seninle gelmemi ister misin?"

Pitt arabadan çıkarken, "Benim işim sadece birkaç dakika sürer," dedi.

Asansörle ana lobiye geçti ve burada güvenlik masasında oturan adama kimliğini gösterdi. Masanın çevresinde binanın değişik bölümlerini görüntüleyen monitörler vardı.

Güvenlik görevlisi, "Geç vakte kadar çalışacak mısınız?" diye sordu. Pitt esnememek için kendini zorlayarak, "Sadece şöyle bir uğradım," dedi.

Pitt asansörle kendi bürosuna gitmeden önce, önsezisine uyarak onuncu katta asansörden indi. Hisleri onu yanıltmamıştı; Hiram Yaeger hâlâ ışıklarını söndürmemişti. Pitt adamın özel dünyasına girerken o da başını kaldırıp baktı, uykusuzluktan gözleri kızarmıştı. Yaeger yerinden kalktı. "Dirk," diye mırıldanıp tokalaştı. "Gecenin bu saatinde buralara geleceğini sanmıyordum."

"Dr. O'Connell ile birlikte şu antika pislikten neler çıkarabildiğinizi görmek istedim."

Max, "Adi benzetmelerden nefret ederim," dedi Yaeger şakacıktan tedirgin olmuş gibi görünerek, "Yeterince konuştun," dedi. Sonra Pitt'e döndü. "Son bulgularımızla ilgili bir raporu bu akşam saatında Amiral Sandecker'in masasına bıraktım."

"O raporu ödünç alayım. Yarın sabah ilk İşim onu geri getirmek olur."

"Acele etmene gerek yok. Amiral, öğleye kadar Ulusal Okyanus ve Atmosfer Kurumu'nun müdürüyle toplantıda olacak." Pitt, "Sen de evinde, karın ve

kızlarınla beraber olmalıydın," dedi. Yaeger yorgun gözlerini ovuşturarak, "Dr. O'Connell ile geç saatlere kadar çalıştık," dedi. "Ama onu kaçırdın, az önce gitti."

"Dr. O'Connell, yolculuktan sonra hiç dinlenmeden buraya gelip çalıştı mı?" diye Pitt hayretle sordu.

"O gerçekten harika bir kadın. Eğer evli olmasaydım, onun önünde şapkamı çıkarıp diz çökerdim."

"Sen hep akademik kadınlara karşı ilgi duymuşsundur."

"Her zaman zekânın güzellikten daha önemli olduğunu söylerim."

"Senin raporuna göz atmadan önce bana söyleyebileceğin bir şey var mı?"

Yaeger, "Gerçekten şaşırtıcı bir öykü," dedi. Max da ekledi. "Bunu ben de onaylıyorum."

Yaeger bilgisayarı kapatmadan önce sinirli bir sesle, "Bu özel bir konuşma," dedi. Yaeger daha sonra ayağa kalkıp gerindi. "Elimizdeki bilgi, kayıtlı tarihin başlamasından çok önce yaşamış denizci insanların inanılmaz serüvenleri. Bu insanlar dünyaya bir kuyrukluyıldız çarpıp da dev dalgalar dünyanın her tarafında kurdukları liman şehirlerini yutunca, yok olmuşlar. O insanlar unutulmuş bir çağda ve bizim bugün bildiğimizden çok farklı bir dünyada yaşayıp öldüler."

Pitt, "Amiralle yaptığım son görüşmede, Atlantis efsanesini konu dışı bırakmadı," dedi.

Yaeger ciddi bir ifadeyle, "Atlantik Okyanusu'nun ortasında kayıp bir kıta pekâlâ uygun gelmiyor," dedi. "Fakat bir denizci uluslar topluluğunun var olduğu, o insanların denizlerin hepsini dolaştıkları ve her kıtanın haritasını çıkardıkları kesin." Yaeger susup Pitt'e baktı. "Pat'in çektiği o mezar odadaki yazıların ve tavandaki haritanın fotoğrafları laboratuvarda. Fotoğraflar, yarın sabah erkenden elimde olacak ve bilgisayarda incelemeye başlayacağım." Pitt, "O haritada kıtalar, bugünkü durumlarından çok farklı biçimde yer almış," dedi.

Yaeger'in kan çanağına dönmüş gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. "Ben artık o dönemde dünyanın, bir kuyrukluyıldızın çarpmasından çok daha büyük bir felaketle karşılaştığını düşünmeye başladım. Adamlarımın son on y1' içinde yaptıkları jeolojik çalışmaları gözden geçirdim. Buzul Çağı denizde çılgınca hareketlilikten sonra birdenbire noktalanmış. Deniz seviyesi, dokuz bin yıl öncekine göre yüz metre daha yüksekte."

"Bu da, Atlantis'lilerin inşa ettikleri binaları ve de başka yapıları, suların öylece altına indirmiş olmalı."

"Denizin dibindeki çamurlara gömülmek de cabası."

Pitt, "O insanlar kendilerini Atlantis'liler olarak mı tanımlıyorlardı?" diye

"O kelimenin anlamını bildiklerini pek sanmıyorum. Atlantis Yunanca bir Kelime ve Atlas'ın kızı anlamına geliyor. Plato sayesinde, tarihten önceki dünyanın adı olarak çağlar boyunca unutulmadı. Bugün, okuma bilen ve bilmeyen herkes Atlantis'i biliyor. Tatil yörelerindeki otellerden, teknoloji ve mali şirketlere, eski eşya satılan mağazalara, yüzme havuzu yapımcılarına, şaraplar ve yiyecek türlerine kadar akla gelebilecek her şeye Atlantis adı veriliyor. Kayıp kıta hakkında sayısız kitap ve makale yazıldı. Aynı zamanda, sinema ve televizyon filmlerine de konu oldu. Fakat şimdiye kadar Noel Baba'ya, UFO'lara ve diğer doğaüstü unsurlara inananlar haricindekiler Atlantis'in sadece Plato'nun ortaya attığı bir uydurma hikâyeden ibaret olduğunu düşünüyorlardı. "

Pitt kapıya kadar yürüdü sonra geri döndü. "Acaba insanlar, böyle bir uygarlığın gerçekten var olduğunu öğrendikleri zaman ne diyecekler, merak ediyorum."

Yaeger gülümsedi. "Pek çoğu, 'ben size söylemiştim' diyecek."

Pitt, Yaeger'in yanından ayrılıp da asansörle NUMA'nın yönetici bürolarına gitmeye hazırlanırken, Amiral Sandecker'in dairesine giden koridordaki ışıkların iyice kısılmış olduğunu fark etti. Işıkların hâlâ yanıyor olması garipti, fakat Pitt lambaların iyice kısılmaları için pek çok nedenin bulunabileceğini düşündü. Koridorun sonuna gelince, camlı kapıyı itip amiralin çalışma odasının dışındaki giriş bölümüne geçti. Pitt amiralin sekreteri Julie Wolffun masasının önünden geçerken burnuna portakal çiçeği kokusu geldi.

Pitt kapının önünde duraladı ve ışığı yakmak için düğmeye bastı. İşte o sırada bir karaltı, gölgelerin arasından fırlayıp Pitt'e saldırdı. Pitt hemen iki büklüm oldu ama bunu yapmakta geç kalmıştı. Saldırganın başı olanca hızıyla Pitt'in karnına bir darbe indirdi. Pitt sendeleyerek geri geri gitti, ayakta durabiliyordu ama iki büklüm olmuştu ve nefes alamıyordu. Saldırganı son bir hamleyle yakalamak istedi. Fakat adam Pitt'in kolunu büküverdi. i Pitt bir kolunu böğründe tutup zorlukla soluk alırken, elektrik düğmesini buldu ve ışıkları yaktı. Sandecker'in masasına şöyle bir göz atmak, saldırgan'ın amacının ne olduğunu anlamasına yetti. Amiral masasını temiz ve düzenli tutmaya hastalık derecesinde meraklıydı. Amiral her gece Watergate binasındaki dairesine gitmeden önce

kâğıtları ve dosyaları büyük bir dikkatle çekmecelere kaldırırdı. Masanın üzeri boştu. Yaeger'in eski denizcilerle ilgili raporu masanın üzerinde değildi.

Pitt sanki midesine kocaman bir düğüm atılmış gibi, büyük bir sıkıntı hissederek asansörlere koştu. Hırsızın bindiği asansör aşağıya iniyordu; öbür asansör bir kat aşağıdaydı. Pitt çılgın gibi düğmeye bastı ve derin soluklar alarak asansörü bekledi. Asansörün kapıları açılır açılmaz kendini içeri attı ve park yerine inmek için düğmeye bastı. Asansör hiç durmadan çarçabuk park yerine indi. Pitt içinden Otis asansör firmasına teşekkür etti.

Kapılar iyice açılmadan Pitt dışarı fırlamıştı ve iki kırmızı stop lambası çıkış rampasında gözden kaybolurken o da park yerine ulaşmıştı. Hemen arabanın şoför kapısını açtı, Loren'i yana itip motoru çalıştırdı.

Loren soran gözlerle adama baktı. "Bu telaşın sebebi nedir?" Pitt arabayı çalıştırıp vites değiştirdikten sonra gaz pedalına basarken, "Az önce buradan giden adamı gördün mü?" diye sordu.

"Giden erkek değildi, deri pantolon takım üzerine uzun bir kürk manto giymiş bir kadındı."

Ford arabanın motoru kükrerken ve tekerlekleri kulakları sağır eden gürültü fark ettiğini düşündü. Rampadan yukarı yıldırım hızıyla çıkarken, Pitt birden frenlere bastı ve nöbetçi kulübesinin önünde arabayı durdurdu. Nöbetçi yolun kenarında durmuş, uzaklara bakıyordu. Pitt bağırdı. "Hangi yöne gittiler?"

"Onları durdurmama fırsat kalmadan yanımdan geçip gittiler." Güvenlik görevlisi afallamış bir halde karşılık verdi. "Park yolundan güneye döndüler. Polisi arayayım mı?"

Pitt öfkeyle, "Hemen ara," diye bağırdı, sonra arabayı yola çıkardı ve bir sokak ötedeki Washington Memorial Parkway'e doğru yöneldi. Pitt bu arada Loren'e de aksi aksi, "Ne tür bir arabaydı?" diye sordu. "Siyah bir Chrysler 300M serisinden, motoru 253 beygir gücü olan bir araba. Sekiz saniyede sıfırdan saatte elli mile çıkabilir." Pitt şaşkın şaşkın, "Sen o arabanın tüm özelliklerini biliyor musun?" diye sordu.

Loren, "Bilmem gerekir," diye kestirip attı. "Unuttun mu, o arabanın bir eşine sahibim."

"Şaşkınlıktan olacak, aklımdan çıkmış işte."

Loren motorun gürültüsü arasından sesini duyurmak için bağırdı. "Bu arabanın beygir gücü ne kadar?"

Pitt, park yoluna girerken vites değiştirdi. "Sanırım 225."

"Sen yaya kaldın demektir."

"Bizim ağırlığımızın aşağı yukarı beş yüz kilo daha az olduğunu hesaba katarsan, farklı düşünürsün." Pitt, Ford arabayı vites değiştirerek sürerken elinden geldiğince sakin olmaya çalıştı. "Bizim hırsızın hızı daha fazla olabilir bize göre dönemeçleri daha da kolay geçebilir ama ben onu kıstırabilirim." Sabahın birinde yolda trafik sıkışık değildi. Pitt çok geçmeden park yolunun lambalarının ışığı altında Chrysler 300M'yi görebildi ve ona yetişmek için hm artırdı. Arabanın sürücüsü hız sınırından 20 mil fazla hızla yol alıyordu, fakat arabanın gücünü fazla zorlamamaya da dikkat ediyordu. Sürücü arabayı sağdaki boş şeride geçirdi, onu NUMA binasından bir arabanın takip etmesinden çok başının polisle derde girmesinden korkar gibiydi. Ford daha yeni olan öbür arabaya yüz elli metre kadar yaklaştığı sırada, Pitt yavaşlamaya başladı. Görünmek istemediği için diğer arabaların arkasına girdi. Peşine düştüğü hırsızın onu fark etmemiş olduğunu düşünerek kendine güvenmeye başlamıştı, fakat o sırada Chrysler araba sert bir dönüşle Fran-Scott Key köprüsüne yöneldi. Araba, Potomac Nehri'nln öbür kıyısına vataki bölüme geçti ve köşeyi büyük bir hızla döndü. Loren arabanın kelebek camından içeri dolan soğuk rüzgârın etkisiyle titreyerek, "Galiba kadın seni mat edecek," dedi. Pitt oyunu kaybetmiş olmanın verdiği şaşkınlıkla, "Kadın çok zeki," dedi. Sonra direksiyonu çevirip Ford arabaya doksan derecelik bir dönüş yaptırdı. Bu kadın düz yolda hızla kaçmak yerine, onun hangi yöne gittiğini görmemize imkân kalmayıncaya kadar her köşeyi dönerek mesafe kazanmaya bakıyor."

Bu tam bir kedi-fare oyunu olmuştu. Yedi sokak ötede arabalar arasındaki mesafe hâlâ değişmemişti. Ne birbirlerine yaklaşabiliyorlardı ne de aralarındaki mesafe değişiyordu. Pitt direksiyonu sımsıkı tutarak homurdandı. "Bu da yeni bir şaşırtmaca."

"Ne demek istiyorsun?"

Pitt sırıtarak genç kadına baktı. "İlk kez, takip işini yapanın ben olduğumu hatırladım."

Loren sanki bir kaza anında kendini dışarı atmak istermişçesine kapının kolunu sıkı sıkı tutmuştu. "Bu iş bütün gece devam edebilir," dedi.

Pitt arabayı sert bir şekilde döndürürken, "Ya da birimizin yakıtı tükeninceye kadar," dedi.

"Bu yoldan bir kez geçmemiş miydik?"

"Evet, geçtik."

Pitt öbür köşeyi dönerken, Chrysler arabanın etrafında ağaçlar bulunan birkaç tuğla binadan birinin önünde aniden durduğunu gördü. Pitt, Chrysler'in aniden yanında durduğunda arabayı kullanan kişi karanlık binaya girmişti bile.

Loren arabanın radyatöründen çıkan dumanları işaret ederek, "iyi ki yarışı bırakmış," dedi.

Pitt karanlık eve bakarak, "Bir tuzak olmadıkça, kadının yarışı bırakmak isteyeceğini hiç sanmam," dedi.

"Şimdi ne yapacağız, şerif? Polislikten vaz mı geçeceğiz?"

Pitt, Loren'e şeytanca bir bakış fırlattı. "Hayır, sen gidip kapıyı çalacaksın."

Loren, Pitt'e baktı, yakındaki sokak lambasından gelen ışığın altında genç kadının yüzündeki şaşkın ifade görülüyordu. "Ah, ne demezsin, hemen giderim."

"Senin reddedeceğini düşünmüştüm." Pitt kapıyı açtı ve arabadan indi. "Al, bu benim Globestar telefonum. Eğer on dakika içinde geri dönmezsem polisi ara, sonra Amiral Sandecker'e bilgi ver. Gölgelerin arasında en küçük bir kıpırtı olursa ya da bir gürültü duyarsan, hemen arabadan çık. Anladın mı?"

"Neden polisi şimdi çağırıp hırsızlığı bildirmiyoruz?"

"Çünkü ben herkesten önce orada olmak istiyorum."

"Silahlı mısın?"

Pitt'in dudakları bir gülümsemeyle aralandı. "Antika bir arabada silah taşıyan bir adam nerede görülmüş?" Arabanın torpido gözünü açıp bir el feneri aldı. "Bununla yetinmek zorundayım." Sonra eğildi, Loren'i öptü ve evin çevresini saran karanlıkta kayboldu. Pitt el fenerini kullanmadı. Kentin ışıkları ve sokak lambaları ona kaldırımdan yürüyüp evin arkasına gidebilmesi için yeterli aydınlığı sağlıyordu. Bina ürkütücü bir sessizliğe ve karanlığa gömülmüştü. Görebildiği kadarıyla bahçe çok düzgün ve bakımlıydı. Asma ve sarmaşıklarla kaplı tuğladan örülmüş yüksek duvarlar, bu evi iki yanındaki diğer evlerden ayırıyordu. O evler de karanlıktı, evlerin sakinleri yataklarında huzur içinde uyuyor olmalıydılar. Pitt evin bir güvenlik sisteminin var olduğundan yüzde doksan dokuz emindi, fakat çevrede kana susamış vahşi köpekler olmadıkça, kendini giz| e' meşine gerek yoktu. Hırsız ile arkadaşlarının ortaya çıkacaklarını umut ediyordu. İşte o zaman hangi tarafa sıçrayacağına karar verecekti. Arka kapıya gelince kapının ardına kadar açık olduğunu görmek onu şaşırttı. Sonunda hırsızın büyük bir hızla ön kapıdan içeri girdiğini ve arka kapıdan kaçtığını

anladı ve sokağa açılan garaja doğru koşmaya başladı. Gecenin sessizliği birden bir motosikletin gürültüsüyle bozuldu. Pitt garajın kapısını telaşla açtı ve hızla içeri girdi. Eski model garaj kapıları dışa doğru açılıp yukarı kaldırılmıştı. Siyah kürk paltolu ve deri pantolon takımlı bir karaltı, motosikletin motorunu çalıştırmıştı ve Pitt, koşup üzerine atıldığı sırada o kadın da motosikleti hareket ettirmek üzereydi. Pitt kadına sımsıkı sarılıp onunla beraber yana düştü.

Pitt, Loren'in saptamalarının doğru olduğunu hemen anlamıştı. Gövde bir erkeğinki kadar ağır ve sert değildi. İkisi birlikte garajın beton zeminine düşmüşlerdi. Pitt kadının üstündeydi. Motosiklet de yana devrildi ve beton zemin üzerinde daire çizerek dönmeye başladı. Motosikletin motoru stop edince, yerde yatan gövdelerin üzerine devrildi. Ön tekerleği, sürücünün başına çarptı, gidonları ise Pitt'in kalçasına saplanmıştı. Gerçi Pitt'in kemikleri kırılmamıştı ama gidonların neden olduğu bereler haftalarca kaybolmayacaktı. Pitt can acısı içinde dizlerinin üzerinde doğruldu ve kapının önünde düşürdüğü feneri buldu. Sürünerek fenerin yanına gitti, eline alıp ışığını yaktı ve yanında hareketsiz yatan sürücüye yöneltti. Sürücü başına kask geçirmeye zaman bulamamıştı ve uzun sarı saçlı başı açıktı. Pitt, kadının gövdesini çevirdi ve ışığı yüzüne tuttu. Kadının bir kaşının üzerinde şişlik vardı. Motosikletin ön tekerleği başına çarpınca bayılmıştı ama hâlâ yaşıyordu. Pitt öylesine afallamıştı ki, şimdiye kadar hiç titremeyen eli feneri tutamadı. Tıp mesleğinde, damarlara buz gibi soğuk su zerkedilmedikçe, kanın soğumayacağı kanıtlanmış bir gerçektir. Fakat Pitt donma derecesine gelmiş kanını pompalamak için kalbinin iki misli fazla çaba harcadığını hisseder gibi oldu. Geçirdiği şokun etkisiyle dizleri titriyordu, garajdaki hava da duyduğu dehşetin etkisiyle sanki ağırlaşıvermişti. Yerde, onun altında baygın yatan kişinin yabancısı değildi.

U-gemisinde eliyle omzuna dokunan ölü kadının yüzüyle karşı karşıya olduğundan hiç kuşkusu yoktu.

25

Üst düzey hükümet görevlilerinin çoğunun aksine, Amiral James Sandecker her zaman toplantılara ilk gelen kişi oluyordu. Amiral dosyaları inceleyip, toplantıyı başarıyla yönetmek isterdi. Bu alışkanlığı, donanmada filo operasyonlarını yönettiği dönemde edinmişti.

Gerçi amiralin önemli ziyaretçiler, bilim adamları ve hükümet yetkililerini ağırlaması için emrine büyük bir toplantı salonu verilmişti ama küçük toplantılar için çalışma odasının yanındaki küçük toplantı salonunu kullanıyordu. Bu salon,

Sandecker için, bir barınak içinde barınaktı, dinlendiriciydi ve zihnini daha iyi çalıştırmasını sağlıyordu. Üç buçuk metre uzunluğunda bir konferans masası, turkuvaz rengi bir halının üzerine konulmuştu ve masa deri kaplı sandalyelerle çevriliydi. Masa, Erie Gölü'nün dibinde yatan on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir kalyondan çıkarılmıştı. Maun kaplı duvarda tarihin önemli deniz savaşlarından sahneleri konu alan tablolar asılıydı.

Sandecker, NUMA'yı yardımsever bir diktatör gibi yönetiyordu, sertti ama emrinde çalışanlara büyük bir sadakatle bağlıydı. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nu kurması için başkanlardan biri tarafından bizzat bu göreve atanmıştı. Amiral hiç yoktan, denizlerin altındaki her vadiyi, her tepeyi karış karış inceleyen iki bin kişinin çalıştığı dev bir kuruluş yaratmıştı. NUMA bilimsel projeleri sayesinde tüm dünyada saygı gören bir kuruluştu ve bütçeyle isteklerinin de Kongre tarafından geri çevrildiği pek görülmemişti.

Amiral bir egzersiz çılgınıydı ve altmış iki yaşındaki vücudunda bir gram yağ yoktu. Orta boyluydu, alev rengi kızıl saçlarla çevrili ela gözlerle dünyaya bakıyordu ve Vandyke stili sakalı vardı. Pek seyrek içki içerdi, çoğunlukla da Washington'daki yemek davetlerinde eline kadeh alırdı. Amiralin tek büyük günahı, özel purolara olan düşkünlüğüydü. Bunlar Dominik Cumhuriyeti'nde yaşayan küçük bir aile tarafından amiralin isteklerine uygun bir şekilde sarılıp hazırlanırdı. Ziyaretçilerine asla puro ikram etmezdi. Giordino'nun aynı cins puroları içtiğini görmek onu fena halde rahatsız ediyor ve kuşkulandırıyordu, ancak özel puro stoklarında bir eksilme olduğunu da hiç saptayamamıştı.

Amiral Sandecker masanın öbür ucunda oturuyordu ve Pitt ile Pat O'Connell içeri girince ayağa kalktı. Birkaç adım yürüdü ve Pitt'i sanki oğluymuş gibi hararetle karşıladı. Onunla tokalaşırken bir eliyle de omzunu tuttu. "Seni gördüğüme sevindim." Pitt de sevimli bir tavırla, "Kürkçü dükkânına dönmek her zaman zevk verici oluyor," dedi. Pitt için amiral ikinci bir baba gibiydi ve birbirlerine çok yakındılar.

Sandecker, Pat'e döndü. "Lütfen, oturun doktor. Hiram ile ikinizin bana anlatacaklarınızı dinlemek için sabırsızlanıyorum." Çok geçmeden Giordino ile Yaeger de toplantıya katıldılar. Onları eski eserlerin tanımlanması ve incelenmesi konularında pek çok kitap yazmış olan tanınmış tarihçi Dr. John Stevens izledi. Stevens bir akademisyendi ve görünüşü de bunu kanıtlıyordu. Spor bir yün ceket altına kolsuz bir kazak giymişti ve göğüs cebinde bir pipo sallanıyordu. Toprağın altında solucan arayan bir kuş gibi başını sallama alışkanlığı vardı. Dr. Stevens yanında büyük bir plastik buzluk getirmişti, bunu sandalyesinin yanına, halının üzerine bıraktı. Sandecker önünde duran deniz kabuğundan yapılmış küllüğü

çekip bir puro yaktı. Sonra gözlerini Giordino'ya çevirdi, projeler uzmanının da bir puro yakmasını bekler gibiydi. Giordino patronunun huzurunu kaçırmamaya karar verdi ve elinden geldiğince ciddi görünmeye gayret etti.

Pitt, Yaeger ile Pat'in yüzlerindeki yorgun ve bitkin ifadeyi hemen fark etti.

Sandecker hepsinin Pat ile Yaeger'den gelen rapora göz atmaya fırsat bulup bulmadıklarını sorarak tartışmayı başlattı. Giordino dışında hepsi sessizce başlarını salladılar. Giordino, "Bu raporu ilginç buldum," dedi. "Fakat bir bilim kurgu eseri olarak, Isaac Asimov ya da Ray Bradbury düzeyinde değil."

Yaeger, Giordino'ya dik dik baktı. "Sizi temin ederim ki, bu bir bilim kurgu öyküsü değil."

Pitt sordu. "Bu insanların kendilerine ne ad verdiklerini bulabildiniz mi? Onların uygarlıklarının Atlantis'den başka bir adı var mı?" Pat masada, önünde duran bir dosyayı açtı ve el yazısıyla yazılmış bir defter kâğıdı çıkardı. "Benim okuduklarımdan anlayabildiğim ve İngilizceye çevirebildiğim kadarıyla o denizci insanlar denizci eyaletler topluluğuna Amenes adını vermişler. Bu ad, Amirıiis diye okunuyor."

Pitt ağır ağır tekrarladı. "Amenes. Kulağa Yunanca bir isim gibi geliyor."

"Daha sonra Yunan ve Mısır dillerindeki terimlerin asılları olabilecek bazı kelimeleri ortaya çıkardım."

Sandecker purosunu tarihçiye doğru uzattı. "Dr. Stevens, sanırım siz şu lav taşından yapılmış kafataslarını incelediniz değil mi?" "Evet, inceledim." Dr. Stevens yere eğildi ve buz kabını açtı, siyah kafa-taslarından birini çıkardı ve konferans masasında duran ipek bir yastığın üzerine koydu. Lav taşından yapılma kafatası, tavandan sarkan lambanın ışığı altında parıldıyordu. "Gerçekten harika bir eser. Amenes'in sanatçıları blok halindeki lav taşlarıyla çalışmaya başlamışlardı. Bu taşlarda en küçük bir pürüz göremezsiniz. Doksan ila yüz yıllık bir süre içinde, belki daha da uzun bir süre, kafatası elde yapılıyordu ve sanırım yüzeyi düzleştirmek için de lav taşı tozu kullanılıyordu. "

Giordino sordu. "Neden çekiç kullanarak sert bir metali işlemediler acaba?"

Stevens başını salladı. "Hiç alet kullanılmamış. Hiç çizik ve darbe izi yok. Lav taşı çok sert olmasına karşın çok da kolay parçalanır. Bir kayma, keskinin yanlış açıda kullanılması kafatasının parçalanmasına yeterdi. Şekil verme ve cilalama işi sanki mermer bir büst, araba cilasıyla parlatılmış gibi yapılmalıydı."

"Modern gereçlerle böyle bir kafatası yapmak ne kadar sürer?" Stevens

hafifçe gülümsedi. "Teknik bakımdan bu kafatasının tıpatıp benzerini yapmak aşağı yukarı imkânsız. Onu inceledikçe, böyle bir şeyin var olmaması gerektiğine iyice inanıyorum." Sandecker sordu. "Kafatasının alt kısmında, kaynağını belirten herhangi bir işaret var mı?"

Stevens cevap verdi. "Hiçbir şey yok. Fakat size çok şaşırtıcı bir şeyi göstermeme izin verin." Dr. Stevens çok büyük bir dikkatle kafatasının üst kısmını döndürüp kaldırdı. Sonra da kafatasının içinden gayet muntazam yapılmış bir küre çıkardı. Küreyi iki eliyle tutup özel olarak hazırlanmış yastıklı bir tabana yerleştirdi.

"Böylesine inanılmaz bir cismi yaratabilmek için gerekli olan ustalığın derecesini tahmin bile edemiyorum. Ancak kafatasını güçlü bir büyüteçle incelerken kafatasının üst kısmında çıplak gözle görülmesi imkânsız olan çizgiyi fark edebildim."

Pat büyük bir şaşkınlık içinde, "Bu kesinlikle müthiş," dedi. Pitt, Stevens'e sordu. "Kürede oymalar var mı?"

"Evet, dünyanın resmi kazınmış. Eğer daha iyi görmek istiyorsanız, yanımda bir büyüteç var."

Stevens büyüteci Pitt'e verdi, o da yaklaşık bir beysbol topu büyüklüğündeki küre üzerinde yer alan çizgileri inceledi. Bir dakika sonra küreyi dikkatle Sandecker'in önüne bıraktı ve büyüteci de amirale verdi.

Amiral küreyi incelerken Stevens, "Colorado'daki odada çekilen fotoğraflarla, St. Paul Adası'ndan gelenleri karşılaştırırken, kıtaların lav taşından yapılma küredekilerle tıpatıp aynı olduklarını anladım," dedi. Sandecker, "Yani?" dedi.

"Eğer kıtaları ve Grönland ile Madagaskar gibi büyük adaları incelerseniz, onların dünyanın bugünkü coğrafyasına uymadıklarını görürsünüz." Pitt, "Farklılıkları ben de gördüm," dedi. Giordino kuşkucu eleman rolünü oynayarak, "Bu neyi kanıtlıyor?" diye sordu. "Yani ilkel ve hatalarla dolu bir harita olmasının dışında?" "ilkel mi? Evet. Hatalı mı? Modern ölçülere göre, belki. Fakat ben bu eski insanların yeryüzündeki denizlerin hepsine gittiklerini ve binlerce millik kıyı şeridinin haritasını çıkardıklarını ortaya atan teoriye katılıyorum. Eğer lav taşından yapılmış küreye dikkatle bakarsanız, o insanların Avustralya'yı, Japonya'yı ve Kuzey Amerika'nın büyük göllerini belirtmiş olduklarını görürsünüz. Bütün bunlar, dokuz bin yıl önce yaşamış insanların eseri." Stevens, "Kafatasından çıkarılan küre üzerinde, Dr. O'Connell ile benim bulgularımı doğrulayabilirim," dedi.

Amiral de, "Demek onların uygarlıkları, daha sonrakiler gibi Akdeniz çevresinde gelişmemiş," diye ekledi.

Dr.Stevens hayır anlamına başını salladı. "Amenes'lerin döneminde Akdeniz bir açık deniz değildi. Dokuz bin yıl önce, bildiğimiz kadarıyla Akdeniz'in yerinde kuzeydeki Avrupa nehirleri ile güneyde Nil Nehri'yle beslenen verimli vadiler ve göller vardı. Nil Nehri Cebelitarık'tan geçip Atlantik Okyanusu'na dökülüyordu. Ayrıca o zamanlar Kuzey Denizi'nin de kupkuru bir düzlük olduğunu ve Britanya adalarının da Avrupa'nın bir parçası olduklarını bilmek sanırım senin ilgini çekecektir. Baltık Denizi de deniz seviyesinin üzerinde geniş bir vadiydi. Gobi ve Sahra Çölleri verimli tropikal topraklardı ve çok fazla sayıda sürü hayvanını besliyordu. Eskiler şimdi bizim yaşadığımız gezegenden çok 'arklı bir dünyada yaşıyorlardı.

Sandecker sordu. "Amenes'lere ne oldu? Onların yaşadıklarını gösteren kanıtlar neden daha önce elimize geçmedi?" "M.Ö. 7000 yıllarında bir kuyrukluyıldız yerküreye çarptı ve dünyada çok büyük bir felakete neden oldu. İşte Cebelitarık'tan Fas'a uzanan köprü niteliğindeki arazi parçalandı ve Akdeniz bir açık deniz oldu. Kıyılar da bir daha eski haline gelmeyecek şekilde değişmişti. Bir yağmur damlasının bir buluttan düşmesi için yeterli zaman içinde denizciler, kurdukları kentler, onların kültürü dünya üzerinden silindi ve bugüne kadar hiçbir ize rastlanmadı."

"Siz bütün bunları o duvar yazılarından mı öğrendiniz?" Yaeger ciddi ciddi konuştu. "Evet ve dahası da var. O insanlar, yaşadıkları dehşeti ve acıyı, çarpıcı ayrıntılarıyla anlatıyorlar. Kuyrukluyıldızın çarpması çok muazzam, ani, şaşırtıcı ve öldürücü olmuş. Duvar yazılarında dağların fırtınaya tutulmuş sazlar gibi sallanışları anlatılıyor. Depremler, bugün asla görülmeyen büyük şiddetle dünyayı salladı. Volkanlar, binlerce nükleer bombanın gücüyle infilak etti ve gökyüzünü yüzlerce mil kalınlığında kül tabakalarıyla örttü. Yaklaşık otuz metre kalınlıktaki sünger taşları denizleri örttü. Kuzeybatı Pasifik adıyla bildiğimiz bölgenin büyük bir bölümü, nehir gibi akan lavların altında gömülü kaldı. Kasırgadan farksız rüzgârların etkisiyle yangınlar yayıldı, gökyüzü duman yığınlarıyla örtüldü. Belki de üç mil yüksekliğindeki gel-git dalgaları karaları kapladı. Adalar kayboldu, suların altına gömüldüler. Yirmi dört saat gibi kısa bir süre içinde, insanların çoğu, bir avuç hayvan dışında, canlıların hemen hepsi ve denizlerdeki hayat tamamen yok oldu."

Giordino ellerini başının arkasına koyup tavana baktı, bu korkunç felaketi gözlerinin önünde canlandırmaya çalışıyordu. "Amerika'da yaşayan boynuz dişli kaplanın ve kambur sırtlı devenin, misk sığırının, dev bizonun, kalın tüylü

mamutun ve bir zamanlar Kuzey Amerika düzlüklerinde dolaşan küçük atların birdenbire neden yok olduklarını bu anlattıkların açıklıyor. Ve de istiridyelerin, denizyıldızlarının ve denizanalarının bir anda taşlaşmalarının da nedeni anlaşıldı. Hatırlarsan, onları bir denizaltı projesi üzerinde çalışırken keşfetmiştik. Bu olay, bilim adamlarını hep meraklandırmıştır. Belki bunu da kuyrukluyıldızın çarpmasına bağlayabiliriz."

Sandecker gözlerinde hayranlık dolu bir ifadeyle Giordino'ya baktı. Kısa boylu Etrüsk'lünün müthiş bir kafası vardı ama o bunu alaycı bir zekâyla gizlemeye çalışıyordu.

Stevens piposunu çıkardı. "Bilim dünyasında, elli kilodan daha ağır olan hayvanların kitleler halinde yeryüzünden yok olmalarının buzul çağının sonunda yani aşağı yukarı kuyrukluyıldızın dünyaya çarptığı dönemde gerçekleştiğ1 biliniyor. Mastadon'lar Sibirya'da dondukları için muhafaza edilebilmişlerdi. Yedikleri midelerinde sindirilmemiş bir durumdaydı, bu da onların birden öldüklerini gösteriyordu, sanki derin dondurucuya atılmış gibiydiler. Aynı şey donmuş yeni yapraklanmış ağaçlar ve tomurcuklanmış bitkiler için de geçerliydi."

O dehşetin derecesini masada oturanların hiçbiri tam olarak hayalinde canlandıramıyordu. Olayın çerçevesi algılınamayacak derecede büyüktü.

Giordino ona hatırlattı. "Altmış beş milyon yıl önce, bir kuyrukluyıldız ya da asteroit, dinozorları ortadan kaldırdı."

Sandecker, "Herhalde o kuyrukluyıldız çok büyük olmalıydı," dedi. Yaeger konferans verir gibi bir edayla konuştu. "Kuyrukluyıldızlar, göktaşları ve asteroitler gibi katı madde yığınlarından meydana gelmezler; bu nedenle onlar ölçülemez. Kuyrukluyıldızlar, buz, gaz ve taşların karışımından oluşurlar."

Pat önündeki notları okumadan, duvar yazılarının öyküsünü anlatmayı sürdürdü. "Sağ kalabilen insanların bir bölümü dağlarda ve yükseklerdeki düzlüklerde çiftçilik yapıp avlanarak yaşadılar. Onlar, o felaketten yeraltında ve mağaralarda gizlenerek kurtulmuşlardı. O sağlıksız koşullar altında yetişebilen bitkilerle ve sağ kalabilen çok az sayıdaki hayvanları avlayarak yaşıyorlardı. Birçoğu açlıktan ya da atmosferi kaplayan zehirli gazlardan öldü. Gelgit dalgaları karalan kapladığı sırada yüksek yerlerde olan bir avuç Amenes sağ kalabildi."

Stevens, "Bize Nuh tufanı olarak anlatılanlar, M.Ö. 5 bin yıllarında Mezopotamya'da oluşturulan Sümer kitabelerinde yazılıydı. Gılgamış Destanı ve İncil'de yer alan Nuh'un gemisi. Maya'ların taş kayıtları, Babilli rahiplerin yazılı

kayıtları, Kuzey Amerika'da yaşamış Kızılderililer dahil, dünyada var olan her toplumun efsanelerinde, büyük tufandan söz ediliyor. Yani bu felaketin gerçekten yaşandığından kuşku duyulmamalı," dedi.

Yaeger, "Ve şimdi de Amenes uygarlığı sayesinde, o korkunç felaketin aşağı yukarı M.Ö. 7100 yılında yaşandığını da biliyoruz," diye ekledi.

Stevens görüşünü açıkladı. 'Tarih bize uygarlıklar ne kadar gelişmiş olursa, o denli kolay ortadan kalktıklarını ve geride hemen hiçbir iz bırakmadıklarını anlatıyor. Geçmişe ait bilginin en az yüzde doksan dokuzu, doğal felaketler ve insan eliyle yok edilme sonucu bize ulaşamadı."

Pitt de bu düşünceyi onayladığını bir baş hareketiyle belli etti. "İsa'dan yedi bin yıl önce okyanuslarda bir altın çağ yaşanmış, fakat bir kayanın üzeri-ne kazınmış yazılar dışında onun varlığını gösteren hiçbir belge yok. Çok yazık, o insanlardan bize daha büyük bir miras kalmalıydı."

Sandecker yoğun dumanı burun deliklerinden dışarı verdi. "Bizim kaderimizin bu olmamasını büyük bir içtenlikle umut ediyorum." • Pat, Yaeger'den sözü aldı. "Amenes'den geri kalanlar küçük bir topluluk kurdular ve kendilerini sağ kalan Taş Devri insanlarına sanat ve yazılı haberleşme konusunda eğitim vermeye adadılar. Ayrıca onlara bina ve gemi yapmayı öğrettiler. Gelecek kuşakları ilerde felaket konusunda uyarmak istediler fakat daha sonra gelenler, kuyrukluyıldızın yarattığı dehşeti görmedikleri, yaşamadıkları için geçmişin bu korkunç felaketinin kendini tekrarlayabileceği inanmak istemediler. Amenes'ler bu korkunç gerçeğin çok geçmeden zamanın sisleri arasında kaybolacağını sadece birkaç efsaneyle sınırlı kalacağım anlamışlardı. İşte bu nedenle yüzyıllar boyunca ayakta kalabilecek büyük taş anıtlar inşa ettiler, onlara geçmiş ve gelecekle ilgili mesajlarını kazıdılar. Onların yarattığı büyük megalitik kültür yaygınlaştı ve dört bin yıl devam etti. Fakat zaman ve dış etkenler, yazıları bozdu, uyarıları sildi.

"Amenes'ler nihayet yok olduktan sonra Sümerlilerle Mısırlılar, ilkel kültürlerden sıyrılıp zamanla, o geçmişten elde kalan kırıntılarla yeni uygarlıklar yaratıncaya kadar yüzlerce yıl süren bir hareketsizlik dönemi oldu."

Pitt bir kalemle masanın üzerine vurdu. "Megalitler konusundaki kısıtlı bilgime göre, asırlar boyunca Amenes'lerin asıl niyeti kayıplara karışınca, anıtsal yapıları tapınak, mezar ve taş takvimler olarak kullandılar ve zamanla kendileri de böyle binlerce bina inşa ettiler," dedi.

Yaeger, "Megalitlerle ilgili bilgileri inceleyince, o ilk yapıların Amenes'lerin kendilerine özgü belirgin bir mimari stillerinin olduğu ortaya çıkıyor. Onların

binaları genellikle yuvarlak yapılardı, üçgen biçimindeki taşlarla bölünüyordu ve bu da yeryüzünde ne kadar büyük bir sarsıntı olursa olsun binaların ayakta kalmasını sağlıyordu."

Stevens küreyi siyah kafatasının içine koyarken, "Bay Yaeger ve Dr. O'Connell in çabaları sayesinde, Amenes kültürünün ve mirasının eski Mısırlılar, Sümerliler, Çinliler ve Maya'lardan önce yaşamış olan Olmek'ler, Hintliler ve kızılderililer tarafından özümsendiğini öğreniyoruz. Finikeliler de denizcilikle, diğer uygarlıklardan çok daha fazla ilgilendiler ve okyanusların keşfinde meşaleyi önde taşıdılar. Onların açıklamalarından, dünyanın dört bir yanında daha sonraları kurulan uygarlıkların tanrılarının neden denizden geldiklerini ve Amerika kıtalarına ayak basan tanrıların neden doğudan ve ilk Avrupa kültürlerinde ortaya çıkan tanrıların da neden batıdan geldiklerini biliyoruz."

Sandecker purosunun döne döne tavana doğru yükselen dumanlarına gözlerini dikmişti. "Atalarımız hakkında, yüzlerce yıldan beri zihinleri kurcalayan soruları cevaplayan ilginç bir görüş bu, doktor."

Pitt, Pat'e başıyla işaret etti. "Sonunda Amenes'lere ne oldu?"

"Mesajlarının dikkate alınmayacağını anlayınca çok şaşırdılar, dünyanın değişik yörelerinde odalar inşa ettiler ve bu odaların binlerce yıl keşfedilmesini sadece tehlikeyi haber veren mesajı anlayacak uygarlıkların, bu odaları bulmalarını umud ettiler."

Sandecker, "O mesaj neydi?" dedi. "İkinci kuyrukluyıldızın dünyanın yörüngesine girip büyük bir olasılıkla gezegenimize çarpacağı tarih."

Stevens işaret parmağını ileriye uzattı. "Mitolojide sık sık tekrarlanan bir tema var, buna göre bir tufanla sonuçlanan çarpışma tekrar yaşanacak." Giordino, "Bu pek de sevindirici bir düşünce sayılmaz," dedi.

Sandecker merakını gizlemedi. "O insanlar, uzay boşluğundan felaket getirecek ikinci bir ziyaretten nasıl emin olabilmişlerdi?" E Yaeger cevap verdi. "Duvar yazılarında, aynı zamanda iki kuyrukluyıldızın geldiği ayrıntılı bir şekilde açıklanıyor. Kuyrukluyıldızlardan biri dünyaya çarptı, öbürü çarpamayıp uzaya geri döndü."

"Sen Amenes'lerin ikinci kuyrukluyıldızın dönüş tarihini doğru olarak tahmin edebilecek bilgiye sahip olduklarını mı söylemeye çalışıyorsun?" Pat sadece başını öne doğru salladı. Yaeger, "Amenes'ler, sadece denizler konusunda değil aynı zamanda gökyüzü konusunda da çok bilgiliydiler," dedi. 'Yıldızların hareketlerini inanılmaz bir doğrulukla ölçebiliyorlar ve bu işi ellerinde güçlü

teleskoplar olmadan yapıyorlardı."

Giordino, "Diyelim ki, kuyrukluyıldız geri döndü. Onlar, yıldızın bu kez de dünyaya çarpamadan uzayın derinliklerine dönmeyeceğini nereden biliyorlardı?" diye sordu. "Onların bilimde o kadar ileri miydiler ki, kuyrukluyıldızın yörüngedeyken dünyaya çarpacağı zamanı kesin olarak saptayabildiler?"

Pat karşılık verdi. "Bunu yapabilecek durumdaydılar ve de yaptılar. Biz de bilgisayarla çalışıp eski haritadaki yıldızların durumlarıyla bizim bulduğumuz sonuçları karşılaştırarak, kesin tarihi saptadık. Bu sonuçla Amenes kehaneti arasında sadece bir saat fark var." 'k Mısırlılar bizim bugün kullandığımızdan çok daha karmaşık bir çifte takvim kullanıyorlardı. Maya'lar, yılın uzunluğunu 365.2420 gün olarak ölçtüler. Atomik saatler kullanarak yaptığımız ölçümlerde bir yılı 365.2423 gün olarak saptadık. O insanlar Venüs, Mars, Jüpiter ve Satürn gezegenlerinin karşılaşmalarından yola çıkarak İnanılmayacak derecede doğru takvimler yaptılar. Babillller, bir yılı 365 gün, 6 saat ve 11 dakika olarak hesaplamışlardı. Onların sadece iki dakikalık bir sapmaları vardı." Pat sözlerinin etki yaratmasını sağlamak için konuşmasına ara verdi. Sonra devam etti. "Amenes'lerin dünyanın güneş çevresinde dolaşmasıyla ilgili hesaplamalarında sadece bir saniyenin onda ikisi kadar bir hata var. Onlar takvimlerini, her 521 yılda bir yılın aynı günü yaşanan güneş tutulmasına göre hazırlıyorlardı. Bu insanların dokuz bin yıl önce inceleyip hesapladıkları gökyüzü haritası noktası noktasına doğruydu."

Sandecker, "Şimdi hepimizin zihnini kurcalayan soru, Amenes'lerin kuyrukluyıldızın geri dönüş tarihi hakkındaki kehanetlerinin ne olduğu," dedi.

Pat ile Yaeger sıkıntılı sıkıntılı bakıştılar, ilk konuşan Yaeger oldu. "Birçok üniversitenin eski astronomi dosyalarını ve belgelerini bilgisayar yardımıyla inceledik ve sonunda ikinci bir kıyamet gününün yaşanacağını iddia edenlerin sadece Amenes'ler olmadığını öğrendik. Maya'lar, Hopi Hintlileri, Mısırlılar, Çinliler ve Hıristiyanlık öncesinin birçok uygarlığı dünyanın sonunun geleceği tarihi saptamışlar. İşin en rahatsız edici yanı, bu uygarlıkların kıyamet günü tarihi hakkında yaptıkları saptamalarda sadece bir yıl fark olması."

"Acaba bu bir rastlantı ya da bir uygarlığın diğerinden bilgi aktarması olabilir mi?"

Yaeger kuşkulu bir tavırla başını salladı. "Amenes'lerin açıklamalarını kopya etmiş olabilirler, fakat onların yıldızlarla ilgili araştırmalarının, eskilerden öğrendikleri bilgiyi doğruladığı da kesin." Pitt sordu. "Sana göre en doğru kehaneti kimler yaptı?"

"Sağ kalabilen Amenes'lerin kehaneti en doğru olanı, çünkü onlar büyük felaketi yaşamışlardı. O insanlar kıyamet gününün sadece yılını saptamakla kalmadılar, kesin gününü de belirlediler." Sandecker merakla sordu. "Yani?"

Pat sanki gerçeklerden uzaklaşırmış gibi koltuğunda büzüldü. Yaeger masadakilerin teker teker yüzlerine baktı, tereddüt ettiği belliydi. Nihayet alçak bir sesle, "Amenes'lerin kehanetine göre, kuyrukluyıldızın dönüp dünyayı parçalayacağı tarih 2001 yılının 20 Mayıs günü."

Pitt kaşlarını çattı. "Biz 2001 yılındayız."

Yaeger iki eliyle birden şakaklarını ovuşturdu. "Bunun farkındayım." Sandecker öne eğildi. "Kıyamet gününe iki ay bile kalmadığını mı söylüyorsun?"

Yaeger sıkıntılı sıkıntılı başını salladı. "Evet, benim söylediğim tamıtamına bu."

26

Toplantıdan sonra Pitt bürosuna döndü ve onu uzun zamandır yanında çalışan sekreteri Zerri Pochinsky karşıladı. Sekreter çok tatlı gülümseyen hoş bir kadındı, Las Vegas'lı dansözleri bile kıskandıracak kadar güzel bir vücuda sahipti. Açık kumral saçları omuzlarına dökülüyordu ve dünyaya büyüleyici ela gözlerle bakıyordu. Bu genç kadın Murgatroyd adındaki kedisiyle yalnız yaşıyordu ve erkeklerle pek seyrek buluşurdu. Pitt'in Zerri'ye karşı beslediği duygular, sadece ona düşkün olmaktan ibaret değildi. Fakat çelik gibi bir iradeyle ve katı bir disiplin duygusuyla, ona yaklaşmaktan kaçınıyordu. Pitt bu kadını kolları arasına almayı ne kadar çok hayal ederse etsin, NUMA'da çalışan karşı cins mensuplarından herhangi biriyle sosyal ilişkiye girmemek konusunda prensip sahibiydi. Adam iş yerindeki ilişkilerin felaketle sonuçlandığına pek çok kez tanık olmuştu.

"FBI'dan Özel Ajan Ken Helm aradı ve senin de onu aramanı istedi." Zerri, Pitt'e üzerinde Helm'in özel numarası yazılı pembe bir not kâğıdını uzattı.

"Ne o yine hükümetinle başın dertte mi?"

Pitt genç kadına gülümsedi ve Zerri'nin masasının üzerinden ona doğru eğildi, neredeyse burunlarının uçları birbirine değecekti. "Benim hükümetle her zaman başım derttedir."

Zerri'nin gözlerinde muzip bir bakışla, "Hâlâ beni kucakladığın gibi Tahiti'de bir kumsala uçurmanı bekliyorum," dedi.

Pitt geri çekilip kendini güvenceye aldı, çünkü genç kadının sürdüğü Chanel parfümü, içinde doğal olmayan duyguları harekete geçirmişti. "Neden kendine şöyle efendi, dengeli, ev hayatını seven bir erkek bulup onunla evlenmiyorsun? O zaman yaşı geçmiş, hiçbir bağı olmayan çılgın bir kumsal serserisine asılmaktan vazgeçersin."

"Çünkü dengeli, eve bağlı erkekler eğlenceli değiller." Pitt içini çekti. "Kadınların yuva meraklısı olduklarını kim söylemiş acaba?"

Pitt geri çekilip kendi odasına girdi. Burası bir kasırga geçirmiş treyler parkına dönmüştü. Kitaplar, kâğıtlar, deniz haritaları ve fotoğraflar, halı üzerinde odaya yayılmıştı. Pitt bürosunu, Amerika Başkanı Denizyolları Şirketi'nin, Başkan Cleveland isimli lüks yolcu gemisinin açık artırmayla satılan eşyası arasından seçmişti. Masasının başına oturdu, telefonu açıp Helm'in numarasını çevirdi. Telefona birisi sert bir, "Evet," ile cevap verdi.

"Bay Helm, ben Dirk Pitt. Beni aramışsınız."

"Bay Pitt, aradığınız için teşekkür ederim. Sadece Büro'nun Antarktika'dan getirdiğiniz cesedin ve dün gece korkuttuğunuz kadının kimliklerini saptadığını bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

"Bu çok hızlı bir çalışma olmuş."

Helm açıkladı. "Yeni kurduğumuz bilgisayarlı kimlik saptama bölümü sayesinde bunu başardık. Bölümdekiler her gazeteyi, dergiyi, TV yayınlarını, eyaletten alınan sürücü belgelerini, şirket güvenlik kartlarını, pasaport fotoğraflarını ve suçlu dosyalarını tarayarak, dünyanın en büyük fotoğrafla kimlik saptama örgütünü kurdular. Bu bölümde yüz milyonlarca yakın plan çekilmiş fotoğraf var. Bizim parmak izi ve DNA dosyaları da eklenince kaçakların ve cesetlerin kimliklerini saptamakta uzmanlaştık. Yirmi dakika içinde iki kadınla ilgili araştırmaları tamamladık."

"Peki ne buldunuz?"

"Denizaltıda ölen kadının adı Heidi Wolf'du. Dün gece sizin korkuttuğunuz kadın ise Elsie Wolf."

"Öyleyse o kadınlar ikiz kardeşmişler."

"Hayır, aslında onlar kardeş çocukları. Sorunun asıl şaşırtıcı yanı ikisinin de çok varlıklı bir aileden gelmeleri ve muazzam bir kurumun yöneticileri olmaları."

Pitt bürosunun penceresinden dalgın dalgın Potomac Nehri'ni ve geri plandaki

Kongre Binası'nı görmeden dışarı baktı. "Acaba bu kadınlar Arjantin'de Kader Şirketler Grubu'nun yönetim kurulu başkanı Karl Wolfun akrabaları mı?"

Helm duraladı, sonra, "Siz benden iki adım önde görünüyorsunuz, Bay Pitt," dedi. "Adım Dirk."

"Pekâlâ, Dirk. Tam üstüne bastın. Heidi, Karl'ın kız kardeşiydi. Elsie de Karl'ın kuzeni. Ve evet Kader Şirketler Topluluğu, merkezi Buenos Aires'de olan özel bir iş imparatorluğu. Forbes'in tahminlerine göre, aile kaynaklarıyla birlikte şirketin değeri iki yüz on milyar doları geçiyor." "Yani bu insanlar pek de sokaklarda sürünmüyorlar, değil mi?"

"Oysa ben bir tuğlacının kızıyla evlenmek zorunda kalmıştım." Pitt, "Böylesine büyük servet sahibi bir kadının soygunculuk yapmaya kalkışmasına anlam veremiyorum."

"Soruların cevaplarını öğrendiğin zaman, umarım beni de bilgilendirirsin."

Pitt sordu. "Elsie şimdi nerede?"

"Bizim Büro'nun yönettiği ve Vernon Koleji'nin karşısındaki özel bir klinikte koruma altında." "Onunla konuşabilir miyim?"

"Büro açısından bir sakıncası olacağını sanmam, fakat kadının tedavisini üstlenen doktordan izin alman gerekecek. Doktorun adı Aaron Bell. Ben onu arar senin ziyaretin hakkında bilgi veririm."

"Kadının şuuru yerinde mi?"

"Aklı başında. Sen kadının başına çok kötü bir darbe indirmişsin. Neredeyse kafatası çatlıyormuş."

"Ona ben vurmadım. Başını motosikletine çarptı."

Helm alaycı bir ses tonuyla, "Her neyse," dedi. "O kadından pek fazla bir şey öğrenemeyeceksin. En iyi sorgulama uzmanlarımızdan biri onu konuşturmayı denedi. Çok sert bir kadın. Onun yanında konuşma özürlü biri geveze kalır."

Mit "Kadın kuzeninin öldüğünü biliyor mu?"

"Biliyor. Ayrıca Heidi'nin cesedinin kliniğin morgunda olduğunu da biliyor."

Pitt ağır ağır, "İşte bu ilginç olacak," dedi. "İlginç olacak şey nedir?"

"Heidi'nin cesedini Antarktika'dan uçakla Washington'a getiren kişinin ben olduğumu öğrendiği zaman Elsie'nin yüzünde belirecek ifade."

Pitt telefonu kapar kapamaz NUMA binasından ayrıldı ve sadece FBl'ın ve

diğer ulusal güvenlik örgütlerinin özel olarak yararlandıkları tabelasız kliniğe gitti. 36 model Ford kabriyole arabayı binanın yanındaki boş bölüme park etti. Pitt'in içeri girmesine izin verilmeden önce kimlik kartını göstermesi istendi ve birkaç telefon görüşmesi yapıldı. Bir görevli, Pitt'i Dr. Bell'in odasına götürdü.

Pitt aslında doktorla birkaç kez karşılaşmıştı, bakım ya da tedavi için değil de babası Senatör George Pitt ile Dr. Bell'in yöneticilik yaptıkları kanser vakfına bağış toplamak amacıyla düzenlenen sosyal etkinliklerde bir araya gelmişlerdi. Aaron Bell altmış yaşlarındaydı, çok hareketli bir tipti, kırmızı yüzlü, çok fazla kilolu ve stres altında çalışan biriydi. Günde iki paket sigara ve yirmi fincan kahve içiyordu. Onun sık sık açıkladığı hayat görüşü şöyleydi: "Hayatı doludizgin yaşa ki mezara giderken gözün arkada kalmasın." Dr. Bell masasının başından arka ayakları üzerinde yürüyen bir ayı gibi kalktı. "Dirk," diye sevinçle bağırdı. "Seni görmek ne güzel. Senatör nasıl?"

"Bir dönem daha senatör olmayı planlıyor."

"O hiçbir zaman işi bırakmaz, ben de bırakamam. Otursana. Dün gece getirilen kadın yüzünden buradasın, biliyorum."

"Ken Helm aradı mı?"

"Eğer o aramasaydı sen kapının eşiğinden içeri adımını atamazdın."

"Klinik pek de öyle sıkı korunuyormuş gibi görünmedi bana."

"Gözlerini şaşılaştırıp bir gözetleme kamerasına bak da neler oluyor gör."

"Kadının beyninde kalıcı bir hasar var mı?"

Bell hızlı hızlı başını salladı. "Birkaç hafta sonra yüzde yüz iyileşir. İnanılmaz bir bünye. O kadın şimdiye kadar gördüklerimin çoğundan farklı bir yapıya sahip." Pitt, "Kadın çok çekici," dedi.

"Hayır, hayır, ben dış görünüşten söz etmiyorum. Bu kadın inanılmaz bir fiziksel örnek, tıpkı senin Antarktika'dan getirdiğin kuzenin olduğu gibi."

"FBI'a göre onlar kardeş çocuklarıymış."

'Yine de mükemmel bir genetik uyum," dedi Bell. "Bence çok fazla mükemmel."

"Nasıl yani?"

"Ben otopsiye katıldım, sonra orada elde edilen bulguları aldım ve koridorun aşağısında bir yatakta yatan kadının fiziksel özellikleriyle karşılaştırdım. Burada basit akraba benzerliklerinden çok daha fazlası var."

"Helm bana Heidi'nin cesedinin burada, klinikte olduğunu söyledi."

"Evet, bodrum katındaki morgda."

Pitt sordu. "Aynı genleri taşıyan aile bireylerinin, özellikle de kardeş çocuklarının birbirlerine tıpatıp benzemeleri mümkün değil midir?" Bell cevap verdi.

"İmkânsız değil ama çok az görülür." "Her insanın dünyanın bir köşesinde bir ikizinin var olduğu söylenir ya... "

Bell gülümsedi. "Bana benzeyen adamın Tanrı yardımcısı olsun."

Pitt sordu. "Peki bütün bunlar bizi nereye götürüyor?" "Aylarca sürecek incelemeler ve testler yapmadan kanıtlayamam ama benim bir tahminim var. Biri yaşayan, öbürü ölü olan bu iki kadının, geliştirilip özel olarak yaratıldıklarını kanıtlamak uğruna mesleğimi de tehlikeye atabilirim."

Pitt, doktora baktı. "Androidlerden söz ediyor olamazsın."

Bell ellerini salladı. "Hayır, hayır. O kadar da saçma bir iddiam yok."

"Kopyalama olabilir mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Öyleyse nedir?"

"O kadınların genetik mühendislerinin eseri olduklarına inanıyorum." Pitt söylenenlere inanmamıştı. "Bu mümkün mü?" dedi. "Böyle bir uygulama için yeterli bilim ve teknoloji var mı?"

"Genetik biliminin yardımıyla insan vücudunu mükemmelleştirmek için çalışan bilim adamlarıyla dolu laboratuvarlar var, fakat bildiğim kadarıyla çalışmalar henüz fareler üzerinde deneme yapma aşamasında. Sana şu kadarını söyleyebilirim, eğer Elsie, Heidi gibi boğulmazsa ya da bir kamyonun altında ezilmezse veya kıskanç bir âşık tarafından öldürülmezse, belki de yüz yirminci doğum gününü kutlayabilecek."

Pitt düşünceli bir tavırla, "Ben o kadar uzun yaşamak isteyeceğimden pek emin değilim," dedi.

Bell gülerek, "Ben de," diye karşılık verdi. "Hele bu yaşlı gövde ile asla."

"Şimdi Elsie'yi görebilir miyim?"

Bell yerinden kalktı ve Pitt'e onu izlemesini işaret etti. Birlikte odadan çıktılar, koridordan aşağı yürümeye başladılar. Pitt kliniğe girdiğinden beri sadece iki

kişiyle karşılaşmıştı, biri lobideki görevli, öbürü de Dr. Bell'di. Klinik, inanılmaz derecede temiz ve sterildi, üstelik kesinlikle hayattan yoksun gibiydi.

Bell önünde nöbetçi bulunmayan bir kapıya geldi, elektronik giriş aletine bir kart soktu ve kapıyı itip açtı. Standart hastane yatağının üzerinde bir kadın oturuyordu ve kalın bir perde ile demir parmaklıklarla manzarası kapatılmış Pencereye boş gözlerle bakıyordu. Bu, Pitt'in Elsie'yi gün ışığında ilk görüşüydü ve kadının ölen kuzenine ne kadar çok benzediğini fark edince afalladı. Aynı gür sarı saçlar, aynı gri-mavi gözler. Pitt bu iki kadının sadece kardeş çocukları olduklarına inanmakta güçlük çekti.

Bell neşeli bir sesle, "Bayan Wolf," dedi. "Size bir ziyaretçi getirdim." Bell, Pitt'e bakıp başını salladı. "İkinizi yalnız bırakacağım. Görüşmeyi fazla uzatmamaya çalışın."

Bir sorun çıkarsa Pitt'in doktorla haberleşmesini sağlayacak herhangi bir sistem yoktu. Gerçi Pitt odada televizyon kamerası görmemişti ama her hareketin ve söylenen her sözün kaydedildiğinden kesinlikle emindi.

Pitt kadının yatağının yanına bir sandalye çekip oturdu, bir dakika kadar hiç konuşmadan kadının gözlerine baktı. Sonunda, "Benim adım Dirk Pitt," dedi. "Bu ismin sizin için bir anlam taşıyıp taşımadığını bilmiyorum ama buz yığınlarının arasında birbirimizle haberleştiğimiz zaman U-2015 denizaltısının kumandanı adımı öğrenmişti."

Kadının gözleri belli belirsiz bir şekilde kısıldı, fakat susmaya devam etti. Pitt konuşmasını sürdürdü. "Denizaltının enkazını buldum ve kuzenin Heidi'nin cesedini çıkardım. Kuzeninin cesedinin Wolf ailesinin özel mezarlığına gömülmesi için onun Buenos Aires'de Karl'a gönderilmesini sağlamamı ister misiniz?" Pitt boş atıp dolu tutmaya çalışıyordu ama Wolf’ların bir özel mezarlıklarının var olduğundan da emindi. Kadın, Pitt'in konuşmasını kesmeye çalışırken bakışları dalgınlaşmıştı. Nihayet dudakları hemen fark edilen bir öfkeyle kenetlendi, titremeye ve kıpırdanmaya başladı. "Sen," diye mırıldandı. "Colorado'da insanlarımızın ölümlerinden sorumlu olan kişi sensin."

"Dr. Bell yanılmış. Senin dilin var."

Elsie sanki kafası karışmış gibi, "Denizaltımız battığı zaman da sen oradaydın değil mi?" diye sordu.

"Colorado'daki olay için kendimi savunma iddiasında bulunabilirim. Ve evet, sizin denizaltı denizin dibine indiğinde ben de Polar Storm gemisindeydim, fakat o olaydan ben sorumlu değilim. Eğer birini suçlaman gerekiyorsa ABD

donanmasını suçlayabilirsin. Onlar tam zamanında müdahale etmeselerdi, kuzenin ve o gözlerini kan bürümüş korsan takımı hiçbir zararı olmayan bir okyanus araştırma gemisini batıracaklardı. Böylece yüzden fazla masum gemici ve bilim adamını öldüreceklerdi. Sakın Heidi'nin arkasından gözyaşı dökmemi benden isteme. Bence kuzenin ve adamları hak ettikleri belayı buldular."

Elsie sordu. "Kuzenimin cesedini ne yaptınız?"

"Ceset burada, kliniğin morgunda," dedi Pitt. "Bana ikinizin de aynı tohumdan yetiştirildiğinizi söylediler."

Elsie kaba bir tavırla, "Biz genetik olarak kusursuzuz," dedi. "İnsan ırkının geri kalanı gibi değiliz... "

"Bu nasıl başarıldı?"

"Üç kuşağın temsilcileri arasından seçim yapıldı ve deneyler gerçekleştirildi. Benim kuşağım, fiziksel bakımdan mükemmel vücuda ve dâhi kafasına sahip. Bizler aynı zamanda sanat dallarında da son derece yaratıcıyız."

Pitt alaycı bir sesle, "Sahi mi?" dedi. "Oysa ben hep aile içi doğumların geri zekâlı aptallar yarattığını düşünüp durdum." Elsie uzunca bir süre Pitt'e öylece baktı, sonra soğuk bir gülümsemeyle, “Sizin hakaretlerinizin bir anlamı yok. Kısa bir süre sonra, sen ve dünya üzerinde yaşayan senin gibi kusurlu insanların hepsi ölmüş olacak."

Pitt kadının nasıl bir tepki göstereceğini anlamak için gözlerine baktı. Bu sözlere karşılık verirken umursamaz bir tavır takınmıştı. "Ah, evet; dokuz bin yıl önce Amenes'i yok eden kuyrukluyıldızın ikizi geri döner, dünyaya çarpar ve insan ırkını yok eder. Ben bunları zaten biliyordum."

Pitt nerdeyse gözünden kaçıracaktı ama işte oradaydı. Kadının gözlerinde zevkten kendinden geçecekmiş gibi bir ifade belirmişti. Elsie'nin sadece kötülük yapma duygusu öylesine belirgindi ki, Pitt sanki ona dokunuverecekti. Bu düşünce, Pitt'i tedirgin etti. Sanki kadın, Pitt'in aklının almayacağı derecede korkunç bir sırrı saklıyormuş gibiydi.

"Sizin uzmanlarınızın duvar yazılarını çözmeleri ne kadar sürdü?"

"Beş altı gün."

Elsie'nin yüzünde kendini beğenmişlere özgü bir ifade belirdi. "Bizim adamlarımız işi üç günde tamamladılar."

Pitt kadının yalan söylediğinden emindi, bu yüzden onu kışkırtmaya çalıştı.

"Wolf ailesi; kıyamet gününün gelişini kutlamak için şenlikler düzenleyecek mi?"

Elsie ağır ağır başını salladı. "Bizim öyle aptalca hayallere ayıracak zamanımız yok. Biz mesaimizi sağ kalmak için kullanıyoruz."

"Kuyrukluyıldızın birkaç hafta sonra dünyaya çarpacağına inanıyor musunuz?"

"Amenes'ler astronomik ve gökyüzü haritalarının hazırlanmasında son derece başarılıydılar." Pitt, Elsie'nin bir an için gözlerini ondan kaçırıp yere bakmasından ve ses tonunun inandırıcı olmamasından, etkilenerek ondan kuşku duydu. "Bana da öyle dediler."

"Bizim... Avrupa ve Amerika'daki en başarılı astronomi bilginleriyle ilişkilimiz var, onlar da Amenes'lerin kehanetlerini doğruladılar. Astronomi bilginlerinin hepsi de kuyrukluyıldızın dönüşünün şaşırtıcı bir doğrulukla saptandığını belirttiler."

"Demek sizin yardımdan hoşlanmayan kopya aileniz; dünyayı uyarmak yerine gerçeği kendine sakladı öyle mi?" Pitt sert bir sesle konuştu. "Ve de sizin şu ilişki kurduğunuz kişiler astronomların konuşmalarına da engel oldu. herhalde yardımseverlik Wolf’ların sözlüğünde yer almıyor."

Elsie umursamaz bir tavırla, "Neden dünya çapında bir panik yaratılsın ki Sonuçta bunun ne yararı olabilirdi? İnsanların bilmeden ölmelerine ve önceden azap çekmemelerine izin vermek daha akıllıca bir davranış."

"Ne kadar ince düşünüyorsunuz... "

"Hayat, en sağlam olanlar ve plan yapmasını bilenler içindir."

"Ve de muhteşem Wolf’lar içindir ha? O leş kokulu pisliklerle birlikte ölmenizi ne önleyebilir ki?"

Elsie kararlı bir sesle, "Biz elli yılı aşkın bir süreden beri sağ kalmak için plan yapıyoruz," dedi. "Benim allem, sellere kapılmayacak ya da korkunç yangınlarda yanmayacak. Felaketi göğüslemeye ve sonrasında ayakta kalmaya hazırlandık."

Pitt, "Elli yıl mı?" diye tekrarladı. "Amenes'lerin kuyrukluyıldızın çarpmasından sonra nerdeyse yok oluşlarını anlatan duvar yazılarının bulunduğu odayı o zaman mı keşfetmiştiniz?"

Elsie kısaca, "Evet," diye karşılık verdi.

"Toplam böyle kaç oda var?"

"Amenes'ler altı odadan söz etmişlerdi."

"Senin ailen kaç oda buldu?"

"Bir."

"Biz de iki oda bulduk. Demek henüz keşfedilmemiş üç oda daha var."

"Hawaii'de bir yanardağ patlaması sırasında tonlarca lav odalardan birini yok etti. Bir başkası, M.S. 800 yılında Tibet'teki bir deprem sırasında yıkıldı. Bulunmayan bir tek oda kaldı. Onun da Şili'de Lascar Dağı'nın eteklerinde bir yerde olduğu sanılıyor." Pitt dikkatle, "Eğer o oda hâlâ bulunmadıysa, Lascar Dağı'nda bir mağarayı inceleyen bir grup kolej öğrencisini neden öldürdünüz?" diye sordu.

Elsie öfke saçarak Pitt'e baktı ama cevap vermeyi reddetti.

Pitt, "Pekâlâ, sana ailenin bulduğu Amenes odasının yerini sormama izin ver," diyerek kadına baskı yaptı.

Elsie, Pitt'e sanki kaybolmuş bir ruhmuş gibi baktı. "Amenes'lerin bizim bulduğumuz duvar yazıları, bir zamanlar onların liman kenti olan harabenin ortasında kalmış eski bir tapınakta. Daha fazla soru sormanıza gerek yok, Bay Pitt. Söyleyebileceklerimin hepsini söyledim, geriye sadece dostlarınızla ve sevdiklerinizle vedalaşmanızı önermek kaldı. Çünkü pek yakında sizlerin parçalanmış cesetleriniz, daha önce var olmayan bir denizde yüzecek." Elsie Wolf bu sözleri söyledikten sonra gözlerini kapadı ve iç dünyasının kapılarını Pitt'e sanki derin dondurucuya girmiş gibi kapadı.

27

Pitt klinikten ayrıldığı zaman vakit akşama yakındı ve NUMA binasına dönmek yerine hangarına gitmeye karar verdi. Akşamın sıkışık trafiğinde Rocheambeau Köprüsü'nden adım adım ilerleyip nihayet Washington Memorial Park Yolu'na saptı. Tam hangara giden havaalanı servis yoluna sapmıştı ki, Globalstar telefonu çaldı, "Alo." Kongre üyesi Loren Smith'in ihtiraslı sesi, "Merhaba, sevgilim," dedi. "En çok sevdiğim hükümet temsilcisinin araması beni her zaman mutlu eder."

"Bu gece ne yapıyorsun?"

"Şey füme somon balığıyla bir omlet yapıp, duş alıp TV izlerim diye düşündüm." Pitt kapıdaki nöbetçi özenti dolu bir ifadeyle 36 Ford'a bakıp geçmesi için elini sallarken bu sözleri söyledi. Loren Smith alaycı bir sesle,

"Bekâr hayatı çok sıkıcı," dedi. "Yirmi bir yaşıma geldiğimde o bar senin bu bar benim dolaşmayı bıraktım."

Loren Smith, "Tabii bıraktın," dedi ve yardımcılarından birinin sorduğu soruyu cevaplamak için Pitt ile konuşmasına ara verdi. "Özür dilerim. Bir seçmen, evinin önündeki yolda açılan çukurlardan yakınmak için aramış."

Pitt hemen cevabı yapıştırdı. "Kongre üyelerinin hayatı çok sıkıcı."

"Sırf alınganlık yaptığın için bu gece beni St. Cyr's lokantasına yemeğe götürüyorsun."

Pitt karşılık verdi. "Doğrusu zevkine diyecek yok. Ama bir maaşımı harcamak zorunda kalırım. Neyi kutlayacağız?"

"Masamın üzerinde Kader Şirketleri ile ilgili oldukça kalın bir rapor var ve bu sana çok pahalıya mal olacak."

"Yanlış meslek seçtiğini sana hiç söyleyen oldu mu?"

"Ben yasaları kabul ettirmek için ruhumu o kadar sık sattım ki, vücudun müşterilerine satan hayat kadınlarının hiçbiri satış konusunda benimle boy ölçüşemez."

Pitt hangarın büyük giriş kapısının önünde el frenini çekip arabayı stop ettirdi ve uzaktan kumanda aletinde bir düğmeye bastı. "Umarım St. Cyr's lokantasında yer ayırtmışsındır. Sokaktan geçen sıradan insanlar oraya giremez."

"Vaktiyle şef garsona bir iyilik yapmıştım. Güven bana, lokantanın en iyi masasına oturacağız. Yedi buçukta beni evimin önünden alıver."

"Bana şarap faturasında indirim yaptırabilecek misin?"

Loren yumuşak bir sesle, "Kafan çalışıyor," dedi.

"Hoşça kal." Pitt'in havası şık bir lokantaya kravat takıp gitmeye uygun değildi. Ford arabayı Loren'in Alexandria'daki evinin önünde durdurduğu zaman, kurşuni pantolon, lacivert bir spor ceket ve safran rengi balıkçı yaka kazak giymişti. Loren, onu dördüncü kattaki dairesinin balkonundan gördü ve el sallayıp aşağıya indi. Her zaman şık ve göz kamaştırıcı olmaya özen gösteren genç kadın, diz boyunda, siyah taklit kürk bir paltonun altına, koyu kurşuni dantel ve boncuklarla işlenmiş kardigan bir ceket ve bol bir pantolon giymişti. Elinde ceketinin rengiyle uyum sağlayan bir dosya çantası taşıyordu. Genç kadın, Pitt'in spor arabanın üstünü kapattığını balkondan görmüştü. Bu nedenle saçlarının rüzgârdan uçuşmasını önlemek için şapka giymesine gerek

kalmamıştı.

Pitt kaldırımda bekliyordu, hemen genç kadına arabanın kapısını açtı. Loren alımlı bir gülümsemeyle, "Hâlâ birkaç beyefendinin var olduğunu görmek çok güzel," dedi.

Pitt eğilip genç kadını yanağından öptü. "Ben eski kuşaktan kalmayım."

Lokanta sadece iki mil uzaktaydı. Kongre Binası yakınındaki çevre yolundan Virginia, Fairfax bölgesine giden yol üzerindeydi. Lüks lokantanın önünde bekleyen park yeri görevlisi Ford arabayı görünce yüzü cadılar bayramında balkabağı içinde yakılan mum gibi aydınlandı. Arabanın egzoz borularından gelen ses görevliyi ürpertti.

Görevli Pitt'e bir makbuz uzattı fakat o arabayı park yerine götürmeye hazırlanırken Pitt içeriye uzandı ve kilometre saatini okudu. Park yeri görevlisi. "Bir sorun mu var, efendim?" dedi.

Pitt genç adama bilgiç bilgiç bakarak, "Sadece kilometre saatini okudum," dedi.

Park görevlisinin spor arabanın sahibi içerde yemeğini yerken, kısa bir gezinti yapma hayali bir anda suya düşmüştü. Arabayı ağır ağır park yerine sürdü ve bir Bentley marka arabanın yanına park etti. St. Cyr's baş başa yemek yemek için ideal bir lokantaydı. On sekizinci yüzyıldan kalma koloni stili tuğla binada hizmet veren lokantanın şefi, Cannes ve Paris'ten, Washington'a göç etmişti. Onu iyi yemek ve şarap meraklısı Washington'lu zengin bir girişimci çift keşfetmişti. Lokanta için gerekli sermayeyi vermişler ve şefi de lokantaya yarı yarıya ortak etmişlerdi. Yemek salonu koyu maviler ve altın sarılarıyla bezenmişti. Fas stili dekor ve mobilyasıyla dikkat çekiyordu. On iki masaya altı garson ve dört komi hizmet ediyordu. Pitt'in St. Cyr's lokantasında en fazla hoşuna giden özellik salonun akustiğiydi. Kalın perdeler ve duvarları örten metrelerce kumaş sayesinde masalarda konuşanların sesleri en aza indirgeniyordu. Oysa lokantaların çoğunda salonun gürültüsünden karşınızdaki kişinin ne dediğini anlamakta güçlük çekersiniz ve de gürültü genellikle lezzetli bir yemeğin zevkini çıkarmaya izin vermezdi.

Şef garson onları ana yemek salonundan ayrı küçük bir odadaki masalarına götürdükten sonra Pitt, Loren'e sordu. "Şarap mı şampanya mı istersin?"

"Neden soruyorsun? İyi kalite bir Cabernet'in beni kuzu gibi yaptığını çok iyi biliyorsun."

Pitt şarap garsonuna bir şişe Martin Ray Cabernet Sauvignon sipariş ettikten

sonra maroken koltuğa yayılıp oturdu. "Yemek siparişi vermek için beklerken, Kader Şirketleri hakkında neler öğrendiğini anlatsana."

Loren gülümsedi. "Önce karnımı doyurmanı beklemeliyim." Pitt alaycı bir tavırla, "İşte bir politikacı oyunu daha," dedi. Loren eğilerek çantasını açtı ve içinden birkaç dosya çıkardı. Dosyaları masanın altından gizlice Pitt'e uzattı. "Kader Şirketleri kesinlikle halkla ilişkilerden, tanıtım programlarından ya da reklamdan hoşlanan bir şirket değil. Şimdiye kadar hiç hisse satmamışlar ve şirketler tümüyle üç kuşak Wolf ailesine ait. Şirketler mal üretmiyor, dağıtım yapmıyor, kâr ve zarar açıklamaları, yıllık durum raporları yok. Hiç kuşkusuz bu insanlar, ABD'de, Avrupa'da ya da Asya'da böylesine büyük bir gizlilik içinde faaliyetlerini sürdüremezlerdi, fakat ¡kinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra Peron'larla başlayarak Arjantin yönetimi onlara muazzam imkânlar tanımış."

Şarap geldiği zaman Pitt dosyanın ilk sayfalarına göz gezdiriyordu. Şarap garsonu kadehine çok az miktarda şarap koyduktan sonra Pitt, şarabın rengini inceledi, kokusunu içine çekti ve sonra bir yudum içti. Cabernet'i hemen yutmadı, birkaç saniye ağzının içinde gezdirdi. Sonra başını kaldırıp şarap garsonuna bakarak gülümsedi. "Ben her zaman Martin Ray Cabernet Sauvignon'un ince ama sağlam ruhuna hayran kalmışımdır."

Şarap garsonu, "Harika bir seçim, efendim," dedi. "Artık beyefendilerin çoğu bu içkinin varlığından habersiz." Pitt dosyayı incelemeye devam etmeden önce içkisinden bir yudum daha aldı. "Kader Şirketleri, 1947 yılında birdenbire ortaya çıkmış." Loren kadehindeki koyu kırmızı şaraba gözlerini dikti. "O dönemde yayınlanan Buenos Aires gazetelerini inceletmek için bir araştırmacı tuttum. Gazetelerin iş hayatıyla ilgili bölümlerinde Wolf’lardan hiç söz edilmemiş. Araştırmacı sadece, şirketin savaş sonunda Almanya teslim olmadan ülkelerinden Arjantin'e kaçan üst düzey Nazi görevlilerinin bu şirketi kurduklarına ilişkin söylentileri aktarabildi." "Amiral Sandecker de savaşın son aylarında Nazilerin, U-denizaltısıyla Arjantin'e akın ettiklerini anlatmıştı. Bu harekatı Martin Bormann yönetmiş."

Loren sordu. "Martin Bormann, Berlin savaşı sırasında kaçmaya çalışırken öldürülmemiş miydi?"

"Uzun yıllar sonra bulunan kemiklerin Martin Bormann'a ait kemikleri olduğunun kanıtlandığını sanmıyorum." "Bir yerlerde okumuştum; savaşın en büyük çözülmemiş sırrı, Alman hazinesinin tamamen ortadan kaybolmasıymış. Bir tek Alman markı ya da bir altın kırıntısı bile bulunamamış. Acaba Bormann sağ kalıp da ülkenin çalınmış servetini gizlice Güney Amerika'ya taşımış olabilir

mi?"

Pitt cevap verdi. "Şüpheliler listesinin başında onun adı yer alıyor." Dosyalardaki kâğıtlara göz gezdirdi, fakat ilgi çekecek pek bir şey bulamadı. Çoğu, Kader Şirketleri'nin gizli kalamayacak derecede büyük iş anlaşmalarının açıklandığı gazete yazılarıydı. En ayrıntılı analiz, bir CIA raporunda yer almıştı. Raporda, bu şirketin katıldığı çeşitli faaliyetler ve projeler sıralanmıştı, fakat şirketin operasyonları hakkında pek ayrıntılı bilgi verilmemişti.

Pitt, "Adamlar çok yaygın bir iş alanı kurmuşlar," dedi. "Değerli taşlar, altın, platin ve başka az bulunan mineralleri çıkarmak için çok büyük madencilik operasyonları yapıyorlar. Onların bilgisayar geliştirme ve yayıncılık bölümleri, Microsoft'tan sonra dünyanın en büyük dördüncü kuruluşu. Ayrıca petrol çıkarma işlerine de adamakıllı bulaşmışlar. Bunlar nanoteknolojide de dünya lideri." Loren, "Şu nanoteknolojinin ne olduğunu pek anladığımı sanmıyorum," dedi.

Pitt bir açıklama yapmaya fırsat bulamadan garson siparişlerini almak için masalarına geldi. Pitt genç kadına, "Hangi yemeği canın çekti?" diye sordu.

Loren yumuşak bir sesle, "Senin damak zevkine güveniyorum," dedi. "Benim için de sen sipariş ver."

Pitt listedeki yemeklerin Fransızca adlarını okumaya yeltenmedi. Doğrudan İngilizce konuştu. "Giriş olarak sizin lokantanın patelerinden getirin, onun arkasından vişisuaz isteriz. Ana yemek olarak da hanımefendi, beyaz şarap sosuyla pişirilmiş tavşan yiyecek ben de kahverengi tereyağı soslu dana uykuluğu deneyeyim." ' Loren yüzünü buruşturarak, "Uykuluk yenir mi hiç?" dedi.

Pitt, "Ben her zaman iyi hazırlanmış uykuluk yemeyi severim," diye kestirip attı. "Nerede kalmıştık? Haa, nanoteknolojiyi merak ediyordun. Benim bildiğim kadarıyla nanoteknoloji, atomların düzenlenmesini ve doğa yasalarına uygun olarak akla gelebilecek her şeyi yaratmaya çalışan yeni bir bilim dalı. ilerde insan vücudunun içinde moleküler onarım yapılabilecek ve belki de insan üretmekte bir devrim yaşanacak. Ucuza ve kaliteli olarak üretilemeyen bir şey kalmayacak, inanılmayacak derecede minik ve kendilerini çoğaltabilen makineler yeni yakıtlar, ilaçlar, metaller ve inşaat malzemeleri üretilecek ki, bunları normal tekniklerle başarmak imkânsızdır. Bilgisayar sisteminin beyninin bir mikron küp büyüklüğünde olabileceğini duydum. Nanoteknoloji, geleceğin akımı olacak."

"Bu sistemin nasıl işlediğini hayal bile edemiyorum." "Benim anladığım

kadarıyla hedef, nanoteknoloji uzmanlarının toplayıcı olarak tanımladıkları mikroskopik bilgisayar olarak çalışan kolları bulunan bir robot yaratmak. Güya adamlar, kontrol altında tutulan kimyasal tepkilerden yararlanarak büyük cisimler yaratmayı deneyecekler. Toplayıcıların kendilerini çoğaltacak şekilde üretilmeleri de mümkün. Teorik olarak, sen toplayıcılarını sana henüz geliştirilmemiş olan metallerden golf sopaları yapmaya programlayabilirsin, bir dolaba sığabilecek büyüklükte ve senin istediğin biçimde bir televizyon üretebilirsin, hatta bir otomobil ve uçak bile yapabilirsin, üstelik onları çalıştıracak yakıtı da yaratabilirsin."

"Müthiş bir hayal bu."

"Önümüzdeki otuz yıl içinde yaşanacak gelişmeler, insanın aklını başından alacak nitelikte."

Loren şarabını yudumlamak için konuşmasına ara verdikten sonra, "Bu anlattıkların Kader Şirketi'nin Antarktika'daki projesiyle ilgili dosyayı açıklığa kavuşturuyor," dedi. "O açıklamaları 5-A dosyasında bulacaksın."

Pitt, "Evet, görüyorum," dedi. "Denizden mineral çıkarmak amacıyla kurumak geniş kapsamlı bir maden işletmesi. Deniz suyundan değerli mineral çıkmayı başaracak ilk kuruluş olacaklar."

"Öyle görünüyor ki, Kader Şirketleri'nin mühendisleri ve bilim adamları altın gibi madenleri deniz suyundan ayıracak nitelikte moleküler bir sistem yaratmışlar." "Herhalde bu program başarılı olmuştur değil mi?" Loren, "Hem de çok," dedi. "ClA'in gizlice elde ettiği İsviçre'deki depozito kayıtlarına göre -bu bilginin kesinlikle aramızda gizli kalacağına bin İncil üzerine yemin ettim-, Kader'in İsviçre'deki kasalarda muhafaza ettiği altının miktarı nerdeyse Fort Knox'da birikmiş altın miktarına yakın."

"Adamların çıkardıkları altını geri getirmeyi belli bir seviyede sınırlı tutmuş olmaları gerekir aksi halde altın fiyatları yıldırım gibi düşerdi."

"Benim kaynaklarımdan edindiğim bilgiye göre, Kader'in yönetimi daha bir gram altın bile satmamış."

"Peki ama o kadar büyük miktarda altını ne amaçla elde tutmuş olabilirler?"

Loren omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Garson giriş yemeklerini getirmişti. Loren tabaktaki yiyecekten bir çatal dolusu alıp ağzına götürdü ve sonra, "Bu harika," diye mırıldandı.

Pitt de onayladı. "Evet, çok güzel."

Konuşmadan tabaklarındaki pateyi yiyip bitirdiler. Loren son lokmayı yedikten sonra konuşmasına devam etti. "Gerçi CIA savaştan sonra ortaya çıkarı bir Neo-Nazi hareketi hakkında bilgi toplamış ama Kader Şirketi ya da Wolf ailesinin yeraltı faaliyetlerine karıştıklarını gösteren bir kanıt bulamadılar."

Pitt içi kâğıtlarla dolu bir dosyayı eline alıp yukarı kaldırarak, "Ama bu dosyada belirtildiğine göre, Avusturya, Belçika, Norveç, Fransa ve Hollanda hazinelerinden çalınan değerli eşyanın ve Yahudilerden alınan altınlarla paraların savaştan sonra U-gemileriyle Arjantin'e kaçırıldığı da bir sır değil," dedi.

Loren başını salladı. "Altınlar ve diğer taşınabilir mallar paraya çevrilmiş ve sonra da Merkez Bankası aracılığıyla değiştirilmiş." "Peki bu fonların sahibi de"

"Başka kim olabilir? 1947'de kurulduktan kısa bir süre sonra Kader Şirketi. İşin asıl garip yanı; ilk dönemlerde şirketin yönetim kurulunda Wolf ailesinden bir kişinin yer aldığına dair hiçbir kayıt olmaması."

Pitt, "Belki de Wolf’lar daha sonra şirketin yönetimini ele geçirdiler," dedi. "Acaba aile, 1945'te Almanya'dan kaçan eski Nazileri nasıl safdışı bırakabildi, bunu merak ediyorum."

Loren de, "Bu iyi bir soru," dedi. "Geçen şu son elli dört yıl içinde Kader İmparatorluğunun gücü öylesine arttı ki, dünya bankalarına ve hükümetlere tahmin edilemeyecek derecede etkili olmaya başladılar. Bunlar bir bakıma Aran's de sahip çıktılar. Yardımcılarımdan birinin muhbiri var; bu adamın dediğine göre, bizim Kongre'nin üyelerine de seçim zamanlarında çok büyük paralar aktarılıyormuş. Bugüne kadar Kader Şirketleri hakkında hiçbir resmi soruşturma açılmamış olmasının nedeni de belki budur."

"Adamların kolları bizim saygıdeğer senatörlerimizin, Kongre üyelerimizin ve Beyaz Saray'da hizmet vermiş pek çok kişinin ceplerine dalmış durumda."

Loren iki elini birden yukarı kaldırdı. "Sakın bana bakma. Ben asla bilerek Kader Şirketleri'nden seçim kampanyam için masa altından bir metelik bile almış değilim."

Pitt kurnaz kurnaz genç kadına baktı. "Sahi mi?"

Loren masanın altından Pitt'in ayağına bir tekme savurdu. "Kes şunu. Benim para yiyen takımdan olmadığımı çok iyi biliyorsun. Ben Kongre'nin en fazla saygı gören üyelerinden biriyim."

"Belki de en güzelisin, fakat meslektaşların seni benim kadar iyi tanımıyorlar."

"Hiç de komik değilsin."

Vişisuaz kâseleri önlerine konulmuştu, yemeklerini zevkle yerlerken ara sıra da Martin Ray Cabernet şaraplarını yudumluyorlardı. Şarabın damarlarına yayılması ve sinirlerini yatıştırması uzun sürmedi, üstelik garson da kadehleri boşaldıkça yeniden doldurmak için yanlarından pek uzaklaşmıyordu. Loren, "Galiba Naziler kitleleri katlederek, her yeri yakıp yıkarak ve savaşarak başaramadıklarını bu kez ekonomik güç ile gerçekleştirmeye çalışıyorlar," dedi.

Pitt genç kadına karşı çıktı. "Dünyaya hükmetme modası geçti," dedi. "Belki Çinli liderlerin akıllarının bir köşesinde bu istek gizli olabilir ama onların ekonomisi geliştikçe ve ülke bir süper güce dönüştükçe, savaşın her şeyi mahvedeceğini anlamaya başlayacaklar. Komünist Rusya yok edildikten sonra, geleceğin büyük savaşları ekonomik savaşlar olacak. Wolf'lar, ekonomik gücün kaçınılmaz olarak siyasal güce yöneleceğini seziyorlar. Bu adamların istedikleri her şeyi ve herkesi satın alma güçleri var. Tek sorun onların hangi tarafa yöneldiklerini bilmek."

"Dün gece yakaladığınız kadından bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Sadece kıyamet gününün hemen burnumuzun dibinde olduğunu ve kuyrukluyıldız dünyaya çarpınca tabii Wolf ailesi dışında insanlığın tümüyle yok olacağını anlattı." Loren sordu. "Sen buna inanıyor musun?"

Pitt alaycı bir tavırla sordu. 'Ya sen inanıyor musun? Belki bin kıyamet günü geldi geçti ama sağanak yağmurlardan başka bir olay yaşanmadı. Wolf'ların böyle bir miti yaymaya kalkışmalarının nedeni benim için bir muamma."

"Wolf'ların dayanağı nedir?"

"Amenes'ler olarak tanınan eski bir insan ırkının kehanetleri." Loren afallamıştı. "Ciddi olamazsın," dedi. "Wolf'lar gibi bilgili ve akıllı bir ailenin binlerce yıl önce ortadan kalkmış bir ırktan kalan mite inanması olacak şey mi?"

"Hint Okyanusu ve Colorado'da bulduğumuz odalardaki duvar yazılarında bunlar anlatılıyordu."

"Seni karşılamak için havaalanına gitmeden önce, Amiral Sandecker telefonda kısaca senin keşiflerinden söz etti. Ama neler bulduğunu asıl senden öğrenmek istiyorum."

Pitt elleriyle çaresizliğini belli eden bir hareket yaptı. "Hiç fırsatım olmadı ki."

"Belki ben işlerimi düzene sokmaya başlasam iyi olacak." "Sen yaratıcınla buluşmaya hazırlanmadan önce, asteroitleri ve kuyrukluyıldızları izleyen

astronomi bilginlerimizin açıklama yapmalarını bekle."

Çorba tabakları kaldırılmıştı ve ana yemekler masaya getirilmişti. Şef tavşan yemeğini ve dana uykuluğunu tabaklara öyle büyük bir özenle yerleştirmişti ki, tabaklar birer sanat eseriydi. Pitt ile Loren yemeklerin görüntüsünü büyük bir hayranlıkla seyrederken çok lezzetli bir yemek yiyeceklerinden emindiler. Ve de düş kırıklığına uğramadılar.

Loren yemek arasında, "Tavşan eti çok akıllıca bir seçim oldu," dedi. "Çok lezzetli bir yemek."

Pitt'in yüzünde coşku dolu bir ifade vardı. "Usta bir şef bana dana uykuluk servisi yaptığı zaman her lokmada çan sesleri duyarım. Sos gerçekten müthiş."

Loren tabağını yukarı kaldırarak, "Biraz da benim tavşanımdan tatsana," dedi.

"Peki sen benim uykuluklarımı denemek ister misin?" diye Pitt sordu. Loren yüzünü buruşturarak, "Hayır, almayayım, teşekkürler," dedi. "Ben iç organlara pek meraklı değilim."

Bereket ki, tabaklardaki yemek miktarı, daha küçük lokantalarda sunulanlara göre daha azdı ve sıra tatlıya geldiğinde ikisi de çok fazla bir tokluk hissetmediler. Pitt şeftalili bir tatlı sipariş etti: haşlanmış şeftaliler ahududu püresiyle servis ediliyordu. Daha sonra Remy Martin konyaklarını yudumlarken tartışmaya devam ettiler. Pitt, "Wolf’larla ilgili gördüklerimin ve duyduklarımın hiçbirine anlam veremiyorum," dedi. "Eğer kuyrukluyıldızın dünyaya çarpmasıyla şu imparatorluklarının uçup gideceğini düşünüyorlarsa, neden bu kadar büyük bir servete sahip oldular?"

Loren kadehini elinde hareket ettirerek, masadaki mumun ışığında altın gibi parıldayan sıvıya baktı. "Belki de onlar, bu felaketten sağ kurtulmayı düşünüyorlar."

"Bunu Elsie Wolf’dan ve de Colorado'daki katillerden birinden de duydum," dedi. "Peki ama dünya çapında bir felaketten nasıl sağ çıkabilirler?"

Loren sordu." Sen on sekiz numaralı dosyayı okudun mu?" Pitt bu soruya hemen cevap veremedi, üzerinde on sekiz yazılı olanı buluncaya kadar dosya yığınını karıştırdı. Sonra o dosyayı açıp okudu. İki üç dakika sonra, başını kaldırıp Loren'in menekşe rengi gözlerine baktı. "Bu doğrulanmış mı?"

Loren başını salladı. "Sanki Nuh peygamber kendine bir donanma hazırlatmış."

Pitt ağır ağır, "Dört çok büyük gemi," dedi. "Bir yolcu gemisi, aslında bir

yüzer kasaba demek daha doğru, çünkü geminin boyu iki bin metre genişliği ise beş yüz metre, otuz iki katlı üç buçuk milyon ton ağırlığında." Pitt başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Bunun hayalini kurmak güzel de, hiç de pratik sayılmaz."

Loren, "Dosyanın gerisini de oku," dedi. "Giderek daha akla yakın oluyor."

"Okyanusa açılabilen dev geminin bir hastanesi, okulları, eğlence merkezleri, mühendislik teknolojisi merkezleri var. Ayrıca, üst güvertede uzun bir piste sahip bir havaalanı var. Burada küçük bir jet ve helikopter filosu barınabilir. Dahası bu gemide beş bin yolcu ve mürettebatı barındıracak barınak ve büro mevcut." Pitt okuduklarına inanmadığını belli edecek şekilde başını salladı. "Böylesine dev bir tekne, en azından elli bin kişiyi barındırır."

"Aslında o sayının iki katını düşünmelisin."

"Öbür üç gemiyle ilgili bölümleri okusana."

Pitt okumaya devam etti. "O gemiler de dev boyutlarda. Biri yük ve malzeme gemisi. Makineler ve üretim araçları, taşıtlar, inşaat makineleri ve inşaat malzemeleri var. İkinci gemi ise bir hayvanat bahçesi."

Loren araya girdi. "Görüyor musun. İşte sana bir Nuh'un Gemisi."

"Son gemi de bir süper tanker. Çok büyük miktarda akaryakıt, doğal gaz daha başka yakıt türleri taşımaya elverişli olarak inşa edilmiş." Pitt dosyayı kapadı ve Loren'e baktı. "Bu tür gemilerin çizimlerinin yapıldığını duymuştum, fakat bunların gerçekten inşa edildiklerinden haberim yoktu. Hele Kader Şirketi'nin böyle bir şey yaptığını kesinlikle duymamıştım."

"Gemilerin gövdeleri parça parça yapıldı, sonra Şili'nin güney ucunda ıssız bir fiyordda, Kader Şirketleri'nin sahip olduğu bir tersaneye taşındılar. Orada gemilerin iç ve dış yapımı tamamlandı, gemilere gerekli eşya ve malzeme yüklendi. Yapılan tahminlere göre, bu filonun yolcuları ve mürettebatı için yirmi yıl hiçbir şeye ihtiyaç duymalarına gerek kalmayacak miktarda yiyecek ve malzeme temin edilmiş."

"Bu gemileri dışardan ziyaret eden olmamış mı? Medya, dünyanın en büyük açık deniz gemileri hakkında haber ve yazı yayınlamamış mı?" Loren, "ClA'in tersane ile ilgili raporunu oku. O bölge, küçük bir güvenlik ordusu tarafından çok sıkı bir şekilde korunuyor. Hiçbir yabancı oraya girip çıkamaz. Tersanede çalışanlar ve aileleri, kıyıda kurulan evlerde oturuyorlar, gemilerden ve tersaneden hiç ayrılmadan yaşıyorlar. And dağları, yüzlerce dağlık ada ve iki yarımadayla çevrili olan fiyorddan sadece deniz yoluyla ya da uçakla ayrılmak

mümkün."

"ClA'in yaptığı araştırma pek üstünkörü olmuş. Kader Şirketleri'nin projesini derinlemesine incelememişler."

Loren kadehindeki içkinin son yudumunu içti. "Benim büroma bilgi vermekle görevlendirilen bir ajan, örgütün Amerika Birleşik Devletleri'nin güvenliğine ve çıkarlarına bir tehdit oluşturmadığını düşündüğü için geniş kapsamlı bir soruşturma yapmaya gerek görmediğini söyledi."

Pitt düşünceli düşünceli, lokantanın duvarlarının ötesine baktı. 'Yıllar önce, teröristler tarafından kaçırılmış bir yolcu gemisini aramak için Giordino ile birlikte Şili'deki fiyordlardan birine gitmiştik. Teröristler gemiyi bir buzulun yakınına saklamışlardı. O adaların ve Macellan boğazının kuzeyinde böylesine büyük gemilerin geçmelerini sağlayacak genişlikte ve derinlikte bir deniz yolu yok." Loren, "Belki de o gemilerin denizleri aşmaları planlanmamıştı," diye bir tahminde bulundu. "Belki de sadece şu beklenen tufanı geçiştirmeyi amaçlamışlardı."

Pitt bu inanılması güç düşünceyi kabullenmeye çalışarak, "Ne kadar hayali görünürse görünsün, sen gerçeğe yaklaştın. Wolf'lar, dünyanın sonunun geldiğine inanmak uğruna milyarlarca dolar harcamış olmalılar."

Pitt suskundu, Loren onun derin düşüncelere daldığını anlamıştı. Genç kadın masadan kalktı ve tuvalete gitti, böylece Pitt'in aklından geçen düşünceleri düzene sokması için ona zaman tanımış olacaktı. Gerçi Pitt bunu kabullenmekte zorlanıyordu ama Wolf ailesinin sonraki kuşaklarının neden genetik mühendisliğinin ürünleri olduklarını anlamaya başlamıştı.

Almanya'dan kaçan eski Naziler çoktan ölüp gitmişlerdi, fakat yerlerine yaklaşan tufana dayanacak güçte ve daha sonra uygar dünyadan geriye kalanlara sahip çıkıp dünyayı yeniden yaratacak, üstün insanlardan oluşan bir aile bırakmışlardı.

28

Vadideki kurşuni granit kayalar, gecenin karanlığında kaybolmadan önce, dev birer gölge gibi yükseliyorlardı. Aşağıda mavi-beyaz buz kütlesi ay ışığı altında parıldıyordu. Yıldızlarla aydınlanan ve bulutlardan arınmış 4000 metre yüksekliğindeki, tepesi karla örtülü Cerro Murallön Dağı, dimdik denize doğru inmeden önce Güney And dağlarının batı etekleri üzerinden yükseliyordu. Gece hava açıktı ve gökyüzü aydınlıktı. Çoban yıldızının verdiği ışık altında küçük bir

aracın, vadinin tehdit dolu duvarları arasından bir çöl kanyonunda yiyecek arayan yarasa gibi hızla geçtiği görüldü.

Güney yarıküresinde sonbahar yaşanıyordu ve yükseklere kar düşmeye başlamıştı bile. Yüksek kozalaklı ağaçlar, orman kenarına kadar dağın yamacına sıralanmışlardı. Ormanın bittiği yerde çıplak kayalar ağaçların yerini alıp, dağın zirvesine ulaşıyorlardı. Hiçbir yönde insan eliyle sağlanmış bir ışık yoktu. Pitt gün ışığında manzaranın soluk kesici güzellikte olacağını düşündü, fakat gece saat onda o dimdik dağlar ve sarp kayalar karanlık ve ürkütücüydü. Moller marka M400 Skycar (Gökyüzü Arabası) Cherokee tipi cipten daha büyük değildi ama uçuş sırasında çok büyük bir uçaktan daha dengeliydi ve de kent caddelerine iniş yapıp bir evin garajına park edilebilirdi. Aerodinamik modeli, meyilli koni şeklindeki burun kısmı ile geleceğin General Motors arabalarından biriyle Yıldız Savaşları filmindeki savaş gemilerinin karışımıydı sanki. On bin metreye kadar yükselebilen Moller'in motor sistemi bir helikopter gibi havalanmasını ve normal bir uçak gibi saatte üç yüz mil hızla uçmasını sağlıyordu. Bir veya iki motoru çalışmasa bile yolculara hiçbir rahatsızlık vermeden güvenceli bir şekilde yere inebiliyordu. Moller çok kötü bir şekilde yaralansa bile çifte paraşütleri sayesinde yolculara hiçbir zarar gelmeden yere inebiliyordu.

Duyarlı ve tam güvenceli sistemler, uçağı her türlü mekanik arızaya ve bilgisayar hatasına karşı koruyordu. Taşıtın dört bilgisayarı sürekli olarak tüm sistemleri kontrol ediyordu ve Global Rota Belirleme Sistemi (GPS), uçağa nehirlerin, dağların, vadilerin ve kanyonların üzerinden geçmesini sağlıyordu. Son derece yeterli yönlendirme sistemi uçakta bir pilot bulundurma ihtiyacını ortadan kaldırıyordu.

Pitt'in kokpit dışında çevreyi görme şansı çok kısıtlıydı. Zaten o da dışarı, ya bakmaya pek ender hevesleniyordu. Aşağıdaki kayalıkları ve ay ışığı altında ağaç tepelerine vuran uçağın gölgesini görmeye hiç meraklı değildi. Özellikle de uçak ile gölgesinin birbirine nasıl iyice karıştığını görmek onu hiç ilgilendirmiyordu. Otomatik uçuş sistemi Skycar'ı önceden programlanan hedefine götürürken, Pitt de uçağın yolunu topografı ekranından izleyebiliyordu. Pitt uçak gecenin bir vaktinde dağların çevresinde, bir insan elinden ve beyninden en küçük bir yardım görmeden uçarken, kollarını kavuşturup oturmayı can sıkıcı buluyordu. Bilgisayarın rehberlik sistemine güvenip, uçuşu onun yapmasına göz yummaktan başka bir seçeneği yoktu. Eğer Pitt'in yanında oturan Giordino, uçağın dağa çarpmasını bilgisayarın önleyememesinden endişe duyuyorsa bile yüzünde bu duygusunu belirten bir ifade yoktu. Giordino kokpit

lambalarından birinin altında sakin sakin bir serüven roman! En yüksek tepelerin üzerinde güvenli bir yükseklikten uçulması planlanmamıştı. Bu bir gizli görevdi. Güçlü ve yeterli yön düzenleyicileri onları radar ve lazer arayıcılarından uzakta, sağ salim hedeflerine ulaştıracaklardı.

İki erkek de çamaşır üzerine giyilen DUI CF200 serisi kuru dalgıç elbiseleri içinde şakır şakır terliyordu, fakat ikisi de bundan yakınmadı. Çünkü uçağa binmeden soğuk suya dalmak için kullanılan dalgıç elbiselerini giyerek uçak yere indikten sonra üstlerini değiştirmek için zaman kaybetmeyeceklerdi. Pitt bir şifreyi tıklattı ve kutu üzerindeki sayıları okudu. "Santa Cruz dışındaki Punta Entrada'da gemiden havalandıktan sonra tam iki yüz on iki mil katetmişiz."

Giordino başını elindeki romandan kaldırmadan, "Daha ne kadar gideceğiz?" diye sordu.

"Elli mil kadar gittikten sonra, on beş dakika içersinde Wolf tersanesinin üzerindeki dağlara varmış olacağız." Uçağın ineceği yer, bir casus uydudan alınan fotoğraf sayesinde tam olarak bilgisayara programlanmıştı.

"Kitaptan bir bölümü daha okumaya yetecek kadar zamanım var."

“Sana kitabı elinden bıraktırmayacak kadar ilginç olan şey nedir?"

"Kahramanın, kötü teröristlerin eline düşmesine ramak kala güzel kadını kurtardığı bölümdeyim."

Pitt yorgun bir tavırla mırıldandı. "Ben o bölümü daha önce okumuştum." Dikkatini tekrar ekrandaki görüntüye verdi. İlerdeki bölgenin ayrıntılı görüntüsünü, uçağın burun kısmındaki gece görüntüleme aygıtı ekrana aktarıyordu. Aynı bir kumar makinesinin içinde seyahat etmeye benziyordu. Dağlık arazi bir görünüp bir kayboldu. Köşedeki bir kutuda uçağın hızı, yüksekliği, yakıt durumu ve hedefe olan uzaklığı kırmızı ve turuncu dijital rakamlarla gösteriliyordu. Pitt şimdi bulundukları noktadan en fazla yüz mil güneyde, Şili fiyordlarında kaçırılmış yolcu gemisini aradıkları zaman da aynı sistemi kullanmış olduklarını hatırladı. Pitt aşağıdaki buzulun üzerini örten kabarcıklara baktı. Sonra dağların en berbat olanlarını geride bıraktıklarını anlayıp rahat bir soluk aldı. Ay ışığı yarım millik aralarla buz üzerinde ışıktan şekiller çiziyordu. Buz eriyip denize dökülmeden önce fiyortla randevulaştığı yere akarken daha da yaygınlaşıyordu.

Artık yolculuğun en kötü bölümünü atlatmışlardı ve Pitt buzulun ötesinde, ufukta soluk ışıklar görmüştü. Bunların yıldız olmadıklarını biliyordu, çünkü ışıklar küme halindelerdi ve çok alçakta parıldıyorlardı Ayrıca soğuk hava

yıldızlar böyle parlamazlardı.

Darken Pitt yavaş yavaş zifiri karanlığın içinde başka bir ışık kümesinin belirdiğini fark etti. Aradan beş dakika daha geçince, kesinlikle oraya varmışlardı; koskocaman dört geminin ışıkları gecenin içinde küçük kentlerin ışıkları gibi parıldıyordu. Pitt duygusuz bir tavırla, "Hedefimiz göründü," dedi.

Giordino homurdandı. "Lanet olsun. Tam kitabın sonuna geliyordum."

"Sakin ol. Kitabı bitirmek için daha on dakikan var. Ayrıca ben kitabın sonunu biliyorum."

Giordino, Pitt'e baktı. "Biliyor musun?"

Pitt ciddi ciddi başını salladı. "Suçlu uşak."

Giordino, gözlerine Fu Manchu stili tehdit dolu bir ifade verip baktıktan sonra tekrar kitabına döndü.

Moller M400 tipi araç, doğrudan tersanenin ışıklarına ve yakındaki büyük gemilere yönelmedi. Bunun yerine sanki karar verebileceği bir kafası varmış gibi güneybatıya doğru ilerledi. Pitt uçağın sancak tarafından yükselen ışıkların parıltısına bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Giordino iç geçirdi. "Bitti," dedi. "Haa, belki ilgilenirsin diye söylüyorum, 0n bin kişiyi öldüren uşak değildi, deli bir bilim adamıydı." Binlerce ışıkla aydınlanan gök kubbeye baktı. "Adamlar bizi arama sistemleriyle bulamayacaklar mı?"

"Çok zayıf bir olasılık bu. Moller M400 o kadar küçük ki, en duyarlı askeri radarlar dışında tüm sistemler için görünmez sayılır." Giordino gerinerek, "Umarım sen haklı çıkarsın," dedi. "Ben karşılama komitelerine çok alçakgönüllü davranırım." Pitt bir kalem feneri haritasının üzerine tuttu. "Bu noktada bilgisayar bize tersaneye ulaşmamız için denizaltında iki mil yüzme ya da buzul üzerinde dört mil yürüme seçeneklerini sunuyor." Giordino, "Karanlıkta buzul üzerinde yürümek bana pek de cazip gelmedi," dedi. "Ya Bayan Giordino'nun küçük oğlu, bir yarığın içine düşüp de on bin yıl bulunamazsa... "

"Nedense senin, bir müzede camekânın arkasında yattığını ve binlerce insan tarafından seyredilişini gözlerimin önünde canlandıramıyorum. "

"Başka devirden kalma bir ilgi odağı olmanın kötü bir yanını göremiyorum."

"Büyük bir olasılıkla seni çıplak teşhir edecekleri hiç aklına geldi mi? Doğrusu yirmi birinci yüzyılın mükemmel bir erkek örneği olacağını

söyleyemem."

"O insanların en iyileriyle bile boy ölçüşebileceğimi sana göstereceğim."

Moller'in hızı azalıp uçak alçalmaya başlayınca, daha fazla konuşma olmadı. Pitt tersaneye sualtından gitmeyi seçti ve bilgisayarı, ClA'de uydu fotoğraf analistlerinin işaretledikleri kıyıda önceden planlanmış sitenin yakınına inmelerini sağlamak üzere programladı. Birkaç dakika sonra, M400'ün motorları stop etti ve aşağı inmeye hazırlanırken bir süre uçak havada öylece kaldı. Pitt karanlıkta sadece dar bir derenin on metre kadar yukarsında olduklarını görebildi. Sonra Moller aşağı indi ve sert taşlardan oluşan zemine yavaşça dokundu. Birkaç saniye sonra da makineler devirlerini tamamladılar ve sistemler kapandı. Yol planlama göstergesinde uçağın programlanan yerden sadece on beş santim uzakta olduğu belirtildi.

Pitt, "Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar işe yaramaz biri olarak düşünmemiştim," dedi.

Giordino ekledi. "İnsan kendini sanki işinden çıkarılmış gibi hissediyor." Tam o sırada dışarıya bakmayı akıl etti. "Biz neredeyiz?" "Fiyorddan yaklaşık yirmi beş metre ötede bir deredeyiz." Pitt uçağın kapağının kilidini açtı, kapağı yukarı kaldırdı ve aşağıya, sert zemine atladı. Gece sessiz değildi. Tersanede yirmi dört saat sürekli çalışan makinelerin sesi geliyordu. Pitt depo bölümünü açtı ve dalma gereçlerini Giordino'ya birer birer uzattı. O da hava tanklarını, ağırlık kemerlerini ve paletleri van yana dizdi. Pitt ile Giordino çizmeleriyle başlıklarını giydiler ve ikiz hava tanklarını birbirlerinin sırtına yüklediler, ikisi de boyunlarına malzeme çantalarını asmışlardı. Bunların içinde tabancalar, fenerler ve Pitt'in şu güvenilir Globalstar cep telefonu vardı. İkisinin M400'den çıkardıkları son malzeme de iki adet Torpido 2000 denizaltı taşıtlarıydı. Bunlar yan yana yerleştirilmiş küçük roketlere benzeyen ve aküyle çalışan taşıtlardı. Sualtında en fazla saatte 4.5 mil hız yapabiliyorlardı ve çalışma süreleri de bir saatti. Pitt sol koluna, Pandora Madeni'nde kullandığına benzeyen küçük bir yön saptama bilgisayarını taktı ve doğrudan GPS uydularına bağladı. Sonra da programı minik bir monitöre aktarmak amacıyla özel bir şifreyi tuşladı, böylece tersane ve ona giden fiyord boğazının tam yeri belirtilmiş oldu.

Giordino yüz maskesinin üzerine bir gösterge yerleştirdi ve düğmesine bastı. Bir anda çevrenin görüntüsü gözlerinin önünde belirdi. Gerçi görüntü biraz bulanıktı ama yerdeki iki santim çapında çakıl taşlarını rahatça görebiliyordu. Giordino, Pitt'e döndü. "Gitme zamanı mı?"

Pitt başıyla onayladı. "Karada yolunu görebildiğine göre, sen öncülük yap ve

suya vardığımız zaman da ben öne geçerim." Giordino hiçbir şey söylemeden sadece başını hafifçe salladı. Tersanenin çevresindeki güvenlik savunmasını yok etmeden yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Pitt, Giordino'nun aklından geçenleri okuyabilmek için telepatik güçlere ihtiyaç duymadı. Giordino da tıpkı Pitt gibi aynı olayı aklından çıkaramıyordu. Pitt ve Giordino, altı bin mil uzakta ve yirmi saat önce NUMA Karargâhında, Amiral Sandecker'in odasında, bir çılgınlık bulutu altında doğmuş olabilecek plan üzerinde konuşuyorlardı. Amiral üzüntülü bir sesle, "Hatalar yapıldı," dedi. "Dr. O'Connell kayıp." " Pitt, Ken Helm'den hoşlanmadığı için, "Ben Dr. O'Connell'in yirmi dört saat güvenlik ajanları tarafından göz hapsinde tutulduğunu sanıyordum," dedi.

"Bu aşamada bilinen tek şey, Dr. O'Connell'in kızına dondurma almaya gittiği. Korumalar, dükkânın önünde arabada beklerlerken, Dr. O'Connell ile kızı içeri girdiler ve geri dönmediler. O'Connell'i kaçıranların onu bir anda görüp tanımaları akla yakın gelmiyor." Pitt yumruğunu masaya indirdi. "Wolf'ları kastediyorsunuz. Neden bu insanları sürekli olarak küçümsüyoruz bilmem ki."

Sandecker üzgün üzgün, "Sanırım hikâyenin gerisini öğrenince daha da çok üzüleceksin."

Pitt amirale baktı, yüzü çaresizlik bulutlarıyla örtülmüştü. "Tahminde bulunmama izin verin. Elsie Wolf, kuzeni Heidi'nin cesediyle birlikte hastaneden kayboldu."

Sandecker mas anın üzerinde görünmeyen tozları siliyormuş gibi yaptı FBI Ajanı Ken Helm, "İnan bana o klinikte güvenlik, en son teknolojiyle sağlanıyordu," dedi.

Pitt tedirgin bir tavırla, "Gözetleme kameralarınız hiç değilse kadının kaçışını görüntüleyememişler mi?" diye sordu. "Besbelli Elsie, kuzeninin cesedini omzuna attığı gibi ön kapıdan çıkıp gitmedi." Helm başını salladı. "Kameralar çalışıyordu ve monitörler de her saniyeyi gösteriyordu. Üzülerek söylüyorum - hayır, bunu söylerken şok geçiriyorum-kaçışla ilgili hiçbir görüntü kaydedilmemiş."

Masada Sandecker'in karşısında oturan Giordino, "Bu insanlar ya duvar çatlaklarının arasından geçme yeteneğine sahipler ya da görünmez olabilmek için bir hap geliştirmişler," dedi. Pitt, "İkisi de değil," diye karşılık verdi. "Onlar, bizden kurnaz." Helm, "Yarısı tahmin ama Kader Şirketleri'ne ait bir jet uçağı Baltimore yakınında bir havaalanından kalkmış ve güneye yönelmiş." Pitt ajanın sözünü tamamladı. "Yani Arjantin'e gidiyor." Giordino ekledi. "Dr. O'Connell'i başka nereye götürebilirler? Bu adamların onu Amerika'da tutmaları hiç akla

uygun değil çünkü hükümetin soruşturma kurumlarına hükmedemiyorlar." ClA'den Ron Little genzini temizledi. "Asıl soru neden? Bir ara, Colorado'daki odayı ve duvar yazılarını buldular diye Bay Pitt, Bay Giordino ve Dr. O'Connell'i ortadan kaldırmak istediklerine inanmıştık. Fakat şimdi çok fazla kişi, şu eski insanların bıraktıkları mesajlar hakkında bilgi sahibi oldu. işte bu yüzden, o yazıların sırrını saklamaya çalışmanın bir anlamı kalmadı."

Helm, "Tek akla uygun yanıt, o insanların Dr. O'Connell'in bilirkişi raporuna ihtiyaç duymaları," diye bir fikir ortaya attı. Pitt, "Ben Elsie Wolfa Amenes'lerin kaç oda inşa ettiklerini sorduğum zaman kadın toplam altı oda olduğunu iddia etti," dedi.

"Biz iki odayı bulmuştuk, onlar da bir oda bulmuşlardı. Odalardan ikisi doğal nedenlerle yıkılmıştı. Geriye bulunmamış bir odla kalıyor ve Dr. O'Connell o odanın Peru'da And Dağlan yöresinde bir yerde olabileceğini söylemişti. Fakat yeri pek de belirgin değildi. Bahse girerim ki, bu adamlar bilgisayar bölümünde çalışan uzmanlara rağmen, geri kalan kayıp odanın nasıl bulunacağı konusunda yapılan açıklamaların şifresini bulamadılar."

Sandecker, "Ve bu yüzden de O'Connell'in şifreyi bulacağını düşünüp onu kaçırdılar," dedi.

Helm ağır ağır, "Mantıklı bir yaklaşım," diye onayladı. Giordino masaya abandı. "Pat'i çok az tanımama rağmen, onun adamlarla işbirliği yapacağından kuşkuluyum." Little gülümsedi. "Ama Dr. O'Connell'in on dört yaşındaki kızı da ellerinde. Wolf’ların yapmaları gereken şey, sadece kıza zarar verme tehdidinde bulunmaktan ibaret."

Helm ciddi ciddi, "Dr. O'Connell konuşacaktır," dedi. "Başka seçeneği yok."

Pitt, "O halde biz de gider onu kurtarırız," dedi.

Little kuşku dolu gözlerle Pitt'e baktı. "Adamların Dr. O'Connell'i tam olarak nerede tuttukları hakkında hiçbir bilgimiz yok."

"Şili'deki tersane. Wolf’lar kıyamet gününün yaklaştığına öylesine manyakça inanmışlar ki, bahse girerim tüm aile kaçışa hazır olmak için şimdiden gemilere yerleşmiştir."

Little, "Size tersanenin uydu fotoğraflarını temin edebilirim," dedi. "Fakat size şunu da açıklamak zorundayım. Analistlerimiz, adamların güvenlik sistemleri sayesinde o gemilere havadan, karadan ve denizden yaklaşmanın mümkün olamayacağını belirttiler."

"O halde biz de sualtından gideriz."

"Sualtında da alıcılarla karşılaşabilirsiniz."

"O sorunu çözmenin bir yolunu bulacağız."

Sandecker alçak bir sesle, "Ben buna izin veremem," dedi.

"NUMA'ya Çok fazla yükleniliyor. Bu Özel Operasyon Birimi ya da donanmanın SEAL ekibine uygun bir iş."

Pitt izah etti. "Pat O'Connell ile kızını bulup kurtarmak planımızın sadece bir parçası. Kader Şirketleri'nin o muazzam gemi inşa etme projesini araştırmak için Al ile benden daha uygun kimse yok. Bir yıl kadar önce, Hong Kong'da bir tersanede eski yolcu gemisi United States'in gövdesinin altında inanılmaz bir araştırma yaptık. Şimdi de Wolf ailesinin denize ulaşamayan gemiler inşa etmek uğruna milyarlarca dolar harcama çılgınlıklarının bir nedeni olduğu kesin." Helm, "FBI bu olayda size yardım edemez," dedi. "Bizim faaliyet alanımızdan dünya kadar uzakta olacaksınız."

Little sinirli sinirli önce ellerini kavuşturdu sonra yine serbest bıraktı. "Korkarım ki, bilgi sağlamanın dışında, örgütümün elleri bağlı. Dışişleri Bakanlığı, ClA'in bu işe herhangi bir şekilde karışmasını engelleyecektir. "

Pitt, Sandecker'e baktı ve gergin bir tavırla gülümsedi. "Sanırım biz seçildik," dedi.

Sandecker, Pitt'e gülümsemedi. "Wolf’ların operasyonuna hemen müdahale etmemizi gerektiren acil bir neden olduğundan emin misin?"

Pitt, "Eminim," dedi. "Ayrıca nedenini size açıklayamam ama o adamların bu girişimlerinin arkasında çok daha kötü bir niyet yattığından eminim. Çok korkunç sonuçlar doğuracak bir amaçları var."

Dar geçit, yaklaşık elli metre kadar zikzak çektikten sonra fiyordun sularına katılıyordu. Kıyının batı kesimi yukarı doğru bir yarımadaya kadar uzuyordu ve buraya nedense Exmouth adı verilmişti. Doğu kıyısı boğazlarla ayrılmıştı. Wolf tersanesinin parlak ışıkları ve şu yüzen dört şehrin ışıkları fiyordun kuzey ucundaki suya yansıyordu.

Giordino durdu ve Pitt'e büyük bir kayanın arkasına gizlenmesi için işaret etti. İki devriye teknesi boğazın karşı tarafında yan yana ilerliyordu ve kıyıları projektörlerle tarıyorlardı. Giordino devriye teknelerini özel dürbünüyle inceledi. Bu dürbün karanlıkta görmelerini sağlıyordu.

Pitt, "Sen sürat tekneleri konusunda uzmansın," dedi. "Bu tekneleri tanımlayabilir misin?"

Giordino zorlanmadan, "Otuz-sekiz-foot Dvichak Endüstrileri firmasının üretimi. Güzel, sağlam ve güvenilir bir tekne. Fazla sürat yapamaz, fakat üç yüz beygir gücündeki motoru ona büyük teknelerin peşine düşme olanağını sağlıyor. Silahlı devriye teknesi olarak kullanılması yeni bir uygulama."

"Silahların cinsini fark edebiliyor musun?"

Giordino cevap verdi. "İkiz otomatik, büyük kalibreli, ön ve arka. Ancak bu kadarını çıkarabildim." "Ya hızı?"

"Tekneler fazla hızlı ilerlemiyorlar, davetsiz ziyaretçi var mı diye araştırabilmek için ağır gidiyorlar."

"Bizim Torpido 2000'in onlara yetişmesini sağlayacak kadar ağır mı ilerliyorlar?"

"Kafanın içinde yine ne şeytanlık tasarlıyorsun?" Pitt cevap verdi. "Onlar dönüp de tersaneye doğru ilerlemeye başlayıncaya kadar biz sualtında bekleyeceğiz. Sonra tekne üzerimizden geçince onu takip etmeye başlarız. Teknenin pervanesinin fışkırttığı sular, bizim varlığımızı onların sualtı alıcılarından gizler."

"Bana bunu başarırız gibi geliyor."

Devriye tekneleri güneye doğru araştırmalarını sürdürürlerken, Pitt ile Giordino da final için gerekli malzemeleri gözden geçirdiler, sonra başlıklarını giydiler ve neoprenden yapılma kalın eldivenlerini ellerine geçirdiler. Bu iş tamamlanınca, kuru dalış elbiselerine iliştirilmiş çizmelerinin üzerine paletlerini geçirdiler. Başlıklarının üzerine de tam kapalı maskelerini ve Aquacorn sualtı haberleşme aygıtlarını takmışlardı. Son olarak ikisi de kemerlerine ince birer kordon iliştirdiler. Bu kordon, onların karanlık suyun derinliklerinde birbirlerinden ayrı düşüp kaybolmalarını önleyecekti. Giordino kuru dalış elbisesinden havayı boşalttıktan sonra, hazır olduğunu belirtmek için baş parmaklarını yukarı kaldırdı. Pitt de elini sallayarak ona karşılık verdi ve suya girdi. Kıyının yakınında denizin dibi kayalıktı ve taşların üzerlerindeki yosunlar yüzünden zemin kaygandı. Pitt ile Giordino, ağır yük taşıdıklarından dengelerini koruyabilmek için büyük bir dikkatle yürüyorlardı. Su bellerine yükselinceye kadar bu tempo devam etti, sonra suyun yüzeyinin hemen altında yüzmeye başladılar. Denizin dibi çarçabuk ayaklarının altından uzaklaştı ve Pitt üç metre derine dalabildi. Burada durup elbisesinde kalan son hava kitlesini de dışarı

çıkardı. Ağır ağır nefes alıyordu ve suyun basıncı elbiseye baskı yapıncaya kadar dalmaya devam etti. Sonra da sualtında hareketsiz durabilmek için bir miktar hava aldı.

Pitt kıyıdan yirmi beş metre kadar uzaklaştıktan sonra suyun yüzeyine çıktı ve güney yönüne baktı. Devriye tekneleri bir turu tamamlamışlar geri gelmek için dönüyorlardı. Pitt haberleşme aygıtına, "Refakatçimiz önden bize yol gösteriyor," dedi. "Umarım teknenin hızı konusunda yanılmamışsındır. Bizim pervanelerimiz de ancak o kadar hız yapabilir."

Giordino'nun başı karanlık suda, Pitt'in yanında belirdi. "Çok yakınlarında olacağız ama onlarla birlikte gidebileceğimizi sanıyorum. İnşallah sualtında Çalışan morötesi sualtı kameraları yoktur."

"Fiyord en az yarım mil genişliğinde, kameralarla kontrol edilemeyecek kadar geniş." Pitt dönüp kuzeye baktı. "Yirmi dört saat üç vardiya olarak çalıştıklarına göre, herhalde Wolf’lar, adamlarına ücret olarak bir servet ödüyorlar."

"Wolf’ların işçi sendikalarına yüz vermediklerini iddia edebilir misin?"

"Devriye teknesinin su çekmesi ne kadar söyleyebilir misin?"

"Yetmiş santimden az olmalı, fakat bizi endişelendiren pervane. Pervanenin çapı bir metreden fazla olabilir."

Pitt ile Giordino onların tarafındaki devriye teknesi yaklaşırken dikkat kesildiler. Teknenin hızını tahmin edip beş metre daha yüzdüler, sonra teknenin projektörü başlarına yönelmeden kıvrılıp dört metre derine daldılar. Suyun altında teknenin pervanesinin gürültüsü, yukardakinden dört misli daha fazlaydı. Pitt ile Giordino, suyun içinde sırtüstü yatıp beklediler. Aşağıdan suyun yüzeyine bakıyorlar, projektörün ışığının giderek yaklaşmasını izliyorlardı. Derken, teknenin gölgeler arasında kalan gövdesi başlarının üzerinden geçti. Pervanenin fışkırttığı sular küçük köpükler yaratmıştı. Pitt ile Giordino o anda manyetik hız düğmelerine bastılar, tutacakları kavradılar ve devriye teknesinin peşine takıldılar. Teknenin hızı fazla olmadığı için pervaneden yayılan köpükler de pek o kadar fazla değildi, iki kafadar teknenin hemen arkasında herhangi bir sorunla karşılaşmadan ilerlediler. Onların en büyük sıkıntısı, nereye gittiklerini görmelerine imkân olmamasıydı. Bereket ki Pitt, kıpırtılı suların arasından teknenin burnundaki ışığı görebiliyordu. Gözlerini o ışığa dikmişti ve torpido taşıtın iki yanındaki tutacakları sımsıkı tutuyordu.

İki metre derinlikte tekneyi takip ettiler. Teknenin hızına uyum sağlamakta güçlük çekiyorlardı. Torpidolarının aküleri büyük bir hızla zayıflıyordu. Pitt

sadece dönüş yolculuğu için yeterli yakıtlarının kalmasını ümit edebiliyordu. Tek tesellisi, tersaneden yayılan parlak ışık altında onun ve Giordino'nun kolay kolay görünemeyeceğini bilmesiydi. Yine de giydikleri siyah dalgıç kıyafetine rağmen keskin gözlü biri, kuşku uyandıran bir pırıltıyı fark edebilirdi. Fakat onlara saldıran olmadı. Pitt adamların gözleriyle projektörün ışığını takip edeceklerini iyi tahmin etmişti.

Yüz maskesinin altındaki alıcıdan yararlanarak Giordino'ya, "Beni duyabiliyor musun?" diye sordu.

Giordino, "Her heceyi duyabiliyorum," diye karşılık verdi. "Monitörüm yaklaşık iki mil ilerlediğimizi belirtiyor. Tekne, fiyorddan aşağı dönüş yolculuğuna başlamaya hazır olsa gerek. Teknenin sağa ya da sola döndüğünü fark ettiğimiz an, kendimizi güvenceye almak için birkaç dakikalığına daha derine ineriz, sonra da çevreyi görebilmek için suyun yüzeyine çıkarız."

Giordino sanki bir otobüsün köşeden çıkıp gelmesini bekliyormuş gibi sakin bir sesle karşılık verdi. "Ben sana uyarım."

Aradan üç dakika bile geçmeden, devriye teknesi 180 derecelik bir dönüş yaptı. Pitt ile Giordino da hemen yedi metre derine daldılar ve projektörün ışığı iyice uzaklaşıp kaybolunca ya dek suyun içinde beklediler. Sonra yavaş yavaş ve dikkatle yukarı çıktılar, ama tersanenin neresinde suyun yüzeyine yaşacaklarını bilmiyorlardı.

İki baş da suyun yüzeyinden dışarı çıkmıştı; iki çift göz, çevreyi büyük bir dikkatle kolaçan ediyordu. Giordino ve Pitt kendilerini, fiyorda doğru uzayan dört muazzam doktan bir tanesine otuz beş metre mesafede buldular. En yakın mesafede olan dokun yanında muazzam bir yüzen şehir duruyordu, diğer üç gemi ise paralel doklara bağlanmışlardı. Gemiler gecenin karanlığında parıldarken göz kamaştırıcı bir manzara yaratıyorlardı. Geminin büyüklüğünü, suyun içinde başlarını kaldırıp yukarı bakan Pitt ve Giordino'nun aklı almadı. Böylesine muazzam bir kitlenin sadece suyun üzerinde durabilmekle kalmayıp aynı zamanda kendi gücüyle dünyanın denizlerini katedebileceğine insanın aklı yatmıyordu. Giordino afallamış bir halde, "Bu gördüklerimiz gerçek olabilir mi?" dedi. Pitt çok alçak bir sesle, "İnsanın aklına harikulade sözcüğünü getiriyor," dedi.

"Acaba nereden başlamalı?"

"Şimdilik gemileri unut. Tersanedeki büroları araştırmaya başlamadan önce, dalgıç giysilerimizi çıkarabileceğimiz bir yer bulmalıyız."

"Sence Pat'i orada mı tutuyorlar?"

"Bilemiyorum ama aramayı başlatmak için en uygun yer orası."

Giordino bir elini kaldırarak büyük dok kazıkları arasındaki suyu işaret etti. "Kıyıdaki taşlara ulaşıncaya kadar dokun altından ilerleyebiliriz," dedi. "Sağ tarafta karanlık barınaklar var. Oraya girmeyi başarırsak, iş kıyafetlerimizi de giyebiliriz." İş kıyafetleri turuncu renkte, Amerika'da mahkumlara giydirilen üniformalara benziyordu. Bunların modeli, doklarda görevli işçilerin fotoğraflarından esinlenilerek hazırlanmıştı. Fotoğraflar, bir casus uydusu tarafından kaydedilmiş ve tersanenin ayrıntılı haritaları ve birçok binanın foto-analizleriyle birlikte Amiral Sandecker'e teslim edilmişti.

Pitt yön bulma aygıtına bir program tuşladıktan sonra monitörü maskeli yüzüne yaklaştırdı ve dokun kazıkları gözlerinin önünde belirdi. Sanki parlak güneşli bir günde kupkuru bir kara parçasında durur gibiydi. Pitt yukardan aşağı süzülen ışıklarla aydınlatılmış bir sualtı koridorunda yüzer gibiydi.

Büyük boruların ve kıyıdan dokların sonuna kadar uzayan elektrik tesisatlarının üzerinden geçtiler. Binlerce lambanın ışığı sayesinde görüş alanları adamakıllı genişlemişti, sanki Las Vegas'ta dolaşır gibiydiler.

Pitt yüzerken Giordino da yanındaydı ama taşlarla kaplı zeminin biraz yukarsında daha geriden geliyordu. Biraz sonra taşlarla örtülü zemin yükselmeye başladı ve dalgıçlar ellerini taşlara dayayarak ilerlemek zorunda kaldılar. Arada suyun içinde yatarak çevreyi incelediler ve dok kazıklarının hemen biraz ilersinde küçük bir beton iskele gördüler. Tersanedeki ışık bolluğuna karşın iskeleyi tepedeki tek lamba aydınlatıyordu. Pitt'in uydu fotoğrafından alet depoları olarak tanımladığı küçük barakalardan sızan ışıklar da ortalığı aydınlatıyordu. Sadece parlak ışıklardan uzakta kalan duvarlar karanlıkta kalmışlardı. Giordino, "Nasıl görünüyor?" diye sordu.

Pitt cevap verdi. 'Terk edilmiş gibi. Ama orada karanlığın içinde birisinin etrafı gözetlemediğinden emin olamayız." Pitt sözlerini bitirir bitirmez, Giordino özel dürbünü sayesinde en yakındaki alet barakasına doğru giden bir karaltıyı fark etti. Pitt'i uyarmak içinomzunu sıktı, o sırada da üniformalı ve omzunda otomatik silah asılı bir muhafız ışıklı bölüme geldi ve iskeleye şöyle bir baktı. Pitt ile Giordino yattıkları yerde hiç kıpırdamadılar. Pitt'in aşağı yukarı tahmin ettiği gibi, muhafız tersaneye gizlice girmeye çalışan şüpheli bir şahısla hiç karşılaşmadığı için sıkılmış gibi görünüyordu. Ne bir soyguncu, ne bir hırsız ne de bir haydut, en yakın kentten yüz milden fazla uzakta olan bir tesisi soymaya kalkışmazdı, özellikle de And dağlarıyla buzulların arasında ise... Muhafız biraz

sonra döndü ve alet barakalarının yanı sıra yürüyüp gözden kayboldu.

Muhafız daha karanlığa karışmadan Pitt ile Giordino paletleri ellerinde, torpido taşıtları koltuklarının altında iskeleye çıkmışlardı ve parıldayan lambaların ışığı altında hızlı hızlı yürüdüler. Birinci alet barakasının kapısı kilitli değildi ve iki kafadar buna şükrederek içeri girdiler. Pitt kapıyı kapadı.

Giordino rahatlamıştı. "Sonunda evimize geldik," dedi.

Pitt ressamların kullandıkları bir tarpolin parçası buldu ve bunu binanın tek penceresine astı. Tarpolini güzelce cama yerleştirip dışarı ışık sızmasını önledi. Sonra da sualtı fenerini yaktı ve barakanın içine tuttu. Burası denizcilikle ilgili alet ve edavatla doluydu. Raflara elektrik malzemeleri, kablolar özenli bir şekilde yerleştirilmişti.

Teknelerde kullanılan kutu kutu boya da raflara sıralanmıştı.

"Bu insanlarda kesinlikle düzenli olma fetişi var."

"Bu onların Alman atalarından miras kalmış olmalı."

Pitt ile Giordino çarçabuk dalgıç malzemelerini ve kuru dalgıç elbiselerini çıkardılar. Turuncu üniformalar, önlerinde asılı torbalardan çekilip çıkarıldı ve su geçirmez çamaşırlarının üzerine bunları giydiler. Sonra da çizmelerini çıkardılar ve lastik tabanlı spor ayakkabılarını giydiler.

Giordino korku içinde, "Birden aklıma bir şey takıldı," dedi.

"Evet, neymiş bu?"

"Ya Wolf personelinin iş kıyafetlerinin üzerinde isimleri ya da bir çeşit reklam yazısı varsa ve bunlar uydu fotoğraflarında yer almamışsa ne yaparız?"

"Bizim sorunlarımızın yanında bu çok hafif kalır."

"Daha kötü ne olabilir ki?"

Pitt sakin bir sesle, "Biz Güney Amerika'dayız," dedi. "İkimiz de tuvaletin yerini soracak kadar bile İspanyolca bilmiyoruz."

"Çatır çatır İspanyolca konuşamam ama bu dili numara yapacak kadar biliyorum."

"Güzel. Sen konuşursun ve ben de işitme özürlü rolü yaparım."

Giordino tersanenin fotoğrafını inceleyip Wolf Şirketi'nin bürolarına giden en kestirme yolu bulmaya çalışırken, Pitt de, Globalstar telefonunu tuşladı.

Sandecker'in Watergate binasındaki dairesinde hava, kötü bir önseziyle ağırlaşmıştı. Şömine yanıyordu, ateş öyle fazla sıcaklık yayacak kadar güçlü değildi ama insana huzur veren bir görüntüsü vardı. Üç erkek, üzerinde kahve fincanları ve yarısı boşalmış bir kahve kabı bulunan cam sehpanın iki yanında karşılıklı duran kanepelerde oturuyorlardı. Amiral Sandecker ile Ron Little yan yana oturmuşlardı ve daha önce hiç bilinmeyen bir öyküyü anlatan seksen yaşlarındaki, ak saçlı adama büyülenmiş gibi gözlerini dikmişlerdi. Amiral Christian Hozafel, İkinci Dünya Savaşı'nda Almanların en fazla madalya kazanmış denizcilerinden biriydi. 1942 yılının haziran ayında gemisini Meksika'da Veracruz'da yetkililere resmen teslim ettiği 1945 Temmuz'una kadar da U-gemilerinin kumandanlığını üstlenmişti. Hozafel savaştan sonra, Marshall Planı'ndan yararlanarak Amerikan hükümetinden bir Liberty gemisi almış ve bundan sonraki kırk yıl süresince, başarıyla deniz nakliyatçılığı yapmıştı. Hozafel Deniz Nakliyatçılık Şirketi'nin donanması otuz yedi gemiye ulaşınca, hisselerini satıp kendini emekliye ayırmıştı. Hozafel, Amerikan vatandaşı olmuştu ve şimdi Washington, Seattle'da Whidbey Adası'nda büyük bir malikânede yaşıyordu. 60 metre boyunda bir guleti vardı ve karısıyla birlikte bu tekneyle dünyayı dolaşıyorlardı.

Little, "Siz Rusların, Hitler'in yanmış cesedini Berlin'deki evinin önünde bulmadıklarını söylüyorsunuz, öyle mi?" dedi.

Hozafel kararlı bir tavırla, "Evet," diye karşılık verdi. "Orada yanmış bir ceset yoktu. Adolf Hitler ile Eva Braun'un cesetleri beş saat yandı. Cesetleri yakmak için parçalanmış taşıtlardan alınan benzin kullanıldı. Yanmaları geride sadece birkaç kemik ile külleri kalıncaya kadar sürdü. Sadık SS subayları, daha sonra küllerle kemikleri bronz bir kutuya yerleştirdiler. SS subayları, Sovyet bombardımanı sırasında tanınmayacak hale gelmiş bir kadınla bir erkeğin cesetlerini alıp, Hitler'in siyanid haplarını önceden denemek zorunda bırakılan köpeği Blondi'nin cesediyle birlikte gömmüşlerdi."

Sandecker'in gözleri, Hozafel'in yüzüne adeta mıhlanmış gibiydi. Amiral "Rusların buldukları cesetler bunlardı, öyle mi?" dedi. Yaşlı eski U kumandanı başını salladı. "Ruslar daha sonra da diş örneklerinin bu cesetlerin Hitler ve Braun'a ait olduklarını kanıtladığını ileri sürdüler ama onlar gerçeği biliyorlardı. Tam elli yıl bu yutturmacayı sürdürdüler ama Stalin ile üst düzey Sovyet yetkilileri hep Hitler'in İspanya'ya ya da Arjantin'e kaçtığını düşünüyorlardı. Little sordu. "Küller ne oldu?"

Rus orduları Berlin'e yaklaşırlarken küçük bir uçak Hitler'in sığınağının yakınına indi. Pilot hemen havalanmaya hazırlanırken, SS subayları hızla uçağa

koşup bronz kutuyu kargo bölümüne yerleştirdiler. Pilot hiç konuşmadan motoru çalıştırdı ve uçak kenti saran duman yığınları arasından havalanıp gözden kayboldu. Pilot, Danimarka'da yakıt ikmali yaptı ve Kuzey Denizi üzerinden Norveç'in Bergen kentine uçtu. Uçak Bergen'e indi ve pilot, bronz kutuyu Kaptan Edmund Mauer'e teslim etti. Kaptan da kutuyu U-621 denizaltısına götürdü. Kutsal Mızrak ve Kutsal Kan Bayrak gibi Nazi Partisi'nin değerli eşyaları, Üçüncü Reich'in değerli sanat hazinelerinin muhafaza edildiği pek çok sandık ve kutu başka bir denizaltıya, Rudolph Harger'in kumanda ettiği U-2015'e yüklendi."

Sandecker, "Bütün bunlar Martin Bormann'ın Yeni Kader kod adıyla hazırladığı planın bir parçasıydı," dedi.

Hozafel saygıyla amirale baktı. "Her şeyi çok iyi öğrenmişsiniz, efendim."

Sandecker ısrarla, "Kutsal Mızrak ve Kan Bayrak da U-2015'e mi yüklenmişti?" diye sordu.

Hozafel, "Siz Mızrak'ı biliyor musunuz?" dedi.

"Annapolis'de sınıf ödevi olarak Mızrak'ı inceledim ve bu konuda bir araştırma yazdım," diye Sandecker cevap verdi. "İncil'de yer alan efsaneye göre, Kabil'in, yani Adem'in oğlunun soyundan gelen Tubal Cain (Kabil) adında bir demirci, Tanrı tarafından gönderilmiş bir göktaşından Mızrak'ı yapmış. Bu, M.Ö. 3000 yıllarında gerçekleşmiş. Kutsal Mızrak, Tubal Caln'den Saul'a sonra sırasıyla Davut peygambere, Solomon'a ve diğer Musevi krallarına geçmiş. Zamanla Mızrak, Roma İmparatoru Julius Caesar'ın eline geçmiş o da düşmanlarıyla savaşırken bu mızrağı kullanmış. Caesar öldürülmeden önce mızrağı, Galyalılarla yaptığı savaş sırasında onun hayatını kurtarmış olan bir yüzbaşıya vermiş. Yüzbaşı mızrağı oğluna hediye etmiş, o da Roma ordusunda yüzbaşı olarak görev yapan kendi oğluna teslim etmiş. Hazreti İsa çarmıha gerilirken tepede durup olanları seyreden kişi de bu oğulmuş. Bölgenin yasasına göre çarmıha gerilen tüm suçlular, kutsal dinlenme gününe leke sürülmesin diye güneş batmadan önce ölü ilan ediliyorlardı. İsa'nın yanındaki çarmıhlara gerilmiş olan hırsızlar, daha çabuk ölebilmek için bacaklarını kırdırmalardı. Fakat sıra İsa'ya gelince, onun daha önceden ölmüş olduğu anlaşıldı. Yüzbaşı sadece kendisinin bildiği ve mezara götürdüğü nedenlerle, bir mızrakla İsa'nın yan tarafını parçaladı. Parçalanan kısımdan kan bulaşan mızrak da o anda Hıristiyanlık için kutsal sayıldı.

"Daha sonraki adıyla Kutsal Mızrak, Kral Charlemagne'ın eline geçti ve bin yıl süreyle, Kutsal Roma imparatorlarının malı oldu. Nihayet Hapsburg

İmparatorlarına geçtiğinde mızrağı Viyana'daki kraliyet sarayında sergilediler."

Hozafel, "Sanırım mızrağın gücüyle ilgili anlatıyı da biliyorsunuzdur," dedi. "Hitler'in o mızrağa sahip olmaya heveslendiren anlatıyı demek istedim."

"Bu Kutsal Mızrak'a kim sahip olursa ve de onun gücünü anlarsa, sonsuza dek iyilik için de kötülük için de dünyanın kaderini elinde tutacaktır." Sandecker açıkladı. "İşte bu yüzden Hitler, Mızrak'ı Avusturya'dan çaldı ve ölünceye kadar da yanından ayırmadı. Bu mızrağın dünyanın efendisi olmasını sağlayacağından emindi. Eğer Hitler'in mızraktan hiç haberi olmasaydı, acaba dünyayı ele geçirmek için güç kullanma yoluna sapmayabilir miydi, doğrusu bu konu tartışmaya değer. Hitler'in son isteği, Mızrak'ın düşmanlarından gizlenmesi olmuştu."

Little, "Siz bir de Kan Bayrağı'ndan söz ettiniz," dedi. "Benim bu kutsal emanetten de hiç haberim yok."

Hozafel açıkladı. "1923 yılında Hitler, Münih'deki Alman hükümetine karşı bir darbe girişiminde bulundu. Bu, tam bir felaketti. Asker kalabalığa ateş etti ve birçok insan öldü. Hitler kaçabildi ama daha sonra yargılanıp hapse mahkûm edildi. Dokuz ay cezaevinde kalan Hitler, bu süreyi Mein Kampf'ı yazarak geçirdi. O darbe hep Münih Ayaklanması olarak anıldı. Nazilerin ilk gamalı haçlı bayraklarından birini devrim yapma heveslilerinden biri taşıyordu. Bu kişi vurulunca, bayrağa onun kanı bulaştı. Doğal olarak da bu bayrak bir Nazi şehidinin kanlanmış simgesi haline geldi. Bu Kan Bayrak, törenlerde geleceğin Nazi bayraklarını kutsamak amacıyla kullanıldı." Little düşünceli bir tavırla, "Böylece Nazi hazineleri, Almanya'dan gizlice kaçırıldı ve bir daha onları gören olmadı," dedi. "Eski CIA arşivindeki kayıtlara göre, şu mızrakla eldeki diğer Nazi öte berilerini, çalınmış sanat eserlerini bankalardan alınan paraları ve ulusal değerleri bir daha asla kimse bulamadı

Sandecker, "Senin denizaltın U-699'du," dedi. Hozafel itiraf etti. "Evet, ben o denizaltının kaptanıydım. Bazı üst düzey Nazi subayları, partinin üst düzey görevlileri ve Hitler'in külleri denizaltıya bindirildikten hemen sonra U-2015'in arkasında Bergen'den yola çıktım. Hitler'in ortadan kaybolması bugüne kadar büyük bir sır olarak kaldı. Şimdi sizlere bunu sırf Bay Little'ın ısrarı yüzünden ve kuyrukluyıldızın çarpmasından sonra dünyanın altının üstüne geleceğini bildiğim için açıkladım. Eğer bu kehanet doğru çıkarsa, benim sessiz kalmak için ettiğim yemin de geçersiz olacak." Sandecker, "Kıyamet çığırtkanlığı yapmaya henüz hazır değiliz," dedi. "Bizim bilmek istediğimiz şu Wolf ailesinin gerçekten felaketin dünyayı yok edeceğine inandıkları için Nuh'un gemileri inşa

etmek uğruna çok büyük paralar harcayıp harcamadığıdır. Hozafel dalgın bir tavırla, "Wolf'lar ilginç bir ailedir," dedi. "Albay Ulrich Wolf, Hitler'in ekibinde görevli adamlar içinde en güvenilir olanlardan biriydi. Bu adam, Hitler'in mantığa aykırı emirlerinin ve en basit isteklerinin yerine getirilmesini sağlamakla görevliydi. Albay, aynı zamanda Nazi inancını savunmak için bir araya gelen seçkin bir SS subay topluluğunun da lideriydi. Bu subaylar kendilerine Gardiyanlar adını vermişlerdi. Adamların çoğu, savaşın son günlerinde öldüler, yani Albay Wolf ve üç kişi dışında hepsi demek istedim. Albay Wolf ve tüm ailesi -karısı, dört oğlu, üç kızı, iki erkek kardeşi, üç kız kardeşi ve onların aileleri- U-2015'le yola çıktı. Hâlâ hayatta olan eski bir denizci arkadaşımdan öğrendiğime göre, Wolf, Yeni Kader adında bir çeşit çağdaş tarikat kuran Gardiyanların sonuncusuymuş."

Sandecker, Hozafel'e, "Bu dedikleriniz doğru," dedi. "Wolf ailesi Kader Şirketi adı verilen çok büyük bir şirketler topluluğu olarak faaliyet gösteriyorlar."

Yaşlı Alman deniz kurdu gülümsedi. "Demek üniformalarını ve propagandayı, işadamlarını simgeleyen takım elbise ve kâr-zarar açıklamaları uğruna terk etmişler."

Little, "Artık kendilerini Nazi saymıyorlar, manifestolarını modernleştirmişler," dedi.

Sandecker, "Bu insanlar ayrıca bir üstün insan ırkı yaratmış. Genetik mühendisliğinin sayesinde, Wolf'ların yeni kuşak temsilcileri sadece dış görünüşleri bakımından birbirlerinin kopyası olmakla kalmıyorlar, aynı zamanda fiziksel anatomileri ve kafa yapıları da birbirinin eşi. Bu insanlarda dâhi kafası ve çok uzun süre yaşamalarını sağlayan inanılmaz derecede güçlü bir bağışıklık sistemleri var."

Hozafel'in birden kasıldığı fark edildi, bakışlarında derin bir korku ifadesi belirdi. "Siz buna genetik mühendisliği mi diyorsunuz? U-gemisine yüklenen madeni kutulardan biri sürekli dondurulmuş olarak muhafaza edildi." Hozafel derin bir soluk aldıktan sonra, "Bu kutuda Hitler'den ölümünden bir hafta önce alınan sperm ve doku örnekleri vardı."

Sandecker ile Little bakıştılar. Little sordu. "Hitler'in spermlerinin Wolf'ların daha sonraki kuşaklarını yaratmak için kullanılmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Hozafel sinirli sinirli, "Bilmiyorum," dedi. Fakat korkarım ki, Auschwitz'de şu 'Ölüm Meleği' olarak tanınan canavar Dr. Joseph Mengele'nin Wolfun kadınlarını

hamile bırakmak için Hitler'in spermlerinden yararlanmış olması çok güçlü bir olasılık." dadi Little, "Ben hiç böyle korkunç bir şey duymamıştım," dedi. Birden çok kısık bir ses konuşmayı kesti. Sandecker önündeki sehpada duran bir telefonun ses düğmesine bastı.

Telefondan Pitt'in tanıdık sesi yükseldi. "Evde kimse var mı?" Sandecker öfkeyle, "Evet," dedi.

"Burası Eğik Pizza Kulesi. Siz bir sipariş vermiştiniz, değil mi?" "Evet verdim."

"Pizzanızda salam mı yoksa jambon mu istemiştiniz?"

"Salamı tercih ederdik." "Pizza fırına verildi. Servis elemanımız yola çıkınca size haber vereceğiz.

Eğik Pizza Kulesi'ni tercih ettiğiniz için teşekkürler." Hat kesildi ve telefon kapandı.

Sandecker bir eliyle yüzünü sıvazladı. Yüzü tekrar ortaya çıktığında bakışları yorgun ve endişeliydi. "Tersanenin içindeler," dedi. Little alçak bir sesle mırıldandı. "Şimdi Tanrı onların yardımcısı olsun." Hozafel, "Anlamıyorum," diye mırıldandı. "Bu bir çeşit şifre falan mı?" Little açıkladı. "Uydu telefon konuşmalarının başkaları tarafından dinlenmeye karşı bağışıklıkları yok." "Bu konuşma bir şekilde Wolf'larla mı ilgiliydi?" Sandecker ses tonunu alçaltıp ağır ağır cevap verdi. "Artık hikâyeyi bir de bizden dinlemenizin zamanı geldi sanırım."

29

Pitt ile Giordino alet barakasına adımlarını atar atmaz, binanın köşesinden biri onlara İspanyolca seslendi.

Giordino sakin bir tavırla cevap verdi ve elleriyle anlamsız hareketler yaptı.

Cevabı besbelli tatmin edici bulduğu anlaşılan nöbetçi barakalar arasındaki tempolu yürüyüşüne devam etti. Pitt ile Giordino bir saniye kadar bekledikten sonra tersanenin kalbine giden yolda yürümeye başladılar.

Pitt, "Nöbetçi sana ne dedi ve sen ona ne cevap verdin?" diye sordu. "Adam bir sigara istedi, ben de ona sigara içmediğimizi söyledim." "Ve adam sana dur emri verip kimlik falan sormadı öyle mi?" "Öyle."

"Anlaşılan, senin İspanyolcan benim tahminimden daha iyiymiş. Sen bu dili

nerede öğrendin?"

"Mazatlân'daki otelimde, kumsala gelen hırsızlarla dalaşarak." Giordino alçakgönüllü bir tavırla karşılık verdi. "Orta okuldayken, annemin temizlikçi kızından da bazı sözcükler öğrenmiştim." Pitt alaycı bir ifadeyle, "Bahse girerim ki, o kızın sana öğrettikleri birkaç kelimeden ibaret kalmamıştır," dedi. Giordino hiç teklemeden, "O da ayrı bir hikâye," dedi. "Şu andan itibaren, tersane işçilerinin yakınında olduğumuz zaman ingilizce konuşmaktan kaçınmalıyız."

"Sadece merak ettiğim için soruyorum, yanına ne tür bir silah alıyorsun?"

"Şu eski denenmiş Colt .45'liğimi. Neden sordun?" "Seni tanıdığımdan beri o eski silahı taşıyorsun. Neden onun yerine daha modern bir silah almıyorsun?"

Pitt alçak bir sesle, "Bu benim için eski bir arkadaş sayılır," dedi. "Silah benim hayatımı o kadar çok kurtardı ki, artık sayısını unuttum." Pitt, Giordino'nun üzerindeki şişkinliği işaret etti. "Senden ne haber?"

"Pandora Madeni'nde o soytarıları temizlememize yardım eden Para-Ordnance 10+1'lerden biri."

"Eh, sen hiç değilse zevk sahibisin."

Giordino gülümseyerek, "Üstelik o silahı bedava verdiler," dedi. Sonra başıyla tersanenin ana binalarını işaret etti. "Hangisine gidiyoruz?" Pitt monitörüne tersanenin planının programlandığı yön gösterici bilgisayarına danıştı. Bir yandan doklara paralel giden ve dev metal depolarda son bulan yolu inceledi. Yolun bir mil kadar ilersinde depoların arasından yükselen yirmi katlı binayı işaret etti. "Sağdaki yüksek bina."

Giordino dev bina kümesine şaşkın şaşkın bakarak, "Ben hiç bu kadar büyük bir gemi inşa tesisi görmemiştim. Japonya ve Hong Kong'dakiler bile bunların yanında hiç kalır."

Pitt ile Giordino birden durup, ilk kez büyük bir kente gelip, gemi güvertesinden yüksek binalara hayretle bakan göçmenler gibi en yakındaki süper gemiye bakakaldılar. Bir özel jet uçağı alçalıp, geminin arkasındaki uzun iniş pistine tekerleklerini değdirdi. Uçağın motorlarının sesi denizden yankılandı, dağlara doğru yöneldi sonra geri döndü. Görüntü insanın aklını başından alacak kadar şaşırtıcıydı. Hollywood'un gelişmiş özel efekt tesisleri bile bu gerçeğin benzerini yaratamazdı.

Pitt doka yanaşmış olan o dev gemiye bakarak, "Dünyadaki tersanelerin hiçbiri bu kadar büyük gemileri inşa edecek donanıma sahip değildir," dedi.

Geminin gövdesi nerdeyse sonsuzluğa erişecek gibiydi. New York'daki Ticaret Merkezi'nin ikiz kuleleri uç uca yere yatırılsa Wolfun Nuh Gemisi'nin inanılmaz büyüklüğüne erişemezdi. Büyük pruvası dışında bu teknenin gemiye benzer bir yanı yoktu. Daha Çok yan yatırılmış muazzam bir gökdeleni andırıyordu. Bu süper yapının tümü, zırhlı ve çelik kadar sağlam camla kaplıydı. Camın öbür tarafında ağaçlar-'a bezenmiş bahçeler görülebiliyordu. Bahçelerde park atmosferi yaratılmıştı. Hiçbir gezinti güvertesi, dış güverte ya da balkon yoktu. Güvertelerin hepsi tamamen kapatılmıştı. Geminin dış yapısı çok büyük gel-git dalgalarına karşı tekneyi koruyacak şekilde planlanmıştı.

Pitt geminin arka kısmını alıcı gözüyle inceledi. Su hattından başlayarak, 9eminin arka tarafında Pitt'in tahminine göre 70 metre uzunluğunda yirmi kadar iskeleye benzeyen çıkıntılar vardı. Bunlar 15 metre yüksekliğinde Yunan stili sütunlarla tutturulan bir damın altındaydılar. Geniş merdivenler ve camekânlı asansörler iskelelerin arka taraflarındaydı. insanın aklı alacak gibi değildi ama bu devasa geminin kendi marinası da vardı, burada tekneler demirleyebilir ve gemi hareket halindeyken de iskelelerin arasında yukarı kaldırılabilirdi

Pitt dokları ve açık güverteleri dolduran binlerce işçiyi inceledi. Gemiyi yola çıkacak duruma getirmek ve malzeme yüklemek için düzenlenen operasyon inanılmaz bir telaşla yürütülüyordu. Dev vinçlerle koskocaman sandıklar kaldırılıp geminin kargo bölümüne yerleştiriliyordu. Manzara akıl almayacak derecede gerçekdışıydı. Bu yüzen kentlerin, fiyorddan geçip açık denize açılmalarının asla düşünülmediğine inanmak çok zordu. Bu gemilerin belli başlı işlevi, dev gel-git dalgalarına karşı dayanıklı olmaktı. Kuytu köşelerde gizli işler çevirmek imkânsızdı çünkü parlak ışıklar buna imkân vermiyordu. Pitt ile Giordino geniş yolda gezinir gibi yürüyorlardı, yanlarından geçen ve onlara dikkatli bakmayan muhafızlara da el sallıyorlardı. Pitt hemen işçilerin bu muazzam tesislerde ve gemide elektrikle çalışan golf tipi arabalarla oradan oraya gittiklerini fark etti. O da böyle bir araba bulabilmek için çevresine bakındı ve çok geçmeden büyük bir antreponun önünde duran bir sürü arabayı fark etti.

Pitt hemen arabalara doğru yürüdü. Gözlerini gemilerden ayıramayan Giordino da arkasından geldi. Pitt, "Burası yayan gezilemeyecek kadar büyük," dedi. "Bana kalırsa, arabayla gitmeyi tercih ederim." Görünüşe bakılırsa, ihtiyacı olan işçiler bu arabaları serbestçe alıp kullanabiliyorlardı. Birçok araba şarj birimine bağlanmıştı. Pitt sıranın başındaki arabanın bağlantısını kesti. Elektrik makaralarını ve boya kutularını arabanın arkasındaki yük bölümüne attıktan sonra öndeki oturma yerlerine geçtiler. Pitt kontak anahtarını çevirdi ve sanki yıllardır bunu yapmaya alışmış gibi arabayı hareket ettirdi. Tersane bürolarının

bulunduğu yüksek binaya gelinceye kadar bir sürü deponun önünden geçtiler, ikinci dokun girişine kıyıdaki yoldan sapılıyordu. Rıhtıma yanaşmış duran ikinci su canavarının görüntüsü yolcularını yeni bir dünyaya götürecek olan birinci devden çok daha sadeydi. Bu tekne tarım yükü taşımak için yapılmıştı. Pek çok ağaç türü ve fundalık büyük treylerlerle gemiye taşınmıştı. Üzerlerinde "Bitki Tohumu" tabelası bulunan yüzlerce silindir biçimi taşıyıcılar gemiye yüklenmeyi bekliyordu. Çiftçilik için gerekli araç ve gereçler, kamyonlar, traktörler, biçme makineleri, oraklar ve akla gelebilecek her türlü eşya uzun konvoylar halinde geminin dev kargo bölümüne götürülüyordu.

Hâlâ bu muazzam hazırlığı kavramaya çalışan Pitt, "Bu insanlar çok büyük ölçüde yeni bir dünya kurmaya hazırlanıyorlar," dedi.

"Öbür geminin de her çeşit hayvandan ikişer tane taşıyacağına nesine bahse girersin?"

Pitt kestirip attı. "Bahse girmem. Sadece sinekleri, sivrisinekleri ve tehlikeli sürüngenleri geride bırakmalarını ümit ederim." Giordino uygun bir karşılık vermek için dudaklarını araladı, fakat hemen bundan vazgeçti. Pitt arabayı modern cam duvarlı büro binasına giden merdivenlerin yanına park edince aşağı indi. Elektrik kablosunu ve boya kutularını ön kısma taşıdıktan sonra içeri girdiler ve iki güvenlik görevlisinin bulunduğu uzun ön büroya yaklaştılar. Giordino yüzünde en sevimli gülüşüyle, görevlilerden birine İspanyolca bir şeyler söyledi.

Muhafız sadece başını sallayıp parmağıyla asansörleri işaret etti. Asansöre girerlerken, Pitt önce yan gözle arkaya bakıp muhafızlardan birinin telefonu kaptığı gibi heyecanlı heyecanlı konuştuğunu gördükten sonra, "Adama bu kez ne yutturdun?" diye sordu. Sonra asansöre girdi ve kapılar kapandı.

"Muhafıza Wolf’lardan biri tarafından onuncu kattaki çatı dairesinde bir duvarın arkasındaki elektrik tesisatını onarmak üzere gönderildiğimizi ve işimiz bitince duvarı boyayacağımızı söyledim. Adam bana hiç itirazda bulunmadı."

Pitt asansörde televizyon kamerası var mı, diye bakındı ama bulamadı, içinden bu insanların sanki gizli hareketlerden hiç korkmuyormuş gibi göründüklerini düşündü. Ya da bizim burada olduğumuzu biliyorlar ve bir tuzak hazırladılar, diye tedirgin oldu. Belki Pitt, cesaretini koruyordu ama şu Wolf'lara da hiç güvenmiyordu. Ayrıca lobideki görevlilerin sanki onları bekliyorlarmış gibi davrandıklarını da sezmişti, Pitt, "Açık bir plan uygulamanın zamanı geldi," dedi.

Giordino arkadaşına baktı. "C planı mı?"

"Muhtemelen bizim hareketlerimizi monitörden takip eden muhafızları yakamızdan silkmek için beşinci katta duracağız. Fakat içerde kalıp asansörü Çatı katına yollayacağız, bu arada biz de asansörün tepesine tırmanıp geri katan yolu katedeceğiz." Giordino beşinci katta asansörü durdurmak için düğmeye basarken, "Hiç de kötü sayılmaz," dedi.

Pitt, "Pekâlâ" dedi. "Ben senin omuzlarına basıp tavana çıkacağım." Fakat Pitt hiç kıpırdamadı. Gerçi televizyon kamerası görememişti ama asansörde dinleme aygıtlarının bulunduğundan adı gibi emindi. Pitt hiç sesini çıkarmadan öylece durdu ve Giordino'ya gülümsedi. Giordino durumu hemen sezmişti, P-10 otomatik silahını çıkardı. Sonra, "Yahu amma ağırsın," diye homurdandı. Pitt ,45'lik Colt marka silahını sağ eline alırken, "Bana elini ver de seni yukarı çekeyim," dedi. İkisi asansörün içinde kapıların iki yanında köşelere büzülmüş duruyorlardı.

Asansörün kapıları açıldı, siyah tulumlar giymiş ve de kafalarına aynı renk başlıklar geçirmiş üç muhafız hızla içeri daldı. Silahlarını çekmişler gözlerini tavandaki kapağa dikmişlerdi. Pitt bacağını uzatıp üçüncü adama çelme takarak öbür iki adamın üzerine düşmesini sağladı ve hep beraber yere yuvarlandılar. Pitt kapıyı kapatmak için düğmeye bastı ve asansör birkaç metre aşağı ininceye kadar bekledi. Bu kez kırmızı imdat düğmesine bastı, böylece asansör iki kat arasında kalmıştı.

Giordino ustaca bir hareketle yerdeki adamlardan ikisine, onlar kendilerini toplamaya fırsat bulamadan silahının kabzasıyla vurdu, sonra silahının namlusunu üçüncü adamın alnına dayadı ve İspanyolca, "Silahını at, yoksa beynini dağıtırım," dedi. Muhafız, onların Pandora Madeni'nde karşılaştıkları adamlar kadar belalı ve yamandı. Pitt muhafızın birden harekete geçebileceğini sezerek gerginleşti. Fakat adam, Pitt'in gözlerindeki soğukkanlılığı fark edince bu tehdidin şakasının olmadığını anladı. Muhafız gözlerini kırpıştırmaya kalkışsa bir merminin beynine saplanacağını biliyordu, bu nedenle akıllılık edip silahını yere attı. Silah Giordino'nun iki gözünün ortasına dayadığı Para-Ordnance'ın bir eşiydi. Muhafız İngilizce mırıldandı. "Siz soytarılar, hiçbir yere gitmiyorsunuz. "

Pitt, "Vay vay, bakın hele burada ne varmış?" dedi. "Colorado'da karşılaştığımız ücretli asker bozuntusu kiralık katilin bir eşi daha... Herhalde, Karl Wolf, onun adına cinayet işlemeniz ve uğruna ölmeniz için size çok yüklü ücret ödüyor olmalı, beyler."

"Bırak bu numaraları, ahbap. Ölecek olan kişi sensin."

"Sizlerin eski şarkıyı tekrarlamak gibi çok kötü bir alışkanlığınız var." Pitt eski Colt tabancasının namlusunu sol gözünden çekip yüzünün aşağısına nişan aldı. "Dr. O'Connell ve kızı. Onlar nerede tutuluyorlar?" Pitt gözü dönmüş bir saldırganı taklit etmeye çalışmıyordu ama karşısındaki adamda böyle bir izlenim yaratmayı başardı. "Konuş, yoksa tetiği çekeceğim. Belki yaşamasına yaşarsın ama dünyayı görecek gözün olmaz. Öyleyse, hadi bakalım, onlar nerede?"

Pitt sert bir adamdı ama sadist değildi. Yüzündeki ifade ve gözlerindeki kötü bakışlar muhafızın gözlerini oymaya hazırlanan bir deliyle karşı karşıya olduğunu düşünmesine yetti.

"Doktorla kızı, büyük gemilerden birinde kalıyorlar."

Pitt sordu. "Hangi gemi? Burada dört gemi var."

"Bilmiyorum. Yemin ederim, bilmiyorum."

Giordino yağı bile donduracak derecede soğuk bir sesle, "Adam yalan söylüyor," dedi.

Pitt tehdit dolu bir sesle, "Doğruyu söyle," diye çıkıştı. 'Yoksa gözbebeklerini patlatıp parçalarını karşıki duvara yapıştırırım." Pitt silahının şarjörünü çekti ve namluyu muhafızın sağ gözünün kenarına dayadı.

Muhafızın yüzündeki ifade küçümsemeden saf korkuya dönüşmedi ama tiksinti dolu gözlerle bakarak boğuk bir sesle, "Ulrich Wolf," dedi. "Onları Ulrich Wolf gemisinde tutuyorlar."

"Hangi gemi bu?"

"Kıyametten sonra Dördüncü İmparatorluğun halkını taşıyacak olan gemi-kent."

Pitt bastırdı. "O büyüklükte bir gemiyi aramak insanın iki yılını alır. Daha Kesin bilgi ver yoksa kör olacaksın. Hadi çabuk ol."

"Altıncı katta, K bölümünde. Hangi dairede kaldıklarını bilmiyorum."

Giordino kaba bir sesle, "Herif yine yalan söylüyor," dedi.

"Tetiği çek ama ben başımı çevirinceye kadar bekle. Kanın ortalığa fışkırmasına dayanamam." Muhafız homurdandı. "Öyleyse beni öldürün de kurtulun."

"Wolf’lar senin gibi katil bozuntusu bir serseriyi nereden bulurlar?"

"Bu sizi neden ilgilendirsin?"

"Sen Amerikalısın. Herhalde Wolf seni sokakta görüp işe almadı, eğer tahminimde yanılmıyorsam, sen ordudan gelmesin hem de özel bir birlikten. Senin Wolf ailesine sadakatin, aldığın paradan öte bir nedene dayanıyor olmalı. Neden?"

"Dördüncü İmparatorluk uğruna hayatımı feda etmek benim için bir onur. Hizmetime karşılık, karımla oğullarım, dünyanın tümü mahvolurken sağ salim Ulrich Wolf a yerleştirilmiş olacaklar, zaten hepimizin hizmetinin karşılığı bu olacak."

"Demek bu senin sigorta poliçen, öyle mi?"

Giordino hayretle, "Bu adamın bir ailesi var," dedi. "Oysa ben onun ıkınıp yumurtladığına yemin edebilirdim."

"Dünyada yaşayan insanlar yok olmak üzereyken bir milyar dolarlık bir banka hesabı neye yarar?"

Giordino otomatik silahının kabzasıyla, adamın ensesine vururken, "Karamsar insanlardan nefret ederim," dedi. Adam baygın bir halde arkadaşlarının hareketsiz gövdelerinin üzerine düştü. O anda bir dizi alarm zilleri binanın içinde çınlamaya başladı. "İşte şimdi cümbüş başlıyor. Kentten dışarı çıkabilmek için yolumuzun üzerine çıkanları temizlememiz gerekecek."

Pitt sanki hiç oralı değilmiş gibi, "Stil ve incelik," dedi. "Her zaman stil Ve incelik olmalı."

Altı dakika sonra asansör lobi katında durdu ve kapı açıldı. Lobide otomatik silahları asansöre yönelmiş ve ateşlenmeye hazır durumda olan yaklaşık iki düzine adam vardı.

Güvenlik görevlilerinin üniforması olan siyah tulum giymiş, başlıklarını iyice gözlerinin üzerine çekmiş iki adam ellerini kaldırdılar ve hem İngilizce, hem de İspanyolca, "Ateş etmeyin," diye bağırdılar. "İçeri giren yabancılardan ikisini öldürdük." Sonra da adamlar turuncu üniformalı iki cesedi ayaklarından tutup, lobinin mermer döşemesi üzerinde çekip bıraktılar. Giordino heyecanla, "İçerden yardım eden başkaları da vardı," dedi. "Onlar onuncu katta barikat kurmuşlar."

Sanki yönetimden o sorumluymuş gibi davranan muhafız sordu. "Max nerede?"

Pitt sanki terini silmek istiyormuş gibi elini yüzüne götürdü, sonra dönüp yukarıyı işaret etti. Giordino da hemen, "Onu bırakmak zorunda kaldık," dedi. "Çatışma sırasında yaralandı. Acele et, hemen bir doktor çağır."

Çok iyi eğitim görmüş güvenlik birliği hemen iki gruba ayrıldı, gruplardan biri asansöre koşarken, öbürü de yangın merdivenlerine yöneldi. Pitt ile Giordino çömelip asansörden çıkardıkları iki muhafızın hareketsiz gövdelerini inceliyormuş gibi yaptılar ve ön kapıyı kullanıp lobiden çıkma fırsatını buluncaya kadar incelemeyi sürdürdüler.

Bir araba bulup, Ulrich Wolf un bağlı olduğu iskeleye giderlerken, "Bu herifleri atlattığımıza inanamıyorum," dedi. "Şansımız varmış, adamların hepsi o kötü niyetli yabancıların işini bitirmeye kendilerini kaptırdılar ve bizim yüzümüze dikkatli bakıp aslında yabancı olduğumuzu anlamadılar."

"Benim güvenlik üniformam çok uzun ve çok dar. Seninki nasıl?"

"Çok kısa ve de çok bol, fakat bir terziye uğramak için zamanımız yok," diye Pitt mırıldandı. Bu arada arabayı da geri döndürüp birinci doka doğru sürdü. Pitt pedala olanca gücüyle basıyordu fakat araba, ancak saatte on iki mil hızla ilerleyebiliyordu ve bu da insana azap verecek derecede yavaştı.

İki arkadaş, o inanılmaz yüzen kentin yanından geçerken hummalı yükleme faaliyetinden uzak kalmaya çalıştılar. Dok işçi kaynıyordu. Birçoğu elektrikle çalışan arabalarla oradan oraya gidiyor, diğerleri bisiklet kullanıyorlardı, çok az sayıda işçi de kay-kay ile eşya yığınları arasından geçmeye çalışıyordu. Pitt dikkatsizce yolunun üzerine çıkan işçilere çarpmamak için ikide birde frene basmak zorunda kalıyordu. Dev eşya taşıma araçları da Pitt ile arkadaşının arabasına aldırmayıp, onların önüne geçmeye bakıyorlardı. Eşya taşıma araçları rampadan yukarı çıkıp birer mağarayı andıran kargo bölümlerinin girişine doğru yöneliyorlardı. Pitt yoluna çıkan engellerin hepsini, insanları ve cisimleri geçmeye çalışırken, bir sürü işçi de yumruklarını havaya kaldırıp onlara öfkeli öfkeli bağırdı. Eğer asansördeki muhafızlardan çaldıkları siyah güvenlik üniformalarını giymemiş olsalardı, mutlaka yolları kesilir ve arabayı böylesine dikkatsiz sürdükleri için dayak yemekle tehdit edilirlerdi. Pitt uzun iskeleyi tırmanmadan gemiye girebileceklerini anlayınca, bu fırsatı değerlendirdi. Arabayı sağa döndürüp boş bir rampaya geçti. Sonra başka bir rampadan yüzen kentin alt kısıtlına girdi. Gemiye yüklenen mallar burada depolanıyordu. Pitt geminin dört bir yanına giden koridorlarla dolu bölümünde kırmızı üniforma giymiş bir adam gördü, onun yükleme işlerinden sorumlu kişi olduğu kanısına varmıştı. Hemen Giordino'ya İspanyolca ne sorması gerektiğini söyledi ve birden arabayı durdurdu.

Giordino İspanyolca, "Çabuk olun," diye bağırdı. "Altıncı kat K bölümünde acil bir durum var. Oraya gitmek için en kestirme yol hangisi?"

Adam tersanenin güvenliğinden sorumlu muhafızların siyah üniformasını tanıyınca, "Siz yolu bilmiyor musunuz?" diye sordu. Giordino, "Biz kıyı güvenlikten buraya yeni gönderildik," diye mırıldandı. Ayrıca Ulrich Wolfun da yabancısıyız." Yükleme müdürü, acil bir durum nedeniyle güvenlik görevlilerinin gemiye gelmesini yadırgamamıştı ve bir koridoru işaret etti. "Sağdaki ikinci asansöre gidin. Arabanızı park edin ve asansörle dört numaralı güverte katına çıkın. Bu sizi sekiz numaralı tramvay istasyonuna getirecek. K bölümüne giden tramvaya binin. Sonra koridordan geçip güvenlik bürosuna geçin ve eğer aradığınız ikametgâhı bilmiyorsanız, güvenlik bürosundan öğrenirsiniz."

"Biz Amerikalı bilgin ile kızının kaldığı daireyi arıyoruz."

"O dairenin nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. K bölümüne vardığınız zaman ya güvenlik şefine ya da K bölümünün liderine sormanız gerekiyor."

Pitt hızla adamın işaret ettiği yöne giderken Giordino da, "Muchas gracias," diye seslendi. "Empire State Binası'ndan atlayan adam kaldırıma indiği zaman, şimdilik iyi gidiyor, demişti." Giordino ekledi. "Seni kutlarım. Turuncu Asilerimizi siyah güvenlik üniformalarıyla değiştirmek dahiyâne bir buluştu."

Pitt alçakgönüllülükle, "Tuzaktan kurtulabilmek için aklıma başka bir çare gelmedi."

"Adamlar yolumuza çıkmadan çalışmak için ne kadar zamanımız olacak?"

"Eğer o muhafıza ağır bir darbe indirdiysen, kolay kolay kendine gelip de oyunu bozamaz. Adamlar, on dakika içinde sadece bizim doğruca Ulrich Wolf gemisine gittiğimizi ve içeri girdiğimizi öğrenebilecekler.

Fakat bizim kim olduğumuzu ve neyin peşine düştüğümüzü bilemeyecekler. "

İki arkadaş yük bölümünün sorumlusunun tarif ettiği yöne gittiler ve ikinci asansörün önünde arabayı durdurdular. Bu asansör ağır yükleri taşımak amacıyla yapılmıştı ve gerçekten muazzamdı. İşçiler konserve yiyecek kutularıyla dolu sandıkları taşıyan bir kamyonetin yanında duruyorlardı. Pitt ile Giordino da adamların yanında durdular ve altıncı katta geniş bir platformun önünde asansörden indiler. Beş dakika kadar platformda dışları sarıya iç kısımları açık menekşe rengine boyanmış beş vagonlu tramvay gelinceye kadar sabırsız sabırsız gezindiler. Tramvay sessizce önlerinde durdu. Kapıları iki yana açıldı. Pitt ile Giordino birinci vagona bindiler ve kendilerini kırk kişilik, yarısı değişik renklerde üniformalar giymiş adamlarla dolu vagonda buldular. Giordino sanki

mıknatısla çekilmiş gibi açık sarı saçlı, mavi gözlü, kurşuni üniforma giymiş hoş bir kadının yanına oturdu. Pitt kadında Wolf ailesinin hiç değişmeyen özelliklerini fark edince gerginleşti.

Kadın iki arkadaşa bakıp gülümsedi. "Siz Amerikalılara benziyorsunuz," diye hafif ispanyol aksanıyla İngilizce konuştu.

Pitt sordu. "Bunu nasıl anladınız?"

"Bizim güvenlik elemanlarının çoğu Amerikan ordusundan gelmedir." Pitt sanki üst düzey biriyle konuşuyormuş gibi kibarca, "Siz Wolf ailesinin bir üyesi olmalısınız," dedi.

Kadın şen bir kahkaha attı. "Herhalde yabancılar bizim hep aynı tohumun ürünü olduğumuzu düşünüyorlardır."

"Ailecek birbirinize bu kadar çok benzemeniz şaşırtıcı." Kadın otoriter bir ses tonuyla,

"Sizin adınız nedir?" diye sordu. Pitt,

"Benim adım Dirk Pitt," diye cevap verirken, aslında aptallık ettiğim düşündü ve kadının tepkisini anlamak için gözlerinin içine baktı. Kadında hiçbir tepki yoktu. Demek ki, ona Pitt'in aileye karşı tehdit dolu girişimlerde bulunduğu konusunda bir uyarıda bulunan olmamıştı. Pitt sözlerini sürdürdü. "Yanımdaki küçük arkadaşım da Al Capone." Kadın kendini tanıttı. "Rosa Wolf."

Pitt, "Ailenizin bu büyük girişimiyle ilgili olmak gerçekten büyük bir onur. Bayan Wolf. Ulrich Wolf gemisi gerçekten muhteşem bir şaheser. Arkadaşımla ben sadece iki hafta önce Amerika Birleşik Devletleri Deniz Piyade Birliği'nden ayrıldık. Böylesine görülmemiş bir eseri yaratan aileye hizmet etmek gerçekten bir ayrıcalık."

Rosa besbelli Pitt'in övgüsünden etkilenmiş olmalıydı, biraz da böbürlenerek, "Ulrich Wolf ve Dördüncü İmparatorluğun diğer üç yüzen şehrinin inşasında kuzenim Karl'ın büyük payı var," dedi. "Kuzenim dünyanın en iyi denizcilik mimarlarını ve gemi mühendislerini, büyük bir gizlilik şemsiyesi altında kâğıt üzerinde plan olmaktan çıkarıp gerçekleştirmekle görevlendirdi. Büyük yolcu gemilerinin ve süper tankerlerin aksine, bizim gemilerimizde bir tek gövde yok, tam dokuz yüz mühürlenmiş bölme var. Şu beklenen kıyamet sırasında oluşacak dev dalgalar yüz bölmeye zarar verse bile, gemilerin ancak yirmi beş santimi suya batmış olacak." Pitt büyük bir hayranlık duymuş gibi davranarak, "Gerçekten inanılmaz bir şey bu," dedi. "Peki, güç kaynağı nedir?"

"Tam doksan adet, on bin beygir gücünde dizel motor gemiyi suda itecek."

Pitt, "Dünyanın çevresini dolaşabilecek nitelikte ve de tam elli bin nüfuslu bir şehir," dedi. "Bu hiç de mümkün görünmüyor."

"Elli bin kişi değil, Bay Pitt. Zamanı gelince, bu gemi tam yüz yirmi beş bin kişiyi taşıyacak. Öbür üç gemi de ellişer bin kişi taşıyacak, yani gemilerin toplam yolcu sayısı iki yüz yetmiş beş bin kişi olacak, hepsi de eski demokratik sistemlerin külleri üzerinde Dördüncü İmparatorluğu kurmak için eğitilmiş ve yetiştirilmiş kişiler."

Pitt kadınla hararetli bir tartışmaya girmemek için kendini zor tuttu ve dikkatini tramvayın penceresinden görünen manzaraya verdi. Tramvay yolu boyunca uzayıp giden yeşilliklere baktı. Böylesine muazzam bir proje onu tekrar tekrar şaşırttı. Bisiklet ve joging yolları ağaçlarla kuğuların, kazların ve ördeksin yüzdüğü havuzların kenarlarından geçiyordu.

Rosa, Pitt'in gördüğü manzaranın büyüsüne kapıldığını fark etmişti. "Bu bir park ve eğlence yeri birimi, toplam beş yüz dönüm. Spor merkezlerini, yüzme havuzlarını ve sağlık kaplıcalarını daha görmediniz mi?"

Pitt başını salladı. "Zamanımız çok kısıtlı."

"Siz evli misiniz? Çocuklarınız var mı?"

Pitt güvenlik görevlisine söylediklerini anımsayarak başını salladı. "Bir oğlumla bir kızım var."

"Ana okulundan başlayıp, kolej ve üniversite eğitimi dahil tüm okullarımız için dünyanın en başarılı eğitimcilerini bünyemize kattık."

"Bunu duymak beni çok rahatlattı."

"Siz ve karınız, tiyatrolardan, eğitici seminerlerden, konferanslardan, kütüphanelerden ve tarihi sanat eserleriyle dolu sanat galerilerinden yararlanacaksınız. Ayrıca çok eski dönemlerden kalma eserlerin de sergilendiği bölümler var. Dünya yaklaşan kıyametten sonra çevresini yeniden hayata geçirinceye kadar geçecek bekleme süresinde bunları da inceleyebileceksiniz." Pitt saf numarası yaparak, "Çok eski mi dediniz?" diye sordu. „ "Büyükbabalarımızın Antarktika'da keşfettiği Amenes'ler adıyla bilinen uygarlık. Onlar gelişmiş bir ırktı, bundan dokuz bin yıl önce bir kuyrukluyıldız dünyaya çarpınca o uygarlık yerle bir oldu."

Giordino da oyuna katıldı. "Ben bu adı hiç duymamıştım."

"Bilim adamlarımız, onlardan kalan belgeleri inceliyorlar, böylece önümüzdeki aylarda ve yıllarda nelerle karşılaşacağımızı öğreneceğiz." Pitt sordu. "Karada çalışmaya başlamamız ne kadar sürer?" Rosa açıkladı. "Ancak beş on yıl sonra karaya çıkıp yeni bir düzen kurabiliriz."

"Yüz yirmi beş bin insanın bu kadar uzun bir süre gemide yaşayabileceğine inanıyor musunuz?"

Rosa böbürlenerek, "Öbür gemileri unutuyorsunuz," dedi. "Filo kendi yağıyla kavrulacak. Karl Wolf gemisinde sebze bostanları ve meyve bahçeleriyle dolu elli bin dönüm arazi var. Otto Wolf gemisi binlerce hayvanı barındıracak. Bunları beslenmek için kullanacağız, ayrıca türlerin yok olmasını da önleyeceğiz. Son gemi yani Hermann Wolf sadece bir yük gemisi olarak inşa edildi. Tekrar karaya çıktığımız zaman, yeni kentler, yollar, çiftlikler yaratmak için gerekli makineleri, araç gereçleri ve diğer malzemeleri bu gemiye yüklüyoruz." Giordino kapıların üzerindeki dijital işareti parmağıyla gösterdi. "K bölümüne geliyoruz."

Pitt son derece kibar bir tavırla, "Sizinle tanışmak, büyük bir zevkti, Bayan Wolf," dedi. "Umarım kuzeniniz Karl'a benden söz edersiniz." Rosa Wolf bir an soran gözlerle Pitt'e baktı, sonra başını salladı. "Sizinle mutlaka yine karşılaşacağız, bundan eminim." Tramvay yavaşlayıp durdu ve Pitt ile Giordino aşağı indi. İstasyondan uzaklaşıp muazzam bir labirentte dört bir yana giden koridorlar vardı.

Giordino, "Şimdi ne tarafa gidiyoruz?" diye sordu. Pitt ortadaki koridora doğru yürürken, "K bölümünü gösteren işaretleri takip edeceğiz. "Güvenlik bürosundan salgın hastalık gibi uzak durmaya bakacağız."

Sonu hiç gelmeyecekmiş gibi görünen koridorda yürürken üzerlerinde numara bulunan pek çok kapının önünden geçtiler, odaların bazılarının döşenmesi devam ettiği için kapıları açıktı. İki arkadaş açık kapılardan birinden ¡çeri baktılar. Çok lüks döşenmiş koskocaman bir daireydi burası. Pitt muhafızın bunlardan niçin "ikametgâh" diye söz ettiğini şimdi anlıyordu. Amaç, kuyrukluyıldızın dünyaya çarpmasından sonra insanların o uzun bekleyiş sırasında mümkün olduğu kadar rahat yaşamalarını sağlamaktı. Koridorun duvarlarına, kapılar arasındaki boşluklara belli aralıklarla tablolar asılmıştı. Giordino bir ara durup çok canlı renklerle boyanmış bir manzara tablosunu inceledi. Sonra da tabloya doğru eğilip köşedeki imzaya baktı.

Giordino kuşku dolu bir sesle, "Bunun bir Van Gogh tablosu olması imkânsız," dedi. "Ya sahtedir ya da kopyadır."

Pitt, "Hayır, o tablo gerçek bir Van Gogh," dedi. Sonra duvarlarda asılı diğer tabloları işaret etti. "Bunlar hiç kuşkusuz ikinci Dünya Savaşı sırasında Nazilerin Yahudi katliamı sırasında müzelerden ve özel koleksiyonlardan toplanmış."

"Adamların hiçbir zaman kendilerine ait olmayan bu eserleri kurtarmaları ne büyük bir hayırseverlik..."

"Wolf'lar, büyük şaheserleri vaat edilen topraklara götürmeyi planlıyorlar."

Pitt içinden Wolf'ların kuyrukluyıldızın ikinci gelişinde dünyaya çarpacağından nasıl emin olabildiklerini merak ediyordu. Kuyrukluyıldız, dokuz bin yıl önce olduğu gibi dünyaya çarpmadan geçemez miydi? Bu soruların bir cevabı yoktu, fakat Pitt Giordino ile birlikte Pat ve kızını da alıp şu tersaneden kurtulunca, bu sorulara cevap aramayı aklına koymuştu.

Giordino'nun tahminine göre çeyrek mil kadar yol katettikten sonra, üzerinde "Güvenlik K Katı" yazılı büyük bir kapının önüne geldiler. Hemen kapıdan içeri daldılar ve büyük bir şöminenin karşısına dizilmiş masalar, sandalye ve bir kanepe bulunan bekleme salonuna geldiler. Burası, herhangi bir beş yıldızlı otelin lobisi olabilirdi. Yeşil üniformalar giymiş bir kadınla bir erkek Nuhun Gemisi'ni temsil eden büyük bir tablonun önünde oturuyordu.

Giordino dişlerinin arasından, "Yetkililerden birinin renkleri şifre olarak Allanma hastalığı var anlaşılan," diye mırıldandı. Pitt, "Onlara eski yazıları okumaya çalışan Amerikalı epigrafistin nerede kaldığını sor," dedi. ; "Epigrafistin ispanyolcasını ben nereden bileyim?"

"Biliyormuş gibi yap."

Giordino gözlerini döndürdü ve kadının daha fazla yardımcı olabileceğini düşünerek ona yaklaştı. Sesindeki Amerikan aksanını saklayarak "Dr. O'Connell ve kızını geminin başka bir bölümüne götürmek için gönderildik." dedi.

Saçlarını başının arkasında topuz yapmış olan çekici kadın Giordino'ya baktı ve güvenlik üniformasını aklına not etti, "Niçin bu nakil işleminden önceden haberdar edilmedim?"

"Bana da on dakika önce söylendi."

Kadın resmi bir ses tonuyla "Bu isteği doğrulatmam gerekiyor." dedi.

"Size önerim, bekleyin bizde işimizi halledelim.Sonra bizimle gelirsiniz."

Kadın başını eğerek "Bunu yapacağım." dedi.

"Bu arada bize kaldıkları yeri gösterirseniz onları nakile hazırlayalım."

Kadın aklında ki şüphe büyüyerek “Bilmiyor musunuz?” dedi.

Giordino masum bir tavırla “Nereden bile bilirim? Onlar sizin yönetiminizdeki bölümde. Daha rahat uyumanızı sağlayacaksa benim yetkimin sizin yetkinizin üstünde olduğunu doğrulatıncaya kadar onları almayacağım. Şimdi bana onların nerede tutulduklarını gösterin.” dedi.

Kadın bölüm lideri teslim oldu. “Dr. O’Connell’i kilitli K-37 ikametgahında bulabilirsiz ancak imzalı bir emir görene kadar size anahtarı veremem.” dedi.

Giordino umursamaz bir omuz silkişi ile “Henüz içeriye girmemize gerek yok.” dedi. “Dışarıda dikilip bekleyeceğiz.” Pitt’e kendisini takip etmesi için bir baş işareti yaptı ve geldikleri yoldan geri yürümeye başladı. İşitilme mesafesinden çıkınca “K-37 de tutuluyorlar.” dedi. “Yanılmıyorsam asansörden çıktıktan sonra otuzlu numaralı ikametgahların önünden geçtik.”

Pitt “İkametgahlarının önünde nöbetçi var mı?” diye sordu.

“Bu güvenlik kıyafetini giymek, nöbet postalarını bilmemi gerektirmiyor değil mi?”

“Acele etsek iyi olacak.” dedi Pitt. “Artık kuyruğumuzdan ayrılmazlar.”

K-37 nin önüne geldiklerinde kapının önünde dikilen bir nöbetçi gördüler. Giordino rahat bir tavırla yanına yürüdü “Nöbeti devralmaya geldik.” dedi.

Giordino’dan en az bir baş daha uzun olan nöbetçi aşağıya Giordino’nun yüzüne bakarak kuşkulu bir ifadeyle “Nöbetimin bitmesine daha iki saat var!” dedi.

“Şanslısın bizi erken gönderdiler.”

Nöbetçi “Sizi daha önce hiç görmedim…” diye kuşkuyla söylendi.

“Ne yapalım.” Giordino geri dönüyormuş gibi yaparak “Ben ve ortağım senin nöbetin bitene kadar yemek salonunda olacağız.” dedi.

Nöbetçi aniden karar değiştirerek “Hayır, Hayır. Biraz uyuyabilmek için fazladan zamana ihtiyacım var.” dedi ve asansöre doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

“Müthiş bir performans.” dedi Pitt.

Giordino sırıtarak “İkna edici bir kişiliğim vardır.” dedi.

Nöbetçi uzun koridorun sonundaki asansöre gider gitmez Pitt ayağı ile kapı kilidinin kenarına vurarak kilidi parçalayarak kapıyı açtı. Daha kırılma sesi

kesilmeden ikametgaha daldılar. Mavi iş tulumu giymiş bir genç kız mutfakta süt içiyordu. Korkudan elindeki bardağı halının üzerine düşürdü. Pat yatak odasından fırladı oda mavi bir iş tulumu giymişti. Uzun kızıl saçları bir yelpaze gibi arkasına yayılmıştı. Kapının önünde durup inanmaz gözlerle Pitt ve Giordino'ya baktı, ağzı açıldı ama bir şey söyleyemedi.

Pitt kolunu yakalarken Giordino kızı kucakladı. "Sarılmaya ve öpüşmeye vaktimiz yok." dedi "Uçağa yetişeceğiz."

Sonunda Pat " Sizin gibi iki güzel adam neden çıktı." diye mırıldandı. Hala olanlara inanamıyordu.

Pat'i çevirip kırık kapıya doğru iterken "Benden güzel adam diye bahsedilebilir mi bilmiyorum" dedi Pitt.

"Bekleyin." Pat Pitt'in kendini saran kolunun içinden bükülerek kurtuldu. Geri içeri daldı birkaç saniye sonra göğsünde bir evrak dosyasıyla geri döndü.

Gizlice uçağa kadar gitmeleri için uzun bir yolları vardı. Geminin içinde işlemleri tamamlamak için çalışan bir çok işçi vardı. Neyse ki hiç biri onları durdurmağa veya soru sormağa kalkmadı.

Onlar en yakın asansöre ulaştıkları sırada tersanenin her yanında tiz sesli alarm zilleri çalmaya başlayınca, Pitt'in korkusu birden tüm benliğini sardı.

Şu ana kadar şansları yaver gitmişti. Asansör altıncı katta durdurulmuştu ve kapıları açıktı. Kırmızı üniformalar giymiş üç adam, asansörden eşya çıkarmakla meşguldüler. Pitt ile Giordino herhangi bir açıklama yapmadan o şaşkın görevlileri ileriye ittiler ve Pat ile kızını asansöre soktular. On beş saniye içinde asansör aşağı inmeye başlamıştı.

Dördü de geçici olarak rahatlamıştı. Pitt, Pat'in topaz rengi saçları ve Kapri mavisi gözleri olan güzel kızına, "Sevgili yavrum, senin adın nedir?" diye sordu.

Genç kız gözleri korkudan büyümüş bir halde, "Megan," dedi.

Pitt yumuşak bir sesle, "Derin bir soluk al ve gevşemeye çalış," dedi. "Benim adım Dirk ve bu ufak tefek dostum da Al. Sizleri sağ salim evinize götüreceğiz."

Pitt'in sözleri yatıştırıcı etkisini göstermişti. Genç kızın yüzündeki endişeli ifade, basit bir huzursuzluğa dönüşmüştü. Megan, Pitt'e güvenmeye başlamıştı. Pitt ise o gece ikinci kez, aşağı inip de asansör durduğu zaman karşılaşacakları şeylerden ürkmeye başlamıştı. Asansörden silahlarını ateşleyerek çıkamazlardı, yanlarında kadınlar varken bunu yapmaları imkânsızdı.

Ama sonunda Pitt'in boşuna korktuğu anlaşıldı. Kargo katında asansör kapısının önünde onları silahlarını çekmeye hazır bekleyen bir sürü muhafız beklemiyordu. Pitt koridor labirentlerine bakarak, "Ben ne tarafa gideceğimizi bilemiyorum," dedi.

Giordino hınzır hınzır sırıttı. "Yanımızda bir yol haritasının olmaması çok kötü," dedi.

Pitt kapının önünde duran ve üzerinde "Ring Servisi" tabelası bulunan bir golf arabasını işaret ederek, "Kurtulduk," dedi ve sürücü koltuğuna yerleşti, kontak anahtarını çevirdi. Diğerleri de arabaya bindiler ve Pitt de hemen gaz pedalına bastı. Pitt küçük yön bulucu aygıtını çalıştıramadığı için ancak tramvay yolunu geçtikten sonra limana doğru giden yükleme rampasına geldikleri zaman isabetli bir tahminde bulunabildi.

Az önce Pitt'i endişelendiren şu silahlarını çekmiş muhafızlar, sonunda gelmişlerdi.

Muhafızlar kamyonlardan aşağı atlayıp çevreye yayıldılar. Büyük bir bölümü rampanın çevresini sarmıştı. Pitt oradaki adamların sayısının dört yüz kadar olabileceğini tahmin etti, gemide görevli bin kişi de cabasıydı. İşte o anda başlarının iyice dertte olduğunu anladı ve bağırdı. "Durun. Ben asansöre geri dönüyorum." Pitt arabaya bir U dönüşü yaptırdı ve yük geçidine geri döndü. Giordino arkasına baktığı zaman görebildiği tek şey, rıhtımda karıncalar gibi dönenen siyah üniformalı adamlardı.

Giordino homurdandı, "işler yolunda gitmeyince çok bozuluyorum."

Pat kızına sarılarak, "Biz asla kaçamayacağız," dedi. "Yani şimdi başaramayacağız. "

Pitt, Giordino'ya baktı. " ’Daha Önce Yapmıştık ve Yine Yapabiliriz' sözleriyle başlayan eski bir savaş şarkısı yok muydu?" Giordino, "İkinci Dünya Savaşı ben doğmadan önceydi," dedi. "Fakat senin sözü nereye getirmek istediğini anlıyorum." Çarçabuk asansörün önüne geldiler, fakat Pitt durmadı. Kapılar hâlâ açıktı ve tam kapanmak üzereyken Pitt arabayı içeri soktu. Altıncı kat düğmesine bastı .45'lik silahını çıkardı ve Giordino'ya da aynı şeyi yapmasını işaret etti. Kapılar açılır açılmaz, daha önce asansörden dışarı attıkları üç görevliyle burun buruna geldiler. Hâlâ az önceki olayın şaşkınlığını yaşayan adamlar, yetkili birine benzeyen sarı üniformalı bir adama ellerini kollarını sallayarak bağıra bağıra bir şeyler söylüyorlardı. Pitt ile Giordino silahları ateşlenmeye hazır bir halde, tasmaları çıkarılmış aç çoban köpekleri gibi arabayla dışarı çıkınca, dört adam da donup kaldı ve hemen ellerini yukarı kaldırdılar, Pitt emretti. "Asansöre

girin."

Adamlar söyleneni anlamamışlardı, şaşkın şaşkın duruyorlardı, sonunda Giordino bu emri İspanyolca tekrarladı.

Pitt birden, "Özür dilerim," dedi. "Bir an, kendimi olayların akışına kaptırdım."

Giordino arkadaşını rahatlattı. "Bağışlandın."

Yönetim binasında telaşla hazırladıkları plan tekrar uygulandı. Altı dakika sonra yine yola çıkmışlardı, görevli dört adam ise iç çamaşırlarıyla ve teyp bantlarıyla bağlanmış vaziyette asansörde yatıyordu. Kapılar açılır açılmaz, Pitt arabayı ana kargo güvertesine sürdü. Sonra arabayı durdurdu, koşarak geri döndü. Asansörün yukarı düğmesine bastı, kontrol kablolarını karıştırdı ve kapılar kapanmadan dışarı fırladı. Sonra yön belirleyen işaretleri takip ederek arabayı tramvaya doğru sürdü. Şimdi üçü geminin içinde çalışan işçilerin kırmızı üniformalarını giymişlerdi, Pitt de sarı yönetici üniformasını seçmişti.

Tramvay istasyonunun hemen biraz ilersinde güvenlik görevlileri sıralanmıştı. İçlerinden biri öne çıktı ve elini havaya kaldırdı. Pitt hiç telaşlanmadan arabayı durdurdu ve soran gözlerle görevliye baktı. Muhafız, Pat ile kızının kaldıkları daireden kaçırıldıklarını bilmediği için yükleyicilerin kırmızı üniformalarını giymiş iki kadın görünce hiç kuşkulanmadı, çünkü orada çeşitli görevlerde çalışan pek çok kadın vardı. Pat, kızını konuşmaması ve kıpırdamaması konusunda uyarmak için onun kolunu sıktı. Ayrıca muhafız, Megan'ın ne kadar genç olduğunu fark etmesin diye kızının yüzünü yana çevirdi.

Pitt sırtındaki sarı üniformanın enikonu önemli bir yönetici olduğu anlamına geldiğini sezmişti, zaten muhafızın gözlerindeki saygılı ifade de bu tahminini doğruluyordu.

Giordino pratik yaptığı için giderek daha güzel İspanyolca konuşmaya başlamıştı. "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Güvenlik görevlilerinin üniformalarını giymiş iki yabancı tersaneye sızmış ve onların Ulrich Wolf gemisine bindikleri tahmin ediliyor."

"Yabancılar mı? Peki onları neden daha tersaneye girmeden durduramadınız?"

Muhafız cevap verdi. "Bilemiyorum. Bildiğim tek şey, bu adamların kaçmaya çalışırken güvenlik biriminden dört kişiyi öldürdükleri." Giordino üzgün üzgün, "Dört ölü mü?" dedi. "Çok yazık. Umarım şu katil domuzu yakalarsınız. Tamam mı, arkadaşlar?" Giordino ötekilere döndü ve başıyla işaret etti.

Pitt tiksinti duyduğunu belli edecek şekilde, "Si si," diye mırıldandı.

Muhafız ısrarla, "Gemiye giren çıkan herkesi kontrol etmemiz gerekiyor," dedi. "Sizin kimliklerinizi görmeliyim."

Giordino yüksekten atarak, "Bizler güvenlik görevlisi kılığına girmiş kaçaklara benziyor muyuz?" dedi.

Muhafız başını salladı ve gülümsedi. "Hayır."

Giordino birden soğuk ve resmi bir sesle, "Öyleyse izin ver de geçelim," dedi. "Çok acil olarak gemiye bir yük taşımak zorundayız, güvertede oturup sizlerle sohbet etmeye zamanımız yok. Karl Wolf ile randevum vardı, geç bile kaldım. Eğer kıyamet gününde karada kalmak istemiyorsan, yana çekilmeni öneririm."

Muhafız bu sözlere iyice kanmıştı, silahını indirdi ve "Sizi yolunuzdan alıkoyduğum için özür dilerim," dedi. Pitt söylenenlere karşılık veremedi ve Giordino adamın kaburgasına dirseğiyle dokunduktan sonra hemen gaz pedalına bastı. Sıradan tersane işçileri gibi görünmeleri gerektiğini bildiği için Pitt arabayı normal bir hızla bundan sonraki tramvay istasyonuna doğru sürdü, son hızla gitme isteğini bastırmak zorundaydı. Bir eliyle direksiyonu kullanırken, öbür eliyle de Globalstar cep telefonunu çalıştırdı.

Sandecker zilin çalışı tamamlanmadan düğmeye bastı. "Evet?"

"Eğik Pizza Kulesi'nden arıyoruz. Siparişiniz yolda."

"Evi bulabileceğinizden emin misiniz?"

"Pizza soğumadan oraya varabileceğimizden kuşkuluyuz."

Sandecker sesindeki aceleci tonu gizlemeye çalışarak, "Umarım acele edersiniz," dedi.

"Burada çok acıkmış kişiler var."

"Trafik sıkışık. Elimizden geleni yapacağız."

"Ben bir ışığı açık bırakacağım." Sandecker telefonu kapadı ve yüzünde endişeli bir ifadeyle Amiral Hozafel'e baktı. "Bu saçma konuşmayı bağışlayın, amiral."

Kibar yaşlı Alman, "Çok iyi anlıyorum," dedi. Little sordu. "Durumları neymiş?"

Sandecker karşılık verdi. "İyi değil. Dr. O'Connell ile kızını bulmuşlar, fakat tersaneden kaçmaları çok zor olacak. Trafik sıkışık sözleriyle Wolfun güvenlik

güçleri tarafından sıkı takibe alındıklarını anlatmak istediler."

Little gözlerini Sandecker'e yöneltti. "Onların sağ salim kaçabilme ihtimali sizce ne durumda?"

"İhtimal mi?" Sandecker'in yüzündeki ifade acı doluydu. Sanki şu son bir saat içinde on yaş birden ihtiyarlamıştı. "Onlar için ihtimal söz konusu değil."

30

Tramvay karşı yönden gelen bir başka tramvayın yanından geçerek ağır ağır istasyondan ayrıldı. Tramvay gerçi raylar üzerinde giderek hızını artırıp saatte otuz mile ulaşmıştı ama Pitt bir kağnı arabası gibi yavaş ilerlediklerini düşünüyordu ve içinden dışarı çıkıp vagonu itmek geldi. Alfabenin harfleriyle isimlendirilen istasyonlar geldi, geçti. Her birinde bir alay güvenlik görevlisinin tramvaya girip onları yakalamalarından korktular ama bu olmadı. Tramvay istasyonunda yolcu indirip bindirirken Pitt'in umutları artmaya başladı, fakat X istasyonunda şansları tersine döndü.

Siyah üniformalı altı güvenlik görevlisi son vagona bindi ve yolcuların künyelerini kontrol etmeye başladılar. Pitt künyelerin bileklere takılı olduğunu ancak şimdi fark edebilmişti. Bunu önceden anlayıp eşya taşıyıcılarından künyelerini çalmadığı için kendine içinden küfretti.

Güvenlik görevlilerinin özellikle künyesiz yolcuları bulmak için ellerinden geleni yapacaklarını anlamıştı ama artık çok geçti. Ayrıca adamların kırmızı ya da sarı üniformalıları aramak için özel çaba harcadıklarını fark etti.

Görevliler beş vagonlu tramvayın ikinci vagonuna girerlerken, Giordino duygusuz bir tavırla, "Adamlar bize yaklaşıyorlar," dedi.

Pitt, "Acele etmeden birinci vagona geçelim," dedi.

Birbirlerine hiçbir şey söylemeden Giordino önden yürüdü, onu Megan izledi. Pat kızının arkasından ilerledi, Pitt de onları izledi.

Giordino, "Adamlar bu vagona gelmeden tramvay yeni bir istasyona varabilir," dedi. "Fakat bu iş kıl payı olacak."

Pitt sıkıntılı bir tavırla, "Bu kadar kolay kaçabileceğimizi pek sanmıyorum," diye mırıldandı. "Belki o istasyonda da bizi bekliyorlardır."

Pitt ilerledi ve vagonun önündeki kontrol bölmesine açılan kapının camından dışarı bir göz attı. içerde ışıkların, düğmelerin ve şalterlerin bulunduğu bir

konsol vardı ama ne bir sürücü ne de bir mühendis görünüyordu. Tramvay tam otomatikti. Pitt kapıyı açmaya çalıştı ama kilitli olduğunu anlamak onu şaşırtmadı.

Pitt konsol tablosundaki sembolleri inceledi. Özellikle bir tanesi dikkatini çekti. Pitt, Colt silahının kabzasıyla cama vurup kırdı. Tramvay yolcularının şaşkın bakışlarına aldırmadan içeri girip kapının kilidini açtı. Hiç duraksamadan, tramvayın elektronik sistemlerini çalıştıran beş şalteri indirdi. Sonra da tramvayın hızını belirleyen bilgisayarı yeniden ayarladı.

İstediği sonucu almak Pitt'in yüreğini sevinçle doldurdu. Öndeki vagondan ayrılan diğer dört vagon, geride kalmaya başlamıştı. Gerçi her vagonun kendi güç kaynağı vardı ama şimdi öndeki vagondan çok daha ağır hareket ediyorlardı. Vagonlar arasındaki mesafe artmaya devam ederken güvenlik görevlileri sadece diğer arama ekiplerini arayıp çaresizlik içinde olanları izlediler.

Dört dakika sonra, Pitt ve arkadaşlarının bulunduğu vagon, hiç durmadan Y istasyonunu geçtiler, istasyondaki işçiler de güvenlik ekipleri de afallayıp bakakalmışlardı. Pitt sanki midesini soğuk bir el sıkıyormuş gibi hissetti, ağzı da sanki kuru yapraklarla doldurulmuş gibiydi. Çaresizlik içinde, bir kumar oynuyordu ve zar da ona oyunu kaybettirecek sayılarla doldurulmuştu. Pitt arkadaki vagona bir göz attı ve bir kolunu kızı Megan'ın boynuna dolamış, öbür eliyle de çantasını sıkı sıkı tutan Pat'i gördü. Genç kadının yüzünde üzgün ve ümitsiz bir ifade vardı. Pitt arkaya gidip elini genç kadının kızıl saçları üzerinde gezdirdi.

Pitt inandırıcı bir sesle, "Bu beladan kurtulacağız," dedi. "İhtiyar Dirk sizleri denizden ve dağların üzerinden geçirecek." Pat başını kaldırdı ve kendini zorlayarak hafifçe gülümsedi. "Bu bir garanti mi?"

Pitt içindeki inancın giderek arttığını hissetti ve "Kesinlikle," diye karşılık verdi.

Aradan yarım dakika geçti. Pitt tekrar kontrol bölmesine döndü ve geminin arka tarafındaki marinaya yaklaştıklarını gördü. İlerde tramvay yolunun marinaya doğru kıvrılarak gittiğini gördü ve tramvayın gemiye doğru yoluna devam etmeden önce Z istasyonunda duracağını tahmin etti. Güvenlik görevlerinin istasyonun önünde toplandıklarını ve onlara son model silahlarla ateş etmeye hazır beklediklerini tahmin etmesi için Pitt'in gizli güçlere sahip olması gerekmiyordu.

Pitt, "Tramvayı yavaşlatacağım," dedi. "Saatte yaklaşık 10 mil hızla gideceğiz. Ben işaret verir vermez, aşağıya atlayacağız. Tramvay yolunun kenarlarında

bitkiler ekili, bu nedenle hayli yumuşak bir iniş yapabileceğiz. Yere düşer düşmez yuvarlanarak İlerlemeye çalışın. Şu sıra birinin bileğini ya da ayağını kırmasını göze alamayız." Giordino kolunu Megan'ın boynuna doladı. "Biz birlikte atlayacağız. Böylece aşağı inince, bir yastık yerine geçecek yağ tabakası olacak." Bu koskocaman bir yalandı, çünkü Giordino'nun kaslı vücudunda bir gram bile yağ yoktu.

Pitt kontrol düğmelerini yeniden ayarladı ve tramvay birden yavaşladı. Hız göstergesindeki kırmızı sayılar saatte 10 mili gösterir göstermez Pitt, "Tamam, herkes dışarı," diye bağırdı. Pitt herkesin tramvaydan atlamasını bekledi. Sonra kontrol düğmeleriyle oynayıp tramvayın hızını saatte 60 mile çevirdi ve vagon iyice hızlanırken Pitt de kapıya koştu ve aşağı atladı. Önce kendini yumuşak toprak üzerinde buldu ve sonra yuvarlanmaya başlayıp bonsai ağaçları arasından geçti. Vücudunun ağırlığı küçük Japon ağaçlarını ezmiş, köklerini dışarı çıkarmıştı. Pitt sendeleyerek ayağa kalkmak istedi, fakat bir dizi ağrı içinde bu isteğe karşı koyuyordu ama Pitt hâlâ hareket edebiliyordu.

Giordino, Pitt'in yanına gelmişti, onun ayakta durmasına yardım etti. Pitt, Pat ile Megan'ın yüzlerinde acı belirtisi olmadığını görünce sevindi. İki kadın, üstlerindeki toprakları silkelemek ve saçlarına giren çam iğnelerini temizlemekle meşgul görünüyorlardı. Tramvay dönemeçte gözden kaybolmuştu. Birinci iskeleye giden merdiven de 15 metre kadar ilerdeydi ve yakınlarında hiç muhafız yoktu. Pat biraz kendini toplamıştı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Pitt cevap verdi. "Uçağımıza binmeden önce küçük bir tekne gezintisi yapacağız."

Pitt genç kadını kolundan tutup onu arkasından sürüklerken Giordino da Megan'ı yürüttü. Bir Numaralı iskeleye varıncaya kadar tramvay yolu boyunca koştular. Pitt'in tahmin ettiği gibi, muhafızlar Z istasyonunun çevresini sarmışlardı. Tramvay hızla İstasyonu geçip geminin sancak tarafına doğru hızla ilerleyince, muhafızlar şaşırıp kaldılar. Muhafızlar avlarının hâlâ şu hızlı giden tramvayda gizlendikleri düşüncesine kapıldıkları için büyük bir telaşla tramvayın peşine düştüler. Görev başındaki güvenlik sorumlusu tramvay sisteminin güç kaynaklarının kesilmesini emretti. Pitt muhafızların duran tramvay vagonuna ulaşıp içinin boş olduğunu anlamalarının yedi dakika kadar süreceğini hesapladı. Eğer Pitt ve yanındakiler, o zamana kadar gemiden kaçamazlarsa, yakayı ele vermeleri işten bile değildi.

Pitt ve ekibi sakin sakin geminin merdivenlerinden iskeleye inerlerken, orada çalışanların hiçbiri onlarla ilgilenmedi. Birinci ve ikinci iskeleler arasına demir atmış üç tekne vardı. Bunlardan biri küçük bir yelkenli tekneydi, ikincisi Grand Banks kamaralı 15 metre boyunda bir gemiydi, üçüncüsü ise 5 metre boyunda

klasik bir sürat teknesiydi. Pitt iskelede hızlı hızlı yürürken, "Büyük tekneye binin," dedi.

Giordino, "Herhalde dalgıç kıyafetlerimize gerek olmayacak," dedi. "Pat ile Megan suyun altından gitmeye kalkışırlarsa, asla sağ çıkamazlar. Biz en iyisi su üzerinde şansımızı deneyelim." Giordino, "Sürat teknesi daha hızlı," dedi. Pitt onayladı. "Doğru, fakat güvenlik güçleri tersaneden büyük hızla uzaklaşan bir tekneden kuşkulanabilirler. Grand Banks gemisi ağır ağır ilerleyince, kimsenin dikkatini çekmez."

Pitt yürüyüp iskelenin kenarına vardığı zaman, tersane işçilerinden biri hortumla güverteyi yıkıyordu. Pitt gülümseyerek, "Güzel bir gemi," dedi.

İşçi İngilizce anlamadığı için, "Hıı?" dedi.

Pitt geminin merdivenlerini çıktı ve Grand Banks 42 gemisini işaret ederek, "Bu güzel bir tekne," dedi ve cesur adımlarla kaptan köşküne yürüdü.

Tersane İşçisi Pitt'in arkasından geldi. Gemiye izinsiz girilmesini protesto ediyordu, fakat diğer çalışanların gözlerinin önünden uzaklaşır uzaklaşmaz, Pitt adamın çenesine çok kuvvetli bir yumruk indirip onu yere serdi. Sonra kapıdan dışarı başını uzatıp, "Al, halatları çöz. Hanımlar siz de gemiye buyrun." Pitt bir saniye kadar durup konsoldaki aletleri inceledi. Kontak anahtarını çevirdi ve ikiz hareket tuşlarına bastı. Aşağıda, makine dairesinde, bir çift büyük deniz dizel motorları, yakıtı içeri alıp ateşleme odalarına baskı yaptıktan sonra tiz bir ses çıkardı. Pitt kaptan köşkünün camını açıp dışarıya bir göz attı. Giordino halatları çözmüştü ve gemiye biniyordu.

Pitt motoru tornistan edip gemiyi ağır ağır iskeleden geri geri çıkarmaya başladı. Açık deniz, geminin arkasından on metre uzaktaydı. Pitt iskeleye bir Parmaklık yerleştirmekle meşgul olan iki işçinin önünden geçerken onlara el salladı. Adamlar da ona el salladılar. Çılgın bir boğa gibi sağa sola saldırmaktansa, sessizce ve gizlice iş görmenin çok daha akıllıca olacağını düşünüyordu Pitt. Tekne rıhtımı geçip açık denize ulaştı. Şimdi o dev geminin arkası önlerinde heyula gibi yükseliyordu. Pitt vitesi ileri alıp Grand Banks gemisini, Ulrich Wolf un yanından geçirdi. Fiyorda ulaşıp tersaneden kurtulmak için yüzen kentin çevresini dolaşmak zorundaydılar. Pitt gemiye, kuşku uyandırmayacak bir hız verdi. Şimdilik bağırışlar olmamış ziller, çanlar çalınmamıştı ve onları karanlık suyun üzerinde yakalamak için projektörler yakılmamıştı.

Bu hızla, süper gemiyi bir boydan boya aşabilmek ve tersanenin göz kamaştıran ışıklarından uzaklaşmak on beş dakika sürecekti. On beş yıl gibi

gelecek azap dolu bir on beş dakika. Bu sadece birinci aşamaydı. Daha devriye gemileri sorunu vardı ve de bu gemilerin mürettebatı Grand Banks ile kaçmaya çalışan kaçaklar konusunda uyarılmış olabilirlerdi.

Onların göze görünmeyecek bir şekilde ana kamarada kalıp, yanından geçtikleri o muazzam gemiye bakmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Bu yüzen kentin kıç tarafından baş kısmına kadar her yanı camla kaplıydı ve hem içersi hem dışarısı şıkır şıkır ışık içindeydi, gece maçı oynanan bir beysbol stadyumunu akla getiriyordu. Zamanlarının klasik yolcu gemileri olan Titanic, Lusitania, Queen Mary, Queen Elizabeth ve Normandy gemileri sıra sıra demirlemiş olsalar bile Ulrich Wolf un yanında küçük kalırlardı.

Giordino gerginliği azaltmak için, "Doğrusu şimdi bir hamburger olsa yerdim," dedi.

Megan, "Ben de," dedi. "O adamlar bize sadece tadı tuzu olmayan sözlüm ona besleyici yiyecekler verdiler."

Pat yüzünde sıkıntılı bir ifade olmasına rağmen gülümsedi. "Çok uzun sürmeyecek tatlım, yakında hamburgerini yiyeceksin." Pitt arkasına döndü. "Size kötü mü davrandılar?"

Pat cevap verdi. “Taciz olmadı ama bu kadar çok sayıda kötü niyetli ve kaba insanın bana emir vermesine hiç alışkın değilim. Beni günün yirmi dört saati çalıştırdılar."

"Başka bir odada bulunan Amenes yazılarını mı çözdürdüler?"

"O yazılar başka bir odada bulunmamıştı. Adamların Antarktika'da kayıp bir kentte buldukları yazıların fotoğraflarıydı." Pitt merakla genç kadına baktı.

"Antarktika mı dedin?" Pat ciddi ciddi başını salladı. "Buzlar altında donmuş. Naziler bu kenti savaştan önce keşfetmişler."

"Elsie Wolf bana Amenes'lerin inşa ettikleri altı odadan söz etmişti." Pat, "Valla, bir şey diyemem. Sana sadece onların buz kenti bir amaç uğruna kullandıkları izlenimini edindiğimi belirtebilirim," diye karşılık verdi.

"Sana zorla çözdürdükleri yazılardan yeni bir şeyler öğrendin mi?" Pat konuşurken o üzgün ve çaresiz görüntüsünden kurtulmuştu. "Sen kapıdan içeri daldığın zaman o yazılar üzerinde çalışmaya yeni başlamıştım. Adamlar bizim Colorado ve St. Paul'deki odalarda bulduğumuz yazılara büyük ilgi gösteriyorlardı. Öyle anlaşılıyor ki, Wolf’lar, kıyametin etkilerini anlatan Amenes yazıları üzerinde çalışmak istiyorlardı."

"Çünkü onların kayıp kentte buldukları yazılar, kıyametten öncesine aitti." Pitt sözlerini tamamladıktan sonra başıyla genç kadının çantasını işaret etti. "O çantada şu yazılar mı var?" Pat çantayı yukarı kaldırdı. "Antarktika'daki odada çekilen fotoğraflar. Onları geride bırakmaya gönlüm razı olmadı." Pitt dikkatle genç kadına baktı. "Senin gibi kadınlar artık yetişmiyor."

Pitt konuşmasına devam edecekti ama elli metre kadar ilerde bir tekne vardı. Bir çalışma teknesine benziyordu bu ve Grand Banks'ın iskele tarafından geçerken rotası değişmedi. Gemideki işçiler kendiişlerine dalmışlardı ve Grand Banks ile hiç ilgilenmediler.

Gemi takip edildiğine dair hiçbir işaret olmadan Ulrich Wolfun ön kısmına yaklaşınca, biraz rahatlayan Pitt sordu. "Onların kıyametten sonra ne gibi durumlarla karşılaşılacağını incelediklerini mi söylüyorsun?"

"Evet, büyük ölçüde öyle. Sanırım kıyametten sağ çıkabilmek için ellerine geçen her türlü bilgiyi değerlendirmeye çalışıyorlar."

Pitt, "Wolf’ların şu Amenes'lerin dokuz bin yıl öncesine ait, bir kuyrukluyıldızın geri dönüp dünyaya çarpacağına ilişkin kehanetlerinin birkaç günlük bir yanılmayla gerçekleşeceğine neden inandıklarını hâlâ anlamış değilim," dedi.

Pat ağır ağır başını salladı. "Bu soruya benim de bir cevabım yok." Pitt geminin hızını değiştirmeden dümeni yavaşça kırdı, Grand Banks gemisini Ulrich Wolfun burnundan geniş bir açı çizerek uzaklaştırdı ve tersane işçileriyle oradaki kırmızı üniforma giymiş kadın ve erkekleri, teker teker kimlik kontrolünden geçiren güvenlik görevlileriyle kaynayan rıhtımın sonundan geçirdi. Işıkları yanmayan küçük bir sürat teknesinin yanından geçerken tekne 180 derecelik bir açı çizip döndü ve onların peşine takıldı. Pitt yön tayin eden bilgisayarından karanlıkta onları Skycar'a götürebilecek rotayı bulmaya çalıştı.

Uçağın bulunduğu dereye üç mil kalmıştı. Projektörlerden, otomatik silahlardan ve makinelilerden hiçbir şekilde korunma imkânına sahip olmayan bir tekneyle denizde üç mil daha yol alacaklardı. Onların elinde sadece bir çift tabanca vardı. Ayrıca çalınmış bir sürat teknesiyle tersaneden uzaklaşmaya Çalışan kaçaklar konusunda şimdiye kadar çoktan uyarılmış olan devriye tekneleri vardı. Pitt'in tek tesellisi, devriye teknelerinin fiyordun öbür ucunda olmalarıydı, bu da onlara fazladan birkaç dakika kazandırabilirdi. Doğrusu bu Pek zayıf bir teselli kaynağıydı. Çok fazla hız yapabilen devriye tekneleri, Grand Banks derenin ağzına varamadan onlara yetişebilirlerdi.

Giordino hemen Pitt'in yanına geldi. "Evet, kaptan."

"Bana birkaç şişe bul. Gemide mutlaka şişe olmalı. Şişeleri boşalt, sonra da onları yanabilecek ne bulursan onlarla doldur. Dizel yakıtı çok yavaş yanar. Gaz ya da eritici ara."

Giordino şeytan şeytan sırıtarak, "Molotof kokteylleri," dedi. "Anaokulundan beri molotof kokteyli atmamıştım." Giordino iki adım attıktan sonra makine dairesinin merdiveninden aşağı inmeye başladı.

Pitt tekneyi stop ettirme fikrini bir yana bıraktı, pasif bir rol oynamak çok daha yapıcıydı. Başını arkaya çevirip omzunun üzerinden onlara yaklaşan 8 metre uzunluğundaki sürat teknesine bir göz attı; teknenin hızı artmıştı ve yanlarından geçiyordu. Tersaneden yansıyan ışık altında siyah üniforma giymiş iki adam fark ediliyordu. Biri dümendeydi, öbürü de teknenin arka tarafındaydı ve elinde otomatik bir tüfek tutuyordu. Dümendeki adam eliyle kulağını gösteriyordu. Pitt mesajı anlayıp telsizi açtı ama frekansını değiştirmedi. Hoparlörde çatlak bir ses İspanyolca bir şeyler söylüyordu. Pitt bunun dur emri olduğunu biliyordu. Mikrofonu alıp cevap verdi. "No habla espanol (İspanyolca bilmiyorum)." Ses bağırdı. "Alto, alto."

Pitt, Pat ile Megan'a, "Aşağı inin ve yere yatın," dedi. Ana kız ses çıkarmadan hemen merdivenlerden ana kamaraya indiler. Pitt tekneyi yavaşlattı ve kapıda durdu. Colt silahı kemerinin altında, ateşlenmeye hazır duruyordu. Sürat teknesinin arka tarafındaki adam Grand Banks'e atlamaya hazırlandı.

Pitt bunun üzerine teknenin hızını kesti ama biraz önden gitmeye çalıştı. Bir yandan da iki tekne arasındaki mesafeyi ölçüyor, yan yana gelmelerini ve tekneye atlayacak kişinin kaptan köprüsünün hemen yanına gelmesi için ne yapması gerektiğini hesaplıyordu. Zamanlamasının mükemmel olması şarttı. Gökyüzünde uçacak bir yaban ördeğini vurmak için nişan almış bekleyen bir avcı gibiydi. Tam o sırada güvenlik görevlisi yerde sürünerek geldi ve iki tekne arasına atlamak istedi. Pitt-ikiz motorların hızını birden arttırdı, sonra yine ansızın hızı kesti. Bu ani hareket, görevlinin dengesini kaybetmesine neden oldu ve adam Grand Banks'in güvertesine düştü.

Pitt yavaşça kaptan köşkünün kapısından çıktı ve sağ ayağını güvenlik görevlisinin boynuna dayadı, eğilip Bushmaster M17S tipi otomatik silahını aldı ve kabzasıyla adamın ensesine vurup bayılttı. Sonra da silahı teknedeki adama doğrultup ateş etti, ama ıskaladı. Adam yere diz çöküp dümeni kavrayıp yakıt düğmesine bastı. Ve sürat teknesi büyük bir kavis çizerek Grand Banks'den uzaklaşmaya başladı. Motordan gelen büyük bir uğultuyla çevresinde dalgalanıp köpüren suların oluşturduğu bulutun arasından hızla ileri atıldı. Pitt daha

fazlasını görmek için beklemeden kaptan köşküne girdi ve vitesleri gidebildikleri kadar ileri itti. Grand Banks'in arkası suya gömüldü, burnu yukarı kalktı ve çok geçmeden de kapkaranlık sularda büyük bir hızla ilerledi.

Pitt şimdi dikkatini fiyorddan geri dönüp projektörleriyle denizi tarayarak son hızla gelen devriye teknelerine vermişti. Onları takip eden tekneyi kullanan adamın telsizle devriyelere durumu bildirdiği kesindi. Öncülük yapan tekne, arkasındakinden yarım mil kadar ilerdeydi. Pitt'in görebildiği kadarıyla, en yakındaki devriye teknesinin Grand Banks'in önünü ne zaman keseceğini tahmin etmek imkânsızdı. Kesin olan tek şey, onlar derenin ağzına varamadan devriye teknesinin Grand Banks'i yakalayacağıydı. Bundan sonraki altı yedi dakika, yaşamla ölüm arasındaki ince çizgiyi belirleyecekti. Pitt ve arkadaşları, şimdi tersaneden iyice uzaklaşmışlardı. İki milden daha az yolları kalmıştı.

Teknelerden biri onlardan elli metre kadar gerideydi. Teknede kalan güvenlik görevlisinin kendi Bushmaster tüfeğiyle ateş açmamasının tek nedeni, ortağını vurmaktan korkmasıydı. Giordino makine dairesinden yağ temizlemek için kullanılan inceltilmiş petrol ve gazyağı doldurulmuş dört şişeyi kucaklamış bir halde kaptan köşküne döndü. Şişelerin boyunlarına ince ince kesilmiş kumaş parçaları yerleştirilmişti. Giordino şişeleri bir kanepenin yastıkları üzerine dikkatlice bıraktı. Şişman İtalyanın alnında büyücek bir yara vardı. Pitt sordu. "Sana ne oldu?"

Tanıdığım biri tekne kullanmasını bilmiyor. Bir dizi çılgın dönüşler sırasında ben de makine dairesinde yere yuvarlanıp başımı su borusuna çarptım." Derken Giordino kapının önünde baygın yatan güvenlik görevlisinin hareketsiz gövdesini fark etti. "Aman çok özür dilerim. Senin bir konuğun varmış."

"Davetiyesini gösteremedi." Giordino, Pitt'in yanına yaklaştı ve camdan yaklaşmakta olan devriye teknesine baktı. "Bu mürettebat uyarı ateşi açmaz. Adamlar tepeden tırnağa silahlı ve bizi sudan havaya uçurmak için bahane arıyor olmalılar."

Pitt, "Belki de yanılıyorsun," dedi. "Onlar, yazıların okunması için Pat'in Adımına muhtaçlar. Adamlar Pat'e kötü davranabilirler, Megan'ı tokatlayabilirler ama onları öldürmeyeceklerdir. Bu nedenle yalnızca ikimizi öldürmek isteyeceklerdir. Ben de onlara küçük bir sürpriz hazırlıyorum. Eğer yeterince yaklaşmalarını sağlarsak, onların hoşlarına gidecek bir maytap gösterisi düzenleyebiliriz."

Giordino hayretle Pitt'in gözlerine baktı. Erkeklerin çoğunun gözlerine yenilgi duygusu yansırdı, fakat Giordino arkadaşının gözlerinde bu yansımayı görmedi.

Onun gördüğü, iyi hesaplanmış kararlılık ve güvenle bekleyişin hafif bir pırıltısıydı. "Acaba John Paul Jones, buna ne derdi?"

Pitt başını salladı. "Sen oyuncaklarınla haşır neşir olacaksın. Bana silahını ödünç ver. Sonra da güvertenin öbür ucunda, silah seslerini duyuncaya kadar gizlen."

"Sen mi, onlar mı ateş edecek?" Pitt, Giordino'ya ters ters baktı. "Hiç fark etmez." Giordino hiç soru sormadan otomatik silahını Pitt'e verdi. O sırada Pitt de tekneye birkaç numara daha yaptırmak istedi. Grand Banks'in her türlü olanağından yararlandırıyordu ama o bir sürat teknesi değildi, rahat gezi yapılsın diye inşa edilmişti, hız yapsın diye değil. Devriye teknesinin kumandanı, Grand Banks'e iyice yaklaşmaktan çekinmek için bir neden olmadığını düşünüyordu. Zaten o teknedekilerin, ikiz makineli tüfeği ve en küçük bir kışkırtmada karşılarındakileri öldürmek için eğitilmiş silahlı kişilerin bulunduğu bir tekneye saldırmaya kalkışacak kadar budala olduklarını düşünüyordu. Kumandan, Grand Banks'i gece dürbünüyle inceledi. Güvertede sadece bir kişi gördü ve büyük bir yanılgıya düşerek düşmanını küçümsedi. Projektörler, Grand Banks'e yöneltildi ve tekne birden gözleri kör eden bir aydınlık içinde kaldı. 12 metre uzunluğundaki devriye teknesi Grand Banks'e aralarındaki mesafe yedi metreden daha az oluncaya kadar yaklaştı. Pitt köprüdeki yerinden, parlak ışıklardan korunmak için gözlerini kısarak devriye teknesine baktı, makineli tüfeklerin arkasında birer adamın durduğunu ve tüfeklerin namlularının kaptan köprüsüne yöneltilmiş olduğunu gördü. Üç adam da Bushmaster otomatik silahları ateşlenmeye hazır durumda, omuz omza duruyordu. Pitt kaptan köprüsünün öbür tarafında yere çömelmiş duran Giordino'yu göremiyor-du fakat arkadaşının şişeleri ateşlemek için kibrit ya da çakmak bulundurduğundan emindi. Bu sinir bozucu bir andı ama tümüyle ümitsizlik yüklü değildi, en azından Pitt kesinlikle böyle düşünmüyordu.

Pitt birini yok etmeye hiç de can atmıyordu, hatta şu karşısındaki katı yürekli katilleri bile öldürmek içinden gelmiyordu. Yakalandıkları takdirde Pitt'in ve Giordino'nun hayatlarının metelik etmeyeceği bir sır değildi. Pitt devriye teknesinin kumandanının bir hoparlörü ağzına yaklaştırdığını gördü.

Pitt, "Alto" sözcüğünün 'Dur' anlamına geldiğini anlamakta gecikmedi, paha sonra söylediği sözlerin bir tehdit olduğunu ve verilen emri yerine getirmediği takdirde, güvenlik görevlilerinin ateş açacaklarını biliyordu. Pitt söylenenleri anladığını belirtmek için elini salladı ve derenin ağzıyla aralarındaki mesafeyi bir daha tahmin etmeye çalıştı. Artık yarım mil bile kalmamıştı, ikinci devriye teknesinin onlara ulaşması için de beş altı dakikalık bir yolu vardı. Pitt bundan

sonra iki otomatik silahın, belindeki kemerin arkasında asılı durduğundan emin olmak için silahları yokladı. Motorları boşa aldı, fakat yine de dümeni bırakmadı, teknenin yavaş yavaş ilerlemesini sağlamak istiyordu.

Pitt kaptan köprüsünün kapısına kadar gitti, ellerini yukarı kaldırıp göz kamaştıran ışık altında sakin sakin durdu. Çok kısıtlı İspanyolca bilgisinden yararlanmak zahmetine katlanmadı. İngilizce, "Ne istiyorsunuz?" diye bağırdı.

Artık Grand Banks'e iyice yaklaştıkları için hoparlör kullanmasına gerek kalmayan kumandan, "Sakın karşı koyma," dedi. "Sizleri almak için adamlarımı gönderiyorum." Pitt çaresizlik içinde, "Size nasıl karşı koyabilirim," dedi. "Bende sizinkiler gibi makineli tüfekler yok ki."

"Öbürlerine de güverteye çıkmalarını söyle."

Pitt ellerini havada tutup arkasına döndü ve sanki kumandanın emirlerini öbürlerine iletiyormuş gibi yaptı. "Onları vurmanızdan korkuyorlar."

"Biz kimseyi vuracak değiliz." Kumandan gayet kaypak bir sesle konuştu.

Pitt yalvardı. "Lütfen ışıkları söndür. Beni kör ediyorsunuz ve de kadınları korkutuyorsunuz."

Kumandan sabırsızlanarak, "Olduğun yerde kal ve sakın kıpırdama" dedi.

Birkaç saniye sonra devriye teknesi yavaşladı, makinelerinin sesi azaldı ve Grand Banks'e doğru dümen kırdı. Güvertedeki adamlardan ikisi silahlarını bırakıp devriye teknesinden denize öteberi atmaya başladılar, işte Pitt'in beklediği de buydu. Makineli tüfeklerin başında duran adamlar bile gevşemişlerdi. Her şeyin yolunda gittiğini düşünerek adamlardan biri sigara yaktı. Mürettebat ile kumandan, karşı taraftan en küçük bir tehdit işareti almayınca hemen rahatlamışlardı ve durumu kontrolleri altına aldıklarına inanmışlardı. Zaten Pitt'in de ümit ettiği buydu. Soğukkanlılıkla ellerini aşağı indirip hemen iki otomatik silahı çekti, sağ elindeki silahı makineli tüfeğin başında duran adamlardan birine nişan aldı, aynı anda sol elindeki silahı da arka taraftaki adama yöneltti ve tetikleri mümkün olduğu kadar hızlı çekti. Beş metre mesafeden hedefini şaşması olanaksızdı. Öndeki makinelinin başında duran adam dizlerinin üzerine çöktü. Omzuna bir mermi saplanmıştı. Arkadaki adam ellerini havaya kaldırdı, sendeleyerek geri geri gitti ve korkuluklardan denize düştü Nerdeyse aynı anda, yakıt dolu şişeler alevler içinde Grand Banks'in güvertesinden, devriye teknesinin kaptan köprüsüne ve güvertesine düştü. Şişeler kırılıp patlarken muazzam bir alev yığını devriye teknesini sardı. Tekne artık alevler içindeki bir tabuta dönüşmüştü. Arka tarafı ve kaptan köşkü alevler

arasında yok olmuştu. Alevler çok geçmeden teknenin tümünü yalamaya başladılar. Mürettebat diri diri yanmamak için hiç zaman kaybetmeden iki büklüm olup, kendilerini soğuk suya attılar. Ön taraftaki yaralı tetikçi de güvertede alevlerin arasından zorlukla geçip tekneden aşağı atladı. Elbiseleri yanmaya başlayan kumandan alevlere aldırmadan yumruğunu sallayarak Pitt'e tehdit dolu gözlerle baktıktan sonra yan taraftan aşağı atladı.

Pitt içinden, zalim ayı, diye geçirdi ve hiç zaman kaybetmeden kaptan köşkünün konsoluna koşarak motorları yeniden tam hızla çalıştırdı. Böylece Grand Banks'in kesintiye uğrayan dere ağzına yolculuğuna devam etmesini sağladı. Ancak ondan sonra arkasına dönüp devriye teknesine bakabildi. Gece vakti kıvrıla kıvrıla dans eder gibi karanlık gökyüzüne yükselen alevleri seyretti. Döne döne yukarlara yükselen kara dumanlar, yıldızları gizliyordu. Bir dakika sonra teknenin yakıt depoları infilak etti ve parçaları havai fişekler gibi gökyüzüne yayıldı. Teknenin arka tarafı sulara gömülmüştü, buzlu sular alevlerle buluşurken çıkan sesler arasında tekne batmaya başladı. Ve sonra da sanki tekne bir ruha sahipmiş gibi derin bir iç çekişi anımsatan sesle sulara gömüldü.

Giordino kaptan köprüsüne geldi, kapının yanında durdu, denizin üzerinde yüzen döküntülere ve yağ birikintilerine baktı. Alçak bir sesle, "İyi bir vuruştu," dedi. "İyi fırlatıştı."

Giordino başını fiyorddan onlara doğru gelen ikinci devriye teknesine çevirdi. Sonra da hafifçe dönüp kıyıya doğru baktı. "Kıl payı başaracağız," dedi.

"O adamlar, arkadaşları gibi oyuna gelmeyecekler. Güvenli bir mesafede durup motorlarımıza ateş ederek bizi etkisiz duruma getirmek isteyecekler."

Giordino, "Pat ile Megan aşağıda," diye Pitt'e bir hatırlatma yaptı. Pitt yönlendirici bilgisayardaki rakamlardan gözlerini ayırmadan, "Onları yukarı getir," dedi. Yön saptamada küçük bir değişiklik yaptı ve Grand Banks'i beş derece daha güneybatıya çevirdi, iki yüz metrelik bir mesafeleri kalmıştı- Aradaki fark daralıyordu. "Onlara söyle, kıyıya vardığımız an, tekneden atlamaya hazır olsunlar."

"Tekneyi son hızla kayalara mı çarpacaksın?"

"Gemiyi bir kayaya bağlayıp başımıza konfetiler atılıp bandolar çalarken Kıyıya çıkmaya zamanımız yok." Giordino elini sallayarak, "Ben gidiyorum," dedi. İkinci devriye teknesi Pitt'in kıyıya çarpma niyetinden habersiz doğruca üzerlerine doğru geliyordu. Projektörler Grand Banks'i aydınlatıyordu, tıpkı sahnedeki bir dansözün üzerine yöneltilen spot lambası gibiydi. İki tekne arasındaki uzaklık hızla azalıyordu. Derken devriye teknesinin kumandanı Pitt'in

niyetini sezdi ve Grand Banks'in önünü kesip kıyıya ulaşmasını önlemek için bir manevra yaptı. O anda Pitt kaybetmesi kaçınılmaz olan bir yarışa girdiğini kabul etmek zorunda kaldı. Fakat yine de dimdik durup inanılmaz bir kararlılıkla gözlerini hiç kırpmadan devam etti. Savaş tümüyle tek taraflı olacaktı ama Pitt, bir yanağına tokadı yedikten sonra öbür yanağını da uzatmaya kesinlikle niyetli değildi. Başarısızlığa uğramak düşüncesi hiç aklından geçmemişti. Pitt beklenmedik bir fırsat yakalayınca, Grand Banks'in fren lövyesini çekti ve tekneyi tornistan etti. Tekne bu ani yön değiştirme yüzünden şöyle bir sarsıldı ve motorları stop etti. Sonra da suları bir buldozer gibi yararak geri geri gitmeye başladı.

Giordino, Pat ve Megan ile geri döndü. Devriye teknesi, Grand Banks'in önünü kesmeye hazırlanırken Grand Banks de geri geri gidiyordu. "Sakın bana bir şey söyleme. Bırak da kendim tahmin edeyim. Yine kurnazca bir plan hazırlamışsın."

"Kurnazca değil, sadece çaresizlikten."

"O tekneyi mahmuzlayacaksın."

Pitt hemen karşılık verdi. "Eğer kartlarımızı iyi oynarsak, o teknenin burnunu parçalayacağımıza inanıyorum. Şimdi herkes yere yatsın. Kendinizi koruyabilmek için bir şeyler bulmaya çalışın. Çünkü yağmur yağacağı kesin."

Daha fazla açıklama yapmaya zaman yoktu, ikinci devriye teknesinin kumandanı, avının geri gitme manevrasını anlayamadığı için Grand Banks'in üç metre kadar yakınından geçebilmek uğruna rotasını değiştirdi, sonra rasgele ateş açtırdı. Denizcilikte T'yi geçmek adı verilen bir taktikti bu. Kumandan güvertede ayakta durmuş, adamlarına ateş emri vermek için bir elini havaya kaldırıyordu. iki olay aynı anda yaşandı. Pitt tekneye tam hızla yol verdi ve devriye teknesindeki makineliler çalışmaya başladı. Grand Banks'in pervaneleri suya da tekneyi hızlandırdılar, bu sırada mermiler güverteye yağmaya başlamıştı. Kaptan köprüsünün camı büyük bir şangırtıyla bin parçaya bölündü ve yerler cam kırıklarıyla doldu. Pitt kendini çoktan konsolun arkasına atmış, bir eliye korkuluğa tutunmuştu. Gözlerine kan damlamaya başlayıncaya kadar cam kırıklarının elini kesmiş olduğunu fark edemedi. Grand Banks'in üst güvertedeki kamarası paramparça olmuştu. Güvertede çaresizlik içinde korunmaya çalışanları dehşete düşürmek için yükseğe ateş ediyorlardı. Dokuz milimetrelik mermiler, çarptıkları her şeyi paramparça ettikleri için kaptan köprüsünün içi harabeye dönmüştü.

Devriye gemisinin kumandanı hız kesmiş ve tekneyi stop ettirmişti, çünkü

adamın tetikçileri yakın mesafeden ateş edip hedef bulma egzersizi yapmaktan zevk alıyorlardı. Kumandan biraz vakitsiz rahatlamıştı ve Pitt'in zamanlaması da daha mükemmel olamazdı. Kumandan, Pitt'in niyetini çok geç fark edebildi. Adam devriye teknesini yoldan çekmeye fırsat bulamadan Grand Banks gemisi birden hızla ileri atıldı, makineleri tam yoldu.

Derken tahta ve fiberglastan birbirine karışıp öğütülüyormuş gibi sesler geldi. Grand Banks'in burnu, devriye teknesinin sancak tarafına olanca hızıyla bindirdi. Devriye teknesi iskele tarafına yan yattı. Mürettebat tekneden düşmemek için tutunacak ne bulduysa ona sarıldı.

Pitt ayağa kalktı, tekneyi geri çekmek için vites kolunu çekti ve Grand Banks'in burnunun devriye teknesinden kurtulmasını sağladı. Teknede açılan yarık bir anda sularla doldu. Devriye teknesi bir an için düzelir gibi oldu ama simsiyah sular güvertesine hücum etti ve tekne, projektörleri hâlâ yanmaya devam ederken fiyordun dibine indi. Mürettebat buz gibi suyun yüzeyinde kalabilmek için büyük bir mücadele veriyordu.

Pitt sakin bir ses tonuyla, "Al," dedi. "Ön bölmeyi gözden geçir." Giordino gözden kayboldu ve birkaç saniye sonra geri döndü. "Biz de dev bir banyo küveti gibi su alıyoruz," dedi. "Beş dakika sonra bizler de sudaki arkadaşlarımızın yanına gideceğiz, eğer bu küveti durduramazsan suya dalmamız o kadar da sürmeyecek."

"İleriye gitmekten söz eden oldu mu?" Pitt'in gözleri yönlendirme bilgisayarındaydı. Kıyıya ve dere ağzına uzaklıkları sadece on beş metreydi, fakat hızla batmakta olan bir tekneyle o mesafeyi katetmek zordu. İlerlemeye çalışmak sadece teknenin daha çabuk batmasına neden olacaktı. Her kriz döneminde olduğu gibi şimdi de Pitt'in kafası çok iyi çalışıyordu. Grand Banks'i ters döndürdü böylece teknenin arkası alçaldı, burnu yükseldi. Teknenin suyla dolma sorunu geçici olarak çözümlenmişti. Pitt öbürlerini uyardı. "Güverteye çıkın ve kayalara çarptığımız zaman yaşayacağınız sarsıntıya kendinizi hazırlayın."

Pat baygın bir halde, "Güverteye mi çıkacağız?" diye sordu, “Teknenin kayalara çarparken alabora olması ihtimaline karşın, açıkta durmanız daha doğru, o zaman suya atlayabilirsiniz." Giordino hemen kadınları dışarı çıkardı ve onları güvertede sırtları kaptan köşküne dönük yere oturttu. Her an uzanıp güvertenin korkuluklarını tutabilecek durumdaydılar. Giordino da iki kadının arasına oturdu ve kollarını onların bellerine doladı. Pat korkudan donmuş kalmıştı, fakat Megan, Giordino'nun hiç de sıkıntılı görünmeyen yüzüne bakınca,

bundan cesaret aldı. O ve geminin baş tarafındaki adam, onları buraya kadar getirmişlerdi. Genç kız, bu adamların verdikleri sözü tutup onları sağ salim evlerine götüreceklerinden emindi, aksini düşünmek ona anlamsız geliyordu.

Grand Banks yara alan gövdesinden içeri dolan sularla yavaş yavaş batmaya başlamıştı. Derenin ağzı, artık çok yakındaydı. Pitt ile Giordino'nun o gece tersaneye gitmek için denize dalmadan önce önünden geçtikleri o simsiyah kaya yığınları, karanlığın içinden ürkütücü bir görüntü yaratarak yükseliyordu. Pitt kayaların en büyüğünün çevresinden geçebilmek için büyük çaba harcadı, kayaları ancak fiyordun azgın suları beyaz köpükler saçarak onlara çarptığı zaman hayal meyal görebiliyordu.

Derken pervanelerden biri madeni bir sesle koptu ve teknenin motoru kontrolden çıktı. Çevrelerinde başka kayalar da vardı. O sırada daha ağır bir darbe geldi ve tekne adamakıllı sarsıldı. Fakat biraz daha ilerleyebildi ve gövdesi, büyük bir kayaya çarptı. Sanki bir baraj yıkılmış gibi sular büyük bir hızla tekneye arkadan hücum etti ve teknenin arka kısmı sulara gömüldü. İkinci şok da tekne büyük bir kayanın üzerine oturup parçalanmaya başlayınca yaşandı. Fakat o korkunç çatırtılar birden kesildi. Parçalanan Grand Banks kayalık sahilden otuz metre geride durmuştu.

Pitt küçük yön saptama bilgisayarını kaptığı gibi kaptan köprüsünün kapısından dışarı fırladı. "Kıyıya çıkmak isteyen herkes dışarı," diye bağırdı. Sonra Megan'ı koltuğunun altına aldı ve genç kıza gülümsedi. "Çok özür dilerim genç hanım ama merdiven aramaya zamanımız yok." Pitt korkuluğun üzerine çıkıp Megan'la birlikte aşağıya kaydı, buz gibi sulara girdiler. Yosunlarla kaplı taşların üzerinde zorlukla yürümeye çalışırken, Pat ile Giordino'nun da arkadan geldiklerini biliyordu.

Ayakları kuru zemine değer değmez, bilgisayarını çıkarıp doğru dere ağzına gelip gelmediklerini kontrol etti. Doğru yerdeydiler. Skycar birkaç dakikalık mesafedeydi.

Pat gökteki yıldızların ve ay ışığının altında Pitt'in elinin üzerindeki kurumuş kanı görünce, "Sen yaralanmışsın," dedi. "Elin bayağı kesilmiş."

Pitt hiçbir şey yokmuş gibi, "Cam kesiği," dedi.

Pat kırmızı üniformasının altına elini sokup sutyenini çekip çıkardı ve Pitt'in kanamasını durdurmak için elini bununla sıkıca sardı. Pitt gülümseyerek, "Bak işte böyle bir sargıyı daha önce hiç görmemiştim," dedi.

Pat sutyenin uçlarını sıkıca bağlarken karşılık verdi. "Bu koşullar altında

elimden ancak bu kadarı geldi."

"Şikâyet eden kim?" Pitt, genç kadının sırtını sıvazladı sonra da yanlarında bir gölge gibi duran Giordino'ya döndü. "Herkes tamam mı?"

Giordino, Megan'ı elinden tutuyordu. "Adrenalin hâlâ pompalanıyor."

"Öyleyse, yürüyün," dedi Pitt.

"Özel uçağımız bizi bekliyor."

31

Sandecker ve Ajan Little için Pitt ile Giordino'dan haber beklemenin sanki sonu gelmeyecekti. Şöminenin ateşi sönmüş geriye sadece birkaç kor kalmıştı ve amiralin de sanki ateşin sönmesi umurunda değilmiş gibiydi. Sandecker o büyük purolarından birini yakmış, savurduğu mavi duman tavana yayılmıştı. Amiral de Ajan Little da haber beklerken büyülenmiş gibi Amiral Hozafel'in elli altı yıldan beri hiç kimseye anlatmadığı öyküleri dinliyorlardı. Sandecker, "Nazilerin Dünya Savaşı'ndan yıllar önce Antarktika'ya keşif heyetleri gönderdiklerini açıklıyordun, amiral."

"Evet, Adolf Hitler, insanların tahmin ettiklerinden çok daha yaratıcıydı. Ona neyin ilham verdiğini bilmiyorum ama Hitler, Antarktika'yı büyüleyici buluyordu ve öncelikle de orayı iskân edip dev bir askeri tesis kurmayı planlıyordu. Hitler böyle bir düş gerçekleşebilirse, Almanya'nın deniz ve hava kuvvetlerinin Oğlak Dönencesi'nin güneyindeki tüm denizleri kontrolü altına alabileceğine inanıyordu. Kaptan Alfred Ritscher güneydeki kıtayı incelemek amacıyla kurulan büyük keşif heyetinin kumandanlığına getirildi. Almanların ilk uçak gemilerinden biri olan Schwabenland 1930'ların başında Atlantik'i geçmek isteyen deniz uçaklarının yakıt ikmali yapmaları için kullanılıyordu. Bu gemide bazı düzenlemeler yapıldı ve Antarktika araştırmalarında kullanılacak duruma getirildi. Gemi, 1938 yılının Aralık ayında güya bir balina kolonisi yaratmanın mümkün olup olmayacağını araştırmak üzere yola çıktı. Güney yarıkürenin yaz mevsiminin ortasında hedefe ulaşılınca Ritscher, en yeni ve en gelişmiş Alman kameralarıyla donatılmış uçakları gemiden havalandırdı. Uçaklar, iki yüz elli bin mil karelik bir alanda keşif yaparak havadan on bir binden fazla fotoğraf çektiler." Sandecker, "Ben de böyle bir keşif yolculuğuyla ilgili söylentileri duymuştum," dedi. "Fakat gerçekleri şu ana kadar öğrenememiştim."

"Ritscher bir yıl sonra daha büyük bir keşif heyetiyle Antarktika'ya geri döndü. Fakat bu kez buzlar üzerine iniş yapabilmek amacıyla kızaklı uçaklar ve

bir de küçük bir zeplin kullanıldı. Bu kez üç yüz elli bin mil karelik bir alan tarandı. Güney Kutbu'na inildi ve burasının bir Nazi bölgesi sayılmasını sağlamak amacıyla otuz mil aralıklarla kıtaya gamalı haç bulunan bayraklar bırakıldı." Little sordu. "Peki, bu adamlar orada ilgi uyandıracak olağanüstü bir şeyler bulabildiler mi?"

Hozafel karşılık verdi. "Gerçekten de buldular. Havadan yapılan incelemeler sonunda buzla kaplanmamış birçok bölge, buzlarının kalınlığı bir metre kadar olan göller ve yakında bitki yetiştiğini belirleyen işaretler ortaya çıktı. Onların çektikleri fotoğraflar, aynı zamanda buzların altında yer yer bazı yolların bulunduğunu kanıtlıyordu."

Sandecker doğruldu ve yaşlı Alman kumandana baktı. "Almanlar, Antarktika'da bir uygarlığın izlerini mi buldular?" Hozafel başını salladı. "Motorlu kar taşıtları kullanan ekipler, doğal buz mağaralara rastladılar. O mağaraları gezerlerken eski bir uygarlığın izlerine rastladılar. Bu keşif, Nazilere Antarktika'da çok muazzam bir yeraltı üssü kurmak için tüm teknik olanaklardan yararlanma fikrini verdi. Bu, savaşın en iyi saklanan sırlarından biriydi."

Little, "Benim bildiğim kadarıyla, Müttefiklerin haberalma birimleri, Antarktika'da bir Nazi üssünün bulunduğuna ilişkin söylentileri kulak arkası etmişlerdi. Onlara göre, bu söylentiler çok abartılı bir propagandadan başka bir şey değildi."

Hozafel acı acı gülümsedi. "Aslında öyle sanılması isteniyordu. Fakat bir keresinde Amiral Donitz, az kalsın baklayı ağzından çıkaracaktı. Amiral, U-gemisi kumandanlarına hitaben yaptığı bir konuşmada şöyle dedi: 'Alman denizaltı donanması, Führer için dünyanın bir başka bölgesinde bir Shangri-La, asla yıkılmayacak bir kale inşa etmekten onur duyuyor.' Neyse ki, şansımız varmış, hiç kimse bu sözleri ciddiye almadı. Savaşın ilk dönemlerinde benim kumanda ettiğim U-gemileri, hiçbir zaman Antarktika'ya gönderilmediler. Ve işte ben de ancak savaşın sonlarına doğru, U-699'un kumandanı olduktan sonra Kod adı 'Yeni Berlin' olan bu gizli üssün varlığını öğrendim."

Sandecker sordu. "Bu üs nasıl inşa edilmiş?"

"Savaş başladıktan sonra, Naziler ilk iş olarak güney denizlerindeki tüm düşman gemileri batırmak amacıyla iki saldırı gemisini o bölgeye gönderdiler, böylece Müttefiklerin bu proje hakkında bilgi toplamalarını önleyeceklerdi. O gemiler, İngiliz donanması tarafından batırılıncaya kadar, Müttefiklere ait ne kadar balıkçı teknesi, balina gemisi ve şilep gördülerse hepsini yok ettiler Bundan sonra Müttefik ticaret gemileri süsü verilmiş bir yük gemisi donanması

ve büyük parça yük taşımak için inşa edilmiş U-gemileri Atlantis olduğu sanılan eski uygarlığın bulunduğu yere insan ve malzeme taşımaya başladılar"

"Neden eski bir uygarlığın kalıntıları üzerinde bir üs inşa etmeyi düşünmüşler? Bunun askeri bakımdan ne gibi bir yararı olacaktı?"

"Ölüler ve kayıp kent önemli değildi. Onlar kentin ilersinde bir buz tarlasının altında muazzam bir mağara bulmuşlardı. Mağara yüz on mil kare büyüklüğünde bir jeotermal göle kadar uzanıyordu ve tam yirmi beş mil uzunluğundaydı. Bilim adamları, mühendisler, inşaat ekipleri, kara, hava ve deniz kuvvetlerine bağlı askerler ve de tabii kalabalık bir SS grubu bölgeye geldi ve büyük bir kazı projesini başlattılar. Bu insanlar aynı zamanda çok kalabalık bir esir işçi ekibini de çalıştırıyorlardı. Esirlerin çoğunu Sibirya'dan getirilen Ruslar oluşturuyordu, çünkü bu insanlar soğuk iklimde yaşamaya alışkındılar."

Little alacağı cevabın ne olacağını bile bile, "Peki, üs tamamlandıktan sonra Rus tutsaklara ne oldu?" diye sordu. Hozafel'in yüzü asıldı. "Naziler asla onları serbest bırakıp Almanya'nın en iyi saklanan sırrını açıklamalarına izin veremezlerdi. O insanlar ya ölünceye kadar çalıştırıldılar ya da idam edildiler." Sandecker purosundan döne döne yükselen dumanları sakin bir tavırla inceledi. "O halde binlerce Rus buzların altında yatıyor, onları bilen de yok ve tamamen unutulmuşlar."

Hozafel, "Naziler için hayat çok ucuzdu," dedi. "Dördüncü Reich'ın temelini atmak için bir kale yaratmak uğruna yapılan fedakârlık, onların gözünde karşılığını bulmuş bir bedeldi." Sandecker sıkıntılı bir sesle, "Dördüncü İmparatorluk," dedi. "Nazilerin son kalesi ve dünyaya hükmetmek uğruna yaptıkları son girişim."

"Almanlar çok inatçı bir ırk."

Little sordu. "Siz üssü gördünüz mü?"

Hozafel yine başını salladı. "Bergen'den ayrıldıktan sonra, Kaptan Harger ve U-2015, peşinde benim U-699'daki mürettebatım olduğu halde, hiç su yüzüne çıkmadan Atlantik'i geçti ve Patagonya'da terk edilmiş bir limana geldi."

Sandecker ekledi. "Sizler, yolcularınızı ve hazineleri nereye bıraktınız?"

"Sizin operasyondan haberiniz var mı?"

"Sadece ana hatlarını biliyorum, ayrıntıları değil."

"O halde sadece yolcularla tıbbi malzemenin karaya çıkartıldığını bilemezsiniz. Sanat eserleri, yığın yığın altın ve diğer değerli eşyalar ile Kutsal

Nazi simgeleri U-2015 ve U-699'da kaldı. Kaptan Harger ile ben daha sonra Antarktika'daki üsse gitmek üzere yola çıktık. Bir ikmal gemisiyle buluşup yakıt ¡l<mali yaptıktan sonra, yolculuğa devam ettik ve menzilimize 1945 yılının haziran başlarında ulaştık. Alman mühendisliğinin eseri gerçekten bir şaheserdi. Bir pilot geldi ve U- 2015'e rehberlik yaptı. Denizde çeyrek mil öteden görünmeyen çok büyük bir mağaraya geldik. Buzdan oyulan büyük bir dok tesisi vardı, burası birkaç denizaltıyı ve büyük yük gemilerini barındıracak nitelikteydi. Kaptan Harger ile bana bir uçağın parçalarını boşaltmakta olan askeri nakliye gemisinin arkasına demir atmamız emredildi."

Little, Hozafel'in sözünü kesti. "O üsten uçak mı kaldırıyorlardı?" "Alman havacılık teknolojisinin en son eseri. Junkers 287 jet bombardıman uçakları nakliye uçaklarına dönüştürülmüşler, tekerleklerin yerine kızaklar yerleştirilmiş ve de kutup koşullarına uyum sağlamaları için gerekli düzenlemeler yapılmıştı. Esir işçiler buzlar arasına büyük bir hangar yapmışlardı, bu arada ağır inşaat makineleriyle de bir mil uzunluğunda bir pist inşa edilmişti. Beş yıldan daha uzun bir süre içinde koskoca bir buz dağının tamamı beş bin inşaat işçisi ve esiri barındıracak küçük bir kente dönüştürüldü. Little sordu. "Mağaralarda ve tünellerdeki buzlar, o kadar fazla insan ve makinenin yaratacağı ısıdan etkilenip erimeye başlamayacak mıydı?"

"Alman bilim adamları, buzların erimesini önleyen bir kimyasal madde geliştirmişlerdi. İçerdeki sıcaklık da sürekli olarak 16°C'de sabit tutuluyordu."

Sandecker, Hozafel'e sordu. "Savaş bittiği takdirde bu üs ne amaçla kullanılacaktı?"

"Benim anladığım kadarıyla, eski rejimden kalan üst düzey Naziler bu üste gizli bir çalışma yapacaklardı ve Güney Amerika'ya sızıp oralarda büyük arazilerle çok sayıda teknik ve ve üretim şirketleri satın alacaklardı. O insanlar ayrıca Yeni Almanya'da ve Asya ülkelerinde de eski ulusal hazineden kalan altınlar, Amerika'da satılan çalınmış eşyalardan gelen paralar ve Ruslardan ele geçirdikleri kalıplar kullanılarak basılan sahte Amerikan dolarlarıyla büyük yatırımlar yaptılar. Dördüncü Reich'i kurmak için para bulma sorunu yoktu." Little sordu. "Siz üstte ne kadar kaldınız?"

"İki ay. Sonra U-gemimi ve mürettebatımı alıp Rio de Plata Nehri'ne gittim Ve orada yerel makamlara teslim olduk. Arjantin donanmasında görevli bir subay gemiye geldi ve Mar de Plata Donanma Üssü'ne gitmemizi istedi. Ben de U-gemisinin tamamen boşaltılması emrini verdim. Bu benim Alman donanmalın bir subayı olarak verdiğim son emirdi."

"Bu anlattıklarınız savaşın sona ermesinden ne kadar zaman önceydi?"

"Dört aydan bir hafta eksik."

"Sonra neler oldu?"

"Ben ve adamlarım İngiliz ve Amerikan istihbarat ajanları gelip bizi sorguya çekinceye kadar orada tutulduk. Tam altı hafta boyunca sürekli sorguya çekildik. Nihayet serbest bırakıldık ve vatana dönmemize izin verildi."

"Sanırım siz ve mürettebat, Müttefiklerin istihbaratçılarına hiçbir şey anlatmadınız, değil mi?"

Hozafel gülümsedi. "Anlatacağımız öykülerin provasını yapmak için Antarktika'dan Arjantin'e kadar üç hafta süren yolculuktan yararlandık. Öykülerimiz belki biraz fazla dramatikti ama hiçbirimiz renk vermedik ve sorgulama ekipleri de hiçbir şey öğrenemediler. Adamlar çok kuşkucuydular. Fakat onları kim suçlayabilir ki? Alman donanmasına ait bir gemi, dört ay süreyle kayboluyor ve sonra ortaya çıkıyor. Geminin kumandanı telsizden Almanların teslim olduğu haberini alınca, bunu geminin yerini öğrenmek için Müttefiklerin uydurduğuna inandığından söz ediyor? Pek inandırıcı bir hikâye değildi, fakat adamların karşı çıkmaları da imkânsızdı." Hozafel sözlerine ara verip gözlerini şöminenin ateşine dikti. "U-699 daha sonra Amerikan donanmasına teslim edildi ve Norfolk'daki Üssü'ne götürüldü. Burada gemiyi son çivisine kadar söktüler ve yok ettiler." Sandecker sordu. "Peki ya U-2015 ne oldu?"

"Bilmiyorum. Geminin akıbeti hakkında hiç kimseden bir haber alamadım ve Kaptan Harger'i de bir daha görmedim."

Sandecker memnun bir tavırla, "U-2015'in daha birkaç gün önce Antarktika'da bir Amerikan nükleer denizaltısı tarafından batırıldığını öğrenmek herhalde sizi sevindirecektir," dedi.

Hozafel'in gözleri kısıldı. "Savaştan çok sonra Alman U-gemilerinin Güney Kutbu denizlerinde faaliyette bulunduklarını duymuştum fakat onlarla ilgili hiç bilgi edinemedim."

Little, "Çünkü U-gemilerinin çok geliştirilmiş XXI ve XXII sınıf olanları hâlâ kayıplar listesinde yer alıyor," dedi. "Biz bu gemilerin Naziler tarafından kaçakçılık amacıyla muhafaza edildiklerini sanıyoruz."

"Sizin yanılmadığınızı kabul etmem gerekecek."

Telefon tekrar çaldığı zaman Sandecker konuşmak üzereydi. Amiral sanki

söylenecekleri duymaktan korkuyormuş gibi hoparlöre yaklaştı. "Evet?"

Pitt'in sesi, "Sadece teslimatı doğrulamak için aradım," dedi. "Pizza, kapınızın önünde ve siparişi getiren çocuk da akşamın sıkışık trafiğinde dükkâna dönmek için yola çıktı."

Sandecker, "Aradığın için teşekkür ederim," dedi. Amiralin ses tonunda bir rahatlama belirtisi yoktu.

"Umarım canınız yine pizza isteyince bizi ararsınız." Sandecker, "Ben böreği tercih ederim," diyerek bağlantıyı kapadı. Sonra yorgun bir sesle, "Eh, uçağa ulaşmışlar ve havalanmışlar," dedi.

Little birden neşelenerek, "Öyleyse sağ salim geri geliyorlar," dedi. Sandecker bu sözlere karşı çıktığını belli etmek için başını salladı. "Dirk akşam saatinin sıkışık trafiğinden söz ederken güvenlik güçlerine ait uçağın saldırısına uğradıklarını açıklamak istedi. Korkarım ki, köpekbalıklarından kurtuldular ama bu kez de daha korkunç bir canavarla karşı karşıyalar."

Moller Skycar otomatik pilotunun yönetiminde, gecenin karanlığına doğru yükseldi ve fiyordun karanlık sularının üzerinden geçti. Buzulların üzerinden geçerken de ağır ağır yüksekliğini artırdı. Eğer uçaktakiler arasında biri, Skycar'a ulaşınca, Punta Entrada'da bekleyen NUMA gemisine kadar sakin bir yolculuk yapacaklarını düşünmüşse, bu kişi çok acı bir şekilde yanılmış olacaktı. Ulrich Wolftan tam dört silahlı helikopter havalandı. Bunlar Skycar'ın yolunu keseceklerdi. Aslında bir helikopter yeterli olabilirdi ama Wolf’lar, kaçakları durdurmak için güvenlik güçlerinin helikopter filosunun tamamını görevlendirmişlerdi. Skycar dağlara ulaşmadan helikopterler onu engellemeye çalışacaklardı.

Kader Şirketler Topluluğu tarafından Messerchmitt-Bolkow Şirketi'nden satın alınan B0 105LS-7 helikopteri, Federal Alman ordusu tarafından özellikle yerdekilere destek olmak ve askeri amaçlarla kullanılmak üzere imal edilmişti. Skycar'ın peşine düşen helikopterin iki mürettebatı vardı ve ikiz motorları sayesinde saatte iki yüz seksen mil hız yapabiliyordu. Silah olarak da döner namlulu, yirmi milimetrelik bir topu vardı.

Giordino aletleri kontrol eden Pitt ile birlikte pilot mahallinde oturuyordu. Kadınlar ise arkadaki yolcu koltuğunda kucak kucağaydılar. Giordino'nun motorları son hızla çalıştırmaktan başka yapacağı pek bir şey yoktu. Uçağın yönetimiyle ilgili diğer işlerin hepsi bilgisayar kontrol ündeydi. Giordino'nun yanında oturan Pitt de radar ekranından peşlerindeki helikopterleri inceliyordu. Giordino inildedi. "Neden, yahu neden şu kocabaş belaları bizi rahat

bırakmıyorlar?"

Pitt radar ekranının dış kısmındaki hareketlenmeyi incelerken, "Görünüşe bakılırsa, çetenin tümü üzerimize geliyor," dedi.

Giordino, "Eğer ısıyla hedef saptayan ve kanyonlardan geçebilen füzeleri varsa, başımıza büyük dert açabilirler," dedi. "Sanmam. Sivil hava taşıtları pek ender askeri füzeleri taşıma olanağına sahiptir."

"Dağlarda onlardan kurtulabilir miyiz?"

Pitt, "Kurtulursak, bu kıl payı olacak," dedi. "Onların tek umudu biz menzillerinden çıkmadan yarım mil uzaklıktan ateş edebilmek olacak. Daha sonra biz onları geride bırakacağız. Sanırım helikopterlerin hızı bizimkinden otuz mil daha az."

Giordino dışarıya bir göz attı. "Buzuldan uzaklaşıp dağlara giriyoruz. Kanyonlar arasında kıvrılıp dönerken atışların hedefi bulması zor olacak."

Pat soluk ay ışığı altında uçağın iki yanından yükselen dağların siluetlerine sıkıntılı sıkıntılı bakarak, "Sizin kendi aranızda gevezelik yapmak yerine dikkatinizi şu meredi uçurmaya vermeniz gerekmiyor mu?" dedi.

Pitt yatıştırıcı bir sesle, "Siz ikiniz arkada ne âlemdesiniz?" diye sordu.

Megan heyecanla, "Bu dönme dolaba binmek gibi," dedi.

Pat tehlikenin farkındaydı ve kızı kadar coşkulu değildi. "Sanırım ben gözlerimi kapasam iyi olacak. İlgine teşekkürler."

"Hava boşlukları yüzünden ve dağların arasından geçmek için ani dönüşler yaparken savrulabiliriz, çünkü hızımız çok fazla," diye Pitt açıklama yaptı. "Fakat siz endişelenmeyin. Bilgisayar uçağı uçuruyor."

Pat tedirgin bir tavırla, "Aman yüreğime su serptin," dedi. Giordino helikopterlerin dağların yamaçlarını aydınlatan ışıklarına bakarak, "Kötü adamlar, saat dokuz yönünde zirvenin üzerinden geçecekler," dedi.

Saldırı helikopterlerinin pilotları kurnazca bir oyun oynadılar. Onlardan daha hızlı uçan Skycar'ın peşine düşmeye yeltenmediler. Garip görünüşlü uçağı vurabilmek için ellerinde sadece ve sadece bir tek fırsat olduğunu sezmişlerdi. Helikopterler aynı anda yükseldiler ve dere ağzına ateş ettiler. Yirmi milimetrelik mermiler, Skycar'ın önündeki alanda patladı.

Pitt hemen onların taktiğini anlayıp dirseğiyle Giordino'nun kolunu dürttü. "Sen uçağın kontrolünü al," diye bağırdı. "Bizi havada durdur ve geri git."

Giordino emre uydu ve nerdeyse Pitt sözlerini bitirmeden manevrayı tamamladı.

Bilgisayarın düğmesine basıp kapadı ve uçağın kumandasını üstlendi.

Pitt, "Eğer şu barajın içinden uçmayı denersek, bizi paramparça ederler," diye uyardı.

"Onların duruşlarını ayarlayıp bu tarafa nişan almaları sadece birkaç saniye sürer."

"İşte zaten plan da bu. Ben onların dönüp yolumuza ateş etmelerini bekliyorum, bizim o tarafa gideceğimizi hesaplıyor olmalılar. Fakat biz ileri atılacağız ve onları yeniden hedef saptamaya zorlayacağız. Devriye teknesine uyguladığımız planı tekrarlayacağız. Eğer her şey bizim düşündüğümüz gibi gelişirse, onlar yeniden hedef saptamaya fırsat bulamadan biz aramıza bir dağın girmesini sağlayacağız." Onlar konuşurlarken, helikopterler yeni hedef saptamak için manevra yaptılar. Birkaç saniye sonra da doğrudan Skycar'a mermi yağdırmaya başladılar. Bu, Giordino'nun uçağı yeniden dere ağzına yöneltmesi için bir işaretti. Plan kıl payı başarılı oldu, fakat uçak geri dönerken geçen birkaç saniye helikopterlerin onlara daha yaklaşmalarını sağladı. Bu kez kaçacak yer kalmamıştı, pilotlar çılgın gibi kaçan Skycar'a mermi yağdırdılar.

Mermiler kuyruk kısmına zarar verdi, tekerlekler isabet aldı ve uçağın üst kısmı birden parçalanıp karanlığın içine düştü. Kokpite birden soğuk hava doluverdi. Öldürücü ama yanlış hedeflere yönelen mermiler, uçağın dört bir yanından geçiyordu. Fakat Allah'tan uçağın motorları isabet almamıştı. Dere ağzının genişliği 15 metreyi geçmediği için Giordino uçağı yukarı kaldırıp aşağı indirdi. Yirmi milimetre çapındaki mermiler sarp kayalara çarptılar ve bir taş yağmuru başladı. Giordino bir köpek sürüsünden kaçmaya çalışan kedi gibi Skycar'ı değişik manevralarla yükseltti. Yüz metre daha, derken elli metre daha ve Giordino uçağı sert bir dönüşle doksan derece döndürdü. Sonunda mermi fırtınasını kesen kayalık bir tepenin arkasına geçti.

Kader Kuruluşları'nın silah depoları o kayalık dağın önüne geldiklerinde Skycar dağların karanlığında gözden kaybolmuştu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BUZLAR ALTINDAKİ KAR ARABASININ GÜZERĞÂHI, OKUMA KÖRFEZİ

ROSS DENİZİ, ROSS BUZULU, KÜÇÜK AMERİKA

10 NİSAN, 2001 BUENOS AİRES, ARJANTİN

Limuzinler Buenos Aires'deki İngiliz Elçiliği'nin daire şeklindeki araba yolunda uzun bir sıra oluşturmuşlardı. Tuvaletler giymiş hanımlar ve smokinli erkekler, uzun siyah arabalardan indiler. Yüksek bronz kapılardan fuayeye girenler burada İngiltere'nin Arjantin büyükelçisi Charles Lexington ve uzun boylu beyaz saçları kısa kesilmiş, sakin görünüşlü eşi Martha tarafından karşılandılar. Bu davet, Kraliçe Elizabeth'in sonunda tahttan ayrılması üzerine tahta çıkan Prens Charles onuruna veriliyordu.

Arjantin'in kaymak tabakasına mensup kişiler davet edilmişlerdi ve hepsi de gelmişti. Devlet Başkanı, Ulusal Meclis liderleri, kentin valisi, maliyeciler, sanayiciler ve ülkenin en çok sevilen ünlüleri bu davete katılmışlardı. On sekizinci yüz yıl kostümleri içindeki orkestranın çaldığı müzikle balo salonuna girenler, özellikle bu davet için İngiltere'den çağrılan en ünlü şeflerin hazırladıktan muhteşem büfeyi görünce afallıyorlardı.

Karl Wolf ve yanından hiç ayırmadığı kız kardeşleri o muazzam salona girdikleri zaman içerdeki herkesin bakışları onlara yöneldi. Karl Wolfun özel koruması her zaman onların yakınında oluyordu. O muhteşem kadınlar, aile geleneğine uyarak aynı model ama farklı renklerde tuvaletler giymişlerdi. Wolf’lar, İngiliz büyükelçisi tarafından karşılandıktan sonra balo salonuna girdiler. Kadınların özelliği ve zarafetine salondaki kadınların hepsi hayran kalmıştı. Karl'a, Geli, Maria ve Luci, kocalarıyla birlikte eşlik ediyorlardı ve Amerika'dan yeni dönen Elsie de onlara katılmıştı. Kız kardeşleri eşleriyle, Cole Porter'ın melodileriyle dans ederlerken, Karl, Elsie'yi büfeye götürdü ve yolda durup bir garsondan şampanya aldı. İki kardeş egzotik yemeklerden seçip kütüphaneye geçtiler. Burada yerden tavana kadar uzayan kitaplığın önünde 2 sandalye bulunan boş bir masaya oturdular.

Elsie tam çatalındaki peyniri ağzına götürmek üzereyken, eli havada öylece

kaldı ve yüzünde, gördüklerine inanamadığını açıklayan bir ifade belirdi Karl, kardeşinin yüzündeki o şaşkın ifadeyi inceledi ama arkasına dönüp bakmadı, sessizce bir açıklama bekledi. Bu açıklama yanında, beline kadar inen uzun kızıl saçlı hoş bir kadınla içeri giren uzun boylu bir erkekti. Erkek smokin giymişti, içinde brokar bir yelek vardı, yeleğin üst cebinden bir altın saat zinciri sarkıyordu. Kadın vücudunu saran, iki yanı derin yırtmaçlı siyah ipekli bir elbise giymişti, üzerinde siyah ipek kadife bir ceket vardı. Kristal boncuklarla yapılmış bir kelepçe kolye, narin boynunu süslüyordu. Bu çift, Wolf'lara yaklaşıp durdu. Pitt samimi bir tavırla, "Seni tekrar görmek ne güzel, Elsie," dedi. Elsie karşılık veremeden Pitt, Wolf'a döndü. "Siz de hakkında çok şey duyduğum şu kötü şöhretli Karl Wolf olmalısınız." Pitt sustu ve Pat'a döndü. "Size Dr. Patricia O'Connell'i takdim edebilir miyim?"

Wolf, Pitt'e tıpkı bir elmas kesicinin elmas parçasına çekici indirip de onu parçalara ayırmadan baktığı gibi bakışlarını yöneltti. Gerçi Wolf, Pitt'i tanımış gibi görünmüyordu ama Pat birden kanının donduğunu hissetti. Milyarder işadamı çok yakışıklıydı ancak insana, soğuk ve tehdit dolu gözlerle bakıyordu. Adamda gizlemeye çalıştığı vahşiliği akla getiren bir katılık vardı.

Pitt dostça bir tavırla, "Gerçi sizinle hiç karşılaşmadık ama sanki sizi tanıyormuşum gibi bir duygu var içimde," dedi. Wolf çok hafif bir Alman aksanıyla ama mükemmel bir İngilizceyle, "Sizin kim olduğunuz konusunda hiçbir fikrim yok," dedi.

"Benim adım Dirk Pitt."

Bir an için Wolf söylenenleri anlamamış gibi göründü. Sonra yüzü ağır ağır saf düşmanlık ifadesine büründü. Wolf soğuk bir sesle, "Siz Dirk Pitt'siniz öyle mi?" diye sordu.

"Ta kendisi." Pitt, Elsie'ye gülümsedi. "Beni gördüğüne şaşırmış gibisin. Seninle tekrar sohbet etmeye fırsat bulamadan Washington'u ansızın terk ettin."

Elsie şaşkınlıkla, "Sen nereden geldin?" diye sordu. Pitt kibarca cevap verdi. "Ulrich Wolf'dan geliyoruz. Pat ile gemiyi turladıktan sonra kendimizi Buenos Aires'de bulduk ve size bir merhaba demek istedik."

Eğer Elsie'nin gözleri lazer ışını saçsaydı, Pitt çoktan cızır cızır kızartılmış olurdu. "Seni öldürtebiliriz."

Pitt gayet sakin bir tavırla, "Bunu denediniz ve plan yürümedi," dedi. "Bunu bir daha denemenizi hiç tavsiye etmem, özellikle de İngiliz elçiliğinde ve bu insanların gözleri önünde sakın yapmayın."

"Sokağa çıktığınız zaman, sizin ülkenizde değil, benim ülkemde olacaksınız. Ve de kendinizi koruyamayacaksınız."

"Bu hiç de iyi bir fikir değil, Karl. O takdirde, bu gece Amerikan elçisi John Horn'un himayesi altında bizi buraya getiren Amerikalı deniz piyadelerinin canlarını sıkarsınız."

Wolfun irikıyım korumalarından biri, sanki Pitt'e saldırmak ister gibi öne doğru bir adım attı. Fakat o sırada Giordino arkada belirdi ve koruma görevlisinin tam karşısına dikildi, onun sağa sola hareket etmesini engelledi. Giordino'dan aşağı yukarı yirmi beş kilo daha şişmandı ve boyu da en aşağı yirmi santim daha uzundu. Adam nefretle aşağıya baktı ve, "Çok güçlü olduğunu da nereden çıkarıyorsun, küçük adam?" dedi.

Giordino alçakgönüllü bir tavır takınarak sırıttı. "Eğer az önce senin arkadaşlarından yarım düzinesini yok ettiğimi söylersem, bundan etkilenir misin?" dedi.

Pitt de atıldı. "İnan, seninle dalga geçmiyor," dedi. Muhafızın tepkisi çok eğlendirici oldu. Adam öfkeli mi yoksa ilgisiz mi davranması gerektiğini kestiremiyordu. Wolf elini havaya kaldırdı ve koruma görevlisine çekilmesini işaret etti. "Ulrich Wolftan kaçmayı başardığınız için hepinizi kutlarım. Benim güvenlik güçlerim çok yetersiz kaldı."

Pitt dostça mırıldandı. "Hayır, hiç de öyle değil. Adamlar gerçekten bayağı iyiydiler. Sadece biz şanslıydık."

"Aldığım rapora göre, bu işin şansla hiç ilgisi yok."

Karl Wolfun iltifatı da ancak bu kadar olabilirdi. Adam ağır ağır sandalyesinden kalkıp Pitt'in karşısına geçti. Pitt, Wolf’dan beş santim daha uzundu ve Şu Kader Şirketi'ndeki dikene yukardan bakabilmek onu memnun etmişti. Wolf'un gri-mavi gözleri parıldıyordu, fakat bu gözlerin dik bakışlarına şu çocuksu bakışma oyunundan çok düşmanını incelemeye önem veren Pitt, aynı Şekilde karşılık verdi.

"Bana karşı çıkmakla büyük bir hata yapıyorsunuz, Bay Pitt. Benim emrimdeki her imkânı, dünyayı dokuz bin yıl önce olduğu gibi saf ve temiz hale getirmek uğruna kullanmaya kararlı olduğumu herhalde artık anlamışsınızdır."

"Doğrusu bu kararı uygulama yönteminiz çok garip."

"Bu gece buraya neden geldiniz?"

Pitt hiç bocalamadı. "Sizin aileniz yüzünden çok büyük sıkıntılar yaşadım ve

evrenin efendisi rolünü oynamaya hazırlanan adamla tanışmaya karar verdim."

"Şimdi benimle tanıştığınıza göre?"

"Bana öyle geliyor ki siz olmayacak bir duaya amin demeye hazırlanıyorsunuz. Amenes'i yok eden kuyrukluyıldızın ikizinin gelecek ay, geri dönüp dünyaya çarpacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Kuyrukluyıldızın geçen defa olduğu gibi dünyaya çarpmadan geçmeyeceğini nereden biliyorsunuz?" Wolf düşüncelerini tartarak Pitt'e baktı ve kötü kötü gülümsedi. Wolfun onun gibi varlıklı ve güçlü bir adamdan korkmayan, onun ilahi varlığı karşısında ezilip büzülmeyen birisine hiç alışkın olmadığı açıkça fark ediliyordu.

"Yaklaşan felaket, kesin bir sonuçtur. Dünya artık üzerinde yaşayan canlılarının bildikleri haliyle var olmayacak. Sadece benim ailem dışında, siz dahil bu odadaki herkes yok olacak." Wolf yüzünde kötülük akan bir gülümsemeyle, "Fakat korkarım ki, bu felaket sizin düşündüğünüzden çok daha erken gerçekleşecek, Bay Pitt. Zamanı geliyor. Dünyanın sonu... tam dört gün on saat sonra gelecek." Pitt şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Beş günden daha az bir süre mi? Bu mümkün olabilir miydi?

Pat canının sıkıntısını gizlemek zahmetine katlanmadı. "Bunu nasıl yapabildiniz? Durumu bir sır olarak saklamak için neden bu kadar fazla uğraştınız?" diye sordu. "Neden yeryüzünde yaşayan insanların hepsi başlarına gelecek olan felakete hazırlansınlar diye durumu açıklamadınız? Sizde ve şu değerli kız kardeşlerinizde hiç vicdan yok mu? Sizin hiç merhametiniz yok mu? Milyarlarca çocuğun ölümünden aklı başında bir insan gibi, acı duymayacak mısınız? Siz de milyonları katleden atalarınız kadar kötüsünüz." Elsie birden ayağa fırladı. "Ne cüretle kardeşime hakaret ediyorsunuz?" diye tısladı.

Pitt kolunu Pat'in beline doladı. "Bu sümüklü böcek satıcıları için nefesini boşuna tüketme." Pitt'in yüzü öfkeyle gerilmişti. Bu yüzleşme giderek fazla gerginleşiyordu. Fakat bir açıklama daha yapmaktan kendini alıkoyamadı. Elsie'ye baktı ve ürpertici bir gülümsemeyle, "Biliyor musun Elsie, bahse girerim ki, seninle ve kız kardeşlerinle sevişmek, buzdan heykellerle sevişmeye benzer," dedi. Elsie, Pitt'in yüzüne bir tokat vurmaya hazırlandı ama Pat hemen ileri atıldı ve kadının kolunu yakaladı. Elsie silkinip kolunu kurtardı, aile bireyleri dışında birinin ona böyle kaba davranması Elsie'yi çok şaşırtmıştı. Bir an için Pitt de Wolf da iki kadının birbirlerine gireceklerini düşündüler ama Pat hafifçe gülümsedi ve Pitt ile Giordino'ya dönerek, "Ben sıkıldım," dedi. "Neden siz beyefendilerden biri beni dansa kaldırmıyor."

Pitt hazır Wolf’ların ilgisini çekmişken, onlardan biraz daha bilgi sızdırmanın daha akıllıca olacağına karar verdi. Giordino'ya hafifçe eğilerek, "Önce sen," dedi.

"Büyük bir zevkle." Giordino, Pat'in elini tuttu ve onu dans pistine götürdü, o sırada orkestra da "Gece ve Gündüz" isimli şarkıyı çalıyordu.

Pitt, Karl Wolf'a, "Programı hızlandırmakla çok akıllılık ettiniz. Bunu nasıl başardınız?" diye sordu.

"Ah, Bay Pitt, kendime sakladığım bazı sırlarım olmalı." Pitt başka bir yol denedi. "Sizi gemileriniz konusunda kutlamak isterim. O gemiler mühendislik bakımından gerçek birer şaheser. Sadece Mühendislik Çözümleri firmasından Norman Nixon'un inşa ettiği "Özgürlük" adındaki deniz kenti, sizin gemilerinizin mükemmelliğine biraz yaklaşabilmiş."

Wolf her şeye rağmen bu sözlerden etkilenmişti. "Bu doğru," dedi. "Ulrich Wolf’a kazandırdığımız özelliklerden birçoğunun o çizimlerden esinlenildiğini açıkça kabul ediyorum."

"O dev gel-git dalgaları devam ederken o muazzam gemilerin denizde yüzebileceklerine gerçekten inanıyor musunuz?"

"Mühendislerim, hesaplarının doğru olduğu konusunda bana güvence verdiler."

"Mühendisler yanılmışlarsa ne olacak?"

Wolfun yüzündeki ifadeden onun böyle bir olasılığı hiç düşünmediği anlaşılıyordu. "Tufan tam benim dediğim zamanda gelip geçecek ve gemilerimiz de güvencede olacak."

“Yeryüzü viraneye dönüştükten ve insanlarla hayvanların çoğu yok olduktan sonra ben buralarda kalmak istemem."

"İşte sizinle benim aramızdaki fark da bu, Bay Pitt. Siz bu olayı her şeyin sonu olarak görüyorsunuz, ben ise çok büyük bir yeni başlangıç diye niteliyorum. Şimdi, iyi geceler. Bizim yapacak çok işimiz var." Wolf kız kardeşini alıp oradan uzaklaştı. Pitt büyük bir çaresizlik içinde Wolf'un delinin biri olduğuna inanmak istiyordu, fakat bu adamın ve tüm ailesinin ihtirası, delilik sınırından öteye gidiyordu. Pitt orada öylece durdu, huzursuzdu. Bu kadar akıllı bir adamın çılgınca bir tasarı uğruna milyarlarca dolar değerindeki bir imparatorluğu gözden çıkarması imkânsızdı. Bu işin mutlaka mantıklı bir yanı vardı, düşünülemeyecek kadar korkunç bir gerçek... Peki ama ne? Wolfun kendi tarifesine göre Pitt'in

şimdi cevabı bulabilmek için dört gün on saat zamanı vardı. Peki, Wolf tarihi açıklamaya neden o kadar hevesli görünmüştü? Sanki adam, Pitt'in her şeyi bilmesine aldırış etmiyormuş gibi davranmıştı. Acaba Wolf artık hiçbir şeyin öneminin kalmadığına ve kimsenin bir şey yapamayacağına mı inanmıştı? Ya da acaba şu cin fikirli adamın aklında başka bir neden mi vardı? Pitt dönüp yürüdü. Bara geçti ve bir anejo, yüzde yüz mavi sabır otu karışımı tekila ısmarladı. Elçi Horn da gelip Pitt'in yanında durdu. Seyrek saçlı, ufak tefek bir adam olan Horn, bir ormanın üzerinde süzülürken etrafı kolaçan eden bir şahine benziyordu, yiyecek aramaktan çok hükümdar olması onu ilgilendiriyordu. Horn sordu. "Karl Wolf ile görüşmeniz nasıl gitti?" "Pekiyi gitti sayılmaz," diye Pitt cevap verdi. "Bu adam Tanrı'yı oynamayı aklına koymuş ve ben de diz çöküp ibadet etmeyi hiç öğrenemedim."

"O tuhaf bir adam. Benim tanıdığım hiç kimse Karl Wolf’a yaklaşamadı. Onun şu dünyanın sonunun geldiğine ilişkin fantastik hikâyeye neden inandığı da kesinlikle bilinmiyor. Burada ve Washington'da meslektaşlarımla konuyu görüştüm, onlar da böyle bir olayın yaşanacağına dair en küçük bir işaretin bulunmadığını söylediler. Yani şimdilik... "

"Siz Karl Wolf hakkında çok şey biliyor musunuz?" "Pek fazla bir şey bilmiyorum. Sadece istihbarat raporlarından öğrendiklerimle yetindim. Karl Wolfun büyük babası, savaşın sonunda Almanya'dan kaçan çok tanınmış bir Naziymiş. Adam buraya ailesi, bir grup Nazi dostu ve ülkenin en başarılı bilim adamları ve mühendisleriyle birlikte gelmiş. Bu insanlar, Arjantin'e yerleştikten kısa bir süre sonra iki yıldan daha kısa bir süre içinde büyük bir mali şirketler topluluğu kurmuşlar. En büyük çiftlikleri, bankaları ve ülkedeki büyük şirketleri satın almışlar. Ülkede işleri sağlama bağladıktan sonra dışa açılıp kimyasal maddelerden elektroniğe kadar pek çok dalda şubeler açmışlar. İlk sermayenin nereden geldiği hakkında da bazı tahminler yapılabiliyor. Söylentilere göre, sermaye Alman hazinesinden alınan altınlar ve kamplarda ölen Yahudilerden çalınmış eşyalarmış. Kaynak her ne olursa olsun, böyle kısa bir sürede bu derece büyük işler başarıldığına göre herhalde servet muazzammış."

"Bana aile hakkında neler söyleyebilirsiniz?"

Horn barmene bir martini sipariş etmek için konuşmasına ara verdi. "Bildiklerim daha çok söylentilerden ibaret. Arjantinli dostlarım, konu ne zaman golflardan açılsa hemen seslerini alçaltırlar. Söylentilere göre, şu Auschwitz'deki 'Ölüm Meleği' Dr. Josef Mengele, birkaç yıl önce boğularak ölünceye kadar Wolf’larla temastaymış. Kabul ediyorum, anlatılanlar hiç de akla yatkın değil. Fakat insanlar, genetik deneylerini sürdüren Mengele, Wolf’ların ilk nesli ile

çalışmalar yapmış, çok zeki ve de olağanüstü atletik yeteneğe sahip çocuklar yaratmış. Bu çocuklar, daha sonra daha da üstün ve kontrollü bireyler yetiştirmişler. Üçüncü kuşak Wolf'lardaki olağandışı benzerlikte bunu görebiliyorsunuz. Örneğin Karl Wolf ve kız kardeşleri tüm kuzenleriyle birbirlerine inanılmaz derecede çok benziyorlar. Çok saçma, bir başka dedikoduya göre de Adolf Hitler'in spermleri, savaşın son saatlerinde Berlin'den kaçırılmış ve Mengele bunları Wolf kadınlarını hamile bırakmak için kullanmış." Pitt sordu. "Siz bütün bunlara inanıyor musunuz?" Horn martinisini yudumlarken, "Kesinlikle inanmak istemiyorum," dedi. İngiliz istihbaratı bu konuda suskun kalıyor. Fakat benim elçilikteki istihbarat subayım, Albay Steve Miller, bilgisayardan yararlanarak Adolf Hitler'in fotoğraflarıyla Wolf'larınkileri karşılaştırdı. Kulağa ne kadar iğrenç gelirse gelsin, saç ve göz renkleri dışında yüz yapılarında büyük bir benzerlik var."

Pitt doğruldu ve elini uzattı. "Sayın büyükelçi, davetiniz ve korumanız için size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Buenos Aires'e gelmek çılgınlıktı ve siz Karl Wolf ile karşılaşmamı sağlamak için cömertçe zamanınızı harcadınız."

Horn, Pitt'in elini sımsıkı tuttu. "Şansımız varmış, Wolf'lar bu partiye geldiler. Fakat size şunu da belirteyim ki, bu kendini bilmez kaba adama birinin haddini bildirmesi beni çok sevindirdi. Ben bir diplomat olduğum için, böyle bir şeyi yapma lüksüne sahip değilim."

"Wolf kıyamet gününe sadece dört gün kaldığını söylüyor. Sanırım aile Pek yakında süper gemilerine binmiş olacak."

Horn, "Sahi mi?" dedi. "Bu çok garip. Yetkili birinden duyduğuma göre Karl, maden ocaklarının çalışmalarını incelemek üzere öbür gün Antarktika'ya gidiyormuş."

Pitt'in gözleri kısıldı. "Wolf demek ki sıvışıyor."

"Bu proje hep esrarengiz bir girişim sayıldı. Bildiğim kadarıyla CIA hiçbir zaman içeri bir ajanın sızmasını sağlayamadı."

Pitt, Horn'a gülümsedi. "Siz de istihbaratla ilgili konuları çok yakından ilgileniyorsunuz, sayın büyükelçi."

Horn omuzlarını silkti. "Çorbada tuzunun olması her zaman yarar sağlar. Pitt elindeki tekila bardağını salladı ve içkinin buz parçaları arasında kıvrılışını seyretti. Acaba Antarktika'da bu kadar önemli olan ne vardı ki, Wolf böyle bir zamanda araya bilide bu geziyi sıkıştırmak istemişti? Pitt'e göre, Dördüncü

İmparatorluğun yeni liderinin kutup seyahati yerine şu sırada büyük olaya hazırlanmak için donanmasının bulunduğu yere gitmesi gerekirdi. Antarktika'ya gidip geri dönmek iki gün alırdı. Bu hesaplara uymuyordu.

33

Ertesi gün iki yüz mensubu olan Wolf hanedanından yirmi yedi kişi, Kader Şirketleri'nin belli başlı yöneticileri ve Dördüncü İmparatorluğun baş mimarları, Kader Şirketleri merkezinde toplandı. Bu kişiler şirketin, duvarları tik ağacından yapılmış lambri ile kaplı ve on metre uzunluğunda yine tik ağacından yapılmış oymalı toplantı masası bulunan çok büyük yönetim kurulu salonunda bir araya gelmişlerdi. Salonun bir ucundaki şöminenin üzerinde Ulrich Wolf un büyük bir yağlıboya tablosu asılıydı. Ailenin babası, siyah bir SS üniformasıyla dimdik duruyordu. Çenesi öne uzamış, siyah gözleri tablonun da ötesinde uzak bir ufka bakıyordu. On iki kadın ve on beş erkek, kristal bardaklarla elli yıllık Porto şarabı ikram edilirken sabırla bekledi. Tam saat onda Karl Wolf başkan odasından çıkıp salona geldi ve masanın sonundaki yerine oturdu. Birkaç saniye. Bakışlarını masada merakla bekleyen kız kardeşlerinin, erkek kardeşlerinin ve kuzenlerinin yüzlerinde gezdirdi. Babası Max Wolf, Karl'ın solunda oturuyordu. Bruno Wolf ise sağındaydı. Karl Wolfun dudakları hafif bir gülümsemeyle aralanmıştı ve neşeli görünüyordu.

"Kader Şirketleri merkezindeki ve çok sevdiğimiz Buenos Aires kentindeki son toplantımıza başlamadan önce, sizlerin ve sevdiklerinizin bu kadar kısa zamanda böylesine büyük işler başarmış olmanıza duyduğum hayranlığı belirtmek istiyorum. Wolf ailesinin her üyesi, kendisinden beklenenin çok üstünde çalıştı ve hiç kimsenin düş kırıklığı yaratmamış olmasından da hepimiz gurur duymalıyız."

Bruno, "Yaşa Yaşa," diye bağırdı. Masadakiler de aynı sözü tekrarladılar ve büyük bir alkış koptu.

Max Wolf söz aldı. "Oğlumun liderliği olmadan, büyükbabalarımız başlattığı bu mücadele asla sonuçlandırılamazdı. Yaklaşan yenidünya düzenine geçmek uğruna yaptığınız katkılarla, damarlarında Führer'in kanı dolaşan sizler, ailemizi yücelttiniz ve şimdi de Dördüncü imparatorluk fikrimi gerçekleştirmek üzeresiniz. Sizlerle gurur duyuyorum."

Masadan tekrar alkışlar yükseldi. Bir yabancı salondakileri görse Max Wolf dışında herkesin kopyalanmış olduğunu düşünürdü. Aynı yüz hatları, vücut yapısı, gözler ve saçlar yönetim kurulu salonu sanki bir aynalar salonu gibiydi.

Karl bakışlarını Bruno'ya çevirdi. "Bugün burada olmayanların hepsi İllrich Wolf a bindi mi?"

Bruno başını salladı. "Aile üyelerinin hepsi dairelerine yerleştiler."

"Yük ve malzeme tamam mı?"

Wilhelm Wolf elini kaldırıp rapor verdi. 'Yiyecek stokları hazırlanıp dört gemiye yüklendi. Gemi personelinin hepsi gemilere bindiler ve sayımlan yapıldı. Araç ve gereçler ile her türlü elektronik sistem tek tek elden geçirildi, tekrar tekrar test edildi. Hepsi mükemmel çalışıyor. Hiçbir şey şansa bırakılmadığı gibi gözardı da edilmedi. Her türlü engelleme dikkate alındı ve alternatifi hazırlandı. Gemiler, bilgisayar araştırmalarında görülen en büyük gel-git dalgalarına bile dayanmaya hazır. Geriye kalan tek şey, bizim de Ulrich Wolf'a gidip dirilişi beklememizden ibaret."

Karl gülümsedi. "Bensiz gitmek zorundasınız. Ben daha sonra geleceğim. Okuma Körfezi'ndeki maden işletmesinin son hazırlıklarını yerinde incelemem çok önemli."

Elsie gülümseyerek, "Geç kalma," dedi. "Sensiz yola çıkmak zorunda kalabiliriz."

Karl güldü. "Sen hiç korkma, sevgili kardeşim. Benim gemiyi kaçırmaya hiç niyetim yok."

Rosa elini kaldırdı. "Amerikalı bilgin gemiden kaçmadan önce Amenes yazıtlarını çözebildi mi?"

Karl başını iki yana salladı. "Ne yazık ki, kadın ne bilgi edindi, hepsini yanında götürdü."

Bruno sordu. "Ajanlarımız o bilgileri geri alamaz mı?"

"Korkarım ki hayır. Kadın, Amerikan Elçiliği'nde çok iyi korunuyor. Biz onu tekrar ele geçirmek için bir plan geliştirip operasyon düzenleyinceye kadar iş işten geçmiş olur." Eski çevreler ve onların ilkel bitki ve hayvan hayatı üzerinde ki etkilerini araştıran ve ailenin paleoekolojisti olan Albert Wolf konuşmak için izin istedi.

O gün tufanı yaşamış olanların anlattıklarına bir göz atabilmek çok yararlı olurdu, fakat sanırım bizim bilgisayar projeksiyonlarımız nelerle karşılaşacağımızı ayrıntılı olarak gösteriyor."

Elsie, "Gemiler açık denize çıkınca, öncelikle onları küllerden, volkanik

gazlardan ve dumandan korunmalarını sağlamalıyız," diye ekledi. Ailenin mühendislik dâhisi Berndt Wolf, "O konuda için rahat olsun, kuzenim," dedi. "Gemilerin iç kısımları birkaç saniye içinde hava geçirmez duruma gelebiliyor. Sonra da özel geliştirilmiş filtre tesisatı çalışmaya başlıyor. Sistemlerin tümü test edildi ve hepsi de yüzde yüz yeterli. Uzun bir süre, saf ve temiz hava soluma projesi gerçeğe dönüştürüldü."

Maria Wolf sordu. "Karaya çıkmamız mümkün olduğu zaman dünyanın hangi bölgesine gideceğimize karar verdik mi?" Albert cevap verdi. "Biz hâlâ araştırma aşamasındayız ve bazı hesaplar yapıyoruz. Öncelikle kıyametin ve gel-git dalgalarının dünyanın kıyılarını nasıl değiştireceğine karar vermeliyiz. Tufan dindikten sonra durumun analizini yapmak gerekecek. Sorun bundan ibaret."

Karl masa başında oturan akrabalarına baktı. "Her şey kara parçalarının nasıl değiştiğine bağlı olacak. Avrupa, Rusya'daki Ural dağlarına kadar sularla kaplanabilir. Su, Sahra Çölü'nü doldurabilir. Buzlar Kanada'yı ve Amerika Birleşik Devletleri'ni kaplayabilir. Bizim birinci önceliğimiz bu felaketi sağ atlatabilmek ve yenidünya düzenimiz için karargâh kentimizi nereye kuracağımıza karar vermeden önce sabırla beklemek olacak."

Wilhelm, "Aklımızda birçok yer var," diye söze başladı. "İlk sırada San Francisco gibi bir liman olasılığı var. Böyle bir yerde gemilerimizi demirleyebiliriz. Yakınında ekin ve sebze yetiştirmeye uygun toprakların bulunduğu bir yer olmalı ve merkezi bir bölge seçilmeli ki kolayca dağıtım yapılabilsin. Böylece otoritemizi yeni dünyaya yayabilmek daha kolay. Aslında her şey kıyametin boyutlarına bağlı." Uzmanlık dalı eğitim olan ve de donanmanın öğretim sistemini denetlemekle görevlendirilmiş olan Gerda Wolf sordu. "Kıyıya çıkmadan önce gemimde ne kadar süre kalacağımız konusunda bir fikriniz var mı?"

Albert, Gerda'ya bakıp gülümsedi. "Kesinlikle zorunlu olduğumuz süreden fazla değil, sevgili kardeşim. Yıllar gelip geçebilir fakat bizim karayı güvence altında fethetmeye başlamamız ne kadar sürer onu bilmemize kesinlikle imkân yok."

Maria, "Karada sağ kalmayı başaranlar," dedi. "Biz onlara nasıl davranacağız?"

Bruno karşılık verdi. "O insanların sayısı acınacak kadar az olacak. Bu arada bildiklerimizi, koşullara ellerinden geldiğince uyum sağlayabilsinler diye güvenli bölgelere yerleştireceğiz." "Biz onlara yardım etmeyecek miyiz?"

Bruno başını salladı. "İnsanlarımızın topraktan yararlanmaya başlamadan önce

kullanacakları yiyecek stoklarını başkalarına dağıtamayız."

Max Wolf, "Zamanla, Dördüncü İmparatorluk mensuplarının dışında insanlığın tümünün nesli tükenmiş olacak. En güçlünün sağ kalması doğal. Evrim böyle gerçekleşir. Bir gün üstün bir ırkın dünyayı yöneteceği Führer tarafından ileri sürülmüştü. İşte o üstün ırk biziz," diye söze atıldı.

Felix Wolf, "Lütfen dürüst olalım," dedi. "Biz fanatik Naziler değiliz. Nazi partisi büyük annelerimiz ve büyükbabalarımızla birlikte öldü. Bizim kuşağımız Adolf Hitler'e sadece önsezileri için saygı duyuyor. Gamalı haça tapmıyoruz ve Hitler'in fotoğrafı önünde durup, "Heil" diye selamlamıyoruz. Biz kendi ırkımıza mensubuz, bu ırk, daha yüksek düzeyde bir insanlık yaratıp, bugünün dünyasını suçlardan, ahlaksızlıktan kurtarmak için yaratıldı: eski toplumun günahlarından arınmış yeni bir uygarlık yaratacağız. Bizim genlerimiz sayesinde, saf ve de geçmişin kötülüklerinin değmediği yeni bir ırk doğacak." Otto Wolf toplantı süresince sessiz sedasız oturduktan sonra konuşmaya başladı. "Felix bizim amacımızı ve görevlerimizi gayet güzel özetledi. Şimdi geriye kalan sadece büyük araştırmamızı başarıyla sonuca ulaştırmak."

Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Sonra Karl ellerini kavuşturup ağır ağır konuştu. "Gelecek yıl bu zamanlar çevremizin durumunu görmek çok ilgi çekici olacak. Gerçekten de, inanılmaz bir dünya bizi bekliyor."

34

Küçük üstü kapalı, beyaza boyanmış ve üzerinde yazı bulunmayan bir kamyonet, Buenos Aires'in federal bölge sınırları içinde kalan Jorge Newbery Havaalanı'nın terminal binasının önünden geçti ve de onarım hangarının kapısında durdu. Havaalanı normal olarak Paraguay, Şili ve Uruguay'dan kalkan uçaklar da dahil Arjantin'in yerel havayolu şirketlerine hizmet veriyordu. Pistte görevli elemanların hiçbiri gövdesinde NUMA kelimesi yazılı, mavi renkte özel jet uçağının alana inip kamyonetin beklediği hangara doğru ilerlediğini fark etmedi.

Yolculara ayrılan kapıdan üç erkekle bir kadın çıktı ve öğle güneşi altında iyice ısınan beton piste indiler. Tam onlar onarım hangarının idare bürosunun kapısına yaklaşırlarken geri dönüp kamyonete doğru yürüdüler. Onlar kamyonetten on metre kadar uzaktayken, arka kapı açıldı ve kamuflaj giysileri içindeki dört Amerikan deniz piyadesi yere atlayıp kamyonetin çevresini sardılar. Ekibin başındaki çavuş, Kongre üyesi Bayan Smith, Amiral Sandecker, Hiram Yaeger ve üçüncü bir adamın kamyonete binmelerine yardım edip kapıyı

kapadı. Kamyonetin içi özenle döşenmiş bir büro ve kumanda odasıydı. Dünyanın dört bir yanındaki Amerikan elçilikleri için geliştirilmiş elli kamyonetten biriydi bu. Elçilik personelinin, 1979 yılının Kasım ayında İran'da yaşanan kaçırma ve rehin tutma olayı gibi saldırılardan kaçabilmelerini sağlamak amacıyla geliştirilmişlerdi. Pitt bir adım öne çıkıp kamyonete ilk binen kongre üyesi Lauren Smith ile kucaklaştı. "Sen ha... Muhteşem yaratık... Seni beklemiyordum. "

Pat O'Connell, Pitt'in kolunu Loren'in beline doladığını görünce birden kıskançlık duygusuna kapıldı. Colorado'lu Kongre üyesi Pat'in tahmin ettiğinden çok daha güzel ve çekiciydi.

"Amiral benden gelmemi istedi ve şu sıralar bir seçim kaygısı da yoktu Birkaç saatliğine de olsa, işte buradayım." Pitt içtenlikle, "Çok yazık," dedi. "Buenos Aires'i gezebilirdik." Loren Smith kısık bir sesle, "Bunu ben de isterdim," diye iç geçirdi. Sonra Giordino'yu gördü. "Al, seni görmek ne güzel." Giordino genç kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Hükümetimin görev başında olduğunu görmek bana daima zevk verir."

Sandecker kamyonete bindi, onu Yaeger ve yabancı adam izledi. Amiral, Pitt ile Giordino'ya sadece başıyla selam verdi. Doğruca Pat O'Connell'in yanına gitti. "Sizinle tekrar tokalaşabilmekten ne büyük mutluluk duyduğumu bilemezsiniz, doktor."

Pat de amirali alnından öperek, "Siz de benim burada olmaktan ne büyük mutluluk duyduğumu bilmiyorsunuz. Bizi kurtarsınlar diye Dirk ve Al'ı gönderdiğiniz için kızım ve ben size minnettarız," diye karşılık verdi.

Amiral iğneleyici bir tavırla, "Onları göndermeme gerek yoktu. Nasıl olsa kendi kendilerine karar verip giderlerdi," diyerek Pitt ve Al'in gözlerinin içine baktı.

Yaeger eski dostlarıyla ve Loren'le ilk kez karşılaşan Pat'le selamlaştı. Daha sonra Amiral Sandecker, Dr. Timothy Friend'i takdim etti. “Tim benim eski bir okul arkadaşım. Lisedeyken matematik dersinden geçmeme yardımcı olmuştu. Ben denizcilik akademisine gittiğim zaman o da jeofizik dalında doktora yapmak için Colorado Madencilik Okulu'na gitti. Bununla yetinmeyince, Stanford Üniversitesi'nde astronomi dalında doktora yaptı ve ülkenin en saygın astronomlarından biri oldu. Ayrıca hükümete ait Stratejik Bilgisayar Laboratuvarı'nın müdürü oldu. Tim görüntü değiştirme tekniklerinin bir sihirbazıdır."

Friend'in dazlak başını kır saçlar çevreliyordu, tıpkı bir grup gümüş balığının

mercan kayalığının çevresini sarması gibi... Kısa boylu bir adam olduğu için uzun boylu sayılan iki kadınla konuşurken başını biraz yukarı kaldırması gerekiyordu.

Kısa boylu olan Giordino, Tim Friend'in başını hiç oynatmadan göz göze gelebileceği tek kişiydi. Arkadaşlarının yanındayken sessiz kalan Tim Friend, öğrencilere, şirket yöneticilerine ya da yüksek mevkilerdeki hükümet görevlilerine konferans verirken dışa dönük ve çok canlı biri oluyordu.

Pitt kamyonetin kargo bölümüne yerleştirilmiş olan maroken kaplı sandalye ve koltukları işaret ederek, "Oturmaz mısınız?" diye sordu. Herkes oturunca, elçilikten gelen bir görevli arabanın arka tarafındaki küçük bölmeden kahve ve sandviç alıp konuklara ikram etti.

Sandecker hemen konuya girdi. "Loren de gelmek istedi. O ve kongredeki yardımcıları Kader Şirketleri hakkında soruşturma yaptılar ve ilgi çekici bilgiler edindiler."

Loren, "Şu son iki gün içinde öğrendiklerim oldukça endişe verici," diye söze başladı.

"Wolf ailesi ve Kader Şirketleri, sahip oldukları şirketlerin hepsini, ulusal ve uluslararası kuruluşlardaki tüm hisselerini, mali holdinglerini, tüm bonolarını, senetlerini, emlaklarını ve evlerindeki eşyanın tümünü büyük bir gizlilik içinde, sessiz sedasız satmışlar. Banka hesaplarının hepsi kapatılmış. Milyarlarca dolar altına çevrilmiş ve bu altınlar da gizli bir yere nakledilmiş." Pitt, Loren'in açıklamasını tamamladı. "O altınlar şimdi adamların gemilerinin kargo bölümlerinde."

"İki yüz kişiden oluşan bir aile sanki hiç yaşamamış gibi." Pitt inandırıcı bir sesle, "Bunlar öyle aptal insanlar değiller," dedi. "Ben onların yanlış bir kanıya varabileceklerini hiç sanmıyorum. Şimdi, dünyaya gelen bir kuyrukluyıldız var mı yok mu, onu söyleyin."

Sandecker, "Tim'in buraya gelmesini istememin başlıca nedeni bu," dedi.

Friend koltuklarla sandalyeler arasında duran bir masanın üzerine küçük kâğıt desteleri koydu. Birinci desteyi alıp notlarını gözden geçirdi. "Bu soruya cevap vermeden önce, biraz gerilere gitmeme izin verin, böylece Wolf’ların ne yapmaya hazırlandıklarını daha iyi anlayabilirsiniz. Bence açıklamalara, M.Ö. yedi binli yıllarda kuyrukluyıldızın dünyaya çarpmasıyla başlamakta yarar var. Allahtan, bu düzenli aralarla tekrarlanan bir olay değil. Gerçi dünyamıza her gün çarpan göktaşları var ama bunlar ancak bir yumruk büyüklüğünde ve atmosfere

girince de yanıyorlar. Aşağı yukarı her yüzyılda bir kez yaklaşık 50 metre çapında bir göktaşı dünyaya çarpıyor, örneğin Arizona, Winslow'daki krateri oluşturan, bir de 1908 yılında Sibirya'ya çarpmadan infilak eden göktaşı gibi. Bir milyon yılda bir kez, yarım mil genişliğinde bir göktaşı, dünyadaki tüm nükleer enerji aygıtlarının aynı anda patlamasına eşit bir güçle harekete geçiyor. Böyle, iki binden fazla doğal füze, düzenli bir program çerçevesinde dünyamızın yörüngesinden geçiyor." Pat, "Hiç de hoş bir tablo değil," dedi.

Friend gülümseyerek, "Bunun için uykuların kaçmasın," dedi. "Senin döneminde bir göktaşı yüzünden ölme olasılığın yirmi binde bir. Ancak şansımızın dönmesinin sadece bir zaman sorunu olduğu da mantıklı bir ihtimal."

Pitt kendine bir fincan kahve hazırladı. "Anladığım kadarıyla siz gerçekten müthiş bir felaketten söz ediyorsunuz."

Friend başını hızlı hızlı sallayarak, "Gerçekten öyle," dedi. "Her yüz milyon yılda bir, dev bir göktaşı ya da bir kuyrukluyıldız, altmış beş milyon yıl önce Yucatan'ın ilersindeki denize düşüp de dinozorları yok eden kuyrukluyıldız gibi dünyaya çarpıyor. Bu son çarpışmayı da çapı altı mil olan bir göktaşı gerçekleştirdi ve yüz yirmi mil genişliğinde bir krater yarattı."

Friend sözlerine devam etmeden önce önündeki notları karıştırdı. "Bu aslında dokuz bin yıl önce dünyaya çarpan kuyrukluyıldızdan daha küçüktü. Bilgisayardaki modelimiz onun yaklaşık on mil çapında olduğunu ve Kanada'da Hudson Körfezi'ne düştüğünü kanıtlıyor. Bunun sonucunda ortaya çıkan zincirleme reaksiyon, yeryüzündeki bitki ve hayvan hayatının yaklaşık yüzde doksanının sona ermesine yol açtı. Bu da altmış beş milyon önce dinozorları yok eden kuyrukluyıldızdan yüzde yirmi oranında daha fazla zarar yarattığını gösteriyor."

Loren büyük bir ilgiyle Friend'e baktı. "Bir zincirleme reaksiyon ne tür felaketlere neden olabilir?"

"On mil çapında ve birkaç milyar ton ağırlığında bir cismi alırsınız, sonra onu bir vakumdan geçirip saatte yüz otuz bin mil hız yapan dev bir topa dönüştürürsünüz. Ve işte o zaman aklın almayacağı derecede muazzam bir patlama yaşanır. Çarpışmanın şoku dünyanın her köşesine yayılırken belki de yeryüzünde çok büyük bir gürültü kopmuştur. Çok karmaşık olan ve ancak iki saatte anlatabileceğim bilgisayar ve görüntüleme tekniklerini kullanarak kuyrukluyıldızın Hudson Körfezi'nin güneydoğu bölümüne düştüğünü ve iki yüz otuz mil çapında bir krater yarattığını saptadık. Dev kuyrukluyıldız dünyaya çarparken körfezdeki suyun tümü buhar olmuştu ve kuyrukluyıldız iki mil

derinliğe gömülmüştü. Astronotlar, kraterin kalıntılarının çevrelediği kıyıların fotoğraflarını çektiler." Yaeger sordu. "Bunun bir asteroit ya da göktaşı değil de bir kuyrukluyıldız olduğunu nereden biliyorsunuz?" "Bir asteroit küçük boyutlardadır. Aslında minik bir gezegendir, güneş sisteminde dolaşır ve güneşin çevresinde döner. Bunların bazılarında bol miktarda karbon bulunur, bazıları ise demir, silikon ve diğer mineralleri içerirler, yani mineral ağırlıklıdırlar. Göktaşları ise daha çok, birbirleriyle çarpışan asteroitlerden kopan parçalardır. Bugüne kadar görülen en büyük göktaşı yetmiş ton ağırlığındaydı. Kuyrukluyıldız ise bunlardan çok farklıdır. Bazen buz, gaz ve taşlı toz parçacıklarından oluşan kirli bir kartopu sayılır. Bunlar genellikle güneş sisteminin dış kısmında oval yörüngelerde çok uzun zaman yol alırlar ve ara sıra güneş sisteminin dışına çıktıkları da görülür. Güneşin ve gezegenlerin yerçekimi yüzünden pek azı güneşin çevresinde yörüngeye girer. Bunlar güneşe yaklaştıkları zaman, kuyrukluyıldızın yüzeyindeki buz buharlaşır ve çok gösterişli bir kuyruk oluşturur. Kuyrukluyıldızların gezegenlerin oluşumu sırasında geride kalan artıklardan meydana geldiklerini sananlar da var. Jeofizikçiler, Hudson Körfezi kenarlarında bulunan mikroskobik kalıntıları inceleyerek bunların, M.Ö. yedi bin yıllarında dünyaya çarpan kuyrukluyıldıza ait olduğunu saptadılar. Yapılan testler, asteroitlerde bulunan metal ve minerallerin var olmadığını ortaya çıkardı."

Sandecker, "Yani bir çarpışma yaşadık," dedi. "Sonra ne oldu?" "Ölçülemeyecek miktarda sıcak kaya parçacıkları, buhar, toz ve duman atmosferin üzerine toplandı ve daha sonra da korkunç bir yağmur halinde yeryüzüne yağdı. Tüm dünyada kontrol edilemeyen çok büyük yangınlar başladı. Çok fazla miktarda sülfür, şok ile ısınan nitrojen ve büyük dozlarda fluorid atmosfere yayıldı. Ozon tabakası parçalandı, kasırga şiddetindeki rüzgârlar karaları ve denizleri kamçılarken gökyüzü tanınmaz hale geldi. Bizim yaptığımız modelleme, bu bulutların ve dumanın on dört aydan daha uzun bir süre gökyüzünde kaldığını gösterdi. Zaten sadece bu bile yeryüzündeki hayatın büyük bir bölümünü yok edip yiyecek zincirini çökertirdi." Loren alçak bir sesle, "Bunları hayal etmek bile bana çok korkunç geliyor," dedi.

Friend acı acı gülümsedi. "Ne yazık ki bu sadece felaketin birinci perdesi. Çünkü Hudson Körfezi, Atlantik Okyanusu'na açılıyordu ve yedi sekiz mil yüksekliğindeki dalgalar düzlükleri kaplayacaktı. Dünyadaki birçok adayla birlikte, Florida da yok olacaktı. Avrupa ve Afrika'nın büyük bir bölümünde kıyılardan yüzlerce mil uzaklıktaki kara parçaları sular altında kalacaktı. Avustralya'nın eski sakinleri daha çok kıyılarda ve kıyılara yakın bölgelerde yaşadıkları için kıtada yaşayanların yüzde doksan dokuzu ölmüş olacaktı.

Güneydoğu Asya sular altında kalacaktı. Denizdeki canlıların çok büyük bir bölümü kıyıların iç kesimlerine sürüklenecek ve dev dalgalar dinince onlar da ölüme terk edileceklerdi. Okyanusların kimyasal yapısı da değişecekti. Okyanuslarda hareketlendirmenin öldürmediklerini çamur ve döküntüleri yok edecekti.

Kuyrukluyıldızın çarpmasıyla sarsılan dünyada, Richter ölçeğinin çok üstünde depremler oluşacak, bu da dağların, düzlüklerin ve çöllerin boyutlarını değiştirecekti. Sonra da yeryüzünde suskun olan ya da faaliyet halinde bulunan bütün volkanlar patlayacak ve bir mil kadar yükseklikteki lavlar çevreyi kaplayacaktı. Eğer bir astronot, tufandan önce Mars'a uçup da iki yıl sonra geri dönmüş olsaydı, dünyayı tanıyamayacaktı ve de tanıdığı ya da sevdiği insanları hayatta bulamayacaktı. Bu kişi dünyadaki tek canlı insan da olabilirdi."

Pitt astronomi bilginine baktı. "Pek de güzel bir tablo çizmediniz." "Tufandan sonrası daha da berbattı. Karalarda sular için geniş yollar açılmıştı. Bugün bile jeologlar o suların oralara nasıl geldiğini hâlâ bilmiyorlar Topraktan sökülmüş ağaçlar, hayvanların ve deniz yaratıklarının cesetleri iç kısımlarda büyük yığınlar oluşturmuşlardı. Bu yığınlar, dünyanın donmuş bölgelerinde hâlâ bulunabilir. Bunlar dünyanın büyük bir tufan geçirdiğini kanıtlamaktadır. Çok büyük miktarda su kara parçalarıyla çevrilip gölleri oluşturdu. Bu arada Atlantik Okyanusu'nu Akdeniz'in vadilerinden ve nehirlerinden ayıran kara süpürülüp gitti ve yerini deniz aldı. Eski buzullar eridiler ve yerlerini yenileri aldı. Bir zamanlar sert rüzgârların estiği, dondurucu soğukların yaşandığı yerlere ılıman iklim hâkim oldu ve tropikal ormanlar oluşmaya başladı. Gobi, Sahra ve Mojave bölgeleri, bir zamanlar tropikal ormanlar bölgesiydi ama sonradan kuru ve bitki örtüsüz kaldı. Bir zamanlar su yüzeyinin üzerinde kalan karalar, artık kaybolmuşlardı! Kutupların manyetik güçleri de yer değiştirdi. Var olan uygarlıklar su yüzeyinin iki yüz metre kadar derinliğine gömüldü. Dünyanın yeniden kendini toparlaması için yirmi yıl gerekliydi. Her nasılsa sağ kalmayı başaran pek az sayıda insanı çok zor şartlar bekliyordu ve onların bizim atalarımız olabilmeleri de gerçekten bir mucizedir."

Pat fincanını masanın üzerine bıraktı. "Dünyanın ilkel insanları öylesine kötü bölünmüşlerdi ki, binlerce yıl, neler yaptıklarının kaydını tutamadılar. Amenes'lerin, pek çoğu kaybolan yazıtlarının dışında, yaşanan kıyamet hakkında bilinenler hep ağızdan ağıza yayılmış söylentilerden İbaret. Ancak eski Mısırlılar, Sümerler ve Hindistan'daki indus uygarlığı, yazılı dili yeniden keşfedip kayıt düşmeye başladılar ve felaketle ilgili öyküler yayıldı." Pitt, "Hangi kentlerin, arkeolojik hazineleriyle hangi sarayların denizin

derinliklerinde olduğunu ya da yüzlerce metre kalınlığında çamur ve kaya tabakasının altında kaybolduğunu kim bilebilir," dedi. "Sadece Amenes'lerin bıraktıkları yazıtlar dışında o çok eski geçmişin, uygarlıklar kendilerini yeniden yaratmaya başlamadan önceki durumunu öğrenmemize hiç imkân yok."

Gruptakilerin her biri, bu kâbusla ilgili düşüncelerini açıklarken Friend sessiz kalmıştı. Yönetim kamyonetinde oturanlara göz gezdirdi, onların gözlerindeki korku ifadesi merakını uyandırmıştı.

Sadece Pitt'in bakışları sakindi. Sanki o çok farklı bir şeyi, çok çok uzaklarda olan bir şeyi düşünür gibiydi.

Sandecker somurtarak “Ve işte kıyamet böylece sona erdi," dedi. Friend ağır ağır başını salladı. "Ben daha en kötü bölüme gelmedim," derken az önce yüzünde beliren gülümseme kaybolmuştu. "Bilim adamları yerkürenin yaşadığı kıyametlerin, uzaydan gelen cisimlerin etkisiyle gerçekleştiğini daha birkaç yıl önce fark edebildiler. Şimdi, büyük bir kuyrukluyıldızın ya da asteroitin çarpmasıyla dünyanın şeklinin değişebileceğini biliyoruz. Charles Hapgood sadece yirmi ya da en fazla kırk mil kalınlığında olan kabuk, içi mağma olan çekirdeğin ekseni etrafında dönerek iklimde ve kıtaların hareketleri üzerinde büyük bir etki yarattığını ileri sürdü. Bu, dünyanın kabuk değiştirmesi olarak tanımlanıyor ve sonuçları gerçekten çok feci olabilir. Önceleri Hapgood'un teorisine diğer yeryüzü bilimcileri güldüler. Sonra Albert Einstein bu konuya eğildi ve Hapgood ile aynı görüşü paylaştığını belirtti.

Yaeger, "Bu, biraz da futbol topunu teflon ile kaplamak gibi bir şey," dedi.

Friend, "Prensip aynı. Bizim bilgisayar görüntülememiz çarpmanın kabuğa basınç yapıp onu hareket ettirdiğini gösterdi. Bunun sonucunda bazı kıtalar, adalar ve bazı kara parçaları ekvatora biraz daha yaklaşırken bir kısmı da uzaklaştılar. Bu hareketlenme aynı zamanda Kuzey ve Güney kutuplarının da eski durumlarını değiştirip daha ılıman iklimlere kaymalarına neden oldu ve trilyonlarca ton su okyanusları nerdeyse 150 metre daha yükseltti. Size bir örnek vermek için şunu söyleyeyim: felaketten önce bir insan Londra'dan Manş'ı geçip Fransa'ya kadar ayağını hiç ıslatmadan yürüyebilirdi. Sonunda dünya tümüyle şekil değiştirdi. Kanada'nın ortasında olan Kuzey Kutbu, artık daha da kuzeydeydi; yani şimdi Arktik Deniz olarak bilinen yere geldi. Sibirya da inanılmayacak derecede kısa bir zaman dilimi içinde daha kuzeye ilerledi. Bunu da donmuş Mamutların midelerinde sindirilmeden kalmış, onların bulundukları yerlerden binlerce mil ötede yetişen bitki kalıntılarından anlıyoruz. Kuzey Amerika ve Avrupa'nın büyük bir bölümü güneye kaydığı için büyük buzul çağı

birdenbire sona erdi. Antarktika da güneye kaydı ve Güney Amerika ile Güney Afrika'nın aşağı kısımlarındaki esas bölgesinden iki bin mil kadar güneye indi."

Yaeger sordu. "Dünyanın yörüngesi bunlardan etkilendi mi?"

"Hayır, yörünge güneşin çevresinde, şimdiki yerinde kaldı. Dünyanın ekseni de değişmedi. Ekvator başlangıçtan beri olduğu yerde kaldı.

Dört mevsim, her zaman olduğu gibi geldi ve geçti. Sadece yerkürenin yüzü değişmişti."

Pitt, "Bu da pek çok şeyi açıklığa kavuşturuyor," dedi. "Örneğin Amenes'lerin Antarktika'nın haritasını çizerken neden buz yığınlarını belirtmeyişleri gibi." Pat'de, "Ve de Amenes'lerin Almanlar tarafından keşfedilen buzlar altındaki kentleri," diye ekledi. "O kentin iklimi, değişimden önce yaşamaya uygunmuş." Giordino sordu. "Dünyanın dönme ekseni ne oldu? O da değişti mi?"

Friend başını salladı. "Dünyanın yirmi üç nokta dört derece olan eğimi kalıcı. Ekvator da değişmedi. Sadece sıvı çekirdek üzerindeki kabuk değişti."

Sandecker, "Eğer bir an için kuyrukluyıldıza geri dönersek, Dirk'in sorusuna cevap verme zamanın geldi. Amenes'lerin ve Wolf ailesinin M.Ö. yedi bin yılında dünyaya çarpan kuyrukluyıldızın ikizinin yeni bir felakete neden olacak çarpmasıyla ilgili kehanetlerinde haklı olduklarını söyleyebilir misin?' diyerek olaya açıklık getirilmesini istedi.

Friend, "Ben bir fincan daha kahve alabilir miyim?" diye sordu. Loren, "Elbette," dedi ve orta masada duran termostan fincana kahve koydu.

Friend kahveden birkaç yudum aldıktan sonra fincanı masaya bıraktı. "Pekâlâ, şimdi sorunuzu cevaplamadan önce, sizlere kısaca geçen yıl geliştirilen yeni Asteroit ve Kuyrukluyıldız Saldırısını önceden bildirme sistemi hakkında bilgi vereyim. Yörüngeleri dünyaya yakın olan asteroitleri ve kuyrukluyıldızları saptamak amacıyla bir dizi teleskop ve özel olarak geliştirilmiş aygıtlar, dünyanın çeşitli bölgelerine yerleştirildi. Bu sistemleri çalıştıran astronomlar, daha şimdiden kırktan fazla asteroitin yörüngesi dahilinde dünyaya hoş olmayacak şekilde yaklaşacağını saptadılar. Fakat yapılan ayrıntılı hesaplar bu asteroitlerin hepsinin önümüzdeki yıllarda dünyaya belli bir uzaklıktan geçecekleri sonucunu çıkardı."

Loren canı sıkılmış bir halde, "Onların şu ikinci kuyrukluyıldızın dünyaya yaklaştığından haberleri var mı ve de tehdidin büyüklüğünü gizliyorlar mı?"

Friend, "Hayır," dedi. "Gerçi astronomlar, böyle olası karşılaşmaları,

bilgisayar görüntüleri bir çarpışmanın kaçınılmaz olduğunu kanıtlayıncaya kadar, gizli tutmak konusunda anlaşmışlardı. Ancak çarpışmanın kaçınılmazlığı kanıtlanınca, haber dünyaya açıklanacak."

Yaeger, "Yani senin demek istediğin şu mu? Acil bir durum olmadığını mı söylüyorsun?"

Pitt, Friend'e baktı. "Hadi, anlatın."

"M.Ö. yedi bin yılında yaşanan olay, milyonda bir olasılıktı. Dünyaya çarpan kuyrukluyıldız ile birkaç gün sonra gelip dünyaya çarpamayan ikinci kuyrukluyıldız, ikiz değildiler. Onlar farklı yörüngelerde olan ayrı ayrı cisimlerdi ve nasılsa aşağı yukarı aynı zamanda dünyaya yaklaşırlarken yolları kesişmişti. Bu inanılmaz bir rastlantıdan başka bir şey değil."

Pitt isteksizce sordu. "İkinci kuyrukluyıldızın geri dönme tarihi nedir?"

Friend bir saniye kadar düşündükten sonra yanıtladı. "Bizim tahminimize göre, kuyrukluyıldız, on bin yıl daha dünyaya sekiz yüz bin milden fazla yaklaşmayacak."

35

Dr. Friend'in çevresinde oturanların zihinlerini büyük bir şaşkınlık sararken birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Pitt alçak sesle bir küfür savurdu. Sonra da sanki astronomun gözlerinden, bir şeyler okumaya çalışıyormuş gibi dikkatli dikkatli baktı. Belki de adamın durumdan pek de emin olmadığını görmek istiyordu, fakat umduğunu bulamadı, Pitt, "Kuyrukluyıldız...." diye söze başladı. "Adı Baldwin," diye Friend onun sözünü kesti. "Kuyrukluyıldızı tekrar keşfeden amatör astronomun adını taşıyor."

"Yani siz Murphy kuyrukluyıldızı ile Amenes'lerin kaydettikleri ikinci kuyrukluyıldızın aynı yıldız olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

Friend hızlı hızlı başını salladı. "Bundan hiç kuşkumuz yok. Yapılan hesaplamalar o kuyrukluyıldızın, M.Ö. yedi bin yılında kıyamete neden olan kuyrukluyıldızla aynı yörüngede olduğunu gösterdi." Pitt, Sandecker ile Pat'e şöyle bir baktı, sonra bakışlarını tekrar Friend'e yöneltti. "Hiçbir hata olamaz mı?"

M, Friend omuzlarını silkti. "Belki iki yüz yıllık bir sapma olabilir ama kesinlikle daha fazlası düşünülemez. Bilinen tarihte dünyanın atmosferine girdiği kayıtlı olan tek büyük cisim, Sibirya'da sekiz yüz mil kare alanı dümdüz

eden cisimdi. Astronomlar daha yeni yeni o çarpmanın küresel bir felaket olmadığını, cismin hedefini şaşırdığını kabul etmeye başladılar."

Loren afallamış bir halde, "Mutlaka Wolf'lar da aynı bilgiyi önceden ele geçirmiş olmalılar," dedi. "Gerçekleşmeyeceğini bildikleri bir felaket yüzünden ailenin nesi var nesi yoksa, kıyametten sağ kurtulabilmek uğruna milyarlarca dolara mal olan gemi filolarına harcamalarına akıl sır erdiremiyorum. "

Sandecker, "Hepimiz sana katılıyoruz," dedi. "Ama şu Wolf ailesi pekâlâ kafayı yemiş bir alay üşütükten başka bir şey olmayabilir." Giordino, "Sadece aile değil," dedi. "Onlar için çalışan ve şu boşa gidecek yolculuğu sabırsızlıkla bekleyen tam iki yüz yetmiş beş bin kişi var."

Loren, "Bu bana pek de sıradan bir çılgınlar mezhebi gibi görünmüyor," dedi.

Pitt de genç kadını onayladı. "Çok doğru. Al ile şu süper gemiye girdiğimizde, felaketi sağ salim atlatmaya inanmışların fanatizmiyle karşılaştık."

Pat de ekledi. "Ben de aynı sonuca vardım. Benim duyduğum şu yaklaşan felaketle ilgili konuşmalarda kesin bir kararlılık vardı. O insanların kafalarına dünyayı büyük bir felaketin beklediği ve onlara eski uygarlığın eksiklerinden arınmış yeni bir uygarlık kurma yeteneğinin bahşedildiği düşüncesi iyice yerleşmişti." Giordino, Pat'e baktı. "Nuh ve gemisinin kopyası." Pitt ona, "Fakat bu çok daha büyük ölçüde," diye hatırlattı. Sandecker ağır ağır başını salladı. "Bu ikilemin benim için bir bilinmez olduğunu kabul etmek zorundayım," dedi. "Wolf ailesinin sağlam bir içgüdüsü olmalı." Herkes sessizlik içinde ona bakarken Pitt sözlerini sürdürdü. "Bunun başka bir cevabı olamaz. Eğer onlar, uygar dünyanın süpürülüp sonsuza dek gömüleceğinden eminlerse, mutlaka yeryüzünde başka hiç kimsenin bilmediği bir şeyi biliyorlar demektir."

Friend, "Sizi temin ederim ki, o felaket güneş sisteminden gelmiyor. Yani kesinlikle önümüzdeki birkaç gün içinde böyle bir şey olmayacak. Bizim araştırma şebekemiz, yakın bir gelecekte herhangi bir yerden dünyanın yörüngesine yaklaşacak büyük göktaşlarının ya da kuyrukluyıldızların bulunmadığını saptadı. En azından gelecek yüzyılın sonundan öncesi için böyle bir tehlike yok."

"O halde, böylesine büyük bir felakete başka ne sebep olabilir? Karaların yer değiştirmesi ya da kutupların kaymasını önceden tahmin etmenin bir yolu var mı?" diye Yaeger, Friend'e sordu.

"Öncelikle böyle bir olayı incelemeden buna İmkân yok. Depremler, yanardağ patlamaları vetsunami dalgalarına hep tanık olundu ve bunlar kayıtlara geçirildi.

Fakat şimdiye kadar karaların hareketlenmeleri ve kutupların kaymaları, Yunanlılar yeryüzü bilimini kurduklarından beri görülmedi. İşte bu yüzden elimizde bir sonuca varmak, hatta kehanette bulunmak için bile yeterli sağlam bilgi yok."

Pitt sordu. "Yeryüzünde, karaların yer değiştirmesine ve kutupların kaymalarına neden olacak koşullar var mı?"

Friend ağır ağır cevap verdi. "Evet. Yeryüzünün dengesini bozabilecek bazı doğal güçler var." "Örneğin ne gibi?"

"En akla yakın senaryo, kutuplardan birinde buzulların yer değiştirmesi."

"Bu mümkün mü?"

"Yeryüzü, dev bir çocuk topu ya da ekseni üzerinde dönen bir jiroskop gibi, yıl boyunca güneşin çevresinde dönüyor. Ve tıpkı bir top gibi, dengesi tam değil, çünkü kara yığınları ve kutuplar sağlam bir zemine oturtulmamış. Şimdi, eğer yeryüzündeki kutuplardan biri genişlemeye başlar da gereğinden fazla büyürse, tıpkı arabanızdaki dengesi ayarlanmamış bir lastik gibi yeryüzünü iki yana sallar. Daha sonra da bu karaların yer değiştirmesine ya da kutupların kaymasına neden olabilir. Bunun düzenli olarak gerçekleştiğine inanan tanıdığım bazı saygın bilim adamları var."

"Peki bu ne sıklıkla gerçekleşiyor?"

"Yaklaşık her yedi sekiz bin yılda bir."

"Son kayma ne zaman olmuştu?"

"Denizlerin derinliklerinden çıkarılan taş örneklerini analiz eden okyanus bilimciler, son kaymanın dokuz bin yıl önce, yani aşağı yukarı sizin kuyrukluyıldızın dünyaya çarptığı zaman," olduğu kanısına vardılar. Pitt, "Yani zamanı geldi demek."

"Zamanı geçti bile." Friend elleriyle çaresizliğini belli eden bir hareket yaptı. "Kesin olarak bir şey söyleyemeyiz. Bildiğimiz şey, o gün gelince kayma çok ani olacak. Hem de hiçbir uyarı işareti olmadan." Loren sıkıntı içinde Friend'e baktı. "Bunun sebebi ne olacak?" "Antarktika'nın üst kısmındaki buzullar eşit olarak dağılmamış. Kıtanın bir yanı öbür yanından daha fazla buzula sahip. Her yıl, elli milyar tondan fazla buz sadece Ross Buzulu'na ekleniyor, giderek büyüyen kitle de yeryüzünün iki yana sallanışını etkiliyor. Zamanla ağırlık yer değiştirince, kutuplar da yer değiştirecekler ve Einstein'ın tahmin ettiği gibi, trilyonlarca ton su ve binlerce metre yüksekliğinde buz, iki kutuptan Ekvator'a doğru hızla

yaklaşacaklar. Kuzey Kutbu güneye doğru kayacak, Güney Kutbu da kuzeye yönelecek. Bir kuyrukluyıldızın bazı güçleri açığa çıkarması tekrarlanacak. Aradaki büyük fark, dokuz bin yıl önce yeryüzünde yaşayan bir milyon insana karşılık, bugün ölüme sürüklenecek olan yedi milyar insan olması. New York, Tokyo, Sydney Los Angeles harabeye dönecek, daha iç kısımlardaki kentler de yok olacaklar. Daha birkaç gün önce üzerinde milyonların yürüdüğü betonlardan geriye küçük bir parça bile kalmayacak."

"Ve eğer Ross Buzulu da birdenbire kendini kıtadan ayırıp denize sürüklenirse ne olur?" Pitt, Friend'e bu soruyu sordu. Friend'in yüzü asıldı. "Bu, bizim de önceden dikkate aldığımız bir konu. Bizim uyguladığımız modele göre, Ross Buzulu'ndaki ani ve kararlı bir hareketlenme, yeryüzünün kabuğunda, kutupların yer değiştirmesine neden olacak kadar büyük bir dengesizliği tetikleyecek."

"Ani ve kararlı hareketlenme sözüyle neyi kastediyorsunuz?"

"Bizim modelimize göre eğer buzulun tümü parçalanır da denizde altmış mil kadar sürüklenirse, yer değiştiren buz kitleleri, yeryüzünün, sallanmasını, kutupların yer değiştirmelerine neden olacak derecede şiddetlendirecek."

"Buz kitlelerinin altmış mil sürüklenmeleri sizce ne kadar zaman alır?"

Friend bir saniye düşündükten sonra cevap verdi. "Antarktika'nın o bölgesindeki akıntılar da dikkate alındığında bu işin otuz altı saatten fazla sürmeyeceğini söyleyebilirim."

Loren sordu. "Sürüklenmeyi önlemenin bir yolu yok mu?" Friend başını salladı. "Bu nasıl sağlanır bilemiyorum. Bin nükleer bombanın buzulu yeterince eritip bir değişiklik yapacağından emin değilim. Ama bakın, bütün bunlar teorik tahminler. Buzulun denize doğru kaymasına yol açacak başka ne neden olabilir ki?" Pitt, Sandecker'e baktı. Amiral de onun bakışına karşılık verdi, iki erkek de aynı kâbusu yaşar gibiydi ve ikisi de birbirinin aklından geçenleri okuyabiliyordu. Pitt'in bakışları Loren'e yöneldi. Pitt genç kadına, "Wolf’ların deniz suyundan maden çıkaran şu nanotek tesisleri, Ross Buzulu'na ne kadar uzaklıkta?" diye sordu. Loren'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Aman herhalde şeyi düşünmüyorsundur... "

Pitt kibarca sorusunu tekrarladı. "Uzaklık ne kadar?"

Nihayet genç kadın derin bir soluk aldı. "Tesisler tam sınırda."

Pitt dikkatini Friend'e çevirdi. "Sizin Ross Buzulu'nun büyüklüğü konusunda bir tahmininiz var mı, doktor?"

Friend sözlerinin etkisini artırmak için elini uzattı. "Çok muazzam. Size kesin boyutları verememem. Bildiğim tek şey, onun dünyada yüzen buz yığınlarının en büyüğü olduğu."

Yaeger dizüstü bilgisayarını açarken, "Bana birkaç dakika izin verin," dedi ve klavyede bir şeyler yazmaya başladı. Yaeger bilgisayar şebekesini NUMA Merkezi'ne bağlarken odadakilerin hepsi sessiz sedasız onu bekledi. Birkaç dakika sonra Yaeger, bilgisayarındaki yazıları okumaya başladı. "Ross'un yüzeyinin iki yüz on bin mil kare olduğu sanılıyor, yani aşağı yukarı Teksas'ın büyüklüğünde. Çevresi, denize bakan bölüm dışında bin dört yüz mili buluyor. Kalınlığı ise 350 metre ile 750 metre arasında değişiyor. Buz bilimcileri, onun su üzerinde yüzen dev bir buzul olduğunu söylüyorlar." Yaeger raporunu dinlemeye kendilerini kaptıran yüzlere baktı. “Tabii buzulla ilgili yığınla bilgi var, fakat en belli başlıları bunlar."

Pat sordu. "Bir adamın iki yüz on bin mil kare büyüklüğünde bir buz yığınını çatlatıp parçalara ayırması nasıl mümkün olabilir?" Pitt, "Doğru hiçbir fikrim yok ama bahse girerim ki, Wolf ailesinin kurduğu büyük çiftlik, üç nesil boyunca bu amaç uğruna faaliyet gösterdi."

Friend mırıldandı. "Aman Tanrım. Bu akıl almayacak bir şey." Giordino karamsar bir tavırla, "Parçalar birleşiyor," dedi. "Bu insanlar bir yolunu bulup buz dağını karadan ayırıp denize doğru kaydırmayı ve dünyanın dönüşünü etkileyip sallantısını hızlandırmak istiyorlar. Dengesizlik kritik bir noktaya gelince, kutupların kayması ve kabuğun yer değiştirmesi sağlanacak. Sonra da Wolf’ların mega gemileri, bu olay sonucunda meydana gelecek gel-git dalgalarına dayanınca, denize açılacak ve değişen dünyanın çevresinde ortalık yatışıncaya kadar birkaç yıl dolaşacaklar. Dünyanın tekrar yaşanabilir bir yer haline geldiğinden emin olunca da karaya çıkacaklar ve yedi milyar insanın cesedi ve kitleler halinde yok olan bitki ve hayvanların üzerinde yeni bir düzen kuracaklar, yani Dördüncü İmparatorluk doğacak.

Kamyonette oturanların hepsi dehşet içinde donup kalmışlardı. Hepsinin yüzlerinden korku ve çaresizlik okunuyordu. Böylesine korkunç bir şeyi kimsenin aklı almıyordu? Böyle insanlık dışı bir uygulamaya akıl erdirmek imkânsızdı.

Loren alçak bir sesle, "Tanrı, hepimize yardımcı olsun," dedi. Pitt, Sandecker'e baktı. "Siz başkana bilgi vermelisiniz." "Başkanın bilim komitesi başkanı Joe Flynn'a araştırmalarımızın sonuçlarını günü gününe bildirdim, fakat şimdiye kadar hiç kimse bu tehdidi ciddiye almadı."

Giordino, "Hiç vakit kaybetmeden sorunu bir daha ele alsalar çok iyi olacak," dedi.

Pitt, "Biz de seçeneklerimizi bir kez daha gözden geçirelim," diyerek ayağa kalktı. "Ve de bir hareket planı hazırlayalım. Önümüzde sadece üç gün var, yani fazla zamanımız kalmadı. Eğer Wolf'ların bir kıyamet yaratmalarını önlemek istiyorsak, hemen harekete geçmeliyiz."

36

Pilot havaalanına yaklaşırken Kader Şirketleri'nin jet uçağını yavaşlatıp uzun buzlu piste en küçük bir sarsıntı olmadan indirdi. Satılan filonun sonuncusu olan uçak, Japon malı çift motorlu Dragonfire modeli bir jet uçağıydı. Üzerinde hiçbir işaret yoktu, kanatlarında ve kuyruğunda da herhangi bir kimlik belirtisi görülmüyordu. Uçak beyaza boyanmıştı ve tepesi buzla kaplı çok yüksek bir dağa yaslanmış dik bir kayaya benzeyen karaltıya doğru ilerlerken karla kaplı çevreyle bütünleşiyordu.

Uçağın dağa çarpmasına yüz metre mesafe kala, buz kaya mucizevi bir şekilde ayrıldı ve çok geniş bir dehliz meydana çıktı. Pilot ağır ağır kolları çekip uçağı hangarın ortasında durdurmayı başardı. Bu hangarı yaklaşık altmış yıl önce, köle işçiler dağı oyarak yaratmışlardı. Jet motorları kısa bir süre inildedi, sonra türbinlerinin dönüşü yavaşladı ve ağır ağır durdular. Arkada, koskocaman buz kapılar bir dizi kauçuk tekerleği gizliyordu.

Hangarda park etmiş iki uçak daha vardı, ikisi de Airbus A340-300 tipi uçakların orduda kullanılan modelleriydi. Bir tanesi, 295 yolcu ve yirmi ton yük taşıyacak nitelikteydi. Öbürü sadece kargo taşıyıcı olarak imal edilmişti. İki uçakta da motorları kontrol eden ve de yakıt tanklarını dolduran teknisyenler vardı. Bu uçaklar, zamanı geldiğinde Wolf personelini Şili fiyordunda bekleyen büyük süper gemilere taşıyacaklardı.

Büyük hangar sessiz bir faaliyete sahne oluyordu. Wolf'ların değişik renkli üniformalarını giymiş işçiler sessiz sedasız oradan oraya gidiyorlar, yüzden fazla tahta sandığı, Amenes'lerin serveti, İkinci Dünya Savaşı'nda çalınan sanat eserleri ve Nazilerin değerli eşyalarıyla dolduruyorlardı bunlar Ulrich Wolf gemisine taşınacaktı.

Kader Şirketleri'nin siyah güvenlik üniformasını giymiş elli eleman, Karl Wolf, kız kardeşi Elsie ile uçaktan çıkarken selam durdu. Karl Wolf, Alp stili kayak pantolonu ve alpaka yünüyle süslenmiş büyük süet bir ceket giymişti.

Elsie diz boyunda bir kürk paltonun altına tek parça bir kayak kıyafeti giymişti.

İki kardeş uçaktan yere inerken, yükleme işini yöneten kişi, uçağın merdivenlerinin başında bekliyordu.

"Kuzen Karl ve kuzen Elsie, gelmekle bizlere büyük onur verdiniz."

Karl adamı selamladı. "Kuzen Horst. Kıyamet günü sisteminin son aşamalarını görmeyi bir görev bildim."

Elsie gururla ekledi. "Burada bir saatlik iş kalmış."

Karl, "Boşaltma işi nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Kargo ile yolcuların felaketten on saat önce Ulrich Wolf gemisine nakledilmiş olmaları planlandı," diye Horst kuzenine güvence verdi.

Daha sonra erkek kardeşleri Hugo ve kız kardeşleri Blondi, onları karşılamak için yanlarına geldiler. Hepsi birbiriyle kucaklaştı.

Blondi, Karl'ı, "Valhalla'ya hoş geldin," diye karşıladı.

Karl, "Öbür iş yüzünden çok uzun süre buradan uzak kaldım," dedi.

Ailenin güvenliğinden sorumlu ekibin şefi olan Hugo, ilerde duran küçük bir elektrikli otomobili işaret etti. Bu araba ağır malzeme taşıyan ve mağaralarda karbondioksit gazının birikmesini önlemek için akü ile çalışan taşıt filosuna dahildi. "Sizi kontrol merkezine götüreceğiz. Orada dünyanın sonunu getirmeye nasıl hazırlandığımızı kendi gözlerinizle görebilirsiniz."

Karl, "Senin muhafızlarını denetledikten sonra," dedi. Karl peşinde Elsie ile birlikte, siyah üniformalı muhafızların önünden geçti. Adamlar hazırol vaziyette dimdik duruyorlardı. P-10 tipi otomatik silahları kalçalarındaki kemerlere geçirilmişti ve Bushmaster M17S tipi tüfekleri de omuzlarına asılıydı. Karl arada bir durup muhafızlardan birine hangi milletten olduğunu ve askerlik geçmişini soruyordu. Sıranın sonuna geldiği zaman, memnun bir tavırla başını salladı.

"Yiğit adamlardan oluşan bir ekip," dedi. "iyi bir iş başardın, Hugo. Bu insanlar, her türlü saldırının üstesinden gelebilecek gibi görünüyorlar."

"Onlara, bizim sınırlarımıza giren kimliği belirsiz davetsiz kişileri vurmaları emredildi."

"Umarım bu adamlar, Erich'in tersanedeki adamlarından daha iyi iş başarırlar."

Hugo kesin bir ifadeyle, "Bu bölümde asla başarısızlık olmayacak," dedi. Sana

söz veriyorum, kardeşim." "Herhangi bir saldırı işareti var mı?"

Blondi cevap verdi. "Hiç yok. Bizim arama-kontrol birimimiz bölgenin yüz elli mil yakınında hiçbir faaliyet saptamadı." Elsie, Blondi'ye baktı. “Yüz elli mil, pek uzak sayılmaz." "Bu, Yankeelerin Antarktika araştırma istasyonu Küçük Amerika Numara Altının buraya olan uzaklığı. O istasyon inşa edildiğinden beri, bizim operasyonlarımızla hiç ilgilenmediler. Havadan kontrol araçlarımız bizim madencilik tesislerimize girmeye çalışanları hemen saptayacak."

Hugo da, "Amerikalılar gayet sakin görünüyorlar. Onlar bize sorun çıkarmayacaklar," diye ekledi.

Karl, "Ben o kadar emin değilim," dedi. "Siz her türlü faaliyeti dikkatle takip edin. Korkarım ki, onların istihbaratı bizim sırrımızı keşfetmek üzere."

Hugo kendinden emin bir tavırla, "Bizi durdurmayı hedefleyen bir girişimde bulunmak için çok geç. Dördüncü İmparatorluğun kurulması kaçınılmaz."

Karl, "Büyük bir içtenlikle dediklerinin doğru olması için dua ediyorum," dedi ve kız kardeşlerinden önce otomobile bindi. Kadınlara karşı genellikle kibar davranan Karl, erkeklerin hiçbir zaman kadınlara boyun eğmediklerini kabullenen eski Alman soyundan geliyordu.

Elektrikli arabanın sürücüsü, hangardan ayrılıp bir tünele girdi. Çeyrek mil kadar ilerledikten sonra arabayla çok büyük bir buzul mağarasına girdiler. Burası uzun yüzer doklarla dolu küçük bir limanı çevreliyordu. İç limandan denize doğru kıvrılan yüksek tavanlı boğaz, büyük gemilerin geçitten hiç görünmeden geçmelerini sağlayacaktı.

Bu kompleksin tümünü tavanda asılı düzinelerle halojen ampul kullanılan avizeler aydınlatıyordu. Dört denizaltı ve küçük bir yük gemisi, dokların yanı başına demirlenmişti. Liman tamamen terk edilmişti. Vinçlerle bir grup kamyon ve malzeme orada öylece duruyordu. Doklarda ve teknelerde bir Allahın kulu yoktu. Sanki bu gemilerin mürettebatı bir daha geri dönmemek üzere işi bırakıp gitmişti.

Elsie üzgün bir sesle, "Bunca yıl bize büyük bir başarıyla hizmet eden şu gemilerinin yok olmaları çok yazık."

Blondi kardeşini teselli etti. "Belki de onlara bir şey olmaz." Hugo gülümseyerek, "Zamanı gelince, ben bizzat Valhalla'ya dönüp 0nların ne durumda olduklarına bakacağım. Bu gemiler, Dördüncü imparatorluğa yaptıkları hizmetlerden ötürü kutsal sayılmalı," dedi. Gizli dok terminali ile uçak hangarına kadar uzayan ve buzlar arasından geçen eski tünel dokuz mil uzunluğundaydı.

Daha sonra eski Sovyetler Birliği'nden getirtilen köle işçilerin çalıştırıldığı deniz madencilik işletmelerine uzuyordu. Burada çalışanların donmuş cesetleri, buzulda toplu bir mezardaydı. 1985 yılından beri buzların kayması yüzünden tünel sürekli olarak uzatılıyordu. Başlangıçta, denizden değerli madenlerin çıkarılmasında başarı sağlanamamıştı, fakat California'da Eric Drexler'in karısı Chris Peterson'un katkılarıyla gerçekleştirilen nanoteknoloji devrimi sayesinde Kader Şirketleri, o muazzam servetini ve kaynaklarını maddenin yapısını kontrol altında tutma projesine yatırmıştı. Atomları yeniden yerleştirerek ve inanılmaz derecede küçük motorlar geliştirerek imalat işini baştan sona yeniden icad etmişlerdi. Moleküler makineler, küçük bir parçacıktan bir ağaç meydana getirebiliyorlardı. Ancak Wolf'lar, tüm çabalarını deniz suyundan altın gibi değerli madenler elde etmeye yöneltmişlerdi ve sonunda Ross Denizi'nden günde bin ons altın elde etmeyi başarmışlardı. Ayrıca platin, gümüş ve daha birçok değerli maden elde ediyorlardı. Topraktan çıkarılan maden cevherinin pahalı kimyasal maddelerle işleme tabi tutulması gerekirken, denizden çıkarılanlar nerdeyse tamamen saf oluyordu.

Kader Şirketleri'nin deniz madencilik tesislerinin mühendislik merkezinin iç kısmı NASA uzay merkezinin kontrol odasını akla getiriyordu ve kubbeli damıyla dikkat çekiyordu. Elektronik konsollarda otuz bilim adamı ve mühendis çalışıyordu. Bu kişiler nanoteknik madencilik operasyonlarını bilgisayarlı elektronik sistemle yönetiyorlardı. Fakat bugün denizden değerli maden çıkarma işi tamamen durdurulmuştu ve Wolf personelinin tümü sadece buzulun parçalanması hazırlıklarıyla ilgileniyordu. Karl Wolf muazzam salona girdi ve kubbeli tavanın ortasından aşağı sarkıtılan elektronik tablonun önünde durdu. Tam ortaya Ross Buzulu'nun haritası yayılmıştı. Kenarlarda bir dizi neon ışık, buzlarla toprağı birbirinden ayırıyordu. Madencilik şirketinden çıkıp buzulun çevresini dolaşan ve üç yüz mil ötede son bulan boru sistemi yeşil renkle işaret edilmişti. Yeşilin bittiği bölümden sonrası denizin kenarına kadar kırmızıyla işaret edilmişti.

Karl, Wolf'ların yanına gelen ve sert bir baş hareketiyle içerdekileri selamlayan başmühendis Jurgen Holtz'a, "Kırmızıyla gösterilen bölge henüz programlanmadı, öyle mi?" diye sordu. "Evet, bu doğru." Holtz bir elini yukarı kaldırıp tabloyu işaret etti "Moleküler tetikleme aygıtlarını yerleştirme aşamasındayız. Tünelin deniz kenarına ulaştığı noktaya gelebilmemiz için yaklaşık dört yüz millik bir bölümü programlamamız gerekiyor."

Karl haritanın çevresine yerleştirilen dijital tablolar üzerinde sürekli değişen kırmızı harflere ve sayılara baktı. "Kritik an ne zaman gerçekleşecek?"

"Buzulun parçalanması altı saat sürecek..." Holtz sustu ve kıyamet gününe ne kadar zaman kaldığını gösteren bir dizi rakama baktı. "Başlamaya şu andan itibaren yirmi iki dakika kırk saniye var."

"Gecikmeye neden olabilecek herhangi bir sorun var mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla yok. Bilgisayarlı işlemler ve onların destek sistemleri defalarca kontrol edildi ve denendi. Şu ana dek en küçük bir arıza belirtisi görmedik."

Karl buzulu çevreleyen renkli boru sistemine bakarak, "İnanılmaz bir mühendislik harikası," diye alçak bir sesle mırıldandı. "Dünya ne yazık ki bunun varlığını asla öğrenemeyecek." Holtz da, "Gerçekten bir mühendislik harikası," diye patronunun sözlerini tekrarladı. "3,5 metre çapında ve bin dört yüz mil uzunluğunda bir tünel sadece iki ayda tamamlandı." "Bu başarı, moleküler tünel açma makinesini tasarlayıp gerçekleştirdiğiniz için sana ve mühendislerine ait." Elsie duvarlardan birinde asılı duran büyük fotoğrafı işaret ederek konuştu. Fotoğrafta yüz mil uzunluğunda yuvarlak bir makine vardı. On kısmında buz içinden moleküler bağlantıları seçen ve ana gövdeden ayrılabilen bir bölüm vardı. Bu makine sayesinde elli mil uzunlunda buz yığınından yirmi dört saat içinde bir tünel açmak mümkündü. Dev makine görevini tamamladığı için şimdi madencilik tesislerinin dışında büyük bir buz tabakasının altında duruyordu.

Karl düşünceli bir tavırla, "Belki de buzlar eridikten sonra tünel açıcıyı yeniden denizaltındaki kayaları delmek için kullanabiliriz," dedi.

Elsie merakla, "Buzların eriyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Eğer hesaplarımızın yüzde doksan beşi doğru çıkarsa, felaketten iki ay sonra, Antarktika'nın bu bölümü buradan bin sekiz yüz mil kuzeye kayacak."

Elsie, "Ben bütün bunların buzulu nasıl parçalayıp denize dökeceğini hiçbir zaman pek anlayamadım," dedi.

Karl gülümsedi. "Senin şu son üç yıldan beri ailenin haber toplayıcısı olarak Washington'da kaldığını ve Valhalla Projesi'nin ayrıntıları hakkında bir bilginin olmadığını unutmuşum."

Holtz bir elini kaldırdı ve dev gösteri tablosunu işaret etti. "Size olup bitenleri elimden geldiğince basit bir şekilde özetleyeyim, Bayan Wolf," dedi. "Bizim nanobilgisayarlı makinemiz, çok miktarda moleküler kopyalama işlemini gerçekleştirdi ve de milyonlarca minik moleküler buz ayırma makinesi üretti."

Elsie düşünceli görünüyordu. "Yani başka bir deyişle, moleküler mühendisliğin yardımıyla, hemen her şeyi yaratabilecek nitelikte makinelerin

imali mümkün olacak."

Holtz karşılık verdi. "Zaten nanoteknolojinin güzel yanı da bu. Kopyalama ünitesi, birkaç dakika içinde kendini de kopyalayabilir. Yirmi dört saatten daha kısa bir sürede, tonlarca kopyalama makinesi trilyonlarca atomu hareket ettirecek ve tünelin üzerinde ve içinde buzlarda delikler açacak. Buz tüpleri önceden kararlaştırılmış derinliklerde açılınca, nanobilgisayar makinelere vereceği tüm emirleri durduracak. On altı saat içinde, meteorologlarımız denizden gelecek kuvvetli bir rüzgâr ve uygun bir akıntı tahmininde bulunur bulunmaz, makineleri yeniden harekete geçirmek için bir işaret verilecek. O zaman, makineler buzulu kıtadan uzaklaştırma işlemini tamamlayıp denize açılmasını sağlayacaklar." Elsie sordu. "Bu iş ne kadar sürecek?" Holtz, "İki saatten daha az," diye cevap verdi.

Karl "Ve de son parçalanmadan on saat sonra, Ross Buzulu'nun yer değiştiren ağırlığı, Antarktika kıtasından dünyanın çok hassas dönme dengesini bozmaya yetecek uzaklığa gidecek ve kutupların yerkabuğuyla birlikte kaymalarını sağlayıp dünyada korkunç bir karmaşa yaratacak," diyerek açıklamayı sürdürdü. Elsie zafer coşkusuyla, "O zaman kendi zevkimize göre yeniden şekillendirebileceğimiz bir dünya olacak," dedi.

Güvenlik görevlilerinin siyah üniformasını giymiş bir adam telaşla bürodan çıkıp gruba yaklaştı. Adam, Karl'a bir kâğıt uzatırken, "Efendim," dedi. Karl'ın yüzü bir an için karardı sonra düşünceli bir ifadeye büründü. Elsie sordu. "Nedir o?"

Karl ağır ağır cevap verdi. "Hugo'dan bir rapor. Anlaşılan kimliği bilinmeyen bir uçak Amundsen Denizi'nden buraya doğru geliyormuş ve bizim işaretlerimize cevap vermiyormuş." Holtz, "Belki de Küçük Amerika'daki buz istasyonuna malzeme taşıyan yük uçağıdır," dedi. "Endişelenmeyi gerektirecek bir şey yok.

O uçak, on günde bir gelip gider." Karl sordu. "O uçak her zaman Valhalla'nın üzerinden geçer mi?"

"Doğrudan değil ama buz istasyonuna inerken Valhalla'nın birkaç mil yakınına gelebilir."

Karl raporu getiren güvenlik görevlisine döndü. "Lütfen kardeşime yaklaşan uçağı dikkatle incelemesini söyle. Eğer uçak Küçük Amerika'ya gitmek için kullanacağı normal uçuş yolundan ayrılırsa, kardeşimin hemen bana bilgi vermesini sağla."

Elsie sordu. "Sen endişelendin mi, kardeşim?" Karl yüzünde endişe belirtileriyle Elsie'ye baktı. "Endişeli değilim kardeşim, sadece tedbirli davranmak istiyorum. Ben Amerikalılara güvenmem." Elsie karşılık verdi. "Amerika Birleşik Devletleri buradan çok uzakta. Bir Amerikan saldırı birliğinin toplanıp Okuma Körfezi'ne kadar on bin milden fazla bir yolu katetmesi, yirmi dört saatten fazla sürer." Karl sabırla, "Yine de ihtiyatlı olmakta yarar var," diyerek Holtz'a baktı. "Eğer bir aksilik çıkarsa, buzu parçalamak için verilecek işaret zamanından önce gönderilebilir mi?"

Holtz, "Eğer kesin başarı sağlamak istiyorsak, hayır," dedi. "Zamanlama çok kritik. Suların karaya gelmesini bekleyip, ondan sonra moleküler buz ayırma makinelerini çalıştırmalıyız. Sonra da dalgalar karadan uzaklaşırken, büyük buz yığınları denize sürüklenecek."

Elsie iyimser bir hava içinde, "Öyleyse görünüşe göre korkulacak bir şey yok," dedi.

Karl sesini alçaltarak, "Umarım sen haklı çıkarsın, sevgili kardeşim," diye karşılık verdi.

O sırada başka bir güvenlik görevlisi onlara yaklaşıp, Karl'a Hugo'nun gönderdiği mesajı verdi. Karl mesajı okuduktan sonra hafifçe gülümseyerek "Hugo'nun dediğine göre, Amerikan ikmal uçağı, bizim on mil uzağımızdan normal yolunda ve on bin metre yükseklikte yoluna devam ediyormuş."

Holtz, "Bu yükseklikten bir saldırı ekibinin indirilmesi pek olacak şey değil," dedi.

"Yeryüzünde hiçbir ulus, bizim operasyonumuzu engellemeye çalışmadan tesislerimize füze göndermeyi düşünemez. Ve böyle bir şey de olmadı Hugo'nun güvenlik güçleri Valhalla'ya girmek isteyeceklere gününü göstereceklerdir."

Karl tekrarladı. "Gününü gösterecekler." Fakat Karl'ın içi o kadar da rahat değildi. Aklında, daha önce Wolf ailesinin pek çok planını bozmuş olan bir adam vardı ve Karl, o adamın nerelerde olduğunu merak etmekten kendini alıkoyamıyordu.

37

Kalın bir bulut tabakasıyla örtülü gökyüzünde NUMA yöneticilerine ait bir jet uçağı donmuş piste indi ve kubbeli bir binaya yaklaşıp durdu. Küçük Amerika V, 1928'de Amiral Byrd ilk buz istasyonunu kurduktan sonra ABD'nin kurduğu

istasyonların beşincisiydi. Burası bir zamanlar Kainan Körfezi yakınında Ross Buzulu'nun kenarından birkaç mil uzakta kurulmuştu, fakat şimdi yıllar boyunca buzları dalgaların aşındırması sonucunda deniz artık birkaç adım ötedeydi. Bu üs, Rockefeller Platosu'ndaki Byrd Yüzey Kampı'na giden 630 millik yolun son durağıydı.

Pitt uçağın yolcu kapısını açıp donmuş zemine inerken, açık yeşil parka ve kürklü başlık giymiş bir adam, güneş gözlüklerini çıkarıp ona gülümsedi.

"Siz Pitt misiniz yoksa Giordino musunuz?"

"Ben Pitt'im. Siz de buz istasyonu sorumlusu Frank Cash olmalısınız."

Cash sadece başını salladı. "Sizi iki saatten önce beklemiyordum."

"Biraz acele ettik."

Uçağın motorunu stop ettiren Giordino yanlarına gelince, Pitt ona döndü. Giordino kendini tanıttı ve "Böyle kısa bir süre içinde bizimle işbirliği yaptığınız için size teşekkür ederiz. Fakat bu iş gerçekten çok acil," diye sohbete katıldı.

Cash, "Daha yüksek mevkide bir yetkiliden emir almadığım halde, sizden kuşkulanmam için bir neden göremiyorum," diyerek onlara güvenini gösterdi.

İki kafadar Wolf birimlerine saldırıp, yaklaşan felaketi önlemek amacıyla kurulan saldırı ekibine katılmak için ne kadar dil döktülerse de başarılı olamamışlardı ve Amiral Sandecker onlara Buenos Aires'de beladan uzak kalmalarını emretmişti. Pitt'in mantığına göre o ve Giordino saldırı için gerekli olacaklar-di, çünkü insan eliyle gerçekleştirilecek kıyametin arkasındaki korkunç gerçeği keşfedenler de onlardı. Üstelik Wolf’ları ve onların güvenlik yöntemlerini onlardan daha iyi bilen kimse yoktu. Dahası, Buenos Aires'deki saldırı ekibinden, çatışma yerine beş bin mil daha yakında olduklarına göre, bölgeyi daha önce inceleyebilirlerdi.

Pitt'in ricalarına kulak veren olmamıştı. Yüksek rütbeli askeri erkan onların böylesine güç ve yorucu bir operasyonda görev alacak profesyonel savaşçılar olmadıklarını ileri sürmüştü. Sandecker ise en iyi adamlarının Güney Kutbu'nun donmuş çorak arazisinde intihar etmelerine izin veremezdi. Pitt ile Giordino, NUMA'ya ait bir jet uçağına binip onlara verilen emre göre Washington'a dönmek yerine, uçağın deposunu yakıtla doldurup Antarktika'ya gitmek üzere yola çıkmışlardı. Küçük Amerika'ya ayak bastıkları zaman, Wolf madencilik tesislerine kadar olan altmış millik mesafeyi nasıl katedeceklerini hiç düşünmeden, tesislere arka kapıdan girmeye karar vermişlerdi.

"Oraya varınca bir şeyler düşünürüz." Pitt bu sözleri söylemeye alışıktı.

Giordino'nun da, "Yapacak başka bir işim olmadığına göre ben de sana takılayım," demesi bir alışkanlıktı.

Cash, "Hadi," dedi. "Buzdan birer heykel olmadan içeri girin." Giordino, "Isı kaç derece?" diye sordu.

"Bugün rüzgâr yok, bayağı iyi. Son baktığımda ısı sıfırın altında on beş dereceydi."

Pitt, "Eh, hiç değilse tekilamı içmek için buz istetmeme gerek olmayacak," diyerek yürümeye devam etti.

Yüzde sekseni buzla örtülü kubbeli bina yerden sadece iki metre yükseklikteydi. Yaşama ve çalışma birimleri buzların altında bir sürü oda ve koridordan oluşuyordu. Cash onları mutfağın yanındaki yemek bölümüne götürdü ve konukları için aşçıya lazanya sipariş etti, sonra da bir Gallo kırmızı şarabı açtı "Pekiyi değil ama insanı ısıtıyor," dedi.

Giordino, "Evimizdeki rahatı burada da bulduk," diye mırıldandı. Cash acı bir gülümsemeyle, "Pek de öyle sayılmaz," dedi. "Bu hayatı yaşamayı göze almak için zihinsel özürlü olmalısınız." Pitt istasyonda gördüğü erkeklerin hepsinin sakallı ve kadınların da makyaj ve saç bakımından vazgeçmiş olduklarını fark etmişti. "O halde neden daha ılıman iklimi olan başka bir yerde işe girmiyorsunuz?"

"Erkekler ve kadınlar, sırf bilinmeyeni keşfetmek gibi tehlikeli bir işe girmenin heyecanını yaşamak için kutup bölgesinde gönüllü olarak çalışmak istiyorlar. Pek azı, evindeki sorunlardan kaçmayı amaçlıyor, fakat çoğunluğu, seçtikleri uzmanlık dalında çalışmalarını sürdürmek için nereye gitmeleri gerekirse oraya gitmekten kaçınmayan bilim adamları oluşturuyor. Bir yıl sonra ise bu insanlar geri dönmek için sabırsızlanıyorlar. O zamana kadar ya iyice keçileri kaçırıyorlar ya da hayal görmeye başlıyorlar."

Pitt, Cash'e baktı. Bu adamın gözlerinde öyle kâbus görüyormuş gibi bir ifade yoktu, yani şimdilik. "Böylesine kasvetli bir ortamda yaşamak için çok güçlü bir karaktere sahip olmak gerek."

Cash açıkladı. "Bu iş tamamen yaşa bağlı. Yirmi beş yaşın altında olan erkekler güvenilirlikten yoksundurlar, kırk beşin üstündeki erkekler ise dayanıklılıktan yoksundurlar."

Pitt ile Giordino lazanyalarını yerlerken bir süre sabırla bekleyen Cash nihayet

sordu. "Siz Arjantin'den benimle temas kurduğunuz zaman, Okuma Körfezi'ne gitmek için buzulları geçmeyi planladığınızı söylemiştiniz, acaba duyduklarım doğru mu?"

Pitt başını salladı. "Bizim gideceğimiz yer, Kader Şirketleri'nin Madencilik tesisleri."

Cash, "O insanlar güvenlik fanatiği. Bizim bilimsel araştırmacılarımız o yere on milden fazla yaklaşamadılar, adamların fedaileri hemen gelenleri kovaladı," diyerek onları uyardı.

Giordino midesini doldurduktan sonra rahatlamış bir ifadeyle, "Biz fedaileri iyi tanıyoruz," dedi.

"Oraya neyle gitmeyi düşünüyorsunuz? Burada bizim helikopterimiz yok."

Pitt, Cash'in gözlerinin içine baka baka konuştu. "Bizim ihtiyacımız olan Şey sadece bir iki kar arabası." Buz istasyonu sorumlusunun gözlerindeki ifade hiç de cesaret verici değildi.

Cash acı çeker gibiydi. "Korkarım ki, siz ikiniz bu kadar uzun bir yolu boşu boşuna kat etmiş oldunuz. Bizim kar arabalarımızdan ikisi tamirhanede, yedek parçaların gönderilmesini bekliyorlar. Diğer dördünü ise buranın kuzeyindeki Roosevelt Adası'ndaki buzları incelemek isteyen bilim adamları aldılar."

§iş Pitt sordu. "Sizin şu bilim adamlarınız ne zaman dönecekler?"

"Uç günden önce dönemezler."

Giordino, "Başka taşıtınız yok mu?" diye sordu.

"Bir buldozer ile on tonluk bir Snocat'imiz var."

"Snocat ne durumda?"

Cash omuzlarını silkti. "Onun da soğuktan bir tekerleği parçalandı. Auckland'den parça gönderilsin diye bekliyoruz." Giordino masada karşısında oturan arkadaşına baktı. "O halde uçakla gidip, inecek bir yer bulmayı ümit etmekten başka bir çaremiz kalmıyor."

Pitt başını salladı. "Birdenbire ortaya çıkarak özel gücün planını tehlikeye sokamayız. Ben kar arabalarıyla o mesafeyi katedip bir iki mil geride arabaları bırakmayı ve kimseye görünmeden madencilik birimine ulaşmayı ümit etmiştim."

Cash, "Siz ikiniz sanki bu iş bir ölüm kalım meselesiymiş gibi konuşuyorsunuz," dedi.

Pitt ile Giordino bakıştılar, sonra ikisi de istasyon sorumlusuna gözlerini dikti. Yüzlerinde çok ciddi bir ifade vardı. Pitt, "Evet," dedi. "Aslında bu iş senin tahmin edemeyeceğin kadar çok sayıda insan için bir ölüm kalım sorunu."

"Bunun neyin nesi olduğunu bana anlatabilir misiniz?" Giordino, "Anlatamayız," diye cevap verdi. "Ayrıca, bunu sen de bilmek istemezdin. Senin tüm gününü berbat edebilir." Cash bir fincan kahve hazırladı ve birkaç saniye koyu renk sıvıyı inceledi. Sonra da dedi ki: "Bir olasılık daha var ama bunun gerçekleşmesi ihtimali çok zayıf." Pitt adama baktı. "Seni dinliyoruz."

Cash sanki bir konferansa başlıyormuş gibi, "Amiral Byrd'ün kar aracı. Jumbo motorlu, dört tekerlekli bir taşıt, zamanının en büyük taşıtı," diye anlatmaya başladı. Giordino sordu. 'Yani ne zaman?"

"Dokuz yüz otuz dokuz." Bir sessizlik oldu. "Bu Thomas Poulter adında bir kutup kâşifinin icadıydı. Beş kişiyle bir köpeği Güney Kutbu'na götürüp geri getirebilmesi için geliştirilmiş koskocaman bir taşıttı. Sanırım bunu dünyanın ilk büyük eğlence taşıtı olarak niteleyebiliriz. Sadece lastiklerin genişliği bir metre, çaplan ise 3 metreyi buluyordu. Taşıtın boyu 18 metre genişliği 8 metreydi ve ağırlığı da otuz yedi tonu buluyordu, inanın bana, bu gerçekten müthiş bir taşıt "

Pitt, "Güney Kutbu'na gidecek bir taşıt için gereğinden fazla emek verilmiş," dedi.

"Gerçekten öyleydi. Öndeki kontrol kabininin dışında kendine ait bir makine bölümü, mürettebat için yatıp kalkacak yerler ve bir fotoğrafçının aynı zamanda karanlık oda olarak kullanabileceği bir bölme vardı. Arka kısımda bir yıl yetecek kadar yiyecek, yedek lastikler ve beş bin mil yol katetmeye yetecek kadar yakıt depolanmıştı. Hepsi bu kadar da değil. Taşıtın tepesine yerleştirilen kızaklar sayesinde bir Beechcraft uçağı da taşıyabilecekti."

"Böyle bir canavar yakıt olarak ne kullanıyordu?"

"İki adet, yüzelli beygir gücü kuvvetinde dizel motor, dört adet yetmiş beş beygir gücüne sahip elektrik motoruna bağlıydı. Bunlar dört tekerleğin her birine güç veriyorlardı. Tekerlekler, keskin dönüşler yapabiliyorlardı ve gerektiğinde geri de dönebiliyorlardı. Her tekerlek üç bin kilo ağırlığındaydı. Lastikler on iki kattı ve Goodyear fabrikalarında üretilmişti."

Pitt kulaklarına inanamayarak, "Bu dev makinenin sadece varolmakla kalmayıp aynı zamanda kullanılır durumda olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye sordu. "Ah, evet taşıt hâlâ duruyor, fakat onun buzlarla kaplı bir bölgede altmış millik yolu katedebileceğinden emin değilim. Altmış mil pek de fazla

uzun bir yol sayılmayabilir ama bu taşıtın yapımı tamamlanıp Antarktika'ya gönderildiği ve bu istasyondan pek de uzakta olmayan Küçük Amerika Üç istasyonuna teslim edildiği zaman, onun tasarımcısının tüm planları suya düştü. Motorlarda güç vardı, fakat Poulter vites oranlarını yanlış hesaplamıştı. Dev taşıt, düz bir yolda saatte otuz mil hız yapabiliyordu, ama dev cüssesini buz ve karda hareket ettiremiyordu. Bu taşıtı beyaz bir fil sayıp kaderine terk ettiler. Daha sonraki yıllarda, taşıtın her tarafı buzla kaplandı ve unutuldu gitti. Buzul denize doğru hareket ettikçe, bu taşıtın da sürükleneceği ve buzlar eriyince denizin dibini boylayacağı düşünüldü."

Pitt sordu. "O şimdi nerede, hâlâ buzlar altında gömülü mü?" Cash başını sallayıp gülümsedi. "Kar taşıtı buradan yaklaşık iki mil ötede, buzul sınırına yakın, çok tehlikeli bir yerde. Zengin ve yaşlı bir maden mühendisi, şu taşıtı bulup kurtarmayı aklına takmıştı, sonra da onu Amerika'ya götürüp bir müzede sergilemeyi planlıyordu. O adam ve ekibi, aracı buzların altında, on metre derinlikte buldular ve çıkarmak için üç hafta çalıştılar. Daha sonra aracın çevresine bir buz çadırı kurdular, son olarak duyduğuma göre çalıştırmayı da başardılar."

"Acaba adamlar, onu ödünç almamıza izin verirler mi?" Cash, "Sormanın bir zararı olmaz," dedi. "Fakat sıkı bir pazarlık olacağı kesin."

Pitt kararlı bir sesle, "Denemek zorundayız," dedi.

"Kutup giysileriniz var mı?"

"Uçakta."

"Onları giyseniz iyi olur. Taşıtın bulunduğu yere kadar yürümek zorundayız." Sonra Cash sanki birden aklına bir şey gelmiş gibi, "Unutmadan söyleyeyim," dedi. "Teknisyenlerimizden birkaçını uçağınızın üzerine bir örtü örtmekle görevlendireceğim, ayrıca motorlarınızın, yakıtın ve hidrolik sistemin donmaması ve de kanatlarla kuyruğun buzlarla kaplanmaması için yardımcı bir ısıtıcı kullanacağım. Uçağınızı bir hafta böyle bir yerde bırakırsanız, buz yığınları arasında gözden kaybolmaya başlar."

Giordino, "iyi fikir," diye onayladı. "Eğer girişimlerimizin hiçbirinden sonuç alamazsak, uçağı kullanmak zorunda kalabiliriz."

"Sizinle, yarım saat sonra burada buluşuruz ve ben sizi taşıta götürürüm."

"Kurtarma operasyonunun başındaki yaşlı adam kim?" diye Pitt sordu.

Cash bir an ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir tavır takındı, sonra, "Doğrusu

hiç bilmiyorum. O kafadan sakat bir ihtiyar. Yanında çalışanlar, ona genellikle 'Baba' derler."

Cash önde, turuncu işaret bayraklarıyla belirlenmiş buz üzerinde bir saate yakın bir süre yürüdüler. Biraz sonra Pitt ilerde bir dizi küçük turuncu çadırlarla çevrili büyük mavi bir çadırın çevresinde bazı karaltılar gördü. Kar yağmaya başlamıştı ve çadırların üzerinde ince beyaz bir örtü oluşturmuştu. Gerçi garip gelecek ama Antarktika'da öyle lapa lapa kar yağdığı pek görülmez. Antarktika, yeryüzündeki kıtaların en kurak olanlarından biridir ve yüzeyinde birkaç santim kar olur.

Hemen hiç rüzgâr yok gibiydi, fakat dondurucu soğuklara karşı henüz bağışıklık sağlayamamış olan Pitt ve Giordino, o kalın kutup giysilerinin içinde bile üşümeye başlamışlardı. Güneş, ozon tabakasından arta kalanların üzerinde parıldıyordu. Eğer ikisinin gözlerinde koyu renk kalın camlarla donatılmış gözlükler olmasaydı gözleri kamaşacaktı.

Pitt muhteşem manzaraya bakarak, "Çok güzel ve çok da huzur dolu bir yere benziyor," dedi. "Trafik yok, hava kirliliği yok, gürültü yok." Cash atıldı. "Gördükleriniz sizi aldatmasın. Hava, bir anda siz daha neye uğradığınızı anlamadan korkunç bir fırtınaya dönüşebilir. Donup kesilen el ve ayak parmaklarının sayısını hatırlamıyorum. Donmuş cesetlerle karşılaşmak günlük olay. İşte bu yüzden Antarktika'da çalışan herkesin tam bir çene röntgeni çektirmesi ve de boynunda köpek tasması gibi künye taşıması isteniyor. Burada ne zaman cesedinin teşhis edilmesi gerekeceğini kimse bilemez."

"Durum o kadar kötü mü?"

"Rüzgâr soğuğu en büyük ölüm nedeni. İnsanlar kısa bir yol katetmek isterlerken şiddetli rüzgâr, önlerini görmelerine engel oluyor ve istasyona geri dönmek için yollarını bulamadan donarak ölüyorlar."

Yolun son çeyrek milini konuşmadan katettiler, rüzgârla oyulmuş ve sertleşmiş buzların üzerinden sekerek yürüdüler. Pitt yorgunluğun bedenini sardığını hissetmeye başlamıştı. Çok az uyku ve şu son birkaç günün baskısı etkisini gösteriyordu ama kendini bir yatağa atıp dinlenmeyi aklına bile getirmedi. Çok büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydılar, inanılmaz bir durumdu bu. Fakat yine de Pitt'in adımları gerektiği kadar enerjik değildi. Giordino'nun da öyle canlı canlı yürümediğini fark etti.

Kampa ulaştılar ve hemen büyük çadıra girdiler. Kar taşıtının görüntüsü onları, Wolf'un dev gemilerini ilk kez gördükleri zaman olduğu gibi müthiş etkiledi. Büyük tekerlekler ve lastiklerin yanında onların çevresinde çalışan

adamlar cüce kalıyordu. Öndeki kontrol bölümü beş metre yüksekliğindeydi ve çadırın tavanına değiyordu. Kontrol bölümünün arkasındaki gövdenin tavanı, 1940 yılında büyük araçla birlikte Antarktika'ya gönderilemeyen Beechcraft uçağını taşıyabilsin diye dümdüz yapılmıştı. Taşıt itfaiye kırmızısına boyanmıştı, iki yanında enlemesine turuncu çizgiler vardı. Çadıra yaklaşırlarken duydukları büyük gürültü, dev tekerleklerin kenarlarını kesmeye çalışan adamların kullandıkları testereden çıkıyordu. Kır saçlı ve kır sakallı yaşlı bir adam, çalışan teknisyenlerin başlarında durmuş onlara yol gösteriyordu. Cash adamın dikkatini çekmek için bir adım ilerleyip bir eliyle omzuna dokundu. Yaşlı adam arkasını dönünce Cash'i tanıdı ve hepsine onu izlemelerini işaret etti. Önden yürüyüp dışarı çıktı ve yandaki daha küçük Çadıra girdi, burada küçük bir soba vardı. Yaşlı adam onlara uzun açılır kapanır bir metal masanın çevresindeki sandalyelere oturmalarını söyledi.

Mavi-yeşil gözleriyle onlara bakarken tatlı bir gülümsemeyle, "Haah, burası daha sessiz," dedi.

"Bu beyler Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'ndan Dirk Pitt ve Al Giordino," diye Cash yanındakileri takdim etti. "Hükümet adına yapmak zorunda oldukları çok acil bir iş var ve bu görevi tamamlamaları için senin onlara yardım edeceğini umuyorlar." "Benim adım biraz gariptir, bu nedenle hepsi de benden kırk yaş küçük olan mürettebat bana sadece 'Baba' diyor." Yaşlı adam onlarla tokalaştı. "Sizler için ne yapabilirim?"

Pitt yaşlı adamı inceleyerek, "Sizinle daha önce karşılaşmadık mı?" dedi.

"Mümkündür. Ben orada burada çok dolaşırım."

Pitt hemen konuya girerek, "Kar Arabası," dedi. "Acaba Güney Kutbu'na kadar gidebilecek durumda mı?"

"Aslında onu, bu işi başarsın diye imal ettiler, fakat bu soruyu bana altmış yıl önce, hatta bir hafta önce sorsaydınız, size hayır derdim. Kuru arazi üzerinde harika bir taşıt olduğu kanıtlandı, fakat buz üzerinde çok başarısız oldu. Bir kere tekerlekler düzgündü ve boşa dönüyordu. Ve de vites birimi baştan aşağı hatalıydı. Bunu şöyle hafif bir yokuştan yukarı sürmek, yarı kamyonet-yarı treyler olan bir taşıtı ağır bir yük ile ve on altıncı vitesle Rocky Dağları'nı tırmandırmaya çalışmaktan farksızdı. Motor buna dayanamıyordu. Vitesleri ve tekerleklerdeki tırtılları değiştirerek sanırım onun kendisinden beklenenleri yapabileceğini ve Güney Kutbu'na gidebileceğini gösterebiliriz."

Giordino sordu. "Ya buzulda, onun üzerinden geçemeyeceği kadar geniş bir yarık olursa?"

"Bu taşıtın tasarımcısı ve imalatçısı Thomas Poulter zekice bir buluş gerçekleştirdi. Büyük tekerlekler ve lastikler gövdenin ortasına yakın bir yere yerleştirilmişlerdi, bu da ön ve arkada altı metre uzunluğunda bir boşluk bırakıyordu. Tekerlekler, gövdenin alt kısmıyla aynı hizaya gelecek şekilde yukarı kalkabiliyorlardı. Sürücü bir yarıkla karşılaşınca, ön tekerlekleri yukarı kaldırıyordu. Sonra da arka tekerlekler öndekileri yarığın üzerinden atlatıyordu. Ön tekerlekler kazasız belasız, yarığın öbür tarafına geçince, tekerlekler tekrar alçalıyordu. Son olarak arka tekerlekler yükseliyordu ve o zaman da ön tekerlekler taşıtı öbür yana çekiyorlardı. Gerçekten işe yarayan çok zekice yapılmış bir uygulama." "Altmış yıl öncesinin vites dişlilerini nereden buldunuz?"

"Bu taşıt imal edilen tek taşıt değildi. Sorunu inceleyip onu nasıl gidereceğimize karar verdikten sonra buraya geldik. Orijinal imalatçı hâlâ bu işlerde çalışıyor ve de depolara bırakılıp unutulmuş bir sürü eski parça bulduk. Şansımız varmış, bizim gerekli değişiklikleri yapmak için ihtiyaç duyduğumuz vites dişlilerini orada bulduk."

Giordino merakla sordu. "Taşıtı denediniz mi?" Baba karşılık verdi. "Çok uygun bir zamanda geldiniz. Bir saat kadar sonra, onu 1940'tan beri İlk kez buzlar üzerinde yürüteceğiz ve ne yapabileceğini göreceğiz. Zamanlama çok uygun. Birkaç hafta sonra buzlar kırılıp onu denize sürükleyebilir ve araç batabilirdi."

Giordino, "Bu taşıtı Amerika'ya nasıl götürmeyi planlıyorsunuz?" diye merakını gidermeye çalıştı.

"Buzulun ilersinde demirli duran küçük bir yük gemisini kiraladım. Taşıtı buzlar üzerinden yürütüp bir rampaya çıkaracağız ve oradan gemiye bindireceğiz."

Pitt, "Eğer taşıt bekleneni yapabilirse, onu birkaç günlüğüne ödünç alabilir miyiz?"

Baba şaşırmış görünüyordu. Sonra dönüp Cash'e baktı. "Bu adam dalga mı geçiyor."

Cash başını salladı. "Hayır, o dalga geçmiyor. Bu adamların Wolf madencilik tesislerine gidebilmek için acilen bir vasıtaya ihtiyaçları var."

Baba kadehini tekrar şarapla doldururken, Pitt'e yan gözle baktı. "Ben olmaz derim, işimi bitirdiğim zaman, bu taşıtı buzdan çekebilmek ve tekrar çalışır duruma getirebilmek ve onu Washington'da Smithsonian Enstitüsü'ne teslim

edebilmek için tam üç yüz bin dolar harcamış olacağım. Bu taşıtı kurtarma hayalimi ilk kez anlattığım zaman herkes bana güldü. Adamlarım ve ben akla gelebilecek en kötü hava koşullarında kazma işini yaptık. Taşıtı tekrar yüzeye Çıkarabilmek çok önemli bir başarıydı ve hepimiz bununla gurur duyuyoruz. Şimdi taşıtı buzlar üzerinde eğlence gezisine çıkacak bir çift yabancıya teslim edemem."

Pitt ısrarla, "Bana güvenin," dedi. "Biz eğlence gezisine çıkmıyoruz. Kulağa çok kötü gelebilir ama dünya çapında bir felaketi önlemeye çalışıyoruz."

"Cevabım hayır."

Pitt ile Giordino birbirleriyle soğuk soğuk bakıştılar. Sonra Pitt arktik paltosunun göğüs cebinden küçük bir dosya çıkardı ve onu masanın üzerinde Baba'ya doğru itti. "Bunun içinde birçok telefon numarası bulacaksınız.

Sırasıyla Beyaz Saray'da Oval Ofis, Pentagon'da Genel Kurmay Başkanlığı, NUMA'nın Genel Müdürü ve Kongre Güvenlik Komitesi'nin telefon numaraları yazılı. Ayrıca bizim hikâyemizi doğrulayacak pek çok önemli kişinin numarası var."

"Peki, sizin hikâyeniz nedir?"

Bunun üzerine Pitt adama her şeyi anlattı.

Bir saat otuz dakika sonra, Baba, adamları ve Frank Cash ile birlikte ayakta durmuş, büyük kırmızı taşıtın, masmavi gökyüzüne siyah egzoz dumanlarını üfürerek donmuş arazi üzerinde ufka doğru yol alışını seyrediyorlardı.

Pitt direksiyon başında iki büklüm oturmuş, kelebek camından dışarı bakıp buz tarlasında kırık ya da engel var mı diye dikkatle bakınırken, "Baba'nın ismini öğrenemedim," dedi. Giordino, Pitt'in arkasında durmuş buzul bölgesinin topografik haritasını inceliyordu. "Adamın cebinden sarkan zarfın üzerinde Clive Cussler kelimeleri yazılıydı."

"Bu tuhaf bir isim. Ama garip bir şekilde tanıdık geliyor." Giordino umursamaz bir tavırla, "Kim olursa olsun," dedi. "Umarım adama taşıtını bize ödünç verdiği haliyle geri getireceğimizi vaat etmekle bir mayın tarlasına girmemişimdir."

"Eğer taşıtta bir çizik olursa, adama söyle faturayı Amiral Sandecker'e göndersin."

“Yön saptayacak bir pusulan var mı?"

"Senin GPS birimin nerede?"

"Aceleden unutmuşum. Ayrıca 1940 yılında Küresel Yön tayin etme sistemi yoktu."

Giordino elini karşıya uzatarak, "Şu tarafa git," dedi. Pitt'in kaşları kalktı. 'Yapabileceğin en iyi şey bu mu?" "Bugüne kadar yaratılan yön bulma aygıtlarının hiçbiri benim gözbebeği-me fark atamaz." "Senin mantığın, akıla karşı geliyor."

Giordino sordu. "Sence oraya varmamız ne kadar sürer?" “Yol altmış mil, biz saatte yirmi mil hızla gidiyoruz," diye Pitt mırıldandı. "Eğer buzlar arasında bir engelle karşılaşıp da yolu uzatmak zorunda kalmazsak. Umarım saldırı ekibinden önce oraya varabiliriz. Yapılacak bir saldırı Karl Wolf’un buzulu programlanandan önce kırmaya zorlayabilir.”

“Burada tersanedeki kadar şanslı olamayacağımız hususunda midemde ekşi bir tat var.”

“Umarım yanılıyorsundur dostum, başarısız olursak birçok insan mutsuz olacak.”

38

Güneş masmavi bir gökyüzünde parlıyordu. O kocaman kırmızı renkli Kar Arabası donarak kupkuru kalmış arazide, buruşuk bir beyaz kâğıt parçası üzerinde hareket eden böcek gibi ilerlemeye çalışıyordu. Karın oluşturduğu ince tabaka, arabanın önünü bir peçe gibi örtmüştü. Çift dizel motorundan çıkan egzoz dumanları havaya karışıyordu. O koskocaman tekerlekler, kar ve buz üzerinde hareket ederken çok fazla gıcırdıyorlardı ve lastiklerin girinti ve çıkıntıları yolda kaymalarını önlüyordu. Araba zorlanmadan, hatta beklentilerinin gerçekleştiğini görmeye ömürleri yetmemiş olan yaratıcılarının hayal ettiği gibi soylu bir görüntü sergiliyordu. Pitt sürücü koltuğuna kurulmuş, otobüs direksiyonuna benzeyen direksiyonu kavramış, arabayı ufukta yükselen sıradağlara doğru düz bir hat üzerinde sürüyordu. Kutuplarda kullanılmak üzere imal edilmiş kutup gözlüklerinin kalın camlarının arkasından dışarıya bakıyordu. Soğuk iklimlerde, kar körlüğü, çok büyük bir tehdit oluşturuyordu. Kutuplarda güneşin etkisiyle gözlerin şişmesi bu sorunu yaratıyordu. Bu bölgelerde güneş çok alçaktan morötesi ışın yaydığı için tehlike büyüktü. Bu hastalığa yakalanan herhangi bir kimse gözleri avuç avuç kumla ovuşturuluyormuş hissine kapılıyordu ve bunu iki ya da dört gün süren körlük izliyordu. Ama donma

tehlikesi yoktu. Kar Arabası'ndaki ısıtıcılar, bölmeleri yeterince sıcak tutuyordu. Pitt'in tek küçük ama sıkıntı veren sorunu, kelebek camlarının sürekli buzlanmalarıydı. Havalandırma onların temiz kalmalarını sağlayacak miktarda hava veremiyordu. Pitt sadece İrlanda örgüsüyle örülmüş yün bir kazakla direksiyon başında oturuyordu ama beklenmedik bir sorun çıkarda arabadan inmesi gerekirse diye soğuk hava kıyafetini yanına koymuştu, gerçi hava şimdilik pek güzeldi ama kutupların yabancısı olmayan herhangi bir kimse, bu güzel havanın daha güzelliğinden söz etmeye bile fırsat kalmadan öldürücü bir nitelik kazanacağını bilirdi. 1895 yılında, Norveçli kâşif Carstens Borchgrevink bir balina gemisiyle Antarktika'ya gelip, kıtaya ayak basan ilk insan olduğundan beri Antarktika'da yüz elli ölüm olayı saptanmıştı. Bu insanların çoğu, Güney Kutbu'na ulaştıktan sonra dönüş yolculuğunda donarak ölen Kaptan Robert Falcon Scott ve adamları gibi soğuğa yenik düşen kişilerdi. Diğerleri ise yollarını kaybedip donarak ölmüşlerdi. Pek çok kişi de uçak kazalarında ve başka talihsiz kazalarda can vermişlerdi.

Pitt ölmeyi düşünmek istemiyordu, hele şu aşamada kesinlikle düşünmüyordu; Giordino ile birlikte Wolf'ların insanlığı o korkunç akıbete sürüklemelerini önleyebilecek tek insan olduğundan ölümü aklına getirmek istemiyordu. Kar arabasını, buzula kadar götürmenin dışında daha da önemlisi mümkün olduğu kadar çabuk maden tesislerine ulaşmaktı. Pitt ve arkadaşının bulunduğu yerin saptanması olanaksızdı, çünkü hedefleri saptayan uydular orduya aitti, onlar da Antarktika'da bir savaş planı yapmadıkları için yerkürenin o bölümünde yörüngede olan uydu yoktu. Pitt aşağıda duran ve Ross Buzulu'nun haritasını incelemekte olan Giordino'ya seslendi. "Ne tarafa gideceğimizi söyler misin?"

"Şu antikanın burnunu karşımızda dikili duran dağlara çevir. Ve, ah evet, deniz hep solunda kalsın."

Pitt çaresizlik içinde, "Deniz solumda kalsın," diye tekrarladı. "Şey, tabii kıyıdan denize yuvarlanıp boğulmayı da istemeyiz değil mi?"

"Ya hava kapanır da önümüzü göremezsek ne olacak?" Giordino alaycı bir sesle, "Sen yol gösterilmesini istiyorsun. Pusulada dilediğin yönü seç. Tam üç yüz altmış seçeneğin olacak," diye yanıtladı.

"Cezayı hak ettim. Aklım başka yerdeydi. Burada tüm pusula ibrelerinin sadece kuzeyi gösterdiğini unutmuşum işte."

"Sen tehlikeye hiç alışamayacaksın."

"Zaten sıralanan soruların çoğu, benim şu küçücük aklımın sınırlarını aşıyor."

Pitt, Giordino'ya döndü ve hafifçe sırıttı. "Bahse girerim ki, sen o korkunç öykülerini küçük çocuklara anlatıyorsundur. "

Giordino, Pitt'e döndü ve onun ne demek istediğini çözmeye çalıştı. "Ben ne yapıyor muşum?"

"Ross Buzulu'nun kenarındaki kayalar, yetmiş metre yüksekliğinde ve deniz seviyesinden üç yüz metre aşağıda. Kıyıdan uzaklaşırsak, hiçbir yere gidemeyiz."

Giordino homurdanarak arkadaşını onayladı. "Haklı olabilirsin." "Dipsiz bir yarığa düşmenin ve kar fırtınasında yolumuzu kaybedip donarak ölmenin dışında bir başka aksilik de üzerinde ilerlediğimiz buz tabakasının parçalanıp bizi denize sürüklemesi. Öyle bir şey olursa, yapabileceğimiz tek şey, oturup kıyametin gel-git dalgalarının bizi denize götürmelerini beklemek olacak."

Giordino alaycı bir ses tonuyla, "Aman sen konuşmaya devam et," dedi. "Senin korku masalların yanında benimkiler bilim kurgu türü gibi kalır."

Pitt kelebek camından yukarı bakarak, "Gökyüzü kararıyor," dedi. Giordino, "Hâlâ oraya zamanında varabileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordu.

Pitt odometreye bir göz attı. "Son bir saatte, yirmi bir mil yol katettik. Önceden tahmin edilemeyen gecikmeleri hesaba katmazsak, iki saat olmadan oraya varacağız."

Madene zamanında varmak zorundaydılar. Eğer özel saldırı ekibi başarısız olursa, o zaman Pitt ile Giordino, bu iş için ne kadar yetersiz görünürlerse görünsünler, yine de tek umut olacaklardı. Pitt pek de iyimser değildi. Önlerindeki arazinin engellerle dolu olduğunu çok iyi biliyordu. En büyük korkusu, erimeye yüz tutmuş buzları ve yarıkları çok geç fark etmekti. Eğer hep tetikte olmazsa, Kar Arabası'nı doğruca derin bir buz yarığına sürebilir ve yüzlerce metre aşağıda Antarktika denizinin donmuş sularını boylayabilirlerdi. Bir çiftçinin sürülmüş tarlasında rastlanan küçük engebelerin dışında her şey yolunda gibi görünüyordu. Pitt ara sıra gizlenmiş bir buz yarığını fark ediyordu. Durumu değerlendirmek için kısa bir süre durup sonra yarığın çevresini dolaşarak yollarına devam ediyorlardı. Pitt için, otuz beş ton ağırlığında çelikten yapılmış bir canavarı, derin çatlakları bulunan bir buz kitlesi üzerinde sürdüğünü bilmek hiç de rahatlatıcı bir düşünce sayılmazdı. Onun neler hissettiğini sözlükteki birkaç kelime açıklayabilirdi. Birden buz üzerinde büyük bir çatlak belirdi ama Pitt bunu ancak çatlağın neredeyse tam üstüne geldiği sırada fark edebildi. Direksiyonu hızla kıvırarak taşıtı yana alabildi ve kenara bir buçuk metre kaldığı sırada durdu. Yarım kadar çatlağın yanından yol aldıktan sonra

nihayet iki yüz elli metre ötede sağlam bir zemin bulabildi.

Pitt hız göstergesine göz atınca, hızın ağır ağır saatte yirmi dört mile çıkmış olduğunu fark etti. Aşağıda makine bölümünde olan Giordino çift dizel motorların düzenli çalışmalarını sağlamakla meşguldü. Dünyanın dönüşünün daha hızlı olduğu kutuplarda hava daha ince ve de çok soğuk ve kuru olduğu için yakıt oranının dengelenmesi gerekiyordu. Baba ile adamları bu düzenlemeyi yapmamışlardı. Yeni dizel motorlarda yakıt akması sürekli oluyordu fakat altmış yaşındaki Cummins motorları için aynı şey söylenemezdi. Önlerinde uzanan donmuş düzlük çok kasvetli, ıssız ve tehdit doluydu, ama aynı zamanda çok güzel ve muhteşem bir manzarası vardı. Burası bir an için sessiz sakin görünüp, bir saniye sonra ölümcül olabiliyordu. Bu manzara Pitt'e birden korkutucu göründü. Frene bütün gücüyle bastı ve en fazla otuz metre ilerde büyük bir yarık olduğunu gördü. Hf Kontrol bölmesinden aşağı merdiveni sarkıtıp kapıyı açtı ve dışarı çıkıp yarığın kenarına kadar yürüdü. Görüntü korkunçtu. Yarığın yan taraflarında buzlar beyazdan yeşile dönüşmüştü. İki yanı arasındaki açıklık neredeyse yedi metre kadardı. Pitt arkasından gelen Giordino'nun ayaklarının çatırtısını duyunca arkasına döndü. Giordino sordu. "Şimdi ne olacak? Bu şey belki sonsuza dek devam eder."

"Frank Cash tekerleklerin bir yarığı geçebileceklerine değinmişti. Baha'nın bize verdiği kullanma kılavuzuna bir göz atalım." Baba'nın onlara anlattığı gibi, Kar Arabası'nın tasarımcısı Thomas Poulter, şu buz yarıkları sorununa müthiş bir çözüm bulmuştu. Arabanın alt kısmı bir kayak gibi dümdüzdü ve iki uçta tekerleklerden altışar metre açıkta birer destek vardı. Pitt kullanım kılavuzunda yer alan talimata uyarak ön tekerlekleri gövdeyle aynı hizaya gelinceye kadar yukarı kaldıran kolu çekti. Sonra arabayı yavaş yavaş hareket ettirdi. Ön tekerlekler yarığı geçince ön tekerlekleri indirip bu kez de arka tekerlekleri yukarı kaldırdı. Arka tekerlekleri de aşağı indirince tekrar yola koyuldular.

Giordino hayran hayran, "Doğrusu bunun parlak bir buluş olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Pitt vites değiştirdi ve Kar Arabası'nı tekrar sıradağlara doğru çevirdi. "Bu adamın bir konuda bu kadar ileri görüşlü olup da vitesleri ve tekerlekleri ihmal etmesi şaşılacak şey." -

"Hiç kimse kusursuz değildir. Tabii benim dışımda."

Pitt bu görüşü istemeyerek kabullendi. "Elbette."

Giordino kullanım kılavuzunu makine bölümüne götürdü ama önce aygıt tablosu üzerindeki ısı göstergesine Pitt'in dikkatini çekti.

"Motorlar normalden daha fazla ısınıyor. Bence onlara göz kulak olmalısın."

Pitt sordu. "Dışarda ısı sıfırın altında yirmi dereceyken motorlar nasıl ısınabilir?"

"Motorların radyatörleri açıkta olmadığı için. Radyatörler, bölmenin içinde, motorların hemen önünde. Bulundukları yerde fazla ısınıyor olabilirler."

Pitt onların madencilik tesislerine gelişlerini gecenin karanlığının gizleyeceğini ummuştu ama Antarktika'da yılın bu zamanında güneş batar batmaz, şafak söküyordu. Aslında Pitt tesislere fark edilmeden giremeyeceklerini düşünerek kendini aldatmamıştı. Özellikle de bu itfaiye arabasına benzeyen kıpkırmızı dev taşıt ile görülmemek imkânsızdı. Bundan sonraki bir buçuk saat içinde bir şeyler düşünmesi gerektiğini biliyordu. Yakında hem de çok yakında, dağların eteğindeki maden tesisleri ufukta belirecekti. Pitt biraz ümitlenir gibi oldu ve hemen arkasından sanki görünmeyen bir güç ona karşı harekete geçti. Hava birden ağırlaştı ve birdenbire kıtanın iç kısımlarından çok şiddetli bir rüzgâr esmeye başladı, sanki bir gel-git dalgasına tutulmuş gibiydiler. Bir dakika önce Pitt, altmış mil uzağı görebiliyordu; bir dakika sonra ise sanki sürekli hareket halinde olan bir su kitlesinin arkasından çevreye bakıyormuş gibi oldu. Göz açıp kapayıncaya kadar gökyüzü kaybolmuş, güneş tamamen yok olmuştu ve rüzgâr öfkeli bir canavar gibi buzulu dövüyordu. Dünya dönenip duran saf bir beyazlıktan ibaret olmuştu. Pitt gaz pedalına bastı, direksiyonu sımsıkı tutup hiç hareket ettirmedi ve arabayı düz bir çizgi üzerinde yürütmeye çalıştı. Onların acelesi vardı ve Tabiat Ana'nın hiçbir öfke gösterisi, onları yavaşlatamayacaktı.

Kutuplarda, gökyüzünün beyazı ile buzların beyazı birbirine karıştığı zaman bir insan daireler çizerek hareket eder. Bunun nedeni sağ elini kullanması ve o yöne gitmeye niyetlenmesi değil, sadece insanların bir bacağının diğerinden bir milimetre kısa olmasıdır. Aynı durum, Kar Arabası için de geçerliydi. Lastiklerin hiçbiri diğer tekerleklerle simetri oluşturmuyordu. Eğer direksiyon, araba düz giderken belli bir noktaya kilitlenirse, zamanla yay şeklinde dönmeye başlayacaklardı.

Hiçbir cisim görünmüyordu. Sanki artık dünya yok olmuştu. Kasırgadan farkı olmayan fırtına, her şeyin rengini almış götürmüştü. Buz fırtınası öylesine şiddetlenmişti ki, havada uçuşan buz parçacıkları, arabanın camlarına minik çiviler gibi çarpıyordu. Buz parçacıklarının camlara çarpmaları giderek yükselen bir şıkırtı yaratıyordu. Pitt bu saldırının savaş öncesinden kalma eski koruyucu cama zarar verip vermeyeceğini düşünmeye başladığını fark etti. Kar Arabası, beyaz girdabın içinde fark edilmeyen bir engelin üzerinden geçerken, Pitt de öne

eğildi. İkinci bir tümseği aşmak için hazırlık yaptı ama başka bir tümseğe rastlamadılar. Buz alan dümdüzdü.

Giordino makine bölümünden, "Göstergeleri gözden geçir. Motor hâlâ çok sıcak. Burada hava akımı da yok. Radyatörden gelen buhar boruları basınç altında," diye bağırınca, Pitt de, "Yağmur yağmıyor, bardaktan boşanıyor," sözünü hatırladı.

Pitt alet tablosunda ısı göstergesine baktı. Dikkatini şu koskocaman taşıtı hareket ettirmeye öylesine vermişti ki, göstergelere bakmayı akıl edememişti. Yağ basıncı biraz düşüktü, fakat su sıcaklığı nerdeyse kırmızı işaretli tehlike bölgesine ulaşmak üzereydi. Bir yumurtayı kaynatmak için gerekli zamandan çok daha kısa bir sürede radyatörlerdeki su kaynayıp motordan dışarı fışkırtacaktı. Bundan sonra motorların, pistonları yanmadan ve silindirlerin içinde donmadan daha ne kadar çalışacağını kestirmeye olanak yoktu. Daha şimdiden motorlardan garip sesler geldiğini duyuluyordu. Pitt bağırdı. "Soğuk hava kıyafetini giy. Hazır olunca, dış kapıyı aç. Soğuk hava içeri akın edince, motorlar da soğur."

Giordino geri geldi. "Ve de bizler aynı zamanda donup kalalım."

"Motorlar tekrar normal ısıda çalışmaya başlayıncaya dek biz sıkıntı çekmek zorundayız."

İki erkek de başlıklı soğuk hava kıyafetlerini giydiler. Pitt o kalın giysiler içinde, arabayı fırtınada sağa sola sapmadan yoluna devam ettirmekte güçlük çekiyordu. Giyinme işi tamamlanıp soğuğa karşı önlemlerini alınca, Giordino kapıyı açtı. Kontrol bölmesine birden korkunç bir uğultuyla soğuk hava doldu, rüzgâr kapıyı kamçılarken inildeyip çığlıklar atıyordu. Pitt direksiyonun üzerine abandı ve yarı kapalı gözlerle çevresine bakındı, o sırada soğuk hava, motorların sesini bastıran kulakları sağır edici bir çığlıkla kontrol bölmesine doldu.

Pitt'in bölmedeki ısının otuz saniye içinde otuz beş derece birden azalmasının yaratacağı şoku tahmin etmesi olanaksızdı. Bir insan, aşırı soğuktan korunmasını sağlayacak şekilde giyinmişse, sıfırın altında kırk derece soğuğa yirmi otuz dakika, hiçbir zarar görmeden dayanabilir. Fakat rüzgârın getirdiği soğuk, ısıyı yirmi derece daha azaltırsa, birkaç dakika içinde ölüme neden olabilir. Pitt'in soğuk hava kıyafeti onu soğuk havadan koruyordu, fakat fırtınanın getirdiği soğuk, vücut ısısını yok etmişti.

Makine bölmesinde Giordino iki motorun arasına oturmuş, egzozlardan ve radyatör pervanelerinden yayılan sıcaklıktan yararlanmaya çalışıyordu. Motorların ısısı düşünceye kadar Pitt'in bu soğuğa nasıl dayanacağını doğrusu

çok merak ediyordu. Artık onunla haberleşemiyorlardı. Çığlıklar atan rüzgâr, sesle iletişimi imkânsızlaştırmıştı.

Bundan sonraki birkaç dakika Pitt'in geçirdiği en uzun zaman oldu. Soğuğun bu derecesini hiç yaşamamıştı. Sanki rüzgâr içine girmişti ve vücudunda dolaşırken her yanını kesiyordu. Motor ısısını saptayan göstergeye baktı ve ısının insanı çileden çıkaracak derecede yavaş düştüğünü gördü. Buz kristalleri cama hiç sonu gelmeyen bir böcek sürüsü gibi saldırıyordu. Fırtınayla birlikte içeriye doluşan tanecikler kontrol bölmesine geçtiler ve çarçabuk Pitt ile alet tablosunu bembeyaz bir örtüyle örttüler. Isıtıcı artık donmuş havayla baş edemiyordu ve ön camın iç kısmı çarçabuk donmuştu, dıştaki silecekler de çok geçmeden kalınlaşan buz örtüsü yüzünden hareketsiz kaldılar. Pitt önünü göremediği için çevresinde fır dönen beyazlığın ortasında taş gibi duruyordu. Sanki binlerce dişi olan bir hayalet tarafından yutuluyordu.

Pitt dişlerini, takırdamasınlar diye sıkıca kenetledi. Kontrolünün çok dışında olan güçlerle mücadele ederken; milyarlarca insanın kurtarılmasından sorumlu olduğunun bilincine varmak pek hoş değildi ama bu, çığlıklar atan rüzgâr ve iğne gibi batan buza rağmen yoluna devam etmesini sağladı. Pitt'i en fazla korkutan şey, çok geç olmadan göremeyeceği bir buz çatlağına rastlamaktı. Yapılacak en akıllıca şey, Kar Arabası'nı adeta sürünür gibi yavaş yavaş sürmek ve buzu incelesin diye Giordino'yu önden göndermekti. Fakat arkadaşının hayatını tehlikeye atmanın dışında, bu onlara çok değerli zaman kaybettirecekti ve zaman onların hiç sahip olamadıkları bir lükstü. Pitt'in uyuşan sağ ayağı artık gaz pedalında yukarı aşağı hareket edemiyordu, zaten gaz pedalı da donmuş zemine yapışmıştı.

İki arkadaşın tehlikelerle dolu buz düzlüğündeki yolculuğu dondurucu kâbusa dönüşmüştü.

Geri dönmenin bir anlamı yoktu. Ya bu görev tamamlanacaktı ya da öleceklerdi. Yani ölmek var dönmek yoktu.

Buz fırtınasının çığlıklarla dolu öfkesi hiç dineceğe benzemiyordu. Pitt sonunda alet tablosunu örten kalın buz tabakasını temizlemeyi başardı. Isı göstergesindeki ibreler yavaş yavaş kırmızı bölgeden uzaklaşıyorlardı. Fakat eğer Pitt ile Giordino, gidecekleri yere başka bir engel ile karşılaşmadan varmak istiyorlarsa, o ibrelerin yirmi derece daha gerilemeleri gerekiyordu.

Pitt adeta kör olmuştu. Ondan dokunma duyusu bile esirgenmişti. Elleri ve ayakları hissizleşmişti ve dokunma duyusu yok olmuştu. Vücudu artık onun bir parçası gibi değildi ve emirlerine karşılık vermeyi reddediyordu. Soluk alması da

neredeyse imkânsızlaşmıştı. Acı soğuk ciğerlerini dağlıyordu. Kanın yoğunlaşması, içine işleyen soğuk, etlerine işkence yapan o dayanılmaz ağrı, Pitt'in gücünü tüketmişti. Bir insanın bu kadar çabuk donarak ölebileceğini hiç düşünmemişti. Giordino'ya kapıyı kapamasını söylememek için çok büyük çaba harcaması ve iradesine hâkim olması gerekiyordu. Pitt'in yenilgiye karşı duyduğu acı rüzgâr kadar güçlü ve korkunçtu. Pitt daha önce zalim yok edicinin yüzüne bakıp ona tükürmüştü. Soluk alabildiği ve düşünme yeteneğini kaybetmediği sürece, her şeye rağmen bir şansı vardı. Sadece şu rüzgâr kesilebilseydi. Fırtınaların başladıkları gibi birdenbire kesildiklerini biliyordu. Bu fırtına neden dinmiyordu? Pitt kendinden başka kimseye yalvarmıyordu. Benliğini korkunç bir boşluk sarmıştı. Gözlerinin kenarlarında kararma başlamıştı ve o ibreler hâlâ normal ısı seviyesine inmemişlerdi. Pitt öyle olmayacak hayallerle ümide kapılmıyordu. Kendine, Giordino'ya ve şansa inanıyordu. Eğer anlayışlı davranacaksa, Ulu Tanrı da onlara katılabilirdi. Tanrı'ya kollarını açarak kavuşmak istemiyordu. O her zaman meleklerin ya da şeytanların onu zorla sürükleyeceklerini ve sonuna kadar da savaşacağına inanmıştı. Jüri hâlâ toplantı halindeydi ve Pitt'in iyi özelliklerinin kötülerin yanında ağır basıp basmadığına karar vermeye çalışıyordu. İnkâr edilemeyen ve tartışılmayan tek gerçek, Pitt'in bu konuda söyleyebileceği pek bir şey olmadığı ve donup bir buz yığını haline gelmesine birkaç dakikanın kaldığıydı.

Eğer bu güçlüklerin bir amacı varsa bile Pitt, bunun ne olduğunu kesinlikle bilmiyordu. Her şeyin ötesinde, bir yerde, sıradan bir ölümlü olmaktan çıkıp kendi dışında bir insan olmuştu. Aklı hâlâ başındaydı, hâlâ olasılıkları ve bunların muhtemel sonuçlarını tartabiliyordu. Üzerine çöken o kâbusu kendinden uzaklaştırdı. Acı çekmek ve kehanette bulunmak artık onun için bir anlam taşımıyordu. Kaçınılmaz sonu kabullenmeyi reddetti. Artık ölümle ilgili herhangi bir düşünce onun için anlamsız ve geçersizdi. Pitt neredeyse içindeki o havlu atıp teslim olma içgüdüsüne kendini kaptıracaktı, fakat on dakika daha dayanmaya çalıştı. Giordino ile birlikte bu işin de sonunu getireceklerinden zerre kadar kuşku duymamıştı ve bir an bile paniğe kapılmamıştı. Motorları kurtar, kendini kurtar sonra da dünyayı kurtar. İşte öncelik sırası böyleydi. Gözlük camlarının üzerinde biriken buzları temizledi ve göstergelerdeki ibrelerin hızla normal çalışma derecesine yaklaştıklarını gördü.

Pitt içinden yirmi saniye daha diye düşündü, sonra yirmi saniye daha. "Sabreden derviş, muradına ermiş" sözü aklına geldi. Daha sonra ise göstergelerin ibreleri normal düzeye gelince büyük bir rahatlama ve coşku sardı benliğini.

Makine bölümündeki Giordino'ya seslenmeye gerek kalmamıştı. Küçük İtalyan, radyatörlerden birinin üzerine elini koyunca, durumu aşağı yukarı tahmin etmişti. Giordino kapıyı hızla kapadı, böylece rüzgârın ve buzun ürkütücü gücünü uzaklaştırmış oldu, fakat bir an önce içerdeki ısıtıcıyı da en yüksek dereceye getirmeyi ihmal etmedi. Sonra da kontrol bölmesine geçti ve Pitt'i sert bir hareketle direksiyonun başından çekti.

Giordino, Pitt'in donarak ölmek üzere olduğunu görünce adamakıllı endişelenerek, "Amacımız uğruna yeterince çaba harcadın," diye bağırdı, "Isınabilmen için senin makine bölmesine inmene yardım edeceğim."

"Kar Arabası..." Pitt donmuş dudaklarını zorlukla oynatarak mırıldandı. "Arabanın yolundan şaşmasına izin verme." "Sen bunu dert etme. Şu mekanik canavarı ben de senin kadar iyi kullanabilirim. "

Giordino, Pitt'i iki dizel motorun arasına yere yatırdıktan sonra buzhaneye dönen kontrol bölmesine geri geldi ve direksiyon başına geçip birinci vitese taktı. Altmış saniye içinde bu muazzam taşıtı yeniden fırtınanın içinde saatte yirmi dört mil hızla sürmeye başladı. Tekrar düzenli bir şekilde çalışmaya başlayan dizel motorların değişmeyen homurtusu Pitt'in kulaklarına güzel bir müzikten daha hoş geliyordu, çünkü bu yeniden filizlenen umudun bir simgesiydi.

Pitt'in hayatı boyunca hiçbir şey, motorların verdiği sıcaklığın donmuş vücuduna yayılışı kadar iyi gelmemişti. Çok geçmeden kanı da incelip tekrar damarlarında dolaşmaya başladı ve Giordino direksiyon başındayken yarım saat süreyle sadece dinlenme lüksünü kendine tanıdı. Pitt biraz da karamsarlığa kapılarak meraklanmaya başlamıştı: Acaba özel askeri ekip gelmiş miydi? Onlar da aynı öldürücü kar fırtınasında yollarını kaybedip ölmek üzere miydiler?

39

Duman rengine boyanmış yan tarafında küçük bir Amerikan bayrağı resminden başka hiçbir işareti bulunmayan McDonnell Douglas C-17 tipi uçak, Antarktika'yı yorgan gibi örten, inci beyazı bulutlardan oluşan bir okyanusun üzerinde uçuyordu. Hava kuvvetlerinde görevli Yüzbaşı Lyle Stafford donmuş kıta üzerinde uçarken kokpitte son derece rahattı. Aslında o her zaman Yeni Zelanda'da Christchurch ve Antarktika'daki buz istasyonları arasında gidip geliyor, bilim adamlarıyla malzemeleri taşıyordu. Bu yolculuk ise apar topar hazırlanan saldırı ekibini kısa sürede Ross Buzulu'na getirip onları Kader Şirketleri'nin madencilik tesislerine paraşütle indirmek amacıyla düzenlenmişti.

Stafford bir pilottan çok halkla ilişkiler uzmanına benziyordu. Kırlaşmış saçları özenle kesilmişti ve her zaman yüzünde bir gülümsemeyle verilen işi kabul ederdi. Üstelik Hava Kuvvetleri'ne ve yardım kurumlarına gönüllü olarak hizmet etmeye her zaman hazırdı. Uçuşlarda çoğu zaman, o eline bir kitap alıp okur, yardımcısı Teğmen Robert Brannon da uçağı kullanırdı. Teğmen Brannon uzun bacaklı bir California'lıydı, kokpitte otururken dizleri çenesine değerdi. Yüzbaşı istemeye istemeye elindeki kitaptan başını kaldırıp yandaki camdan dışarı baktı, sonra da Küresel Durum Ayarlama Sistemi'ni inceledi.

Yüzbaşı, Craig Dirgo'nun The Einstein Papers isimli kitabını elinden bırakıp, "İşe koyulma zamanı," dedi. Sonra pilotların arkasında bir taburede oturan Binbaşı Tom Cleary'ye dönerek gülümsedi. "Egzersiz yapıp kendinizi oksijene alıştırma zamanı geliyor, binbaşı," dedi.

Cleary pilotların başlarının üzerinden dışarı baktı ama görebildiği tek şey bulut örtüsü oldu. Binbaşı, Ross Buzulu'nun bir köşesinin uçağın altında bir yerde olduğunu düşünüyordu. "Zamanımız geldi mi?"

Stafford başıyla alet tablosunu işaret etti. "Bir saat içinde sizin atlama noktanıza ulaşacağız. Adamlarınız hazır ve hevesli mi?"

"Hazır olmasına belki hazırlar ama onların pek de hevesli olduklarını söyleyemem. Adamlarımın her biri şu veya bu zamanda on bir bin metre yükseklikte, bir jet uçağından paraşütle atlamıştır, fakat bu işi uçak saatte dört yüz mil hızla giderken yapmadıkları da kesin. Bizler, paraşütle atlayacağımız zaman uçağın yavaşlamasına ve biraz da alçalmasına alışkınız."

Stafford anlayışlı bir tavırla, "Üzgünüm, maalesef sizi daha yavaş, daha alçağa ve daha yakına götüremeyeceğim," dedi. "İşin püf noktası sizin ve adamlarınızın paraşütleriniz havada fark edilmeden buz zemine inebilmeniz. Bana verilen emirlere göre, normal uçuş planımı değiştirmem olanaksız. Hiçbir koşulda McMurdo Boğazı'na yaklaşmamalıyım. Ama sizin mümkün olduğunca yakın bir yere inmenizi sağlayacağım. Bu durumda sizler de tel örgülerin hemen biraz ilersindeki hedefinize ulaşabilmek için on mil katetmek zorunda kalacaksınız."

Brannon da, "Rüzgâr denizden karaya doğru esiyor," dedi. "Bu da sizin lehinize."

Cleary ağır ağır, "Bulutların gökyüzünü kaplamış olması da işe yarar," diye ekledi. "Ve eğer bu insanlar, çalışan bir radar sistemine sahip iseler, radar operatörlerinin bizi fark edebilmeleri için dörder gözlerinin olması gerekir."

Stafford küçük bir manevra yaptıktan sonra, "Sizlere gıpta etmiyorum,

binbaşı," dedi. "Güzel ve sıcak bir uçaktan eksi 40 derece soğukta bir buz deryasına ineceksiniz."

Cleary gülümsedi. "Hiç değilse bana şu alışılmış yaşlı yorgun pilotun söylediği varsayılan 'mükemmel bir uçaktan atlamak' sözünü tekrarlamadınız. Bunun için size müteşekkirim." Profesyoneller arasında çok yaygın olan bu şakaya hepsi güldü. Onlarca yıl, paraşütçülere genellikle pilotlar hep şu soruyu sormuşlardı: "Mükemmel bir uçaktan niçin atlıyorsunuz?" Cleary'nin bu soruya genellikle verdiği klişeleşmiş cevap şöyleydi: "Gerçekten mükemmel bir uçak var olunca, ben de atamaktan vazgeçeceğim."

Cleary sözlerini sürdürdü. "Soğuğa gelince, bizim elektrikle ısıtılmış ter-mal giysilerimiz daha soğuk bir yere inerken buz parçalarına dönüşmemizi önler."

Brannon, "Bulutlar da karadan ancak üç yüz metre yükseklikte pusulalarınız ve GPS aletleriniz çalışana kadar, kör iniş yapmak zorunda kalacaksınız," diye belirtti.

"Adamlarımız bu koşullar için gayet iyi eğitildiler. Çok yüksekten başarıyla atlamanın sırrı, rüzgâra uygun bir şekilde ve herkesin aynı yükseklikte atlamasını sağlamaktır."

"Sizleri uygun bir yerde bırakacağız ama bu bir piknik olmayacak." Cleary ciddi bir tavırla, "Hayır," dedi. "Uçaktan atladıktan bir dakika sonra keşke alev alev yanan bir cehenneme atlasaydık diye düşüneceğimizden eminim."

Stafford tekrar alet tablosunu inceledi. "Siz ve adamlarınız ön soluk alma egzersizini tamamladıktan sonra, ben kabinin basıncını azaltacağım. Bunun hemen arkasından da sizlere ve kendi adamlarıma yirmi ve on dakika uyarılarını yapacağım. Atlama noktasından altı dakika uzakta olduğumuz zaman da sizlere durumu bildireceğim. Atlamaya iki dakika kala rampayı indireceğim." "Anlaşıldı."

Stafford sözlerine devam etti. "Atlamaya bir dakika kala alarm zilini bir kez çalacağım ve yeşil ışığı yakacağım. Uçuş hızımız yüzünden sizler çarçabuk grup halinde atlamak zorundasınız."

"Zaten bizim de niyetimiz bu."

Stafford pilot koltuğunda arkasına dönüp binbaşıyla tokalaştı. "Sizlere iyi şanslar."

Cleary hafifçe gülümsedi. "Uçuş için teşekkürler." Stafford içtenlikle, "Bizim için zevkti," dedi. "Fakat umarım, aynı şeyi yakın bir gelecekte

tekrarlayabiliriz." "Ben de aynı kanıdayım."

Cleary ayağa kalkıp toparlandı, kokpitten çıktı ve uçağın bir mağaraya benzeyen kargo bölümüne geçti. İçerde oturan altmış beş adam, ciddi görünüşlü bir grup oluşturuyordu. Hepsi de son derece sakindi, birazdan yaşayacakları sonu bilinmeyen serüveni düşünüyor olmalıydılar. Hepsi de gençti-Yaşları yirmi ile yirmi dört arasında değişiyordu. Gülüşmeler, saçma sapan konuşmalar, sızlanmalar ve şikâyetler yoktu. Her biri durmadan silahlarını ve malzemelerini tekrar tekrar kontrol ediyordu. Bu gençler, Güney Amerika'nın dört bir yanında uyuşturucu operasyonları yapmak amacıyla Antarktika'ya çok yakın noktalardaki özel birimlerden apar topar seçilmişlerdi. Donanmanın SE-AL'inden bir ekip, ordunun birinci sınıf Delta Gücü'nün üyeleri ve bir Deniz Piyade Birliği'nden bir ekip... O güne kadar gerçekleştirilenlere hiç benzemeyen bir görev için bir araya gelmiş gizli savaşçılar topluluğu.

Beyaz Saray Pentagon'a hareket emri verdiğinde onların yetersiz olan tek malzemeleri zamandı. Daha kalabalık bir Özel Birlik ekibi Amerika Birleşik Devletleri'nden yola çıkmıştı, fakat onların üç saatten önce Okuma Körfezi'ne varmaları imkânsızdı, bu da çok geçti ve bir felakete yol açabilirdi. Amiral Sandecker'in uyarılarını başkanın başyardımcıları ve genelkurmay başkanı da pek umursamamıştı. Önceleri, hiç kimse bu şaşırtıcı öyküye inanmaya cesaret edemedi. Ancak Loren Smith ve bazı bilim adamları hemen harekete geçilmesi için ağırlıklarını koyunca, başkan, Pentagon'a hızla yaklaşan felaketi önlemeleri için bir Özel Birlik gönderilmesi için emir vermeye ikna edildi.

Füzelerle saldırma fikrinden çarçabuk vazgeçildi, çünkü eldeki istihbarat bunun için yeterli değildi. Dahası Beyaz Saray da Pentagon da suçsuz bir tesisi ve yüzlerce çalışanını ortadan kaldırdıkları için dünyayı karşılarına alacaklarından emindiler. Üstelik yeryüzünün imha edilmesi için emir verilecek merkezin tam yeri de belli değildi. Onların bildikleri kadarıyla, merkez tesislerden millerce uzakta yeraltında bir buz dehlizinde de olabilirdi. Genelkurmay insanlı bir saldırının başarı şansı olduğuna ve yanıldıkları takdirde uluslararası bir tepkiyle karşılaşmayacaklarına karar verdi. Adamlar ağır torbalarıyla paraşütlerini sırtlamışlar, atlamayla ilgili son incelemelerini yapıyorlardı. Torbalar sağ kalmaları için gerekli malzemelerle ve de yeni, keskin nişancı dürbünü bulunan Spartan Q- 99 modeli beş kilo ağırlığındaki öldürücü silahın cephanesi ve en küçük bir temasla patlayan füzelerle doluydu. Yedek şarjörler, mermiler ve şarapnel mermileri yaklaşık on kilo ağırlığındaydı ve adamların bellerine bağlanmış bel çantalarında duruyordu. Beldeki çantanın kapağında bir rota belirleme tablosu vardı, bir Silva denizci pusulayla bir dijital

yükseklik ölçer de bu malzemelere dahildi ve de paraşütle atlayanlar aşağı süzülürken bu aletleri rahatça görebileceklerdi.

Ordunun Delta Birliği Yüzbaşı Dan Sharpsburg'un kumandasındaydı. Teğmen Warren Garnet da Deniz Piyadesi Recok ekibini yönetiyordu. St. Paul Adası'nda NUMA'ya yardımcı olan Teğmen Miles Jacobs'un kumandasındaki SEAL ekibi de saldırı birliğine dahildi. Bu toplama grubun başında ise deneyimli Özel Birlik üyesi Cleary vardı. Cleary izinli olarak eşiyle birlikte Güney Afrika'da Kruger Avcılık Parkı'nda keyfince eğlenirken bir dakika içinde şu saldırı birliğini yönetmekle görevlendirilmişti. Amerikan askerlik tarihinde farklı özel birliklerin bir ekip halinde savaşmaları herhalde ilk kez görülüyordu.

Bu özel görev için her adam MT-12 ya da Zulu adını verdikleri yeni bir paraşüt sistemiyle donatılmıştı. Sistem, yerçekimine dörtte bir oranında karşı koyabilen bir güce sahipti. Paraşüt yatay olarak da hareket edebiliyordu. Bu, üç takımın elemanlarının da hoşuna giden bir avantajdı.

Cleary İki sıra halinde duran adamlara göz gezdirdi. En yakında duran subay Dan Sharpsburg başını dikleştirip gülümsedi. Bu kızıl saçlı cin gibi akıllı ve esprili subay, aynı zamanda eski bir dosttu. Şu intihar atlayışını gerçekleştirmek için sabırsızlanan çok az sayıdaki subaylardan biriydi. Dan yıllardır uçakların peşindeydi, Arizona, Yuma'daki Amerikan ordusunun çok itibarlı Özel Birlikler Askeri Serbest Paraşüt Okulu'nda öğretmenlik yapıyordu. Dan bir görevle ya da eğitim nedeniyle paraşütle atlamak zorunda olmadığı zamanlar da sırf eğlenmek için sivillerle atlamaya bayılırdı. Cleary, Jacobs ile Garnet'in dosyalarını incelemeye pek vakit bulamamıştı. Fakat onların da donanmanın ve Deniz Piyadeleri'nin özel birlik görevlerine atanan en iyi subayları olduklarını biliyordu. Gerçi Cleary kara kuvvetlerinin eski bir mensubuydu ama SEAL ve Deniz Piyadesi Özel ekiplerinin dünyadaki en iyi savaşçılar arasında olduklarının bilincindeydi.

Cleary tek tek yüzlere bakarken, sağ salim atlayıp hedefe ulaşsalar bile ondan sonra Wolfun güvenlik güçleriyle savaşmak zorundaydılar. Ona, bu adamların iyi yetiştirilmiş ve iyi silahlandırılmış küçük bir paralı asker ordusu oluşturdukları anlatılmıştı ve çoğu da uçaktaki adamlarla aynı birliklerde bulunmuştu. Cleary, 'Hayır,' diye sonuca vardı. Bu bir piknik olmayacaktı.

Sharpsburg gergin bir hava içinde sordu. "Daha ne kadar var?" Cleary sıranın önünden geçerken, "Bir saatten az kaldı," dedi. Jacobs ile Garnet'i hazır olmaları için uyardı. Sonra savaşçıların arasında durup onlara son talimatları verdi. Adamların her birinin termal elbiselerinin cebinde uydudan çekilmiş birer

fotoğraf vardı, aşağı indikleri zaman bu fotoğrafı inceleyeceklerdi. Onların inecekleri hedef bölge madencilik tesislerinin hemen ötesindeki büyük buzla kaplı alandı. Madencilik tesislerinin engebeli arazisi, adamlara atlayıştan sonra tekrar bir araya toplanırlarken bir ölçüde korunma imkânı sağlayacaktı.

Planın bundan sonraki bölümünde, kıyamet gününün yönetildiğini ümit ettikleri madencilik tesislerinin ana mühendislik merkezine saldırı düzenlemekti. Uzman askerler doğrudan binalara girmek yerine dışardan saldırıya geçmenin daha az insan kaybına neden olacağını tahmin etmişlerdi.

Her birlik karaya ayak basıp saldırı için bir araya gelince tam bir beraberlik sağlanacaktı. İniş sırasında yaralanan her kim olursa olsun, soğuğa terk edilecek, ancak her iş tamamlandıktan yani tesisler ele geçirildikten ve buzulu karadan ayırmak amacıyla kurulmuş sistemler yok edildikten sonra onunla ilgilenilecekti. Cleary adamların her birinin kendisinden ne beklendiğini bildiğinden emin olunca, kargo bölümünün arka tarafına geçti ve kendi paraşütüyle malzeme torbasını aldı. Daha sonra Sharpsburg'un adamlarından biri öncelikli olarak uzun iniş için gerekli oksijen donatımını gözden geçirdi.

Nihayet Cleary kargodaki kapalı rampaya arkasını vererek durdu ve adamların dikkatlerini çekmek için ellerini havaya kaldırdı. Bu aşamadan itibaren, saldırı ekibinin tümü birbirleriyle ancak el ve kol hareketleriyle haberleşebilecekti ki, bu da operasyonlarda her zaman uygulanan alışılmış bir yöntemdi. Atlayış gerçekleşinceye kadar sesli haberleşme sadece kokpitte, Cleary, Sharpsburg, Jacobs, Garnet ve Stafford arasında gerçekleşebilecekti. Adamlar, uçaktan çıkınca da her adam güvenli frekanslar üzerinden Motorola telsiz ile haberleşebilecekti. "Pilot ben atlama lideriyim."

Stafford'un sesi duyuldu. "Sizi duyuyorum binbaşı. Her şey tamam mı?"

"Atlama liderinin denetimi tamamlandı. Oksijenle soluk alma sistemi çalışıyor."

Cleary boş koltuklardan birine oturup adamları inceledi. Şu ana kadar her şey iyi gidiyordu. Hatta Cleary fazla iyi gittiğini düşündü. Adamların hepsinin dipdiri ve hevesli olduklarını görmek onu sevindirmişti.

Adamlar sıfırın altındaki soğuktan iyice korunabilmek için kurşuni Gentex uçuş başlıklarının altına kukuletalar geçirmişlerdi. Başlıklara Adidas Galeforce sarı lensli gözlükler iliştirilmişti, bunlar sis ve kapalı havalar için yararlıydı. Ayrıca adamların gözlerini, Cleary ve oksijen teknisyeni rahatça görebilecek ve havasız kalma belirtileri hemen fark edilecekti. Termal elbiselerdeki ısıtma birimleri çalıştırılmıştı ve her adam yanındaki arkadaşının tüm teçhizatının yerli

yerinde ve çalışır durumda olup olmadığını kontrol etti.

Telsizlerinde çalışır durumda oldukları kanıtlandıktan sonra Cleary ayağa kalktı ve kapalı rampaya yaklaştı. Saldırı ekibine tekrar baktığı zaman adamların hepsinin tüm dikkatlerini ona verdiklerini gördü. Cleary solunda en yakınında duran adama başparmağını yukarı kaldırarak işaret verdi.

Yüzbaşı Stafford kokpitte bilgisayarla yönlendirilen rotasını ve programlanmış olan hedefi bir daha dikkatle gözden geçirdikten sonra, aklını ve kalbini adamların sağ kalmalarını sağlayacak noktaya iniş yapabilmelerine verdi. Pilotun öncelikli sorunu, adamları on saniye önce ya da beş saniye geç gönderip de donmuş araziye gelişi güzel inmelerini önlemekti. Yüzbaşı otomatik pilotu devreden çıkardı ve görüş sahası ile zamanlamayı ayarlarken dikkati dağılmasın diye kontrolü Brannon'a bıraktı. Stafford kokpitteki mikrofonu açtı ve oksijen maskesinin altından Brannon'a hitap etti. "Bir derece kayarsan, bunun bedelini onlar öderler." Brannon kendinden emin bir sesle, "Ben adamları hedefin üzerine koyacağım ama sen onları tam hedefe yerleştirmelisin," diye uyardı. "Uçak kumandanının yön saptama yeteneğine güvenmiyor musun? Çok ayıp."

"Binlerce kez özür dilerim, yüzbaşım."

"Haah, bu daha iyi." Stafford kargo bölümünün mikrofonunu açtı. "Binbaşı Cleary, hazır mısınız?" Cleary kısaca, "Roger (Tamam)," dedi. "Mürettebat, siz hazır mısınız?"

Yük bağlama halkalarına kenetlenmiş ve yanlarında seyyar oksijen sistemleri bulunan adamlar rampadan biraz geride iki sıra halinde duruyorlardı.

"Çavuş Hendricks hazır, yüzbaşım." "Onbaşı Joquin hazır, yüzbaşım."

Stafford haber verdi. 'Yirmi dakika uyarısı. Bu aşamada kabinin basıncı azaltılıyor."

Hendricks ile Joquin ihtiyatlı adımlarla rampaya yaklaştılar, paraşütlerini uçağa bağlayan çengeli dikkatle takip ettiler ve bu arada askerlik mesleklerinin en alışılmamış görevlerinden birini yerine getirmeye hazırlandılar.

Kabinin basıncı azaltılırken, adamlar ısının da düştüğünü fark edebiliyorlardı, hem de elektrikle ısıtılan koruyucu termal atlama kıyafetlerinin içinde... Argo bölümünün ısısı yavaş yavaş, dışardaki ısıyla eşitlenirken havanın tıslադığı duyuldu.

Zaman çok çabuk geçti. Ve sonunda hoparlörden Stafford'un sesi duyuldu.

"Binbaşı, on dakika uyarısı."

“Tamam." Bir sessizlik oldu. Cleary alaycı bir tonla, "Buraya biraz daha sıcaklık verdirebilir misin?" Stafford karşılık verdi. "Siz ayrıldıktan sonra kokteyller için buza ihtiyacımız olacağını sana söylememiş miydim?" Cleary bundan sonraki iki dakikayı madencilik tesislerine sızma planını içinden tekrarlayarak geçirdi. Fark edilme tehlikesini en aza indirmek için yüksekten atlama ve paraşütleri geç açma yöntemini uygulayacaklardı. Plana göre, adamlar sekiz bin metreye kadar paraşüt açmadan ineceklerdi, sonra paraşütleri açacaklar, havada bir araya gelip inecekleri hedef bölgesine süzüleceklerdi.

Sharpsburg'un Delta Gücü önce atlayacaktı, onları Jacob ve SEAL ekibi izleyecekti ve sonra da Garnet'in Deniz Piyade ekibine sıra gelecekti. Cleary adamlarını görebilsin ve gerektiğinde durum düzeltme komutlarını verebilsin diye uçaktan atlayacak son kişi olacaktı. Sharpsburg Anaç Tavuk olacaktı. Bu atlama ekibinin liderine verilen isimdi. Onu sıraya dizilmiş Ördekler izleyecekti. Sharsburg nereye giderse Ördekler onu takip edeceklerdi. Stafford'un, "Atlamaya iki dakika kaldı," demesi Cleary'nin düşüncelerini yarıda kesti.

Stafford gözlerini bulutların arasından karayı insanı şaşırtacak derecede •nce ayrıntılarıyla gözler önüne seren yeni kurulmuş foto sistemine bağlı monitörden ayırmıyordu. Brannon büyük uçağı sanki küçük bir çocukmuş gibi özenle yönetiyordu. Rotayı hiç şaşmıyordu ve daire içine alınmış atlama yerime yaklaşıyordu. Stafford birden bağırdı. "Emirlere lanet olsun. Brannon." "Efendim?"

"Bir dakika uyarısında, uçağın hızını saatte 135 mile indir, bu adamların sağ kalmaları için elimden geleni yapacağım. Çavuş Hendricks, son adamın da atladığını bildirince, motorları saatte iki yüz mile çıkarırsın."

"Wolf'ların yer radarı bizim hız azaltmamızı saptamaz mı?"

"McMurdo istasyonunu açık bir frekanstan ara. Sonra da onlara motorlar-da bir arıza olduğunu, hızımızı azaltacağımızı ve oraya varışımızın gecikebileceğini bildir."

Brannon, "Hiç de kötü bir numara sayılmaz," dedi. "Eğer adamlar yerden bizi izliyorlarsa, bu masalı yutmamaları için bir sebep yok." Brannon telsizi açtı ve onu her kim dinliyorsa, kararlaştırılan uydurma haberi açıkladı. Sonra da bilgisayar monitöründe, atlama noktasına yaklaşıldığım belirten ışıklı sayıları işaret etti. "İki dakikaya geliyoruz."

Stafford başını salladı. 'Yavaş yavaş hızımızı azaltmaya başla. Atlamaya bir dakika kala, ben zili çalar çalmaz hızımız saatte 135 mil olsun."

Brannon piyano çalan biri gibi parmaklarını oynatıp gülümsedi. "Motorları tıpkı bir konçerto çalar gibi yöneteceğim."

Stafford mikrofonun düğmesine basıp kargo bölümüne hitap etti. "İki dakika var, binbaşı. Çavuş Hendricks, rampayı açmaya başla." Hendricks'in sesi duyuldu. "Rampa açılıyor."

Stafford, Brannon'a döndü. "Kontrolü ben alıyorum. Motorlarla sen ilgilen ki, ben de kafamı atlamanın zamanlamasına yoğunlaştırayım." Cleary açıklaması tamamlandıktan sonra ayağa kalktı ve rampanın iskele tarafına geçti. Adamlarını, atlama anını, uyarı ışıklarını ve rampayı rahatça görebileceği bir yerde durdu. Sağ kolunu kaldırıp yay şeklinde tuttu, avucu koluyla dik açı teşkil edecek şekilde dışa dönüktü. Bu, ayağa kalkma emriydi.

Adamlar yerlerinden kalktılar ve tekrar bağlantılarını ve teçhizatlarını kontrol ettiler, paraşüt çantasının alt kısmına asılı malzeme torbalarına baktılar. 0 muazzam rampa, yavaş yavaş açılırken kargo bölümüne buz gibi dondurucu hava doldu. Bundan sonraki saniyeler geçmek bilmedi.

Adamlar ciddi bir kararlılık içinde çelik atlama bağlantılarını rampa tamamen açıldığında içeri dolacak rüzgârdan korunmak için giydikleri eldivenlerle sıkı sıkı tuttular. Gerçi birbirlerine güven verici bakışlarla bakıyorlardı, ama sanki çevrelerindeki arkadaşlarını da hiç görmüyor gibiydiler. Rampa açıldığında ve tahmin edilemeyecek derecede soğuk olan hava boşluğuna daldıklarında nelerle karşılaşacaklarını anlatmak için kelimeler yetersiz kalırdı.

Kokpitte, Stafford, Brannon'a döndü. "Şimdi kontrolü ben alıyorum, böylece kafamı zamanlamaya yoğunlaştırabilirim. Motorlar senin." Brannon iki elini birden havaya kaldırdı. "Bu kız tamamen senin, kaptan."

Stafford sanki acı çekiyormuş gibi, "Kaptan, kaptan," diye tekrarladı. "Bana birazcık olsun saygı gösteremez misin?" Stafford daha sonra diktafonun düğmesini çevirdi. "Bir dakika uyarısı, binbaşı." Cleary bir karşılık vermedi. Bunu yapmak zorunda değildi. Alarm zili bir kez çaldı. Cleary bundan sonraki işareti verdi. Yani sağ kolunu omuz hizasında yana uzatıp avucunu yukarı kaldırdı sonra eli başındaki Gentex miğfere değinceye kadar dirseğini kıvırdı, böylece adamlarına arkaya geçmelerini emretmiş oluyordu. Öndeki adamlar da rampaya bir metre mesafe kalınca durdular. Hendricks, Stafford'a bilgi verdi. "Rampa açılıp kilitlendi, yüzbaşı." Çavuşun sesi Cleary'yi şaşırttı. O anda, haberleşme kablosunu mikrofondan çıkarmamış olduğunu fark etti.

Cleary adamlara atlamaya on beş saniye kaldığını belirten el ve kol işaretlerini verdi. Gözleri kırmızı uyarı ışığına dikilmişti. Altmış beş kişilik ekip birbirine

iyice yaklaşıp dar bir alana sığmıştı ve Sharpsburg da rampanın kenarından sadece birkaç santim gerideydi. Kırmızı uyarı ışığı sönüp de yeşil atlama ışığı yanarken Cleary açık rampayı işaret etti.

Teğmen Sharpsburg kendini uçaktan bulutlarla kaplı boşluğa attı. Kolları ve bacakları iki yana açılmış bir halde, sanki bir yayla fırlatılmış gibi çarçabuk gözden kayboldu. Teğmenin ekibi de bulutların arasına karışırken kumandanlarından sadece birkaç metre gerideydiler. Onları Jacobs ile SEAL ekibi izledi. Sonra sıra Garnet ile Deniz Piyadeleri'ne geldi. Ekipteki son Deniz Piyadesi rampanın kenarına gelip atladıktan sonra Cleary de kendini boşluğa attı ve gözden kayboldu.

Hendricks ile Joquin uzunca bir süre orada durup boşluğa baktılar, az önce gördüklerine inanamıyorlardı. Hendricks afallamış bir halde, oksijen maskesinin altından mikrofona, "Kaptan, gittiler," dedi. Brannon hiç vakit kaybetmeden hız göstergesi iki yüz mile çıkıncaya kadar motorlara güç verdi. Bu hız, C-17'nin normal hızının tam yarısıydı. Kargo kapısı kapanmıştı ve kargo bölümündeki oksijen miktarı normal seviyeye getirilmişti. Stafford'un bundan sonra yapması gereken iş, telsizi güvenli bir frekansa getirip ABD Güney Atlantik Bölge Kumandanlığı karargâhını arayıp atlamanın programlandığı şekilde gerçekleştiğini bildirmekti. Stafford daha sonra Brannon'a döndü. Alçak bir sesle, "Umarım başarılı olurlar," dedi.

"Eğer başarırlarsa, bunu senin onları normalden iki yüz elli mil daha düşük bir hız yaparken göndermiş olman sağlayacak." Stafford pişmanlık duygusuna kapılmadan, "İnşallah onları kaybetmemişimdir," dedi. "Fakat o insanları öylesine korkunç bir kasırganın ortasına atmak kesin ölüm demektir." Brannon ağır ağır, "Benden bir görüş bekleme," dedi. Stafford otomatik pilotu yeniden devreye sokarken derin derin içini çekti. "Artık bizim sorumluluğumuz kalmadı. Biz onları tam istenen yere indirdik." Stafford sustu, gözleri, görüş sahasını yok eden bulut yığınlarına takılmıştı. "Hepsi sağ salim yere insinler diye dua ediyorum."

Brannon soran gözlerle ona baktı. "Senin dua eden biri olduğunu bilmiyordum."

"Sadece çok kötü zamanlarda."

Brannon iyimser bir hava içinde, "Adamlar aşağıya inecekler," dedi. "Asıl ayakları yere bastıktan sonra kıyamet kopacak."

Stafford başını salladı. "Ben aşağıya atlayan adamlarla çatışmaya girmeyi göze alamazdım. Bahse girerim ki, bu baskın parkta bir gezinti yapmaktan

farksız olacak."

Stafford ne kadar büyük bir yanılgıya düştüğünün farkında değildi. Kontrol merkezinin yanındaki güvenlik merkezindeki radar operatörü, radar ekranında beliren çizgiyi incelerken telefonu açtı. "Bay Wolf. Bir saniyeniz var mı?"

Birkaç dakika sonra Hugo Wolf hızlı adımlarla elektronik birimlerle donatılmış küçük karanlık odaya girdi. "Evet, sorun nedir?"

"Efendim, Amerikan nakliye uçağı birdenbire hızını düşürdü."

"Evet, bunun farkındayım. Bizim telsiz, onların motorlarda bir arıza olduğuna ilişkin bir mesajını almış."

"Ne dersiniz, bu bir aldatmaca olabilir mi?" Hugo sordu. "Uçak normal uçuş rotasından saptı mı?"

Radar operatörü başını iki yana salladı. "Hayır efendim. Uçak bizim sahamızdan on mil açıkta."

"Ekranda başka hiçbir şey görmüyor musun?"

"Sadece buz fırtınaları sırasında ve fırtınadan sonra görülen hareketlilik var."

Hugo bir elini radar operatörünün omzuna koydu. "Uçağın rota değiştirmediğinden emin olmak için onu dikkatle izle ve denizden ya da havadan gelecek düşman saldırılarına karşı tetikte ol."

"Ya arkamızdan gelirlerse, efendim?"

"Bir buz fırtınasının ortasında dağları aşmayı ya da buzulu yürüyerek geçmeyi kim göze alabilir, söylesene."

Operatör omuzlarını silkti. "Hiç kimse. Kesinlikle insan olan hiçbir canlı bunu deneyemez." , Hugo sırıttı. "Çok doğru." Hava Kuvvetleri Generali Jeffry Coburn telefonu yerine bıraktı ve Pentagon'un altında, çok aşağılardaki savaş odasında, uzun masanın öbür ucuna baktı. "Sayın başkan, Binbaşı Cleary ile karma birliği uçaktan ayrılmış."

Silahlı kuvvetler kumandanları ve yardımcıları, masif duvarları boydan boya dünyanın dörtbir yanındaki ordu üslerini, donanma gemilerini ve hava kuvvetlerine ait hava alanlarını gösteren dev monitörler ve ekranlarla kaplı uzun bir odanın tiyatroyu anımsatan bölümünde oturuyorlardı. Denizlerdeki gemilerin o dakikalardaki durumları ve uçuş halindeki uçaklar sürekli gözleniyordu, özellikle de Amerika Birleşik Devletleri'nden acilen ayrılan Özel Birlikleri taşıyan büyük nakliye taşıtları gözleniyordu.

En dipteki duvara asılı büyük bir perdede Okuma Körfezi'ndeki Kader Şirketleri'ne ait madencilik tesislerinin telefoto görüntülerinin bir montajı yer alıyordu. Montajdaki fotoğraflar, hemen biraz yukardan değil de tesislerin birkaç metre uzağından geçen bir uçaktan çekilmişti. Ordunun Güney Kutbu'nda yörüngeye girmiş casus uydusu olmadığı için bu yönteme başvurulmuştu. Cleary'nin saldırı ekibiyle tek doğrudan telsiz haberleşmesi de Ross Buzulu'ndaki ABD buz araştırma istasyonlarının kullandıkları Pentagon'a bağlı bir sivil haberleşme uydusuyla sağlanıyordu.

Bir başka perdede de Beyaz Saray'ın altındaki gizil odada Başkan Dean Cooper Wallace, kabinenin altı üyesi ve başkanın yakın danışmanlarından bir grup masanın çevresinde oturuyordu. CIA ile FBl'ın başkanları ve Ron Little ile Ken Helm, Kader Şirketleri'ne ilişkin bilgisi yüzünden davet edilen Kongre üyesi Loren Smith de savaş odasıyla doğrudan bağlantı kurmuşlardı. Onlar, kod adı Apocalypse Projesi olan çalışma konusunda başkanın danışmanları olarak tanımlanırlarken, Amiral Sandecker de kuvvet komutanlarıyla Pentagon'da bir araya gelmiş, komutanların danışmanlığını üstlenmişti. Başkan sordu. "Geriye sayım ne durumda, general?" Genelkurmay Başkanı General Amos South cevap verdi. "Bir saat kırk iki dakika, efendim. Bilim adamlarımıza göre, gel-git dalgalarının en yüksek seviyeye gelip buzulu denize sürükleyecekleri saat böyle efendim."

"Bu tahminin doğruluk derecesi nedir?"

Loren karşılık verdi. "Bu tahminin en yetkili ağızdan onaylandığını söyleyebilirim. Tarifeyi Karl Wolf bizzat açıkladı ve bu ülkenin en tanınmış buzul ve nanoteknoloji uzmanları tarafından da doğrulandı."

Ron Little, "Amiral Sandecker'in adamları Wolf Örgütü'nü ürküttükten sonra," dedi. "Wolf’ların Valhalla Projesi hakkında enikonu bilgi edinebildik. Elimizdeki bilgiye göre, bu adamlar tehditlerini hayata geçirmeye kararlılar, yani Ross Buzulu karadan ayrılacak ve dünyanın dengesi, kutupların yerlerini değiştirmek girişimiyle bozulacak."

Loren ekledi. "Tahmin bile edilemeyecek derecede büyük bir felaketi tetikleyecekler. "

Helm, Little'ı destekledi. "Biz de FBI’ da aynı sonuca vardık. Nanoteknoloji dalında çalışan uzmanlara gerçekleri incelemelerini önerdik ve hepsi de tahminleri doğruladı. Wolf’lar böylesine aklın alamayacağı bir tasarıyı uygulamak için gerekli bilimsel güce ve mühendislik yeteneğine sahipler."

Başkan, General South'un monitörde beliren yüzüne bakarak, "Ben yine de bir

füze gönderip bu çılgınlığı başlamadan sona erdirmekten yanayım," dedi.

"Bu ancak son çare olarak düşünülebilir, sayın başkan. Kuvvet kumandanları da ben de bunun çok fazla tehlikeli olduğu düşüncesinde birleşiyoruz."

Deniz Kuvvetleri Kumandanı Amiral Morton Eldridge tartışmaya katıldı. "Radar belirleme sistemine sahip bir uçağımız o bölgeye ulaştı. Uçaktan aldığımız bilgiye göre, Wolf madencilik tesisinde bir uçaktan ya da yakındaki bir denizaltıdan gönderilen bir füzeyi üç dakika öncesinden saptayacak güçte çok üstün bir radar sistemi var. Üç dakikada onları uyarıp kıyamet düğmesine hemen basmalarını sağlayabilir. Tabii bunun buzulu karadan ayırıp ayırmayacağı belli değil. Yine de tehlike büyük, bu kumarı oynamaya değmez."

K Wallace, "Eğer adamların radar sistemi dediğiniz gibi mükemmel ise, sizin gönderdiğiniz uçağı ve telsiz haberleşmelerini fark edip harekete geçmiş olamazlar mı?" diye sordu.

Amiral Eldridge cevap vermeden önce, General Coburn ile yüzünde alaycı bir ifadeyle bakıştılar. "Bizim radar sistemimiz çok üst seviyede olduğu için yeni radar uyarı sistemimizin kesinlikle saptanamayacağını çok az kişi biliyor. Biz onların işaretlerini okuyabiliriz ama onlar bizimkileri bulup okuyamazlar." South, "Eğer karadaki birlik, Wolf savunma güçlerini yaramazsa, o zaman son çare olarak Tucson nükleer denizaltımızdan füze yollayacağız."

Wallace kulaklarına inanamamıştı. "Gemi şimdiden Antarktika'da mı mevzilendi?"

Eldridge karşılık verdi. "Evet, efendim. Aslında çok iyi bir rastlantı. Gemi buzul bölgesinde devriye görevini sürdürürken, Wolf'ların NUMA'nın Polar Storm adlı gemisine ateş açan U-gemisini başarıyla batırdı. Amiral Sandecker tam zamanında beni uyararak, son gösteriden önce gemiyi Okuma Körfezi'ne göndermemi sağladı."

"Havada durum nedir?"

"İki bombardıman uçağı o bölgede ve bir saat on dakika sonra madencilik tesislerinden doksan mil ötede mevzilenecekler," diye Coburn cevap verdi. Wallace, "Demek havadan ve denizden kuşatma yapabiliyoruz," dedi. General South bu sözleri doğruladı. "Çok doğru."

"Binbaşı Cleary ile birliği saldırıya ne zaman başlayabilir?" South duvarlardan birinde asılı büyük dijital saate baktı. "Rüzgâra ve bulutlanma koşullarına bağlı olarak, onlar birkaç dakika içinde hedefe inmeye başlayacaklar."

"Saldırının her aşaması hakkında anında bilgi alabilecek miyiz?"

"Binbaşı Cleary'nin kutuptaki istasyonlarla McMurdo istasyonuna hizmet veren uydu aracılığıyla karadan haberleşme bağlantısı var. Fakat binbaşı ile adamları önümüzdeki bir saat içinde çok meşgul olacakları ve büyük bir olasılıkla düşman ateşi altında kalacakları hesaba katılınca, onların haberleşme alanlarına müdahale etmeyi ya da haberleşmelerini kesmeyi doğru bulmuyoruz." Wallace katı bir tavırla, "O halde bekleyip dinlemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok," dedi.

Wallace'in sözlerini derin bir sessizlik izledi, iki savaş odasından da hiç kimse ona bir karşılık vermedi.

Uzunca bir süre sonra Wallace mırıldandı. "Tanrım, biz bu belaya nasıl bulaştık?"

40

Cleary kalın sis bulutları arasından on bir bin metre yükseklikten, saatte 120 mil hızla aşağıya inerken, kollarını iki yana açtı ve yüzünü, bulut örtüsü her şeyi gizlediği için kara olduğunu tahmin ettiği yöne çevirdi. Çevresini saran dondurucu havayı aklından silmişti. O aklını sadece vücudunun duruşunu düzenlemeye vermişti. İçinden bir gün, Stafford'a uçağı yavaşlattığı için bizzat teşekkür etmeyi geçiriyordu. Bu uygulama saldırı ekibinin hep birlikte uçaktan başarıyla atlayıp, binlerce metre, havada dönüp durmadan düzenli bir şekilde aşağı inmelerini sağlamıştı. Eğer adamlar havada birbirlerinden ayrı düşseler, birlikte savaşmaları olasılığı ortadan kalkacaktı.

Cleary sol bileğini gözlüklerine iyice yaklaştırdı ve MA2-30 modeli altimetreyi kolayca görebildi. Hızla yükseklik kaybediyordu ve on bin metreyi geçmişti. Bu yükseklikteki havanın yoğunluğu azalacağına göre, düşme hızı iyice artacaktı.

Cleary iniş rotasını bozmamaya çalıştı. C-17'den atladıktan sonra uçaktan 180 derece uzaklaşmıştı, çevresine bakınıp inişe geçen adamlarını görmeye çalıştı. Kalın ıslak bir tabakanın içinden geçerken, vücudunun ön kısmı ve paraşütçü gözlüklerinin ıslandığını fark etti. On metre kadar sağında, o kurşuni boşluk içinde yanıp sönen bir sürü ışık gördü.

Işıklar her adamın Gentex miğferinin tepesine yerleştirilmişti. Miğferdeki aydınlatıcı, arka tarafa ışık verecek şekildeydi. Bu da adamlar, paraşütlerini açtıkları sırada birbirlerinin üstüne düşme tehlikesini ortadan kaldırıyordu.

Cleary bir an için adamların uçaktan yanlış yöne atlayıp atlamadıklarını merak etti. Artık bunun hiç önemi kalmamıştı. Olan olmuştu. Adamları ya iniş bölgesine doğru düşüyorlardı ya da bunu başaramamışlardı. Şansları yüzde elliydi. Stafford'un uçuştaki ustalığına inandığı için biraz daha iyimser olabildi.

Yüzbaşı Sharpsburg'un rampadan boşluğa daldığı ve Cleary'nin onu izleyişi arasında geçen saniyeler içinde dönüşü olmayan bir yolculuk başlamıştı!. Aşağıdaki hava boşluğuna baktı ve hiç kimseyi göremedi. Daha sonra bulunduğu yüksekliği kontrol etti. Dokuz bin metreye yaklaşıyordu.

B Plana göre adamlar sekiz bin metreye kadar serbestçe aşağı inecekler, paraşütlerini açıp havada bir araya gelecekler ve hep birlikte iniş noktasına doğru kayacaklardı. Bu yüksekliğe yaklaşan her adam kablosunu çekecekti. Her adamın sekiz bin metreye indiği zaman paraşütünü açabilmesi için önceden bazı çalışmalar yapması gerekiyordu.

Cleary şimdi uzakta on hatta belki de on iki ışık görebiliyordu. Bulut örtüsü incelmeye başlamıştı ve görüş sahası da giderek genişliyordu. Altimetresi sekiz bin beş yüz metreyi gösteriyordu. Mantıklı düşünceler kesildi ve yıllarca süren eğitim etkisini gösterdi. Cleary hiç tereddüt etmeden kararlılıkla hareket etti ve emirleri içinden tekrarlayarak işe koyuldu. Yay gibi kıvrıl, bak, uzan, çek, dene, dene, dene ve yine dene.

Cleary'nin MT-1Z ana paraşütü açıldı ve aşağı yukarı mükemmel sayılacak bir şekilde, saatte 150 mil hızla düşerken birden havada süzülmeye başladı. Şimdi, tamamen açılmış paraşütün altında, tıpkı bir kukla gibi rüzgârla sürükleniyordu.

Sanki stereo hoparlörler kapatılmış gibi, Cleary'nin yanından esen rüzgârın uğultusu kesilivermişti. Gentex miğferinin içindeki telsiz kulaklıklarında bir hışırtı oldu ve Cleary rampadan dışarı atladığından beri ilk kez oksijen maskesinin içinden kendi nefesinin sesini duyabildi. Hemen başını yukarı kaldırdı ve paraşütünde bir hasar var mı diye asılma ipleri dahil, her santimi dikkatle inceledi.

"Sihirbaz, ben Teneke Adam, sıradan bir inceleme istiyorum, tamam." Teğmen Garnet'in sesi kulaklıklarda duyuldu. Herkes Motorola telsizinden güvenli bir frekans bağlantısı sayesinde rahatça konuşabiliyordu.

Cleary haberleşme durumunu denetlemek için karşılık verdi. "Bütün ekipler, ben Sihirbaz, durumunuzu bildirin. Tamam." Görüş sahası çok dar olduğu için grubun tümünü göremiyordu. Ayrıntılar için yardımcı liderlerin açıklamalarına güvenmek zorundaydı. Bu çağrıya ilk cevap veren Yüzbaşı Sharpsburg oldu. "Sihirbaz, ben Astan. Yirmi yedi bin dokuz yüz metredeyim. Ayrıca ikisi hariç

adamlarımın hepsini görebiliyorum. Sopaya öncülük yapabilmek için bekliyorum." Sopa bir sıra halinde iniş yapanlara verilen isimdi. 'Tamam, Aslan," diye Cleary karşılık verdi.

Jacobs da, "Sihirbaz, ben Korkuluk," dedi. "Sekiz bin metredeyim ve adamlarımın hepsiyle göz temasım var. Tamam." Bundan sonraki cevap Deniz Piyade ekibindeki Garnet'ten geldi. "Sihirbaz, ben Teneke Adam. Adamlarımın biri hariç hepsiyle göz temasım var."

Cleary, "Ben de öyle, Teneke Adam," dedi.

Cleary uzanıp paraşütü kaldıran sol ve sağ kontrol iplerini çekti ve tam uçuş durumuna gelmesini sağladı. Paraşüt hızlanınca, Cleary'nin de içinden hızlanmak geldi. Kulaklıkları, liderlerine bilgi veren ekip üyelerinin sesleriyle doluydu. Bundan sonra olacakları kafasında sıralamaya çalıştı. Eğer saldırı birliğinin uçaktan atlamaları için doğru koordinat kullanılmışsa, madencilik tesislerinin tel örgülerle ayrılmış bölümünün yakınında geniş bir boşluğa ineceklerdi. Arazinin durumu, onların kimseye görünmeden toplanıp saldırıya hazırlanmalarına imkân verecekti. Cleary paraşütün hızını artırırken rüzgârın yanından geçtiğini hissetti, bu da onun rüzgâra karşı değil, rüzgârı arkasına alarak aşağı İndiğini gösteriyordu. Altı bin iki yüz metreye ulaştığı zaman bulutlar aralandı ve Antarktika'nın o bembeyaz donmuş toprakları ortaya çıktı. Cleary'nin önünde paraşütler alt alta sıralanmıştı. Boşluğa asılmış Noel ışıkları gibi yanıp sönüyorlardı. Birden Cleary'yi Garnet aradı. "Sihirbaz, ben Teneke Adam. Benim bir kişi eksiğim var. Tekrarlıyorum, bir eksiğim var. Tamam." Cleary içinden lanet olsun, diye geçirdi. Her şey çok iyi gidiyordu ve şimdi Garnet'in sesi şu sahte güven duygusunu da yok edivermişti. Cleary kayıp adamın adını sormadı. Bu gerekli değildi. Eğer adamın ana paraşütünde bir arıza olmuşsa, şimdi paraşüt sırasının aşağısında bir yerlerde, yedek paraşütüyle aşağıya inmesi gerekirdi. Adam düşüp ölürse diye bir düşünce yoktu. Bu pek ender rastlanan bir olaydı. Kayıp adam, aşağı indikten sonra ekip kendini güvenceye alıp da bir arama birimi gönderilinceye kadar sağ kalabilmek için kendi yeteneğine güvenmek zorundaydı.

Cleary'yi kaygılandıran tek şey, adamın taşıdığı malzemeydi. 'Teneke Adam. Ben Sihirbaz. Adamın taşıdığı teçhizat neydi?" "Sihirbaz, bir tahrip takımı ve iki LAW eksiğimiz var. Tamam." Bu hiç de iyi değildi. LAW tanklara karşı kullanılan bir silahtı, çok güçlüydü ve tek atışta zırhlı bir aracı yok edebilirdi. Adamlardan ikisine daha birer LAW emanet edilmişti ve bu durumda hâlâ yedek iki silah var demekti. Tahrip takımı kritikti. Bu takımda on beş kilo C-4 plastik patlayıcı, ateşleme kablosu ve zaman ayarlı patlatma cihazları vardı. Eğer

barikatları aşmak istiyorlarsa bu malzemeye şiddetle ihtiyaç duyacaklardı. Cleary bu kadar adam arasından tek saldırı takımını ve iki LAW'u taşıyan adamın kaybolmasına içinden lanet yağdırdı.

Ne diyelim varsın böyle olsundu. "Sihirbaz'dan tüm elemanlara Hedef sekiz mil ilerde. Işıklarınızı söndürün ve telsizler tam sessiz olsun. Sopayı mümkün olduğu kadar sıkı tutun. Sihirbaz ayrılıyor." Paraşütle hedef iniş bölgesine varmalarına on beş dakikalık bir yolculuk kalmıştı. Cleary saatini kontrol etti. Hâlâ zamanla yarışıyorlardı. Kayıp adamın kötü bir işaret olmamasını diledi. Bundan sonraki yarım saat içinde bir sürü aksilikle karşılaşabilirlerdi. Ne başka bir adamı, ne de önemli malzemeyi kaybetmeyi göze alamazlardı. Arkalarından esen rüzgâr, onları gayet güzel itiyordu. Cleary ileriye ve aşağıya baktı. Sopa düzeninin başarıyla uygulandığını görerek rahatladı. Yeni model paraşütlerin tahmin edilenden daha da iyi kaymaları ve dengeli olmalarını sağlıyordu. Plana göre 150 metrede hedef iniş bölgesinde olmaları gerekiyordu.

Madencilik tesislerine yaklaşmaya başlamışlardı. Bulutlar aralandıkça binaların ayrıntıları görülebiliyordu. Şimdi iki bin beş yüz metre yükseklikteydiler ve operasyonun en tehlikeli bölümüydü bu, çünkü sağ salim yere inmeden önce fark edilme olasılığı çok fazlaydı. İki bin metre yükseklikte Cleary bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetti. Havada hız kaybediyordu. Paraşütü nerden çıktığı belli olmayan bir karşı rüzgârla sarsılmaya başlamıştı. Paraşütünün karşı rüzgârdan korunmayı sağlayacak sistemini çalıştırmak için kabloyu çekti.

"Sihirbaz, ben Aslan. Çok berbat bir karşı rüzgâr çıktı."

“Tamam, Aslan. Benim bulunduğum yükseklikte de durum aynı. Elemanların hepsi korunma sistemlerini çalıştırsınlar." Cleary aşağıya bakınca, buzlarla kaplı karanın öncesine göre çok daha yavaş kaydığını fark etti. Neyse ki yedi yüz metrede rüzgâr tekrar arkadan esmeye başladı ve karşı rüzgâr dindi. Cleary madende herhangi bir hareket ya da faaliyet var mı diye çevreyi taradı. Aşağıda her şey normal görünüyordu. Beyaz buhar yığınları ılık hava ve egzozun binalardan dışarı yayıldığını belli ediyordu. Aşağıda bir tehlike unsuru görünmüyordu ama bu aldatıcıydı. Cleary nihayet gelse diye ümitle beklediği mesajı aldı.

"Sihirbaz, ben Aslan. Güvenlik engelini temizledim ve hedef iniş noktasını görebiliyorum. "

“Tamam, Aslan." Cleary rahatlamış bir halde karşılık verdi. Sopanın ön kısmının hafifçe sağa kaydığını gördü. Adamlar rüzgârla aşağıya inmeye

başlamışlardı. Daha sonra rüzgâra doğru dönüp yere inecekler-di. Öncü Sharpsburg uçuş yönüne dikey duruma geldi. Onun arkasındaki paraşütler de hemen aynı hareketi tekrarlayıp Sharpsburg gibi gökyüzündeki hayali noktaya döndüler. Aslan kendini tanıtmaya gerek duymadan, "Sihirbaz, 150 metredeyiz ve karaya inmeye hazırlanıyoruz."

Cleary karşılık vermedi. Buna ihtiyaç yoktu. İlk paraşütün hedefe inip yere yayıldığını, sonra İkinci ve üçüncü paraşütün aynı şekilde yere indiğini gördü. Adamlar yere iner inmez büyük bir hızla paraşütlerini toplayıp savunma durumuna geçiyorlardı. Şimdi yüz elli metre yükseklikte olan Cleary, Jacobs'un SEAL ekibinin, Delta ekibinin inişini aynen uyguladığını gördü. Onları Gamet ve Deniz Piyadeleri izledi. Cleary şimdi hayali dönme noktasına gelmişti, paraşütünü rüzgâra yüzünü verecek şekilde döndürdü. Rüzgârın vücudunu ittiğini fark etti, paraşütün hareketi yavaşlamıştı. Daha sonra iki ipi çekerek donmuş araziyi ve altimetresini inceledi.

Yetmiş metreye çok çabuk ulaşmıştı. Yer onunla buluşmak için hızla hareket ediyordu. Otuz metreye gelince Cleary ipleri bıraktı ve serbest inişe geçti. Daha sonra deneylerinden ve ustalığından yararlanarak paraşütünün karaya inmesini sağladı ve sonunda Antarktika'nın buzlarla kaplı toprağına sanki bir kaldırımdan inermişçesine rahatça ayakbastı.

Cleary onu hedefine ulaştıran paraşütü çarçabuk topladı. Sonra yere diz çöktü ve Spartan Q-99 Yokedici'yi doldurup gerektiğinde kullanmaya hazır hale getirdi.

Garnet, Sharpsburg ve Jacobs da otuz saniye içinde Cleary'nin yanına gelmişlerdi. Hemen ayaküstü bir durum değerlendirmesi yapıp, madenin kontrol merkezine gitmek için son hazırlıkları tamamladılar. Cleary öldürüldüğü ya da ağır yaralandığı takdirde ekibin yönetimini üstlenecek olan Sharpsturg’a son talimatları da verdikten sonra, dürbünüyle madencilik tesislerini inceledi. Orada herhangi bir savunma faaliyeti görmeyince, ekiplere hareket emrini' verdi. Kendisi devriye birliğinin ortasında olacaktı.

41

Dinmekten nefret eden rüzgâr içindeki güç iyice tükeninceye kadar varlığını sürdürmek için mücadele etti. Sonra da yok oldu, geriye, rüzgârla savrulmuş buz kristallerini birer elmas tozuna dönüştüren güneşi bıraktı. Kar Arabası hiç duraksamadan buzulu geçmeye çalışırken, o iç karartıcı kurşuni aydınlık da yerini masmavi bir gökyüzüne bıraktı. O muazzam makine çok dayanıklı

olduğunu kanıtlamıştı. Hiçbir aksama olmadan, kar fırtınasına aldırmadan tekerlekleri buzları ve kar yığınlarını çatırdatarak ilerliyordu. Egzozdan çıkan boğuk ve kısık ses dışında terk edilmiş buzulun üzerine çöken sessizlik yok olmuşluğun ta kendisi gibiydi.

Nihayet motorlar sayesinde biraz ısınan Pitt tekrar gerçekle yüz yüze gelmeye hazır olduğunu hissetti. Direksiyonu Giordino'dan devraldı, o da eşya bölmesinde bulduğu uzun saplı bir süpürgeyle, arabanın sileceklerinde biriken buzları temizledi. Buz yığınından kurtulan silecekler çalışmaya başlayıp ön camı temizlediler. Rockefeller Dağları uzakta belirmişlerdi ve aracın üzerinden dimdik göğe yükseliyorlardı. Dağlara iyice yaklaşmışlardı. E Pitt biraz solunda güneşli bembeyaz ufukta sıralanmış siyah lekeleri göstererek, "işte Wolf Madencilik Tesisleri orada," dedi.

Giordino, "İyi iş başardık," dedi. "Fırtına sırasında rotamızdan en fazla bir mil kadar şaşmış olmalıyız."

"Üç dört mil daha yolumuz kaldı. Yirmi dakikaya kadar orada olmamız gerekir."

"Oradakilere tepeden inme bir saldırı mı düzenleyeceksin?"

Pitt cevap verdi. "Bir muhafız ordusuna karşı böyle bir harekette bulunmak akıllıca olmaz," dedi. "Dağların eteğine doğru bir açı yapan şu alçak kayalığı görüyor musun?"

"Evet, görüyorum."

"Madendekilere görünmeden şu son iki mili katedebilmek için o kayalıktan yararlanabiliriz."

Giordino, "Eğer adamlar bizim egzoz gürültüsünü fark etmezlerse, bu işi kıl payı başarabiliriz," dedi.

Pitt yüzünde gergin bir gülümsemeyle, "Parmaklarını birleştirip dua et," dedi.

Ross Buzulu'nun geniş düzlüğünden ayrıldılar ve buzlanmış topraklar üzerinde, dağın eteğinden kocaman bir dil gibi uzanan kayanın yanına doğru ilerlediler. Biraz sonra donmuş şelale gibi güneş altında mavi-yeşil renk almış buzların sarktığı büyük kayaların yanından geçtiler. Dağların eteklerinin kenarından geçtikleri yol dümdüz değildi, aksine ondülin bir çatıyı andırıyordu. Tıpkı dalgalar gibi bir yükselip bir alçalıyordu.

Pitt, Kar Arabası'nı küçük tepeleri aşabilmek için ikinci vitese taktı. O kocaman makine, engebeli yolda ilerleyebilmek için zorlanıyordu, fakat

tekerlekleri güçlükle karşılaşmadan ilerlemeyi sağlıyorlardı. Pitt on dakika içinde belki onuncu kez alet tablosunu gözden geçirdi. Isı göstergeleri, hız adamakıllı azaldığı için dizel motorların sıcaklığının yine arttığını gösteriyordu, fakat bu kez bir kar fırtınasına katlanmak zorunda olmadan kapıyı açık tutabiliyorlardı.

Pitt birdenbire Kar Arabası'nı stop ettirdiğinde, dar bir kanyondan geçiyorlardı.

Giordino, Pitt'e bakarak, "Ne var?" diye sordu. "Bir şey mi gördün?" Pitt ön camdan aşağısını işaret etti. "Kanyona giden yolda izler var. Bunları büyük bir Kar Kedisi bırakmış olabilir."

Giordino, Pitt'in parmağıyla işaret ettiği noktaya baktı. "Senin gözlerin çok kuvvetli olmalı. Aslında izler belli belirsiz, zor fark ediliyor."

Pitt, “Tipi izleri örtmüş olmalı," dedi. "Fakat yine de onları görebiliyoruz, çünkü bu izleri bırakan taşıt tam tipi sona ererken buralardan geçmiş olmalı."

"Bir Kar Kedisi neden çıkmaz yola girsin?"

"Acaba madenin bir başka girişi mi var?"

"Bu pekâlâ mümkün."

"Gidip bakalım mı?"

Giordino sırıttı. "Meraktan ölüyorum."

Pitt direksiyonu kırdı ve sert bir dönüşle dar kanyona girdi. Yüksek kayalar, kanyonun tepesinde bir uğursuzluk simgesi gibi güneşin ışıklarının iyice solgunlaşıp kaybolduğu noktaya kadar yükseliyorlardı. Ne var ki, dönemeçler pek keskin değildi ve Kar Arabası muazzam gövdesini o kıvrımlardan rahatça geçirebiliyordu. Pitt'in tek endişesi, yolun sonunda karşılarına dikilen duvar gibi bir kayayla karşılaşmaktı ve o zaman dönmeye yer olmadığı için aracı kanyondan geri geri sürmek zorunda kalacağını düşünüyordu. Kanyonun ağzına çeyrek mil kalmıştı ki, Pitt sağlam bir buzdan duvarın önünde frene basıp arabayı durdurdu.

Bu bir çıkmaz yoldu. İkisinin de benliğini düş kırıklığı sardı. İkisi de arabadan indiler ve enlemesine uzanan buz örtüsüne şaşkın şaşkın baktılar. Pitt kanyondan yukarı doğru gidip duvarın önünde son bulan izlere baktı. "Tuzak iyice belirginleşiyor. Kar Kedisi'nin buradan geri geri gitmiş olması imkânsız."

Giordino da fikrini söyledi. "Hele ikinci bir dizi iz bırakmadan hiç gidemez."

Pitt buzdan duvara birkaç santim kalıncaya kadar ilerledi. Işıktan korunmak için ellerini gözlerine siper etti ve duvara baktı. Buz engelin öbür yanında belli belirsiz bazı gölgeler görür gibi oldu. "Orada bir şeyler var."

Giordino da buza bakıp başını salladı. "Acaba burası masaldaki gibi 'Açıl Susam' denilmesi gereken yer mi?"

Pitt düşünceli bir tavırla, "Hiç kuşkusuz, bu yanlış parola," dedi. "Duvar en az bir metre kalınlıkta olmalı."

"Sen de benim gibi mi düşünüyorsun?"

Giordino başını salladı. "Ben dışarda kalıp seni Bushmaster'ımla korurum."

Pitt tekrar arabaya bindi, arabayı geri vitese alıp aşağı yukarı on beş metre kadar geri geri gitti. Tekerleklerin Kar Kedisi'nin bıraktığı İzler üzerinden geçmesini sağladı. Durdu, sonra direksiyonu iki eliyle birden sıkı sıkı kavradı ve buz duvara çarptığı zaman arabanın ön camı parçalanırsa diye kendini korumak için iki büklüm oldu. Sonra birinci vitese geçti ve olanca gücüyle gaza bastı. Büyük bir egzoz gürültüsüyle mekanik dev ileri atıldı, hızını artırarak donmuş duvarı parçaladı. Giordino'nun ayakları altındaki toprak zemin çarpmanın şiddetiyle sarsıldı.

Buz duvar çarpmanın şiddetiyle parıldayan parçacıklara ayrıldı. Bunlar tavandan düşen bir avizenin kristal parçacıkları gibi kırmızı Kar Arabası'nın üzerine yağdı. Çarpışmanın yarattığı ses, bir devin dişlerini gıcırdatmasından çıkacak sesi anımsatıyordu. Giordino önce arabanın şu kalın ve sağlam duvarı delip geçebilmesi için çarpmanın kimbilir kaç kez tekrarlanması gerekeceğini düşünmüştü. Fakat araba daha ilk denemede bir buldozer gibi duvarı delip öbür yanda gözden kaybolunca, Giordino geride kalakaldı. Silahını kucaklayıp, bir tankın peşine düşen piyade gibi arabanın arkasından koşmaya başladı.

Pitt duvarın ötesine geçince Kar Arabası'nı durdurdu ve yüzüyle göğsüne dolan cam parçalarını temizledi. Kırılan camdan kocaman bir buz parçası içeri düşmüştü, Pitt'e çarpmasına ramak kalmış ama yan taraftan geçerek yere çarpmıştı. Cam parçaları bir yanağını kesmiş ve alnında da boydan boya bir çiziğe neden olmuştu. İki yara da dikiş gerektirecek kadar derin değildi, fakat kesiklerden akan kan, onu ağır bir şekilde yaralanmış gibi gösteriyordu. Pitt koluyla gözlerinin üzerindeki kırmızılığı sildi ve Kar Arabası'nın nerede durduğunu anlamak için dışarı baktı.

Geniş çaplı bir buz tünelinin içinde duruyorlardı, arabanın ön kısmı, parçalanan duvarın tam karşısındaki buzdan duvara neredeyse değecekti.

Tünelin iki ucunda da kimsecikler görünmüyordu. Giordino düşmanın varlığını belirten herhangi bir işaret görmeyince telaşla arabaya koştu ve merdivenden çıkıp kontrol kabinine girdi. İçerde Pitt'in bir kan maskesinin altından hınzır hınzır gülümsediğini fark etti.

Giordino, Pitt'i sürücü koltuğundan uzaklaştırmak için bir girişimde bulunurken, "Çok kötü görünüyorsun," dedi.

Pitt arkadaşını yavaşça itti. "Durumum hiç de göründüğü kadar kötü değil. Tıbbi müdahaleye zaman ayıramayız. Mürettebat bölmesindeki ilkyardım çantasını alıp gerekeni yapabilirsin. Bu arada ben de tünelde sola doğru ilerlememizi öneriyorum. Tahminimde yanılmıyorsam, bu yol bizi doğruca madene götürecek." Giordino arkadaşıyla tartışmasının anlamsız olacağını biliyordu. Hemen mürettebat kabinine gidip 1940 yılından beri hiç açılmamış olan ilkyardım çantasıyla geri döndü. Pitt'in yüzündeki kurumuş kanı temizledi, sonra yaraları o dönemin antiseptik ilacıyla, yani tentürdiyotla temizledi. Tentürdiyot yaraya değince, Pitt yanmanın verdiği acıyla kıvrandı. Giordino daha sonra derideki kesikleri onardı. "Antarktika cerrahı Dr. Giordino'nun elleriyle bir hayat daha kurtarıldı."

Pitt arabada yan tarafı gösteren aynaya yansıyan yüze baktı. Bir beyin

İlikli ameliyatında kullanılacak miktarda gazlı bez ve bant harcanmıştı. Pitt, "Sen ne yaptın?" diye söylendi. "Baksana bir mumyaya benzedim."

Giordino gücenmiş gibi yaparak, "Estetik benim çok da başarılı olduğum bir dal değil," diye cevap verdi.

“Tıp da senin başarılı olduğun dal değil."

Pitt motorları çalıştırdı ve dev arabayı birkaç kez ileri geri alarak tünelde dümdüz yollarına devam etmeleri için manevra yaptı. İlk kez yan camı indirip tünelin genişliğini inceledi. Arabanın tekerlekleri ile buz arasındaki mesafeye baktı, tünelin tavanı da 45 santim yüksekteydi. Pitt daha sonra tünelin dış kavisi boyunca uzayan büyük yuvarlak bir boruyla ilgilendi. Bu borudan yanlara uzanan tüpler vardı.

Pitt eliyle boruyu işaret ederek, "Bu sence neye benziyor?" diye sordu. Giordino arabadan indi, ön lastik ile boru arasında durdu ve ellerini borunun üzerine koydu. "Elektrik tellerini taşıyan bir boru değil," dedi. "Bunun başka bir işlevi olmalı."

"Eğer benim düşündüğüm şey ise..." Pitt'in sesi kesiliverdi. Giordino arkadaşının düşüncelerini tamamladı. "Buzulu parçalamak için geliştirilen

mekanizmanın bir parçası olmalı."

Pitt başını camdan dışarı uzatıp, ucu görünmeyen uzun tüneli bir daha gözden geçirdi. "Bu tünel madenden buzulun öbür ucuna kadar bin dört yüz mil uzunluğunda olmalı."

"San Francisco ile Phoenix arasındaki mesafe uzunluğunda bir tünel yapmak, akıl erdirilemeyecek kadar büyük bir mühendislik başarısı." Pitt, "Akıl erdirilse de erdirilmese de Wolf'lar bunu yapmışlar. Buzun içinden tünel açmanın sert kayaların içinden bunu yapmaya çalışmaktan çok daha kolay olduğunu da unutma." Giordino sordu. "Ya tünelde bir çökme olur da onların buzulu parçalamak için geliştirdikleri sistemin çalışması durursa?"

"Böyle bir aksama işi daha erken bitirmelerine neden olabilir. Başka bir seçeneğimizin kalmadığını görmedikçe girişimde bulunmayı göze alamayız. Ancak o zaman hattı bölmeye kalkışabiliriz."

Tünel açık duran çok büyük simsiyah bir ağza benziyordu. Kalın buz yığınlarının arasından sızan solgun güneş ışınları dışında tünelde hiç ışık yoktu. Yedi metre aralarla elektrik tesisatına bağlanmış halojen ampuller vardı ama elektrik ana sigortadan kesilmiş olmalıydı, çünkü lambaların hiçbiri yanmıyordu. Pitt arabanın önündeki iki küçük spot lambayı yaktı ve aracı hareket ettirdi. Saatte yirmi beş mil hızla ilerlemeye başlayıncaya kadar arabanın hızını yavaş yavaş artırdı. Aslında bir bisiklet sürücüsü de bu kadar hızı rahatlıkla yapabilirdi ama tünelin daracık yolunda ilerlerken bu, tehlikeli bir hız sayılabilirdi.

Pitt arabayı buz duvara çarptırmamak için çaba harcarken, Giordino yan koltukta oturuyordu. Tüfeğini bir dizine dayamıştı, gözleri de spot lambaların aydınlatabildiği uzaklıkları inceliyordu. Sonu bir türlü gelmeyen bu tünelde herhangi bir hareket ya da bir cisim var mı diye dikkat kesilerek çevreyi inceliyordu. Tünelin terk edilmiş görüntüsü, Pitt'in aklına Wolf'ların ve çalışanlarının madeni terk edip o dev gemilerine sığınmak üzere oldukları düşüncesini getirdi. Arabanın hızını imkânlar elverdiğince artırdı, artık zaman zaman araba duvarlara çarpıyordu. Korku ve endişe Pitt'in benliğini sarmıştı. Buzulu geçmek uğruna çok fazla zaman kaybetmişlerdi. Karl Wolfun Buenos Aires'de büyük elçinin partisinde övünçle açıkladığı zamanlama dört gün on saatti. Dört gün geçmişti. Sekiz saat kırk dakika da cabasıydı ve Karl Wolfun kıyameti başlatmak için düğmeye basmasına sadece bir saat yirmi dakika kalmıştı.

Pitt madenle onları ayıran yolun bir mil, en fazla bir buçuk mil olabileceğini varsayıyordu. Pitt ile Giordino'ya bölgenin uydudan çekilmiş fotoğrafları

verilmemişti, bu nedenle madene girer girmez kontrol merkezini bulacakları sadece bir tahminden ibaretti. Pitt'in zihnini kurcalayan sorulardan biri de Özel Ekip güçlerinin oraya ulaşıp paralı asker ordusunu devreden çıkarıp çıkarmadıklarıydı. Aslında bu çok acımasız bir savaş olacaktı. Wolf'lar mutlaka paralı askerlere onları ve ailelerini felaketten kurtarma sözü vermiş olmalıydılar. Pitt neresinden bakarsa baksın, bu düşünceler öyle pembe bir tablo yaratmıyordu.

Giordino on sekiz dakika daha sessiz sedasız tüneli inceledikten sonra öne eğildi ve ilersini işaret etti. "Bir dört yol ağzına geliyoruz." Pitt beş ayrı tünelin kesiştiği yerde Kar Arabası'nı yavaşlattı. Aksilikler çıldırtacak boyuttaydı. Zaman, onların yanlış bir seçim yapmalarına izin vermiyordu. Pitt tekrar yan camdan dışarı uzandı ve tünelin donmuş zeminini inceledi. Tünellerin hepsinde de tekerlek İzleri vardı, fakat en derin izler sağ tarafa giden tüneldeydi. "Sağdaki tünel, en fazla trafik olan tünele benziyor." W Giordino, Kar Arabası'ndan aşağı atladı ve tünelde gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra geri döndü. "Sanırım tünel yüz metre kadar ilerde geniş bir odaya açılıyor.'

Pitt başını salladı ve arabayı çalıştırıp sağdaki tünele girdi. Burada garip yapıtlar belirmeye başlamıştı, ne oldukları pek fark edilemiyordu ama bunların doğanın değil insan elinin eserleri oldukları kesindi. Giordino'nun dediği gibi, tünel hemen biraz sonra çok büyük bir odada son buldu. Bu odanın kavisli tavanı sarkıtlar gibi aşağı sarkan buz kristalleriyle doluydu. Tavandaki bir sürü açıklıktan sızan ışık içeriye ürkütücü bir aydınlık sağlıyordu. Bu odanın yarattığı etki, mucizevi ve de evrenseldi. Pitt gördüğü manzara karşısında afallayarak Kar Arabası'nı ağır ağır durdurttu. İki adam hayretler içinde öylece sessiz duruyordu. Kar Arabası'nı bir zamanlar buzdan binalarla çevrili eski bir kentin merkezindeki meydanda park etmişlerdi.

42

Jacobs ve SEAL ekibi bir yan yoldan kontrol merkezine doğru ilerlemeye başlamıştı. "Yolun yarısını geçtik bile."

"Aslan?"

Ordunun Delta Birliğinden Yüzbaşı Sharpsburg neşeyle, "Süpürmeye hazırız," dedi.

"Ben de size katılacağım."

"Yanımızda eskilerden birinin olması bizi mutlu eder."

"Hadi yola koyulalım."

Ekipler gruplara ayrılıp hedeflerine doğru yola çıkarlarken saatler kontrol edilmedi ve başka bir sesli temas olmadı. Buna gerek yoktu. Hepsi de başarısızlığa uğramalarının ne gibi bir felakete yol açacağını öğrendikleri için ne yapmak zorunda olduklarını çok iyi biliyorlardı. Cleary adamlarının Wolf'ların kıyameti başlatmalarını önlemek uğruna deliler gibi savaşacaklarından ya da hiç tereddüt etmeden ölüme gidebileceklerinden zerre kadar kuşku duymuyordu.

Adamlar gayet rahat bir şekilde ilerliyorlardı. İki adam önden gidiyor, iki adam da ekibi arkadan takip ediyordu. Her yirmi beş metrede bir durup yere yatıyorlar ya da kendilerini gizlemek için ne bulurlarsa ondan yararlanıyorlardı. Bu arada Cleary de araziyi kontrol edip

Deniz Piyadeleri ve SEAL ekipleriyle bağlantı kuruyordu.

"Teneke Adam, rapor ver."

"Yol açık. Hedefe yüz elli metre yaklaştık."

"Korkuluk? Herhangi bir şeyle karşılaştınız mı?"

Jacobs, "Aksini bilmeseydim, buranın terk edilmiş olduğunu söyleyebilirdim," dedi.

Cleary karşılık vermedi. Sharpsburg, Aslan ekibine hareket emrini verince o da iki büklüm dururken ayağa kalktı. Dışardan göründüğü kadarıyla tesisler çok kasvetli ve sevimsizdi. Cleary burada özellikle dikkat çekecek bir şey bulamadı, fakat o sırada korkusu artmaya başladı. Tesisler tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu. Çalışanlardan hiçbiri ortalıkta değildi. Hiçbir araç hareket etmiyordu. Burası çok fazla sessizdi. Tesislerin tümü, soğuk ve ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

Karl Wolf ana kontrol merkezinin bir kat aşağısındaki güvenlik muhafızlarının karargâhında bir dizi monitöre bakıyordu. Cleary ile saldırı ekipleri kompleksin yollarında ilerlerken Wolf da şaşkınlıkla karışık bir ilgiyle onları seyrediyordu.

Karl Wolf yanında ayakta duran Hugo'ya, "Bu adamlar bizim harekete geçmemizi engelleyebilirler mi?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır." Hugo, Wolf'a güvence verdi. "Böyle bir girişime karşı neler yapılacağını defalarca prova ettik. Her şey yerli yerinde. Barikatlar yükseltildi ve Kar Kedilerimiz de savaşa girmek için emrimi bekliyorlar."

Karl tatmin olmuş bir halde başını salladı. "Çok iyi çalıştın. Ama yine de

bunlar Amerikan savaş güçlerinin en değerli elemanları."

"Sen hiç tasalanma kardeşim. Benim adamlarım da en az Amerikalılar kadar iyi eğitildiler. Üstelik sayıca onlardan çok üstünüz ve de kendi toprağımızda savaşma ayrıcalığına sahibiz. Sürpriz unsuru da, bizden yana, onlardan yana değil. Onlar bir tuzağa doğru ilerlediklerinin farkında değiller. Ayrıca biz tesislerin yeraltındaki tünellerinden geçip binalara girebiliriz ve onlar daha neye uğradıklarını anlayamadan saldırıya geçeriz."

Karl sordu. "Senin stratejin mi bu?"

"Onları yavaş yavaş kontrol merkezinin önündeki cebe çekip sonra da dilediğimiz gibi hepsini yok edeceğiz."

"Müttefiklere karşı çoğu kez kahramanca savaşmış olan atalarımız seninle gurur duyarlardı."

Kardeşinin bu övgüsünden besbelli pek memnun kalan Hugo topuklarını birleştirip sert bir selam verdi. "Dördüncü İmparatorluğa hizmet edebildiğim için onur duyuyorum." Hugo daha sonra başını kaldırıp monitörlere baktı. Amerikan savaş ekiplerinin harekâtını inceledi. "Şimdi gitmeliyim kardeşim. Savunma birliklerimizi yönlendirmem gerekiyor."

"Sence, adamlarının saldırganları yok etmeleri ne kadar sürer?"

"Otuz dakika, kesinlikle daha fazla sürmez."

"Bu da sana ve adamlarına uçağa ulaşmak için fazla zaman bırakmıyor. Geç kalma Hugo. Seni ve cesur adamlarını geride bırakmayı hiç istemem." Hugo heyecanla "Ve de yeni bir dünyanın kurucuları olma rüyasını sona erdirmeyelim değil mi?" dedi. "Buna ihtimal vermiyorum." Karl monitörler arasında duran dijital saati işaret etti. "Tam yirmi beş dakika sonra, buzulu ayırma sistemlerini otomatiğe geçireceğiz.

Sonra kontrol merkezindeki herkes, yeraltındaki tünelden geçerek savaş alanına girmeden işçilerin yatakhanesine ulaşacak. Oradan elektrikli taşıtlarla uçak hangarına götürülecekler."

Hugo inançla, "Başarısız olmayacağız," dedi.

"Öyleyse sana iyi şanslar." Karl böyle dedikten sonra ciddi bir tavırla Hugo'nun elini sıktı ve kendisini yukardaki kontrol odasına çıkaracak olan asansöre bindi.

Garnet'in sesi diktafondan duyulduğunda Cleary ile Aslan takımı kontrol

merkezinden sadece yetmiş beş metre gerideydiler. "Sihirbaz, Teneke Adam arıyor. Burada iyi gitmeyen bir şeyler var." Tam o anda Cleary kontrol merkezinin önündeki yola konulan barikatı fark etti ve ileriye uzanan koyu renk silah namlularını gördü. Cleary bağırmak için ağzını açtıysa da artık çok geçti. Muhafızların açtıkları ateş kulakları sağır edici seslerle dört bir yandan Delta Birliği'ne yönelmişti. İki yüz silahtan atılan kurşunlar binalara çarpıp geri dönüyor, dondurucu havada kulakları sağır edici bir gümbürtü yaratıyorlardı.

Garnet ile Deniz Piyadeleri açıkta ateş altında kalmışlardı, fakat onlar yere yatıp karşı ateş açtılar ve binaların yanına çekilip korunmaya çalıştılar. Amansız saldırıya rağmen, Deniz Piyadeleri enerji merkezine doğru ilerlemeye çalıştılar. Ancak Garnet arkadaki beyaz fon yüzünden görülmesi imkânsız olan buzdan barikatı, oraya elli metre kala fark edebildi. Garnet'in adamları barikatların arkasındaki muhafızlara tüfek ve roketlerle ateş ettiler.

Aşağı yukarı aynı dakikalarda Cleary de kontrol merkezinin önünde aynı tipte bir buzdan duvar ve öldürücü ateşle karşılaştı. Garnet ve adamlarının uğradıkları saldırının aynısını onlar da yaşıyorlardı. Delta Birliği'nin sol tarafındaki öncü, ağır ateş karşısında çaresiz kaldı ve diziyle kalçasına mermiler isabet edince yere düştü. Sharpsburg yerde yüzükoyun ilerleyerek yaralı adamı çizmelerinden tutup binanın köşesine çekti.

Cleary küçük bir depoya inen merdivenlerin altına gizlenmişti. Başının üzerindeki tavandan sarkan buzlara mermiler isabet ettikçe, Cleary'nin başından aşağı buz parçaları yağmaya başladı. Sonra bir mermi, kalbinin yukarsına saplandı ve adam sendeleyerek geri geri gitti, yaşıyordu ama göğsü sanki biri çekiçle vuruyormuş gibi sancıyordu. Takımın en usta nişancısı olan Çavuş Carlos Mendoza, Yokedici silahını kavrayıp, Cleary'yi vuran Wolf muhafızına nişan aldı ve tetiği çekip mermileri adamın üzerine boşalttı. Bir zenci adam arka üstü düşüp gözden kaybolmadan önce barikatların arkasında sıçrar gibi yaptı. Çavuş daha sonra ikinci hedefini seçti ve ateşe başladı. Cleary'nin başının üzerindeki tavana daha bir sürü mermi saplandı ve yüz ayrı yerden buz parçaları döküldü. Cleary, Wolf Muhafız Birliği'nin hazır olduğunu ve onları beklediğini çok geç anladı. Böyle bir saldırı için sadece bazı tahminler yapılmış ve olası bir saldırıya nasıl karşılık verileceği anlatılmıştı. İstihbarat eksikliğinin onları öldürmekte olduğunu fark etti. Aynı zamanda Wolfun adamlarının sayıca, onun saldırı ekibinden çok daha fazla olduğunu da anlamıştı.

Cleary denetlenmemiş bilgiye güvendiği için kendine lanet okudu. Aynı zamanda Pentagon'a ve Wolfun muhafız birliğinin sadece yirmi ila yirmi beş kişiden ibaret olduğunu ileri süren Merkezi Haber Alma Teşkilatı'na da küfür

yağdırdı. Önseziden yoksun olduğu için kendine kızdı ve o anda, askerlik hayatının en büyük hatasını yaptığı için kendine lanet etti. Doğrusu Cleary düşmanı çok hafife almıştı. Cleary mikrofonuna, "Teneke Adam," diye bağırdı. "Durumunu rapor et."

"Önümüzdeki yolu kapatan altmış belki de daha fazla düşman var." Garnet monoton ve hiç değişmeyen bir sesle, sanki bir çayırda otlayan inekleri sayıyormuş gibiydi. "Ağır ateş altındayız," dedi. "Bir zorlama yapıp enerji merkezine yönelebilir misin?"

"Sürekli ateş altında olduğumuz için ilerleyemiyoruz. Karşımızdaki adamlar, açık havada gösteri yapan türden muhafızlar değil. Onlar ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar. Sen bize bir takviye ekibi gönderebilir misin, Sihirbaz? Eğer böyle bir grupla birlikte hareket edersek, belki barikatı yarabiliriz."

Cleary, "Olumsuz, Teneke Adam," diye karşılık verdi. Bu adamların Deniz Piyade Kuvvetleri'nin en iyileri olduklarını biliyordu. Eğer onlar ilerleyemiyorlarsa, başka hiç kimse de bunu başaramazdı. "Biz de en az seksen düşmanın ağır ateşi altındayız ve takviye gönderemeyiz. Tekrarlıyorum, seni desteklemek için adam feda edemem. Mümkün olduğu kadar gerileyip Aslan ile birleşince "Anlaşıldı, Sihirbaz. Şimdi geri çekiliyoruz."

Garnet Deniz Piyadeleri'nin ateş hattında öylece kala kalmış olmalarına rağmen kimseden destek bekleyemeyeceğini, dahası geri çekilip, Cleary ile Sharpsburg'un Delta Birliği'ni tesislerin içindeki o karmaşık yollarda arayıp bulmak zorunda olduğunu öğrenince şaşırdı. Emirlere karşı gelip saldırıyı sürdürme düşüncesiyle zaman kaybetmedi. Kendi ekibinden üç misli fazla sayıda düşmanın barikatını aşmaya çalışmanın düpedüz intihar sayılacağını ve emrindeki adamların katliamına neden olmaktan başka bir işe yaramayacağı-nı biliyordu. Garnet'in yaralıları da alıp düzenli bir şekilde geri çekilmekten başka bir seçeneği yoktu.

Kontrol merkezinin çevresinde yarı yola kadar ilerleyen Jacobs ve SEAL takımı, Cleary ile Garnet'ten gelen kötü haberler karşısında şaşkınlıktan yıldırım çarpmış gibi oldular. Jacobs kontrol merkezini arkadan kuşatabilmek ve Teneke Adam ile Aslan'ın ekiplerini biraz olsun rahatlatabilmek umuduyla adamlarına ilerlemelerini emretti. Zırhlı iki Kar Kedisi köşeden onlara doğru gelip ateş açtığı zaman, SEAL'ler kontrol merkezinin ana binasından elli metre kadar uzaktaydılar.

Jacobs iki adamının vurulup yere düşmesini çaresizlik içinde seyretti. Öfkeden gözleri dönmüş bir halde Yokedici silahı son roketi de fırlatıncaya kadar elini

tetikten hiç çekmedi. O sırada birliğin çavuşu Jacobs'u parkasının yakasından yakalayıp mermi yağmuru ona isabet etmeden hızla bir çöp bidonunun arkasına çekti. SEAL ekibinin roketleri, Kar Kedilerini kısa bir süre için durdurdu ama çok geçmeden tekrar saldırıya başladılar.

SEAL'ler yoldan yukarı doğru geri çekilirlerken mermilerden korunmak için ne bulurlarsa ondan yararlanmaya çalıştılar. Derken hiç beklenmedik bir anda arka taraftan iki Kar Kedisi daha belirdi ve bir mermi sağanağı başlattı. Jacobs sıkıntıdan midesinin düğümlendiğini hissetti. O ve adamlarının daracık bir yan yoldan başka gidebilecekleri yer yoktu. İçinden bari bir tuzağa doğru ilerlemek zorunda bırakılmamış olsalar diye dua etti, fakat yolun en az kırk metrelik bir bölümü açıktı.

Jacobs, Kar Kedileri yolun köşesinden dönüp hiçbir engelle karşılaşmadan yaylım ateşi başlatmadan gizlenecekleri yere ulaşabilsinler diye adamlarının peşinden koştu. Bu arada Cleary'ye de bilgi verdi. "Sihirbaz, ben Korkuluk. Zırhlı dört Kar Kedisi bizi yaylım ateşine tuttu."

"Korkuluk, adamların ağır silahları var mı?"

"Göründüğü kadarıyla yok. Her arabada dört otomatik silahlı adam görüyorum. Bizim roketlerimiz onları pek etkilemiyor."

Cleary merdiven altında gizlendiği yerde sürüne sürüne ilerleyerek madenin haritasını inceledi. "Bana yerini bildir, Korkuluk." "Kontrol merkezinden yüz metre kadar ilerdeki bir dizi dükkâna benzeyen yapıların arkasından denize doğru giden dar yol üzerindeyiz."

"Korkuluk, yirmi beş metre daha ilerle, sonra sağa dön ve oradaki yakıt depolarının arasından ilerle. Böylece yan yoldan kontrol merkezinin önüne gelebilirsiniz ve bizi zımbalamaya çalışan düşmana yandan saldırabilirsiniz."

'Tamam, Sihirbaz. Yola çıkıyoruz." Jacobs bir an düşündükten sonra sordu. "Zırhlı Kar Arabaları'na karşı kendimizi neyle savunacağız?"

“Teneke Adam'da iki LAW var."

"Bize dört tanesi gerekli."

"Öbür ikisini taşıyan adam, atlama sırasında kayboldu."

Jacobs kafası karışmış bir halde, “Teneke Adam enerji istasyonunda. Zırhlı kedilerle karşı karşıya olan o değil, biziz."

"Ona da sürekli yaylım ateş yüzünden geri çekilmesini emrettim.

Birazdan Aslan ile buluşmuş olur."

"Ona silahlarını doldurmasını söyle, çünkü tam biz senin olduğun yere gelirken o kötü niyetli araçlar peşimizde olacaklar." Jacobs ile SEAL ekibi silah atışlarıyla karşılaşmadan çarçabuk yakıt depolarının çevresini sardılar. Jacobs sık sık maden haritasını inceleyerek adamlarını kontrol merkezinin önüne yakın bir yere kadar uzayan duvarın yanından geçirdi. Burası mükemmel bir korunaktı. Adamlar, Sharpsburg ve Delta Birliği'ne mermi yağdıran muhafızlara arkadan saldırabileceklerdi. SEAL'lerin duvarın sonuna gelmelerine yirmi beş metre kalmıştı ki, arka taraftan müthiş bir ateş yağmuruna tutuldular.

Onlar bilmiyorlardı. Bir grup muhafız hızla tünelden geçip arkadaki binalardan birinden dışarı çıkmıştı, bu sık sık tekrarlanan bir taktikti. Jacobs saldın manevrasını uygulamasının imkânsız olduğunu gördü. Bu nedenle de adamlarını hiç korunmayan dar bir yola yöneltti ve onları düşman ateşinden yoksun olan bir yola soktu. Sadece kırk metre ilerde, Cleary yüzükoyun yere yatmış, dürbünüyle kontrol merkezinin girişini kapatan barikatta zayıf bir nokta arıyordu. Ama böyle bir şey bulamadı. Tıpkı Garnet'inki gibi onun da durumu hızla kötüleşiyordu. Fakat Deniz Piyade ekibi onlara katılır katılmaz ve SEAL'ler barikata saldırmaya başlayınca, Cleary de kontrol merkezine bir saldırı başlatmaya karar vermişti.

Fakat Cleary'nin kalbinin derinliklerinde son zaferin kömürlerini ateşten çekip alabilmek konusunda kuşkular oluşmaya başlamıştı. Güvenlik muhafızları savaşı bir intikam duygusuyla sürdürüyorlardı. Onlar, akılları sıra sadece kendi hayatlarını korumak için değil aynı zamanda Ulrich Wolf gemisinde bekleyen ailelerinin hayatlarını da kurtarmak için savaşıyorlardı. Hugo da kontrol merkezinin önünde savaşın en hararetli olduğu bölümde ön sıralarda, kendi birliklerini yönetiyor ve Amerikan saldırı ekibine yönelen kıskacı daraltmaya çalışıyordu. Hugo'nun emir verirken takındığı kaba tavırlar, onun kendine ne kadar çok güvendiğini gösteriyordu. Hugo'nun savaş stratejisi aynen onun planladığı gibi uygulanıyordu. Savaşın koşullarını saptayan kumandan konumundaydı bu da gıpta edilecek bir durumdu.

Hugo kardeşi Karl'a söz verdiği gibi düşmanı belirli bir bölgeye çekip orada imha etmeye hazırlanıyordu.

Savaş miğferinin altındaki diktafon mikrofonuna, "Kardeşim Karl," diye seslendi.

Karl, "Evet, Hugo," diye karşılık vermeden hatta bir iki saniye süren bir çıtırtı oldu.

"Saldırganlar kontrol altında. Sen, Elsie ve diğerleri mühendisler nanotek sistemini otomatiğe alır almaz hangara gitmek üzere yola çıkabilirsiniz."

"Teşekkürler, kardeşim. Seninle yakında uçakta buluşacağız." İki dakika sonra Hugo geri kalan iki Kar Kedisi'ne Amerikan ekibine saldırmaları için emir verirken bir muhafız barikatın arkasından ona doğru koştu ve bağırdı. "Efendim, uçak hangarından acil bir mesajım var."

Hugo silah sesleri arasında bağırdı. "Neymiş bu?" Fakat o anda Çavuş Mendoza adamın kafasını Yokedici silahın nişan hedefi içine aldı ve yavaşça tetiği çekti. Muhafız merminin sağ şakağından girip soldan çıktığını duymadan cansız bir halde Hugo'nun ayaklarının dibine düştü. Muhafızın yabancı bir taşıtın uçak hangarına verdiği zararla ilgili acil mesajı da onunla birlikte yok oldu. Dört Kar Kedisi, Jacobs'u takip etmeyi bırakıp arkadan çift sıra halinde saldırırken Garnet'in Deniz Piyadeleri, Sharpsburg'un Delta Birliği ile birleşip korunmaya çalışıyorlardı. Kar Kedileri Deniz Piyadeleri'nin onlara yönelttiği tanksavar silahlarını fark etmeden ilerlediler, oysa elli metreden daha kısa bir mesafede bu silahların isabet kaydetmemeleri olanaksızdı. Öndeki Kar Kedileri infilak edip bir ateş topu halinde havaya fırladılar, insan vücutları ve eşya parçaları yolda bir engel oluşturmuştu ve diğer taşıtların Amerikalılara saldırmalarına imkân bırakmıyordu. Cleary bu olaydan elde edilen avantajın kısa vadeli ve geçici olduğunu fark etmişti. Muhafızların düşmanda cephane kalmadığı için tanksavar silahlarının kullanılmadığını anlamaları uzun sürmeyecekti. Bunun üzerine zırhlı Kar Kedileri saldırıya geçecekti. Jacobs ile ekibi barikatlara sağ taraftan saldırırken, savaşta avantajın onlara geçmesini umut ediyordu.

43

Washington'da savaş alanında ateş altındaki adamlardan gelen haberler, saldırı ekibinin başının adamakıllı dertte olduğunu kanıtlıyordu. Dakikalar ilerledikçe, Cleary ve adamlarının yedikleri kurşunlarla telef oldukları iyice kesinleşiyordu. Başkan ve Genelkurmay Başkanı duyduklarına inanamıyorlardı. Bir cesaret işi olarak tanımlanan görev katliam ve felakete dönüşmüştü. Başkan ve adamları bu operasyonun başarısızlığa uğradığını ve dünyanın tüm canlılarla birlikte yok olma noktasına geldiğini dehşet içinde izliyorlardı.

Başkan artık doğru dürüst düşünme yeteneğini de kaybetmiş gibiydi.

"Ana birliği taşıyan uçak," dedi. "Onlar ne zaman?"

General South karşılık verdi. "Onların maden tesislerine ulaşmaları kırk

dakika daha sürer."

"Peki ya geriye sayım?"

"Buzulun kopması için akıntıların uygun bir duruma gelmesine yirmi iki dakika var."

"O halde füzeleri göndermek zorundayız."

General South uyardı. "Bunu yaparsak, aynı zamanda kendi adamlarımızı da öldürmüş olacağız."

Başkan generale sordu. "Başka bir seçeneğimiz var mı?" General South ellerine baktı ve ağır ağır başını salladı. "Hayır, sayın başkan, başka seçeneğimiz yok."

Amiral Eldridge sordu. "Tucson gemisinin kumandanına füzeleri hazırlamasını bildireyim mi?"

Hava Kuvvetleri kumandanı General Coburn, "Bu işi Stealth bombardıman uçaklarının yapmasını önerebilir miyim?" dedi. "Onların mürettebatı, füzeyi hedefe gönderebilmek konusunda, bir denizaltıdan fırlatılan Tomahawk'dan çok daha başarılıdır." Başkan hemen kararını verdi. "Pekâlâ, bombardıman pilotlarını harekete geçir, fakat emir alıncaya kadar ateş açmamalarını söyle.

Bir mucizenin ne zaman gerçekleşeceğini asla bilemeyiz, yani Cleary kontrol merkezine girip geriye sayımı durdurabilir." General Coburn bu emri ilgililere aktarırken, General South ağzının içinden mırıldandı. "Bunun olması için gerçekten bir mucize gerekli."

Sokaklar buzdan inşa edilmiş binaların arasındaki meydandan sağa sola uzuyordu. Binaların mimari yapıları Pitt'in de Giordino'nun da onca yıldır yaptıkları gezilerin hiçbirinde gördükleri eski binalarla aynı özellikleri taşımıyordu. Kentin kaç dönümlük ya da mil karelik bir araziyi kapsadığını tahmin etmeye imkân yoktu. Onların gördükleri Amenes'lerin ihtişamının sadece küçük bir parçasıydı. Meydanın bir ucundan eski gemi filolarının rölyefleri üzerine oturtulmuş önlerinde hayvanlar ve onların arasındaki St. Paul Adası'nda bulunan mumyaların kıyafetlerini giymiş insanların kabartmaları bulunan, üçgen şeklinde sütunların üzerinde yükselen muazzam bir yapı vardı. Bir mimarın gözü, bu binaların yapılarının daha sonraki dönemlerde Luxor, Atina ve Roma'daki eski tapınaklarda kopya edildiğini hemen fark edebilirdi. Ancak sütunlar üçgen şeklindeydi ve daha sonraki Dor, İyon ve Korent tarzı yuvarlak sütunlarla karşılaştırılınca oldukça yabancı kalıyordu. Sütunların ötesinde çok büyük bir giriş bölümü vardı. Hiç merdiven yoktu. Binanın üst kısımlarına hafif

hafif yükselen rampalarla çıkılıyordu. Pitt ile Gi-ordino, gördükleri manzara karşısında büyülenmiş bir halde Kar Arabası'ndan çıktılar ve sütunların yanlarından yürüyerek geçtiler. Ana odada büyük, üçgen Şeklindeki tavan göze çarpıyordu. Taş zemin buzlarla kaplıydı ve duvarların önlerine Amenes'lerin kralları ve güçlü insanlarına ait heykeller sıralanmıştı. Bu heykeller, fazla miktarda granite sahip kuarz taşından yapılmıştı. Heykellerin hepsinin yuvarlak gözleri ve dar yüzleri vardı. Erkek başları ve birkaç da kadın başı figürleri yere dizilmişti. Hepsi de üzerlerini örten ince buz tabakasının altından yukarılara bakıyorlardı ve Amenes'lerin yazıları üst ve alt kısımlarında görülüyordu.

Büyük odanın ortasında, birebir büyüklükte eski bir gemi heykeli vardı. Kürek yerleri, yelkenleri ve mürettebatıyla bir kaide üzerinde duruyordu. Bu manzara için söylenecek en basit söz göz kamaştırıcı olmalıydı. Geminin yapımında kullanılan sanatsal ustalık ve taşın işleme tekniği ona çağdaş heykeli alaya alan esrarlı bir hava veriyordu.

Giordino sanki bir katedralde duruyormuş gibi saygılı bir tavırla, "Sence burası nedir?" diye sordu. 'Tanrıları için inşa ettikleri bir tapınak mı?"

Pitt yerden yükselen başları işaret ederek, "Bir anıt mezar olması ihtimali daha fazla," dedi. "Bunlar belki de eski dünyayı keşfeden ve belki de denizlerde kaybolmuş kadın ve erkeklerin anısına yapılmış olabilir."

"Kuyrukluyıldızın çarpmasıyla ya da daha sonra buzların yığılmasıyla tavanın çökmemiş olması ilginç."

"O insanların inşaatçıları, ancak yerleşik bir kültürde görülebilecek yüksek standartlarda çalışıyor olmalıydılar." Giordino ile Pitt büyülenmiş bir halde üzerlerine harika deniz manzaraları çizilmiş duvarlara baktılar. Manzaralarda, deniz önce sakin görünüyor sonra giderek azgın dalgalar kayalık kıyıları dövüyordu. Eğer modern erkeklerle kadınlar, Tanrılarını görebilmek için ahrete bakmışlarsa, Amenes'ler denize bakmışlardı. Onların yaptıkları heykeller sıradan kadın ve erkek heykelleriydi. Tanrıların stilize edilmiş görüntüleri değildi.

Giordino filozofça, "Dünyayı keşfetmiş ve çoktan kaybolmuş bir ırk," dedi. "Ne garip oraya buraya bırakılmış sanat eserleri yok ve de insan kalıntılarına ait bir iz bulmak da imkânsız."

Pitt başıyla buzlardan oyulmuş koridorları işaret etti.

"Hiç kuşkun olmasın, kalan eserleri burayı keşfeden Naziler toplamışlardır ve daha sonra da Wolf’lar, Ulrich Wolf gemisindeki müzeye yerleştirmişlerdir."

"Kentin yüzde onundan fazlasını ortaya çıkarmış olamazlar." Pitt alaycı bir

tavırla, "Onların aklı çok daha güncel sorunlara takılmış olmalı," dedi. "Örneğin Nazi hazinelerini ve gizli eserleri saklamak, deniz suyundan altın çıkarmak ve dünyayı yeniden kendi hayallerine göre inşa edebilmek uğruna yok etmek gibi..." "Burayı keşfetmeye zamanımızın olmaması çok kötü."

Pitt, "Büyük turu yapmaktan daha fazla istediğim bir şey yok," dedi. "Fakat bizim kontrol merkezini bulmak için yirmi beş dakikamız hatta belki daha da az zamanımız kaldı."

Pitt ile Giordino oralarda oyalanmaya heveslendikleri için istemeye istemeye hızla meydana döndüler ve Kar Arabası'na bindiler. Pitt yine bir Kar Kedisi'nin bıraktığı izleri takip ederek büyük arabayı ürkütücü hayalet kentin ortasından geçirdi ve Amenes'lerin mozolesinin ötesindeki tünele girdi. Madene yaklaştıkça arabayı daha ihtiyatsız sürmeye başlamıştı. Giordino da alet tablosunun altına büzülmüştü, silahının namlusu kelebek camından dışarı uzanıyordu.

Tünelde bir mil kadar yol aldıktan sonra bir dönemeci geçtiler ve tam karşıdan gelen elektrikli otoyla karşılaşıverdiler. Öbür taşıttaki, siyah kıyafetlerinden muhafız oldukları hemen anlaşılan üç kişi onlara doğru gelen canavarı görünce afallamışlardı. Arabanın sürücüsü paniğe kapılıp hemen frene bastı ve taşıt tünelin buz zemininde hızını hiç azaltmadan kaymaya başladı. Öbür iki muhafız kendilerini korumaya daha fazla önem verdikleri için canlarını kurtarmak uğruna arabadan can havliyle atladılar. Kar Arabası elektrikli otoya çarpıp onu üç tekerlekli bir bisiklet gibi sürüklerken bir dizi madeni gıcırtılar duyuldu. Arabanın sürücüsü, parçalanan ara-, bayla birlikte Kar Arabası'nın altında gözden kayboldu. Diğer iki muhafız da Kar Aracı'nın tekerleklerine çarparak tünelin duvarına yapıştılar. Pitt dikiz Giordino olduğu yerde kıpırdandı ve kontrol bölümünün arka camından geriye baktı. "Umarım sigorta primlerini ödemişsindir."

"Sadece sorumluluk ve mala zarar maddeleri geçerli. Çarpışma için asla sigorta yaptırmam."

"Bu konuyu bir daha düşünsen iyi edersin."

Tünelde yüz metre daha ilerleyince, büyük bir Kar Kedisi'ne bağlı römorklara tahta sandıklar yükleyen kırmızı üniformalı işçilerle karşılaştılar. Bir forklift sandıkları menteşeleri buza sabitlenmiş kalın gümüş rengi çelik kapının K arkasından alıp arabalara bırakıyordu. Kapı bankalarda kasaları korumak için kullanılanlara benziyordu. Buzlar arasındaki küçük giriş bölümü geniş bir mağaraya açılıyordu.

İki güvenlik görevlisi o dev Kar Arabası'nın terk edilmiş gibi görünen

tünelden çıktığını görünce afallayıp oldukları yerde öylece kalakaldılar. Adamlar gözlerini arabanın spot lambalarına dikmişlerdi. Ancak Giordino kırık kelebek camından uzattığı silahıyla forklifte ateş etmeye başlayınca, işçiler ve güvenlik görevlileri kendilerine geldiler. Üzerlerine doğru gelen dev aracın altında kalmaktan kendilerini kurtarmak için mağaraya doğru koşuşmaya başladılar.

Pitt frene basarak, "Kapı," diye bağırdı.

Giordino "ne uyarıyı anladığını belirtti, ne de bir soru sordu. Sanki Pitt'in aklından geçenleri okumuş gibi arabadan aşağı atlayıp çelik kapıya koştu, bu arada Pitt de ,45'lik Colt silahını kapıya yöneltip birkaç el ateş ederek Giordino'yu korumaya çalıştı. Giordino kapınınhafif bir dokunuşla kapanıvermesine şaşmıştı. Oysa o kapıyı kapatabilmek için vücudunun olanca gücünü harcaması gerekeceğini sanmıştı ama kapı havada asılı olduğu için kendini zorlamasına gerek kalmamıştı. Kapı kapanınca Giordino kilitlemek için önündeki çarkı döndürmeye başladı. Daha sonra forkliftte bir zincir buldu ve bununla çarkı güzelce sardı. Şimdi Wolf şirketinin güvenlik görevlileri ve işçileri içerde kapalı kalmışlardı ve kolay kolay kurtulmalarına imkân yoktu.

Giordino tekrar kontrol kabinine dönerken, "Acaba o sandıklarda ne var, merak ediyorum," dedi.

Pitt, Kar Arabası'nı çalıştırıp sık sık vites değiştirerek hızını artırmaya çalışırken, "Sanırım o sandıklar Amenes'ler kentinden alınan tarihi eşyalarla dolu," dedi.

Bu çılgın yolculukta arabanın üstüne ilişmiş bir melek buraya kadar onlara yardım etmiş olmalıydı, fakat daha yolları çok uzundu. Onlara bir tek kurşun bile atılmadan buraya kadar gelebilmeleri mucizeydi ama durum her an değişebilirdi ve Pitt bunu çok iyi biliyordu. Yardım meleğinin gücünün bir sınırı olsa gerekti. Olaylarla karşılaşılmış ve üstesinden gelinmişti. Ancak Kar Arabası merkeze gelince her şey çok farklı olacaktı. Madendeki silahların hepsi onu kurşun yağmuruna tutacaktı.

Tüneldeki geniş bir dönemecin sonunda birdenbire kendilerini Kader Şirketleri'nin jet uçaklarının muhafaza edildiği uçsuz bucaksız hangarda buluverdiler.

Pitt ayağını gaz pedalından çekmeden, hangarın ortasında duran A340-300 Airbus tipi yolcu ve kargo uçaklarını çarçabuk gözden geçirdi. Birinci uçağın kargo kapısının altında bir Kar Kedisi duruyordu. Bildik sandıklar, kargo bölümünde üst üste sıralanmışlardı. Wolf Şirketleri'ne bağlı mühendisler ve işçiler, süper gemilere gitmek üzere ikinci uçağın merdivenlerinden yukarı

tırmanıyorlardı. Yan tarafta ise yakıt ikmali yapılmakta olan yöneticilere ait küçük bir jet uçağı duruyordu.

Pitt çevrede hiç güvenlik görevlisi görmeyince biraz rahatladı. "Burada neler varmış?"

Giordino, Pitt'in gaz pedalını yere yapıştırmaya çalışırmış gibi bacağının kaskatı kesildiğini fark edince birden gerginleşti. "Ahha... " Alet tablosuna bir göz attıktan sonra alçak bir sesle homurdandı. "Benim düşündüğüm şeyi mi yapacaksın?"

Pitt gözlerinde şeytani bir parıltıyla, "Yok etme derbisine bir kez katılırsan, bu heves kanına işler, ondan bir daha kurtulamazsın," dedi.

Hangardakilerin Kar Arabası'nı gördükleri zaman gösterdikleri tepki, daha önce tünelde arabayı görenlerin gösterdikleri tepkiden farklı olmadı. Hepsi de şaşkınlıktan donup kaldılar, birdenbire ortaya çıkan kırmızı mekanik şeytanı görünce, adamların yüzlerinde korku dolu bir ifade belirdi.

Pitt'in yok etme işine girişmesi üç saniyeden daha kısa sürdü. Onun niyetinin anlaşılması da ancak üç saniye sürdü. Pitt, Kar Arabası'nı doğruca birinci Airbus'a yöneltti. Uçak yerden hayli yüksekte duruyordu ama Kar Arabası'nın yan çamurluklarından kurtulacak kadar yeterli değildi. Kar Arabası olanca hızıyla uçağa çarpınca, iskele tarafındaki kanadı koptu.

Kargo yükleyicileri ve uçak mürettebatı hemen harekete geçti ve o dev araç uçağa çarpıp onu buz zeminde doksan derece döndürürken canlarını kurtarmak için kaçışmaya başladılar. Bu çıldırmış devin gazabından kurtulmak isterken buz üzerinde ayakları kayıyor, zorlanıyorlardı. Adamların seçebildikleri tek ses, vites değiştirme sırasında motorlardan çıkan sesti. Bu dev makinenin başka hiçbir yanı onlara tanıdık gelmiyordu. Fakat adamlar, yüzü gözü sargılarla iyice kapalı olan Pitt'in direksiyon başında arabayı ileri geri alışını ve Giordino'nun silahının namlusunu yan pencereden dışarı uzatışını bir an için görür gibi oldular. Adamların gördükleri şeyler güvenlik görevlilerini yardıma çağırmaları için yeterliydi ama onların çaresizce girişimleri yok oluşu durdurmak için çok geç kalmıştı. Kar Arabası, ikinci Airbus'ın kanat kısmına daldı. Pitt bu kez kanadın iyice içine daldı. Korkunç bir gürültü duyuldu ve o koskoca kanat boydan boya kesilip Kar Arabası'nın ön tekerleğinin yanına düştü. Pitt arabayı geri vitese taktı ve gaz pedalına bastı. Araba uçağı da çekerek geri geri gitti. Pitt direksiyona sarılmış, arabayı uçaktan kurtarmak uğruna çaresizlik içinde uğraşıyordu, takat hurda haline gelen uçak, arabaya takılmış bir türlü kurtulamıyordu. Üstelik arabanın dev lastikleri de buzu kavramakta güçlük çekip boşa dönmeye

başlamışlardı. Pitt sanki çamura saplanmış bir arabayı kurtarmaya çalışıyormuş gibi Kar Arabası'nı önce ileri sürdü, sonra geri vitese taktı. Dakikalarca süren metalik çığlıkların ardından sonunda kanat arabadan çözüldü ve buz zemine yuvarlandı. Pitt bundan sonra yüzünde en küçük bir duygu belirtisi olmadan Kar Arabası'nı yöneticilere ait jete doğru yöneltti.

Giordino bıyık altından gülümseyerek, "Buralarda gönül eğlendirmeye kalkışmayacaksın değil mi?" dedi.

Pitt sinirli bir tavırla, "Bak dinle, eğer bu pislik, dünyayı bir kıyamete götürmeyi planlamışsa, onlar da burada kalıp diğerleri gibi sonuca katlansınlar bakalım," diye bağırdı.

Bu sözler Pitt'in dudaklarından henüz dökülmüştü ki, Kar Arabası, Wolfun özel uçağının kuyruğunu yardı. Wolfun uçağı diğerlerinden daha alçaktı. Bu kez fazla uğraşmaya gerek kalmadı. Kar Arabası uçağın kuyruğunu, sanki bir model uçağın tahtadan yapılmış kuyruğu gibi parçalayıverdi. Uçağın yakıt deposu iki parçaya ayrıldı ve kanatları ile burnu, sanki havalanmaya hazırlanıyormuş gibi yukarı kalktı.

Giordino şaşkınlık içinde başını salladı ve hayranlıkla, "Eğer her gittiğin yeri böyle çöplüğe çevirirsen seni bir daha asla davet etmezler."

Pitt yüzüne yayılan bir gülümsemeyle Giordino'ya döndü. "İnsan eğlenirken zaman gerçekten çok çabuk geçiyor."

Pitt parçalanmış dikiz aynasının sağlam kalan bölümünden, bir Kar Kedisi'nin birdenbire ortaya çıktığını gördü. Çok fazla endişelenmemişti, yani şimdilik. Kar Arabası'nın diğerinden saatte en az beş mil daha hızlı gidebileceğini tahmin ediyordu.

Pitt büyük arabayı tünele soktu ve Kar Kedisi'ndeki güvenlik görevlilerinin önüne geçebilmek için tünelin duvarlarına çarpa çarpa, buzda kayarak ilerledi. Geçici bir süre için ateş menzilinin dışında kalabildi ve zaman kazanıp, Kar Kedisi görüş alanının dışında kalıncaya kadar hızla ilerledi.

Giordino omzuna dökülen cam parçalarını sanki kepek silkiyormuş gibi umursamazlıkla temizledi. "Onları geride bıraktın," dedi.

Pitt sabırla, "Bu pek de uzun sürmeyecek," diye uyardı. "Biz açık alana çıkınca onlar için iyi bir av olacağız."

Dört dakika sonra terk edilip bırakılmış malzemelerin arasından, tünelin son dönemecini de geçtiler. İki dakika daha sonra ise Kar Arabası ana tesislerin

merkezinden yarım mil kadar uzakta açık havaya çıktı.

Sonunda hedeflerine ulaştılar ve ilk kez madencilik tesislerini görebildiler. Tünelin, tesislerin bir ucundaki bölümünden dışarı çıkmışlardı. Genellikle karın ve buzun altına inşa edilen buz istasyonlarının aksine Wolf'lar binalarını ve yolları buzların üzerinde inşa etmişlerdi. Küçük barakalar iki ana binanın çevresinde bir daire oluşturacak şekilde inşa edilmişlerdi.

Silah sesleri birden soğuk havayı yırttı, bu sırada binaların bazılarından alevler ve siyah duman yığınları yükseldi. Patlamalar enkaz parçalarını havaya uçurdu, otomatik silahların gürültüsü patlamalara karıştı. Sokaklara serilmiş cesetler, karların üzerinde kana bulanmış bir haldeydi ve her beyaz kamuflaj üniformasına karşılık iki siyah üniforma dikkat çekiyordu.

Pitt ciddi bir tavırla mırıldandı. "Anlaşılan parti, biz gelmeden başlamış," dedi.

44

Uzun ve yorucu mücadeleye rağmen Apocalypse Birliği'nin felaketi önlemek uğruna gösterdiği cesaret ve görev bilinci artık işe yaramaz duruma gelmek üzereydi. Adamlar bir hiç uğruna vurulup yaralanıyorlar ve ölüyorlardı. Henüz hiçbir üstünlük sağlayamamışlardı. Cleary'nin en çok korktuğu şey gerçekleşince, felaketin üstüne felaket eklendi. Jacobs'un SEAL ekibi, barikatı yaramayınca, diğer ekiplerle aynı hizaya çekilmişti. Tuzak tamamlanmıştı. Deliklerin her biri kapatılmış, saldırı ekibinin tümü, çıkış yolu olmayan bir yerde kısılıp kalmıştı.

Bir şarapnel Cleary'nin çenesini kesti ve bir mermi de eline saplandı. Sharpsburg kolundan ve omzundan yaralanıp yere düşmüştü. Gamet boğazına saplanan bir mermi yüzünden kan kusuyordu. Sadece Jacobs henüz yara almamıştı ve adamlarına cesaret vermek için bağırıp, ateş etmelerini sağlıyordu.

Derken hiç beklenmedik bir zamanda güvenlik görevlileri ateşi kestiler. Özel Birlik Komutanı Cleary, Wolf'un bu kez hangi kartı öne süreceğini merak ederek ateş kes emrini verinceye kadar çatışmayı tek yönlü sürdürdüler.

Çevredeki binalardaki hoparlörlerden gür bir ses çevreye yayıldı. Bu ses, Özel Birlik' in kullandığı mikrofonlar aracılığıyla Washington'a aktarılıyordu.

"Lütfen, dikkatinizi bana verin. Ben Karl Wolf. Kader Şirketleri'nin madencilik tesislerine sızmaya çalışan Amerikan saldırı ekiplerine selamlarımı

yolluyorum. Sayıca çok az olduğunuzu, kuşatıldığınızı ve hiçbir kaçma şansı olmadan tuzağa düşürüldüğünüzü artık anlamış olmanız gerekir. Daha fazla kan dökmenin bir anlamı yok. Sizlere silahlarınızı bırakıp buzula geri çekilmenizi tavsiye ediyorum. Ölülerinizi ve yaralılarınızı yanınızda götürmenize izin verilecek. Eğer altmış saniye içinde bu tavsiyeye uymazsanız, hepiniz öleceksiniz. Seçim sizin." Bu mesaj büyük bir sarsıntı yarattı.

Cleary kaçınılmaz yenilgiyi kabul etmek istemiyordu. Yerde iki büklüm yatan vücutları delik deşik olmuş cesetlerin ve yaralıların kanayan gövdelerine çaresizlik içinde baktı. Savaşacak durumda ve bunu yapmaya hazır olanların gözleri hâlâ korkusuzluğu ve vazgeçmemeyi yansıtıyordu. Bu adamlar var güçleriyle savaşmışlar, kan dökülmüş ve ölmüşlerdi. Bir insan için mümkün olan her şeyi yapmışlardı. Fakat artık savaşarak ölmekten fazlasını yapamazlardı. Onları kimse bilmeyecekti ve hiç kimse arkalarından yas tutmayacaktı.

O kahraman Cleary'nin C-17'den paraşütle atlayan altmış beş adamından geriye savaşabilecek durumda olan yirmi altı tanesi kalmıştı. Onlar da hem arkadan hem de önden, geri kalan zırhlı Kar Kedileri'nin kuşatması altındaydılar. Cleary daha önce hiç yaşamadığı büyük bir karamsarlık ve umutsuzluğu üzerinden atmaya çalışıyordu. Yeniden saldırıyı başlatmak umutsuzca bir girişim olacaktı, fakat Cleary son kez denemeye kararlıydı. İlerlemeye çalışmak, intihar girişiminde bulunmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Yine de ekibin dağılması söz konusu değildi. Adamların her biri, burada ölmeseler bile dünyanın sonu geldiğinde ölümün kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Cleary yüreğine çöken karamsar duygular içinde sağ kalan adamlarını kontrol merkezine son bir saldırı düzenlemek üzere bir araya topladı. Sonra o geçici ateş kesin yarattığı sessizlik içinde uzaktan gelen ve araba kornasına benzeyen bir ses duyar gibi oldu. Çok geçmeden ses daha yükseldi ve savaş alanındaki başların hepsi merakla dönüp baktılar.

Ve sonra da o şey üzerlerine geldi.

Loren erkeklerin mikrofonlarda duydukları şaşkınlık belirtisi sesler üzerine mırıldanmalarının arasından, "Ne oluyor?" diye bağırdı. Pentagon ve Beyaz Saray'ın savaş odalarında toplanan herkes bir anda madenin statik fotoğraflarını yayınlayan monitörlere baktı. Uzun bir süre şaşkınlıktan ağızları bir karış açılmış halde mikrofonlardan yükselen sesleri büyülenmiş gibi dinlediler. Amiral Eldridge hayretten sesi kısılmış bir halde, "Tanrım," diye mırıldandı.

Başkan sordu. "Orada neler oluyor yahu?"

General South bir ağızdan bağıran Özel Birlik elemanlarıyla güvenlik

görevlilerinin ne dediklerini anlayamadığı için, "Hiçbir fikrim yok, sayın başkan," dedi. "Hiçbir fikrim yok."

Maden tesislerindeki savaş alanında gerçekten ölümcül bir şeyler yaşanıyordu. Özel Birlik'te görevli adamlar da güvenlik görevlileri gibi şoka girmişlerdi. Cleary çılgın birinin kâbusu gibi ortaya çıkan ve çok kocaman tekerlekleri üzerinde yuvarlana yuvarlana ilerleyen kırmızı dev araca gözlerini dikmişti. Dev araç, zırhlı Kar Kedileri'nin üzerlerine gidip onları paramparça ederken Cleary de hipnotize olmuş gibi gözlerini ondan ayıramadı. Her taraftan alevler yükseliyordu; parçalanan taşıtlar, havaya uçup buzların üzerine cansız düşen görevliler, kırılan kapılar... Canavar hiç yavaşlamadı. Sürücüsü aracın hızını azaltmadan yok etme hevesini sürdürdü. Jacobs bağırarak adamlarına yana kaçmalarını söyledi, Sharpsburg da yaralarına hiç aldırmadan hızla yaklaşan canavarın yolundan çekilmek için bir hamle yaptı. Gamet ile adamları gözlerine inanamıyorlardı. Onlar da canlarını kurtarmak için binaların duvarlarının önüne sığındılar.

Sonra o şey üzerlerine geldi, kulakları sağır eden egzoz gürültüsüyle ilerledi. Bu sesi, karlar üzerinde yatan, kenarlara sığınan savaşçılar asla unutamayacaklardı. Dev araba, daha sonra da buzdan yapılmış barikatı sanki karton bir duvarmış gibi ezip parçalayıverdi. Güvenlik görevlileri, Özel Birlik üyelerinin her biri gibi hayretten donmuş halde ve ellerinde olmadan hayranlık duyarak, dev canavarın barikatı yıkmakla yetinmeyip kontrolden çıkmış bir ekspres tren gibi kontrol merkezine dalışını seyrettiler.

Kızılca kıyamet... Güvenlik görevlileri harekete geçip dört bir yana dağıldılar. İşte o sırada, Cleary bir an için adamlarını kurtaranın başka gezegenden gelmiş yabancılar mı olduğunu yoksa hayal mi gördüğünü düşünmekten kendini alamadı. Beynindeki perde çarçabuk açıldı ve şu muazzam makine sayesinde, küllerin arasından birdenbire zaferin yükseldiğini fark etti.

O koskocaman kırmızı aracın görüntüsünü, Cleary hiçbir zaman aklından çıkaramadı. Sürücüsünün bir eliyle direksiyonu kullanırken öbür eliyle 1911 model Colt otomatik silahını camdan dışarı uzatarak güvenlik görevlilerine kurşun yağdırışını ve bir başka adamın da siyah üniforma giymiş kimi görürse tüfeğiyle ona ateş edişini asla unutamayacaktı. Bu, kesinlikle hiç beklenmeyen bir manzaraydı. İnsanları akıllarından şüphe ettirecek bir olaydı.

Özel Birlik ekiplerinin öldüremedikleri ve de şu katliamdan kurtulmayı başaran otuz belki daha da az sayıda güvenlik görevlisi çarçabuk toparlanıp o ölüm kusan araca ateş etmeye başladılar. Kulakları sağır eden silah sesleri dalga

dalga geliyordu. Mermiler kırmızı gövdeye ve dev lastiklere saplanıyor, metali ve kauçuğu parçalıyordu ama o canavar yine de durmayı reddedip yoluna devam ediyordu. Kontrol bölmesinde cam kalmamıştı, fakat arabanın sürücüsü ve yanındaki adam hâlâ güvenlik görevlilerine ateş yağdırıyorlardı.

Kar Arabası şaşırtıcı bir vahşet ve inanılmaz bir hırsla kontrol merkezine daldı. Ağırlığı otuz tonu geçen gövdesini saatte yirmi mil hızla metal duvarlardan geçirdi ve oyuncak bir eve vurulan sert bir yumruk gibi ortalığı dağıttı. Arabanın kontrol bölümünün tavanı sanki dev bir baltayla parçalanmış gibi iyice yok edilmişti. Kontrol odasına önüne gelen her şeyi parçalayarak girdiği zaman, ön kısmı eğrilip büğrülmüştü. Odadaki elektronik aletler ve büro eşyası paramparça olmuştu.

Aracın dev gövdesi artık parçalanmak üzereydi, kontrol bölmesi neredeyse arabadan ayrılacak duruma gelmiş, lastikleri parçalanmıştı. Sonunda Kar Arabası ilerdeki duvara çarpıp durdu. Böyle zamanlarda mantık kaybolur ve insanlar olayın etkisine kendilerini kaptırırlar. Sağ kalan Deniz Piyadeleri, Delta Birliği ve SEAL ekipleri, sözlü bir emir almadan bağırıp küfürler savurarak saklandıkları yerlerden fırlayıp ileri atıldılar. Kar Arabası'nın şçtığı gedikten geçerek, hâlâ dikkatlerini dev araca vermiş olan ve arabaya ateş edip saldırıya hazırlıksız yakalanan güvenlik görevlilerini yok etmeye başladılar.

Hugo Wolf dehşet içinde öylece duruyordu. Nereden geldiği bilinmeyen o kırmızı canavar, iki dakika içinde savaşın seyrini değiştirmiş, iki Kar Kedisi ile mürettebatını yok etmiş, adamlarından yirmiye yakınını ezmişti. Bir maçın son dakikalarında harekete geçip pasveren futbol oyuncusunun topu rakip takıma kaptırması veya taca atması gibi, Hugo da olanlara inanamıyordu. Bir-den paniğe kapıldı ve oracıkta duran bir kar aracına binip motoru çalıştırdı, i Uçak hangarına gitmek üzere o kargaşa ortamından hızla ayrıldı. Güvenlik görevlileri lidersiz kalıp terk edilmiş olmanın sıkıntısı içinde az da olsa bir kaçma ümidine kapılmışlardı ve birer birer ellerini başlarının üzerine koyup teslim oldular. Birkaçı oradan kaybolup uçak kalkmadan hangara ulaşmayı denedi. Birdenbire can pazarı garip şekilde sessiz ve sakin bir havaya büründü. O kanlı ve korkunç savaş sona ermişti. Kontrol odası anlatılamayacak derecede berbat bir durumdaydı. Konsollar yerlerinden çıkmış, masaların, dolapların ve bölmelerin içindekiler yere dağılmış, halının üzerinde büyük bir yığın oluşturmuştu. Masalar ve sandalyeler paramparçaydı. Monitörler asılı oldukları yerlerden aşağı sarkıyorlardı. Kar Arabası ise bu karmaşıklığın ortasında binlerce mermi yemiş, ağır yaralı bir dinozor gibi duruyordu. Şaşırtıcı bir durumdu ama o hâlâ ölmemişti. Makine mühendisliğinin tüm yasalarına karşı koymuştu ve dizel

motorları hâlâ çok alçak bir sesle boşta çalışıyordu.

Pitt, Kar Arabası'nın mermi delikleriyle dolu kapısını yana çekti ve kapının menteşelerinden kurtulup yere düşüşünü seyretti. Pitt ile Giordino'nun ölmemiş olmaları da hayret uyandırıcıydı. Mermiler giyeceklerini yırtmıştı. Pitt sol omzundan yara almıştı ve Giordino'nun da başındaki yaradan kan akıyordu. Fakat iki arkadaş tahmin bile edemeyecekleri şekilde ciddi bir yara almadan sağ kalmayı başarmışlardı.

Pitt kontrol odasında ceset var mı diye bakındı, fakat Wolf'lar, mühendisleri ve bilim adamları, hangara gitmek üzere binayı terk etmişlerdi. Giordino o gülümseyen ama düşünmeyi de unutmayan koyu renk gözleriyle çevresine bakındı. Giordino ciddi ciddi, "Saat hâlâ çalışıyor mu?" diye sordu. "Sanmam." Pitt başıyla o dökün tüler arasında duran dijital saatin kalıntılarını işaret etti ve rakamlarını gösterdi. Sayılar on dakika yirmi saniyede kalmışlardı. "Bilgisayarları ve tüm elektronik sistemleri parçalayarak geriye sayma işlemini durdurduk." "Buzulun parçalanıp denize sürüklenmesi söz konusu değil, öyle mi?" Pitt başını sallamakla yetindi. "Dünyanın sonu gelmeyecek değil mi?" Pitt tekrarladı. "Dünyanın sonu gelmeyecek."

Giordino, "Öyleyse bu iş bitti," dedi. Colorado'da madende başlayan serüvenin nihayet Antarktika'da darmadağın olmuş bir odada sona ermesine inanmakta zorlanıyordu.

Pitt gücünü yitirmiş bir halde Kar Arabası'nın enkazına yaslandı. Karl Wolf'a duyduğu öfke, onun rahatlamasını engelliyordu. "Henüz tamamlanmamış bazı işlerimiz var," dedi.

Giordino sanki başka bir gezegendeymiş gibi çevresine bakındı. "On dakika ve yirmi saniye," diye ağır ağır mırıldandı. "Dünya yok olmaya gerçekten bu kadar yaklaşmış mıydı?"

"Eğer Valhalla Projesi gerçekten uygulanabilseydi? Belki. Bu, dünyayı binlerce yıl sürecek bir değişikliğe sürükleyebilir miydi? Çok şükür, bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz."

"Olduğun yerde kal, parmağını kıpırdatmaya ve hatta gözlerini kırpıştırmaya bile kalkışma." Bu emir soğuk mermer kadar sert ve ürperticiydi.

Pitt başını kaldırdı ve silahının namlusunu ona yönelten baştan aşağı beyazlar giyinmiş bir adamla burun buruna geldi. Yabancının çenesinden kan akıyordu ve bir eli de yaralıydı.

Pitt hayalet gibi duran adama baktı ve kar gözlüklerinin arkasından gözlerini

görmeye çalıştı ama boşuna.

Hiç istifini bozmadan, "Kulaklarımı oynatabilir miyim?" diye sordu.

Cleary'nin açısından karşısında duran bu ne idüğü belirsiz kişilerin düşman mı yoksa dost mu olduklarını anlamak imkânsızdı. Adamların kısa boylu olanı buldog cinsi köpeğe benziyordu. İki yabancıdan uzun boylu olanı da pejmürde bir haldeydi ve yüzünün yarısı sargılar içinde olduğundan görünmüyordu. Bu ikisi yürüyen ölü gibiydiler, gözleri çukura kaçmış ve tıraşları uzamıştı. "Sizler kimin nesisiniz ve ikiniz nereden çıktınız, söyle bakalım, akıl küpü." "Benim adım Dirk Pitt. Arkadaşım Al Giordino. Biz Ulusal Sualtı ve Deniz Kurumu'nda çalışıyoruz."

Cleary aklını oynatacak gibiydi. "NUMA mı?" diye sordu. "Bu gerçek mi?"

Pitt hiç istifini bozmadan, "Gerçek," dedi. "Ya sen kimsin?" "Binbaşı Tom Cleary, Amerikan ordusu, Özel Birlik subaylarından biriyim. Madene saldırı düzenleyen birliğin kumandanıyım." Pitt içtenlikle, "Keşke daha erken gelip de daha fazla adamınızın hayatını kurtarabilseydik. Bunu yapamadığımız için çok üzgünüm." Cleary'nin omuzları aşağı sarktı ve silahını indirdi. "Bugün ölen adamlarımdan daha iyisi yoktu."

Pitt ile Giordino sustular. Söyleyebilecekleri bir söz yoktu.

Nihayet Cleary toparlandı. "NUMA'da görevli, düşmanla savaşmak için eğitilmemiş iki okyanus bilimcisinin bu kadar büyük bir zarar verebileceklerine inanamıyorum." Hâlâ karşısında duran adamları anlamaya çalışıyordu.

"Sizi ve adamlarınızı kurtarmak düşünmeden yapılmış bir girişimdi. Bizim asıl amacımız Wolf’ların kıyamet girişiminde bulunmalarını önlemekti."

Cleary bir süre önce yüksek teknik harikası bir operasyon merkezi olan harabeye bakınarak, "Bari amacınıza ulaşabildiniz mi?" diye sordu.

Pitt karşılık verdi. "Sizin de gördüğünüz gibi, elektronik sistemlerin hepsi çalışamaz durumda. Buzları kesecek olan makinelerin elektronik kumanda sistemleri çalışmıyor."

Cleary, "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. Stres ve yorgunluk birdenbire omuzlarından düşüvermişlerdi. Yorgun bir tavırla başındaki miğferi çıkardı, gözlüklerini yukarı kaldırdı ve bir adım ilerleyip sağlam elini uzattı. "Beyler. Hâlâ ayakta kalabilenlerimiz hayatlarını size borçlular. Sizin tam zamanında yaptığınız müdahale sayesinde kaç kişinin hayatının kurtulduğunu Tanrı bilir... " Cleary, Pitt ile Giordino'yla tokalaşırken bir zamanlar göz kamaştıran Kar Ara-

bası'nın enkazına baktı. Arabanın Cummins marka dizel motorlarıhâlâ çok hafif atan iki kalp gibi ağır ağır çalışmaya devam ediyorlardı.

"Kuzum, bu aslında neyin nesi?"

Giordino, "Amiral Byrd'den bir hatıra," dedi.

"Kimden?"

Pitt hafifçe gülümsedi. "Bu uzun bir hikâye." Cleary'nin beyni vites değiştirdi. "Ben hiç ceset göremiyorum." Giordino, "Savaş sırasında merkezi boşaltıp uçağa binmek üzere hangara gitmiş olmalılar," diye cevapladı.

"Benim elimdeki haritada bir uçak pisti işaretlenmiş ama paraşütle inerken hiç uçak falan görmedik."

"Adamların hangarı havadan görülemez. Hangar, buzlar oyularak yapılmış."

Cleary'nin yüzündeki ifade öfkeye dönüştü. 'Yani siz şimdi bana bu utanç verici bozguna neden olan iblislerin yok olduklarını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Giordino gülümseyerek, "Sakin olun, binbaşı," dedi. "Henüz tesislerden ayrılmadılar."

Cleary, Pitt'in gözlerindeki memnun ifadeyi fark etti. "Yoksa bu da sizin marifetiniz mi?" -

Pitt, "Doğrusu evet," diye cevap verdi. "Buraya gelirken yolda onların | uçaklarına rastladık. Tesislerden yapılacak uçuşların hepsinin iptal edildiğini bildirmekten kıvanç duyuyorum."

Cleary'nin telsizdeki sesi buzulu kıtadan ayıracak sistemin artık çalışmadığını açıklayıp, arkadan Teğmen Jacobs'un Wolf güvenlik güçlerinin silahlarını bırakıp teslim olduklarını açıklayınca, Pentagon ve Beyaz Saray'ın savaş odaları sevinç çığlıkları ve alkışlarla inledi. Şu ölümcül krizin en kötü bölümünün sona erdiği öğrenilince iki odayı da büyük bir sevinç sardı. Odalarda sonucu bekleyenler, Cleary'nin bu görevin başarıyla tamamlanmasını sağlayanlarla yaptığı konuşmayı dinlediler. Adamlarda telsiz yoktu ve söyledikleri sözler, Cleary'nin mikrofonundan pek duyulmuyordu.

Başkan sevinçten kendini tutamayarak telefonlardan birini kaptı ve sert bir sesle, "Binbaşı Cleary, ben başkan," dedi. "Beni duyuyor musunuz?"

Karşı tarafta bir hışırtı oldu, sonra Cleary'nin sesi cevap verdi. "Evet, sayın başkan, sizi gayet net duyabiliyorum."

"Şu ana kadar, sizin haberleşme yönteminize karışmamam söylenmişti, fakat sanırım buradaki herkes aydınlatıcı bir açıklama bekliyor."

Cleary ülkenin yöneticisiyle konuştuğuna inanmakta zorluk çekerek, "Sizi anlıyorum, efendim," dedi. "Rapor verme işini kısa kesmek zorundayım, sayın başkan. Hâlâ Wolf'ları, mühendislerini ve güvenlik görevlilerinin geri kalanını yakalayamadık."

"Anlıyorum, fakat şu ortaya çıkan ölüm makinesi hakkında biraz bilgi ver. Bu makine kime ait ve onu kim çalıştırıyordu?" Cleary, başkana bildiklerini aktardı, fakat son dakikada buzların arasından pat diye ortaya çıkan ve de yenilginin ağzından zaferi kapan kar canavarını tarif etmeyi pek başaramadı. Herkes oturmuş şaşkın bir halde anlatılanları dinliyordu, fakat hiç kimse, 1940 yapımı bir kar taşıtıyla altmış mil gitmeyi başaran iki adamının serüvenini öğrenince Amiral Sandecker'den daha fazla şaşırmamıştı. Amiral, Dirk Pitt ve Al Giordino'nun adlarını duyunca şaşkınlığı bir misli daha arttı, çünkü bu ikisi programa göre bir saat içinde Washington'da olacaklardı.

Amiral Sandecker hayretle başını sallayarak, "Pitt ve Giordino," dedi. "Bunu tahmin etmeliydim. Beklenmedikleri bir yerde birdenbire ortaya çıkmaya meraklı iki kişi varsa, onlar da bu heriflerdir."

Loren sevimli yüzünü kaplayan tatlı bir gülümsemeyle, "Ben hiç şaşırmadım," dedi. "Dirk ile Al'ın bir köşeye çekilip dünyanın durmasına seyirci kalmalarına imkân yoktu."

General South öfkeyle, "Bu insanlar kimin nesi?" diye sordu. "NUMA nasıl olur da askeri bir operasyona burnunu sokar? Bu adamların oraya gitmelerine kim izin verdi?"

Sandecker doğrudan General South'a bakarak, "İzin verenin ben olduğumu açıklamaktan gurur duyardım," dedi. "Fakat böyle bir açıklama gerçeği yansıtmazdı. Bu adamlar, yani benim adamlarım, kendi sağduyularına uyarak harekete geçtiler ve bana öyle geliyor ki, çok da isabetli bir iş yaptılar."

Tartışma başlamadan sona erdi. Pentagon ve Beyaz Saray'daki savaş odalarında toplananların hepsi, Pitt ve Giordino olmadan o korkunç girişimi önlemenin imkânsız olduğu gerçeğini akıllarından hiç çıkarmadılar.

Pitt ile Giordino'nun kulakları çınlıyor olmalıydı, fakat Cleary'nin telsiziyle bağlantı kurulmadıkça, dünyanın öbür ucunda söylenenleri duymalarına imkân yoktu. Pitt, Kar Arabası'nın basamağına oturdu ve yüzündeki sargıları çıkardı, böylece dikiş atılması gereken derin birkaç yara açıkta kalmıştı.

Cleary, Pitt'e baktı. "Wolf’ların hâlâ burada olduklarından emin misin?"

Pitt onaylarcasına başını salladı. "Karl, yani ailenin reisi ve kız kardeşlerinden adı Elsie olanı tesislerden kaçmalarını sağlayacak uçağın havalanamayacak durumda olduğunu görünce herhalde gözyaşlarını tutamamışlardır."

"Sen ve Bay Giordino beni hangara götürebilir misiniz?" Pitt hafifçe gülümsedi. "Bunu bir onur ve ayrıcalık sayarım." General South'un sesi bu kısa konuşmayı yarıda kesti. "Binbaşı Cleary size yeniden bir grup oluşturmanızı öneriyorum, yaralılar için elinizden geleni yapın ve tesislerin geri kalan kısmını koruma altına alın. Sonra da yarım saat içinde oraya ulaşacak olan ana Özel Güç Birliği'ni bekleyin."

Cleary cevap verdi. "Emredersiniz, efendim. Fakat önce yarım kalmış küçük bir işin bitirilmesi gerekiyor." Binbaşı bunları söyledikten sonra mikrofonuyla alıcısının bağlayıcısını çekip çıkardı ve Pitt'e döndü. Ona dikkatle bakarak, "Şu hangar nerede?" diye sordu. Pitt, "Yaklaşık yarım mil kadar ilerde," dedi. 'Yoksa yüz kişiyi sağ kalan birkaç adamınla kuşatmayı mı düşünüyorsun?"

Cleary'nin dudakları hafif bir gülümsemeyle aralandı. "Sence cehenneme giren o insanların son darbenin indirilişinde hazır bulunmaları uygun ve doğru olmaz mı?" "Seninle tartışmam."

"Siz ikiniz rehberlik görevini mi üstlendiniz?"

"Washington'dan izin aldınız mı?"

"İzin almayı ihmal ettim."

Pitt'in açık yeşil gözlerinde hınzırca bir ifade belirmişti. "Neden olmasın? Al ile ben hiçbir zaman şeytanca bir oyundan geri kalmadık ki."

45

Karl Wolfun uçağını parçalanmış bir halde görünce dehşete kapılıp öfkeden çılgına döndüğünü söylemek pek klasik ve sıradan bir davranış olurdu. Wolfun o harika planı paramparça olmuştu. O ve emrinde çalışan bilim adamları ile mühendisler korku ve şaşkınlık içinde hangarın çevresinde toplanmışlardı. Wolfun bildiği kadarıyla buzulu parçalamak için kullanılacak mekanizma hâlâ dört dakikadan daha kısa bir süre içinde çalışmaya başlayabilirdi. Onlara kontrol merkezindeki muhafızların hâlâ Özel Birlik ekipleriyle bir ölüm kalım savaşı vermekte olduklarını söyleyen Hugo'ya kandığı için Karl Wolf, Dördüncü İmparatorluğun doğmadan öldüğünü ya da Valhalla Projesi'nin

gerçekleşemeyeceğini bir türlü anlayamamıştı.

Wolf’lar kaygıyla bir arada duruyorlardı. Felaketin boyutlarının büyüklüğünü kabul edemiyorlardı ve de dev bir aracın kontrol merkezine gitmeden önce uçağı parçaladığına ilişkin hikâyeye inanmakta güçlük çekiyorlardı. Uzun zamandan beri hazırladıkları planların birdenbire bozulmasına inanamıyorlardı ve de şaşkınlıktan donup kalmışlardı. Wolf ailesi üyelerinden sadece Hugo orada değildi. Başarıya ulaşmak için sonuna kadar savaşmayı ilke edinmişti ve ailenin kehanetlerine aldırış etmeden sağ kalan güvenlik elemanlarını, biraz sonra hangara saldıracaklarından emin olduğu Amerikalılara karşı son bir mücadele vermek için toplamaya çalışıyordu.

Sonunda Karl, "Eh, demek buraya kadarmış," dedi. Sonra Blondi'ye döndü, "Ulrich Wolf gemisindeki kardeşimiz Bruno'ya bir mesaj gönderin. Durumu anlatın ve buraya hemen son hızla bir uçak göndermesini söyleyin. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok."

Blondi soru sorarak zaman kaybetmedi. Hemen uçak pistinin kenarındaki kontrol odasındaki telsizin başına koştu.

Elsie kardeşine, "Kıyametin başlangıç sürecinde Ulrich Wolf’a uçakla inmek mümkün olabilecek mi?" diye sordu. Elsie'nin yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti.

Karl başmühendis Jurgen Holtz'a baktı. "Kardeşime verebileceğin bir cevabın var mı, Jurgen?"

Korku içindeki Holtz gözlerini hangarın buz zeminine dikti ve ifadesiz bir sesle, "Beklenen kasırga rüzgârlarının ve gel-git dalgalarının ne zaman başlayacağını hesaplamama imkân yok. Ayrıca bunların gerçek gücünü de tahmin edemem. Fakat kasırgayla gel-git dalgaları, bizim uçak Ulrich Wolf’a inmeden gemiye ulaşırlarsa, korkarım ki, sonuç büyük bir felaket olacaktır," diye açıkladı. Elsie bilmek istedi. "Yani hepimizin öleceğini mi söylüyorsun?" "Zamanı gelmeden hiçbir şeyi tahmin edemeyeceğimizi söylüyorum." Holtz sakin bir tavırla cevap verdi.

Karl ailenin özel uçağının bir çocuğun oyuncağı gibi parçalanmış haline bakarak, "Bruno geldikten sonra Amenes'lerin eserlerini hasara uğramış uçaklardan çıkarıp taşımaya zamanımız olmayacak," dedi. "Sadece Üçüncü Reich'ın simgelerini alabileceğiz."

"Kadın erkek, silah kullanabilen herkese ihtiyacım var." Bu ses Karl'ın arkasından geldi. Konuşan Hugo'ydu, siyah üniforması ona hangarda olup

bitenleri açıklamayı başaramadan ölen muhafızın kanıyla ıslanmıştı. "Anladığım kadarıyla bir sürü korkmuş ve ne yapacağını bilemeyen insanla uğraşmak zorundayız, fakat doklardaki kardeşlerimiz tarafından kurtarılıncaya kadar sağ kalmak istiyorsak, savaşçı Amerikalılara karşı direnmeliyiz." Karl sordu. "Savaşçılarından kaçı sağ kalabildi?"

"Sadece on iki kişi. İşte bu nedenle eli silah tutan herkesi yardıma çağırıyorum."

"Hepimize yetecek kadar silahın var mı?"

Hugo başını salladı. "Hangarın girişindeki depoda silah ve cephane bulabiliriz."

"O halde ben de sana, sevdiklerini tekrar görmek isteyen herkesi yardıma çağırmana izin veriyorum."

Hugo kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Onlara savaşıp ölmelerini söylemek bana düşmez, kardeşim. Yeni kaderimizin lideri sensin. Onların saygı duydukları ve boyun eğdikleri kişi de. Sen emredersen, onlar da emirlerini yerine getirirler."

Karl erkek kardeşiyle kız kardeşlerine baktı ve onların da gözlerinde aynı karamsar beklentinin işaretlerini gördü. Bir buzdağı kadar soğuk ve taş gibi katı kalbe sahip olan Karl için kendisi ve ailesi sağ kalabilsinler diye adamlarına kendi hayatlarını öne sürmelerini emretmek hiç de zor değildi.

Karl, Elsie'ye, "Herkesi buraya topla," dedi. "Onlara ne yapmaları gerektiğini açıklayacağım."

Cleary yaraları önemsiz olan dört adamını, yaralılarla ilgilensinler ve sağ kalan güvenlik görevlilerine karşı onları korusunlar diye orada bıraktı. Yara almamış yirmi iki adamıyla birlikte hangara giden yolu bilen Pitt ve Giordino'nun öncülüğünde tünele girdiler. Garnet'in Delta Birliği'nden iki kişi gözcülük görevini üstlendi. Teğmen Jacobs, Pitt ve Giordino ile tekrar karşılaşınca tam anlamıyla afalladı. Hele şu Kar Arabası'nı, Cleary ile adamlarının Amerika'nın iç savaşı sırasında, Little Bighorn'da General Custer ve 7. Süvari Alayı gibi katledilmelerine birkaç dakika kala savaş alanına girmesini sağlayan iki çılgının onlar olduklarını öğrenince, aklı başından gitti. Ekip büyük bir ihtiyatla ilerleyerek tüneldeki ilk dönemeci geçti. İnşaat malzemelerinin ve boş depolara açılan kapıların önünden geçerek yoluna devam etti. Buz tünelinde yürümek, Pitt ile Giordino'ya aynı yolu Kar Arabası'yla geçmekten çok daha farklı gelmişti. Pitt zırhlı Kar Kedisi'nden kaçarlarken, arabayı çılgın gibi sürmesi yüzünden kenarlarda biriken buz parçalarına bakarak gülümsedi.

Tünel labirentinden malzemeleri ve eşyayı geçirmek için kullanılan taşıyıcının yanına gelince durdular. Cleary, Pitt ile Giordino'ya sordu. "Buradan hangara ulaşmak için ne kadar yolumuz kaldı?" Pitt cevap verdi. 'Tünelin hangara açıldığı yerden yaklaşık iki yüz elli metre mesafedeyiz."

"Burasıyla hangar arasında barikat kurabilecekleri bir yer var mı?"

"Eğer zamanları olsaydı her otuz metrede bir barikat kurabilirlerdi. Fakat adamların tesisleri korumak için giriştikleri savaşı kaybettikten sonra birkaç dakika içinde böyle bir uygulama yapmış olabileceklerine pek ihtimal vermiyorum." Pitt buz zemini işaret etti, burada sadece Kar Arabası'nın tekerlek izleri vardı. Ayrıca savaştan kaçtıkları anlaşılan bir sürü adamın ayak izleri görülüyordu.

"Geriye bir düzineden fazla güvenlik görevlisi kalmış olamaz. Eğer bu adamlar, savunmaya geçeceklerse bunu hangara elli metre kala yapmak zorundalar."

Giordino alçak bir sesle, "Kar Kedisi'ni unutma," dedi. "Yani şu senin parçalamayı başaramadığın Kar Kedisi'nden söz ediyorum." Cleary homurdandı. "O şeytan icadı araçlardan hâlâ ortalıkta dolaşanı var mı?"

Pitt başını salladı. "Bu pekâlâ mümkün. Senin yolculuk malzemelerin arasında o aracı hareketsiz hale getirebilecek bir şey var mı?"

Cleary, "Hiçbir şey, o arabanın zırhını delemez."

"Adamlarına durmalarını söyle, binbaşı. Sanırım ben işe yarayacak bir şey buldum."

Pitt aracın bagajındaki alet kutusunu karıştırdı, sonunda yakıt konulan boş bir teneke kutu buldu. Teneke kutuya taşıdın yakıt deposundan yakıt aktarmak için boru kullandı. Kutu dolunca Pitt onu havaya kaldırdı. "Şimdi bize gerekli olan şey yakıtın ateş almasını sağlayacak bir gereç."

Pitt'in hareketlerini dikkatle izleyen Teğmen Jacobs çantasına elini soktu, geceleri ya da kötü hava koşullarında işaret vermek için kullanılan küçük tabancayı çıkardı. "Bu işe yarar mı?" Pitt, "Tıpkı güzel bir kadın ve bir kadeh iyi kalite Cabernet kadar işe yarar," dedi.

Cleary kolunu havaya kaldırıp öne doğru salladı. "Haydi gidelim." Artık bilinmeyenle karşılaşmak korkusu, telaş ya da endişe yoktu. Kuşatma ekibi kedi gibi sessizce ilerliyordu. Onların arkasında da kontrol odasında yaşamlarını yitiren arkadaşlarının intikamını almak isteyen adamlar vardı. Pitt böyle seçkin

askerlerin, onu ve

Giordino'yu kendilerinden biri gibi kabul etmelerinden gurur duyuyordu.

Birden kuşatmacılara dur işareti verildi. Herkes kulak kesilmiş dinliyordu. Uzaktan gelen bir egzoz sesi, yaklaşan bir taşıtın habercisiydi. Çok geçmeden ses iyice yükseldi ve tünelin duvarları arasında yankılandı. Sonra ikiz ışıklar göründü ve taşıt dönemeci geçmeden lambalarının ışığı buz zeminde dans etmeye başladı.

Pitt sakin bir tavırla, "Kar Kedisi," dedi. "İşte geliyor." Yakındaki boş depolardan birini işaret etti. "Arabanın ışığına yakalanmadan sen ve adamlarının hemen şuraya girmenizi öneriyorum." Sıkıntılı ve alçak sesle verilen emir üzerine yirmi saniye sonra adamların hepsi depoya girerken, kapıyı da aralık bırakmışlardı. Kar Kedisi ilerlerken spot lambalarının ışığı da tüneli daha fazla aydınlatmaya başladı. Pitt deponun kapısının hemen arkasında büzülmüş, yakıt tenekesini iki eliyle birden tutuyordu. Onun arkasında Jacobs işaret tabancasını ateşlemeye hazır bekliyordu. Kuşatma ekibi yıldırım gibi depodan dışarı fırlayıp Kar Kedisi'ndekilere ve yayan olarak arabanın arkasından gelebilecek muhafızlara ateş yağdırmaya hazır bekliyordu. Zamanlama çok önemliydi. Eğer Pitt tenekeyi çok erken ya da geç fırlatır da içerdeki adamlar sağ kalırsa, Özel Birlik elemanlarının hepsi bir dolaba kapatılmış ördekler gp, depoda kısılıp kalırdı ve göz açıp kapayıncaya kadar yok olurlardı. Jacobs'un da çok iyi nişan alması gerekiyordu. Hedef şaşarsa her şey biterdi. Kar Kedisi onlara daha da yaklaşmıştı. Pitt arabanın hızının saatte on mil kadar olduğunu tahmin etti. Sürücü arabayı çok ihtiyatlı sürüyordu. Pitt kapının aralığından arabanın peşinden gelen muhafız olup olmadığına baktı, herhangi bir belirti yoktu. Alçak bir sesle Cleary'ye bilgi verdi. "Araba yayaların takip edemeyecekleri kadar hızlı ilerliyor. Benim tahminim, onların keşif görevinde oldukları." Cleary mırıldandı. "Arabada dört kişi var. Ben bu kadarını biliyorum." Pitt arabanın ışıklarından gözleri kamaşmasın diye başını öne eğdi. Araba şimdi onlara öylesine yakındı ki, Pitt tekerleklerinin buz üzerinde çıkardığı gıcırtıya benzeyen sesleri duyabiliyordu. Büyük bir dikkatle, ani bir hareket yapıp da arabadakileri kuşkulandırmamaya çalışarak kapıyı biraz daha araladı. Kar Kedisi'nin ön kısmı artık depoya öylesine yakındı ki, Pitt motorun sesini duyabiliyordu. Birden kapıyı ardına kadar açtı, olduğu yerden doğruldu ve yakıt tenekesini hızla Kar Kedisi'nin açık bölmesine fırlattı. Sonra hiç duraksamadan yana döndü ve buzların üstüne uzandı.

Jacobs öyle ayaklarının altında ot bitmesine izin verecek tipte uyuşuk biri değildi. Pitt daha kapıyı açmadan, o işaret silahıyla nişan almıştı. Silahı

ateşleyince mermi, Pitt'in başının iki parmak üzerinden geçti. O sırada yakıt tenekesi de Kar Kedisi'ne doğru fırlatılmıştı.

Arabanın iç kısmı birden alev aldı. Dehşete düşen muhafızlar, üniformaları alev alınca, kendilerini arabadan atıp, alevlerini söndürebilmek için buz zeminde yuvarlanmaya başladılar. Bunu başarsalardı bile onların hayatları bağışlanmayacaktı. Cleary'nin emrindeki adamlar, daha önce bu muhafızlar yüzünden büyük kayıplara uğramışlardı ve şu anda bağışlayıcı olacak gibi değildiler. Adamlar depodan dışarı fırlayıp, muhafızları kurşun yağmuruna tutarak acılarını dindirdiler. Mekanik bir taşıt olma özelliğini kaybetmiş görünen Kar Kedisi, sürücüsü olmadan tünelde ilerliyor, buz duvarlara çarpmasına rağmen hızı azalmıyordu. Ölüm sahnesini incelemek uğruna hiç zaman kaybedilmedi. Cleary adamlarını tekrar bir araya toplayıp onları harekete geçirdi. Adamların biri bile dönüp de arkasına bakmadı ve hiçbiri pişmanlık belirtisi göstermedi. Tünelin içinde yollarına devam ettiler, bu kâbusu sona erdirip sorumluları cezalandırmak için sabırsızlanıyorlardı. Pitt kendini zorlayarak ayağa kalkabildi ve Giordino'nun kaya gibi sağlam omzuna yaslanıp birkaç adım attı. Bacakları tekrar eski hareketliliğine kavuşunca da Cleary'nin arkasından ilerlemeye başladı.

Kar Kedisi'ne yaptığı telsiz çağrılarına cevap alamayan Hugo Wolf tünelden silah sesleri gelmeye başlayınca, en kötü ihtimalin gerçekleştiğini düşündü. Artık zırhlı aracı kalmadığı için Amerikalılar hangara ulaşıp da sağ kalan sekiz güvenlik görevlisiyle çatışmaya girmeden önce son bir oyun daha oynayacaktı. Hugo küçük bir ordu oluşturan mühendislere pek güvenmiyordu, çünkü bu adamlar silah tutmasını bile bilmiyorlardı ve başka bir insanı kurşunla vurmayı göze alamazlardı. Özellikle de profesyonel nişancıların karşısında hiç şansları yoktu. Hugo kara kara düşünürken, son bir kez daha zar atmayı planlıyordu.

Hugo, Karl, Elsie ve Blondi'nin Jurgen Holtz ile konuştukları yere gitti. Karl dönüp Hugo'ya baktı ve yüzündeki karamsar ifadeyi görünce, "Problemler mi var, kardeşim?"

"Elimdeki son Kar Kedisi ile yerleri doldurulamayacak dört adamımı kaybettim sanırım."

Elsie, "Dayanmamız gerekiyor," dedi. "Bruno iki uçakla geliyor ve programa göre, beş saat sonra burada olacak."

Holtz fikrini söyledi. "Buzul serbest kaldıktan üç buçuk saat sonra gelecekler. Buz makinelerini harekete geçirme işlemi başladı ve bunları durdurmanın imkânı yok."

Karl bir küfür savurdu. "O zamana kadar dayanabilir miyiz?" Hugo sanki bir hayalet ordusuyla karşılaşmayı bekliyormuş gibi maden tesislerine giden tünele baktı. "Onların da ancak bir avuç adamı kalmış olmalı. Eğer bizimkiler adamların bir kısmını tünelde temizlerlerse, bizler de geri kalanları ortadan kaldırmaya yetecek ateş gücüne sahibiz."

Karl, Hugo'ya baktı ve bir elini kardeşinin omzuna koydu. "Sonuç ne olursa olsun, kardeşim, senin cesaretle ve onurla hareket ettiğini unutmayacağım. "

Hugo, Karl'ı kucakladı, sonra geri kalan adamlarını tünele götürmek için oradan ayrıldı. Adamların arkasından bir taşıyıcı geliyordu. Ona da elli beş galonluk bir silindir ve de çok büyük bir vantilatör yüklenmişti.

Özel birlik ekibi tünelde hangardan yirmi beş metre uzaklıktaki son dönemeci döndü. İlerde çevreyi saran hafif sis perdesi giderek kalınlaşıyor ve adamlara yaklaşıyordu. Biraz sonra da sis hepsini içine aldı.

Cleary, Pitt'e sordu. "Buna ne anlam veriyorsun?"

"Kesinlikle iyi bir şey değil. Kar Arabası'yla buradan geçtiğimiz zaman hiç böyle bir şeyle karşılaşmadık." Pitt sanki rüzgârın yönünü anlamak istiyormuş gibi parmağını kaldırdı. "Bu doğal bir olay değil.

Sadece garip bir koku yaymakla kalmıyor, aynı zamanda bir çeşit makineyle yaratıldığı kesin, belki de çok büyük bir vantilatör kullanılıyor."

Cleary sisi koklayarak, "Zehirli değil," dedi. "Eğitim sırasında bizlere zehirli gazları tanımamız da öğretiliyor. Benim tahminim, bu adamlar, faaliyetlerini görmemizi engellemek için zararsız bir kimyasal madde kullanmış olmaları."

Binbaşının yanında yürüyen Jacobs, "Acaba adamlarının sayısı çok azaldığı için can havliyle son bir oyun oynamak mı istiyorlar?" dedi. Cleary miğferindeki telsizden adamlarına, "Birbirinize yaklaşın," diye emir verdi. 'Yolumuza devam edeceğiz. Düşman ilerler de sisin arasından bize ateş açarsa, kendinizi korumak için ne bulursanız yararlanmaya hazır olun."

Pitt, Cleary'yi uyardı. "Ben bu planı tavsiye etmiyorum." Cleary kısaca sordu. "Neden?"

Pitt, Giordino'ya bakıp gülümsedi. "Sanırım biz daha önce buraya gelmiştik."

Giordino ekledi. "Ve de onu yapmıştık."

Pitt sis yığınlarına baktı, sonra elini Giordino'nun koluna koydu. "Al, sen binbaşının adamlarından birini al ve Kar Arabası'na koş, onun yedek

lastiklerinden birini buraya getirin."

Cleary'nin gözlerinde merak ifadesi vardı. "Bir araba lastiği ne işe yarar?"

"Sadece bizim için küçük bir bahane olur."

Dakikalar sonra tünelin ortasından kulakları sağır eden bir patlama sesi geldi. Alev ya da kıvrıla kıvrıla yükselen duman görülmedi, sadece gözleri kör edici bir parlama oldu. Bunu şok dalgası izledi ve tıpkı bir tüpün içinden geçen füze gibi gözden kayboldu. Patlama sesi de çok büyük bir şimşek gürültüsünden farksızdı, ama yavaş yavaş tünelin içindeki yankısı kayboldu.

Hugo Wolf ve sağ kalan sekiz adamı patlamanın yarattığı şoktan afallayıp kalmışlardı. Hugo Wolf'un kulaklarında sanki katedral çanları çalınır gibiydi. Adamlar sendeleyerek ayağa kalktılar ve duvarlardan düşen buzların yarattığı öbeklerin arasından ilerlemeye çalıştılar. Bu öbeklerin altında sadece Amerikalıların cesetlerini bulacaklarını sanıyorlardı. Patlamanın verdiği zarar, onların düşündüğünden çok daha büyüktü ve düşmanı ortadan kaldırmış olma düşüncesi onları umutlandırıyordu.

Dönemeci geçip, patlamanın yarattığı sis ve buhara rağmen önlerini görebilmek için el fenerlerini yakıp, tünelin tavanından kopan buzların altında kalmış cesetlere ulaşıncaya kadar ilerlediler. Hugo'nun gözleri bir cesetten ötekine yönelirken birden yüreğini bir sevinç sardı. Amerikalıların hiçbiri sağ kalamamıştı. Yerde yatan iki sivil giyimli adama baktı, bunların kim olduklarını ve nereden geldiklerini merak etmişti. Adamlar, yerde yüzükoyun yatıyorlardı. Hugo onların kontrol merkezinde büyük zarara ve birçok ölüme neden olan şu garip taşıtı kullanan kişiler olduklarını anlayamadı. Hugo'nun muhafızlarından biri ona iltifat etti. "Büyük zaferinizden ötürü sizi kutlarım, Bay Wolf."

Hugo ağır ağır başını salladı. "Evet, ama bu çok pahalıya mal olan bir zafer." Hugo ve adamları ceset yığınına arkalarını dönüp hangara doğru yürüdüler.

Cleary bağırdı. "Olduğun yerde kal."

Hugo ile adamları arkalarına döndüler ve ölülerin birdenbire silahları ateşlenmeye hazır vaziyette ayağa fırladıklarını görünce afalladılar. Hugo o zaman orada teslim olabilirdi. Aklı başında olan herhangi bir kimse, direnmenin sadece kesin ölümle sonuçlanacağını anlardı. Fakat aklını kullanarak değil de refleksleriyle hareket eden Hugo hemen silahına sarılıp ateşetmeye başladı, adamları da aynı şeyi yaptılar.

Özel Birliktekilerin silahları aynı anda ateşe başladı. Wolf'un adamları ancak birkaç el ateş edebildiler. Hugo sendeleyerek bir iki adım geri gitti, sonra olduğu

yerde hareketsiz kaldı, silahını attı ve dehşetten irileşmiş gözlerle siyah üniformasında göğsünden beline kadar sıralanan mermi deliklerine baktı. Nihayet başarısızlığa uğradığını anladı ve yaşayacak sadece birkaç saniyesinin kaldığını bildiği için kendini yere atıp iki büklüm kıvrıldı.

Ateş kesilmişti. Jacobs adamlarıyla birlikte cesetleri incelemeye başladı, ölü ellerinin sımsıkı tuttukları silahları çekip aldı. Pitt de Colt silahını sağ elinde sallayarak geldi. Hugo'nun yanında yere diz çöktü. Wolf ailesinin güvenlik güçlerinin lideri yanına birinin geldiğini hissetti ve ifadesiz gözlerle yukarı baktı.

Hugo, "Bunu nasıl bildin?" diye mırıldandı.

"Senin adamların Colorado'daki madende bana aynı numarayı yaptılar."

"Ama o patlama... "

Pitt adamın öbür tarafa gitmek üzere olduğunu ve her şeyi çok çabuk anlatması gerektiğini biliyordu. "Yedek lastiği tünelden aşağı getirdik ve sizin patlayıcı kablosuna bağladık. Daha sonra da depoya gizlendik. Patlamadan hemen sonra dışarı fırladık ve kendimize ölü süsü vererek yere yattık." Hugo fısıldadı. "Kimsin sen?"

"Benim adım, Dirk Pitt."

Hugo'nun gözleri bir an için irileşti. "Sen olamazsın," diye fısıldadı. Sonra gözler donup kaldı ve başı yana düştü.

46

Patlama ve hemen arkasından gelen mermi fırtınası tünelin içinde yankılandı ve arıtma borusunun öbür ucundan şimşek gürültüsüne benzer sesler duyuldu. Sonra o korkunç gürültü azaldı, sonunda ürkütücü bir sessizlik dalga dalga yayılıp hangarın içine çöktü. Dakikalar geçti. Herkes donmuş gibi öylece duruyor, karanlığa bakıp huzursuzluk veren bir ürperti içinde bekleşiyordu. Sonunda o ürkütücü sessizlik tünelin buz zemininde yankılanan ve onlara giderek yaklaşan ayak sesleriyle bozuldu.

Bir karaltı ağır ağır ortaya çıktı ve hangarın tavanından sarkan ışığın altına geldi. Ucuna beyaz bir bez bağlanmış bir çubuğu elinde tutan uzun boylu bir adam, hangarda yarım daire oluşturan yüz kadar eli silahlı kadın ve erkeğe doğru yürüdü, silahların hepsinin namluları yabancıya yönelmişti. Adamın yüzünün alt kısmı bir eşarpla örtülüydü. Adam doğruca Karl Wolf ile kız kardeşlerinin yanına gidip durdu. Eşarbı yüzünden çekince yorgunluktan çökmüş, bitkin bir

yüz ortaya çıktı.

"Hugo üzüntülerini bildiriyor, fakat sizin küçük iyi yolculuklar partinize katılamayacak."

Hangara bir an için şaşkınlık hâkim oldu. Blondi hayretle karışık hayranlıkla adama baktı. Elsie'nin yüzünde şok geçirdiğini ve öfkelendiğini açıklayan bir ifade belirdi. Tahmin edileceği gibi kendini ilk toplayan kişi Karl Wolf oldu. "Demek sizsiniz, Bay Pitt," dedi. Bir yandan da kuşkulu gözlerle Pitt'i inceliyordu. "Siz bir lanet gibisiniz." Pitt samimi bir edayla, "Sıradan kıyafetimi bağışlayın," dedi. "Fakat smokinimi temizleyiciye göndermiştim."

Elsie mavi gözleri öfke saçarak bir adım ilerledi ve otomatik silahının namlusunu Pitt'in karnına dayadı. Pitt acıyla homurdanıp geri çekildi ve karnını tuttu, fakat yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadı. Pitt, "Silahsız olduğumu ve barış işareti taşıdığımın farkında olmalısınız," dedi.

Karl, Elsie'nin silahlı elini yana çekti. Elsie nefret dolu bir sesle, "Onu gebertmeme izin ver," diye tısladı.

Karl, "Onun da zamanı gelecek," diyerek Pitt'in gözlerinin içine baktı. "Hugo öldü mü?"

"Bizim memlekette dediğimiz gibi Hugo tahtalıköyü boyladı."

"Ya adamları?"

"Onlar da aynı kategoride."

"Uçağımın parçalanmasından sorumlu olan siz misiniz?" Pitt parçalanmış uçağa şöyle bir baktıktan sonra omuzlarını silkti. "Arabayı çılgın gibi sürdüğümü itiraf etmeliyim." Wolf sert bir sesle sordu. "Siz nereden geldiniz?"

Pitt gülümsedi, Wolf'u hiç umursamadan, "Adamlarınıza çok kötü bir şekilde canları yanmasın diye silahlarını bırakmaları için emir vermenizi öneriyorum. Bugün burada çok fazla kan döküldü. Ölü sayısını artırmak çok büyük aptallık olur."

"Sizin adamlarınız, Bay Pitt, Amerikan Birliği'nden geriye kaç kişi kaldı, söyler misiniz?"

"Kendi gözlerinizle görün." Pitt döndü ve koluyla bir hareket yaptı. Giordino, Cleary ve geri kalan yirmi adamı tünelden çıkıp hangara girdiler ve onar adım arayla dizildiler. Silahları ellerindeydi ve ateş etmeye hazırdılar.

Karl ilk kez gülümsedi. "Yüz kişiye karşı yirmi kişi."

"Destek birliğini bekliyoruz, her an gelebilirler." Karl kararlı bir sesle, "Çok geç," dedi Pitt'in kandırmacayla canını kurtarmaya çabaladığına kesinlikle inanıyordu. "Buzulu karadan ayırmak için kurulan nanoteknoloji sistemi artık çalışmaya başlamış olmalı. Biz konuşurken, dünya da bir kıyamete doğru gidiyor. Bunu hiçbir şey durduramaz."

Pitt normal bir ses tonuyla konuştu. "Böyle düşünmemenizi rica ediyorum. Sistemlerin tümü harekete geçirilmeden on dakika önce kapatıldı. Planlarınızı bozduğum için üzgünüm Karl, fakat kıyamet falan olmayacak. Yeni Kader de Dördüncü imparatorluk da olmayacak. Dünya eskiden olduğu gibi güneşin etrafında dönmeye devam edecek, tabii insan yapısı zaafları ve güçsüzlükleriyle birlikte... Yaz ve kış, mavi gökyüzü, bulutlar, yağmur ve kar hiç engellenmeden, insan ırkının yok olmasından çok sonra da devam edecek. Eğer bizlerin nesli tükenirse, bu doğal nedenlerden kaynaklanacak, dünyaya hükmetmeye yeltenen kendini beğenmiş bir çılgın öyle istedi diye değil."

Elsie giderek artan bir endişeyle, "Siz neler diyorsunuz?" dedi. Karl sakin görünmeye çalışarak, "Paniğe kapılmana gerek yok, sevgili kardeşim," dedi. "Adam yalan söylüyor."

Pitt yorgun bir tavırla başını salladı. "Wolf ailesi için her şey bitti. Eğer insanlık suçu işledikleri için dünya mahkemesinde yargılanmaları gereken bir kişi varsa o da sizsiniz. Yedi milyar insan, sizin ve ailenizin gezegendeki her erkeği, her kadını ve her çocuğu nasıl yok etmeye hazırlandığınızı öğrenirse, sizin için pek de iyi olmaz. Dev gemilerinize, servetinize ve hazinelerinize el koyarlar. Ve eğer aile üyelerinden ömür boyu hapiste yatmaktan kurtulanlar olursa, onların her hareketlerini uluslararası istihbarat örgütleri ve polis örgütleri takip edecek ve Beşinci İmparatorluk kurmaya heveslenmemelerini sağlayacaklar. "

Karl yavaş yavaş kuşkulanmaya başlayarak alaycı bir sesle, "Eğer söylediklerini doğru ise, kardeşlerimle bana ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu.

Pitt içini çekti. "Bu benim işim değil. İşlediğiniz suçlardan, size karşı çıkanları öldürtmek suçundan bir zamanda, bir yerde idam edileceksiniz. İdamı ön sırada izleyip sizin yere düştüğünüzü görmek benim için büyük bir zevk olacak."

"Doğrusu çok etkileyici bir hayal bu, Bay Pitt ve de çok meraklandırıcı. Bunun sadece bir fanteziden ibaret olması çok üzücü."

"Siz ikna edilmesi çok zor bir insansınız."

Elsie, "Ateş emrini ver, kardeşim," dedi. "Şu pisliği vurun. Bunu sen yapmazsan ben yapacağım."

Karl Wolf, Cleary'nin savaştan yorgun düşmüş adamlarına baktı. "Kız kardeşim haklı. Adamlarınız on saniye içinde teslim olmazlarsa, benim adamlarım onların işlerini bitirecekler." Pitt hemen sert bir sesle cevap verdi. "Bu asla olmayacak." "Yirmi silaha karşı yüz silahla mı? Savaş pek uzun sürmeyecek ve bu savaş bir tek şekilde sona erecek. Görüyorsunuz ya, Bay Pitt, çok büyük bir tehlikeyle karşı karşıyasınız. Kız kardeşlerim ve ben Dördüncü imparatorluk uğruna seve seve hayatlarımızı feda edebiliriz." "Çoktan ölmüş ve gömülmüş bir hayal uğruna insanları feda etmek, budalalık olur."

"Çaresiz bir adamın boş sözleri bunlar. Hiç değilse ben ölecek ilk kişinin siz olacağınızı bilme şansına sahibim."

Pitt uzun bir süre Wolf'a baktı, gözleri çılgın adamın elindeki otomatik tüfeğe yöneldi. Sonra da omuzlarını silkti. "Nasıl isterseniz öyle yapın," dedi. "Fakat şu kana susamışlığınızın büyüsüne kapılmadan, dönüp arkanıza bakmanızı tavsiye ederim."

Wolf başını salladı. "Gözlerimi senden bir an bile ayırmayacağım." Pitt, Elsie ile Blondi'ye döndü. "Kızlar, neden siz ağabeyinize hayatın gerçeklerini izah etmiyorsunuz?" Wolf kardeşler dönüp arkalarına baktılar.

Hangardaki her baş arkasına döndü. Arkadaki duvara ve uzaktaki tünelin girişine baktılar. Hangarda eksik olan bir şey varsa bile bu, otomatik silahlar değildi. Parçalanmış uçağın çevresinde yaşanan dramı iki yüz kişi daha izliyordu. Tam iki yüz yok edici tüfek Kader Şirketleri'nin mühendislerine ve bilim adamlarına yönelmişti. Bu silahlar yüzleri miğferler ve kar gözlükleriyle örtülü adamların ellerindeydi. Adamlar yarım daire şeklinde sıralanmışlardı, ön sıradakiler yere diz çökmüştü, arka sıradakiler ayakta duruyorlardı ve hepsi de Cleary ile adamları gibi arktik savaş elbiseleri giymişlerdi. Karaltılardan biri öne çıktı ve kararlı bir sesle bağırdı. "Silahlarınızı yavaş yavaş yere bırakın ve geri çekilin. En küçük bir düşmanca hareket görürsem adamlarıma ateş etmelerini emredeceğim. Lütfen emirlere uyun ve kimsenin canı yanmasın."

Bir bocalama ya da direnme belirtisi olmadı. Tam aksine. Kader Şirketleri'nin bilimsel ekibini oluşturan kadın ve erkekler, pek azının kullanmasını bildiği şu silahlardan kurtuldukları için memnun bile olmuşlardı. Hepsi de silahlarını bırakıp ellerini başlarının üzerine koyarak geri çekilirlerken rahat bir soluk aldılar.

Elsie sanki kalbine bir hançer saplanmış gibi duruyordu. Yüzünde şaşkın ve

de olup bitenleri anlamadığını gösteren bir ifade vardı. Blondi gözlerinde dehşet ve şaşkınlık ifadesiyle sanki kusacakmış gibi görünüyordu. Karl Wolfun yüz hatları gerilmişti ve taş gibi sertti. Korkmaktan çok yeni bir dünya yaratmayı hedefleyen planının havaya uçup gitmesinin kesin olduğunu bilmenin öfkesini taşıyordu.

Olay yerine yeni gelen Özel Birlik'in lideri sordu. "Hanginiz Dirk Pitt'siniz?"

Pitt ağır ağır elini havaya kaldırdı. "Buradayım." Subay Pitt'in yanına geldi ve başıyla selam verdi. "Özel Birlik operasyonunun komutanı Albay Robert Wittenberg. Ross Buzulu operasyonunun durumu nedir?"

Pitt cevap verdi. “Tamamlandı. Buzları kesme sisteminin harekete geçmesinden on dakika önce Valhalla Projesi durduruldu." Wittenberg rahatlamış göründü. 'Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. "Sizin zamanlamanız da bundan daha mükemmel olamazdı, albay." "Binbaşı Cleary ile telsiz teması kurduktan sonra buzlar üzerinde, sizin aracınızla açtığınız yoldan ilerledik." Albay konuşmasına ara verdi ve merakla sordu. "Eski kenti gördünüz mü?" Pitt gülümsedi. "Evet, gördük."

Wittenberg sözlerini sürdürdü. "Oradan sonra tam savaş teçhizatıyla sıradan bir koşu yapmış olduk. Hangara gelince de biri arkasına bakıp bizi görmeden yerimizi aldık."

"Her şey pamuk ipliğine bağlıydı, fakat sizler savaş durumuna girinceye kadar Binbaşı Cleary ile ben de herkesin dikkatini bize vermesini sağlayıp, tünelde olup bitenlerin fark edilmesini engelledik."

Wittenberg sordu. "Adamların hepsi bu kadar mı?"

Pitt başını salladı. "Kontrol merkezindeki yaralılar dışında evet. Hepsi bu kadar."

Cleary yaklaştı. İki savaşçı hararetle tokalaşmadan önce birbirlerine selam verdiler. Cleary'nin yüzünde yorgun bir gülümseme vardı. "Bob, senin şu buruşuk, çirkin suratını görmekten ne büyük mutluluk duyduğumu anlatamam."

Wittenberg gözlerinde şakacı bir bakışla, "Bu senin kuyruğunu kaçıncı kurtarışım oluyor söylesene," dedi.

"İkinci ve bunu itiraf etmekten de utanmıyorum."

"Bana yapacak pek fazla bir şey bırakmamışsın."

"Doğru ama sen ve adamların tam zamanında gelmeseydiniz, bir ölüler tarlası

bulacaktınız."

Wittenberg, Cleary'nin yorgun ve bitkin olmalarına rağmen hâlâ dimdik duran ve de Wolf personelinin her hareketini dikkatle izleyen adamlarına baktı. "Öyle görünüyor ki, adamlar sana da bir hayli kayıp verdirmişler."

Cleary üzgün bir tavırla, "Pek çok iyi adamımı kaybettim," dedi.

Pitt, Wolf'ları işaret etti. "Albay Wittenberg, sizi Karl Wolf ve kardeşleri

Elsie ve..." Pitt öbür kardeşin adını bilmediği için duraksadı.

Karl araya girdi. "Kardeşim Blondi." Karl Wolf bir kâbusun ortasındaydı. "Bizi ne yapmayı düşünüyorsunuz, albay?"

Cleary gürledi. "Eğer karar vermek bana bırakılsaydı, topunuzu vururdum."

Pitt, Wittenberge sordu. "Size Wolf'ları yakaladıktan sonra ne yapmanız gerektiğine ilişkin bir emir verildi mi?"

Albay başını salladı. "Esirlerle ilgili bir kararı görüşmeye zaman yoktu."

"O halde ben bir ricada bulunabilir miyim?"

Cleary cevap verdi. "Sizin ve arkadaşınızın onca başarınızdan sonra isteğinizi açıklamanız yeterli olur."

"Wolf'ların geçici olarak bana emanet edilmelerini istiyorum." Wittenberg, Pitt'e sanki aklından geçenleri gözlerinden okumaya çalışıyormuş gibi baktı. "Ben ne yapmak istediğinizi pek anlayamadım."

Fakat Cleary anlamıştı. "Size esirlerle ilgili bir emir verilmediğine göre," diye albaya hitap etti. "Kanımca, bizi o hayal bile edilmesine imkân olmayan korkunç akıbetten kurtaran kişinin isteğini yerine getirmek uygun olur."

Wittenberg başını öne doğru sallamadan önce bir saniye kadar düşündü. "Size katılıyorum. Savaşın süprüntüleri. Wolf'ları, gözetim altında Washington'a götürülünceye kadar size emanet ediyorum." Karl küstah bir tavırla, "Dünyadaki hiçbir mahkeme, Antarktika'daki insanları yargılama hakkına sahip değildir. Bizleri rehin tutmanız da yasalara aykırı," diye bağırdı.

Wittenberg umursamaz bir tavırla omuz silkerek, "Ben sadece basit bir askerim," dedi. "Sizlerin kaderinizi kararlaştırmayı avukatlara ve politikacılara bırakıyorum."

Yeniden bir araya gelen Özel Birlik ekipleri, madencilik tesislerini güvence altına alıp tutsakları işçilerin yatakhanesine kapatırlarken,

Pitt ile Giordino da Karl, Elsie ve Blondi Wolfu hangarın bir duvarını kaplayan dev kapının önüne doğru yürüttüler. Sonra da Wolf'ların neye uğradıklarını anlamalarına fırsat bırakmadan onları yandaki küçük servis kapısından dışarıya itiverdiler. Hangarın ılık havasından sonra dışardaki dondurucu soğuk şok etkisi yaratmıştı. Karl Wolf, dönüp Pitt ile Giordino'ya bakarak acı acı gülümsedi. "Bizi kurşuna dizeceğiniz yer burası mı?"

Blondi kendinden geçmiş gibiydi, fakat Elsie, meydan okurcasına Pitt'e bakarak, "Cesaretin varsa bizi vur bakalım," diye vahşice bağırdı.

Pitt'in yüzü tiksinti maskesiyle kaplanmıştı. "Bu dünyada kutsal ne varsa, hepsi adına sizler ölmeyi çoktan hak ettiniz. Adi ailenizin tüm bireyleri ölümü hak etti. Fakat bu şerefe nail olacak kişi ben ya da arkadaşım olmayacak. Bu işi doğal nedenlere bırakıyorum."

Bu açıklama Wolf'u birden heyecanlandırdı. "Kaçmamıza izin mi veriyorsunuz?"

Pitt başını salladı. "Evet."

"O halde benim ve kız kardeşlerimin mahkemeye çıkarılıp sonra da cezaevine gönderilmemizi istemiyorsunuz."

"Sizinki gibi büyük bir servete ve güce sahip olan bir aile asla bir duruşma salonuna giremez. Sizler darağacını boylamamak ya da hayat boyu hapiste kalmamak uğruna her yolu denersiniz ve sonunda serbest kalırsınız."

Karl nefret dolu bir sesle haykırdı. "Dediklerin doğru. Hiçbir hükümet başkanı, Wolf ailesini suçlamanın yaratacağı tehlikeleri göze alamaz."

Elsie de ekledi. "Ya da bizim lanetimizi. Wolf ailesine borçlu olmayan bir tek lider ve üst düzey yöneticisi yok. Bizim teşhir edilmemiz, onların da teşhir edilmesi olacaktır."

Blondi sesine küstahça bir ifade vererek, "Bizler adi suçlular gibi cezaevine kapatılamayız. Ailemiz çok güçlü ve sağlam iradeli. Biz tekrar geleceğiz ve bu kez başarısız olmayacağız," dedi. Giordino siyah gözleri nefretle dolu, "Ben şahsen bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum," diye ekledi.

Pitt de soğuk bir sesle, "Sizlerin bu işlere bulaşamayacağınızı bilirsek hepimiz rahat edeceğiz," dedi.

Karl Wolfun gözleri kısıldı ve buzlarla kaplı çevreye bakındı. "Sizin niyetinizi anladığımı sanıyorum," diye alçak bir sesle mırıldandı. "Buzlar arasında kalıp ölelim diye bizleri serbest bırakacaksınız."

Pitt başını hafifçe salladı. "Evet."

"Kutup giysileri olmadan bu soğuğa bir saat bile dayanamayız."

"Benim tahminime göre süre yirmi dakika."

"Öyle görünüyor ki, sizi fazla hafife almışım, Bay Pitt."

"Benim şöyle bir teorim var: Dünya, Kader Şirketlerinin Başkanı ve aile imparatorluğu olmadan varlığını gayet iyi bir şekilde sürdürebilir."

"Neden bizi vurup bu işi bitirmiyorsunuz?"

Pitt yeşil gözlerinde bir an için beliren zevk pırıltısıyla, "Bu çok çabuk cezalandırma olur," dedi. "Oysa sizler milyarlarca masum insana yaşatmayı planladığınız dehşet üzerinde düşünmeye fırsat bulacaksınız."

Wolfun şakaklarında hafif bir kırmızılık belirmişti. Koruyucu bir tavırla kollarını kız kardeşinin omuzlarına doladı. "Konferansınız beni sıkmaya başladı, Bay Pitt. Sizin şu felsefi zırvalarınızı dinlemektense donarak ölmeyi tercih ederim."

Pitt düşünceli bir tavırla Karl Wolf ve kardeşlerine baktı. Bu uslanmaz ailede bir çöküntü yaratmanın mümkün olup olamayacağını merak ediyordu. İmparatorluğu kaybetmek aileyi sarsmıştı, fakat ölüm tehdidi onları zerre kadar etkilememişti. Sadece onları kudurtmuştu. Pitt aile bireylerinin yüzlerine baktı. "Bir uyarı. Sakın maden tesislerinin tünellerine girmeyi denemeye kalkışmayın. Girişlerin ve çıkışların hepsi güvenlik altında." Pitt daha sonra eski Colt silahıyla bir hareket yaptı. "Yürümeye başlayın." Blondi kaderine boyun eğmiş görünüyordu, Karl da öyleydi. Blondi dondurucu soğuktan etkilenmeye başlamış, titriyordu. Elsie öfkeyle Pitt'in üzerine atılmak istedi ama Giordino bir kol hareketiyle kadını dizlerinin üzerine yere düşürdü. Elsie, Karl'ın yardımıyla ayağa kalkmaya çalışırken, Pitt bir kadının yüzünde böylesine düşmanca bir ifadeyle karşılaşmadığını düşündü.

Elsie kanayan dudaklarının arasından, 'Yemin ediyorum, seni geberteceğim," dedi.

Pitt insafsızca gülümsedi. "Güle güle, Elsie. Sana iyi günler." Giordino alaycı bir tavırla, "Eğer hızlı yürürseniz daha az üşürsünüz," dedi.

Sonra kapıyı hızla kapayıp kilitledi.

Kırk sekiz saat sonra madencilik tesisleri, bir yandan buzulu parçalamak için kurulan şebekenin çalışmayacağından emin olmak isteyen bir yandan da Wolf ların nanoteknoloji sistemlerini incelemeye koyulan bilim adamları ve mühendislerle kaynıyordu. Onları bir arkeolog ve antropolog ordusu izledi. Onlar da eski Amenes kentinde araştırma yapacaklardı. Gelenlerin hemen hepsi de M.Ö. 4000 yıllarından önce Atlantis tarzı bir kültürün varlığını inkâr eden şüphecilerdi. Şimdi ise bu bilim adamları eski kentin harabeleri arasında şaşkınlık içinde dolaşıyorlar, buzların altında kalan sütunları gördüklerinin gerçek olduğuna inanamadan inceliyorlardı. Çok geçmeden, parçalanmış uçaktaki ve tünellerdeki depolarda bulunan tarihi eserlerin listesini yapmaya koyuldular. Bu eserler dikkatle ambalajlandıktan sonra Amerika Birleşik Devletleri'ne gönderildi ve orada halka teşhir edilmeden önce büyük bir titizlikle incelendi.

Dünyada, bu işe gönül vermiş arkeoloji bölümleri bulunan üniversitelerin tümü eski kenti tetkik etmek ve dokuz bin yıl o kentin üzerini örten buzları çözmek amacıyla araştırma ekipleri gönderdiler. Bu, aslında elli yıl sürecek muazzam bir çalışma olacaktı ve de tüm Amenes siteleri araştırılacaktı; zamanla ele geçirilen o muazzam eserler, dünyanın belli başlı kentlerindeki müzeleri dolduracaktı. Pitt uçakla gönderilen bir tıp ekibi tarafından yüzünün bakımı yapıldıktan sonra Giordino ile birlikte Kar Arabası'nın kalıntılarını toplayıp yenilemek üzere Amerika Birleşik Devletleri'ne göndermek için oraya gelen Baba Cussler'ı karşıladı. İki dost Cussler'ı kontrol merkezine götürdüler ve Cussler arabayı incelerken onlar da biraz tedirgin bir halde geri çekilip beklediler.

Yaşlı adam parçalanmış, üzeri kurşun delikleriyle dolu, lastikleri paramparça olmuş, kontrol bölmesinin camları kırılmış taşıtı üzgün üzgün seyrediyordu. Adamcağız arabanın enkazının çevresinde yaklaşık üç dakika kadar gezindi. Sonra başını kaldırdı ve acı acı gülümsedi.

Cussler kır sakalını çekiştirerek, "Onarılması imkânsız bir şey yok," dedi.

Pitt yüzünde üzüntülü bir ifadeyle, "Bu arabanın yeniden imal edilebileceğine gerçekten inanıyor musunuz?" diye sordu. "Bunu biliyorum. Birkaç yıl sürebilir ama sanırım onu yeni gibi yapabiliriz."

Giordino başını sallayarak, "Bu mümkün görünmüyor," dedi. Cussler, "Siz ve ben aynı şeyleri görmüyoruz," dedi. "Siz bir enkaz yığını görüyorsunuz. Oysa ben bir gün Smithsonian Müzesi'nde milyonlarca insanın hayranlıkla inceleyeceği muhteşem bir makine görüyorum." Adam konuşurken, mavi-yeşil

gözleri parıldadı. "Sizin farkına varamadığınız husus, işe yaramamış bir makineyi şaşırtıcı bir başarıya ulaştırmış olmanız. Bundan önce, Kar Arabası'nın tek ayrıcalığı tam bir fiyasko olması ve kendisinden bekleneni veremeyeceğinin bilinmesiydi. Ondan beklenen Antarktika'nın buzları üzerinde bir ekibin rahatça beş bin mil yolu katedebilmesini sağlamaktı. Araba, 1930 yılında gemiden indirildikten hemen sonra işe yaramayacağı anlaşılmış ve yıllarca bir köşede kalmıştı. Siz ikiniz, sadece bir kar fırtınasının ortasında bu arabayı altmış mil sürmekle kalmadınız, aynı zamanda dünya çapında bir felaketi önlemek için onun büyüklüğünden ve gücünden de yararlandınız. Şimdi ise sizin sayenizde, Kar Arabası paha biçilmez oldu ve tarihin değerli bir parçası haline geldi."

Pitt arabaya sanki yaralı bir hayvanmış gibi baktı. "Eğer o olmasaydı, şimdi hiçbirimiz burada bulunamazdık."

"Umarım bir gün bana hikâyenin tümünü anlatırsınız."

Giordino yaşlı adama tuhaf bir bakış fırlattı. "Nedense sizin o hikâyeyi bildiğinizi düşünüyorum."

Baba, Pitt'in sırtına vurdu. "Araba sergileneceği zaman ikinize de tören davetiyesi göndereceğim." "Al ile ben davetiyeyi sabırsızlıkla bekleyeceğiz." "Haa, aklıma gelmişken söyleyeyim. Buranın sorumlusunu bana gösterebilir misiniz? Buz istasyonundan gelirken adamlarla ben uçak pistinden yarım mil kadar ilerde donmuş üç ceset gördük. Bu insanlar, soğuğa yenik düşmeden önce güvenlik çitini aşmaya çalışmışa benziyorlardı. Durumu rapor etsem iyi olacak, gidip cesetleri kaldırsınlar." Pitt masum bir tavırla sordu. "Bir erkek ve iki kadın mıydı gördükleriniz?"

Baba başını salladı. "Çok garip. O insanlar, Antarktika'da sağ kalabilmek amacıyla değil de sanki Philadelphia'da futbol maçına gitmek için giyinmiş gibiydiler."

"Bazı insanlar soğuk iklimlerin koşullarına aldırış etmiyorlar." Baba bir kaşını yukarı kaldırdı, sonra elini cebine soktu ve koskocaman bir kırmızı eşarbı çıkarıp bununla burnunu sildi. "Yaa, sahiden öyle değil mi?"

Uçaklar sık sık Antarktika'ya gelip bilim adamlarını ve askeri personeli indiriyorlar sonra da Cleary'nin ve Wolf'ların yaralı adamlarını Amerika Birleşik Devletleri'ndeki hastanelere taşıyorlardı. Nükleer denizaltı Tucson da bu operasyondan dışlanmamak için gelmiş Nazilerin eski U-gemilerinin yanına demirlemişti. Kaptan Evan Cunningham kısa boylu şişman ama çok hareketli bir adamdı. Kollarını ve bacaklarını sanki iplerle çekiliyormuş gibi hareket ettirirdi. Düzgün bir yüzü ve sivri bir çenesi vardı. Prusyalıların gözlerini anımsatan mavi

gözleri fıldır fıldır hep hareket halindeydi. Kaptan, Washington'dan kumandayı Wittenberg'den devir almak için Okuma Körfezi'ne gönderilen General Bili Guerro ve Wittenberg ile buluştu. Cunningham, Deniz Kuvvetleri Kumandanlığımdan aldığı emir üzerine, adamlara kendi gemisinin ve mürettebatının onlara hizmet etmeye hazır olduğunu bildirdi. Wittenberg, Cunnigham'a Pitt'i tarif etmişti ve kumandan da NUMA'nın elemanını bulup onunla konuşmak istiyordu. Cunningham, Pitt'e yaklaştı ve kendini tanıttı. "Bay Pitt, sizinle telsiz aracılığıyla görüştük ama hiç karşılaşmadık. Ben Evan Cunningham, Tucson denizaltısının kaptanıyım."

"Sizinle tanışmak bir ayrıcalık, kaptan. Polar Storm gemisini ve gemideki herkesi tam zamanında kurtardığınız için size gerektiği gibi teşekkür etme fırsatını şimdi buldum."

Kaptan gülümsedi. "Doğru zamanda doğru yerde bulunmak şansı bu. Günümüzün donanmalarında görevli her denizaltı kumandanı bir U-gemisini batırdığını söyleyemez."

"Tabii emekliye ayrılıp bir huzurevine yerleşmemişlerse söyleyebilirler... "

"Söz U-gemilerinden açılmışken, buz limanında demirli dört geminin daha bulunduğunu biliyor muydunuz?"

Pitt başını salladı. "Bu sabah onlara şöyle bir göz attım. Hepsi de fabrikadan yeni çıkmış gibiydiler."

"Benim makine dairesinde çalışan adamlarım incelemek için gemiye girdiler. Doğrusu geminin onların büyük babalarının ortaokul öğrencisi oldukları dönemde yapılmış olduğu dikkate alınırsa, ortaya çıkarılan işin yüksek kalitesi insanı şaşırtıyor. O dönemde böylesine yüksek teknolojinin kullanılmasına akıl erdirmek güç."

"Bizim anne ve babalarımız için İç Savaş ne kadar uzak geçmişte kalmışsa, 1980 yılından sonra dünyaya gelenler için de İkinci Dünya Savaşı o kadar eski bir olay."

Hangara yanaşan bir Boeing 737 tipi uçağın merdivenlerinden yolcuların inmeye başladığını gören Pitt özür dileyip oradan ayrıldı. Kızıl saçları örgü kepinin altından bir şelalenin suları gibi akan kadın bir an duralayıp hangara baktı, oradaki hummalı faaliyet kadını şaşırtmıştı. Kadın sonra Pitt'in bulunduğu yöne baktı ve yüzü sevinçle aydınlandı.

Pitt kadına doğru yürüyordu ama Giordino koşarak onu geride bıraktı. Pat O'Connell'i güçlü kollarının arasına alıp onu sanki bir yastıkmış gibi kolayca

havaya kaldırdı ve olduğu yerde fırıl fırıl döndürdü. Sonra da ikisi ihtirasla öpüştüler.

Pitt meraklanarak onları seyretti. Giordino, Pat'ı tekrar ayaklarının üzerine bırakınca, genç kadın arkasına bakıp elini salladı. Pitt kadını bir yanağından öptükten sonra geri çekildi ve dedi ki: "Ben bir şey mi kaçırdım, yoksa siz ikiniz birbirinizden hoşlanıyor musunuz?" Pat neşe içinde güldü. "Buenos Aires'deyken Al ile birbirimizin gözlerinin içine baktık ve aramızda güzel bir şey gerçekleşti."

Pitt, Giordino'ya baktı. "Örneğin ne gibi?"

"Örneğin birbirimize âşık olmak gibi işte."

Pitt meraklanmayı bırakmış, iyice afallamıştı. "Birbirinize âşık mı oldunuz?"

Giordino omuzlarını silkip gülümsedi. "Bunu izahı edemem. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"Bu senin beni yarı yolda bırakacağın anlamına mı geliyor?" "Bak dostum, seninle birlikte çok şey yaşadık, hatırlamak bile istemediğim pek çok çılgınlık yaptık. Bizim hâlâ sağ olmamız bile mucize ve bunu kanıtlayacak pek çok yara izimiz var. Artık yaşlanıyoruz. Sabahları yataktan kalkarken eklemlerim çatırdıyor. Yavaşlamayı düşünmek zorundayız." Giordino susup sırıttı. "Ve tabii bir de Anne Giordino'yu düşünmek gerek."

Pat, Giordino'yla gırgır geçmek amacıyla, "Ay senin bir annen mi var?" dedi.

Giordino, "Annemle çok iyi anlaşacaksınız," diye karşılık verdi. "Annem, eğer ona şu ünlü lazanyasını yiyerek tombullaşacak küçük Giordino vermek istiyorsam, sonsuza dek bekâr kalamayacağımı söylemişti."

Pat güldü. "Eh öyleyse elimizi çabuk tutsak iyi olacak. Otuz beş yaşında yeni bir nesil yaratmak için pek fazla zamanım kalmadı." Pitt, "Senin kızın Megan var ya," dedi. "Evet, ve Megan, Al'e bayılıyor."

Pitt şaşkın şaşkın başını salladı. "Megan bu uzaylı yaratığı onaylıyor mu?"

"Neden onaylamasın ki? O, kızımın hayatını kurtardı." Pitt anneyle kızının kurtarılmasına kendisinin de katkıda bulunduğundan söz etmedi. Ayrıca Pat'e arkadaşlık sınırlarını aşan bir duyguyla bağlandığını da açıklamadı. "Eh, sanırım bu durumda benim sizlere mutluluk dilemekten ve düğününüzde sağdıcın olmak konusunda ısrar etmekten başka yapabileceğim bir şey kalmıyor."

Giordino kolunu Pitt'in boynuna doladı. "Yeryüzünde senden başka benim

sağdıcım olmasını isteyebileceğim bir kişi yok." "Düğün için bir tarih saptadınız mı?"

Pat cevap verdi. "Altı aydan önce olamaz. Amiral Sandecker kayıp kentte bulduğumuz yazıtların çözülmesi ve tercüme edilmesi işini benim üstlenmemi istedi. Aslında bu iş yıllarca sürebilir ama Al ile evlenmek için bir süre sonra memlekete dönersem bana kızacağını hiç sanmam."

Pitt, Al'ın bu beklenmedik evlenme kararını özümsemeye çalışarak,

"Hayır," dedi. "Amiralin kızacağını hiç sanmam."

Teğmen Miles Jacobs yanlarına gelip bir selam çaktı. "Bay Pitt? Binbaşı Wittenberg sizinle görüşmek istiyor."

"Onu nerede bulabilirim?"

"O ve General Guerro hangarın arka tarafındaki odalardan birinde kumanda bürosu oluşturdular."

"Hemen gidiyorum, teşekkürler." Pitt dönüp Giordino'ya baktı. "Pat'ı boş depolardan birine yerleştirsen iyi edersin. Orada hem yatıp kalkar hem de yazıtların çözülmesi projesi için bir karargâh olarak kullanır." Pitt bunları söyledikten sonra döndü ve kalabalığın arasından kumanda merkezine doğru yürüdü.

Wittenberg masasının başında oturuyordu. Pitt, Rus esirlerin yaklaşık altmış yıl önce buzları kazarak oluşturdukları odaya girince, ona sandalyeye oturmasını işaret etti. Bir haberleşme merkezi kurulmuştu ve iki operatör bu işle ilgileniyordu. Burası tımarhaneden farksızdı. Sivil ve asker görevliler durmadan telaşla buraya girip çıkıyorlardı. General Guerro bir köşede büyük metal masanın başında oturuyordu. Çevresini bir an önce eski kentin üzerindeki buz yığınları kaldırılabilsin de çalışmalara başlayabilsinler diye ricada bulunmaya gelen bilim adamları sarmıştı. General gecikme için mazeret ileri sürerken pek de mutlu görünmedi. "Eski kentten kalan eserleri bulabildiniz mi?"

Wittenberg, "O kadar meşguldük ki, aramaya zamanımız olmadı," dedi. "Sorumluluğu sana yüklemeyi düşündüm. Eğer başarılı olursan, bana haber ver, o zaman seni Amerika'ya geri götürmek için bir askeri uçak ayarlarım."

Pitt ayağa kalkarak, "Ben birazdan buraya dönerim," dedi. "Sanırım Wolf ların o eserleri nereye koyduklarını biliyorum." Wittenberg ciddi bir tavırla, "Bir şey daha var, Bay Pitt. Sakın kimseye bir şey söylemeyin. Bazı çılgınlar, o eserlerin varlığını öğrenip de buranın altını üstüne getirmeden, sessizce ve çarçabuk

buradan götürülmelerini istiyorum."

"Peki, neden onları parçalayıp bu işten sıyrılmıyorsunuz?"

"Bu bizi aşar. Başkan eserlerin Beyaz Saray'a getirilmesini bizzat emretti."

Pitt, "Sanırım, anladım," diyerek Wittenberg'e güvence verdi. Pitt hangarda yürürken, sorumluluk duygusu kapkara bir bulut gibi üzerine çöktü. Huzursuz bir halde Wolf'ların terk edilmiş özel jet uçağına yaklaştı. Kar Arabası'yla işe yaramaz duruma getirdiği kuyruk bölümünü inceledikten sonra giriş kapısına yöneldi ve uçağın karanlığına daldı. Uçağın parçalanmış gövdesinden içeri sızan ışık sayesinde içerdeki deri koltuklar ve kanepelerle döşenmiş lüks bölümü inceledi. Pitt cebinden el fenerini çıkardı ve fenerin ışığını bölmede gezdirdi. Burada bar ve büyük bir TV alıcısı vardı. Bölmenin arka kısmında iki kişilik büyük bir yatak duruyordu. Uçağın sahibi yolculuk sırasında uyumak isteyebilir diye düşünülmüştü. Banyoda altın kaplamalı armatürler ve küçük bir duş vardı. Daha ilerde, tam kokpitin arkasında küçük bir mutfak göze çarpıyordu. Fırını, ocağı, bulaşıklığı, kristal bardaklar ve çini tabakların durduğu raflarıyla mükemmel bir mutfaktı bu.

Karyolanın yanında yere bağlanmış duran bir sandık Pitt'in dikkatini çekti. Bir ucundan tutup kaldırmak istedi ama sandık bronzdan yapılmıştı ve çok ağırdı. Kapağına pirinçten yapılmış bir plaka yerleştirilmişti. Pitt fenerin ışığını sandığın kapağına tuttu ve daha yakından görebilmek için eğildi. Plakada Almanca bir yazı vardı. Pitt daha önce öğrendiği Almanca kelimelerden yararlanarak yazıyı şöyle tercüme etti: "Asırlar boyunca dirilişi bekleyenlerin hazineleri burada."

Pitt sandığın menteşelerini oynatıp çıkardı. Sonra derin bir soluk alıp iki eliyle birden kapağı kaldırdı.

Bronz sandıkta dört eser vardı. Hepsi deri kutular içindeydi ve kutular da kalın pamuklu kumaşlarla sarılmıştı. Pitt büyük bir dikkatle birinci kutuyu açtı ve en küçük eşyayı muhafazasından çıkardı. Bu, kutsal bir savaşçının canavara benzeyen bir yaratıkla savaşını gösteren küçük bir heykeldi. Pitt daha sonra bunun kutsal bir Nazi simgesi sayıldığını öğrendi. Hitler, Alman ordusunda-ki muhaliflerinin ormandaki karargâhına bomba atarak onu öldürmeye çalıştıkları gün, bu minik heykeli cebinde taşıyordu. İkinci kutuda kutsal Nazi bayrağı vardı. Amiral Sandecker, daha önce bu bayrağın 1923 yılının kasım ayında Münih ayaklanması sırasında, Bavyera polisi Nazi partisinin üyelerine ateş açtığı zaman yaralanıp yere düşen bir Hitler yandaşının kanına bulandığını anlatmıştı.

Bayraktaki kan lekeleri, el fenerinin ışığı altında rahatça görülebiliyordu. Pitt

bayrağı tekrar kumaşa sarıp kutuya bıraktı. Pitt daha sonra uzun maun çekmeceyi açtı ve Hazreti İsa'yı vurmak için Romalı bir askerin kullandığı kutsal oku şaşkınlıkla inceledi. Hitler bu okun ona dünyanın kaderini elinde tutmasını sağlayacağına inanmıştı. Çarmıha gerilen isa'yı öldürmek için kullanılan oku görmek, Pitt'in aklının alamayacağı bir şeydi. Hıristiyan âleminin en kutsal eşyasını tekrar maun çekmeceye koydu ve deri kutuların en büyüğünü açmaya hazırlandı.

Pitt kumaş sargıyı açtıktan sonra yaklaşık elli santim boyunda saf gümüşten yapılmış, ceset külü koymak için kullanılan bir kavanozu elinde tuttuğunu fark etti. Kavanozun kapağının üzerinde altın çelengin üstünde duran siyah bir kartal kabartması vardı. Bir de oniks taşından yapılma gamalı haç dikkat çekiyordu. Kapağın altına "Der Führer" yazısı kazınmıştı. Bunun hemen altında 1889 ve 1945 tarihleri yer alıyordu. Kavanozun alt kısmında gamalı haç kabartmalarının üzerine Adolf Hitler ve Eva Braun kelimeleri yazılmıştı.

Pitt sanki yüzüne bir tokat yemiş gibi dehşete kapıldı. O anda gördüğü şeyin önemi, Pitt'i titretip midesini düğümlemiş, yüzünden kanının çekilmesine neden olmuştu. Adolf Hitler ile hem metresi hem de eşi olan Eva Braun'un küllerini elinde tuttuğuna hâlâ inanamamıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KULLER, KÜLLER, HEPSİ DÖKÜLÜYOR

15 NİSAN, 2001 WASHINGTON D.C.

Askeri yolcu uçağı Pitt ve Giordino ile ele geçirilen eşyayı Okuma Körfezi'nden Washington'a götürürken Meksika'nın Veracruz Havaalanı'na indiği zaman Pitt pilota sorular sordu ve Amiral Sandecker'in yolun geri kalan bölümünü tamamlamaları için NUMA yöneticilerine tahsis edilen bir jet uçağını gönderdiğini öğrendi. Sıcaktan ve nemden kan ter içinde kalmış bir halde, bronz sandığı, elli metre kadar ilerde duran ve yan tarafında NUMA yazılı turkuvaz rengi uçağa taşıdılar.

Kokpitteki pilot ile yardımcısı dışında uçakta başka kimse yoktu. Sandığı uçağa yükleyip güzelce bağladıktan sonra Pitt, kokpitin kapısını açmaya çalıştı, fakat kapı içerden kilitliydi. Pitt kapıyı vurup kabin hoparlöründen ses gelinceye kadar bekledi. "Üzgünüm Bay Pitt ama bana verilen emre göre, o değerli eşya, Andrews Hava Kuvvetleri karargâhında zırhlı bir kamyonete yüklenineye kadar, kabin kapısını kilitli tutmam ve kokpite hiç kimsenin girmesine izin

vermemem gerekiyor."

Pitt güvenliğin vur deyince öldürdüğünü düşündü. Yeşile boyanmış elini havaya kaldıran Giordino'ya döndü. "Elini nerede yeşile boyadın?"

"Kapının menteşesindeki boyadan. Sandığı uçağa yüklerken destek alabilmek için kapının kenarına tutunmuştum." Giordino elindeki boyayı silip çıkarmaya çalıştı. "Bu yeşil değil, turkuvaz. Bu uçağın boyası daha kurutmamış."

Pitt, "Öyle görünüyor ki, uçak püskürtücüyle boyanalı daha sekiz saat bile olmamış."

Giordino, "Acaba kaçırılmış olabilir miyiz?" diye sordu. "Belki ama uçağın Washington rotasında olup olmadığına karar verinceye kadar aşağıdaki güzel manzaranın tadını çıkaralım."

Uçak bir süre pistte ilerledikten sonra bulutsuz masmavi göğün altında denizin üzerinden uçmaya başladı. Pitt ile Giordino da rahatladılar ve nöbetleşe uçağın penceresinden dışarsını gözlediler. Uçak, Meksika Körfezi'nin üzerinden geçti ve Florida, Pensacola'dan ABD hava sahasına girdi. Oradan da doğruca Washington'a doğru yoluna devam etti. Giordino uzaktan Washington'u görünce Pitt'e döndü.

'Acaba biz ikimiz kuşkucu ihtiyar kadınlara benzemiş olabilir miyiz?" "Uçaktan zırhlı bir arabaya kadar serilmiş kırmızı bir halı görünceye dek bir tahminde bulunmayacağım."

On beş dakika kadar sonra, pilot uçağın burnunu Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'nün uçuş yoluna çevirdi. Pistin sonuna gelmeye sadece iki mil kalınca uçak yana döner gibi oldu. Pitt ile Giordino pilot oldukları ve de kokpitte saatlerce uçak yönettikleri için bu hareketin ne anlama geldiğini çok iyi biliyorlardı.

Giordino gayet sakin bir sesle, "Pilot uçağı Andrews'a indirmeyecek," dedi.

"Hayır, Andrews'un hemen kuzeyinde Gordons Corner adındaki yerleşim merkezinin yakınındaki küçük özel havaalanına ineceğiz."

"İçimde garip bir his var, galiba kırmızı halıyla ve VIP uygulamasıyla karşılanmayacağız. "

"Görünüşe bakılırsa, öyle."

Giordino gözlerini kısarak Pitt'e baktı. "Wolf'lar mı?" "Başka kim olabilir?"

"Adamlar o eserleri çok istiyor olmalılar."

"Onlar olmayınca, çığırtkanlık yaparken ellerinde dolaştıracakları bir şey

olmaz."

"Böyle oyunlar oynamak onların tarzı değil. Bizi Meksika ile Virginia arasında bir yere indirebilirlerdi."

Pitt, "Ailenin başında Karl ya da Hugo olmayınca, ya şapşallaştılar ya da Veracruz'dan itibaren izleneceklerini ve uçuş planını aynen uygulamadıkları takdirde Hava Kuvvetleri'nin savaş uçaklarının peşlerine düşeceklerini düşündüler."

Giordino, "Kontrolü ele geçirip Andrews'a yönelsek mi acaba?" diye sordu.

Pitt, "En iyisi yere ininceye kadar beklemek," dedi. "Tam pilot uçağı yere indirirken kokpite baskın yapmak çok kötü bir sonuç yaratabilir."

"Yani uçağın yere çakılması gibi mi?" "Onun gibi bir şey işte."

Giordino mırıldandı. "Hayat böyle işte. Bandoyla karşılanıp kentte şeref turu atmaya kendimi iyice hazırlamıştım." Birkaç saniye sonra tekerlekler asfalt piste değince hafif bir gıcırtı duyuldu. Pitt pencerelerden birinden dışarı bakınca alanda bekleyen zırhlı bir kamyonet ve bir çift ML430 model Mercedes-Benz gördü. Bu araçlar 268 beygir gücündeki V-8 motoruyla bir 4x4'ten isteneni fazlasıyla veriyorlardı.

Pitt kısaca, "Tamam şimdi," dedi. Giordino P-10 tipi silahını alırken Pitt de çantasından Colt'unu çıkardı. Sonra Giordino hiç zorlanmadan kokpitin kapısını açtı ve ikisi birden içeri daldılar. Pilot ile yardımcısı arkalarına bile dönmeden hemen ellerini havaya kaldırdılar.

Pilot sanki elindeki senaryoyu okuyormuş gibi, "Sizleri bekliyorduk, beyler," dedi. "Lütfen uçağın kontrolünü almaya kalkışmayın. Uçak yere iner inmez, kontrol kablolarını kestik. Bu uçak idare edilemez ve de uçamaz."

Pitt iki pilot arasındaki konsola göz atınca, kontrol sütununa bağlı olan kabloların gerçekten kesilmiş ve pedalların da parçalanmış olduğunu gördü. Adamları yakalarından tutup sürüklemeye başladı. "İkiniz de defolun," diye bağırdı. "Al, bu herifleri uçaktan at." Uçak hâlâ saatte yirmi beş mil hızla ilerlerken Giordino, pilot ile yardımcısını, uçağın yolcu kapısından asfalta fırlattı, ikisinin de bez bebekler gibi yerde yuvarlanışlarını zevkle seyretti. Giordino tekrar kokpite girince, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Şu Mercedes arabalar sadece elli metre arkamızdalar ve hızla bize yaklaşıyorlar." Pitt karşılık verdi. "Uçuş kontrolümüz olmasa da frenler ve motorlar duruyor."

Giordino kuşkuyla arkadaşına baktı. "Umarım bu mereti, Pennsylvania

Bulvarı'ndan geçirip Beyaz Saray'a götürmeyi planlamıyorsundur. "

Pitt uçağın hızını artırırken, "Neden olmasın?" dedi. "Gidebildiğimiz kadar gideriz ve umarım trafiğin sıkışık olduğu bir yere kadar gitmeyi başarırız. Böylece onlar da kalabalık yolda bize saldıramazlar." Giordino, "Alaycıların neden iyimserlerden daha uzun yaşadıklarını seni görünce daha iyi anlıyorum," dedi. "Wolf'lar öylesine çaresizler ki, şu kahrolasıca malzemeleri tekrar o kirli ellerine alabilmek uğruna bir stadyum dolusu kadın ve çocuğu hiç gözlerini kırpmadan öldürebilirler."

"Ben önerilere açığım... "

Uçağın alüminyum derisine saplanan mermilerin sesini duyunca sözünü yarıda kesti. Uçağa zigzaglar yaptırarak Mercedes arabadaki nişancıları şaşırtmaya çalıştı.

Giordino, "Çılgın Bili Hicock'u oynama zamanım geldi," dedi. Pitt arkadaşına .45'lik silahını verdi. "Silahtan olabildiğince iyi yararlanmaya bak. Benim yol çantamda yedek mermi var." Giordino uçağın açık kalan yolcu kapısının yanına uzandı. Gözünün ucuyla yakıt deposunun isabet aldığını gördü. Bereket yangın çıkmamıştı, fakat motorların durması ve alev alması artık an meselesiydi. Giordino büyük bir dikkatle nişan aldı ve Pitt, uçağı sağa sola yöneltirken ateş etti.

Pitt uçağı kente giden Branch Bulvarı'nın rampasına adeta fırlattı. İki jet motorundan da çığlıklar yükselirken, uçağı yolun sağ şeridinden saatte yüz mil hızla sürmeye başladı. Şaşkın araba sürücüleri hızla yanlarından geçen uçağa bakıyorlardı. Ayrıca uçağın yolcu kapısından ateş eden adamla, uçağı izleyen İki Mercedes jipteki silahlı kişilerin mücadelesini merakla seyrediyorlardı. Pitt uçağın Mercedes jipleri rahatça gerilerde bırakabileceğini çok iyi biliyordu, fakat kanatlar onun işini güçleştiriyordu. Bir otomobili, bir kamyonu ya da bir elektrik direğini biçmesi an meselesiydi. Eğer yakıt depolarının bulunduğu kanatların biri parçalanırsa, çok fazla ileri gidemezlerdi. Zaten şimdiden o delinen yakıt deposu hızla boşalıyordu. Pitt yan tarafa şöyle bir baktı ve mermilerle delik deşik olan kanattan yakıt fışkırdığını gördü.

Kente yaklaştıkça trafiğin de daha yoğunlaşacağını biliyordu. Şimdilik fırsat buldukça kamyonları, arabaları geçip, Mercedes jiplerden atılan kurşunlardan korunmaya çalışıyordu. Giordino'nun hâlâ ateş ettiğini duyabiliyordu ama sonucu göremiyordu ve de onları takip edenlerin uçağa ne kadar yaklaştıklarını bilemiyordu

Pitt ayağı gaz pedalında, sağ eli viteste ilerlerken, sol eliyle telsizden acil

yardım istedi. Andrews Hava Üssü'ndeki kontrol kulesi operatörü çağrıya cevap verdi ve onu radardan göremedikleri için bulunduğu yeri bildirmesini istedi. Pitt uçağın Branch Bulvarı'nda, Suitland Park yoluna yaklaştığını söylediği zaman operatör Pitt'in delinin teki olduğunu düşündü ve hemen telsizi kapatmasını söyledi. Fakat Pitt ısrar etti ve en yakın polis birimini aramasını söyledi.

Kabinde, Giordino'nun silahını ağır ama sistemli bir şekilde kullanması nihayet sonuç vermiş, öndeki Mercedes jipinin sağ ön tekerleğinin lastiği patlamış ve araç kontrolden çıkıp bariyerleri aşarak üç takla atıp ters dönmüştü. Öbür Mercedes hiç duraksamadan yola devam etti ve trafik giderek yoğunlaştığı için de uçakla arasındaki mesafeyi iyice azalttı.

Uzaktan siren sesleri geliyordu ve çok geçmeden de karşı yönden gelen polis arabalarının kırmızı ve mavi ışıkları görüldü. Polisler yolu kesip Mercedes jipin arkasından koşarak uçağa doğru gittiler. Onlara göre uçak ya bir uyuşturucu bağımlısının ya da bir sarhoşun elindeydi.

Polisler aşağı yukarı on saniye kadar, Mercedes jipteki adamların otomatik tüfeklerle ateş ettiklerinin farkına varmadılar. Fakat daha sonra mermiler, polis arabalarına da isabet etmeye başladı. Şaşırıp hayrete düşen polisler arabalarını ana yoldan çektiler. Giordino kokpitin kapısından, "Adamlar polisleri safdışı bıraktılar," diye bağırdı.

Mercedes uçağa iyice yaklaşırken Pitt, onların şu kalan anı eşyalarına sahip olmak için her şeyi göze alabildiklerini düşündü. Fakat arabanın uçağa fazla yaklaşması aslında hataydı. Giordino iki elinde iki silahla, Mercedes'i kurşun yağmuruna tutmuştu. Sürücüyü vurunca adam direksiyonun üzerine iki büklüm düşüp kaldı ve kontrolden çıkan araba da süt tankeri taşıyan bir kamyonete olanca hızıyla çarptı. Süt dolu tankerin arka tekerlekleri Mercedes'i ve içindekileri ezdi ve enkazın üzerinden fırlayıp beton yola düşerek parçalandı.

Coşku içindeki Giordino, "Artık yavaşlayabilirsin," dedi. "Korkunç takip sona erdi."

Pitt biraz hız kesmişti ama uçak hâlâ kara yolunda ilerliyordu. "Sen benim düşündüğümden daha iyi bir nişancıymışsın." Pitt onları takip eden kimsenin kalmadığından kesinlikle emin olunca, uçağı Fort Davis Parkı'nın geniş yeşil alanına sokup motorları stop ettirdi.

Birkaç dakika içinde Columbia bölgesinden on kadar polis arabası ile çevrilmişlerdi. İki arkadaşa yüzükoyun yere yatmaları söylenmiş, elleri arkalarına kelepçelenmişti. Daha sonra en yakın polis merkezine götürülüp de iki detektif tarafından sorguya çekildiklerinde, Pitt'in anlattığı Nazilere ait kutsal

eşyaları taşıdıkları için havaalanından beri takip edildikleri gerçeğini polisler, 'Alice Harikalar Diyarında' masalından aktarılmış bir bölüm sandılar. Sonunda Pitt telefon etmeye izin alabildi. Kır saçlı detektif Teğmen Richard Scott polis örgütünün emektarlarındandı. Pitt'e, "Sadece bir telefon konuşması yapmaya iznin var," dedi.

Pitt, "Eğer benim yerime siz konuşursanız minnettar kalırım," diye karşılık verdi.

Dedektif sorgu odasına bir telefon getirtti ve başını kaldırdı. "Numarayı söyle."

"Ben o numarayı hiç ezberlemedim fakat bilinmeyen numaralar servisi size Beyaz Saray'ın numarasını açıklar."

Scott yorgun bir tavırla, "Senin bu saçmalarından bıktım usandım," dedi. "Hangi numaraya ulaşmak istiyorsun?"

Pitt soğuk ve delici bakışlarla detektifi süzdü. "Ben çok ciddiyim.

Beyaz Saray'ı arayın başkanın genel sekreterini bağlatın. Ona bizim tarihi eserlerle birlikte Potomac Bulvarı'nda bir polis merkezinde tutulduğumuzu bildirin."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Mutlaka bizlerle ilgili araştırma yapıp, aranan suçlular değil de NUMA'nın üst düzey çalışanları olduğumuzu öğrenmişsinizdir."

"Peki, kara yolundaki, ruhsatsız silahlarla çatışmayı nasıl izah edeceksin?"

Pitt, "Lütfen," dedi. "Şu numarayı arayın."

Scott, Beyaz Saray'ın telefon numarasını öğrendikten sonra Pitt'in talimatını uyguladı. Detektifin yüzündeki ifade tıpkı komik bir aktörünki gibi yavaş yavaş değişmeye başladı. Duyguları kuşkudan meraka ve sonunda şaşkınlığa dönüştü. Telefonu kapadığı zaman da bu kez saygı dolu bir ifadeyle Pitt'e baktı. Giordino sordu. "Ee, ne diyorsunuz?"

"Başkan Wallace, kendisi telefona geldi ve sizi eşyalarınızla beraber on dakika içinde Beyaz Saray'a ulaştıramazsam, rütbemi geri alacağını söyledi."

Giordino alaycı bir tavırla, "Sen hiç korkma, teğmen," dedi. "Biz dakika hesabı yapmayız."

Sirenler çalarak Pitt, Giordino ve bronz sandık büyük bir hızla Beyaz Saray'ın kuzeybatı kapısına getirildiler. İçeri girilince bronz sandık açıldı ve Gizli Servis

elemanları tarafından silah ve patlayıcı araması yapıldı. Nazilerin simge eşyaları deri kutularından çıkarıldılar, üzerlerine sarılı kumaşlar alındı ve dikkatle incelendiler. Daha sonra onları tekrar sarıp sarmalama zahmetine katlanmak yerine Giordino, kutsal oku aldı ve bir elinde tuttu. Pitt küçük bronz plaketi kendisi aldı, kan lekeleri olan kutsal bayrağı da gizli ajanlardan birine verdi. İki eliyle birden tuttuğu gümüş kavanozu kimseye vermedi.

Başkanın sekreteri onların geldiklerini görünce hemen ayağa kalktı, başkanın konuklarına dört Gizli Sen/is Ajanı eşlik ediyordu. Sekreter gülümseyerek Pitt ve Giordino'yu selamladı. "Başkan ve bayağı kalabalık bir üst düzey konuk sizi sabırla odada bekliyorlar." Giordino buruşuk elbisesine bakarak, "Üstümüz başımız berbat, bir davete katılacak durumda değiliz," dedi. Pitt, "Bana bir saniye izin verebilir misiniz?" diye sordu. "En yakındaki tuvaletin yerini tarif edebilir misiniz?"

Sekreter tatlı bir sesle, "Ah, elbette," dedi. "Erkekler tuvaleti tam sizin arkanızda, sağda."

Birkaç dakika sonra Pitt ile Giordino, Oval Ofis'e girmişlerdi. İçerde kuvvet kumandanlarını, başkanın kabine üyelerini ve baş danışmanlarını, Amiral Sandecker ve Hiram Yaeger ile Rudi Gunn'ı, kongrenin ileri gelen üyelerini ve Loren Smith'i orada görünce şaşırıp kaldılar. Loren Smith yanlarına gelip Pitt'i dudaklarından öpmekten ne korktu ne de çekindi. Pitt ile Giordino afallamış bir halde odanın ortasında dururlarken bir alkış koptu.

Alkış sesleri ve konuşmalar kesilince Pitt şu sözleri söylemekten kendini alamadı. "Bu bizim Gordons Corner Havaalanı'nda yaşadığımız karşılama töreninden kesinlikle çok daha iyi bir karşılama."

Sandecker, "Gordons Corner mı?" diye hayretle sordu. "Ama sizin Andrew Hava Kuvvetleri Karargâhı'na inecektiniz ve orada bir karşılama komitesi hâlâ sizi bekliyordu." Dışişleri Bakanı Paul Reed de, "Evet," dedi. "Şu sizi polislerin tutuklayıp alıkoymaları da neyin nesi?"

Pitt cevap verdi. "Wolf ailesi, hatıra eşyaları geri almaya çalıştı." Genelkurmaydan General Amos South, "O eşyaları kaçırmaya mı çalıştılar?" dedi. "Umarım bunu başaramamışlardır." Pitt adama güvence verdi. "Başaramadılar. O eşyalar bizde."

Başkan Dean Cooper Wallace, Pitt ile Giordino'nun yanına geldi. "Beyler, ulusumuz, hayır, dünya size minnet borçlu, bunun karşılığı asla verilemez. Ne yazık ki, dünyanın bir felaketin eşiğine geldiğini ve sizin bunu önlediğinizi ancak seçkin birkaç kişi öğrenebilecek." Başkan Yardımcısı Brian Kingman,

başkanın yanında duruyordu. "Bu muazzam başarınızın gerektiği şekilde dünyaya duyurulamaması size karşı büyük bir haksızlık, fakat dünyada yaşayan insanların yok olmalarına birkaç dakika kaldığı öğrenilseydi, büyük bir kargaşa yaşanırdı. Medya çıldırırdı ve tehlikenin geçmiş olmasına rağmen, korku ve dehşet uzun yıllar devam ederdi." Başkan, "Brian haklı," dedi. "Yeryüzünün bir kuyrukluyıldızın çarpmasından ya da büyük bir depremin yaşanmasından korunamayacağını bilmek halk için günlük yaşantısı içinde pek de büyük bir endişe kaynağı olmaz. Fakat Karl Wolf gibi bir delinin ve ailesinin dünyaya hükmetmek amacıyla milyarlarca insanı yok etmeye kalkıştığını hiçbir zaman akıllarından çıkaramazlar. Korku insanlara hükmeder ve bizler de böyle bir şeyin gerçekleşmesine izin veremeyiz."

Giordino neşe içinde, "Benim umurumda değil, sayın başkan," dedi. "Bir lokantada yemek yerken insanların gelip benden imza istemelerinden hep nefret etmişimdir."

Pitt gülmemek için başını yana çevirdi. Sandecker gözlerini tavana dikti. Başkandan hiçbir tepki gelmedi. Küçük kalyanın şaka mı yaptığını yoksa ciddi mi olduğunu galiba kestirememişti. Pitt, "Sanırım arkadaşımın söylemeye çalıştığı şey, ikimizin de meçhul kalmaktan memnun olduğumuzu belirtmekti," diye açıkladı. O anda, odadakilerin hepsi sorular sormaya başladılar, daha çok da Kar Arabası'yla buzulları nasıl geçtiklerini ve Özel Birlik ekiplerini nasıl kurtardıklarını merak ediyorlardı. O sırada başkan, Giordino'nun elindeki oku fark etti.

"Bu hakkında çok şey duyduğum şu kutsal ok mu?" diye sordu. Giordino hiç düşünmeden oku başkanın eline verdi. "Evet, sayın başkan, dediğiniz gibi."

Başkan odadakilerin şaşkın bakışları altında oku başının üzerine kaldırdı.

Pitt, 'Tüm Hıristiyanlık âleminin en kutsal hatırası," dedi. "Bu oku elinde tutan kişinin iyi ya da kötü, dünyanın kaderini elinde tutacağı söylenir."

"Besbelli Hitler, ikinci şıkkı tercih etmiş," dedi Amiral Sandecker.

Wallace sanki okun sivri ucunda kurumuş kan lekesi görmeyi umuyormuş gibi dikkatle bakarak, "Bu gerçekten çarmıha gerilen İsa'ya atılan ok mu?"

Başkan oku Dışişleri Bakanı Reed'e verdi. "En iyisi, bunu sen al, Paul."

General South sordu. "Oku ne yapmayı düşünüyorsunuz, sayın başkan?"

Cooper eski oka elini hafifçe dokundurdu. "Bana söylenenlere göre ok, Viyana'daki Kraliyet Sarayı'nın hazine odasında muhafaza edilirken 1938 yılında

Hitler onu çalmış."

Reed başını salladı. "Asla. Bağışlayın, sayın başkan ama bu ok, tekrar kötü niyetli kişilerin ellerine düşmesin ve felaketin simgesi olamasın diye mutlaka saklanmalı."

Kanlı bayrağı ve Hitler'in hayatını kurtardığı iddia edilen küçük bronz plaketi, odadakilerin hepsi inceledikten sonra Pitt, dışarı çıkıp başkanın sekreterinin masasının önüne gitti. Gümüş kavanozu burada bırakmıştı. Kavanozu alıp Oval Ofis'e getirdi. Şöminenin karşısındaki masanın üzerine koydu. "Hitler ile Eva Braun'un külleri bu kavanozda."

Oval Ofis'teki kalabalık masaya yaklaşırken Pitt de geri çekildi. Her kafadan bir ses çıkıyordu ama biraz sonra sesler azaldı, herkes dünya tarihinin en kötü şöhretli despotunun küllerini taşıyan kavanozu inceliyordu.

Loren, Pitt'in kolunu tutarak, "Buna bakmak bile beni dehşet içinde titretiyor," dedi.

Pitt genç kadının beline sarıldı. "Eminim böyle düşünen yalnız sen değilsin."

General South, başkana bakıp, "Sayın başkan, sanırım kavanozun içindeki külleri inceletip gerçekten o kişilere ait olup olmadıklarını öğrenmeliyiz," diye ekledi.

Başkan Wallace odadakilerin yüzlerine baktı. "Buna itirazı olan var mı?"

Dışişleri Bakanı Reed, "Ben de aynı zamanda FBI laboratuvarlarında bu küllerin insan külü olup olmadığının iyice araştırılmasını öneriyorum," diye fikrini açıkladı.

Başkan, South'a, "Lütfen kapağı açar mısın, general?" dedi. O yaşlı sert asker bile kavanoza dokunmak istemedi. İstemeye istemeye kavanozun üzerindeki siyah kartal figürünü tutup kapağı yavaşça açtı. Kapak generalin elinde kalmıştı. General sanki tehlikeli bir virüse dokunmuş gibi, kapağı hemen masaya bıraktı.

Başkan kavanozun içine bir göz atarken herkes sus pus olmuştu. Başkanın yüzünde meraklı bir ifade vardı, başını kaldırınca, açıklama bekleyen endişeli yüzlerle karşılaştı.

Başkan dalgın bir tavırla, "Kavanozun içi boş," dedi. "Kül falan yok." 'Boş' sözcüğünü odadakiler tekrarladılar. Başkan yardımcısı Kingman da başkan gibi meraklanmıştı. "Bu kesinlikle hiç kimsenin aklına gelmeyen bir şaşırtmaca."

General South oradakilerin hepsinin akıllarından geçenlere tercüman olarak,

"Wolf’ların külleri alıp, başka bir yere saklamış olmaları mümkün mü?" dedi.

Odadakilerden sadece Giordino gayet sakin görünüyordu. Sonra da sanki birden önemli bir açıklamaya tanık olmuş gibi yüzü aydınlandı. Dönüp Pitt'e baktı ve "Yoo, hayır," dedi. "Bunu yapmış olamazsın." Pitt dürüstçe, "Evet, yaptım," dedi.

Loren sordu. "Siz ikiniz neden söz ediyorsunuz? Külleri kimin aldığını biliyor musunuz?" "Ben biliyorum."

"Öyleyse söyle, kim aldı?"

Pitt açık yeşil gözleri parıldayarak, "Ben aldım," dedi. "Külleri Beyaz Saray'da erkekler tuvaletinde klozete döküp sifonu çektim."

ALTINCI BÖLÜM

ÖN KUTSAMA

10 EYLÜL, 2002 WASHINGTON, D.C.

Ülkenin başkenti için alışılmış bir gündü, hava sıcak ve bunaltıcıydı. Yapraklar yeşil dallardan sarkıyorlardı. Yaklaşan sonbaharın habercisi olması gereken serin esintiden ise eser yoktu. Çok büyük bir kalabalık Doğal Tarihi Müzesi'nin yeni açılan bölümünü gezebilmek için uzun kuyruklar oluşturmuştu; burada Antarktika'da hâlâ kazıları devam eden kayıp kent, St. Paul Adası ve Ulrich Wolf gemisinden alınan Amenes'lere ait üç binden fazla eser sergileniyordu.

Tahmin edildiği gibi Wolf ailesinin üyeleri mahkemelerden hiç ceza almadan serbestçe çıkmayı başarmışlardı. Fakat aile bireylerini sürekli denetim altında tutmak için de uluslararası bir soruşturma birimi oluşturulmuştu. Wolf'ların bir daha gizlice dünyaya hükmetmeye kalkışmalarına izin verilmesi imkânsızdı. Böyle girişimde bulunmayı denemek isterlerse hemen durdurulacaklardı. Kader Şirketleri artık yoktu ve Karl'ın ölümüyle aile başsız kalmıştı. Ve de Wolf'lar o muazzam servetleri ve imkânları da olmayınca, çok daha sade bir hayat sürmek zorunda bırakılmışlardı. Şili hükümeti, hemen Kader Şirketleri'ne ait o dört muazzam gemiye el koymuştu. Dev süper gemiler, açık denize açılmayı başarınca, yolcu ve yük taşımaya başlamışlardı. Daha birkaç yıl öncesine kadar böyle bir şeyi hayal etmek bile imkânsızdı. Ulrich Wolf bir deniz nakliyat konsorsiyumuna satılmıştı. Bu satışın üç milyar dolara gerçekleştirildiği bildirilmişti. Gemide küçük değişiklikler yapılmış ve dünya seyahatleri için kullanılmaya başlanmıştı. Geminin adı da Okyanus Cenneti olarak değiştirilmişti ve de uluslararası havayollarının uçakları bu yüzen kente inip havalanabildikleri için gemi çok rağbet görüyordu.

Öbür üç gemi de kargo taşımacılık ve akaryakıt şirketleri tarafından satın alınmışlardı. Kısa sürede bu gemiler yanaşabilmeleri mümkün olan limanlarda sık sık görülüyorlardı. Böylesine süper gemilerin sahiplerine para kazandıracağını kanıtladıkları için de çok geçmeden altı geminin daha inşasına başlanmıştı.

Amiral Sandecker, Pitt, Loren Smith, Giordino ve Amenes eserlerinin

sergilenmesine yardımcı olmak için gelen Pat, sergi halka açılmadan önce eserleri incelemeye davet edilen önemli kişiler arasında yer aldılar. O eserleri görenlerin hiçbiri, bunların dokuz bin yıl önce, taş devrini tamamlamadan yaşamış bir ırk tarafından yaratılmış olduklarına inanamadı.

Serginin en gözde eseri, St. Paul Adası'nda Giordino ile Rudi Gunn'ın buldukları Amenes tanrılarının mumyalarıydı. Geçmişin derinliklerinde yaşayıp ölmüş olan insanların mumyalarını görenler şaşkınlıktan donup kalıyorlardı. Pitt de bu çok eskiden yaşamış insanlardan birinin onun atası olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Yaklaşık beş saat sonra yan kapılardan birinden çıktılar ve yeni inşa edilen Smithsonian Taşımacılık Müzesi'ne doğru yürüdüler. Loren güneş altında daha da parlak görünen tarçın rengi saçlarıyla göz kamaştırıyordu. Genç kadın güneşten yanmış düzgün bacaklarını gözler önüne seren kısacık etekli, kolsuz açık mavi bir ipekli elbise giymişti. Pitt'in üzerindeyse yeşil bir golf gömleği ve açık kahverengi pantolon vardı. Al ile Pat de bu sıcakta resmi olmayı göze alamadıkları için ince tişört ve şort ile gelmişlerdi. Sandecker'in arkasından el ele tutuşmuş yürürlerken gencecik iki sevgili gibiydiler. Sandecker de şu kocaman purolarından birinin dumanlarını dışarı savuruyordu.

Loren, Pat'e, "Sen Okuma Körfezi'ne ne zaman dönüyorsun?" diye sordu.

"Önümüzdeki hafta."

Loren, Giordino'ya gülümsedi. "İşte aşk hayatının sonu geldi desene." "Senin haberin yok mu? Amiral beni bir çalışma için eski kente geri gönderiyor. Hiram Yaeger'in bilgisayar arşivi için Amenes'lerin denizciliği hakkında bilgi toplayacağım. Tam altı ay, Pat ile birlikte çalışacağız."

Loren, Pitt'in elini sıkarak, "Desene biz ikimiz baş başa kaldık," dedi. Pitt dudaklarını genç kadının saçlarına değdirdi. "Bu da pek uzun sürmeyecek. İki haftaya kadar Hawaii'nin güneydoğusunda suyun yüzüne yükselmekte olan bir sualtı volkanıyla ilgili çalışmalara katılacağım."

"Bu çalışma ne kadar sürecek?" "Üç haftadan fazla sürmez."

Loren hafifçe gülümseyerek, "Senden üç hafta ayrı kalmaya herhalde dayanırım," dedi.

Yoldan geçen arabaların arasından yürüyerek Jefferson Yolu'nu geçip Taşımacılık Müzesi'nin girişine geldiler. İçerde, dört dönümlük bir açık alanda 1890'ların sonlarından kalma yüzlerce araba duruyordu. Müzeyi gezerken tarih sırasını takip ettiler ve ilk imal edilen arabalardan, günümüzün son teknoloji

harikalarına kadar her dönemin taşıtlarını incelediler. Kamyon, traktör, motosiklet, bisiklet ve araba imalatçılarının ürünleri sergileniyordu.

Bu eşsiz koleksiyonun en önemli parçası, Amiral Byrd'ün Kar Arabasıydı. İnsanlar pencerelerden ve açık kapılardan bu arabanın içini rahatça görebilsinler diye, Kar Arabası, zeminden bir buçuk metre aşağıda hazırlanan bir platforma yerleştirilmişti. Arabanın yeni kırmızı boyası ve turuncu renkteki çizgileri, tavandaki lambaların ışığı altında parıldıyor, onun ihtişamını gözler önüne seriyordu. Pitt alçak bir sesle, "Arabanın yenilenmesi gerçekten tam bir usta işi olmuş," dedi.

Giordino mırıldandı. "Onu ne halde bıraktığımızı düşünürsek bu görüntüye inanmak çok zor."

Sandecker'in bakışları, Kar Arabası'nın bir ucundan ötekine yöneldi. "Muazzam bir parça," dedi. 'Yaklaşık altmış dört yıl önce yaratılmış bir taşıt için doğrusu çok çağdaş çizgisi var."

Giordino, "Bu arabaya yeni bir altı yüz beygir gücünde turbo dizel motor yerleştirilse ne olur diye merak etmekten kendimi alamıyorum," dedi.

Pitt, "Bu arabayı koleksiyonuma dahil edebilmek için sağ kolumu feda ederdim," diye ekledi.

Loren, Pitt'e bakarak, "Hatırladığım kadarıyla sen ilk kez bir macerandan dört tekerlekli bir hatıra eşyasını eve getirmeyi başaramamış oluyorsun," dedi.

Pitt çaresiz bir tavırla omuz silkti. "Bu araba halka ait." Dakikalarca orada durup Kar Arabası'nı seyrettiler. Bu arada Pitt ile Giordino da Antarktika'nın ıssız düzlüklerinde arabayla yaptıkları çılgın yolculuğu anımsadılar. Sonra İstemeye istemeye dev arabanın yanından ayrıldılar ve tekrar ana giriş kapısına gelinceye kadar yollarının üzerindeki diğer arabalara göz attılar. Sandecker bileğini kıvırıp saatine baktı. "Eh, ben artık gitmek zorundayım."

Giordino sordu. "Önemli bir randevu mu var?" Amiralin yıllar önce karısından boşandığı için kentin kadınları arasında en fazla itibar gören bekâr erkek olduğu biliniyordu. Sandecker kadınların hiçbirine bağlanmayıp onları kızdırmadan ve hayal kırıklığına uğratmadan kadın arkadaşlarını mutlu etmeyi başarıyordu.

"Senatör Mary Conrow ile yemek yiyeceğim. Doğrusu onun önemli bir randevu olduğunu söyleyemem."

Loren, "Seni gidi ihtiyar kurt," dedi. "Mary bütçe komitesinin önde gelen üyelerinden biri. Kadınla işi pişirip NUMA'nın bütçesinin artırılmasını

sağlayacaksın."

"Buna iş ile zevki birbirine karıştırmak denir." Amiral kadınların yanaklarına birer öpücük kondurdu, fakat erkeklerle tokalaşmadı. Onları her gün görüyordu ve de Giordino ile Pitt amiral için birer oğuldan farksız olmalarına rağmen onlara arkadaş gibi davranmak istemiyordu.

Pat, "Biz de gidiyoruz," dedi. "Megan'a söz verdik, onu önce hamburger yemeye sonra da sinemaya götüreceğiz." Loren kolunu Pitt'in beline dolayarak, "Cuma akşamı benim evimde yemek yemeye ne dersiniz?" diye sordu.

"Bence tamam," Pat, Giordino'ya döndü. "Senin için de uygun mu, sevgilim?"

Giordino başını salladı. "Loren öyle bir et pişiriyor ki, insan parmaklarını yer."

Loren güldü. "Öyleyse et pişireceğim."

Pitt, Loren'le hangarındaki dairede oturmuş, bir yandan müzik dinleyip bir yandan da birer kadeh Don Julio marka gümüş tekilayı yudumluyordu. Güneş altın rengi küçük bir top gibi çevreye turuncu bir aydınlık vererek ufka doğru batmaya başlamıştı. Loren kanepede Pitt'e yaslanmış, ayaklarını altına alarak dinleniyordu. Pitt tekilasını yudumlarken, "Kadınların bunu nasıl yapabildiklerini hiçbir zaman anlayamadım," dedi.

"Neyi anlayamadın?"

"Bacaklarının üzerine oturmalarını. Ben kendi bacaklarımı o kadar fazla kıvıramam. Bunu başarsam bile bacaklarımda kanın dolaşımı durur ve onları hareket ettiremem."

"Erkekler, köpeklere benzerler, kadınlar ise kediler gibidir. Bizim eklemlerimiz, sizinkilerden daha esnek."

Pitt kollarını havaya kaldırıp gerindi. "Pazar da geçti sayılır. Yarın benim için okyanus bilim projelerinin raporlarını inceleme, senin için de Kongre'de kısa konuşmalar yapma dönemi başlıyor."

Loren ağır ağır, "Benim Kongre üyeliğim önümüzdeki yıl sona eriyor," dedi. "Tekrar seçime katılmaya pek niyetim yok."

Pitt genç kadına merakla baktı. "Sanırım Kongre'de ihtiyarlayacağını söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim. Pat ile Al'ın ne kadar mutlu olduklarını gördükten sonra hâlâ imkânım varken, çocuk sahibi olmak istiyorsam, iyi bir erkek bulup evime çekilmem gerektiğini anladım." "Bu sözleri duyduğuma inanamıyorum."

Loren şakacıktan soran gözlerle Pitt'e baktı. "Benimle evlenmek istemez misin?"

Pitt'in bu sözlerin anlamını kavraması birkaç saniye sürdü. "Hatırladığıma göre, Sonora Çölü'nde, İnka Altınları olayını çözdükten sonra sana evlenme teklifinde bulunmuştum ve sen de beni reddetmiştin."

Loren havalı bir tavırla, "O o zamandı..." dedi.

"Sana bir daha evlenme teklifi yapmadım. Benim isteğimden vazgeçmediğimi nereden biliyorsun?"

Loren, Pitt'in gözlerinin içine baktı, onun ciddi mi olduğunu yoksa sadece şaka mı yaptığını kestiremiyordu. “Yani artık cesaretin kalmadı mı?"

Pitt yüzünde ciddi bir ifadeyle, "İkimiz de hayat tarzımızı değiştirebilir miyiz?" diye sordu. "Senin hâlâ Temsilciler Meclisi'nde bir koltuğun ve Alexandria'da çok lüks bir evin var. Benim eski, paslanmış bir hangarda sürekli uçak gürültüsü dinlemek zorunda olduğum bir dairem ve araba koleksiyonum var. Bu koşullar altında bir araya gelmeyi nasıl başarabiliriz ki?"

Loren kollarını vücuduna doladı ve aşk dolu gözlerle Pitt'e baktı. "Özgür, kendi başına buyruk kadın rolünü yeterince uzun süre oynadım. Bundan zevk aldım. Fakat şimdi pratik davranma zamanının geldiğini biliyorum. Gerçekleştirmek istediğim başka projeler var." "Örneğin ne gibi?"

"Bana Ulusal Çocuk Tacizi Vakfı'nın müdürlüğü teklif edildi." "Bu meslek sorununu çözüyor. Ya yaşam tarzın ne olacak?" "Bir hafta benim evimde, bir hafta senin dairende kalabiliriz." "Sen buna pratik çözüm mü diyorsun?"

Loren birden sert bir çıkış yaptı. "Senin derdin nedir, bilmiyorum. Boş zamanlarımızı zaten birlikte geçiriyoruz."

Pitt genç kadını kendine çekip öptü. "Pekâlâ, çok güzel yalvardığın için seninle evlenme işini düşüneceğim."

Loren, Pitt'in ona şaka yaptığını çok iyi bildiği için birden onu iterek sanki kızmış gibi davrandı. "Diğer taraftan, çevreme bakınıp uygun birini bulabilirim. Dışarda beni takdir edecek yüzlerce erkek var. Şu Büyük ve Erişilmez Bay Pitt'den çok daha iyi birini bulacağımdan eminim."

Pitt, Loren'i kendine çekti, menekşe rengi gözlerinin içine baktı ve yumuşak bir sesle, "Neden vaktini boşa harcayasın? Bunun imkânsız olduğunu pekâlâ biliyorsun," dedi.

"Sen yola gelmezsin."

"Gelecek yıl, pek çok şey olabilir."

Loren kollarını Pitt'in boynuna doladı. "Bu doğru ama asıl eğlenceli olan, o şeylerin gerçekleşmesini sağlamak."

YAZARIN NOTU

1960 yılında arkeologlar California yakınlarındaki adalardan Santa Rosa'da bir kadının çok eski dönemlerden kalmış kemiklerini buldular. Kadın, Santa Barbara Müzesi'nin bodrumunda kırk yıl kaldıktan sonra bilim adamlarından oluşan bir ekip, iskeletin kalıntılarına DNA ve radyokarbon testleri uyguladılar. Bu testlerin sonucunda, kadının kemiklerinin on üç bin yıl öncesinden kalma olduğu ortaya çıktı. Böylece o kadının iskeleti, Kuzey Amerika'da bulunan en eski insan iskeleti olarak kabul edildi. Kadın, yaşadığı dönemde, Avustralya büyüklüğünde buzullar, tüylü mamutlar ve uzun azı dişli kaplanlar görmüş olmalıydı. Ve o dönemde deniz seviyesi bugünkünden yüz yirmi metre daha alçak olduğu için de kadın herhalde bir adadan ötekine yürüyebiliyordu. Bu kadının iskeletinin bulunması, Amerika kıtalarında yaşayan ilk insanların, bugün Sibirya ile Alaska arasında kalan Bering Denizi'nin yerindeki kara köprüsünden geçmiş oldukları teorilerini de çürüttü.

Mağara Adamı Ruhu adıyla bilinen bir başka insan kalıntısı da 9400 yıl önce Batı Nevada'da yaşamış ve iskeletin profiline bakılırsa, Japon ya da Doğu Asya kökenli birine aitti. Yine Nevada'da bulunan Sihirbaz'ın Kumsal Adamı diye tanımlanan kafatası, Kuzeylilere çok benziyordu. Nebraska ve Minnesota'da bulunan kafataslarının hepsinin de en az sekiz bin yıllık oldukları ve hem Avrupalılara hem de Güney Asyalılara benzedikleri saptandı.

Eldeki yeni bulgular, Amerika kıtalarına ilk yerleşenlerin Kuzey ve Güney Amerika kıtalarının batı ucuna yerleşen Polenezyalılar ve Asyalılar olduklarını ortaya çıkardı. Bu arada doğu kıyılarına ise bu kıtaya buzul çağında Kuzey Atlantik Denizi'ni çevreleyen buz kitlelerinin yanından teknelerle geçerek gelen Avrupalılar yerleşmişlerdi. O insanlar, batıya doğru uçan göçmen kuşları izlemiş olmalıydılar. İnsanların kırk bin yıldan daha eski dönemlerde Asya'dan Avustralya'ya teknelerle yolculuk yaptıkları biliniyor. Bu nedenle deniz yolculuklarının Akdeniz çevresinde kurulan uygarlıkların icadı olması pek mümkün değil. Denizler çok eski dönemlerin denizcileri sayesinde keşfedildi. O kişiler dünyanın çok büyük bir bölümünü keşfettiler ama hak ettikleri saygıyı görmediler ve bu insanların tarihi daha yeni yeni yazılmaya başlandı.